



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



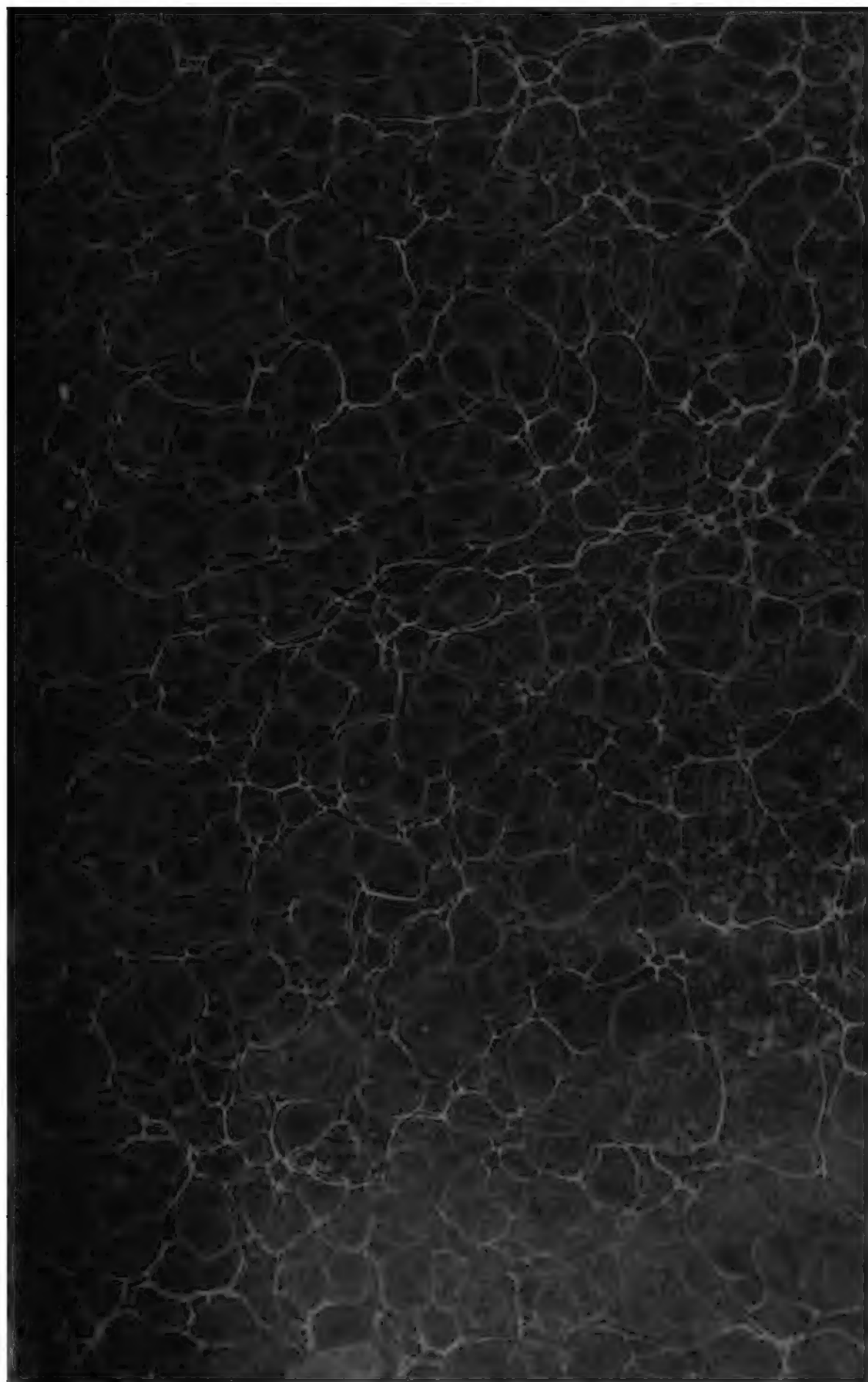
5-17

Pl. 62. 877.



Bought with
THE INCOME FROM
THE GIFT OF
STEPHEN SALISBURY
Of Worcester, Mass.
(Class of 1917.)

Aug 11, 1860



ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.



HOMERI

CARMINA.

EXCUSEZ-NOUS FIRMEN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

Wilhelm Dindorf



PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIE TYPOGRAPHO.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

M DCCC LX.

Gr 62.177

1860 , Aug. 11.

Salisbury Fund.

\$2.20.

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstamus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: à barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine Inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypriæ carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in « parte reali » idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnumquam ea ipsa quæ in indice Homericò quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.



HOMERI

ILIAS.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Λοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν αἶδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 αὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοὺς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδὶ προΐαψεν
 ἥρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 οἰονοῖσι τε πᾶσι (Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή),
 ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἱριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Ὅ γάρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
 10 νῶσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 οὔνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης. Ὅ γάρ ῥ' ἔλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε θυγάτραν, φέρον τ' ἀπερείσι' ἀποίνα,
 στίμματα· ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 χρυσῶν ἀνὰ στήπτερον, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδαν δὲ μάλιστα δῶν, κοσμήτορι λαῶν.
 Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἱμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντες
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 20 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλιν, τὰ τ' ἀποίνα δέχεσθαι,
 ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδέισθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἀποίνα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μὴ σε, γέρον, κολλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κειχέω
 ἢ νῦν δηδύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
 μή νύ τοι οὗ χραίσμη στήπτερον καὶ στέμματα θεοῖο.
 Τῇν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν
 30 ἡμετέρῃ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 ἱστὸν ἐποχομένην καὶ ἐμὸν λόχος ἀντιώσαν·
 ἀλλ' ὦϊ, μὴ μ' ἐρέθιζε, σάωτερος ὥς κε νέηαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδουσιν δ' ἐγέρων καὶ ἐπέιθετο μῦθον.
 Βῆ δ' ἀκίων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἦρ' αἶδ' ὁ γεραῖός
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθὶ μευ, Ἀργυροτόξ', ὅς Χρῦσιν ἀμφιδέδρακας,
 Κόλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἰφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ, εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πτόνα μυρ' ἔκηα
 ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐλδωρ·
 πτοίαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βλίσσουσιν.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χυόμενος κῆρ,
 45 τοῖς ὤμοισιν ἔχων ἀμφορεφέα τε φαρέτρην·
 ἐλαργὸν δ' ἄρ' ὀίστολ' ἐπ' ὤμων χωόμενιο,
 αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἐοικώς.
 Ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔχεν·
 βενή δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυροῖο βιοῖο.

ROMERUS.

ILIADIS I.

Pestis. Ira.

Iram cane, dea (*Musa*), Pelidæ Achilles,
 perniciosam, quæ plurimos Achivis dolores fecit,
 multasque fortes animas Orco demisit
 heroum, ipsos autem prædam-diripiendam fecit canibus
 alitibusque omnibus (*Jovis perficiebatur consilium*),
 ex quo primum dissederunt litigantes
 Atridesque, rex virorum, et divinus Achilles.
 Quisnam eos deorum contentione commisit ut-pugnarent?
 Latonæ et Jovis filius. Hic enim regi iratus
 morbum per exercitum excitavit noxium, peribant autem po-
 puli,] quoniam Chrysen contumelia-affecerat sacerdotem
 Atrides. Hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
 redemturusque filiam, et ferens infinitum pretium-liberationis,
 infulas habens in manibus longe-jaculantis Apollinis,
 aureo de sceptro *suspensas*; et supplex oravit omnes Achi-
 vos,] Atridas vero imprimis duos, duces populorum:
 Atridasque et ceteri bene-ocreati Achivi,
 vobis quidem dii dent cælestes domos habentes
 excindere Priami urbem, feliciterque domum reverti:
 filiam autem mihi liberate dilectam, et hoc pretium accipite,
 reverti Jovis filium longe-jaculantem Apollinem.
 Tunc ceteri quidem omnes comprobant Achivi,
 ut-et-revereat sacerdotem et splendidum accipiat pretium;
 at non Atridæ Agamemnoni hoc placuit animo,
 sed contumeliose dimisit, minacemque sermonem injunxit:
 Ne te, senex, cavas ego apud naves offendam
 vel nunc commemorantem vel posthac eo reversum;
 ne forte tibi *tum* non prosit sceptrum et infula dei.
 Hanc autem ego non liberabo, antequam ipsam et senectus in-
 vadat] nostra in domo, in Argis, procul a-patria,
 telam percurrentem et meum lectum accedentem:
 verum abi, ne me irrites, salvus ut recedas.
 Sic dixit; timuit autem senex, et paruit mandato.
 Ibat vero tacitus juxta litus multum-strepentis maris;
 et multa deinde seorsum iens precabatur senex
 Apollinem regem, quem pulchricoma peperit Latona:
 Audi me, splendidum-arcum-gerens, qui Chrysen tueris,
 Cillamque sanctam, Tenedoque fortiter imperas,
 Smintheu! si-quando tibi venustum templum exædificavi,
 vel si quando tibi pingues coxas concremavi
 taurorum et caprarum, hoc mihi perface votum;
 expient Danaï meas lacrimas tuis sagittis!
 Sic dixit orans; eum autem audivit Phoebus Apollo.
 Descendit vero ex Olympi verticibus, iratus animo,
 arcum humeris gestans et undique-lectam pharetram;
 clangoremque-dederunt sagittæ in humeris irati,
 ipso se-movente; hic autem ibat nocti similis.
 Sedebat deinde seorsum a-navibus, et sagittam immisit:
 terribilis autem clangor factus-est splendidi arcus.

60 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπύχκετο καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βίλος ἔχεται κῆρυξ ἐφίεις
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καίνοντο θαμνειαί.
Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχκετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσαστο λαὸν Ἀχιλλεύς.
65 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι βα θνήσκοντας ὄρετο.
Οἱ δ' ἔπει οὖν ἤγεθρον ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῃ, νῦν ἄμμε παλμπλαγχθέντας οἶω
80 ἅψ ἀπονοστήσειν, εἰ κεν θανάτῳ γε φύγοιμεν,
εἰ δὴ ὁμοῦ πολέμους τε δαμῶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρεῖομεν, ἥ ἱερῆα,
ἥ καὶ ὀνειροπόλον (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν),
ὅς κ' εἴποι δὲ τί πῶσσον ἐχέωσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
85 εἰτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται εἴθ' ἐκατόμβης·
αἰ κέν πως ἀρῶν κνίσσης αἰγῶν τε ταλειῶν
βοῦλῆται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὅχ' ἀριστος·
70 ὃς ᾗδ' ἔτα τ' ὄντα τ' ἐσόμενα πρό τ' ὄντα,
καὶ νῆσοι ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσῶ,
ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρος Φοῖβος Ἀπόλλων·
δ' σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
ὦ Ἀχιλεῦ, κλέαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
75 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλεται ἀνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσσον
ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπαιον καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ οἶομαι ἀνδρα χολωσέμεν ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πειθόνται Ἀχαιοί.
80 Κρείστων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρη·
εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέμψῃ,
ἄλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅρα τελέσση,
ἐν στήθεσιν ἐοίσι. Σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σάωσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ·
85 θαρσύνεας μάλα εἰπέ θεοπρόπιον δὲ τι οἶσθα. [λεῦς·
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαν,
εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
οὕτως ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ γθονὶ δερκομένοιο
σοὶ κοίτης παρὰ νηυσὶ βαρεῖας χεῖρας ἐπόσει
90 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
ὃς νῦν πολλὸν ἀριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ἠῶδα μάντις ἀμύμων·
οὐτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμεται οὐθ' ἐκατόμβης,
ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,
95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἀποινα.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκέβολος ἡδ' ἔτι δώσει·
οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρεῖας Κῆρας ἀφείξει,
πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἰακύνθιδα κούρην
ἀπριάττην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
100 ἐς Χρῡσην· τότε κέν μιν ἰασσάμενοι πεπλόιμεν.
Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
ἦρος Ἀτρεΐδης εὐρυκρέων Ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένας ἀμφιμειλιναι

Mulos quidem primum invasit et canes veloces :
sed postea ipsais (*hominibus*) sagittam mortiferam immittens,
seriebat: perpetuo autem rogi cadaverum ardebant frequentes.

Novem-dies quidem per exercitum ibant sagittæ dei :
decimo autem ad-concionem vocavit populum Achilles.
Huic enim *id* inanimo posuit dea candidis-ulnis Juno ;
curam-gerebat enim Danaorum, quia morientes videbat.
Illi vero postquam convocati in-unumque-congregati erant,
inter-eos surgens locutus-est pedibus velox Achilles :

Atride, nunc nos iterum-terroribus-*in-mari*-actos pulo
retro cessuros, si modo mortem effugerimus,
siquidem simul bellumque domat et pestis Achivos.
Verum age jam aliquem vatem consulamus, vel sacerdotem,
vel et conjectorem (etenim somnium quoque ex Jove est),
qui dicat ob-quid tantopere iratus-sit Phœbus Apollo;
sive is nōs ob-vota *non reddita* incusat, sive ob-hecatomben;
si forte agnorum nidorem caprarumque lectarum
velit assecutus a-nobis pestem depellere.

Is igitur sic locutus resedit. His autem surrexit
Calchas Thestorides, augurum longe optimus,
qui noverat et præsentia et futura et præterita,
et navibus dux-fuerat Achivorum Ilium usque,
suam ob vaticinandi-artem, quam ei dederat Phœbus Apollo;
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

O Achille, jubes me, Jovi care, eloqui
iram Apollinis longe-jaculantis regis.
Igitur ego dicam : tu autem paciscere et mihi jura
vere *te* mihi propensum verbis et manibus opem-laturum.
Profecto enim suspicor virum iratum-fore qui late omnium
Argivorum imperium-habet, et ei obediunt Achivi.
Potentior enim rex *est*, quando irascitur viro inferiori;
quamvis enim iram quidem vel eodem-die decoxerit,
tamen et postea retinet simulateme, donec perfecerit,
in pectoribus suis. Tu vero dic, an me sis-servaturus.

Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
les :] confidens valde dic vaticinium quodeunque scis.
Non enim, per Apollinem Jovi carum, cui tu, Calcha,
vota-faciens Danaïs vaticinia aperis,
non-ullus me vivo et in terra vidente
tibi cavas ad naves violentas manus inferet
cunctorum Danaorum : *ne-tum*-quidem si Agamemnonem
dixeris,] qui nunc longe potentissimum Achivorum se-pro-
fetur esse.] Et tunc jam cepit-animum, et dixit vates eximius :
neque hic (*Apollo*) ob-vota incusat, neque ob-hecatomben :
sed causa sacerdotis, quem contumelia-affecit Agamemno,
neque liberavit filiam, et non accepit pretium liberationis.
Idcirco dolores dedit longe-jaculans *Apollo*, et adhuc dabit :
neque hic prius a-pestē *inferenda* graves Parcas abstinebit,
quam *ille* patri caro reddat mobilibus-oculis-præditam puel-
lam] inemtam, sine-pretio, ducaturque sacra hecatomba
in Chrysem : tunc ipsum *ita* si-placarimus, confidere-pos-
simus.] Is igitur sic locutus consedit. His autem surrexit
heros Atrides late-dominans Agamemno,
dolore-affectus : ira autem valde præcordia undique-nigra

πρίμπλαντ', ὅσπε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὁσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ χρήγυν εἴπες.
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος οὔτ' ἐτέλεσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπῶν ἀγορεύεις,
 110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἀλγεα τεύχει,
 ὅνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἀγλά' ἀποινα
 οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. Καὶ γάρ βα Κλυταίμνηστρης προέβουλα,
 κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐδέ μιν, οὐδὲ φῦλιν, οὔτ' ἀρ' φρέναρ, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἀμεινον
 βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόν ἐμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἴοικεν.
 120 Λαΐσσετε γὰρ τόγε πάντες, δ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἡμέλιβ' ἐπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
 πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ζυγῆϊα κείμενα πολλὰ·
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδοσται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλῶλογα ταῦτ' ἐπαγγεῖρην.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 ὀψι πολὶν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξει. [νῶν·
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 νη δ' ὄντως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 κλέπτε νόμ'· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις.
 Ἡ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτὸς
 ἴσθαι δευόμενον, κλέαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 δρῶντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
 εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 ἢ τὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 ἔμω δῶν· δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἔλωμαι.
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις.
 Νῦν δ' ἄγε νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν εἰς θάλασσαν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἐπίτηδες ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκαστόμβην
 θέλομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 βήσομεν· εἷς δέ τις ἀργὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 ἢ Αἶας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ διος Ὀδυσσεύς,
 ἢ σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότες· ἀνδρῶν,
 ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον Διάσσειαι ἱερὰ ρέξας.
 Τὸν δ' ἀρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 εῦ μοι, ἀναιδείῃν ἐπιειμένε, καρδαλέοφρον, [λαΐς·
 150 πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπεὶ πειθῆται Ἀχαιῶν,
 ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴρι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 εὖρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοι εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πῶποτε ἔμας βόες ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριδῶλαχι, βωτιανεῖρῃ,
 καρπὸν ἐδηλῆσαντ'· ἐπειτὰ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 αὔρεα τέ σκιάοντα θαλάσσαν τέ ἤχηέσσα·

plena erant, oculique ipsi igni lucenti similes erant.
 Calchantem primum mala meditans allocutus est :
 Vates malorum, non unquam mihi gratum dixisti.
 Semper tibi mala sunt jucunda animo ad-vaticinandum :
 bonum autem non ullum dixisti verbum neque perfecisti :
 et nunc inter Danaos vaticinans concionaris ,
 quasi vero hujus rei causa ipsis longe-jaculans Apollo dolo-
 res struat,] quoniam ego puellae Chryseidis splendidum pre-
 tium] non volui accipere ; quandoquidem longe malo illam
 domi habere. Etenim Clytemnestrae praetuli,
 ingenuae (legitimae) uxori ; quoniam non ipsa est inferior,
 nec corpore, nec statura, nec mente, neque operibus.
 Verum etiam sic volo reddere, si hoc est melius :
 malo ego populum salvum esse quam perire.
 Sed mihi praemium statim praeparate, ut ne solus
 Argivorum sine-praemio sim : quippe id minime decet.
 Videtis enim hoc omnes, quod mihi praemium abito alio.
 Huic autem respondit deinde pedibus-celer divinus Achilles :
 Atride gloriosissime, avarissime omnium,
 quonam-modo tibi dabunt praemium magnanimi Achivi ?
 nondum etiam ullibi scimus communia bona reposita multa :
 sed quae quidem ex urbibus depraedati sumus, ea divisa sunt ;
 viros autem non decet iterum-collecta haec congregare.
 Sed tu quidem nunc hanc deo permitte : atque nos Achivi
 tripliciter quadrupliciterque reddemus, si quando Jupiter
 dederit nobis urbem Trojam bene-moeniam destruere.
 Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno :
 ne sic, fortis licet sis, deo-similis Achille,
 falle mente : quoniam non antevertes me neque mihi persuado-
 bis.] An vis, ut ipse habeas praemium, verum me sic
 sedere indigentem, jubesque me hanc reddere ?
 atqui si dabunt praemium magnanimi Achivi,
 satisfaciennes animo meo, ut aequale-pretio sit, bene est ;
 sin autem non dederint, ego tamen ipse auferam
 vel tuum vel Ajaxis, veniens, praemium, vel Ulyssis
 ducam ablatum ; is autem indignabitur, ad-quem venero.
 Verum enim-vero haec deliberabimus etiam post.
 Nunc vero age navem nigram deducamus in mare divinum,
 intusque remiges pro-re congregemus, et hecatomben
 imponamus, ipsamque Chryseidem pulcris-genis
 conscendere-faciamus : unus autem aliquis dux vir consiliator
 esto,] vel Ajax, vel Idomeneus, vel divinus Ulysses,
 vel tu, Pelide, omnium stupendissime virorum,
 ut nobis sagittantem Apollinem places sacris factis.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est pedibus-velox A-
 chilles :] heu ! impudentia indute, lucri-studiose,
 quomodo aliquis tibi promptus dictis obsequatur Achivorum,
 vel hanc viam ut-ineat, vel cum-viris fortiter pugnet ?
 non enim ego Trojanorum gratia veni hastatorum
 huc pugnaturus, quum nullius in-me noxii sint.
 Non enim unquam meas boves abegerunt, neque equos,
 neque unquam in Phthia glebosa, virorum-alumna,
 segetem populati-sunt : quoniam valde multi interjacent
 montesque umbrosi, mareque resonans :

ἀλλὰ σοί, ὦ μὲν' ἀναΐδης, ἄμ' ἐσπόμειβ', ὅφρα σὺ χαίρης,
 τιμὴν ἀνόνυμενοι Μενελάῳ σοί τε, κυνώπα,
 180 πρὸς Τρώων· τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις·
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ᾧ ἐπὶ πόλλ' ἐμώγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναϊόμενον πτολίεθρον·
 185 ἀλλὰ τὸ μὲν κλείον πολυαΐκος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἔκχεται,
 σοὶ τὸ γέρας πολλὸ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομαι· ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὶν κακάμω πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 190 οἰκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὅτω
 ἐνθάδ', ἀτιμός ἐὼν, ἀφενός καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.
 Τὸν δ' ἡμελβέτ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπέσσεται· οὐδέ σ' ἔγωγε
 λασσομαι εἶνεκ' ἐμείοι μένειν· πάρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι,
 195 οἳ κέ με τιμῆσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἐσσι Διοτρεφῆων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἰκαδ' ἴων σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 200 Μυρμιδόνεσσιν ἀνασσε, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὀδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
 ὥς ἐμ' ἀφαιρείται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 205 αὐτὸς ἴων κλισίηνδε, τὸ σὺν γέρας· ἄφρ' εὖ εἰδῆς
 ὅσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἀντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμηρίζεν,
 210 ἢ ὅγε φάσανον δῆδ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἡ δὲ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως δ' αὐτῷ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 215 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω δμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὀπίθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 ὦρ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρᾳτο. [ἔγνω
 Θάμυλησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ'
 220 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάανθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε· αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 ἄλλ' ἐκ τοῖ ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω·
 225 ἥς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ πούσουςα τὸ σὺν μένος, αἶ κε πῖθηαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω δμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.
 230 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἐρίδος, μηδὲ ξίφος ὀκισο χειρὶ·
 ἄλλ' ἥτοι ἔπessin μὲν ὀνειδίσσον, ὥς ἴσεται περ.

sed te, o valde impudens, una secuti-sumus, ut tu gauderes,
 ultionem expetentes Menelao tibiue, o-canina-fronte,
 a Trojanis; quæ *beneficia* neque moraris neque curas:
 quin etiam mihi præmium ipse te-ablatum minaris,
 super quo multum laboravi, dederuntq. mihi filii Achivorum.
 Non equidem tibi unquam æquale habeo præmium, quando
 Achivi] Trojanorum exciderint bene-habitatam urbem:
 verum majorem quidem *partem* impetuosius belli
 manus meæ persequuntur; at si quando divisio venerit,
 tibi præmium multo majus, ego vero modicumque gratumque
 abibo habens ad naves, postquam defessus-ero pugnando.
 Nunc autem redib. in-Phthiam, quoniam multo melius est
 domum ire cum navibus recurvis; neque te puto
 hic, inhonoratus quum-sim, opes et divitias collecturum.

Huic autem respondit inde rex virorum Agamemmo:
 fuge sane, si tibi animus incitatur; neque te equidem
 rogo causa mea manere: apud me *sunt* et alii,
 qui me honorabunt, præcipue vero providus Jupiter.
 Invisissimus vero mihi es Jovis-alumnorum regum:
 semper enim tibi contentioque grata bellaque pugnaeque.
 Si valde fortis es, deus (opinor) tibi hoc dedit.
 Domum reversus cum navibusque tuis et tuis sociis,
 Myrmidonibus impera, te vero ego non moror,
 neque curo succensentem: minabor autem tibi sic:
 quoniam a-me aufert Chryseidem Phœbus Apollo,
 hanc quidem ego cum navique mea et meis sociis
 mittam, ego autem abducam Briseidem pulcra-genis,
 ipse profectus ad-tentorium, tuum præmium: ut bene intelli-
 gas] quanto potentior sim te, timeat vero et alius
 æqualem se mihi dicere et comparari coram.

Sic dixit: Pelidas autem dolor ortus-est, et ipsi cor in
 pectoribus masculis bifariam deliberavit,
 utrum ipsemet, ense acuto stricto a femore,
 hos quidem dimoveret, at Atriden interficeret:
 an iram sedaret cohiberetque furorem.
 Dum ille hæc agitabat in mente et in animo,
 trahebatque e vagina magnum ensem, venit Pallas
 coelitus: demiserat enim dea candidis-ulis Juno,
 ambos simul ex-animo amansque curansque.
 Stetit autem a-tergo, flavaque coma prehendit Peliden,
 soli apparens; aliorum vero nemo videbat.
 Expavit autem Achilles et retro conversus-est; statim agnovit
 Palladem Minervam; terribiles autem ei oculi (*δεα*) visi-sunt.
 Et ipsam compellans verba alata locutus-est:

Cur autem, ægidem-tenentis Jovis filia, *hæc* venisti?
 an ut injuriam videas Agamemnonis Atridae?
 sed tibi edico, quod et perfectum-iri puto:
 sua superbia brevi tandem animum perdet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæciliis-oculis Minerva:
 veni ego sedatura tuam iram, si forte parueris,
 coelitus; demisit autem me dea candidis-vinis Juno,
 ambos simul ex-animo amansque curansque.
 Sed age, cessa a-contentione, neque ensem educ manu:
 verum verbis quidem conviciator, utcumque fuerit.

Ὡς γὰρ ἐκέραιον, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
καὶ ποτὲ τοι τρὶς τόσσα παρέσεται ἀγλαὰ δῶρα
ἄβριος εἴνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχει, παῖθεο δ' ἡμῖν. [λέως·
215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
χρῆ μὲν σφωίτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι,
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
Ὅς κε θεοῖς ἐπιπαύεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κῶπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
220 ἔφ' δ' ἐς καυλὸν ὥς μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησεν
μῦθον Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
δῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀπαρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὕτω λῆγε χόλοιο·
225 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὅμματα ἔχων, κραδίην δ' ἑλάφοιο,
οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
οὔτε λόχονδ' ἵκναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
τέλῃας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἴδεται εἶναι.

Ἦ πολλὸ λωΐδόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σθένος ἀντίον εἴπῃ.
Δημοδόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτίδανοισιν ἀνάσσει·
ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἔσται λωδῆσταιο.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
ναὶ μὲ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄρους

235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
οὐδ' ἀναθλήσκει· περὶ γὰρ βά εἰ χαλκὸς ἐλεψεν
φύλλα τε καὶ φλοῖον· νῦν αὐτὲ μιν ὕλας Ἀχαιῶν
ἐν παλάμῃ φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θέμιστας
πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσεται ὄρκος·

240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται ὕλας Ἀχαιῶν
σύμπαντας τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀγνύμενός περ
χραιομῆιν, εὔτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου
θῆσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξεις,
χρῶμενος, θε' ἀρίστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

245 Ὡς φέτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖῃ,
χρυσείους ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. Τοῖσι δὲ Νέστωρ
ἦδυσκός ἀνόρουσε, λιγρὸς Πυλῶν ἀγορητής,
τῷ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκύνον βένε αὐδῇ
250 (τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
ἐβλάθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγένοντο
ἐν Πύλῳ ἡγαθή, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνάσσειν)
ὅσων εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὡ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἱκάνει.

255 Ἦ κεν γηθῆσαι Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες,
ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροτάτο θυμῷ,
εἰ σπῶιν τάδε πάντα πυθόλατο μαρναμένοιν, ἢ
οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
Ἄλλὰ πίθεσθ'· ἄμφοι δὲ νεοτέρω ἔσθον ἐμεῖο.

260 Ἦν γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρεῖοισιν ὕπερ ἡμῖν
ἐνδράσιν ὤμιλῃσα, καὶ οὔ ποτ' ἐμ' ὄγ' ἀθέρϊζον.
Οἳ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
ὅν Παιρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
Καιάνε τ', Ἑξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.

265 [Θησίε τ' Αἰγείδην, ἐπιπικελόν ἀθανάτοισιν.]

Sic enim edico, quod et perfectum erit :

aliquando tibi ter totidem aderunt splendida dona
injuriae causa hujus : tu autem cohibe-te, obtempera-que nobis.

Hanc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
les :] oportet quidem vestrum, dea, verbum observare,
quantumvis sis animo iratus : sic enim melius.

Quisquis diis obtemperaverit, valde exaudiant et ipsum.

Dixit, et argenteo manubrio admovit manum gravem,
retroque in vaginam condidit magnum ensem, nec fuit-inobe-
diens] sermoni Minervae; haec autem ad-Olympum abiit,
in domos ægidem-tenentis Jovis ad deos alios.

Pelides autem iterum asperis verbis

Atriden allocutus-est, et nondum cessabat ab-ira :

Violente, canis oculos habens, cor vero cervi;
neque unquam in bellum una-cum populo armari,
neque ad-insidias ire cum primoribus Achivorum
ausus-es animo : hoc vero tibi mors videtur esse.

Certe multo melius est per exercitum latum Achivorum
dona auferre ejus, quicumque tibi contradixerit.

Populi-vorator rex, quoniam hominibus-nihili imperas :
aliter enim, Atrida, nunc postremo contumeliam-fecisses.

Verum tibi edico et super hoc magnum juramentum jurabo :
nae per hoc sceptrum, quod quidem nunquam folia et ramos
producet, postquam semel trunco in montibus reliquit,
neque repullulabit : circum enim ei ferrum delibavit
foliaque et corticem ; nunc autem ipsum filii Achivorum
in manibus portant judices, qui leges

per Jovem tuentur ; hoc autem tibi magnum erit juramentum :
certe aliquando Achilles desiderium incedet filios Achivorum
universos : his autem non poteris, dolens licet,
prodesse, quando multi ab Hectore viros-caedente
morientes cadent : tu autem intus animum lacerabis,
iratus, quod fortissimum Achivorum non honoraris.

Sic dixit Pelides ; sceptrumque projecit in-terram,
aureis clavis transfixum, consedit autem ipse ;
Atrides vero ex-altera-parte irascebatur. His autem Nestor
suaviloquus surrexit, argutus Pylliorum orator,
cujus quidem a lingua melle dulcior fuissebat sermo
(cui jam duae aetates articulate-loquentium hominum
abierant, qui cum-ipso antea simul nutriti-sunt et nati
in Pylo divina, inter tertios autem tum regnabat) ;
hic illis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

O dii, profecto magnus luctus Achivam terram invadit !

Profecto laetabitur Priamus, Priamidae filii,
ceterique Trojani valde gaudent animo,
si de-vobis haec omnia audiverint decertantibus,
qui quidem consilio Danais antecellitis, et pugnando.

Sed persuadeamini : ambo vero juniores estis me.

Jam enim aliquando ego et cum-fortioribus, quam vobis,
viris versatus-sum, et nunquam me hie parvi-penderunt.

Non enim unquam tales vidi viros, neque videbo,
qualem Pirithoumque, Dryantemque, pastorem hominum,
Cæneumque, Exadiumque et similem-deo Polyphemum.

[Theseumque Ægiden, similem immortalibus.]

Κάρτιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκάωσι, καὶ ἐκπάγλους ἀπόλεσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐρῶ μεθομίλειον, ἐκ Πύλου ἔλθων,
 270 τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μευ βουλῶν ἐνὶόν περὶ τὸν τε μῦθον.
 Ἄλλὰ πείθεσθε καὶ ὑμεῖς· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποσείρο κούρην,
 ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱὲς Ἀχαιῶν·
 μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοῖός ἐμμορε τιμῆς
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 280 Εἰ δὲ σὺ κάρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γαίνατο μήτηρ,
 ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλέονεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομαι· Ἀχὺλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρχος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακῶϊ. [νων·
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔβρεσαν θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 τούνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδεα μυθήσασθαι;
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμέλειστο διὸς Ἀχὺλεύς·
 ἧ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλοῖμαι,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπεῖρομαι, ὅτι κεν εἴπῃς·
 295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 σμῖμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐπὶ σοὶ πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλω σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχησόμεαι εἵνεκα κούρης
 οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἔχει δόντες·
 300 τῶν δ' ἄλλων ἂ μοὶ ἔστι τοῦ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 τῶν οὐκ ἂν τὴ φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἔμειο.
 Εἰ δ' ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἷδε·
 αἰψὰ τοὶ αἶμα καλαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν
 305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἄγορην παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔϊσας
 ἦε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἑλάδα προέρυσσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἑλίκωσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 310 βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἄρχος ἔβη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κλειυθα·
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 ἔρπον δ' Ἀπόλλωνι τελεήσας ἑκατόμβας
 ταύρων τῷ αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλδ' ἀπὸ γέτοιο·
 κνίσῃ δ' οὐρανὸν Ἰξεν εἰσσομένην περὶ καπνῷ. [νων
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμ-
 νῃ γ' ἐρίως, τὴν πρῶτον ἐπιπελίσσ' Ἀχὺλῆϊ.

Fortissimi certe illi terrestrium nutriti sunt virorum :
 fortissimi quidem erant, et cum fortissimis pugnabant,
 Centauris monticollis, et terribiliter eos interfecerunt.
 Et quidem cum illis ego versabar, e Pylo profectus,
 procul e longinqua terra : evocarant enim me ipsi ;
 et pugnabam pro me ipso (*meis viribus*) ego ; cum illis autem
 nemo] eorum, qui nunc homines sunt terrestres, pugnaret.
 Et mea quidem consilia auscultabant obtemperabantque dic-
 to.] Verum obedite et vos, quandoquidem obedire melius.
 Neque tu ab-isto, prestant licet sis, auferas puellam,
 verum sine, ut ei primum dederunt præmium filii Achivorum :
 neque tu, Pelide, velis contendere regi
 contra : quia neutiquam æqualem tecum sortitus est honorem
 sceptriger rex, cui Jupiter gloriam dedit.
 Si autem tu fortis es, deaque te generavit mater,
 at hic potentior est, quia pluribus imperat.
 Atride, tu autem depone tyam iram : verum ego
 precor, in-Achillem remittas iram, qui magnum omnibus
 propugnaculum Achivis est belli mali.

Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemno :
 sane hæc omnia, senex, convenienter dixisti.
 Verum hic vir vult supra omnes esse alios ;
 in-omnes dominari vult, omnibusque imperare,
 et omnibus præcipere, quæ alicui (*mihi*) non persuasurum
 eum puto.] Si autem ipsum bellatorem fecerunt dii semper
 existentes,] num propterea ipsi permittunt contumelias loqui?

Huic autem interpellando respondit divinus Achilles :
 profecto enim timidusque et nullius-prelii vocarer,
 si tibi in-omni re cessero, quamcunque dixeris :
 aliis sane hæc impera, ne enim mihi
 præcipias : non enim ego amplius me tibi obtemperaturum pu-
 to.] Aliud autem tibi dicam, tu vero in præcordiis conde tuis :
 manibus quidem neutiquam ego pugnabo puellæ causa,
 neque tecum neque cum-quovis alio, quum a-me auferitis quod-
 didistis :] aliarum autem rerum quæ mihi sunt velocem apud
 navem nigram,] harum non ullam auferes abripiens, invito me.
 Sin autem, age vero, fac-periculum, ut cognoscant et isti :
 statim tibi (*tuus*) sanguis niger fluet circa lanceam.

Sic hi contrariis quum-contendissent verbis
 surrexerunt, solveruntque concionem apud naves Achivorum.
 Pelides quidem ad tentoria et naves æquales
 abiit cumque Menetiade (Patroclo) et suis sociis :
 Atrides autem navem velocem in-mare deduxit,
 in-eamque remiges elegit viginti, et hecatomben im-
 posuit deo ; in ea vero Chryseidem pulcras-genas-habentem
 collocavit ducens ; dux autem inscendit ingeniosus Ulysses.

Hi quidem deinde, cum-consensissent, innavigabant humi-
 dis viis :] populos autem Atrides lustrari jussit.
 Hi vero se-lustrabant et in mare sordes projiciebant ;
 sacrificabantque Apollini perfectas hecatombas
 taurorum et caprarum juxta litus maris infructuosi :
 nidor autem ad-coelum ibat circumfusus fumo.

Sic hi quidem hæc operabantur per exercitum : nec Agame-
 mno] cessabat ab-ira, quam p̄imum minatus fuerat Achilli.

220 Ἄλλ' ὅγε Ταλθύβιδόν τε καὶ Εὐρυδάτην προσέειπεν,
 τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀρηγρῶ θεράποντες·
 Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 χεῖρὸς Διόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρῃον·
 αἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς Διωμαι,
 225 Διθὺν σὺν πλεόνεσσιν· τὸ οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔταλλεν.
 Τῷ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην.
 Τὸν δ' εἶρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 230 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαντες καὶ αἰδομένω βασιλῆῃ
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἔροντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φωνήσεν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἀγγελοὶ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 235 ἄσπον ἔτ'· οὐτὶ μοι ὕμεις ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 δ' σφῶϊ προΐει Βρισηίδος εἰνεκα κούρης.
 Ἄλλ' ἔγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 καὶ σφῶϊν ὅδς ἀγειν· τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 πρὸς τε θεῶν μακάρων πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 240 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνόος, εἴποτε δ' αὐτὴ
 χρεῶν ἐμείο γόνηται ἀεικέα λογιγὺν ἀμῶναι
 τοῖς ἀλλοις· ἥ γὰρ θγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοὶ μαχέονται Ἀχαιοί.
 245 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπαίθεθ' ἑταίρῳ.
 Ἐκ δ' ἔταγε κλισίῃς Βρισηίδα καλλιπάρῃον,
 δῶκε δ' ἀγειν· τῷ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν
 ἢ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 δακρύσας ἑτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
 250 θῖν' ἔφ' ἄλδς πολιτῆς, ὁρώων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἡρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς·
 Μητέρα, ἐπεὶ μ' ἔτεκες γὰ μινυνθάδιον περ ἴοντα,
 τιμὴν πέρ μοι ὀφείλῃν Ὀλύμπιος ἐγγυαλῆαι,
 Ζεὺς ἐνὶθερεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν·
 255 ἥ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων
 ἡτιμίσησεν· Διὸν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔειλε πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλδς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Καρπαλίμως δ' ἀνέβη πολιτῆς ἄλδς, ἥντ' ὀμήλῃ·
 260 καὶ βα πᾶροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
 χειρὶ τέ μιν κατέρειξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἔσθια, μὴ κεῖθε νόσφ', ἵνα εἰδομεν ἄμφω. [λαῖς·
 Τὴν δὲ βαρυστενέχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 265 ὄσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω;
 ὦχόμεθ' ἔς Θήβην ἱερὴν, πόλιν Ἡετίωνος,
 τὴν δὲ διαπράδομέν τε καὶ ἡγομεν ἐνθάδε πάντα·
 καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' ἔλιν Ἀτρεΐδης Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον.
 270 Χρῆστος δ' αὖτ', ἱερεὺς ἐκαστηβόλου Ἀπόλλωνος,
 ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 λυσόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἀποινα,
 στίμματα· ἔχων ἐν χερσὶν ἐκαστηβόλου Ἀπόλλωνος

Sed is Talthybiumque et Eurybaten affatus est,
 qui ipsi erant praecones et seduli ministri :
 Abite ad-tentorium Pelidae Achilles ;
 manu prehensam adducite Briseidem pulcris-genis :
 sin autem non dederit, ego tamen ipse auferam,
 veniens cum pluribus : quod illi et acerbius erit.
 Sic locutus eos misit, asperumque sermonem injunxit.
 Hi autem inviti iverunt iuxta litus maris infructuosi,
 Myrmidonum vero ad tentoriaque et naves pervenerunt.
 Illum autem invenerunt apudque tentorium et navem nigram
 sedentem : neque hosce intuitus laetatus est Achilles.
 Hi quidem perterriti et reverentes regem
 stabant, neque ipsum alloquebantur neque interrogabant.
 Sed is cognovit suo in animo, dixitque :
 Salvete, praecones, Jovis nuntii atque etiam hominum !
 propius accedite : nihil mihi vos culpandi, sed Agamemno,
 qui vos misit Briseidis causa puellae.
 Verum age, generose Patrocle, educ puellam,
 et ipsa trade abducendam : ipsi autem testes sunt
 coram diis beatis coramque mortalibus hominibus ;
 et coram hoc rege immiti, si-unquam posthac
 opus me fuerit ad-indignam pestem arcendam
 a-ceteris : certe enim ille perniciosus animis furit,
 neque ullo-modo scit cogitare et ante et retro (*futura et praeterita*),] ut ipsi apud naves salvi pugnent Achivi.
 Sic dixit : Patroclus autem caro paruit sodali.
 Eduxitque tentorio Briseidem pulcris-genis,
 et tradidit abducendam ; illi autem redibant ad naves Achivo-
 rum ;] atque invita una cum-his mulier ibat. Sed Achilles
 lacrimans a-sociis exinde sedit seorsum secedens,
 litus ad maris cani, spectans in nigrum pontum ;
 multa autem matri dilectae supplicavit manibus porrigens :
 Mater, quandoquidem me peperisti brevis-sevi futurum,
 honorem saltem mihi debebat Olympius tribuere,
 Jupiter altitonans ; nunc autem me ne tantillum-quidem hono-
 ravit :] certe enim me Atrides late-dominans Agamemno
 contumelia-affecit : ablatum enim habet praemium, ipse aufe-
 rens.] Sic dixit lacrimas-fundens : hunc autem audit venere-
 anda mater,] sedens in fundo maris apud patrem senem.
 Cito autem emerit e-cano mari, velut nebula ;
 et ante ipsum consedit lacrimas-fundentem,
 manumque ipsum demulsit et verbum dixit et elocuta est :
 Fili, quid fies ? quis vero tibi mentem invasit moror ?
 eloquere, ne celes animo, ut sciamus ambo.
 Hanc autem graviter-suspirans allocutus est pedibus velox
 Achilles :] nosti : cur tibi haec scienti omnia dicam ?
 ivimus in Theben sacram, urbem Eetionia,
 hancque diripimus et adduximus huc omnia :
 et haec quidem bene diviserunt inter se filii Achivorum,
 elegerunt autem Atrides Chryseidem pulcris-genis.
 Chryses vero postea, sacerdos longe-jaculantis Apollinis,
 venit veloces ad naves Achivorum aere-loricatorum,
 redempturusque filiam, serenasque infinitum pretium-liberatio-
 nis,] infulus habens in manibus longe-jaculantis Apollinis

χρυσῶν ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἑλίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδᾱ δὲ μάλιστα δύο, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφρίμυσαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οἷα Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐχαιμένον ἤκουσεν, ἐκεῖ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
 θνήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπύχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Ἄμμι δὲ μάντις
 385 εἴ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
 αὐτῷ ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν Διάσκεισθαι·
 Ἀτρεΐδων δ' ἔπειτα χόλος λάβειν αἶψα δ' ἀναστὰς,
 ἤπειθ' ἄσπετον μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ τοῇ εὐχόμενος Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθην ἔβαν χήρυες ἄγοντες
 κοῤῥην Βρισηΐος, τὴν μοι δόσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔης·
 ἑλθοῦς Ὀδλυμπόνδε, Δία λίσσαι, εἴποτε δὴ τι
 395 ἢ ἐκεῖ ὄνησας κραδίῃν Διὸς ἡὲ καὶ ἔργῳ.
 Πολλὰ γάρ σοι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν δίκουσα
 εὐρομένης, ὅτ' ἔφησθα καλαινέφει Κρονίωνι
 οὗτ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λογὸν ἀμύναι,
 ὁππότε μιν ξυνῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἑλθοῦσα, θεά, ὑπελύσσο δαεμῶν,
 ὧχ' ἐκατόγχειρον καλίσσας· ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων· (ὃ γὰρ αὐτὲ βῆθ' οὐ πατὴρ ἀμείνων);
 405 ὅς βα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κῦδεϊ γαίῳν·
 τὸν καὶ ὑπέδδισαν μάκαρες θεοὶ οὐδέ τ' ἔδωσαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσσομαι παρῆξε καὶ λαβὴ γούνων,
 αἱ κέν πως ἐθάλησιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι,
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἑλίσσαι Ἀχαιοὺς,
 410 κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἀτην, ὅτ' ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάχρυ χέουσα·
 ὦμον, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα.
 415 Αἰθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν·
 νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἰσῇ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἑρέουσα ἔπος Διὶ τερπικραυνοῦν
 420 εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἱ κε πῖθηται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύσο πείμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ἰωκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 χθιδὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἔποντο·
 425 δωδεκάτῃ δὲ τοι αὖτις ἐλεύσεται Ὀδλυμπόνδε.
 Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 καὶ μιν γυνάσσομαι, καὶ μιν πείσσομαι ὄϊω.

aureo de sceptro suspensas, et supplex oravit omnes Achivos.] Atridas vero imprimis duos, duces populorum.
 Tunc ceteri quidem omnes comprobaverunt Achivi, reverendumque esse sacerdotem et splendidum accipiendum pretium:] at non Atridae Agamemnoni placuit animo; sed contumeliose eum dimisit, minacemque sermonem injunxit.] Iratus vero senex retro abiit; hunc autem Apollo precantem exaudivit, quoniam valde illi carus erat. Misit in Argivos malam sagittam; populi autem moriebantur alii super alios; ibantque spicula dei quoquo versus per exercitum latum Achivorum. Nobis autem vates] bene sciens in concione narrabat vaticinia Apollinis. Statim ego primus hortabar deum placare; Atriden vero deinde ira cepit: subitoque exurgens minax dixit verbum, quod utique effectum est. Illam enim cum navi veloci mobilibus oculis Achivi ad Chrysen deducunt, feruntque donaria deo; hanc vero nuper a tentorio iverunt praecoones abducentes, puellam Brisei, quam mihi dederant filii Achivorum. Sed tu, si quidem potes, auxiliare filio optimo: profecta in-Olympum, Jovem precare, si unquam aliquid vel verbo juvisti cor Jovis, vel etiam facto. Paep enim te patris in audibus andivi praedicantem, quum aiebas ab atras-nubes-cogente Saturnio solam te inter immortales indignam perniciem avertisse, quando ipsum colligare Olympii volebant alii, Junoque, et Neptunus, et Pallas Minerva. Sed tu eum, quum-venisses, dea, liberasti a-vinculis, statim Centimanum vocans in vastum Olympum, quem Briareum vocant dii, homines autem omnes Aegaeonem (is enim viribus suo patre praestantior): qui apud Saturnium consedit, gloria superbiens: hunc igitur exhorruerunt beati dii, neque Jovem ligaverunt. Horum nunc illi memoriam-revocans asside et prende genua, si quo-modo velit Trojanis auxiliari, hos autem ad puppesque et circa mare conglobare, Achivos, dum-caedantur, ut omnes fruuntur rege suo, sentiatque etiam Atrides late-dominans Agamemnon suam culpam, quod fortissimum Achivorum nihil honorarit. Huic autem respondit deinde Thetis lacrimas defundens: heu! fili mi, cur igitur te enutriti, malo-fato partum! O utinam apud naves sine-lacrimis et ilhesus sederes; quoniam tibi fatum impendit brevi, nec perlonge abest:] nunc autem simul et cito-moriturus et aerumnosus supra omnes] factus-es: quoniam te malo fato peperit in audibus. Hoc tamen dictura verbum Jovi gaudenti-fulmine ibo ipsa in Olympum valde-nivosum, si forte obtemperet. Sed tu quidem nunc, navibus assidens velocibus, succense Achivis, bello autem abstine omnino. Jupiter enim ad Oceanum ad probos Aethiopes hesternus abiit ad convivium; diique simul omnes secuti sunt: duodecima autem die rursus veniet in-Olympum. Et tum deinde vadam Jovis ad aere-fundatam domum, et ipsius genibus-advolver, et eum permotum-iri puto.

Ἦς ἀρα φωνήσας ἀπεθίστατο· τὸν δ' Ὀϊπ' αὐτοῦ
 χροόμενον κατὰ θυμὸν εὐχόμενον γυναῖκα,
 120 τὴν βα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἐς Χρύσην ἵκανε, δῶρον ἱερὴν ἑκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυθενθὴς ἐντὸς ἵκοντο,
 ἱστία μὲν στεβιάντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 ἱστὸν δ' ἱστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 125 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς.
 Ἐκ δ' αὖ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκὼδῳ Ἀπόλλωνι·
 ἐκ δ' Χρυσηῖς νηὶς βῆ ποντοπόροιο.
 130 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμῶν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
 πατρὶ φῶρα ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν· [νῶν,
 ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπειψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ-
 παιδὰ τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβος θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱασόμεσθα θανάτα,
 135 ἐς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κήδε' ἔσθικεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἰδέετο χαίρων
 παῖδα φάιν· τοὶ δ' ὅκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
 ἐξείης ἔσθησαν ἐδμήτην περὶ βωμῶν·
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 140 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχετο χεῖρας ἀνασχών·
 Κλυθὲ μοι, Ἀργυρότοξ', ἐς Χρῦσην ἀμφιδέθης,
 Κῶλαν τε Ζαθέην, Τενεδοῖό τε ἱερὴν ἀνάσσεις·
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 145 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐλδῶρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀνείκα λαιγὼν ἀμυνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' εὐχάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αἰέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαζαν καὶ εἰδειραν,
 150 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνήμη ἐκάλυψαν,
 δίκτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Κάϊα δ' ἐπὶ στήθεος ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθῶπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώδολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 155 μισυλλόν τ' ἀρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέυετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 160 κοῦροι μὲν χρητῆρας ἐπεστέβαντο ποτοῖο·
 νόημασιν δ' ἀρα πῖσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱάσκοντο,
 καλὸν ἀεῖδοντες παιτήνα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 μιλῶντες ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 165 Ἥμος δ' ἡλίου κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἔκρινον οὐρὸν ἱεὶ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 170 Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
 ἐν δ' ἀνέμος πρῆσεν μέσον ἱστῶν, ἀμφὶ δὲ κύμα

Sic igitur locuta abiit; illum autem reliquit ibi
 iratum in animo, de-bene-cincta muliere,
 quam vi ab-invito abstulerant. — Sed Ulysses
 in Chrysen pervenit, ducens sacram hecatomben.
 Hi autem quando portum valde-profundum intraverant,
 vela quidem legerunt, posueruntque in navi nigra;
 malum autem receptaculo-suo admorunt, rudentibus demis-
 sum,] alacriter; ipsamque (navem) in stationem protraxerunt
 remis.] Saxa (pro ancoris) inde ejecerunt, ac retinacula alli-
 garunt,] et ipsi quoque exierunt in litus maris:
 atque hecatomben exposuerunt longe-jaculanti Apollini;
 Chryseis autem navi exivit pontum-transeunte.
 Hanc quidem postea ad aram ducens ingeniosus Ulysses,
 patri caro in manibus posuit, et ipsum allocutus est:
 O Chryse, misit me rex virorum Agamemno,
 filiamque tibi ut-ducerem, Phoeboque sacram hecatomben
 sacrificare pro Danais, ut placemur deum,
 qui modo Argivis deplorabiles aerumnas immisit.
 Sic locutus, in manibus posuit, ille autem accepit gaudens
 filiam caram: hi vero confestim deo splendidam hecatomben
 ordine statuerunt rite-aedificatum circa altare;
 manusque-lavarunt deinde, et molas sustulerunt.
 His autem Chryses alta-voce precabatur, manibus sublatus:
 Audi me, argenteum-arcum-habens, qui Chrysen tueris,
 Cillamque divinam, Tenedoque potenter imperas!
 Jam aliquando me antea exaudisti precantem;
 honorasti quidem me, valde vero afflixisti populum Achivo-
 rum:] atque etiam nunc mihi hoc perfice votum:
 jam nunc a-Danaeis iniquam pestem amove.
 Sic dixit orans; hunc vero exaudivit Phoebus Apollo.
 Ac postquam precati-sunt et molas projecerunt, hostiarum
 cervices retro-egerunt primum, et jugularunt et excoriarunt
 femoraque exsecuerunt, adipeque cooperuerunt,
 eam duplicantes, super ipsis autem frusta-cruda-posuerunt.
 Adolebatque super lignis-fissis senex, insuper nigrum vinum
 libabat: juvenes vero prope illum tenebant verua-quinque-
 cuspidum manibus.] Tum ubi femora exusta-erant, et viscera
 gustarant,] minutatim-secuerunt cetera et verubus transfixe-
 runt,] assaruntque ecite, extraxeruntque igni omnia.
 Atque ubi cessarant ab-opere, appararantque convivium,
 convivati-sunt; neque quicquam animus indiguit cibo aequo.
 Porro ubi potus et cibi desiderium exuerant,
 pueri quidem crateras coronabant vino,
 distribueruntque omnibus, auspicati poculis.
 Illi vero per-totum-diem cantu deum placabant,
 pulcrum canentes pæana, juvenes Achivorum,
 celebrantes sagittantem Apollinem: ille autem animo dele-
 ctabatur audiens.] Quando vero sol occidit et tenebræ super-
 venere,] tunc dormiverunt juxta retinacula navis.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc deinde revehebantur ad exercitum latum Achivorum;
 hisque secundum ventum misit sagittans Apollo.
 Illi vero malum erexerunt, velaque alba panderunt:
 ventus autem flatu-implevit medium velum, fluctusque

στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἰαχε νηὸς ἰούσης·
 ἥ δ' ἔθενε κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 485 νῆα μὲν οἴγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν
 ὑφού ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔριματ' αἰσάρα τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκήιδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλέος υἱὸς, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 490 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκατο κυδιάνειραν,
 οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 αἰδοί μὲνων, ποθέσκε δ' αὐτήν· τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπου ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες
 495 πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ κήθετ' ἐφετμέων
 παῖδος ἑοῦ, ἀλλ' ἤγ' ἀνεύστατο κύμα θαλάσσης,
 ἡερῆ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπου· τε
 εἶρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων
 ἀροτᾶτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ὀλύμπου.
 500 Καὶ ῥα παροῖθ' αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων
 σαιή, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθρεῖωνος ἑλῶσα
 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἀνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 ἢ ἐπεὶ ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ·

505 τίμησάν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
 ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ὧν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 υἱὸν ἔμῳν τίσωσιν, δοῦλωσιν τὲ ἔ τιμῃ.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 ἀλλ' ἀέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤφατο γούνων,
 ὡς ἔχει· ἐμπεφυῖα, καὶ εἰρετο δεύτερον αὐτίκ·

Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 515 ἢ ἀδείπει· ἐπεὶ οὐ τοὶ ἐπὶ δόος· ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμωτάτῃ θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἦ δὴ λολύγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις
 Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρεθίσῃν ὀνειδείους ἐπέεσσιν.

520 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἶετ' ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίκ ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
 Ἥρῃ· ἐμοὶ δὲ κα ταῦτα μαλὴσεται, ὅφρα τελέσσω.
 Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅφρα πεποιθήσ·
 525 τοῦτο γὰρ ἔξ ἐμῆθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 τέκμωρ· οὐ γὰρ ἔμῳν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἥ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
 ἀμβρόσια δ' ἄρα χαίται ἐπεβρώσαντο ἀνακτος
 530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐδέλιξεν Ὀλύμπου.

Τῶν δ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἑλᾶ ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἐν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἀνέσταν
 ἐξ ἐδῶν, σφῶν πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτι
 535 μέναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες.

carinam purpureus valde circumsonabat, navi eunte :
 hæc vero currebat per fluctum conficiens iter.

Ac postquam venerant ad exercitum latum Achivorum,
 navem quidem hi nigram in continentem subduxerunt
 alte super arenas, phalangasque longas subtenderunt :
 ipsi autem sparsi sunt per tentoriaque navesque.

Verum iram fovit, navibus adsidens velocibus,
 generosus Pelei filius, pedibus velox Achilles ;
 neque unquam in concionem prodiit clarantem viros,
 neque unquam in bellum : sed macerabat carum (suis) cor,
 illic manens, desiderabat autem clamoremque pugnamque.

At quando jam ex illo duodecima erat aurora,
 tunc vero ad Olympum ibant dii semper existentes
 omnes simul, Jupiterque præibat. Thetis autem non est-oblit
 mandatorum] filii sui, sed hæc emersit ex-unda maris,
 matutinaque conscendit magnum cœlum Olympumque ;
 invenit autem late-sonantem Saturnium seorsum sedentem
 ab-aliis] in-summo vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
 Atque ante ipsum consedit et prehendit genua
 sinistra ; dextra autem inferius mentum attingens
 supplicans allocuta est Jovem Saturnium regem :

Jupiter pater, si-unquam revera te inter immortales juvi
 vel dicto vel re, hoc mihi perforce votum :

honora mihi filium, qui brevissimæ-vitæ præ-ceteris
 extitit ; sed ipsum nunc rex virorum Agamemno
 contumelia-affecit : ablatum enim habet præmium, ipse abri-
 piens.] At tu ipsum ulciscere, Olympic sapientissime Jupiter ;
 tamdiu autem in Trojanis pone victoriam, donec Achivi
 filium meum honorarint, auxerintque eum honore.

Sic dixit ; hanc autem nihil allocutus est nubes-cogens Ju-
 piter,] sed tacitus diu sedit ; Thetis vero, ita-ut prenderat ge-
 nus,] sic tenebat inherens, et rogabat secundo iterum :

Vere jam mihi promitte et annue,
 vel abæue ; quoniam non tibi inest timor : ut bene sciam,
 quantum ego inter omnes inhonoratissima dea sim.

Hanc autem graviter suspirans allocutus est nubes-cogens
 Jupiter :] sane perniciosum facinus, quum me increpare im-
 pellis] Junonem, quando me irritaverit contumeliosis verbis.
 Illa autem et sic mecum semper inter immortales deos
 rixatur, atque me dicit in-pugna Trojanis auxiliari.
 Sed tu quidem nunc retro abscede, ne te videat
 Juno : mihi autem hæc erunt-cursæ, ut perficiam.
 Verum age jam tibi capite annuam, ut fidem-habeas :
 hoc enim ex me inter immortales maximum
 signum ; non enim meum est revocabile, neque fallax,
 neque infectum, quodcunque capite annuero.

Dixit, et nigris superciliis annuit Saturnius :
 ambrosiæ autem comæ concussæ sunt regis
 capite ab immortalibus ; magnumque tremefecit Olympum.

Illi sic deliberata-re discesserunt : hæc quidem deinde
 in mare desiluit profundum de splendido Olympo,
 Jupiter autem rediit suam in domum. Dii vero simul omnes
 assurrexerunt] ex sedibus, sui patris in-occursum ; nec ullus
 sustinuit] expectare venientem, sed obvii steterunt omnes.

Ὡς δ' μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνῳ· οὐδέ μιν Ἥρη
 ἠγνοήσεν ἰδοῦσα, ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
 ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομόλοισι Δία Κρονίωνα προσϋῖδα· [λάς;
 540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσατο βου-
 αῖς σοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντα,
 κρυπτάδια φρονόντα δικαζέμεν· οὐδέ τί μοι
 πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νήσης.
 Τὴν δ' ἡμεῖβειτ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιείλοιο μύθους
 εἰδῆσιν· χαλεποί τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
 Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὕτως ἔπειτα
 αὐτὲ θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται οὗτ' ἀνθρώπων·
 550 ὃν δέ κ' ἔγνων ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νῆσαι.
 μήτι οὐ ταῦτα ἕκαστα διαίρω μὴδὲ μάλλα.
 Τὸν δ' ἡμεῖβειτ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 αἰνότατα Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας.
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὗτ' εἰρομαι οὐτε μεταλλῶ·
 ἀλλὰ μὲλ' εὐκήλος τὰ φράζειν, ἄσπ' ἐθέλῃσθα·
 555 νῦν δ' αἰνῶς δαίδουκα κατὰ φρένα μὴ σε παρεῖπῃ
 ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἡερὴ γὰρ σοῖς περὶέζετο καὶ λάβε γούνων·
 τῇ οὐδ' ὅλω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλεῖα
 τιμῆς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 560 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 δαιμονίη, αἶε μὲν ὀΐαι, οὐδέ σε λήθω·
 πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσαιο, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 μάλλον ἔμοι ἔσται· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι.
 565 Ἄλλ' ἀέκλουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθῳ,
 μὴ γὰρ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσὶν ἐν Ὀλύμπῳ,
 ἄσπον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 καὶ ῥ' ἀέκλουσα καθήστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 ὥχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
 μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·
 Ἥ δὴ λόγια ἔργα τὰδ' ἔσεται οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ,
 εἰ δὴ σπῶν ἔνεκα θνητῶν ἐριδιάνετον ὦδε,
 575 ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφνημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
 πατρὶ φίλῳ ἐπήρα φέρειν Διὶ, ὅφρα μὴ αὐτὲ
 νεαῖεσσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα τάρῃ.
 580 Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 ἔξ ἐδῶν στρυφελλῆναι· ὁ γὰρ πολλὸν φέρτατός ἐστιν.
 Ἄλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθα μάλαχοῖσιν·
 αὐτὰς ἐπειθ' Ὀυῖος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφυκίπελλον
 585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέλαθι, μήτηρ ἐμῇ, καὶ ἀνάσχει, κηδομένη περ,
 μὴ σε, φίλῃν περ ἐούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 χραίσμειν· ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεισθαι.

Sic hic quidem illic resedit in solio; neque eum Juno
 ignoravit, conspicata, quod cum-ipso contulerat consilia
 argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini senis.
 Statim conviciis Jovem Saturnium allocuta-est.
 Quis vero tecum, dolose, deorum contulit consilia?
 semper tibi gratum est, a-me seorsum agentem,
 clandestina meditantem statuere: neque aliquid unquam mi-
 hi] lubens ausus-es dicere verbum quod cogitaveris.
 Huic autem respondit deinde pater hominumque deorum-
 que:] Juno, ne vero omnia mea spera consilia
 te scituram: difficilia tibi erunt, uxor quamvis mea sis.
 Sed quod quidem par fuerit te audire, nullus inde
 neque deorum prior hoc sciet, neque hominum:
 quod autem ego seorsum a-diis voluero animo-concipere,
 ne tu hæc singula interroga neu perscrutare.
 Huic autem respondit deinde magnos-oculos-habens vene-
 randa Juno:] severissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti!
 Et valde te pridem neque interrogo nec perscrutor;
 sed perquietus ea consultas, quæcunque vis:
 nunc autem vehementer timeo in animo, ne te seduxerit
 argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini senis.
 Matutina enim tibi assedit et prehendit genua;
 cui te suspicor annuisse certum, ut Achillem
 honores, perdas autem multos ad naves Achivorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
 ter:] improba, semper quidem suspicaris, nec te lateo:
 agere tamen nihil poteris, sed ab animo aliena
 magis mihi eris: hoc autem tibi et acerbius erit.
 Si vero ita hoc est ut suspicor, mihi erit gratum.
 Verum tacita sede, meoque obedi verbo;
 ne tibi non prosint, quotquot dii sunt in Olympo,
 propius accedentes, quando tibi invictas manus injecero.
 Sic dixit: timuit autem magnis-oculis veneranda Juno;
 et tacita sedit, inflectens suum cor;
 ingemuerunt autem per domum Jovis dii cœlestes.
 His vero Vulcanus inclytus-artifex incepit conclonari,
 matri dilectæ gratificans, candidas-ulnas-habenti Junoni:
 Profecto pestifera facta hæc erunt, nec amplius tolerabilia,
 si jam vos mortalium gratia contenditis hoc-modo,
 interque deos tumultum agitatis; neque ulla convivii
 boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.
 Matrem autem ego admoneo, et ipsam licet intelligentem,
 patri caro obsequium præstare Jovi, ut ne iterum
 juret pater, et nobis convivium conturbet.
 Si enim velit Olympius fulminator
 ex sedibus deturbare.... ille enim longe potentissimus est.
 At ta hunc verbis demulceto mollibus;
 statim deinde placidus Olympius erit nobis.
 Sic igitur dixit; et surgens poculum duplex
 matri dilectæ in manibus posuit, et ipsam allocutus-est:
 Tolera, mater mea, et sustine, dolens licet,
 ne te, cara quanquam mihi es, his in oculis videam
 verberatam: tunc vero non potero, dolens quantumvis,
 juvare: difficilis enim Olympius ad-resistendum.

- 500 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 ῥίψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεοπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμῃ φερόμην, ἅμα δ' ἤελω καταδύντι
 κάμπεσσιν ἐν Ἀθήνῃ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
 505 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μείδησασα δὲ παῖδός ἐδῆξατο χειρὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδῆξια πᾶσιν
 ὦνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω.
 Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωας μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 ὥς ἰδὼν Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμῇ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης,
 οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλίος, ἥν' ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσάων θ', αἱ δαῖδον ἀμειβομέναι ὅπλ' καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδου λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
 οἱ μὲν καυκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 ἥχι ἕκαστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυῆσι πραπίδεσσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς θη' ἄλγος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 610 ἔνθα πάρος κοιμᾷθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
 ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία.

- Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται
 εὖδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἄλλ' ὅγε μερμηρίζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 τιμῆσθαι, ὀλέσθαι δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 5 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ὄϊλον Ὀνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Βασίλ' ἴθι, οἴλας Ὀνειρε, θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἰθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρῆξαι ἔκλεισε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδῆ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. [σεν.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἔκου-
 Καρπαλίμως δ' ἔκτανε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὖδον· ἐν κλισίᾳ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος·
 20 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆϊ υἱὶ εὐοικῶς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν εἰσαάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδαίς, Ἀτρεὺς υἱὲ δαιφρονος, ἵπποδάμιοι;
 οὐ χρεὶ παννύχιον εὖδει βουληφόρον ἄνδρα,

Jam enim me et alias auxiliari aggressum
 deiecit, pede prehensum, de limine divino.
 Totum vero diem ferebar, unaque-cum sole occidente
 decidi in Lemno : parum autem amplius animæ inerat :
 ibi me Sinties viri statim exceperunt cadentem.

Sic dixit; risit autem dea candidas-ulas-habens Juno :
 ridensque a-filio accepit manu poculum.
 Atque ille ceteris diis a-dextra-exorsus omnibus
 infundebat, dulce nectar a cratere hauriens.
 Immensus autem excitatus-est risus beatis diis,
 ut viderunt Vulcanum per ædes properantem.

Sic tunc totum diem usque-ad solem occidentem
 convivabantur, nec quicquam animus indigebat dapibus a-
 quis,] non cithara perpulcra, quam tenebat Apollo,
 Musisque, quæ caneant alternantes voce pulcra.

Sed postquam occidit splendida lux solis·
 hi quidem decubitori abierunt domum unusquisque,
 ubi cuique domum perinclutus utroque-pede-infirmus,
 Vulcanus, fecerat sollertibus præcordiis.
 Jupiter autem ad suum lectum abiit Olympius fulgurator,
 ubi pridem dormiebat, quando ipsum dulcis somnus invade-
 ret:] illic dormivit, quum-ascendisset; juxtaque aureum-so-
 lium-habens Juno.

ILIADIS II.

Somnium. Bœotia.

Ceteri quidem diique et viri bellatores-equestres,
 dormiebant totam-noctem; Jovem autem non tenebat dulcis
 somnus,] verum is meditabatur in animo, quomodo Achillem
 honoraret, perderetque multos ad naves Achivorum.
 Hoc autem ei in animo optimum visum-est consilium,
 mittere ad Atriden Agamemnonem perniciosum Somnium;
 et id compellans verbis alatis allocutus-est :

Vade age, perniciosum Somnium, celeres ad naves Achivo-
 rum;] ingressum in tentorium Agamemnonis Atridae,
 omnia valde accurate nuntia, sicut mando.
 Armare ipsum jube comantes Achivos
 cum-omnibus-copiis; nunc enim cepit urbem latis-viis
 Trojanorum : non enim amplius diverse cælestes domos ha-
 bentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes
 Juno supplicans; Trojanis autem mala impendent.

Sic dixit; ivit autem Somnium, postquam hunc sermonem
 audivit.] Protinus pervenit celeres ad naves Achivorum;
 ivitque ad Atriden Agamemnonem; hunc vero deprehendit
 dormientem in tentorio, circumque almus fusus-erat somnus.
 Stetit autem supra caput, Neleio filio similis,
 Nestori, quem maxime senuum honorabat Agamemno.
 Huic se quum-assimilasset, eum ita alloquebatur divinum
 Somnium:] Dormis, Atræi filii bellicosi, equum-domitoris?
 non oportet per-totam-noctem dormire consiliatorem virum,

25 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ζῦνες ὤκα· Διὸς δέ τοι ἀγγελὸς εἰμι,
 ὅς σε, ἀνέυθεν ἑὼν, μέγα κήδετα ἦδ' ἐλεαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδῆ· νῦν γάρ κεν ἑλοῖς πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γάρ ἐτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπεί γναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 ἐκ Διός· Ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν, μηδέ σε λήθη
 αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπε αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἐμελλον.
 Φῆ γὰρ θγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῳ,
 νῆπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 θῆσειν γὰρ ἐτ' ἐμελλεν ἐπ' ἀλγέα τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεή δέ μιν ἀμφέχυν' ὁμφῆ.
 Ἔξετο δ' ὄρθουθεῖς· μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα,
 καλὸν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἀφῆιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦώς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλύμπον,
 50 Ζηνὶ φῶκος ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 οὐτάρ δ' κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐκαρῆκομόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἳ μὲν ἐκῆρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νέστορ ἑ παρὰ νηὶ Πυλοιογενέος βασιλῆος·
 55 τοὺς θγε συγκαλέσας πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·
 Κλυτὰ, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάστιγα δὲ Νέστορι δῖον
 εἰδὼς τε μέγέθός τε φωνὴ τ' ἀγχιστα ἔφκει.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 60 εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο;
 οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ζῦνες ὤκα· Διὸς δέ τοι ἀγγελὸς εἰμι,
 ὅς σε, ἀνέυθεν ἑὼν, μέγα κήδετα ἦδ' ἐλεαίρει.
 65 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 πανσυδῆ· νῦν γάρ κεν ἑλοῖς πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γάρ ἐτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπεί γναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 70 ἐκ Διός· Ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν· Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 ὤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκύς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἴας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 75 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
 Ἦτοι θγ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

cui populi que sunt-commissi et tanta curae sunt.
 Nunc vero mihi mentem-adhibe ocyus; Jovis enim tibi nuntius sum,] qui tui, longe quanquam-est, valde curam-agit et miseretur.] Armare te jussit comantes Achivos cum-omnibus-copiis; nunc enim ceperis urbem latis-viis Trojanorum; non enim amplius diverse coelestes domos habentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes Juno supplicans; Trojanis autem mala impendent ab Jova. Sed tu tuo tene animo, neque te oblivio capiat, quando te dulcis somnus dimiserit.

Sic quum-dixisset, abiit; illum autem reliquit ibi ea cogitantem in animo, quae non perfecta erant-futura. Putavit enim capturum se Priami urbem die illo, stultus; neque ea sciebat, quae Jupiter moliebatur opera. Impositurus enim adhuc erat doloresque suspiriaque Trojanisque et Danais per acres pugnas. Exspectatus-est ex somno, divinaque ei adhuc circumfusa-erat vox.] Sedebat autem arrectus, mollemque induit tunicam, pulcrum, novam, circaque magnum sibi-injecit pallium; pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calcamenta; circumque humeros jecit ensam argenteis-clavis. Prehendit inde sceptrum paternum, incorruptum semper, cum quo ivit ad naves Achivorum aere-loricatorum.

Aurora quidem dea ascendit magnum Olympum, Jovi lumen nuntiatura et ceteris immortalibus : at ille praecones argutis-vocibus-insignes jussit convocare ad-concionem comantes Achivos. Hi quidem convocarunt, illi autem colligebantur valde celeriter.] Consilium autem primum magnanimorum sedit senum, Nestoream apud navem Pylo-nati regis, quos ille quum-coegisset, prudentem struebat consultationem: Audite, amici : divinum mihi in-somnis venit Somnium almam per noctem; maxime vero Nestori divino formaque staturaque habituque proxime simile-erat. Stetit autem supra caput et ad me sermonem dixit : dormis, Atrai filii bellicosi, equum-domitoris ? non oportet totam-noctem dormire consiliatorem virum; cui populi que sunt-commissi et tanta curae sunt.

Nunc vero mihi mentem-adhibe ocyus; Jovis enim tibi nuntius sum,] qui tui, longe quanquam-est, valde curam-agit et miseretur.] Armare te jussit comantes Achivos cum-omnibus-copiis; nunc enim ceperis urbem latis-viis Trojanorum; non enim amplius diverse coelestes domos habentes] immortales sentiunt; inflexit enim omnes Juno supplicans : Trojanis vero mala impendent ab Jove : sed tu tuo tene animo. Sic illud locutum abiit avolans, meque jucundus somnus reliquit. Verum agile, si quo-modo armemus filios Achivorum. Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas est, et fugere cum navibus multorum-transstrorum jubebo : vos autem aliunde alius cohibete verbis.

Ille quidem sic locutus, concessit. His autem surrexit Nestor, qui Pyli rex erat arenosae.
 Qui ipais bene-cupiens concionatus-est et dixit :

- 80 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,
 ψεύδός κεν φαίμεν καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν θς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 85 Οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, πεῖθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἥτερε θῆνεα εἶσι μαλισσάνων ἀδινάνων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνέσιν εἰαρινοῖσιν·
 90 αἶ μὲν τ' ἐνθα ἑλὶς πεποτήταται, αἶ δέ τε ἐνθα·
 ὥς τῶν θῆνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἡϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιγχώντο
 Ἰαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σπῖσιν Ὅσσα δεδήκει,
 ὀτρύνουσι· ἰάναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 95 Τετρήχει δ' ἀγορῇ, ὑπὸ δὲ στεναγχετο γαῖα,
 λαῶν ἰζόντων, ὁμαδὸς δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
 κήρυκες βοδώντες ἐρήτυον, εἴποτ' αὐτῆς
 σχολάτ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφῶν βασιλῆων.
 Σπουδῇ δ' ἔξετο λαὸς, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμει τεύχων,
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ δ' αὖτε Πέλοψ δῶκε Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεΐς δὲ θνήσκων ἔπιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 αὐτὰρ δ' αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ δ' ἔφ' ἔρεισάμενος ἔπε' Ἀργείοισι μετῆυδα·
 110 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄργος,
 Ζεὺς με μέγα Κρονιῶνς ἀτῇ ἐνέδησε βαρεῇ·
 σφέλιος, θς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 Ἴλιον ἐκπέρασσε· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο, καί με καλύει
 115 δυσκλῆα Ἄργος ἐκέσθαι, ἐπεὶ πολλὸν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 θς δὴ πολλῶν πολλὸν κατέλυσε κάρηνα,
 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 μὰ ψ οὕτω τοῖόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἀπρηκτον πόλεμον πολεμῆζειν, ἡδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὕτω τι πέφανται.
 Εἴπαρ γάρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 δοκίᾳ πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
 125 Τρῳᾶς μὲν λῆξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἀνδρὰ ἑκαστον εἰλομεθα οἰνοχοεῖν·
 πολλὰ κεν δεκάδες δευόλατο οἰνοχόοι.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἱας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἱ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἄλλ' ἐπὶ κούροι
 πολλῶν ἐκ παλίων ἐγγέσπαλοι ἀνδρες ἔασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσιν καὶ οὐκ εἰῶσι· ἐθέλοντα

O amici, Argivorum ductores et principes,
 si quis hoc somnium Achivorum alius dixisset,
 mendacium esse dicemus et aversaremur potius :
 nunc autem vidit is qui se longe præstantissimum Achivorum
 profiletur esse.] Verum agite, si quo-modo armemus filios A-
 chivorum.] Sic locutus, consilio coepit excedere.
 Hi autem surrexerunt, parueruntque pastori virorum,
 sceptrigeri reges; accurrebant vero populi.
 Sicut gentes eunt apum confertarum,
 petra ex cava semper recens venientium;
 in-modum-racemi autem volant super floribus vernis,
 et aliæ hac confertim feruntur, aliæ vero illac :
 sic horum gentes multæ a navibus et tentoriis
 litoris in-anteriora depressi procedebant-ordine
 turmatim ad concionem; interque ipsos Fama exarsit,
 incitans eos ire, Jovis nuntia; hi vero congregabantur.
 Tumultuabatur autem concio, subtusque gemebat terra,
 populi consentientibus, clamorque-inconditus erat; novem ve-
 ro ipso[rum] præcones vociferantes cohibebant, si-quando a-cla-
 more] desisterent, audirentque Jovis-alumnos reges.
 Ægre vero sedit populus, cohibebanturque in sedibus,
 cessantes a-clamore : verum rex Agamemno
 surrexit, sceptrum tenens, quod Vulcanus laboraverat fabri-
 cans;] Vulcanus quidem dedit Jovi Saturnio regi;
 atque Jupiter dedit internuntio Argicidæ;
 Mercurius autem rex dedit Pelopi agitatori-equorum;
 ac rursus Pelops dedit Atreo, pastori virorum;
 Atreusque moriens reliquit diviti-pecorum Thyestæ;
 ac rursus Thyestes Agamemnoni reliquit gestandum,
 ut-multis insulis et Argo omni Imperaret.
 Hoc ille nixus, hæc verba Argivis dixit :

O amici, heroes Danai, ministri Martis,
 Jupiter me valde Saturnius malo irretivit gravi,
 durus, qui antea quidem mihi promisit et annuit,
 Illo exciso bene-memento, me rediturum;
 nunc vero malam fraudem struxit, et me jubet
 inglorium Argos redire, postquam multum perdidici populum.
 Ita scilicet Jovi erit præpotenti placitum,
 qui jam multarum urbium demolitus-est vertices,
 et adhuc etiam demolietur : ejus enim potentia est maxima.
 Turpe enim hoc est etiam posteris auditu,
 incassum sic talem tantumque populum Achivorum
 irritum bellum bellare, et pugnare
 cum-viris paucioribus, exitus autem nondum ullus apparuit.
 Si enim velimus Achivique Trojanique,
 foederibus fidelibus percussis, numerari utrique,
 Trojanos quidem se-colligere, ad focos quotquot sunt;
 nos autem in decurias disponamur Achivi,
 Trojanorumque viros singulos capiamus, qui-vinum-fundant :
 multæ decuriæ indigerent pocillatore.
 Tanto ego ajo plures esse filios Achivorum
 Trojanis, qui habitant in urbe : sed auxiliares
 multis ex civitatibus hastas-vibrantes viri sunt,
 qui me valde depellunt et non sinunt volentem

Δίῳ ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πολεῖσθον.
 Ἐνεία δὲ βεβάασι Διὸς μεγάλῳ ἐνιαυτοί,
 125 καὶ δὲ δοῦρα σέσσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λελυνταί·
 αἱ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἶσσι ἐνὶ μεγάροισι ποτιδόμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτῶς ἀκράαντον, οὐδ' εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ'· ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 130 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγχιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινεν,
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἄγορῃ ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 πόντου Ἰκαρίου, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 ὥρρ', ἐπαΐζας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἑλθὼν,
 λάβρος ἐπαγίλῃ, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν·
 ὥς τῶν πᾶσ' ἄγορῃ κινήθη. Τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερχε κονή
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
 ἄπτεσθαι νηῶν ἡδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλῃ διαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἔκιν
 οὐραδὲ ἱεμένῳ· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγίόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶν,
 αὐτῷ δὲ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 160 καὶ δὲ κεν εὐχολῇ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖν· Ἐλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
 σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 165 μὴ δὲ ἔα νῆας διαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
 [καρπαλλίμως δ' ἔκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἵστασθ'· οὐδ' ὅγε νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 ἔπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἔκρινεν·
 ἀγγαυὸν δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 αὐτῷ δὲ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 φεύγεσθ'· ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 καὶ δὲ κεν εὐχολῇ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖν· Ἐλένην, ἥς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν μὴδέ τ' ἐρώει·
 180 σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μὴ δὲ ἔα νῆας διαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεὰς ὅπα φωνησάσης,
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κῆρυξ Εὐρυδάτης Ἰθακῆσιος, ὃς οἰ ὀπίσθαι.
 185 Αὐτὰρ δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἑλθὼν,
 δεξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Trojæ expugnare bene-habitatum oppidum.
 Novem jam abierunt Jovis magni anni,
 et jam ligna computruerunt navium, et funes soluti-sunt;
 et certe nostræque uxores et infantes liberi
 sedent in adibus exspectantes : nobis autem opus
 sic infectum est, cujus gratia huc venimus.
 Sed agite, ut ego dixero, pareamus omnes :
 fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram;
 non enim amplius Trojam capiemus latas-vias-habentem.
 Sic dixit; his autem animum in pectoribus commovit,
 omnibus inter multitudinem, quicumque non consilium audi-
 verant.] Mota-est vero concio, ut fluctus ingentes maris
 pelagi Icarii, quos quidem Euræque Notusque
 commovit, quum-irruit patris Jovis ex nubibus.
 Sicut quum moverit Zephyrus profundum arvum veniens,
 rapidus superne ingruens, et incumbit spicis :
 sic horum tota concio mota-est. Hi autem fremitu
 ad naves ruebant, a-pedibus vero subter pulvis
 stabat excitatus; alii autem alios adhortabantur,
 ut-prehenderent naves et traherent in mare divinum,
 alveosque expurgabant : clamor autem in-cœlum ivit
 domum properantium; subtrahebantque phalangas navibus.
 Tunc Argivis præter-fatium reditus contigisset,
 nisi Minervam Juno sermone affata-fuisset :
 Dii-boni, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
 Argivi fugient super lata dorsa maris?
 verum gloriationem Priamo et Trojanis reliquerint
 Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
 ad Trojam perierunt, dilecta procul-a patria terra?
 verum abi nunc ad populum Achivorum ære-loricatorum,
 tuis lenibus verbis cohibe virum quemque,
 nec sinas naves in-mare trahere utrinque-recurras.
 Sic dixit : nec non-paruit dea cæsiis-oculis Minerva.
 Descendit autem ab Olympi verticibus concitata,
 [raplimque venit veloces ad naves Achivorum;]
 invenit deinde Ulyssem, Jovi consilio parem,
 stantem; neque hic navem bonis-transtis-instructam, nigram
 tangebatur, quia ipsum dolor corde et animo invaserat.
 prope autem stans allocuta-est eum cæsiis-oculis Minerva :
 Generosæ Laertiadæ, sollertissime Ulysæe,
 siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
 fugietis, in naves multis-transtis irruentes?
 verum gloriationem Priamo et Trojanis reliqueritis
 Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
 ad Trojam perierunt, dilecta procul-a patria terra?
 verum abi nunc ad populum Achivorum, neque cessa :
 tuis blandis verbis cohibe virum quemque,
 nec sinas naves in-mare trahere utrinque-recurras.
 Sic dixit : hic autem intellexit deæ vocem locutæ,
 instituitque currere, et lænam abiecit : illam vero sustulit
 præco Eurybates Ithacensis, qui eum sequebatur.
 Ipse autem Atridæ Agamemnoni obvius veniens,
 sumisit ei (ejus) sceptrum paternum, incorruptum semper :
 cum quo ivit per naves Achivorum ære-loricatorum.

"Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔρχον ἄνδρα κιχλήν,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
 180 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε κακὸν ὧς δευδίσσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαούς.
 Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', ὅος νόος Ἀτρεΐδασ·
 νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἔψεται υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον εἶπεν.
 195 Μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφὸς βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἐμνηστὰ Ζεὺς.
 "Ὅν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοῶντά τ' ἐφεύροι,
 τὸν στήπρωθ' ἑλάσασκεν ὁμακλήσασκέ τε μῦθω·
 200 Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
 οἱ σὺ φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
 οὐδ' ἐστ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμῖος οὗτ' ἐν βουλῇ.
 Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
 205 εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [σκήπτρον τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 "Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατὸν· οἱ δ' ἀγορήνδε
 αὐτῆς ἐπεσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 ἡχῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφυλοῖσσοιο θαλάσσης
 210 αἰγυιᾶν μεγάλην βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.
 "Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἑδρας.
 Θερσίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροειπὴς ἐκολῶα,
 ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ᾔδη,
 μὰς, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐρίζεσθαι βασιλεύσιν,
 215 ἀλλ' ὅτι οἱ εἰσαιοτο γελοῖσιν Ἀργεῖοισιν
 ἔμμεναι. Αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
 φοβὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὤμω
 κυρτῷ, ἐπὶ στήθος συνογκόε· αὐτὰρ ὑπερθεν
 φοβὸς ἦν κεφαλῇ, ψεδῆ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεὶ μάλιστα ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ·
 τῷ γὰρ νεικέεσκε· τότε αὖτ' Ἀγαμέμνονι δῖω
 ὄξεα κεκληγῶς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσθησθ' ἐνὶ θυμῷ·
 αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μῦθω·
 225 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἡδὲ χατίζεις;
 πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
 εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
 πρωτίστῳ δίδωμεν, εὖτ' ἂν πολλοὺς ἐλωμεν.
 "Ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδύεσαι, ὅν κέ τις οἴσει
 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἴλιου, υἱὸς ἀποινα,
 ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγῃ ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 ἡδὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσσῃται ἐν φιλότῃτι,
 ἥντι· αὐτὸς ἀπονόσφι κατίζχει; οὐ μὲν ἔοικεν
 ἀρχὸν ἔδοντα κακῶν ἐπιδασκέμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
 235 "Ὡ πέποιες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί,
 οἰκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' εἴωμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσέμεν, ὅρα ἰδῆται,
 ἡ βὰ τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαιμύνομεν, ἡδὲ καὶ οὐκί·
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἑὸ μὲν' ἀμείνονα φῶτα,
 240 ἡττήμην· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἄλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλεὶ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμην·
 ἡ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὑστατα λωδῆσαιο.

Quemcunque regem, et primum virum inveniret,
 hunc vero blandis verbis detinebat astans :

Mirifice, non te decuit timidi instar trepidare;
 quin et ipse sede, et alios sedere fac viros.

Nondum enim fere certo scis, quis animus Atridae :
 nunc quidem tentat, mox autem poena-afficiet filios Achivorum.] In consilio non omnes audivimus quid dixerit.
 Cavendum igitur ne forte iratus afficiat malo filios Achivorum.] Ira vero magna est Jovis-alumni regis :
 honor autem ab Jove est, diligitque ipsum providus Jupiter.

Quemcunque vero e-plebe virum videret vociferantemque offenderet,] hunc sceptro percutiebat increpabatque verbo :

Improbe, quiete sede, et aliorum sermonem audi,
 qui te praestantiores sunt; tu autem imbellis et invalidus,
 neque unquam in bello aestimatus, neque in consilio.
 Non quidem ullo-pacto omnes regnabimus hic Achivi :
 non bonum multorum-principatus : unus princeps esto,
 unus rex, cui dedit Saturni filius versuti.

[sceptumque et jura, ut ipais dominetur.]

Sic ille imperatorem-agens regebat exercitum : hi autem
 ad-concionem] rursus ruebant a navibus et tentoriis,
 cum tumultu : sicut quum fluctus multum-strepentis maris
 in-litore magno fremit, resonatque pontus.

Ceteri quidem sedebant, tenebantque-se in suis sedibus.
 Thersites autem adhuc solus blaterans tumultuabatur,
 qui verba animo suo indecoraque multaque tenebat,
 ut-temere, ac non prout decebat, contenderet regibus,
 sed eo quodcunque ei videretur ridiculum Argivis
 esse. Turpissimus autem vir sub Ilium venerat;
 valvus erat, claudusque altero pede; et ejus humeri
 gibbi, in pectus contracti; ac superne
 acutus erat capite, rarumque supra-insedebat capillamentum.
 Inimicissimus autem Achilli potissimum erat et Ulyssi;
 his enim conviciari-solebat; tum vero Agamemnoni divino
 stridule clamans dicebat probra; ei autem Achivi
 vehementer irascebantur indignabanturque in animo;
 at hic alte vociferans, Agamemnonem increpabat sermone :

Atride, de-quo autem quereris et quo indiges?

plena tibi ere tentoria, multaeque mulieres
 sunt in tentoriis selectae, quas tibi Achivi
 omnium-primo damus, quandocunque oppidum cepimus.
 An adhuc et auro indiges, quod quis afferet
 Trojanorum equum-domitorum ex Ilio, pro-filio redemptionis-
 pretium,] quem ego vincum dāxero vel alius Achivorum?
 aut mulierem juvenem, ut cum ea miscearis in amore,
 quamque ipse seorsum detineas? Minime vero decet
 principem existentem in-mala inducere filios Achivorum.
 O imbellis, ignava probra, Achaeides, non-amplius Achivi,
 domum cum navibus redeamus : hunc vero sinamus
 hic ad Trojam praemia concipere, ut scias,
 utrum quid ei nos adjumento-simus, an non;
 qui etiam nunc Achillem, se multo fortiorem virum,
 contumelia-affecit; ablatum enim habet praemium, ipse abri-
 piens.] Enimvero non Achilli bilis est in praecordiis, sed socors
 est;] alioqui enim, Atrida, nunc postremum lassisses.

Ὡς φάτο νεικίαν Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης τῷ δ' ὡς παρίστατο διός Ὀδυσσεύς,
 36 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν γαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθον·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ εἶναι ἀγορητής,
 ἰσχυρο, μὴδ' ἐθέλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεύσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειρώτερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἀμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 38 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 καὶ σπιν ὀνειδέα τε προφέρεις, νόστον τε φυλάσσεις.
 Οὐδέ τί κω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἢ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 [Τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 39 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἔρεω, τὸ δὲ καὶ τεταλεσμένον ἔσται·
 εἰ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κυχήσομαι, ὥς τ' ὡς περ ὦδε,
 μῆνέτ' ἐπεῖτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέηθ',
 40 μὴδ' ἔτι Τηλεμάχιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φιλὰ εἰμῶτα δύσω,
 χλαϊνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφιαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ χλαίνοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφῆσω
 πεπληγὼς ἀγορῇθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 41 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρον δὲ μεταφέρων ἠδὲ καὶ ὦμον
 πλῆξεν· ὁ δ' ἰδὼνθη, θαλαρὸν δὲ οἱ ἔκπασε δάκρυ.
 Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφέρου ἐξυπανέστη
 σκήπτρου ὑπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔζετο τάρβησέν τε·
 ἀλγίστας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 42 Οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν,
 ὦδε δὲ τις εἵπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ μοῖρ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσω·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 43 ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεισβάλον ἔσχι' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτίς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 νεικίαν βασιλῆας ὀνειδέας ἐπέεσσιν. [σεύς
 Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς ἀνὰ δὲ πολλόπορθος Ὀδυσ-
 44 σση, σκήπτρον ἔχων (παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 45 εἰδομένη κήρυκι, σιωπῇ λαὸν ἀνώγει,
 ὥς ἔμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὅστατοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 μῆλον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασσάμενοι βουλῇν)
 ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοί
 46 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑποσχέσιν, ἥνπερ ὑπέεσται,
 ἐνθάδ' ἐτι στεγχόντες ἀπ' Ἀργεος ἵπποδότῳ,
 Ἰλιον ἐκπέρασν' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Ὡς γὰρ ἡ παῖδες νεαρὸι χῆραί τε γυναῖκες.
 47 ἄλλοιουσιν δάδυνοντα οἰκόνδε νέεσθαι.
 Ἦ μῶν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιθθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 ἀσφαλὰς σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἀλλοίαι
 χιμῆραι εἰλέουσιν ὀρνομένην τε θάλασσα·
 48 ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 ἐνθάδε μυμνόντεσσι. Τῷ οὐ νεμεσίζοι' Ἀχαιοὺς

Sic dixit convicians Agamemnoni, pastori populorum,
 Thersites; huic autem cito astitit divinus Ulysses,
 et ipsam torve intuitus gravi increpavit sermone :
 Thersite blatero, clara-voce quanquam sis concionator,
 desine, neu velis solas contendere cum-regibus.
 Non enim ego te censeo pejorem mortalem alium
 esse, quotquot cum Atridis sub Ilium venerunt.
 Quare non reges in ore habens concioneris,
 et (neu) ipsis probra objicias, reditumque observes.
 Necdum plane scimus, quomodo futuræ-sint hæ res,
 utrum bene, an male redituri-simus filii Achivorum.
 [Propterea nunc Atridæ Agamemnoni, pastori populorum,
 sedes jaciens-convicia, quia ei valde multa dant
 heroes Danaï; tu vero maledictis-eum-irritans concionaria.]
 Sed tibi edico, quod et perfectum erit :
 sicuti iterum te delirantem deprehendero, sicut jam hic,
 ne-amplius deinceps Ulyssai caput super humeros sit,
 neque posthac Telemachi parens appellatus sim,
 si non ego te comprehensum tuis quidem vestibus exuero,
 lænaque et tunica, quæque pudenda contegunt,
 ipsum autem flentem veloces ad naves dimisero,
 cæsum, o-concione, ignominiosis verberibus.
 Sic igitur dixit, sceptroque tergum atque etiam humeros
 percussit; ille vero curvabat-se, plenaque ipsi excidit lacrima.
 Vibex autem cruenta dorso emersit
 sceptro sub aureo; ipse autem sedit timuitque,
 dolensque, stupide spectans, abstersit lacrimam.
 Illi vero, quamvis inæsti, super ipso suaviter riserunt,
 sicque aliquis (fers quisque) dicebat, intuens propinquum
 alium :] Dii boni, profecto plurima Ulysses bona fecit,
 consiliaque inchoans bona bellumque instruens :
 nunc vero hoc longe optimum inter Argivos fecit,
 qui hunc conviciatorem contumeliosum coercuit a-loquendo.
 Non certe ipsum iterum stimulabit animus audax
 objurgare reges contumeliosis verbis.
 Sic dixerunt multitudo : sed urbium-vastator Ulysses
 surrexit, sceptrum tenens (juxtaque cæcis-oculis Minerva,
 assimulata præconi, silere populum jussit,
 ut simul primique et postremi filii Achivorum
 sermonem audirent et expenderent consilium) :
 is ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 Atrida, nunc vero te, rex, volunt Achivi
 omnibus probrosissimum facere articulate-loquentibus mor-
 talibus,] nec tibi perficiunt promissionem, quam susceperunt,
 huc etiam venientes ex Argo equos-pascente,
 Ilio exciso bene-moenito te rediturum.
 Tanquam enim vel pueri tenelli viduæve mulieres,
 inter-se complorantes-desiderant domum redire.
 Sane vero etiam labor est afflictum redire.
 Etenim quispiam vel unum mensem manens procul a sua
 uxore] ægre-fert cum nave multa-transtra-habente, quem pro-
 cellæ] hibernæ detinent, commotumque mare :
 nobis vero nonus est, qui-circumvolvitur, annus
 hic manentibus. Quare non succenseo, Achivoe

ἀσχαλᾶν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἄλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι.
 Τλήητε, φίλοι, καὶ μέινειν· ἐπὶ χρόνον, ὅρα δαῶμεν,
 300 ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἢ καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τότε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 χθιζά τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἡγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερὸς κατὰ βωμοὺς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, θένει ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· ἐράκων ἐπὶ νῶτα δαφνοῖδς,
 σμερδαλός, τὸν β' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φώωσδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπετηγῶτες,
 ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἔλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφοποῖτο δούρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβειν ἀμφιχαυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λῆαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἐστάατες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτε' ἀνερ ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, δού κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
 ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αἰθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 330 Κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσέκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον (ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάθησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν),
 335 μῦθον ἐπαινέσαντες Ὀδυσσεύς θελοῖο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ πόποι, ἣ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
 νηπιόχοις, οἳ οὔτι μὲλει πολεμήϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσθῆναι τε καὶ ὄρκα βῆσεται ἡμῖν;
 340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοῖατο μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἥς ἐπέπιθμεν·
 αὐτὸς γάρ β' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' εἴθ' ὥς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν
 345 ἄρχε· Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 τοῖσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλευώσ' (ἀνυσὶς δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν),
 πρὶν Ἀργὸς ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γινώμεναι εἴτε ψεύδος ὑπόσχεσις ἢ καὶ οὐκί.
 350 Φημὶ γὰρ οὖν κατανεύσαι ὑπερμένεα Κρονίωνα

sægre-ferre apud naves recurvas; verum nihilominus
 turpe est diuque manere, inanemque redire.
 Tolerate, amici, et manete in tempus, ut sciamus,
 utrum verum Calchas vaticinetur, an et non.
 Probe enim hoc scimus in animo, estisque omnes
 testes, quos non Parces incusserunt mortis auferentes,
 herique et nudius-tertius, quando in Anlidem naves Achivorum
 congregabantur, mala Priamo et Trojanis ferentes;
 nos autem circum, circa fontem, sacris in altaribus
 faciebamus immortalibus perfectas hecatombas,
 pulcra sub platano, unde fnebat limpida aqua:
 illic apparuit magnum signum: draco in dorso ruber,
 horribilis, quem ipse Olympius misit in-lucem,
 ex-altari imo-prolapsus, ad platanum ruit.
 Ibi erant passeris pulli, pusilli nati,
 ramum super summum, sub-folliis se-condentes,
 octo, verum mater nona erat, quæ pepererat natos.
 Ibi ille hos miserabiliter voravit stridentes;
 mater vero circumvolabat lugens caros natos:
 hanc autem implicans ala prehendit circum-clamitantem.
 Verum postquam natos devoraverat passeris et ipsam,
 hunc quidem insignem fecit deus, qui ostenderat;
 lapidem enim ipsum fecit Saturni filius versuti;
 nos autem stantes admirabamur, quale factum-esset.
 Sic igitur mirabilia prodigia deorum subiere hecatombas;
 Calchas vero statim deinde vaticinans concionabatur:
 cur muti facti-estis, capite-comantes Achivi?
 nobis quidem hoc ostendit signum magnum providus Jupiter,
 serum, seri-exitus, cuius gloria nunquam peribit.
 Ut hic natos devoravit passeris et ipsam,
 octo, verum mater nona erat, quæ pepererat natos:
 sic nos totidem annos bellabimus ibi,
 decimo autem urbem capiemus latas-vias-habentem.
 Ille sic concionatus-est: quæ utique nunc omnia complentur.
 Verum age, manete omnes, bene-ocreati Achivi,
 hic, donec urbem magnam Priami ceperimus.
 Sic dixit. Argivi vero altum clamabant (circum autem naves
 terribiliter sonitum-reddebant, clamantibus ab Achivis),
 sermonem collaudantes Ulyssis divini.
 Inter-hos autem dein dixit Gerenus eques Nestor:
 Dii boni, revera pueris similes loquimini
 parvis, quibus non sunt-curæ bellica opera.
 Quo vero pactaque et jurajuranda ibunt nobis?
 in ignem nempe consiliaque abierint curæque virorum,
 foederaque meri-libatione-sancita et dextræ, quibus confisi-somus!
 frustra enim verbis contendimus, neque ullam rationem
 invenire possumus, multum tempus hic licet-moremur.
 Atrida, tu vero adhuc, sicut prius, habens firmum consilium,
 impera Argivis in duris præliis;
 hos autem sine tabescere, unum et alterum, qui ab-Achivis
 seorsum consultant (perfectio autem non erit ipsis),
 ut-prius Argos redeant, quam et Jovis ægidem-tenentis
 cognoscamus utrum falsa sit promissio, an et non.
 Dico enim jam annuisse præpotentem Saturnium

ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀσπράττων ἐπιδέξει, ἐναλίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακριμῆθῃναι,
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπέσθω ἥς νηὸς εὐσσελμοιο μελαιίνης,
 ἔρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Ἄλλῃ, ἀναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο πεῖθεο τ' ἄλλω·
 οὔτοι ἀπόδλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἰπω·
 κρὶν ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὡς φρήτηρ φρήτηρφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ἄς ἔρξης, καὶ τοὶ πείθονται Ἀχαιοί,
 γῶσθε ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τέ νυ λαῶν,
 ὅς θ' ἔκ' ἐσθλὸς ἔστι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
 γῶσσεαι δ', εἰ καὶ θεοσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἢ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἢ μὴ αὐτ' ἐγορή νεικῆς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. [ῶν·
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 τοῖσιν δέκα μοι συμφράδμονες εἴεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἡμῶσιε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 χερσὶν ὧρ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένην τε.
 Ἄλλὰ μοι αἰγίλαος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ἔς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀνδρῶν ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 αἱ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 Τρῶσιν ἀνάδλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἡδαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαίτῃν, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα·
 εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὖ δέ τις ἵπποισιν δαίτῃν δότω ὠκυπόδεσσιν,
 εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶ ἰδῶν πολέμοιο μεδέσθω,
 οὐδ' ἐπεὶ πανημέριοι συσσεύω κρινώμεθ' Ἀρηῖ.
 Οἱ γὰρ πευσσάλη γε μετέσσεται οὐδ' ἡδαιόν,
 εἰ μὴ νύξ ἑλθούσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Τρώεσσι μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσιν
 ἀσπίδος ἀμφιδρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται·
 ἰδρώσι δέ τευ ἵππος, εὖξον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νόησω
 μινάξειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἔρπον ἑσσεταὶ φυγέειν κύνας ἢ δ' οἴωνός.
 Ὡς ἔρατ' Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἰαχον, ὡς ὅτε κύμα
 ἐπ' ὤψῃ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἑλθὼν,
 προβῇ σκοπέλῳ· τὸν δ' οὐποτὲ κύματα λείπει,
 πτερυγίων ἀνέμων, ὅς τ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γίνωνται.
 Ἀντάντες δ' ὄρεοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 ἐκπυσσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δαίτῃν ἔλοντο.
 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰγιγενετάων,
 εὐρυμένος θανάτῳ τε φυγῇ καὶ μῶλον Ἀρης.
 Ἀτὰρ ὁ βῶν ἱέρουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 τίνα, πεντάετρον, ὑπερμενεί Κρονίῳ·
 ἐπείσκειν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,

die illo, quando naves in cito-euntes inscenderunt
 Argivi, Trojanis caedem ac fatum ferentes,
 quum-fulguraretur ad-dextram, fausta signa ostendens.
 Quare nemo prius festinet domum redire,
 quam quisque apud Trojanorum uxorem *aliquam* dormive-
 rit.] ultusque-fuerit Helenae assa gemitusque.
 Sin autem quis vehementer vult domum redire,
 arripiat suam navem bonis-transtis, nigram,
 ut ante alios mortem et fatum assequatur.
 Sed, rex, tuque ipse bene consulto, auscultaque alteri;
 non rejectaneum verbum erit, quod dixerō:
 secerne viros per stirpes, per gentes, Agamemno,
 ut gens genti opem-ferat, et stirps stirpi.
 Si autem sic feceris, et tibi paruerint Achivi,
 cognosces dehinc, quique ducum ignavus, quique populorum,
 et quis fortis sit: per se-ipeos enim pugnabant;
 cognosces etiam, utrum divinitus urbem non sis-expugnaturus,
] an virorum ignavia et imperitia belli.

Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno:
 revera iterum concione vincis, senex, filios Achivorum.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 tales decem mihi consultores essent Achivorum!
 sic cito caderet urbs Priami regis,
 manibus sub nostris captaque excisaeque.
 Sed mihi aegidem-tenens Saturnius Jupiter dolores dedit,
 qui me in vanas lites et contentiones conjicit.
 Etenim ego Achillesque certavimus puellas gratia,
 inter-se-adversantibus verbis; ego autem primus-coepi irasci:
 sin autem unquam in unum consultabimus, non-amplius po-
 stea] Trojanis dilatio mali erit, ne tantillum quidem.
 Nunc autem ite pransum, ut committamus pugnam:
 bene quidem quisque hastam acuat, bene et scutum paret,
 bene vero quisque equis prandium det veloces-pedes-habenti-
 bus,] bene quisque currum undique explorans, bellum medi-
 tetur,] ut per-totum-diem horrendo cernamus Marte.
 Nulla enim cessatio posthac-erit, ne tantillum quidem,
 nisi nox veniens diremerit ardorem virorum.
 Sudabit quidem cujusque lorum circum pectora
 scuti circum-tegentis-hominem, circum autem lanceam *quis-*
que manu fatigabitur:] sudabit et cujusque equus, politum cur-
 rum trahens.] Quem vero ego seorsum a-pugna volentem vido-
 ro] manere apud naves recurvas, non ei postea
 certum erit fugere canes atque alites.

Sic dixit; Argivi vero altum clamabant, sicut quando fluctus
 litus ad altum, quum *eum* moverit Notus ingruens,
 ad procurrentem scopulum; hunc autem nunquam fluctus lin-
 quunt,] variis ventis *flantibus*, quando hinc vel illinc oriun-
 tur.] Surgentes vero ruebant, sparsi per naves,
 fumumque-excitarunt per tentoria, et prandium sumserunt.
 Alius autem alii sacrificabat deorum semper-existentium,
 orans ut-mortem effugeret et discrimen Martis.
 Atque ipse bovem sacrificavit rex virorum Agamemno
 pinguem, quinquennem, praepotenti Saturnio;
 vocavitque senes principes omnium-Achivorum,

- 406 Νέστορα μὲν πρόωιστα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἀϊάντε δῶα καὶ Τυδέος υἱόν,
ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.
- 410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, καλαινεφές, αἰθέρι ναίων,
μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφος ἔλθεῖν,
πρὶν μὲ κατὰ πρηνές βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
- 416 αἰθαλέον, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοιο θύρετρα,
Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
χαλκῷ ρυγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶς λαζοῖατο γαῖαν.
- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
- 420 ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
αὐέρουσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
- 426 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύσαντες ὑπείρεχον Ἡφαίστιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆτ' ἑκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀδλοῖσιν ἔπειραν,
ὀπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
- 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 436 μηκέτι νῦν δῆθ' αὖθι λεγόμεθα, μῆδ' ἔτι δηρὸν
ἀμβαλλώμεθα ἔργον, δὲ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὦδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
- 440 ἴομεν, ὅρα καὶ ὅσσον ἐγειρόμεν ὄξυν Ἄρηα.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησέν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέ-
μνηνα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν [μῶν·
κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόντας Ἀχαιοὺς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον· τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὥκα.
- 446 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφές βασιλῆς
ἔθνον κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγίδ' ἔχουσα ἱρίτιμον, ἀγήραον ἀθανάτην τε·
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἠερέθονται,
πάντες ἑυπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
- 450 Σὺν τῇ παιφάσσουσα δῖοςστω λαὸν Ἀχαιῶν,
θερύνουσα ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἑκάστω
καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠδὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φιλῶν ἐς πατρίδα γαῖαν.
- 456 Ἦντε πῦρ αἰδηλὸν ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
οὐρεὸς ἐν κορυφῇ, ἑαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ·
ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεοπεσίοιο
αἰγλή παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκιν.

Nestorem quidem primum, et Idomeneum regem,
ac deinde Ajaces duos, et Tydei filium;
sextum autem Ulysssem, Jovi consilio aequalem.
Spontaneus vero ei venit bello strenuus Menelaus:
norat enim in animo fratrem ut-agitaret (*agitantem*).
Bovem autem circumsteterunt, et molas sustulerunt;
inter-hos vero orans dixit rex Agamemno:

Jupiter illustrissime, maxime, atra-nubes-cogens, in-aethere habitans,] ne prius sol occidat et tenebrae superveniant,
quam ego pronam dejecero Priami domum
ardentem, exusseroque igni infesto portas,
Hectoream vero loricam circa pectora discidero,
ferro ruptam: multique circa ipsum socii
proni in pulveribus mordicus prehendant terram.

Sic dixit: nec tamen ei annuebat Saturnius;
verum hic accepit quidem sacrificia, labore vero non-invidum dedit.] Ac postquam precati-sunt, et molas projectas,
cervicem retro egere *victimarum* primum, et jugularum, et
excoriarunt,] femoraque exsecuerunt adipeque cooperuerunt,
eam duplicantes; super ipsis autem frusta-cruda-posuerunt.
Et haec quidem lignis-fissis sine-foliis adurebant;
viscera autem *verubus* transfixa tenebant-super ignem.

Ac postquam femora exusta-erant, et viscera gustant,
in-frusta-parva-conciderunt cetera et verubus transfixerunt,
assaveruntque scite, extraxeruntque igni omnia.

Atque ubi cessarant ab-opere, apparaverantque convivium,
epulati-sunt, nec quicquam animus indiguit epuli aequi.
Porro postquam potus et cibi appetitum exemerant,
his loqui incipiebat Geremius eques Nestor:

Atrida illustrissime, rex virorum Agamemno,
ne nunc diutius hic colloquamur, neu amplius diu
differamus opus, quod jam deus in-manus-dat.
Sed age, praecones quidem Achivorum aere-loricatorum
populum praecoico congregent ad naves:
nos autem conferti ita per exercitum latum Achivorum
eamus, ut ocyus cieamus acrem Martem.

Sic dixit: neque inobsequens-erat rex virorum Agamemno
statim praecōibus argutis imperavit
ut-convocarent ad-pugnam capite-comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, illi autem congregati-sunt valde citi
Qui autem circum Atriden *erant* Jovis-alumni reges,
ruebant *ordines*-distinguentes: inter eos vero caesiis-oculis
nerva,] segidem habens valde-pretiosam, senii-expertem
mortalemque,] ex qua centum fimbriae totae-aureae suspensae
sunt,] omnes bene-plexae, centum-boum *pretio* unaquaque
Cum hac irruens pascurrebat populum Achivorum,
concitans ad-eundem; robur autem excitavit unicuique
in-corde, ut-in-desinenter bellarent et pugnarent.
His autem statim bellum dulcius factum-est, quam redire
In navibus cavis dilectam in patriam terram.

Velut ignis edax comburit immensam silvam
montis in verticibus, proculque apparet splendor:
sic, his gradientibus, ab aere admirando
fulgor undique-collucens per aerem in-coelum ascendit.

Τῶν δ', ὅς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 ἢ γηράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἄσιον ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ βέεθρα,
 ἔθνα καὶ ἔθνα ποτιῶνται ἀγαλλόμενοι πετερυγέσσιν,
 κλαγγῇδον προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.

Ἦντε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 αἶτε κατὰ σταθμόν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάρος ἀγγραεὶ δευεῖ
 πόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομῶντες Ἀχαιοί
 ἐν πεδίῳ ἴσαντο, διαβρῆσαι μεμαῶτας.

Τοὺς δ', ὅς τ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 ζεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ καὶ νομῶ μιγνέωσιν·
 ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόμενοι ἔθνα καὶ ἔθνα,
 ὁμήνηδ' ἔναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἑταλός Διὶ τερπικεραυνῷ,
 Ἀρεὶ δὲ ζώνῃν, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

Ἦντε βούς ἀγέληφι μέγ' ἑσχατος ἐπλετο πάντων
 ταῖρος δ' ἄρ' ἐν βόεσσιν μεταπρέπει ἀγομνήνησιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδῃν θῆκε Ζεὺς ἡμάτι κείνῳ,
 ἱερεῖ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἑσχατον ἡρώεσσιν. [σαι·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 σι, ἡμεῖς γὰρ θεαὶ ἔσμεν, πάρος τε, ἴσμεν τε πάντα,
 ἡμεῖς δὲ κλέος ὅσον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν·
 ὅστινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.

Πηδῶν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην,

ἢ ἄρρηκτος, χαλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνέη·
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 ἱεστέρες, μνησαίεθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 Ἀρχὸς αὖ νηῶν ἔρῳ νῆάς τε προπύσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνελόως καὶ Ἀθήϊτος ἦρχον,

Ἀργεῖσσι δὲ Προβοήτωρ τε Κλονίος τε·
 αὐτὸς Τρήν ἐνέμοντο καὶ Αὐλῖδα πετρήεσσαν,

Συρίον τε Σκυλλόν τε, πολύνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησὸν,

αὐτὸς ἄμφ' Ἀργεῖ ἐνέμοντο καὶ Εὐλείσιον καὶ Ἐρύθρας,
 αὐτὸς Ἐλεῶν ἔρχοντο καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόεια,

Ἰφιδάμην, Μεδωνίδα τ' ἐκτεκόμενον πολυέθρον,
 Κίππας, Εὐτρησὶν τε, πολυτρήρωνά τε Θέσβην,

αὐτὸς Κορώνειαν καὶ ποιηένδ' Ἀλῖαρον,
 αὐτὸς Πλάταιαν ἔχον, ἡδ' οἱ Γλίσσαν ἐνέμοντο,

αὐτὸς Ἰπποδάμειον ἔχον, ἐκτεκόμενον πολυέθρον,
 Ὀρχηστὸν δ' ἱερὸν, Ποσειδῆϊον ἀγλαὸν ἄλσος,

αὐτὸς πολυστάφυλον Ἀρνήν ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
 Νισάν τε Ζαθέην, Ἀθηδονά τ' ἑσχατάωσαν

τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστῃ
 αὐτοῖσι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἰκοσι βαῖον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἡρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱὸς Ἀρῆος,

Horum autem sicut avium volatiliū gentes multae,
 anserum, vel gruum, vel cygnorum longa-colla-habentium,
 Asio in prato, Caystri circa fluentia,
 huc et illuc volitant exsultantes alis,
 cum-clangore pro-fuivio-considentium, resonat autem pra-
 tum:] sic horum gentes multae a navibus et tentoriis
 in plantiū profundebantur Scamandriam; ac terra
 terribiliter resonabat sub pedibus ipsorumque et equorum.
 Steterunt autem in prato Scamandrio florido
 infiniti, quot folia et flores nascuntur tempore-verno.

Veluti muscarum frequentium gentes multae,
 quae per caulam pastorem errant,
 tempore in verno, quando lac vasa rigat:
 tot contra Trojanos capite-comantes Achivi
 in campo stabant, perdere eos cupientes.

Hos autem, ut greges latos caprarum caprarii viri
 facile distinguunt, postquam in-pascuis commixti sunt:
 sic hos ductores sui in-ordines-redigebant huc et illuc,
 ad-pugnam ituros: inter eos autem rex Agamemno,
 oculis et capite similis Jovi gaudenti-fulmine,
 Marti autem balteo, pectore autem Neptuno.
 Velut hos in-armento longe eximius existit inter-omnes
 taurus; hic enim boves inter-excellit congregatas:
 talem Atriden fecit Jupiter die illo,
 insignem in multis et eximium heroibus.

Dicite nunc mihi, Musae coelestes domos tenentes
 (vos enim deae estis, adestisque, scitisque omnia:
 nos vero famam solam audimus, nec quicquam scimus):
 qui duces Danaorum et principes fuerint.
 Multitudinem autem militum non ego dixero, nec nominaro,
 ne si quidem mihi decem linguae, decemque ora essent,
 vox autem frangi-nescia, aereumque mihi cor inesset,
 nisi coelestes Musae, Jovis aegidem-tenentis
 filiae, commemorarent, quot sub Ilium venerint.
 Principes utique navium dicam, navesque universas.

Boeotia quidem Peneleos et Leitus imperabant,
 Arcesilausque, Prothoenorque, Cloniusque;
 quique Hyrien colebant, et Aulidem petrosam,
 Schœnumque, Scolumque, jugosamque Eteonum,
 Thespiam, Graeamque, et spatiosam Mycalesum;
 quique circum Harma habitabant, et Ilesium, et Erythras,
 quique Eleona tenebant, et Hylem, et Peteona,
 Ocaleam, Medeonaeque, bene-aedificatam urbem,
 Copas, Eutresinque, columbiacque-abundantem Thisben;
 quique Coroneam, et herbosam Haliartum,
 quique Plateam tenebant, et qui Glisanta incolebant,
 quique Hypothebas habitabant, bene-aedificatam urbem,
 Onchestumque sacram, Neptunium pulcrum lucum;
 quique uvis-abundantem Armen habitabant, quique Mideam,
 Nisamque divinam, Anthedonaeque ultimam:
 horum quidem quinquaginta naves ibant, in unamquamque
 autem] juvenes Boeotorum centum et viginti conscenderant.

Qui vero Aspledona habitabant, et Orchomenum Minyeum,
 his imperabat Ascalaphus, et Ialmenus, filii Martis,

οδς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζείδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα,
 515 Ἀρῇ κρατερῶν· ὃ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιγδώντο.
 Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἤρχον,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
 520 Κρίσαν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
 οἳ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
 οἳ τε Ἀλκίαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 525 Οἱ μὲν Φωκίων στήχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσαντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀὔληος ταχὺς Αἴας,
 μέλων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 530 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
 ἐγγεῖη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοῦς·
 οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντο Ὀπεντά τε Καλλίαρὸν τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινὰς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ βέεθρα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναοὺσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοῖαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀδαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρήτριάν τε, πολυστάφυλόν δ' Ἰστίαίαν,
 Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἥ δ' οἱ Στύρα ναϊετάσκον·
 540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφνῶρ, ὅς οἱ Ἄρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀδάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀδαντες ἔποντο δοοί, ὅππῃθεν κομώνοντες,
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 θώρηκας ῥήξιν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ (τάκε δὲ Ζεῦδος Ἄρουρα),
 καὶ δ' ἐν Ἀθῆναις εἰσεν, ὅππῃ ἐνὶ πτόνι νηῖ·
 550 ἐνθάδε μιν ταύροις καὶ ἀρνείοις ἰδάνονται
 κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῖω Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὕτω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 κοσμησάϊ ἥπους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας
 555 (Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν)·
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμίνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στῆσε δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιώεσσαν,
 560 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχούσας,
 Τροιζῆν, Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 οἳ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσθθεὸς φῶς,
 Μηκιστεύς υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.

quos peperit Astyoche, in domo Actoris Azides,
 virgo verecunda, superiorem-domum quum-ascendisset,
 Marti forti : hic autem ipsi accubuerat furtim.
 His autem triginta cavæ naves ibant-ordine.

Porro Phocensibus Schedius et Epistrophus imperabaci,
 filii Iphiti magnanimi Naubolidæ;
 qui Cyparissum tenebant, Pythonaque petrosam,
 Crisamque divinam, et Daulida, et Panopeum,
 quique Anemoriā, et Hyampolin circumhabitabant,
 quique apud fluvium Cephissum divinum habitabant,
 quique Lilæam tenebant, fontes ad Cephissi;
 hos autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.
 Hi quidem Phocensium ordines constituebant obeuntis;
 Boeotem autem prope, ad lævam armabantur.

Locrensibus autem erat-dux Oilei filius, velox Ajax,
 minor, nequaquam tantus quantus Telamonius Ajax,
 sed multo minor; (parvus quidem erat, lineum-thoracem ge-
 stans,) hastæ autem peritia-superabat omnes-Græcos et Acæ-
 vos;] qui Cynumque colebant, Opoentaque, Calliarumque,
 Besamque, Scarphenque, et Augias amœnas,
 Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluēta :
 hunc autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur
 Locrensiū, qui habitant ultra sacram Eubœam.

Qui autem Eubœam tenebant, robur spirantes Abantis,
 Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque-uvis Histiram,
 Cerinthumque maritimam, Dii que altam urbem,
 quique Carystum tenebant, et qui Styra habitabant :
 horum utique dux-erat Elephenor, soboles Martis,
 Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantium.
 Hunc autem simul Abantes sequebantur veloces, occipite-co-
 mantes,] bellatores, prompti porrectis hastis-fraxineis
 loricas disrumpere hostium circa pectora;
 eumque simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Qui vero Athenas tenebant, bene-ædificatam urbem,
 civitatem Erechthei magnanimi, quem olim Minerva
 nutritivit, Jovis filia (peperit vero alma Tellus),
 et (in) Athenis collocavit, suo in pingui templo :
 illic ipsam tauris et agnis placant
 juvenes Atheniensium, circumvolventibus annis.
 His utique præerat filius Petei, Menestheus.
 Huic haud quisquam similis in-terra fuit vir
 regendis-in-acie equisque et viris scutatis
 (Nestor solus cum eo contendebat : hic enim ætate-grandior
 erat;)] hunc autem simul quinquaginta nigræ naves sequeban-
 tur. Ajax autem ex Salamine ducebat duodecim naves.

[Constituitque ducens, ubi Atheniensium stabant phalanges.]
 Qui autem Argosque tenebant, Tirynthaque bene-mœnitam,
 Hermionen, Asinenque, profundum sinum tenentes,
 Troezena, Eionasque, et vitibus-consitam Epidaurum,
 quique tenebant Aeginam, Masetaque, juvenes Achivorum
 his utique præerat bello strenuus Diomedes,
 et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius;
 cum-his vero simul Euryalus tertius ibat, similis-deo vir,
 Mecistei filius Talaionidæ regis.

Συμπάντων δ' ἡγήτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
70 ἀρνεῖόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς,
'Ορνεϊάς τ' ἐνέμοντο, 'Αραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
καὶ Σικυῶν, δὲ δ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν,
οἳ θ' Ὑπερρσίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονέεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,
75 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν
τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
'Ατρεΐδης· ἅμα τῷγε πολλὸν πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ ἔποντο· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόσσοπα χαλκῶν,
κυδιώων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσι,
80 οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολλὸν δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οἱ δ' εἶχον κοιλὴν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
Φερίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήνων τε Μίσσην,
Βρυσηϊάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγειαὶ ἐρατεινὰς,
οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἑφαλὸν πτολίεθρον,
85 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἧδ' Οἰτύλον ἀμφενέμοντο·
τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θεωρήσαντο.
'Εν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι παποιθαῖς,
ὀτρύνων πολεμῶνδε· μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
90 τίσασθαι· Ἑλένης δρμήματά τε στοναχὰς τε.

'Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
καὶ Θύρον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτὸν Αἴπυ,
καὶ Κυπαρίσσηντα καὶ Ἀμφιγένηται ἑναίον,
καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δωρίον (ἔνθα τε Μοῦσαι
95 ἀνόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν δοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
εἰ δὲ χαλωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ δοιδὴν
100 θεωπεσίην ἀφελοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν).
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἱσυχάζοντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὴν,
Αἰπυτίον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
95 οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομένον πολύμηλον,
Ῥίπην τε Στρατιήν τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφαλόν τ' εἶχον, καὶ Παρβάσπην ἐνέμοντο·
τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
100 ἐξήκοντα νεῶν· πολλὰς δ' ἐν νηὶ ἑκάστῃ
'Αρκάδας ἀνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
νῆας εὖσσελμους, περᾶν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
'Ατρεΐδης· ἐπεὶ οὐ σφὶ θαλάσσια ἔργα μεμῆλει.

105 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἑναίον,
ἔσαν ἐφ' Ὑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
πέτρῃ τ' Ὀλενίῃ καὶ Ἀλίσσιον ἐντὸς ἑρργεῖ·
τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῃ
νῆες ἔποντο βοαί, πολλὰς δ' ἐμβαίνειν Ἐπειοί.
110 Τῶν μὲν δ' ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,

Universis autem præerat bello strenuus Diomedes :
hosque simul octoginta nigræ naves sequebantur.

Qui autem Mycenæ tenebant, bene-ædificatam urbem
opulentamque Corinthum, beneque-structas Cleonæ,
Orniæque colebant, Aræthyreamque amœnam,
et Sicyonæ, ubi Adrastus primum regnavit ;
quique Hyperesiamque et excelsam Gonoessam,
Pellenenque tenebant, et Ægium circumhabitabant,
Ægialumque per omnem et circa Helicem spatiosam :
horum centum navibus imperabat rex Agamemno,
Atrides : simul hunc longe plurimi et præstantissimi
viri sequebantur : ipse autem induebat splendidum æs,
gloria-exsultans, quod omnes inter-elucebat heroas,
quoniam maximus erat, longeque plurimos ducebat viros.

Qui autem tenebant montibus-clausam Lacedæmonia caver-
nosam,] Pharique, Spartamque, abundantemque-columbis
Messam,] Brysiasque habitabant, et Augias amœnas,]
quique Amyclias tenebant, Helosque, maritimam urbem,
quique Laan tenebant, et Cetylum circumhabitabant :
his ejus frater præerat, bello strenuus Menelaus,
sexaginta navibus ; seorsum vero armabantur.
Inter eos ipse ibat sua animosa-virtute fretus,
adhortans ad-bellum ; maxime vero cupiebat animo
ulcisci Helenæ ausaque gemitusque.

Qui autem Pylumque colebant, et Arenen amœnam,
et Thyrum, Alpei vadum, et bene-ædificatum Æpy,
et Cyparisseenta, et Amphigeniam habitabant,
et Pteleum, et Helos, et Dorion (ubi quidem Musæ
occurrentes Thamyrin illum Thracium privarunt cantu,
ex-Œchalia venientem ab Euryto Œchaliensi :
asserebat enim gloriabundus se-victurum, si vel ipsæ
Musæ canerent, filię Jovis ægidem-tenentis :
illæ vero iratus cæcum fecerunt, atque cantum
divinum ademerunt, et oblivisci-fecerunt artem pulsandi-ci-
tharam.) His autem præerat Gerenius eques Nestor,
cum-eoque nonaginta cavæ naves ordine-ibant.

Qui autem tenebant Arcadiam, sub Cyllenes monte alto,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus-pugnantes,
qui Pheneumque incolebant, et Orchomenum pecorosum,
Ripenque, Stratienque, et ventosam Enispen,
et Tegeam tenebant, et Mantineam amœnam,
Stymphalumque tenebant, et Parthasien colebant :
his imperabat Ancæi filius, rex Agapenor,
sexaginta navibus : multi autem in navem unamquamque
Arcades viri conscenderant, periti pugnandi.

Ipse enim eis dederat rex virorum Agamemno
naves bonis-transstris, ut-transfretarent super nigrum pon-
tum,] Atrides : quoniam non ipsis maritima opera erant-curæ.

Qui autem Buprasiumque et Elida divinam habitabant,
quantum agri Hyrmine et Myrsinus extrema,
petraque Olenia, et Alisium intus continet :
horum utique quatuor duces erant, decem vero virum unum-
quemque] naves sequebantur veloces, multique inscenderant
Epei.] His quidem Amphimachus et Thalpius præerant,

ἄλλες μὲν Κτεάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
τῶν δ' Ἀμαρυγκίδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,
υἱὸς Ἀγασθένης Αὐγυιᾶδαο ἀνακτος.

625 Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱερῶν
νῆσων, αἶ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἥλιδος ἄντα·
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
Φυλείδης, δν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεὺς,
ὃς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·

630 τῶν δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
οἳ β' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσφύλλον,
καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἡδ' οἳ Σάμον ἀμφεφέροντο,
635 οἳ τ' ἡπειρον ἔχον, ἡδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
τῶν δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θῶας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
οἳ Ἰδευρῶν ἐνέμοντο καὶ Ὠλεον ἡδὲ Πυλὴνην,
640 Χαλκίδα τ' ἀρχαῖον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν
(οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἦν, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος)·
τῶν δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
τῶν δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
οἳ Κνωσῶν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόντα Αὐκαστον,
Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφεφέροντο.

650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἥς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
655 οἳ Ῥόδον ἀμφεφέροντο διὰ τριῖα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ἀργινόντα Κάμειρον.
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
δν τέκεν Ἀστυόχεια βῆθ' Ἡρακλεΐη·
τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος,

660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.

Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπῆκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς εἰοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
ἥδη γηράσκοντα Λακύνμιον, ὅζον Ἀρης.

Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολλὴν δ' ὄγε λαὸν ἀγέρας,
665 βῆθ' ῥεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοὶ τε βίης Ἡρακλεΐης.

Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
τριχθὰ δὲ ἄρκθεν καταφυλαδὸν, ἡδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διὸς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

670 [Καὶ σπιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νίρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἰσας,
Νίρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
Νίρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

fili, alter quidem Cteati, alter autem Euryti Actoridae :
istis vero Amaryncides imperabat fortis Dioreis ;
quartisque praeerat Polyxenus deo-similis,
filius Agasthenis Angeidae regis.

Qui autem *venerunt* ex Dulichio, Echinadibusque sacris
insulis, quae sitae sunt trans mare, Elidis e-regione ;
his utique praeerat Meges, aequalis Marti,
Phylides, quem genuit Jovi dilectus eques Phyleus,
qui olim in Dulichium migraverat, patri iratus :
hunc autem simul quadraginta nigrae naves sequebantur.

Porro Ulysses ducebat Cephallenses magnanimos,
qui Ithacam tenebant, et Neritum frondosum,
et Crocylea colebant, et Aegilipa asperam,
quique Zacynthum tenebant, et qui Samum incolebant,
quique continentem tenebant, et obiacentia incolebant :
his quidem Ulysses imperabat, Jovi consilio par ;
hunc autem simul naves sequebantur duodecim proras-
bras-habentes.] *Etolia* autem imperabat Thoas, Andrae-
monis filius,] qui Pleurona colebant, et Olenum, et Pylenen,
Chalcidaque maritimam, Calydonaque petrosam
(non enim amplius Oenei magnanimi filii supererant,
neque item amplius ipse supererat, mortuus erat autem flavus
Meleager) :] huic vero omnia erant commissae, ut imperaret
Etolis :] hunc simul quadraginta nigrae naves sequebantur.

Cretensibus autem Idomeneus hasta-clarus praeerat,
qui Cnossumque tenebant, Gortynaque bene-moenitam,
Lyctum, Miletumque, et albicantem Lycastum,
Phaestumque, Rhytiumque, urbes bene-habitas,
ceterique, qui Cretam centum-urbium incolebant.
His utique Idomeneus hasta-clarus praeerat,
Merionesque, par Marti homicidae :
hos autem simul octoginta nigrae naves sequebantur.

Tlepolemus autem Heracles, fortisque magnusque,
ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum magnanimorum,
qui Rhodum incolebant trifariam instructi,
Lindum, Ialysumque, et albicantem Camirum.
Horum quidem Tlepolemus hasta-clarus dux erat,
quem peperit Astyochea fortitudini Herculeae (*Herculi*) :
quam duxerat (*Hercules*) ex Ephyrā, fluvio a Selloente,
depopulatus urbes multas Jovis-alumnorum juvenum.
Tlepolemus autem, postquam nutritus fuerat in domo bene-
constructa,] illico patris sui dilectum avunculum interfecit,
jam senescentem Licymnium, sobolem Martia.

Statim naves compegit, multasque copias quum-coegisset
ablit fugiens per mare : minati enim ei fuerant ceteri
filii nepotesque fortitudinis Herculeae.

Atque hic in Rhodum venit errans, aemulas perferens :
trifariam autem *distincti* habitabant tributum, et amabantur
a Jove, qui diis et hominibus imperat.

[Et ipsis ingentes divitias impluerat Saturnius.]

Nireus porro ex-Syma ducebat tres naves aequales,
Nireus, Aglaiae filius Charopique regis ;
Nireus, qui formosissimus vir sub Ilium venit
ceterorum Danaorum, post laudatissimum Peliden :

675 ἄλλ' ἀλαπαδὸν ἔην, παῦρος δὲ οἱ ἐπέτο λαός.
 Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κᾶσον τε,
 καὶ Κῶν, Εὐρυπύλιον πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 τῶν αὖ Φεΐδιππός τε καὶ Ἀντίφος ἡγησάσθη,
 Θεσσαλαὸς υἱὲ δῶν Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστύχωντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
 οἳ τ' Ἄλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
 οἳ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἳ γ' οὐ πολέμοιο δυσχεῆος ἐμῶντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σπιν ἐπὶ στῆχας ἡγήσαιτο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 κοῦρης χρώμενος Βρισηΐδος ἡϊκόμοιο,
 690 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξεΐλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
 καδὲ Μῦνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπιστροφον ἐγγεσιμώ-
 υἱᾶς Εὐννοῖο Σεληπιάδαο ἀνακτος· [ρους,
 τῆς ὅγε καίτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἐμελλεν.
 695 Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόνεντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μῆλων,
 ἀγχισιᾶν τ' Ἀντρών ἥδ' Πτελεὸν λεχεποῖν·
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐών· τότε δ' ἦδη ἔχεν κατά γαῖα μέλαινα.
 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφοδρυφῆς Διοχὸς Φυλάκῃ ἐλάλειπτο,
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὶς ἀποθρόσκοντα πολλὴ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὅκος Ἀρης,
 705 Ἰφίχλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγητος μεγαθύμου Πρωτεσίλαου,
 ἐπλότερος γενεῇ· δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τε λαοὶ
 δέονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δὲ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 710 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἳ δὲ Φεραί ἐνέμοντο παρὰ Βοιθηΐδα λίμνῃν,
 Βοίθην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτωιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
 715 Ἀλκυστις, Πελῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίσβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξῳ εὖ εἰδὼς,
 ἐπὶ νεῶν ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα
 720 ἐμβέβασαν, τόξῳ εὖ εἰδότες ἴρι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Ἀΐμνω ἐν ἡγάθῃ, θῆμιν λίπον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἐκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνὶ ὅγε καίτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς,
 τὸν β' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρῳ.

sed inbellis erat, parvunque eum sequebatur populus.

Qui vero Nisyrumque tenebant, Crapathumque, Casum-
 que,] et Coon, Eurypyli urbem, insulasque Calydnas :
 his Phidippusque et Antiphus præerant,
 Thessali filii duo, Heraclidæ regis ;
 horum autem triginta cavæ naves ordine ibant.

Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant,
 quique Alon, quique Alopen, quique Trachina colebant,
 quique tenebant Phthium et Heliada pulcras-mulieres-haben-
 tem ;] Myrmidones autem vocabantur et Hellenes et Achæi :
 horum utique quinquaginta navibus erat dux Achilles.

Verum hi non belli horisoni recordabantur :
 non enim erat, qui ipsos per ordines duceret.
 Jacebat enim ad naves pedibus-velox divinus Achilles,
 ob-puellam iratus Briseida pulcris-comis,
 quam ex Lyrnesso ceperat, multum laborans,
 Lyrnessum depopulatus et muros Thebes :
 verum et Myneta dejecit et Epistrophum bellicosos,
 filios Eveni, Selepiadæ regis :

ob-istam is jacebat mœrens, cito autem se-erecturus erat.

Quique tenebant Phylacem, et Pyrasum floridam,
 Cereris sacrum-locum, Itonaque, matrem ovium,
 maritimamque Antrona, et Pteleum herbosam :
 horum utique Protesilaus bellicosus dux-erat,
 vivus dum-erat : tunc vero jam tenebat eum terra nigra.
 Ejus autem ambas-lacerata-genas uxor Phylacæ relicta-erat,
 et domus semiperfecta : eum autem interfecerat Dardanus vir,
 de-nave desilientem longe primum Achivorum.

Et tamen ne isti quidem sine-duce erant, desiderabant tamen
 ducem suum :] sed ipsos ordinabat Podarces, soboles Martis,
 Iphicli filius divitis-pecore Phylacidæ,
 frater-germanus magnanimi Protesilai,
 junior natu : ille vero erat major-natu et præstantior,
 heros Protesilaus bellicosus : nec vero populi ejus
 indigebant duce, desiderabant tamen ipsum strenuum :
 hunc autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Qui vero Pheras colebant apud Boeidea lacum,
 Boëen et Glaphyras, et bene-ædificatam laolcum :
 horum imperabat Admeti dilectus filius undecim navibus,
 Eumelus, quem ex Admeto peperit nobilissima feminarum,
 Alcestis, Pelææ filiarum forma præstantissima.

Qui autem Methonen et Thaumaciam colebant,
 et Melibœam tenebant, et Olizona asperam,
 his Philoctetes præerat, arcus bene sciens,
 septem navibus ; remigesque in unamquamque quinquaginta
 inscenderant, arcus bene-scientes ad-fortiter pugnandum.
 Sed ille quidem in insula jacebat ingentes dolores perferens,
 Lemno in divina, ubi ipsum reliquerant filii Achivorum,
 ulcere laborantem tetro perniciosi colubri :
 ibi ille jacebat dolens : cito autem recordaturi erant
 Argivi apud naves Philoctetæ regis.

Et tamen ne isti quidem sine-duce erant, desiderabant tamen
 ducem suum :] sed Medon eos ordinabat, Oilei spurius filius,
 quem peperit Rhena ex Oileo urbium-eversore.

Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
730 οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
τῶν αὐθ' ἤγεσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
ἱητῆρ' ἀγαθὸν, Ποδάλειρος ἦδ' Ἰδὲ Μαχάων·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιγχώντο.

Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
735 οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο,

Οἱ δ' Ἀργίσσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο.
Ὀρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
740 τῶν αὐθ' ἤγεμόνευε μενεπτολεμος Πολυποίτης,
υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς
(τὸν β' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσαν),
745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὅζος Ἄρης,
υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καίνειδαο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας·
τῷ δ' Ἐνιήνης ἔποντο, μενεπτολεμοὶ τε Περαιβοί,
750 οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἶκ' ἔθεντο,
οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
ὃς β' ἐς Πηνειὸν προῖε καλλιζήροον ὕδωρ·
οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίη,
ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥ τ' ἔλαιον·
755 ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποβρύξ.

Μαγνήτῳ δ' ἦρχε Πρόθοος, Ἐνθηρηδόνοιο υἱός,
οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πηλίων εἰνοσίφυλλον
ναῖσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἤγεμόνευεν·
τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

760 Οὗτοι δ' ἤγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
Τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἀριστος ἦν, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
αὐτῶν ἦδ' ἱππῶν, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἀριστοὶ ἔσαν Φηρητιάδαο,
τὰς Εὐμήλος ἔλαινε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὡς,
765 ὄτρυχας, οἰέτας, σταφύλῃ ἐπὶ ῥῶτον ἔισας·
τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ἄμφω θηλείας, φόβον Ἀρης φορεούσας.

Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἀριστος ἦν Τελαμῶνιος Αἴας,
ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
770 ἱπποὶ θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
κεῖτ' ἀπομνησας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ βῆρυγι θάλασσης
διάκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανήσιν ἰέντες,
775 τόξοισιν θ'· ἱπποὶ δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλοθῆρεπτόν τε σελίνον,
ἕστασαν· ἄρματα δ' αὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
ἐν κλισίῃ· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.

780 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥς τε ταὶ περὶ χθονὸς πᾶσα νέμοιτο·
γαῖα δ' ὅπεστέναιχε, Διὶ δὲ τερπικεραύνῃ
χωομένην, ὅτε τ' ἄμφ' Τυφωδὶ γαίαν ἰμάσση

Qui autem tenebant Triccam, et Ithomen montosam,
quique tenebant Oechaliam, urbem Euryti Oechaliensis:
horum duces erant Aesculapii duo filii,
medici boni, Podalirius et Machaon:
cum his autem triginta cavæ naves ordine ibant.

Qui vero tenebant Ormenium, quique fontem Hypercam,
et qui tenebant Asterium, Titanique albos vertices:
horum dux erat Eurypylus, Euamensis præclarus filius;
hunc autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Qui vero Argissam tenebant et Gyrtonem colebant,
Orthen, Eleonenque, urbemque Oloossoa albam:
his utique præerat sustinens bellum Polyætus,
filius Pirithoi, quem immortalis genuit Jupiter
(hunc ex Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
die eo, quo Centaurus ultus est hispidos,
eosque ex Pelio pepulit, et ad Æthices usque abegit),
non solus; una cum eo Leonteus, soboles Martis,
filius magnanimi Coroni Cænidae:
hos autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Guneus vero ex Cypho ducebat duas et viginti naves:
hunc autem Eniænes sequebantur, bellumque sustinentes Pe-
ræbi, qui circa Dodonam valde frigidam domicilia posuerant,
quique circa amœnum Titaresium arva colebant,
qui in Peneum immittit pulcre-fluentem aquam:
nec ille Peneo commiscetur argenteos-vortices-agenti,
sed ipsum in-summo supernatat, veluti oleum:
juramenti enim gravis, Stygis aquæ est rivus.

Magnetibus vero præerat Prothous, Tenthredonis filius,
qui circa Peneum et Pelion frondosum
habitabant; his quidem Prothous velox dux erat:
hunc autem simul quadraginta nigræ naves sequebantur.

Hi utique duces Danaorum et principes erant.
Quis jam horum præstantissimus fuerit, tu mihi dic, Musa,
ipsorum et equorum, qui simul Atridas sequebantur.

Equæ quidem multo præstantissimæ erant Pheretiadæ,
quas Eumelus agitabat, pedibus-veloces, avium instar,
ejusdem-pili, ejusdem-ætatis, ad-perpendicularum dorso pares:
quas in Perea aluit argenteum-arcum-gestans Apollo,
ambas feminas, terrorem belli ferentes.

Virorum autem longe præstantissimus erat Telamonius Ajax,
quamdiu Achilles irascebatur: is enim multo fortissimus erat,
equique, qui ferebant landatissimum Peliden.

Sed hic quidem in navibus recurvis pontum-transeuntibus
jacebat, iram fovens Agamemnoni, pastori populorum,
Atridae: viri vero ejus ad litus maris
discis delectabantur et hastilibus jaculantes,
arcubusque: equi vero apud curus suos singuli
lotum depascentes, palustreque apium,
stabant: currus autem bene tecti jacebant dominorum
in tentoriis; illi vero ducem Marti-carum desiderantes
vagabantur huc et illuc per exercitum, nec pugnabant.

Hi vero ibant, veluti-si igni terra tota depascere-
tetur: terra autem subtus-gemiscebat, Jove veluti fulminibus-gau-
dente] irato, quando circa Typhocum terram verberavit

εἰν Ἀρμίῳ, θὶ φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
785 ἔρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίον.
Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνμος ὠκέα Ἴρις
παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ Ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,
πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
790 Ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
εἴσατο δὲ φθογῇν υἱὶ Πριάμοιο Πολίτῃ,
δὲ Γρῶων σκοπὸς ἦξε, ποδωκίησι πεποιθὼς,
τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσούτῳ γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
795 τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἀκριτοὶ εἰσιν,
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλλαστος ὄρωρεν.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὐπω τοῖόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὤπωπα·
800 λῆν γὰρ φύλλοισιν ἰοικότες ἢ ψαμάθοισιν
ἔρχονται πεδίον, μαχῆσόμενοι περὶ ἄστῃ.
Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·
πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστῃ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι πολυσπερέων ἀνθρώπων·
805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
Ὡς ἔραθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῇν ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.
Πᾶσαι δ' ὠϊγνυνο πύλαι, ἐκ δ' ἔστυτο λαὸς,
810 πείσοι θ' ἱππῆές τε· πολλὸς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δὲ τις προπάρουθε πόλιος αἰπεία κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομοὶς ἔνθα καὶ ἔνθα·
τὴν ἦτοι ἀνδρες Βατῆϊαν κυκλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρβοιο Μυρίνης·
815 ἔνθα τότε Τρῳάες τε διεκρίθην ἡδ' ἐπίκουροι.
Τρῶσιν μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
Πριάμιδης· ἅμα τῷγε πολλὸν πλείστοι καὶ ἀριστοὶ
λαοὶ θεωρήσσοντο, μεμάρτες ἐγγείησιν.
Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν ἐὼς παῖς Ἀγχίσιος,
820 Αἰνείας, τὸν ἔπ' Ἀγχίση τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύο Ἀντήνορος υἱε,
Ἀρχελοχός τε Ἀκάμας τε, μάχῃς εὖ εἰδότε πάσης.
Οἱ δὲ Ζέλειαν ἐναῖον ὑπαὶ πόδα νεύοντο Ἰδῆς,
825 ἀρνεῖοι, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,
Τρῶες τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Πάνδαρος, ὃ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τε ἔλχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρεῖν ὄρος αἰπύ·
830 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφίος λινωθώρηξ,
υἱε δύο Μέρπος Περκωσίου, δὲ περὶ πάντων
ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐδὲ παῖδας ἔασκεν·
στεῖχεν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δὲ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσθην·

in Arimis, ubi dicunt Typhoei esse cubilia :
sic utique horum sub pedibus multum gemitcebat terra
gradientium ; valde vero velociter pertransibant campum.

Trojanis autem nuntia venit pedibus-ventos-æquans velox
Iris] a Jove ægidem-tenente cum nuntio tristi.

Illi vero conciones habebant in Priami vestibulis ,
omnes simul-congregati, tam juvenes, quam senes.
Prope autem stans allocuta-est pedibus velox Iris :
assimulaverat autem-se voce filio Priami Politæ,
qui Trojanorum speculator sedebat, pedum-velocitate fretus,
tumulo in summo Æsetæ senis ,
observans, quando a-navibus impetum-facerent Achivi ;
huic se quum-assimulasset, dixit pedibus velox Iris :

O senex, semper tibi sermones jucundi sunt multi ,
sicut olim in pace: bellum autem nunc inevitabile ortum-est.
Profecto jam pæssæpe ad-pugnâs veni virorum ,
sed nunquam talem tantumque populum vidi :
prorsus enim foliis similes, vel arenis ,
gradiuntur per-campum, præliaturi circa urbem.
Hector, tibi vero potissimum mando, ita ut-facias :
multi enim per urbem magnam Priami auxiliares sunt ,
aliaque aliorum lingua late-dispersorum hominum est :
iis unusquisque vir imperato, quibus princeps-est,
eorumque dux-esto, ordinans suos cives.

Sic dixit: Hector autem minime deæ orationem ignoravit,
statimque dimisit concionem; ad arma vero ruebant.
Totæ autem aperiebantur portæ, forasque ruit populus,
peditesque equitesque; nullus autem tumultus coortus-est.

Est vero quidam ante urbem editus collis ;
in planitie seorsum, quem-circumeas hinc et illinc ;
quem quidem homines Batieam vocant,
immortales autem sepulcrum agilis Myrines :
ibi tunc Trojanique in-ordines-distincti-sunt, et auxiliares.

Trojanis quidem dux-erat magnus galeam-motans Hector
Priamides : cum hoc quam plurimæ et fortissimæ
copiæ armabantur, promptæ hastis.

Dardaniis porro imperabat strenuus filius Anchisæ,
Æneas, quem ex Anchisa peperit diva Venus,
Idæ in jugis dea cum mortali cubans :
non solus; cum eo duo Antenor's filii,
Archelochusque, Acamasque, pugnæ bene scientes omnia.

Qui vero Zeleam habitabant sub pedem imum Idæ ,
divites, bibentes aquam nigram (profundi) Æsepi,
Trojani; his porro præerat Lycaonis clarus filius,
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipse dederat.

Qui autem Adrasteamque tenebant et civitatem Apæsi ,
et Pityæam tenebant et Teræ montem altum :
his imperabat Adrastusque et Amphius lineo-thorace ,
filii duo Meropis Percosii, qui supra omnes
noverat vaticinia, neque suos filios sinebat
proficisci in bellum perdens-viros : hi vero et non
paruerunt : Fata enim eos agebant atræ mortis.

Qui vero Percoten et Præctium circumhabitabant,
et Sestum et Abydum tenebant et divinam Ariabem,

τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, δν Ἀρίσθηθεν φέρον ἵπποι
αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.

840 Ἴπποθόος δ' ἔγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
τῶν οἱ Ἀλάρισσαν ἐριδῶλακα ναιετάσσαν·
τῶν ἦρχ' Ἴπποθόος τε Πύλαιός τ' ὅς, ὅς, Ἄρης,
ὤε δύο Λήθιοι Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρηϊκάς ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρος,
845 ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρβροος ἐντός ἐέργει.

Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφῆος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἔγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
850 Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.

Παφλαγῶν δ' ἦγετο Πυλαιμένεος λάστον κῆρ,
ἐξ Ἑνετῶν, θέν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαιον ἀμφενέμοντο,
ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
855 Κρῶνμάν τ' Αἰγιάλον τε καὶ ὕψηλους Ἑρυθίνους.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύδης, θέν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
860 ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
ἐν ποταμῷ, θθὶ περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκανίος θεοειδής,
τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης μέμασαν δ' ὁσμῖνι μάχεσθαι.

Μήσοιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντίφος ἡγησάσθην,
865 ὤε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε λῆμιν,
οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωίῳ γεγαῦτας.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἱ Μῶητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὅρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιανδρόν τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
870 τῶν μὲν ἀρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχος τε Νομίονος ἀγλαὰ τέχνα,
ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἔεν, ἥτε κούρη·
νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπῆρχεσε λυγρὸν δλεθρον·
ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
τηλόθεν ἐκ Λυκίας, Ξάνθου ἀπο δινήεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ
Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγὴν τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς
ἥτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλαι οὐρανόθεν πρὸς,
αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,

his Hyrtacides præerat Asius, princeps virorum,
Asius Hyrtacides, quem ex-Arisba ferebant equi
rutili, magni, fluvio a Sellecente.

Hippothous vero ducebat gentes Pelasgorum hastis-prom-
torum,] eorum, qui Larissam glebosam habitabant :
his præerat Hippothousque, Pylæusque, soboles Martis,
filii duo Lethi Pelasgi Teutamidæ.

Ceterum Thraces ducebat Acamas, et Piroos heros,
quotquot Hellespontus æstuosus intus continet.

Euphemus vero dux Ciconum erat bellicosorum,
filius Troezeni Jovis-alumni Ceadæ.

Porro Pyrachmes ducebat Pæonas curvis-arcubus-utentes,
procul ex Amydone, ab Axio late-fluente,
Axio, cujus limpidiissima aqua diffunditur per-terram.

Paphlagonibus vero præerat Pylæmenis masculum cor,
ex Enetis, unde mularum genus agrestium ;
qui quidem Cytorum tenebant, et Sesamum incolebant,
circaque Parthenium fluvium inclytas domus habitabant,
Cromnamque, Ægialumque et excelsos Erythinos.

Porro Halizonibus Odios et Epistrophus imperabant,
procul ex Alybe, unde argenti est origo.

Mysis vero Chromis præerat et Ennomus augur ;
sed non auguriis effugit Parcam nigram,
verum stratus-est sub manibus velocis Æacidæ
in fluvio, ubi quidem Trojanos contrucidabat et alios.

Phorcys porro Phryges ducebat et Ascanius deo-similis,
procul ex Ascania : ardebant vero prælio pugnare.

Mæonibus porro Mesthlesque et Antiphus duces-erant,
filii Talæmenis, quos Gygæa peperit palus ;
qui etiam Mæones ducebant sub Timolo ortos.

Nastes porro Caribus præerat barbære-loquentibus,
qui Miletum tenebant Phithirumque montem frondosum,
Mæandrique fluenta, Mycalesque alta cacumina :
his utique Amphimachus et Nastes præerant ;
Nastes Amphimachusque erant Nomionis clari filii :
qui et aurum gestans ad-bellum ibat, velut puella :
stultus : nec quicquam ipsi hoc depulit acerbum interitum ;
sed stratus-est sub manibus velocis Æacidæ
in fluvio, aurum vero Achilles abstulit bellicosus.

Sarpedon autem præerat Lyciis, et Glaucus laudatissimus,
procul ex Lycia, Xantho a vorticoso.

ILIADIS III.

Jurajuranda. Spectatio de muro.
Alexandri et Menelai pugna singularis.

At postquam instructi-fuerunt una-cum ducibus quique,
Trojani quidem cum clangoreque clamoreque incedebant,
avium instar :] sicut clangor gruum est cælum versus ;
quæ postquam hiemem effugerunt et immensum imbrem,

5 κλανγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο βράων,
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἐριδᾷ προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνέοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

10 Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ ἅπαν ἦσιν·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὥκα διέπρησσαν πεδίοιο.

15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρῶσιν μὲν προμάχῃζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
παρδαλέην ὥμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δῶν κεκορυθμένα χαλκῷ
πάλλων, Ἀργείων προκαλλίζετο πάντα ἀρίστους,
20 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος
ἐργόμενον προπάραιθεν θυλίου, μακρὰ βιδῶντα,
ὥς τε Λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
εἰρὼν ἢ ἑλαφον κεραδὸν ἢ ἄγριον αἶγα,

25 πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
σεύονται ταχέες τε κύνες θαλεροὶ τ' αἰχνοί·
ὥς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
αὐτίκα δ' ἐξ ὀγέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής
ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ·
ἦλ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεινών.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλινόροσος ἀπέστη
ὄμρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἄλλαθε γυῖα,

35 ἦλ' τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρειάς·
ὥς αὖτις καθ' ὁμίλον ἐδῶ Τρώων ἀγερώχων,
δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν, Ἀλέξανδρος θεοειδής.

Τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Διὸς παρὶ, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτᾶ,
40 αἰὲρ ὄφελος ἀγόνος τ' ἔμμεναι ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
ἢ οὕτω λῶσθην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόφιον ἄλλων.
Ἦ που κατγαλώσι καρχημονώοντες Ἀχαιοί,
φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν

45 εἶδος ἐπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὐδὲ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόςδε ἔων, ἐν ποντοπόροις νέεσσιν
πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφρας ἀγεΐρας,
μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐεῖδ' ἀνῆγες
ἐξ ἀπίης γαίης, νῦν ἀνδρῶν αἰχμητῶν,

50 πατρὶ τε σὺ μέγα πῆμα πολλῇ τε παντὶ τε δήμῳ,
δυκμένεσιν μὲν χάριμα, κατηφείνῃ δὲ σοὶ αὐτῷ;
οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηϊφίλον Μενέλαον;
γνοῖης χ' οἴου φωτός ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
Οὐκ ἂν τοι χρδαίσμῃ κίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀθροδίτης,

55 ἢ τε κόμη τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδμήμονες ἦ τέ κεν ἤδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἐνεχ', ὅσσα ἔοργας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

cum clangore hæce volant supra Oceani fluentia,
viris Pygmæis cædem et fatum ferentes :
aeris autem hæce noxium conflictum afferunt :
illi vero ibant cum silentio, robar spirantes Achivi,
in animo gestientes opem-ferre sibi-invicem.

Quemadmodum montis verticibus Notus infudit caliginem,
pastoribus nequaquam gratam, furi autem nocte commodio-
rem,] et tantum quis tum prospicit, quantum lapidem jactit :
sic igitur horum sub pedibus pulvis excitabatur turbidus
euntium ; valde autem celeriter pertransibant campum.

Hi vero quum jam prope essent se-invicem aggressuri,
Trojanis in-prima-acie-erat Alexander divina-forma-præditus,
pardipellem humeris gestans et incurvos arcus
et ensen : atque is hastilia duo præfixa ære
vibrans, Argivorum provocabat quosque fortissimos,
ut-contrà se dimicarent in sæva pugna.

Hunc autem postquam animadvertit Marti-carus Menelaus
precedentem ante agmen, passibus-magnis gradientem,
sicut leo gavisus-est, magnum in corpus incidens,
nactus aut cervum cornutum, aut agrestem capram,
esuriens ; valde etenim devorat, etiamsi ipsum
insequantur velocesque canes, florentesque juvenes :
sic gavisus-est Menelaus Alexandrum divina-forma-præditum
oculis conspicatus : cogitabat enim ulturum se virum scelera-
tum ;] statimque de curru cum armis desiliit humi.

Hunc autem postquam animadvertit Alexander divinæ for-
mæ] inter primos-pugnatores apparentem, perculsus-est suo
corde ;] retroque sociorum in agmen recessit mortem evi-
tans.] Ut vero quum quis draconem conspicatus resiliens
fugit] montis in saltibus, subtusque tremor occupavit artus,
retroque recessit, pallorque eum cepit genis :
sic retro in agmen se-condidit Trojanorum superhorum,
metuens Atrei filium, Alexander divina-forma-præditus.

Hunc autem Hector objurgavit conspicatus probrosis ver-
bis :] infelix-Pari, forma præstantissime, mulierose, deceptor,
utinam non-natusque fuisses, corlebsque periisses !
Atque hoc vellem, et fere multo utilius erat,
quam sic dedecusque esse et suspectum aliis.
Certe cachinnantur capite-comantes Achivi,
opinati egregium te propugnatorem esse, quoniam venusta
species tibi inest : sed non est vis animo, neque ullum robur.
Num talis quum-sis, in pontum-transeuntibus navibus
mare emensus, sociis caris congregatis,
permixtus alienigenis, mulierem formosam abduxisti
e longinqua terra, sponsem virorum bellicosorum,
patrique tuo magnum detrimentum, civitatisque, omnique po-
pulo,] inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipsi ?
nonne vero sustinueris Marti-carum Menelaum ?
nosses utique, qualis viri teneas florentem uxorem.
Non tibi profuerit cithara, et dona Veneris,
et illa coma et species, quando pulveri immixtus-fueris.
Sed valde Trojani timidi sunt : alias certe jam
lapideam indutus-esses tunicam (sepultus esses), malorum
gratia quanta patrastli.] Hunc autem vicissim allocutus-est

Ἐκτορ' ἐπαί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν
 60 αἰεὶ τοι κραδίη παλεῖυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
 δεῖ· εἰσὶν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
 νήϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης
 65 οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστί θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις παλεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 70 συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες
 ναίοντε Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
 75 Ἄργος ἐς ἱππόδοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἔχάρη μέγα μῦθον αἰοῦ-
 καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέργε φάλαγγας, [σας,
 μέσσου δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηχομῶντες Ἀχαιοί,
 80 ἰοίσιν τε τιτυσκομένοι λάεσσι τ' ἐβάλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναῖς ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 στεῦται γάρ τι ἔπος ἑρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἀνεῷ τ' ἐγένετο
 85 ἐσσυμένως. Ἐκτωρ δὲ μετ' ἄμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλειται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 τεύχεα καλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 90 αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηϊφίλον Μενέλαον
 οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἥδη
 Ἀργεῖους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 εἵνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμέων δ' ὀπότερ' ὁ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσατε δ' ἄρ' ἔπερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιω· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἀἴετ' ἐδὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφάιοι καὶ ἀπίστοι·
 μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσω
 110 λεύσσει, ὅπως δ' ἄριστα μετ' ἄμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπίεσσι παύσεσθαι διζυροῦ πολέμοιο.

Alexander divinae formae:] Hector: quoniam me jure incre-
 pasti nec ultra fas:] semper tibi cor, securis instar, est indo-
 mitum,] quae penetrat lignum a viro *acta*, qui quidem arte
lignum navale excindit, augetque *illa* viri impetum :
 sic tibi in praecordiis intrepidus animus est.
 Ne mihi dona amabilia exprobra aureae Veneris :
 neutiquam rejicienda sunt deorum praeciosa dona,
 quaecumque ipsi dederint, sponte autem non quisvis ceperit.
 Nunc rursus si me vis bellare et pugnare,
 ceteros quidem sedere-jubeas Trojanos et omnes Achivos,
 sed me in medio et Marti-carum Menelaum
 committite de Helena et opibus omnibus pugnaturus :
 uter autem vicerit superiorque fuerit,
 opes accipiens penitus omnes mulieremque domum abducet :
 vos autem ceteri, amicitiam et foedera firma quum-iceritis,
 habitetis Trojam glebosam : illi vero redeant
 Argos ad equos-pascens, et Achaiam pulcras-mulieres-haben-
 tem.] Sic dixit. Hector vero gavius-est multum, sermone
 audito,] et in medium progressus, Trojanorum cohibuit pha-
 langes,] media hasta prehensa : illi autem resederunt omnes.
 In-hunc autem sagittas-dirigebant capite-comantes Achivi,
 missilibibusque collineantes lapidibusque petebant.
 Sed alte clamavit rex virorum Agamemno :
 Continele-vos, Argivi, ne jaculemini, juvenes Achivorum :
 pollicetur enim se aliquid dicturum galeam-motans Hector.
 Sic dixit: illi autem abstinuere a-pugna, tacitique facti-sunt
 confestim. Hector vero inter utrosque locutus-est :
 Audite ex-me, Trojani et bene-ocreati Achivi,
 sermonem Alexandri, cujus causa contentio orta-est.
 Ceteros quidem jubet Trojanos et omnes Achivos
 arma pulcra deponere in terra alma,
 ipsum vero in medio et Marti-carum Menelaum
 solos de Helena et opibus omnibus pugnare :
 uter autem vicerit superiorque fuerit,
 opes accipiens penitus omnes mulieremque domum abducet ;
 ceteri autem amicitiam et foedera firma feriamus.
 Sic dixit: illi autem omnes taciti facti-sunt silentio.
 His vero et locutus-est bellico-clamore strenuus Menelaus :
 Audite nunc et me ; maxime enim *haec* molestia incessit
 animum meum ; censeo autem diremum-iri jam
 Argivos et Trojanos, quoniam mala multa passi-estis
 propter meam contentionem, et Alexandri propter inceptum.
 Nostrum vero utri mors et fatum paratum-est,
hic moriatur ; ceteri autem dirimamini citissime.
 Afferetis vero duos-agnos, alterum album, alteram vero ni-
 gram,] Terraeque et Soli : Jovi autem nos offeremus alium.
 Adducetisque Priami vim (*Priamum*), ut foedus feriat
 ipse, quoniam ejus filii superbi *sunt* et infidi :
 ne-quis transgressionem Jovis foedera violet.
 Semper autem juniorum virorum animi instabiles-sunt ;
 quibus vero senex interfuerit, simul porro et retro (*futura et*
praeterita) spectat, ut quam optime inter utrosque eveniat
 Sic dixit ; at gavis-i-sunt Achivique Trojanique,
 sperantes se finem-facturos arummosi belli.

Καί β' ἔππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στῆλας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεν' ἐπὶ γαίῃ
 115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρουρα.

Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστου δῶμα κήρυκας ἔπειμπεν,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πριάμον τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἰέναι, ἡδ' ἄρν' ἐκέλευεν
 120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δῖω. —

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινεν,
 δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὅτ' Ἀρηος παλαμάων.

Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολυδάκρυον Ἀρηα
 ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,

οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ (πολέμος δὲ πέπαυται),
 135 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔρχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφίλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγγείησι μαχίσσονται περὶ σείο·
 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκληρήσῃ ἀκοίτις.

Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκύν ἱμερον ἐμβάλε θυμῷ
 140 ἄνδρος τε προτέρου καὶ ἄστεος ἡδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψάμενη δόθῃσιν
 ὤρματ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφοίπολοι δῦ' ἐποντο,
 Αἰθρα, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.

145 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἱκανον, οἳ Σκαίαι πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἡδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονα τ', ὅζων Ἀρης,
 Οὐκαλέγῳν τε καὶ Ἀντήνορ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·

150 γῆραι δὲ πολέμοιο πεπαυμένοι· ἄλλ' ἀγορηταὶ
 ἐσθλοὶ, τετρίγεσσιν εἰκοότες, ὅτε καθ' ὕλην
 δεινδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσαν ἱεῖσιν·
 τοιοῖα ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦν' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,

155 ἦμα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Οὐ νέμισις Τρώας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιγὰρ ἀμφὶ γυναῖκα πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἔοικεν.

Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοτὴ περ ἐοῦσα, ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 160 μὴ δ' ἡμῖν τεκέσσαι τ' ὀπίσσω πῆμα λήπειτο. [νῆ·

Ὡς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ
 δῆυρὸν παρ' αὐτῇ· ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵξευ ἔμεῖο,
 ὅρρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε
 (οὔτι μοι αἰτὶ ἐσσί, θεοὶ νῦ μοι αἰτίοι εἰσιν,
 165 ὃ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολυδάκρυον Ἀχαιῶν·
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,

Et equos quidem continuere per in ordines, descenderunt autem ipsi, armaque exuerunt, quae quidem deposuerunt in terra prope se invicem; exiguus autem erat hinc inde campus.

Hector vero ad urbem duos praefatos misit, qui festinanter agnosque afferrent, Priamumque vocarent. At Talthybium misit rex Agamemnon, naves ad cavas ut iret, et agnos-duos jussit afferre; ille vero haud immorigerus fuit Agamemnoni divino.

Iris autem Helenae candidas-ulnas-habenti nuntia venit, assimilata glori, Antenoridae uxori, quam Antenorides habebat rex Helicaon, Laodicea, Priami filiarum forma prestantissimam. Eamque invenit in domo: ea vero magnam telam texebat, duplicem-vestem purpuream: multosque intexebat labores Trojanorumque equum-domitorum, et Achivorum aere-loricatum, quos sua causa sustinebant a Martis manibus. Prope autem stans allocuta est pedibus velox Iris:

Huc veni, nympha cara, ut admiranda facta spectes Trojanorumque equum-domitorum et Achivorum aere-loricatum: qui prius sibi invicem inferebant lacrimosum bellum in campo, perniciosae cupientes pugnae, hi jam nunc sedent taciti (bellum autem cessavit), scutis innixi, juxtaque hastae longae in terra fixae sunt. At Alexander et Marti-carus Menelaus longis hastis pugnabunt de te: ei vero qui vicerit, cara vocaberis uxor.

Sic locuta dea, dulce desiderium injecit animo virique prioris, et urbis atque parentum. Protinus autem Helena candidis velata lintels properavit e cubiculo, teneram lacrimam defundens: non sola, simul eam et famulae duae sequebantur, Aethra, Pitthae filia, Clymeneque magnis oculis. Confestim deinde pervenerunt, ubi Scaee portae erant.

At Priamus et Panthous et Thymoctes, Lampusque Clytiusque, Hicetaonque, soboles Martis, Ucalegonque et Antenor, prudentes ambo, sedebant populi-seniores in Scaeis portis, pro senectute a bello cessantes; sed erant concionatores boni, cicadis similes, quae in silva arbori insidentes vocem suavam emittunt: tales utique Trojanorum procures sedebant in turri. Hi autem ubi viderunt Helenam ad turrin venientem, submisce inter se verba alata dixerunt:

Non est indigne-ferendum, Troianos et bene-ocreatos Achivos tali de muliere longum tempus dolores pati: valde immortalibus deabus ad vultum similis est. Sed etiam sic, talis quamvis sit, in navibus redeat, neque nobis liberisque in posterum detrimentum relinquantur.

Sic igitur dixerunt: Priamus autem Helenam vocavit voce: huc coram veniens, cara filia, asside mihi, ut videas prioremque maritum, affinesque, amicosque (non mihi tu in-causa es; dii quidem mihi in-causa sunt, qui mihi immiserunt bellum lacrimosum Achivorum): ut mihi et istum virum ingentem nomines,

ὅστις δὲ ἐστὶν Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἥβης τε μέγας τε.
Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
170 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναῖκων
αἰδοῖός τε μοὶ ἔσσι, φίλε ἐκυρὲ, δεινός τε·
ὥς ὅφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακὸς, ὅππότες δεῦρο
175 οὐκ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτοὺς τε λιποῦσα,
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικήν ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτθηκα.—
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξῃ·
οὗτος γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρέων Ἀγαμέμνων,
ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής·
180 δαήρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἡγάσαστο φώνησέν τε·
ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
ἦ βρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήματο κοῦροι Ἀχαιοὶν.
Ἦδῃ καὶ Φρυγὴν εἰς ἧλυθον ἀμπελόεσσαν,
185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέιοι,
οἳ βὰ τότε ἑστρατόωντο παρ' ὅχθας Σαγγαρίοιο
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
190 ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἴδων ἐρέειν ὁ γεραίος·
εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις δδ' ἐστίν·
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

195 Τεύχεα μὲν οἱ καίται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰς δὲ κτλὸς ὥς ἐπιπυλῆται στίχας ἀνδρῶν·
ἄρνεω μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμᾶλλω,
ὅς τ' οἷον μέγα πῶῦ διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
200 οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κранаῆς περ εὐρύσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἴπεις.

205 Ἦδῃ γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς,
σεῦ ἐνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρῶεςσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
210 στάντων μὲν Μενέλαος ὑπέριεχεν εὐρέας ὤμους,
ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρύτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὑφαίνον,
ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγύως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος
215 οὐδ' ἀφραματοεπής, ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀνείκειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκεν, ὅπαι δὲ ἴδσκε κατὰ χθονὸς ὀμματα πῆζας,
σκηπτρον δ' οὐτ' ὅπισσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἄλλ' ἀστεμυρὲς ἔχσκεν αἰδραῖ φωτὶ ἔοικώς·
220 φαίης κε χάκον τέ τιν' ἐμμεναι ἀπρονά τ' αὐτῶς·

quisnam iste ait Achivus vir praestansque magnusque.
Certe quidem capite etiam altiores alii sunt :
pulcrum autem adeo ego nondum vidi oculis,
neque sic venerabilem : regi enim viro similis est.

Huic autem Helena verbis respondit, nobilissima mulierum :
reverendusque mihi es, dilecte socer, timendusque ;
utinam mors mihi placuisset mala, quando huc
filium tuum secuta-sum, thalamumque fratresque relinques,
filiamque carissimam, et coetum aequalium amabilem.
Sed haec non facta sunt : quamobrem et lacrimans contabui.
Illud autem tibi dicam, quod ex me quaeris ac percontaris :
hic quidem Atrides est, late-imperans Agamemno,
utrumque, rexque bonus, fortisque bellator :
levir item meus erat inverecundae, si-unquam erat.

Sic dixit : hunc vero senex admiratus-est, dixitque :
o beate Atrida, laeto-fato-nate, felici-genio !
certe tibi multi sub-imperio sunt juvenes Achivorum.
Olim etiam Phrygiam ingressus-sum vitiferam,
ubi vidi plurimos Phrygas, viros agilibus-equis,
populos Otrei et Mygdonis deo-similis,
qui quidem tunc castra-habebant ad ripas Sangarii :
etenim ego auxiliaris quum-essem, cum illis numerabar
die illo, quando venerunt Amazones viragines :
sed ne isti quidem tot erant, quot sunt agilibus-oculis Achivi.

Secundo rursus Ulyssem conspicatus, interrogavit senex :
dic age mihi et istum, dilecta filia, quisnam is sit :
minor quidem capite Agamemnone Atrida,
latior vero humeris et pectoribus visu.

Arma quidem ei jacent in terra alma,
ipse vero, aries veluti, obit ordines virorum :
arieti ipsum ego assimilo densi-velleris,
qui ovium magnum gregem lustrat candidarum.

Huic autem respondit deinde Helena, Jove nata :
hic porro est Laertiades, ingeniosus Ulysses,
qui nutritus-est in populo Ithacae, asperae quidem,
sciens omnimodosque dolos et consilia prudentia.

Hanc autem Antenor prudens contra locutus-est :
o mulier, profecto valde hoc verbum verum dixisti.
Jam enim et huc olim venit divinus Ulysses,
in legationem de-te, cum Marti-caro Menelao :
hos autem ego hospitio-excepi, et in aedibus amice-tractavi.
anoborum vero indolem perspexi et consilia prudentia.
At quum jam Trojanis cum congregatis mixti-essent,
stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris ;
ambobus autem sedentibus, augustior erat Ulysses.
Sed quum jam verba et consilia omnibus texebant,
certe quidem Menelaus cursim concionabatur,
pauca quidem, sed valde argute ; quoniam non multiloquus,
nec verbis-aberrans, vel etiam aetate posterior erat.
Sed quum jam ingeniosus surrexisset Ulysses,
stabat, deorsumque spectabat, in terram oculis defixis,
sceptrum vero nec retrorsum neque in-anteriorem-partem
movebat,] sed immotus tenebat, imperito viro similis :
dixisses fere iracundumque aliquem esse, stultumque itidem.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει
καὶ ἔπεα νηάδεσσιν ἰοικότα χειμερήσιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὅδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

225 Τὸ τρίτον αὐτ' Ἀλάντα ἰδὼν ἐρέειν ὁ γεραίος·
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιῶς ἀνὴρ ἥ τις τε μέγας τε,
ἔσχος Ἀργείων κεφαλὴν ἡδ' εὐρέας ὤμους; [κῶν·
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναι-

οὔτος δ' Ἀίας ἐστὶ πελώριος, ἔσχος Ἀχαιῶν·
230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς
ἔστι· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.

Πολλὰκι μιν ξείνισσεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
ὁκνῶ ἐν ἡμετέρῳ, ὅπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.

Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας δρῶν εὐκωπας Ἀχαιοὺς,

235 οὓς κεν εἴη γνώην καὶ τοῦνομα μυθησαίμην·
δοῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κέστορα δ' ἱπποδάμων καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
αὐτοκασιν γνήτω, τῷ μοι μία γένοιτο μήτηρ.

Ἡ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;

240 ἡ δέω μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπύροισιν,
νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
ἀσχεα δειδυότες καὶ ὀνειδέα πολλὰ, ἃ μοι ἐστίν;

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχευεν φυσίζκος αἶα
ἐν Λακεδαιμόνι αὐτῇ, φιλῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. —

245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστου θεῶν φέρον ὄρκια πιστὰ,
ἄρνε δῶο καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσπῶν ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ χρητῆρα φαινόνδ
κῆρυξ Ἰδαῖος ἡδὲ χρύσεια κύπελλα·

ὥτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·

250 Ὅρσο, Λαομεδοντιάδῃ, καλῶσιν ἀριστοὶ
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἐς πεδὶον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμῃτε·
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγγεήσιν μαχρήσονται ἀμφὶ γυναικί·

255 τῷ δὲ κε νεκρήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμύοντες
ναίομεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.

Ὡς φάτο· βίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις

260 ἱπποὺς ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλέως ἐπίθοντο.
Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσω·
πᾶρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βῆσαςτο δίφρον.

Τῷ δὲ διὰ Σχαιῶν πεδίοδ' ἔχον ὀκέας ἱπποὺς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,

265 ἐξ ἱππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
ἐς μέσσην Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόντων.

Ὡρνοντο δ' αὐτίκα ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἀν δ' Ὀδυσσεὺς πολέμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαοὶ
ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, χρητῆρι δὲ οἶνον

270 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεςσι μάχαιραν,

ἥ οἱ πᾶρ ἔριος μέγα κούλεον αἰὲν ἄωροτο,
ἄρῶν ἐκ κεφαλῶν τάμεν τρίχας· ἀτὰρ ἔπειτα
κῆρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.

At quum jam vocemque magnam e pectore mitteret
et verba imbribus-nivalibus similia hibernis,
non deinde cum-Ulyssae contendisset mortalis alius:
non tum sic Ulyssis mirabamur speciem intuentes.

Tertio rursus Ajacem conspicatus, interrogabat senex:
quisnam item iste alius Achivus vir, praestansque magnusque,
procerissimus Argivorum capite et latis humeris?

Huic autem Helena pepulum-trahens respondit, nobilissima
feminarum:] hic vero Ajax est ingens, propugnaculum Achivorum:]
Idomeneus autem illinc inter Cretenses, deus veluti, stat;
circum vero ipsum Cretensium duces congregati-eunt.
Saep eum hospitio-excepit Marti-carus Menelaus
domo in nostra, quando ex-Creta venit.

Nunc vero alios quidem omnes video agilibus-oculis Achivos,
quos facile cognoverim, nomenque protulerim:
duos vero non possum conspicere principes populorum,
Castoremque equum-domitorem, et pugillatu strenuum Pollucem,]
germanos-fratres, quos mihi una peperit mater.

An non secuti-sunt Lacedaemone ex amena?
an huc quidem secuti-sunt navibus in mare-transeuntibus,
nunc autem nolunt pugnam inire virorum,
dedecora veriti et probra multa, quae mihi sunt?

Sic dixit: hos autem jam continebat alma tellus
in Lacedaemone istic, dilecta in patria terra.

Præcones autem per urbem deorum ferebant (*victimās ad*)
fœdera firma,] agnos duos et vinum lætum, fructum telluris,
utre in caprino; ferebat etiam cratera splendidum
præco Idæus, atque aurea pocula;
excitabatque senem astans *his* verbis:

Surge, Laomedontiade! vocant optimates
Trojanorumque equum-domitorum et Achivorum sere-lorica-
torum,] in campum descendas, ut fœdera firma seriatīs:
atque Alexander et Marti-carus Menelaus
longis hastis dimicabunt de muliere;
eum autem qui-viceit mulier et opes sequentur:
ceteri vero, amicitia et fœderibus fides percussais,
incolemus Trojam glebosam; illi autem revertentur
Argos in equos-pascens et Achaiam pulcras-mulieres-haben-
tem.] Sic dixit; cohorrult autem senex, jussitque socios
equos jungere: illi vero impigre paruerunt.

Ascendit itaque Priamus, ac lora traxit retrorsum:
juxtaque eum Antenor perpulcrum inscendit currum.
Illi autem per Scæas portas in-campum dirigeabant veloces
equos.] At ubi jam venerunt ad Trojanos et Achivos,
ex equis descendentes in terram alnam,
in medium Trojanorum et Achivorum processerunt.
Surrexitque statim deinde rex virorum Agamemno,
surrexit etiam Ulysses ingeniosus: at præcones conspici
(*victimās ad*) fœdera fida deūm cogebant, cratera autem vi-
num] miscebant; ac regibus aquam super manus fuderunt.
Atrides vero, stricto manibus cultro,
qui ei ad ensis magnam vaginam semper pendeat,
agnorum ex capitibus abscidit pilos: atque eos inde [bus.
præcones Trojanorum et Achivorum distribuerrunt principi-

- 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδθ' ἔνθα μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους εἰνυσθόν, θῆας κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
 280 ὁ μὲν μάρτυροι ἔσθε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
 εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἐπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρῶας ἐπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν ἔοικεν,
 ἦτε καὶ ἰσοσμένοι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιο τέ παῖδες
 εἴνεν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλέξανδροιο πεσόντος,
 290 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἐπειτα μαχίσσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 αὐθι μένων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κιχέλω.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμῷ δευομένους ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάζουσιν
 ἔχχον, ἧδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτῃσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 Ζεῦ κύνιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνεια,
 300 ὧδε σφ' ἐγχεφαλος χαμάδις ῥέοι, ὥς ὧδε οἶνος,
 αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμείεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σπιν ἐπεκράαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν.
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 ἦτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Δίον ἡνιμέσσαν
 ἀψ, ἐπεὶ οὕτω τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
 μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλω Μενελάω·
 Ζεὺς μὲν που τόγῃ οἶδ' ἀνὰ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὅππότερ' ἂν θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔσθιν.
 310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἀρνας θέτο ἰσθόος φῶς·
 ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἠνία τείνεν ὀπίσσω·
 παρὰ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσαστο δίφρον·
 τὰ μὲν ἄρ' ἀφορῆροι προτὶ Δίον ἀπονέοντο.
 Ἐκτωρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ διὸς Ὀδυσσεύς
 315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 κλῆρους ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ βάλλον ἐλόντες,
 ὅππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὧδε δέ τις εἶπεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδθ' ἔνθα μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 ὅππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 τὸν δὲ ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἰσω,
 ἡμῖν δ' αὖ φιλότῃ καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 325 ἀψ ὀρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος δρουσεν.
 Οἱ μὲν ἐπειθ' ἔκοντο κατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστω
 ἦπποι ἀρσιπόδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ

Inter eos vero Atrides alta-voce precabatur, manibus sublimis:

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime,
 Solque, qui omnia aspicias et omnia audis,
 et Flumina et Tellus, et qui subter terram mortuos
 homines punitis, quicumque perjurium juraverit,
 vos testes estote, et conservate foedera fida!
 si quidem Menelaum Alexander interfecerit,
 ipse deinceps Helenam retinet et opes omnes,
 nos vero in navibus redeamus pontum-transseuntibus;
 sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
 Trojani exinde Helenam et opes omnes reddunto,
 multam vero Argivis pendunto, quam pendi convenit,
 quaeque etiam posteros inter homines fama feratur.
 Sin autem mihi multam Priamus Priamique filii
 pendere noluerint, Alexandro prostrato,
 tum ego etiam deinde pugnabo, multae gratia,
 hic manens, usque dum finem belli invenero.

Dixit, et fances agnorum abscidit saevo ferro,
 et hos quidem deposuit in terra palpitantes,
 anima carentes: nam vires ademerat ferrum.
 Vinum vero ex cratere haustum poculis
 effundebant, et vota-faciebant diis immortalibus:
 sic autem aliquis (*fere quisque*) dicebat Achivorumque Troja-
 norumque:] Jupiter augustissime, maxime, et immortales dii
 ceteri!] utri priores praeter foedera offenderint,
 sic ipsis cerebrum humi fluat, sicut hoc vinum,
 ipsorum et liberorum; uxores vero aliis subjiciantur.

Sic dicebant: nequaquam autem ipsis votum ratum-facie-
 bat Saturnius.] His vero Dardanides Priamus verba fecit:

Audite me, Trojani et bene-ocreati Achivi:
 namque ego vadam ad Ilium ventosum
 retro, quia nullo-modo sustinebo in oculis videre
 pugnamentum dilectum filium cum Marti-caro Menelao.
 Jupiter nimirum hoc scit et immortales dii reliqui,
 utri mortis finis fato-destinatus sit.

Dixit, et in currum agnos posuit par-diis vir,
 atque ascendit ipse, ac lora traxit retrorsum;
 juxtaque eum Antenor perpulcrum inscendit currum:
 hi quidem itaque reversi ad Ilium abibant.

Hector vero Priami filius et divinus Ulysses
 locum quidem primum dimensi-sunt, ac deinde
 sortes in galea aerea quatiebant prehensas,
 uter prior emitteret aream hastam.
 Populi autem supplicabant, diisque manus elevabant;
 et sic aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque:

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime!
 uter horum facinorum inter utrosque auctor-fuerit,
 hunc da interemtum subire domum Orci intro,
 nobis vero rursus amicitiam et foedera fida fieri.

Sic quidem dixerunt; concutiebat vero magnus galeam-mo-
 tans Hector,] retro spectans; Paridis autem illico sors exsiliit.
 Illi deinde conseruerunt secundum ordines, ubi unicuique
 equi veloces et varia arma jacebant.

At hic circa humeros induit arma pulcra,

300 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφύριοις ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 305 γάλεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἱπποῦριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεον ἔνευσεν.
 Εὐέτο δ' ἄλκιμον ἔγχος, δ' οἱ παλάμησιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτὸς Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε· ἔδυνεν.
 310 Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν ἑκάτερθεον ὁμιλοῦ θωρήχθησαν,
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἑστιγώνωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ β' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῇ ἐνὶ χώρῳ,
 315 σείοντ' ἐγγείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντες.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. Ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ
 320 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, δ' με πρότερος κακ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χειρὶ δάμασσον·
 ὅρα τις ἔρρηγῃσι καὶ ὀμυγόνων ἀνθρώπων,
 325 ἑνδοκὸν κακὰ βέβαι, δ' κεν φιλότῃτα παρὰ σῃ.
 Ἦ βα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Πριάμειδο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὀβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὶ δὲ παρὰ λατάρην διάμησε χιτῶνα.
 330 ἔγχος δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο Κῆρα μελαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχθαί τε καὶ τετραχθαί διατρυφᾷ ἐκπτεσε χεῖρας.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 335 Ζεῦ πάτερ, οὐτίς σείῳ θεῶν ὀλωότερος ἄλλος·
 ἦ τ' ἐράμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἄγχι ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἤγῃ παλάμῃφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
 Ἦ, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδαμείης,
 340 ἔλακε δ' ἐπιστρέφας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 ἄγχι δέ μιν πολυκέστος ἱμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῇν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερῶνος ὄχλες τέτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόσηε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 345 ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοῶς ἱφι καταμένου·
 κενὴ δὲ τρυφαλία αἶψ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωε μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς
 ῥῆ' ἐκδινησας, κόμισαν δ' ἐρίημεε σταῖροι.
 Αὐτὰρ ὁ αἶψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 350 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεῖα μάλ', ὥς τε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι παλλῇ,
 καὶ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηλόντι.

divinus Alexander, Helenæ maritus pulcras-comas-habentis.
 Ocreas quidem primum circa tibia posuit
 pulcras, argenteis fibulis apte-junctas;
 tum autem lorica circa pectora induebat
 sui fratris Lycaonis; quæ habilis erat ipsi.
 Circa autem humeros suspendit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] areum; ac postea scutum magnumque solidumque :
 capiti vero forti galeam affabre-factam imposuit,
 setis-equinis-comantem; terribiliterque crista desuper nuba-
 bat.] Sumisit robustam hastam, quæ ipsius manibus apta-erat.
 Eodem ipso-modo et Menelaus Mavortium arma induebat.
 Hi postquam igitur ex-utroque acie armati-erant,
 in medium Trojanorum et Achivorum processerunt,
 torvum intuentes : stupor autem occupabat aspicientes
 Trojanosque equitum-domitores et bene-ocreatos Achivos.
 Atque hi prope steterunt dimenso in loco,
 quassantes hastas, sibi-invicem irati.
 Prior autem Alexander emisit longam hastam,
 et ferit Atrides scutum undique æquale,
 nec perrupit æs : inflexa-est autem ei cuspis
 scuto in valido. At alter impetum-fecit ferro
 Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem :
 Jupiter rex, da ulcisci, qui me prior injuria affecit,
 divinum Alexandrum, et meis sub manibus doma;
 ut quisque horrescat etiam posterorum hominum,
 hospiti male facere, qui benignitatem exhibuerit.
 Dixit, et vibratam emisit longa-umbra hastam,
 et ferit Priamidæ scutum undique æquale.
 Per scutum penetravit fulgidum fortis hasta,
 et per lorica affabre-factam infixa-est;
 ex-adverso autem juxta ille discidit tunicam
 hasta : ille vero inclinatus-est et evitavit mortem atram.
 Atrides autem educto ense argenteis-clavis-distincto
 percussit attollens galeæ conum; super eo vero
 in-triaque et quatuor-frusta disruptus excidit manu.
 Atrides autem questus-est, suspiciens in cælum latum :
 Jupiter pater, nullus te deorum perniciosior alius !
 certe speraveram me ulturum Alexandrum de-injuria :
 nunc autem mihi in manibus fractus-est ensis ; nathique hasta
 emissa-est manibus irrita, neque ferii ipsum.
 Dixit, et irruens galea eum prehendit setis-equinis-densa,
 trahebatque conversus ad bene-ocreatos Achivos :
 prefocabat autem eum acu-pictum ligamen tenero sub jugulo,
 quod ipsi sub mento retinaculum adstrictum-erat galeæ.
 Et jam pertraxisset eum, et immensam tulisset gloriam,
 nisi cito animadvertisset Jovis filia Venus,
 quæ ipsi rupit lorum bovis vi occisi :
 inanis autem galea simul sequebatur manum robustam.
 Eam quidem tum heros ad bene-ocreatos Achivos
 projectit contorquens, sustuleruntque dilecti socii.
 Atque ille iterum irrui, interficere istum cupiens
 hasta ærea : eum autem eripuit Venus
 facile valde, utpote dea : cooperuitque caligine multa,
 collocauitque in thalamo suaveolenti, fragrans-suffimentis.

- Ἀδτῇ δ' αἴθ' Ἑλένην καλέουσ' ἱε' τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 385 Χεὶρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
 γρητὶ δέ μιν εἰκυία παλαιγενεὶ προσεειπεν,
 εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταύσῃ
 ἤσκειν εἰρία καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 τῇ μιν εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 390 Δεῦρ' ἴθι· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι·
 καλεῖ τε στῖλῳ καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἔλθειν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρinen·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
 στήθεά θ' ἡμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 θάμυθσέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα ἱλαίαια ἤπεροπεύειν;
 400 Ἥ πῇ με προτέρῳ πολλῶν εὐναιοιμενῶν
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἰ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἶκαδ' ἀγέσθαι,
 405 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου·
 μῆδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
 ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον δίζυε, καὶ ἐ φύλασσε,
 εἰκόκε σ' ἢ ἄλσῳ ποιήσεται, ἢ δγῃ δούλῃν.
 410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη),
 κείνου πορσυνέουσα λόχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἀκρίτα θυμῷ.
 Τὴν δὲ χολωσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
 μή μ' ἔρεθε, σχετλὴν· μὴ χολωσαμένη σε μεθείω,
 415 τῶς δέ σ' ἀπεχθῆρῳ, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
 μέσσω δ' ἀμφοτέρῳ μῆτις μοι αἰχθεῖα λυγρὰ,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον δλῃαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἑαυτῷ ἀργῇ φαιινῷ,
 420 σιγῇ· πᾶσας δὲ Τρωᾶς λάθεν· ἤρχε δὲ δαίμων.
 Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἔκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἥ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 Ἴτῃ δ' ἄρα δῖφρον ἐλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 425 ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 ἐνθα καθίτ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνέπαπε μύθῳ·
 Ἥλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὦφελος αὐτοῦ δλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμειε κρατερῷ, δὲ ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἥ μὲν δὴ πρίν γ' εὐχέ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου
 σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἐγχεῖ φέρτερος εἶναι·
 ἀλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,
 ἐξαῦτις μάχεσθαι ἐναντίον. Ἀλλὰ σ' ἐγωγε
 παύσασθαι κέλομαι, μῆδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 435 ἀντίδιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 ἀφραδῶς, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης

Ipsa autem Helenam vocatura abiit : hanc autem invenit
 turri in alta; circumque Troades abunde erant.

Manu vero odora veste concussit *Helenam* prehensens;
 anui autem eam similis-facta grandævæ allocuta est,
 lanificæ, quæ ipsi Lacedæmone habitanti
 carpebat lanas pulcras, maximeque ipsam diligebat.
 Huic se quum-assimilasset, allocuta est eam diva Venus :

Huc veni : Alexander te vocat domum ut-redeas :
 ille ipse est in thalamo et tornatis lectis,
 pulcritudineque splendens et vestibus : neque dixeris
 cum-viro congressum-armis eum rediisse, sed ad choream
 ire, vel a-chorea modo cessantem considerare.

Sic dixit : huic autem animum in pectoribus commovit :
 atque ut animaduertit deæ perpulcrum collum,
 pectoraque amabilia et oculis splendentis,
 expavit inde, verbumque dixit, et elocuta est :

Improba, quid me his cupis decipere?
 an aliquo me ulterius urbium bene-habitatarum
 abduces, vel Phrygiæ, vel Mæoniæ amœnæ,
 si quis tibi et illic amicus articulate-loquentium hominum?
 quandoquidem nunc divino Alexandro Menelaus
 victo vult odiosam me domum abducere,
 an ideo jam nunc huc dolos-struens advenisti?
 sede apud ipsum, profecta, a-deorum vero decede via;
 neque unquam tuis pedibus revertaris in-Olympum,
 sed semper juxta illum æumnas-perfer, et ipsum serva,
 donec te vel uxorem fecerit, vel ille ancillam.
 Illuc autem ego non ibo (reprehensum dignum utique esset),
 illius ornatura lectum; Troades vero me postea
 omnes vituperabunt; sustineo autem dolores plurimos animo.

Hanc autem irata allocuta est diva Venns :
 ne me irrites, misera : ne irata te deseram,
 tantumque te odio-habeam, quantum jam mirifice amavi,
 in-medio autem utrorumque moliar odia perniciosas,
 Trojanorum et Danaorum; tu vero malo fato pereas.

Sic dixit : timuit vero Helena, Jove prognata;
 ivitque cooperta veste candida, splendenti,
 tacite; omnesque Troadas latuit : præibat autem dea.

Hæc vero ubi in Alexandri domum perpulcram venerunt,
 ancillæ quidem deinde velociter ad munera sua converteban-
 tur, ipsa autem in altum thalamum ibat nobilissima femina-
 rum.] Ei vero sellam prehensam amans-risum Venus
 ex-adverso Alexandri dea deposuit ferens :
 ibi consedit Helena, filia Jovis ægidem-tenentis,
 oculis retro versis; virumque objurgavit hac oratione :

Venisti ex bello — utinam illic periisses,
 a-viro interfectus forti, qui meus prior maritus erat.
 Certe quidem antea gloriabaris, Marti-caro Menelao
 tuæque vi et manibus et hasta te præstantiorem esse :
 sed vade, nunc provoca Marti-carum Menelaum
 rursus pugnare contra. At te equidem
 cessare moneo, neu cum-flavo Menelao
 contrà bellum bellare, et pugnare
 temere, ne-forte cito ab ipso hasta domeris.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειδόμενος προσέειπεν·
μή με , γύναι , χαλεποῖσιν ὄνειδεις θυμὸν ἐνίπτε.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
140 κείνον δ' αὖτις ἐγὼ παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃσι τραπέομεν εὐνυθέντες.
Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε ἔρωσ φρένας ἀμφοεάλυψεν
οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Ἀκαεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροις νέεσσιν,
145 νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃσι καὶ εὐνῇ·
ὥς σεο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.
Ἦ βα, καὶ ἄρχε λόχοδὲ κίων' ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοι-
τὰ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν. [τις·
Ἄτρεϊδης δ' ἂν ὄμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ εἰκοῦκας,
150 εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδῆ·
ἄλλ' οὐτὶς δύναιτο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃσι γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
ἴσον γὰρ σπιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
155 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Κέλυστέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι·
νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ὑμεῖς δ' Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥτις ἐοικεν,
160 ἦτε καὶ ἔσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦνεν ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ὀρχίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
χρυσῶν ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
νέκταρ ἔρνοχθει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσιν
δεΐδχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
15 Αὐτίκα ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
Δοῖαι μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσι θεῶων,
Ἥρῃ τ' Ἀργεῖν καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνῃ.
Ἄλλ' ἦτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
16 ἄρπεσθον τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
αἰεὶ παρμυέμελως, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
καὶ νῦν ἔξεσάσεν διόμενον θανέεσσαι.
Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
17 ἢ β' αὖτις πόλεμον τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
ῥοσμεν, ἢ φιλότῃσι μετ' ἀμφοτέροισι βάλλωμεν.
Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
ἦτοι μὲν οἰκείοιτο πόλιν Πριάμοιο ἀνακτος,
αὖτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·

Hanc autem Paris verbis respondens est-allocutus :
ne mihi, mulier, acerbis opprobriis animum incesse!
Nunc quidem enim Menelaus vicit cum Minerva;
illum vicissim ego vincam; nam dii adsunt et nobis.
Sed age in-gratiam redeamus concumbentes.
Non enim unquam mihi sic amor mentem circumfudit,
ne-tunc-quidem, quando te primum Lacedæmone ex amena
navigabam rapta in pontum-transeuntibus navibus,
insulaque in Cranæ junctus-sum amore et concubitu :
sicut te nunc amo, et me dulce desiderium capit.
Dixit, et præibat ad-lectum vadens, simulque sequebatur
uxor :] hi quidem igitur in tornatis cubauerunt lectis.
Atrides vero (*Menelaus*) per turbam ruebat, feræ similis,
sicubi conspicaretur Alexandrum divina-forma-præditum :
verum nullus poterat Trojanorum inclytorumque auxiliato-
rum] ostendere Alexandrum tunc Marti-carō Menelao.
Nec enim propter-amicitiam abscondissent, si quis vidisset :
æque enim ipsis omnibus odio-erat, atque-Mors atra.
Inter-hos autem locutus-est rex virorum Agamemno :
Audite me, Trojani et Dardani et auxiliores :
victoria quidem jam manifesta-est Marti-cari Menelai :
vos autem Argivam Helenam et opes cum ipsa
reddite, et multam persolvite, quam oportet,
quæque et posteros inter homines fama feratur.
Sic dixit Atrides : comprobant autem ceteri Achivi.

ILIADIS IV.

Fœderum perturbatio. Agamemnonis lustratio.

Dii autem apud Jovem sedentes consultabant
aureo in pavimento; interque hos veneranda Hebe
nectar ministrabat; illi autem aureis poculis
excipiebant alter-alterum, Trojanorum urbem aspicientes.
Tum continuo conabatur Saturnius irritare Junonem
mordacibus verbis, oblique dicens :
Dux quidem Menelao adjutrices sunt dearum,
Junoque Argiva, et Alalcomeneis Minerva.
Verum etiam seorsum sedentes, aspicientes modo
oblectantur; huic vero (*Paridi*) risum-amans Venus
semper adest, et ab-ipso Parcas repellit;
atque nunc conservavit putantem se moriturum.
Sed victoria quidem Marti-cari Menelai est :
nos vero consultemus, quomodo futuræ-sint hæ res :
utrum rursus bellumque perniciosum et certamen grave
excitemus, an amicitiam inter utroque conciliemus.
Quod si hoc omnibus gratum et jucundum fuerit,
utique habitetur urbs Priami regis,
retro autem Argivam Helenam Menelaus abducatur. [et Juno ;
Sic dixit; illæ vero compressis-labris-gemebant, Minervaque

- πλησίοι αἰγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίμων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἀγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
- 25 Αἰνότετα Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες.
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θείναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγη; καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖς τε παῖσιν.
 Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 δαιμόνιη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
 τόσσα κακὰ βέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνει
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δὲ σὺν' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
- 35 ὦμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 ἄλλους τε Τρῳᾶς, τότε κεν χόλον ἐξακείσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἴσωαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἔκων ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἶψ' ἄρ' ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 ναϊετάουσι πόλιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τάων μοι περί κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὶς εἴσης,
 λοιδοῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἐπείτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολλὴ φιλοταταί εἰσι πόλιν,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκλήνη·
 τὰς διατρίβειν, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται περί κῆρι·
 τάων οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 Εἰπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰδῶ διατρίβειν,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειθὲ πολλὸν φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν ὅθεν σοί·
 καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
- 60 ἀμφοτέρον, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
 σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
 ἀθάνατοι. Σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεύλει,
- 65 ὧθεῖν ἐς Τρῳάων καὶ Ἀχαιῶν φύλῳσι αἰνὴν,
 πεῖρ᾽ ὅς κε Τρῳᾶς ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἀρῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα· [χαιούς,
- 70 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀ·
 πεῖρ᾽ ὅς κε Τρῳᾶς ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἀρῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρχήνων ἀΐξασα.

propinque hæc sedebant, malaque Trojanis meditabantur.
 Ac Minerva quidem tacita erat, nec quicquam dixit,
 irata Jovi patri, ira autem ipsam sæva tenebat :
 Junoni vero non continuit pectus iram, sed locuta est :

Durissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti !
 Quomodo vis vanum reddere laborem et sine-fructu,
 sudoremque, quem sudavi *pro* labore ? defatigati autem sum
 mihi equi] copias cogenti, Priamo mala ejusque filius.
 Fac : at nequaquam omnes comprobamus dii ceteri.

Hanc autem valde indignatus allocutus est nubes-cogens
 Jupiter :] improba, qui tibi Priamus Priamique filii
 tanta mala faciunt, quod indesinenter cupis
 Ilii evertere bene-aedificatam urbem ?

quod si tu, ingressa portas et muros altos,
 crudum voraveris Priamum Priamique filios,
 ceterosque Trojanos, tunc fortasse iram saturaveris.
 Fac quomodo vis ; sed cave ne hæc contentio posthac
 tibi et mihi magna concertatio inter utrosque sit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in præcordiis repone (tu
 si quando et ego ardens urbem excindere
 talem voluero, ubi tibi dilecti homines insunt,
 ne-quid remoreris meam iram, sed me *facere* permittas.
 Etenim ego tibi *urbem hanc* dedi volens invito animo.
 Quæ enim sub soleque et cælo stellifero
 habitantur urbes terrestrium hominum,
 harum a-me maxime ex-animo honorabatur Ilium sacrum,
 et Priamus et populus hastæ-fraxineæ-periti Priami.
 Non enim mihi unquam ara carebat epulis æquis,
 libationeque nidoreque:hunc enim sortiti-sumus honorem nos.

Huic autem respondit inde magnis-oculis veneranda Juno :
 certe mihi tres quidem multo dilectissimæ sunt urbes,
 Argosque, Spartaque, et latas-vias-habens Mycene :
 has excinde, quando tibi invisæ fuerint vehementer animo ;
 his nequaquam ego propugno, nec invideo *tibi*.
 Quamvis enim invideremque et non sinerem excindere,
 nihil profecerim invidendo, quoniam multo potentior es.
 Sed oportet et meum reddere laborem non irritum.
 Nam et ego dea sum, genus autem mihi inde *est* unde tibi,
 et me maxime-venerandam genuit Saturnus versutus,
 utrumque, et per-genus, et quod tua conjux
 vocata-sum : tu autem omnes inter immortales regnas.
 At certe quidem in-his concedemus nobis-invicem,
 tibi quidem ego, tu autem mihi ; et sequentur dii ceteri
 immortales. Tu vero ocyus Minervæ manda,
 ire in Trojanorum et Achivorum pugnam gravem,
 conarique, ut Trojani gloria-elatos Achivos
 incipiant priores præter fœdera lædere.

Sic dixit ; nec non-paruit pater hominumque deorumque :
 protinus Minervam verbis alatis allocutus est :

Cito admodum ad exercitum vade, ad Trojanos et Achivos
 et conare, ut Trojani gloria-elatos Achivos
 incipiant priores præter fœdera lædere.

Sic satus, instigavit antea id-studentem Minervam :
 descendit vero ab Olympi verticibus festinans.

76 Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτης,
 ἥ καύτησι τέρας, ἥ δ' στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
 λαμπρόν τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔνται·
 τῷ εἰκυῖ ἦϊεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον θάμβος δ' ἔχεν εἰσροῶντας·
 80 Τρώας θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ β' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
 ἔσσεται, ἥ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησιν
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτταται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 Ἦ δ' ἀνδρὶ ἱκλῇ Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἰ που ἔφευροι.
 Εὔρα Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στήχες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰθήκιοι βοᾶων.
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπαι πτερόντα προσνύδα·
 Ἦ βὰ νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
 τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροΐμεν ταχὺν ἰόν·
 95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῆδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῇ.
 Τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγαθὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱὸν
 σὺ βέλαι δμηθέντα, πυρὴς ἐπιθάν' ἀλεγυῆνης.
 100 Ἄλλ' ἄγ' ὀστεισσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὐχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεὶ κλυτοτότῳ
 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἷα δὲ νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ἰδμελῆος.
 Ὡς φάτο· Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
 105 Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξον, ἱεῖον αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυγχέσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκίῃσιν,
 βελήκει πρὸς στήθος· δ' ὅ' ἐπιτοῖς ἔμπεσε πέτρῃ·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκάδωρα πεφύκει·
 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοδόξος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέῃν ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σθένος ἑσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν,
 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν.
 Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλατ' ἰὸν
 ἀλόηπα, πεπρόντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνῶν·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν διστόν,
 εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεὶ κλυτοτότῳ
 120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἷα δὲ νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ἰδμελῆος.
 Ἔλαε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νῦρα βόεια·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σιδήρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μ' ἔμεγα τόξον ἔτεινεν,
 125 λίγχε βιδὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἰαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστός
 ὀδυβελῆς, καθ' ὄμιλον ἐπιπτεῖσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαΐη,

Qualem autem stellam mittit Saturni filius versuti,
 aut nautis portentum, aut exercitui lato populorum,
 splendidam; ex-ea autem multas scintillas emittuntur:
 huic similis impetu-ferebatur in terram Pallas Minerva,
 desiliitque in medium; stupor autem tenebat aspicientes,
 Trojanosque equitum-domitores et bene-ocreatos Achivos.
 Sic vero aliquis loquebatur intuitus in propinquum alium:

Sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis
 erit, aut amicitiam inter utrosque statuit
 Jupiter, qui inter-homines arbiter belli est.

Sic igitur aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque.
 Illa vero viro similis Trojanorum subit multitudinem,
 Laodoco Antenoridae, forti bellatori,
 Pandarum deo-similem quaerens, sicubi inveniret.
 Invenit Lycaonis filium laudatumque fortemque,
 stantem; circaque ipsum fortes ordines clypeatorum
 virorum, qui ipsum secuti-fuerant ab Aesepe fluentis.
 Prope autem stans, verbis alatis-eum allocuta-est:

Numquid jam mihi parueris, Lycaonis filii bellicose?
 ausisne Menelao immittere velocem sagittam?
 ab-omnibus utique Trojanis gratiam et gloriam reportaveris,
 ex omnibus vero maxime ab-Alexandro rege.

Ab hoc profecto inprimis inculenta dona tuleris,
 si viderit Menelaum Mavortium, Atrei filium,
 tuo telo domitum, rogam consendentem tristem.
 Sed age, sagitta-pete Menelaum gloriosum:
 vove autem Apollini in-Lycia-genito, arcu-inclyto,
 agnorum primogenitorum te sacrificaturum inclytam heca-
 tomben,] domum reversum sacrae in urbem Zeleae.

Sic dixit Minerva; huic autem animum dementi flectebat.
 Statim eduxit arcum bene-politum, factum ex cornu salacis
 capri] agrestis, quem quondam ipse sub pectore assecutus,
 e-rupe exeuntem excipiens in insidiis,
 percusserat in pectus; hic autem supinus incidit petrae:
 hujus cornua ex capite sexdecim-palmarum nata-erant;
 atque haec quidem elaborans cornuum-politor aptaverat faber,
 totumque bene quum-laevigasset, aureum imposuit apicem.
 Et hunc quidem arcum scite deposuit tendens, ad terram
 inclinando: ante eum autem scuta tenebant strenui socii,
 ne prius consurgerent in eum Mavortii filii Achivorum
 quam percussus-esset Menelaus Mavortius, Atrei filius.
 Atque ille detraxit operculum pharetrae, exemitque sagittam
 novam, pennatam, atrorum causam dolorum;
 statimque ad nervum aptavit acerbam sagittam,
 vovitque Apollini in-Lycia-genito, arcu-inclyto,
 agnorum primogenitorum se sacrificaturum inclytam heca-
 tomben,] domum reversum sacrae in urbem Zeleae.
 Traxit autem simul crenasque sagittas prehensas, et nervos
 bubulos:] nervum quidem mammae admovit, arcui autem fer-
 rum.] Ac postquam rotundum magnum arcum tetenderat,
 stridit fumis, nervusque valde sonuit, salitque sagitta
 acuta-cuspide, in turbam advolare cupiens.

Neque tui, Menelae, dii beati oblitii-sunt
 immortales, prima autem Jovis filia praedatrix,

- ἥ τοι πρόσθε στίψα βέλος ἐγχειρὺς ἄμυνεν.
 120 Ἡ δὲ τὸσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ γροῦς, ὥς σ'τε μήτηρ
 παῖδός ἐέργει μύϊαν, θ' ἡδέϊ λήζεται ἕκω.
 Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, θοὶ ζωστήρας ὄχιες
 γρύσεια σύνεχον καὶ δακλὸς ἦναιτο θάρηξ.
 Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι κικρὸς διστός
 125 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρας ἐλῆλατο δαυδαλέοιο,
 καὶ διὰ θάρηκος πολυδαυδαλοῦ τήρηρειστο,
 μήτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρμηα χροῦς, ἔρκος αἰόντων,
 ἣ οἱ κλείστον ἔρυτο, διακρὸ δὲ εἰσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' διστὸς ἐπέγραψε γρόα φωτός
 130 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινὸν ἐξ ὤτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίμῃ
 Μήνοις τῇ Κείρῃ, παρήϊον ἐμμεναι ἔκπων
 κείται δ' ἐν θαλάμῳ, πόλλές τε μιν ἡρήσαντο
 ἑκάπης φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα,
 135 ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἔκωρ ἐλατῆρι τε κύδος·
 τοῖά τοι, Μενέλαε, μινύθην αἵματι μηροὶ
 εὐφύες, κνήμαί τ' ἡδὲ σφυρὰ καλ' ὑπέρβηεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὤτειλῆς
 140 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηϊφίλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἶδεν νευρὸν τε καὶ δορκὺς ἐκτὸς ἐόντας,
 ἀφορβὸν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέροη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 145 Φίλε κασιγνήτε, θάνατόν νύ τοι δορκ' ἔταμον,
 ὅλον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὀρκία πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως Διὸν πελεῖ δορκιον, αἱμά τε ἀρνῶν,
 σπονδαὶ τ' ἀερητοὶ καὶ δεξιά, ἥς ἐπέπιθμεν.
 150 Ἐπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,
 ἔκ τε καὶ ὀφείτελει· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμῶν, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
 155 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ὕμμελλῶ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσειήσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆς δ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 160 αἰ κε θάνης καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδύσιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἰῆς·
 καὶ δὲ κεν εὐχάλῃ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖν· Ἐλένην· σέο δ' ὅστιά πύσει ἄρουρα,
 165 κειμένην ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῃ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὧδ' ἔρει Τρώων ὑπερνηροδόντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἰθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τέλεσει· Ἀγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν Διὸν σερατὸν ἡγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 170 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὶ τις ἔρει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν.

quæ ante te stans, sagittam amaram depulit.

Hæc vero eam tantum inhibuit a corpore, ut quum mater ab-infante arceat nunciam, quando dulci decubuit somno. Ipsa vero eam direxit eo, ubi baltei annuli aurei constringebant et duplex obtendebatur lorica. Incidit autem in-balteum bene-aptatum acerba sagitta, et per balteum quidem adacta-est affabre-factum, et per lorica artificiosè-factam infixa-est, laminamque, quam portabat tutamen corporis, munimentum adversus-tela,] quæ ipsum plurimum juxit, perforavit tamen et hanc.] Summam vero sagitta perstrinxit cutem viri, statimque fluxit sanguis ater e vulnere.

Ac veluti quando aliqua ebur malier purpura tinxerit Mæonia, vel Caria, maxillare ut-sit equorum : jacet autem ebur in thalamo, multique ipsum optarunt equites gestare ; regi vero est-repositum ornatum, utrumque, ornatusque equo, agitatricque decus : talia tibi, Menelæe, fodata-sunt cruore femora formosa, suræque et malleoli pulcri inferius.

Cohorruit autem deinde rex virorum Agamemno, ut vidit atrum sanguinem defluentem e vulnere ; cohorrui autem et ipse Marti-carus Menelaus. Quum vero vidit nervumque et sagittæ hamos exstantes, iterum ei animus in pectoribus collectus-est. Inter-hos autem graviter-suspirans locutus-est rex Agamemno, manu tenens Menelaum ; adgemebantque socii :

Care frater, in mortem ergo tibi fœdera percussi, solum quum-objeci pro Achivis cum-Trojanis pugnaturum. Sic te vulnerarunt Trojani, et fœdera fida conculcarunt ! Non tamen ullo-modo irritum est fœdus sanguisque agnorum, libaminaque mero-facta, et dextræ, quibus fusi-sumus. Etsi enim protinus Olympium non perfecerit, tamen etiam sero perficiet : et (cum) magno luerit, (cum) propriis capitibus, uxoribusque et liberis. Bene enim ego hoc scio in mente et in animo : erit dies, quando olim pereat Ilium sacrum, et Priamus, et populus hastæ-fraxinæ-periti Priami, Jupiter vero ipsis Saturnius, in-excelso-sedens, in-æthere habitans,] ipse incutiet terrificam ægidem omnibus, ob-hanc fraudem iratus : hæc quidem erunt non irrita. Sed mihi gravis dolor tui causa erit, o Menelæe, si moriaris et fatum adimpleveris vitæ : ac tum summa-ignominia-notatus siticulosum Argos repetierim.] Statim enim recordabuntur Achivi patriæ terræ, verum gloriationem Priamo et Trojanis reliquerimus Argivam Helenam : tua autem ossa putrefaciet terra jacentis in Troja, non-finito super opere. Et aliquis sic dixerit Trojanorum ferocientium, sepulcro insultans Menelæi gloriosi : utinam sic in omnibus iram expleverit Agamemno, sicut et nunc incassum exercitum duxit huc Achivorum. Et sane reddit domum, dilectam in patriam terram, cum vacuis navibus, relicto strenuo Menelao. Sic aliquando aliquis dicet ; tunc mihi dehiscat lata terra !

Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
θάρασι, μηδὲ τί πω δευδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.

185 Οὐκ ἐν καιρίῳ δὲ πάγῃ βέλους, ἀλλὰ πάροισθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἡδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
ναι γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε· [ων·

190 ἔλκος δ' ἱητῆρ ἐπιμάσσειται ἡδ' ἐπιθήσει
φάρμακ'· ἃ κεν παύσῃσι μελαιναῖων ὀδυνῶν.

Ἦ, καὶ Ταλθύδιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
Ταλθύδι', σπτι τάχιστα Μάχονα δαῦρο κάλεσσον,

195 φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, ἀμύμονος ἱητῆρος,
ὅρρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὃν τις διστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπλόησεν ἀκούσας·
βῆ δ' ἱέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

200 παπταίνων ἥρωα Μάχονα· τὸν δ' ἐνόησεν
ἑσταός· ἀμφὶ δὲ μιν κρατερὰι στήχες ἀσπιστῶν
λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἵπποδότοιο.

Ἀγχού δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδῃ, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,

205 ὅρρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
ὃν τις διστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
βῆν δ' ἱέναι καθ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρύν Ἀχαιῶν.

210 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκτανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
βλήμενος ἦν (περὶ δ' αὐτὸν ἀγγέραβ' ὅσσοι ἄριστοι,
κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς),
αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλακεν ὀιστόν·
τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξείες θήκοι.

215 Ἀῦσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον ἡδ' ὑπένερθεν
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός,
αἶμ' ἐμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς
πάσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 Ὅρρα τοὶ ἀμπεπένοντο βοῇν ἀγαθὴν Μενέλαον,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρις.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα διόν,
οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιώοντας

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν

230 γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοῖρανέοντα·
αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπυλαίετο στήχας ἀνδρῶν·
καὶ β' οὐδ' μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,

τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθέετε θούριδος ἀλκῆς·

235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἀρωγός·
ἄλλ' ὅππῃ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,

Hunc autem confirmans allocutus-est flavus Menelaus :
hono-sis-animo', nec quicquam terrefacias populum Achivo-
rum.] Non in letali loco acuta fixa-est sagitta, sed ante
tutatus-est balteusque pervarius, et subius
cinctusque, et lamina, quam ararii cuderant viri (*fabri*).

Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno :
utinam sane ita sit, dilecte o Menelae !
vulnus autem medicus tractabit, et imponet
medicamina, quæ sedent ateros dolores.

Dixit, et Talthybiū, divinum præconem, allocutus-est :
Talthybi, quam citissime Machaonem huc accerse,
virum Æsculapii filium, laudatissimi medici,
ut videat Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
quem aliquis missa-sagitta vulneravit, arcuum bene sciens,
e-Trojanis, vel Lyciis ; illi quidem gloria, nobis vero luctus.

Sic dixit ; neque ei præco inobsequens fuit, quum-audisset ;
profectus-est autem ire per copias Achivorum ære-loricato-
rum,] circumspiciens herœem Machaonem ; illum vero vidit
stantem, circumque ipsum fortes ordines clypeatorum
virorum, qui ipsum secuti-erant Tricca ex equorum-altrice.
Prope autem stans, verbis alatis *eum* allocutus-est :

Vade, Asclepiade ; vocat *te* rex Agamemno,
ut videas Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
quem aliquis sagitta-missa vulneravit, arcuum bene sciens,
e-Trojanis, vel Lyciis : illi quidem gloria, nobis autem luctus.
Sic dixit ; huic vero animum in pectoribus commovit.

Profecti-sunt autem ire per turbam in exercitu lato Achivorum.
Ac quum jam pervenissent, ubi flavus Menelaus
vulneratus fuerat (circumque ipsum congregati-erant quique
præstantissimi,] corona-facta, ille vero in mediis stabat similis-
deo vir,] prothius e balteo bene-apto extraxit sagittam ;
ea vero dum-extraheretur, retro fracti-sunt acuti hami.

Solvit autem ipsi balteum variegatum, et subius
cinctumque, et laminam, quam ararii cuderant viri (*fabri*).
Atque ubi inspexerat vulnus, quo inciderat acerba sagitta,
sanguine exsucto, lenia medicamenta peritus
inspersit, quæ ejus quondam patri bene cupiens præbuit Chi-
ron.] Dum hi occupati-erant circa bellico-clamore strenuum
Menelaum,] interim Trojanorum ordines admovebantur cly-
peatorum :] illi autem rursus arma induerunt, memineruntque
pugnæ.] Tunc non dormitantem vidisses Agamemnona di-
vinum,] neque timidum, neque detrectantem pugnare,
sed valde properantem pugnare in viros-nobilitantem.

Eques enim dimisit et currus varios ære ;
et hos quidem minister seorsum tenebat anhelantes
Eurymedon, filius Ptolemæi Piraidæ ;
huic plurimum mandavit prope-se-tenere *currus*, si quando
ipsi] membra occuparet defatigatio, per multos imperitanti :
at ipse pedes obibat *lustrans* ordines virorum ;
et quos quidem properantes videret Danaorum velocibus-
equis,] his magnopere animum-addebat astans verbis :

Argivi, ne-quid remittatis de-acri fortitudine :
non enim in perfidis pater Jupiter erit auxiliator :
sed qui priores præter fœdera injuriam-intulerunt,

- τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἔβρομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 240 Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἰδοὶ στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπίεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
 τίφθ' οὕτως ἔσσητε τεθνηότες ἦντε νεβροί;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
 245 ἐστᾶσ' οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 ὧς ὑμεῖς ἔσσητε τεθνηότες οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἦ μέντε Τρῶας σχεδὸν ἔλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολλῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδῃτ', αἰ κ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπαλαίετο στήθεας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενεὺς δαίρροννα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, σὺτ' εἰκελὸς ἀλκήν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
 255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα προσήδα μελιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, περί μιν σε τίω Δαναῶν ταχυπόλων,
 ἡμὲν ἐνὶ πτολίεμψ ἡδ' ἄλλοις ἐπὶ ἔργῳ,
 ἡδ' ἐν δαίῳ, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰδοπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἀριστοὶ ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτῆρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεὶ
 ἔσσηχ', ὥς περ ἐμοὶ, πῖεσιν, ὅτε θυμὸς ἀνάγοι.
 Ἄλλ' ὄρσεν πολέμονδ', οἷος πάρος εὖχεται εἶναι.
 265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὼς, ἀντίον ἦβδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρήτρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὥς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἄλλ' ἄλλους ὤτρυνε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρνυ' ἔχουσιν
 270 Τρῶες τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 ἔσσειτ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔρατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχέτο γηθύνουσι κῆρ.
 Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 τῷ δὲ κορυσσίεσθην, ἅμα δὲ νέφος αἰπόλος ἀνήρ,
 275 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνήρ,
 ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον ἦντε πίσσα
 φαίνεται ἰδὼν κατὰ πόντον, ἀγαι δὲ τε λαοπαπα πολλήν,
 ῥίγησέν τε ἰδὼν ὑπὸ τε σπέος ἦλασε μῆλα·
 280 τοῖαι ἄμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζῶν
 δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγας
 κυάνεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχρει πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Ἀλάντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 σπαῖ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν) οὐτὶ καλέω·
 αὐτὸν γὰρ μελὰ λαὸν ἀνάγετον ἴρι μάχεσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλωνί,
 τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 τῷ κα τάχ' ἡμῶσι πολὺς Πριάμοιο ἀνακτος,

horum certe ipseorum tenera corpora vultures vorabunt;
 nos autem uxoresque dilectas et infantes liberos eorum
 abducemus in navibus, postquam urbem ceperimus.

Quos contra detrectantes videret invisum bellum,
 eos valde objurgabat iracundis verbis :

Argivi sagittis-addicti, probro-digni, nonne vos-pudet?
 cur-nam sic statis stupidi, sicut hinnuli?
 qui postquam fessi-sunt per-magnum campum currentes,
 stant, nec ullum ipsis in prae cordis oritur robur :

sic vos statis stupidi, neque pugnatis.
 Anne exspectatis Trojanos propius venire, ubi naves
 subductae-sunt pulcris-pappibus, cani in litore maris,
 ut cognoscatis, an vos protegat manu Saturnius?

Sic is imperitans obibat ordines virorum;
 venitque ad Cretenses, vadens per cohortem virorum.
 Hi autem circum Idomeneum bellicosum armabantur :
 Idomeneus quidem inter primos-pugnatores apro similis ro-
 bore:] Meriones autem et extremas incitabat phalangea.
 Hos vero conspicatus, laetatus-est rex virorum Agamemno,
 protinusque Idomeneum allocutus-est blandis verbis :

Idomeneu, te honoro praë Danais velocibus-aurigis,
 tum in bello, tum alio quolibet in opere,
 tum-etiam in convivio, quando quidem honorarium nigrum ti-
 num] Argivorum procures in crateribus miscent.

Etsi enim ceteri capite-comantes Achivi
 portionibus-certis hibunt, tuum tamen plenum poculum sem-
 per] stat, sicut mihi meum, ut-bibas, quando animus jusserit.
 Sed propra in-bellum, qualem antea te profiteberis esse.

Hunc autem Idomeneus, Cretensium dux, contra sic est-al-
 locutus:] Atrida, valde quidem tibi ego concors socius
 ero, sicut primum promisi et annui :
 verum alios hortare capite-comantes Achivos,
 ut quamprimum pugnemus; quoniam foedera confuderunt
 Trojani: his autem mors et mala postmodum
 erunt, quoniam priores contra foedera injuriam-intulere.

Sic dixit; Atrides vero praeteribat, laetus corde.
 Venitque ad Ajaces, vadens per cohortem virorum :
 hi vero armabantur, simulque nimbus sequebatur peditum.
 Sicut autem quando a specula vidit nubem pastor vir,
 venientem per mare a Zephyri flatu :
 eique procul stanti nigra, cen pix,
 apparet veniens per mare, ducitque turbinem multam,
 cohorruique videns, subque speluncam coegit pecudes :
 tales simul eum-Ajacibus Jovis-alumnorum juvenum
 infestum in praelium densae movebantur phalanges
 fuscae, scutisque et hastis horrentes.

Et hos quidem laetatus-est conspicatus rex Agamemno,
 et ipsos compellans verbis alatis est-allocutus :

Ajaces, Argivorum duces aere-loricatorum,
 vobis quidem (nec enim convenit vos incitare) neutiquam praë-
 cipio:] ipsi enim valde populum instigatis ut-fortiter pugnet.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 talis omnibus animus in pectoribus esset :
 sic cito ceciderit-urbs Priami regis,

χερσὶν ὅφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε. [λους-
 "Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
 ἐνθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλλὸν ἀγορητὴν,
 οὗς ἐτάρους στέλλοντα καὶ δαίνοντα μάχεσθαι,
 296 ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντά, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμονά τε κρείοντα, Βιάντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἴκπῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἑσθλοὺς,
 ἔρκος ἔμην πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐξέσσαν ἑλασσαν,
 300 ὅρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἴππευσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνάγει
 σφοδρὺς ἵππους ἔχμεν μηδὲ κλονέσθαι δαίμων·
 Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἡνιόχῃ πεποιθὺς,
 οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμᾶτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀπαδνόντεροι γὰρ ἔσσεσθε.
 "Ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχλῶν ἔτερ' ἄρμαθ' ἔηται,
 ἔγχει δρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπύρρουν,
 τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
 310 "Ὡς ὁ γέρον ὄτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "ὦ γέρον, εἴθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν,
 ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βῆ δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει δαίμων· ὥς ὀφελὲν τις
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχιν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεΐναι.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ, μέλα μὲν καὶ ἐγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς
 ὥς ἔμην, ὥς σθε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.
 320 Ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
 εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὴ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδὲ κελεύσω
 βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσουσι νεώτεροι, ὅπῃρ ἔμεῖο
 325 ὀκλότεροι γεγάσι, πεποῖθασιν τε βίηφιν.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρήχετο γηθόσυνος κῆρ·
 εὖρ' υἱὸν Πετῆω, Μενεσθέα πλήξῃππον,
 ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐσθίκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 330 πὰρ δὲ Κεφαλλήων ἀμφὶ στήχεσσι οὐκ ἀπαπαδναί
 ἑστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἑστασαν, ὀκπότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
 335 Τρώων δρμηθεῖς καὶ ἀρξάναν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφῆας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "ὦ υἱὲ Πετῆω, Διοτρεφὸς βασιλῆος,
 καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον,
 340 τίπτε καταπτύσσοντες ἀφέστατε, μέμνετε δ' ἄλλους;
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρῶτοισιν ὄντας
 ἐστάμεν ἥδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 Πρῶτος γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκούζεσθον ἔμεῖο,
 ὀκπότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

manibus sub nostris captaque excisaeque.

Sic fatus, hos quidem reliquit illic, ivit autem ad alios. Inde is Nestorem invenit, argutum Pyliorum oratorem, suos socios ordinantem, et hortantem ad-pugnandum, magnam Pelagontem, Alastoremque, Chromiumque, Haemonemque principem, Biantemque pastorem virorum. Equites quidem primum cum equis et curribus, pedites autem a-tergo constituit multosque et strenuos, valium ut-essent belli; imbelles vero in medium coegit, ut etiam non volens quis necessitate pugnaret. Equitibus quidem primum mandata-dabat: hos enim jussit suos equos continere, nec turbatis-ordinibus-versari in-turba: Neve quis equitandi-peritiaeque et robore fretus, solus ante alios ruat-cupidus cum-Trojanis pugnandi, neu retrocedat: imbecilliores enim sic eritis. Quicumque autem vir a suo curru ad-alium currum venerit, hasta porrecta-expelat *hostem*: quoniam multo melius ita. Sic et illi veteres urbes et muros evertabant, hanc mentem et *hunc* animum in pectoribus habentes.

Ita senex adhortabatur, dudum bellorum bene sciens. Et eum quidem letatus-est quum videret rex Agamemno, et ipsum compellans verbis alatis est-allocutus:

O senex, utinam, sicut animus est in pectoribus tuis, sic te genua sequerentur, roborque tibi firmum esset: verum te senectus atterit omnibus-aequa (*aeque molesta*): utinam quis] virorum alius *eam* haberet, tu autem in-juvenum numero-esses!] Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor: Atrida, valde quidem ego vellem et ipse sic esse, ut quando divinum Ereuthalionem interfeci: verum nunquam simul omnia dii dederunt hominibus: si tunc juvenis eram, nunc autem me senectus invadit. Verumlamen et sic equitibus interero, et adhortabor consilio et verbis: hoc enim munus est senum. Hastas autem vibrabunt juniores, qui me alacriores sunt, confiduntque *suo* robore.

Sic dixit: Atrides vero praeteribat, laetus corde. Invenit filium Petei, Menestheum equos-agitandi-peritum, stantem: circumque *erant* Athenienses, periti pugnae: atque prope stabat ingeniosus Ulysses, juxtaque Cephallenum circum ordines non imbecilli stabant; nondum enim horum audierant copiae clamorem *del-li*,] sed recens concitatae movebantur phalanges Trojanorumque equarum-domitorum et Achivorum: hi vero expectantes] stabant, quando acies Achivorum alia invadens in-Trojanos impetum-faceret, et inciperent praelium. Hos autem conspicatus objurgavit rex virorum Agamemno, et ipsos compellans verbis alatis est-allocutus:

O filii Petei, Jovis-alumni regis, et tu, malis dolis instructe, astute (*Ulysses*), cur trepidantes absistitis, exspectatisque alios? vos quidem conveniebat inter primos consistere, et pugnae ardenti occurrere. Primi enim et ad-convivium vocamini a-me, quando convivium proceribus instruimus Achivi.

- 345 Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι ἡδὲ κύπελλα
οἶνου πινέμεναι μελιθήδεος, ὅφρ' ἐθέλητον
ῥῶν δὲ φίλως χ' ὀρώσῃτε καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
δυσμενέως προπάροιθε μαχόλαιο νηλεὶ χαλκῷ. [σεύς·
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθίμεν; — ὀππότε Ἀχαιοὶ
Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα,
ὄφρα, ἦν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
355 Τρῶων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάσεις.
Τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
ὥς γνῶ χυμόμενοι· πάλιν δ' ὅγε λαΐετο μῦθον·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε σε νεικέω περὶ ὧσιον οὔτε κελεύω.
360 Ὀἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
ἥπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἃ τ' ἐγὼ περ.
Ἄλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσάμεθ', εἴ τι κακὸν ῥῶν
εἰρήται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖον.
Ὡς εἰπὼν τοῦς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
365 Ἔδρε δὲ Τυδεὸς υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
ἑσταότ' ἐν θ' ἱπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
πάρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανηΐος υἱός.
Καὶ τὸν μὲν νεῖκεσσαν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
370 ὦ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρωνος, ἱπποδάμοιο,
τί πῶσσεσι, τί δ' ὀπιπτεῦεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὥδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηλοῖσι μάχεσθαι·
ὥς φάσαν οἱ μιν ἰδόντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
375 ἦντησ' οὐδὲ ἰδὼν· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
Ἦτοί μιν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
ξείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεϊκέϊ, λαὸν ἀγείρων,
οἳ βὰ τότε ἑστρατεύονθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης
καὶ βὰ μάλα λίσσοντο δόμην κλειτοῦς ἐπικούρους.
380 Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι καὶ ἐπῆνεον ὥς ἐκέλευον·
ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤχοντ' ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖην·
ἐνθ' αὐτ' ἀγγελλήν ἐπι Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί.
385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κυχῆσατο Καδμείωνας
δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήϊδης.
Ἔνθ' οὐδὲ ξείνός περ ἔων, ἱππηλάτα Τυδεὺς
τάρβει, μούσος ἔων πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
ἀλλ' ὅγ' ἀεθλαεὶν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
390 ρηϊδίως τοῖσι οἱ ἐπὶ ῥόθος ἦεν Ἀθήνη.
Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντρες ἵππων,
ἄψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόγον εἶσαν ἄγοντες,
κούρους πεντήκοντα· δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἰμονίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν,
395 υἱός τ' Αὐτοφύνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν', ἔνα δ' οἷον ἔει οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαίον ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πειθήσας.

Ibi juvabat assatas carnes edere, et pocula
vini bibere suavis, quoad volebatis :
nunc vero libenter videretis, et si decem acies Achivorum
vobis propugnarent saevo ferro.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Atrida, quale tibi verbum fugit ex-septo dentium!
quomodo vero dicis in-bello nos remissos-esse? Quando Achivi
Trojanos in equorum-domitores ciemus acre proelium,
videbis, si volueris, sique tibi haec curae fuerint,
Telemachi carum patrem primis-pugnatoribus immixtum
Trojanorum equum-domitorum : tu autem haec vana dicis.

Hunc vero subridens allocutus est rex Agamemno, ut sensit iratum; retroque sumsit (*retractavit*) sermonem :

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse, neque te objurgo nimium, neque impero.
Scio enim ut tibi animus in pectoribus caris (*tuis*) benevola consilia noverit : eadem enim sentis, quae et ego.
Quin age : haec autem in-posterum componemus, si quid mali nunc dictum est; ea vero omnia dii irrita faciant.

Sic locutus, hos quidem reliquit illic, iuitque ad alios.

Invenit vero Tydei filium, magnanimum Diomedem, stantem interque equos et currus coagmentatos : juxtaque ipsum stabat Sthenelus, Capanei filius.
Atque hunc objurgavit conspicatus rex Agamemno, et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Vae mihi, Tydei filii bellicosi, equorum-domitoris, cur trepidas? cur circumspicis belli semitas? non utique Tydeo ita solitum trepidare erat, sed longe ante dilectos socios cum-hostibus dimicare, sicut dixere, qui cum viderunt laborantem; non enim equidem interfui, neque vidi : verum aliis cum dicunt praestitisse.
Certe enim sine bello (*sine copiis*) intravit Mycenae hospes, cum deo-pari Polynice, copias colligens, qui tunc bellum-admovebant sacra ad moenia Thebes; et valde supplicabant, ut darent inclytos auxilliatore.
Atque isti quidem volebant dare, et annuebant, sicut hortabatur illi;] sed Jupiter rem evertit, sinistra prodigia ostendens.
Hi autem postquam abierant, et in-via progressi fuerant, ad-Asopumque venerant juncosum, herbosum : inde porro in legationem (*Thebas*) Tydeum miserunt Achivi
Atque ille abiit, multosque invenit Cadmeos convivantes in domo fortitudinis Eteocleae (*Eteoclis*).
Tunc non, hospes licet esset, agitator-equorum Tydeus pavebat, solus tamen multos inter Cadmeos : quin ad-certandum eos provocabat; in-omnibus autem vincebat] facile : talis ei auxiliatrix erat Minerva.
Verum irati Cadmei, stimulatorem equorum, ei revertenti densas insidias locaverunt ducentes, juvenes quinquaginta; duo autem ductores erant, Maeo Haemoiades, similis immortalibus diis, filiusque Autophoni, in-pugna-stans Polyphontes.
Tydeus tamen et his indecoram mortem intulit : omnes interfecit, unumque solum dimisit domum ut-redeat; Maconem utique dimisit, deorum signis obsequens.

Τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτωλῖος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
 100 γένοντο εἰς χέρηρα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
 αἰδασθεὶς βασιλῆος ἐνὶ πτῷ αἰδοίοιο.
 Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείλιχτο κυδαλλέμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
 105 Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἑπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀρείων,
 πεϊδόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
 κείνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 110 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομή-
 τέττα, σιωπῇ ῥῆσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. [δης·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 115 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 Τρῳᾶς θηώσωσιν ἑλωσὶ τε Πῖλον ἱρήν·
 τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηωθέντων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδόμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ἦ βα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 120 ζεινὼν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἀνακτος
 ὀρνημένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.
 Ὡς δ' ἔσ' ἐν αἰγιαλῷ πολυχρεῖ κῦμα θαλάσσης
 ὄρνυ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
 πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 125 χέρσῳ βηγύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἰὸν κορυφῶται, ἀποπτύει δ' ἄλδος ἄχνην·
 ὡς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 κωλεμέως πόλεμόνδε. Κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (οὐδὲ κε φαίης
 130 τόσσον λαὸν ἐπεσθαί ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν),
 σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένιοι ἐστιχώντο.
 Τρῳᾶς δ' ὥς τ' οἶες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
 135 αἰχλὴς μεμακῦται, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 ὡς Τρῳῶν ἀλαλήτος ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
 Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἰα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσο' ἐμέμικτο πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 Ὡς τε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 140 Δειμός τ' ἤδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,
 Ἄρεος ἀνδροφόνιοι κασιγνήτη ἐτάρῃ τε·
 ῥῇ δ' αἰγῇ μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 Ἦ σπιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μέσσω,
 145 ἐργασμένη καὶ δμῖλον, ὀφελουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἔκοντο,
 σὺν β' ἔβαλον βινούς, σὺν δ' ἔρχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκοθεωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολλὸν δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 150 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύοντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρ ῥοὶ ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι βέοντες,

Talis erat Tydeus Aetolus; sed filium
 genuit se-ipso inferiorem pugna, in-concione autem praestan-
 tiorem.] Sic dixit; huic vero nihil respondit fortis Diomedes,
 reveritus regis increpationem venerandi.
 Huic autem filius Capanei respondit gloriosi :
 Atrida, ne mentiaris, sciens vere loqui.
 Nos sane patribus longe fortiores gloriamur esse ;
 nos etiam Thebes sedem cepimus septem-portas-habentis ,
 pauciores copias ducentes sub murum Marti-sacrum ,
 freti signis deorum et Jovis auxilio :
 illi autem sua vecordia perierunt.
 Quare ne mihi patres unquam in simili ponas honore.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est fortis Diomedes :
 o-mi Sthenele, tacitus sede, meoque pare sermoni.
 Non enim ego succenseo Agamemnoni, pastori populorum ,
 cohortanti ad-pugnandum bene-ocreatos Achivos.
 Hunc enim gloria simul sequetur, si quidem Achivi
 Trojanos debellarint, ceperintque Ilium sacrum ;
 huic vero contra ingens luctus, Achivis caesis.
 Verum age jam et nos cogitemus de-impetuosa fortitudine.
 Dixit, et de curru cum armis desiliit in-terram ;
 terribiliter autem sonuit aes in pectoribus principis
 conciti : vel firmum-animum-habentem metus subiisset.
 Ut vero quando in litore sonoro fluctus maris
 concitatur confertim, Zephyro submovente :
 in-alto-mari quidem primum attollitur, sed postea
 terrae allisus vehementer fremit, et circa promontoria
 tumidus fastigiatur, exspuitque maris spumam :
 sic tunc confertae Danaorum movebantur phalanges
 continuo ad pugnam. Imperabat autem suis unusquisque
 ducum; ceteri vero taciti ibant (neque dixisses
 tantas copias sequi habentes in pectoribus vocem),
 silentio reveriti ductores : circum autem omnes
 arma varia splendebant, quibus induti procedebant-ordine.
 Trojani autem, perinde-atque oves locupletis viri in caula
 innumerae stant, dum-mulgentur lac album ,
 assidue balantes, audientes vocem agnorum :
 sic Trojanorum fremitus per exercitum latum est-exortus.
 Non enim omnium erat una vociferatio, neque una vox,
 sed lingua mixta-erat; nam e-multis-locis-convocati fuerant
 viri.] Instigabat vero hos quidem Mars, illos autem caesiis-
 oculis Minerva,] Terrorque et Fuga, et Discordia insatiabi-
 liter furens,] Martis homicidae soror sociaque :
 quae parva quidem primum attollitur, sed postea
 caelo condit caput, et in terra ingreditur.
 Quae ipsis et tunc litem utrinque-aequam injecit in-medium,
 gradiens per turbam, augens gemitum virorum.
 Hi vero quando jam in locum unum coeuntes venerant ,
 committebant scuta, unaque hastas et robora virorum
 aereis-loricis-indutorum; atque clypei umbones-habentes
 appropinquabant invicem, multusque tumultus coortus-est.
 Tum autem simul ejulatusque et gloriatio erat virorum
 perdentiumque et pereuntium, fluebatque sanguine terra.
 Ut vero quando torrentes fluvii, de montibus fluentes,

ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄριμον ὕδωρ,
κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἐντοσθε χαράδρης·
435 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὧς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
ἑσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐγέπωλον·
τόν β' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
440 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὁστέον εἰσω
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
ἤριπε δ' ὥς σπε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμῳ ἀρχὸς Ἀβάντων·
445 ἔλαβε δ' ὑπ' ἐκ βέλων, λελιημένος, ὅφρα τάχιστα
τεύχεα συλῆσει· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὄρηθι.
Νεκρὸν γάρ β' ἐρόντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφανόθη,
οὐτρεα ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.

470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὧς,
ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἐνὸ ἔβαλ' Ἀνθεμίωτος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
ἤθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
475 Ἰδῆθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
γείνατ', ἐπεί βα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ιδέσθαι·
τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰλὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἰαντος μεγάλθυμου δουρὶ δαμέντι.

480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθος, παρὰ μαζὸν
δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
ἦλθεν. Ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὧς,
ἧ βὰ δ' ἐν εἰαμενῇ ἔλαος μεγάλιο πεφύκει,
λαῖν, ἀτάρ τέ οἱ ὄλοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
485 τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνὶ σιδήρῳ
ἐξέταμ', ὅφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
ἡ μὲν τ' ἐξομένη κείται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας Διογενής. Τοῦ δ' Ἀντιφός αἰολοθώρηξ,

490 Πριάμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ἐξεί δουρί. [ρον,
Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὃ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὸς ἑσθλὸν ἐταῖ-
βεβλήκει βουδῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρός.
Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκαμένειο χολώθη·

495 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
ἀμφὶ ἑ παπτήνας. Ἵπῳ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὃ δ' οὐχ ἔλιον βέλος ἤκεν,
ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
500 ὅς οἱ Ἀβυδὸθεν ἦλθε, παρ' ἱππῶν ὤκειάων.

Τὸν β' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοι χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
κόρησιν· ἡ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράδῃσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἑκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἰαχόν, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·

in convallem conferunt rapidas aquas,
scatebris ex magnis, concavum intra alveum voraginis;
horumque procul fragorem in montibus audit pastor :
sic hisce commixtis oriebatur clamorque timorque.

Primus autem Antilochus Trojanorum occidit virum bel-
torem,] strenuum inter primos-pugnatores, Thalysiaden Eche-
polum,] quem percussit primus galeae in-conum setis-equi-
nis-densae,] inque fronte fixit; penetravit autem intra os
cuspis aerea : ei vero tenebrae oculos operuerunt;
ceciditque, sicut quando turris cadit, in forti pugna.
Hunc autem prostratum pedibus prehendit rex Elephenor
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum,
subtrahebatque extra tela, cupidus, ut quamprimum
arma spoliaret : brevis vero ei fuit iste conatus.
Cadaver enim trahentem conspicatus magnanimus Agenor,
latera, quae ei inclinato a clypeo denudata erant,
vulneravit hastili aerato, solvitque ei membra.

Ita hunc quidem reliquit animus; super eum vero pugna
coorta-est] ardua Trojanorum et Achivorum : hi autem, lupo-
rum instar,] sibi-invicem irruerant, virque virum mano-occi-
debat.] Tunc percussit Anthemionis filium Telamonius Ajax,
juvenem florentem, Simoisium; quem olim mater,
ab-Ida descendens, ad ripas Simoentis
peperit, quum parentes simul sequeretur, pecora ut videret :
propterea ipsum vocabant Simoisium : neque parentibus
nutritia caris reddidit, brevis autem ei aetas
fuit, ab Ajace magnanimo lancea interfecto.

Primum enim ipsi venienti percussit pectus, ad mammas
dexteram; ex-adverso autem per humerum aerea hasta
ivit. Hic autem in pulvere humi decedit, populi instar,
quae in irriguo-loco paludis magnae nata-est,
laevis; atque ei rami in summo vertice creverunt;
quam quidem curruum-fabricator vir micanti ferro
excidit, ut curvaturam-rotae flectat ad perpulcrum curruum;
et illa quidem arescens jacet fluvii ad ripas :

talem sane Anthemiden Simoisium interfectum-spoliavit
Ajax deo-ortus. In hunc autem Antiphus indutus-varium-tho-
racem,] Priamides, per turbam jaculatus-est acuta hasta.
Ab-eo quidem aberravit; at Leucum, Ulyssis strenuum so-
cium,] percussit in-inguine, cadaver aliorum trahentem :
cecidit autem juxta ipsum, cadaverque ei excidit manu.
Ob-hunc vero interfectum Ulysses valde animo iratus-est :
prodiit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ere,
stetitque valde prope accedens, et jaculatus-est hasta splen-
denti,] circa se oculos-convertens. At Trojani retrocesserunt,
viro jaculante : ille vero non irritum telum misit,
sed filium Priami nothum percussit, Democoonem,
qui ex-Abydo venerat, ab equibus velocibus.

Hunc utique Ulysses, ob-socium iratus, percussit hasta
in-tempore, atque alterum per tempus penetravit
cuspis aerea : illi autem tenebrae oculos cooperuerunt.
Fragorem vero edidit cadens, sonnerantque arma super ipso.
Recesserunt autem primi-pugnatores, et splendidus Hector :
Argivi autem altum clamabant, trahebantque cadavera;

ἦσαν δὲ πολλὸ προτέρω. — Νεμέσῃσθε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκ κατιδὼν, Τρώεσσι δὲ κέλετ' αὔσας·

Ὀρνυθ' ἱπποδάμοι Τρώες, μὴδ' εἴκετε χάρμης
30 Ἀργείοις ἐπὶ οὐ σφί λῆθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος,
χαλὸν ἀνασχέσθαι ταμεσχροα βαλλομένοισιν.
Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠΰκομοιο,
μέγνυται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

15 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
ὥρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
ἔρχομένη κατ' ὁμίλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

Ἐνθ' Ἀμαρυγκίδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδθησεν.
Χερμαδίη γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίονεντι,
κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὼς ἀνδρῶν,
50 Πείροος Ἰμβρασιδης, ἅς δ' Αἰνῶθεν εἰληλούθει.

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὅστια λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοήσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κόνιῃσιν
κάππεσεν, ἀμφὶ χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πατάσας,
θυμὸν ἀποκνέων. Ὅ δ' ἐπέδραμεν, ἅς β' ἔβαλ' ἐν περ,
55 Πείροος· οὕτως δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὀδριμον ἔγχος
60 ἐσκάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὄξυ,

τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίσστησαν γὰρ ἑταῖροι,
Θρηκῆες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
οἳ ἔ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
65 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμύχθη.

Ὡς τῶν' ἐν κόνιῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
ἦτοι δὲ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
ἡγεμόνας· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.

Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσταιο μεταβλῶν,
66 ἕρπετ' ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος δέξεται χαλκῷ
δινεύει κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελώνων ἀπερύκοι ἐρωήν.
Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
κρηνέες ἐν κόνιῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μῆνος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλῶς μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιο.
Δαΐε δ' οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
7 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστις μέλιστα
λαμπρὸν παμφανήσι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ὥρσε δὲ μὲν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.

rectaque proruperunt multo longius. Indignatus est autem A-
pollo,] e Pergamo despiciens, Trojanosque adhortatus est cla-
mans:] Irruite, equum-domitores Trojani, neu ceditis pugna
Argivis, quoniam non illis lapis est cutis, nec ferrum,
ut eas sustineat secans-cutem percussis.

Sed neque Achilles, Thetidis filius pulcras-comas-habentis,
pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.

Sic dixit ab arce terribilis deus : at Achivos
excitavit Jovis filia, laudatissima Tritonia,
gradiens per turbam, ubi remittentes a pugna videret.

Tunc Amarynciden Diorem fatum implicavit.
Saxo enim percussus est ad malleolum aspero,
in tibia dextra; percussit autem Thracum dux virorum,
Pirous Imbrasides, qui ex-Æno venerat.

Ambos autem nervos et ossa lapis improbus
prorsus confregit; ille vero supinus in pulverem
decidit, ambas manus caros ad-socios pandens, '
animam expirans. Ille autem accurrit, qui quidem percusse-
rat,] Pirous, vulneravitque hasta ad umbilicicum; atque omnia
effusa sunt humi intestina: illique tenebræ oculos cooperuere.

Istum vero Thoas Ætolus irruentem percussit hasta
in-pectore super mammam, fixum est autem in pulmone ses.
Prope vero ad-illum accessit Thoas, et validam hastam
extraxit pectore: strinxit autem ensem acutum,

eoque is ventrem percussit medium, abstulitque animam.
Arma vero ei non exiit: circumstabant enim socii,
Thracæ vertice-summo-comantes, longas hastas manibus te-
nentes,] qui ipsum, magnum licet, et fortem, et præclarum,
propulsarunt a se: is vero recedens, vi-repulsus est.

Sic hi duo in pulvere juxta alterum-alter extensi sunt,
hic quidem Thracum, ille vero Epeorum ære-loricatorum,
duces; multi autem circum interfec-ti sunt et alii.

Tunc neutiquam opus (pugnam) aliquis reprehendisset in-
terveniens,] qui adhuc illesus et invulneratus acuto ære
versaretur in medio, duceretque ipsum Pallas Minerva,
manu prehensens, atque telorum averteret impetum.
Multi enim Trojanorum et Achivorum die illo
proni in pulvere juxta alium-alius prostrati sunt.

ILIADIS V.

Diomedis principatus.

Tum vero Tydidæ Diomedî Pallas Minerva
dedit robur et audaciam, ut conspicuus inter omnes
Argivus fieret, et famam insignem auferret.
Accendebat ei ex galeaque et clypeo indefectum ignem,
stellæ autumnali similem, quæ maxime
splendide collucet, lota in-Oceano:
talem ei ignem accendebat a capiteque et humeris;
impulitque eum in medium, ubi plurimi tumultuabantur.

- Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,
 10 ἱεὺς Ἡφαίστοιο· δῶν δέ οἱ υἷες ἦσθη,
 Φηγεὺς Ἰδαίος τε, μάχης εὖ εἰδότες πάσης.
 Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω δρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς βα' πρότερος προίει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδείδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκὴ
 ἔγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐφυγε χειρὸς,
 ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαίος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ καταμένοιο·
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἡφαιστος ἔρυτο, σώσσει δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἴη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἷος,
 δῶκεν ἐταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τῶες δὲ μεγαθύμοι ἐπεὶ ἶδον ὕε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κατὰμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσήυδα θυῖρον Ἀρηα·
 Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχισιπλῆτα,
 οὐκ ἂν δὴ Τῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῆδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλευόμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα μάχης ἐξήγαγε θυῖρον Ἀρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθέισεν ἐπ' ἡϊόνει Σκαμάνδρῳ.
 Τῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. Πρῶτος δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἄρχον Ἀλκιῶνων, Ὀδίων μέγαν, ἔεδαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράθησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐνήρατο, Μήνονος υἷον,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριδύλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔρχει μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιθεσόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς ἐσύλευον θεράποντες.
 Υἷον δὲ Στροφιόιο Σκαμάνδριον, αἶμονα θήρης,
 50 Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔρχει ὀδυρόντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· διδάξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραίσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκβολαί, ἦσιν τὸ πρὶν γ' ἐκέαστο·
 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταφρένον οὐκασε δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Ἦριπε δὲ πρηνῆς, ἀράθησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἷον,
 60 Ἀρμονίδω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
 τεύχειν· ἔτοχα γὰρ μιν ἐφιλοτο Πάλλας Ἀθήνη.
 Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας

Erat autem quidam inter Trojanos Dares, locuples, in-
 reprehensione,] sacerdos Vulcani; duoque ei filii erant,
 Phegeus, Idaeusque, pugnae bene scientes omnis.

Hi ei (Diomedei), semoti a suis, obvii proruerunt;
 hi quidem ab equis, ille vero a terra irruerat pedester.

Hi quum jam prope essent in se-invicem videntes,
 Phegeus prior emisit longie-umbræ hastam:

Tydidæ vero super humerum sinistrum venit cuspis
 hastæ, nec percussit ipsum: sed posterior irruit ære
 Tydides: hujus autem non irritum telum fugit-e mam;

sed ferit pectus inter-mammæ, detruitque illum de equis.
 Idaeus autem desiliit, relinquens perpulcrum currum,
 neque ausus-est consistere-super (prolegere) fratrem inter
 sectum:] neque enim vel ipse effugisset mortem nigram:

verum Vulcanus illum eripuit, servavitque caligine tectam,
 quo scilicet ei ne prorsus senex contristatus esset.

Equos autem abductos magnanimi Tydei filius
 dedit sociis deducendos cavas ad naves.

Trojani vero magnanimi ut viderunt filios Daretis,
 alterum quidem fugientem, alterum vero interfectum ad car-
 rus,] omnibus concitatus-est animus: sed caecis-oculis Minerva
 manu prehensum verbis allocuta-est impetuosum Mar-
 tem:] Mars, Mars, hominum-perditor, inquinat-e-cæde, muro-
 rum-eversor,] an non jam Trojanos quidem siverimus et Adie-
 vos] pugnare, utris pater Jupiter gloriam præbeat;
 nos autem cedamus, Jovisque evitemus iram?

Sic fata prælio eduxit impetuosum Martem;
 hunc postea sedere-fecit ad herbosum Scamandrum.

Trojanos autem inclinarunt Danaï, interfecitque virum unus-
 quisque] ductorum. Primus vero rex virorum Agamemno-
 ducem Halizonum, Odium magnum, dejecit-e curru.

Primo enim ei verso-in-fugam, tergo hastam infixit
 humeros inter, perque pectora trajecit:
 fragorem vero edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.

Idomeneus autem Phæstum interfecit, Mæonis filium,
 Borï, qui ex Tarne glebosa venerat.

Hunc utique Idomeneus hasta-inclutus lancea longa
 percussit, equos (currum) conscendentem, ad dextrum hu-
 merum:] decidit autem de curru, horrendaque jam eum caligo
 invasit.] Hunc quidem inde Idomenei spoliaverunt famuli.

Filius autem Strophii Scamandrium, peritum venationis,
 Atrides Menelaus interfecit hasta acuta,
 bonum venatorem; docuit enim eum Diana ipsa
 jaculari feras quasque, quas nutrit in montibus silva.

Verum non ei tunc auxiliabatur Diana sagittis-gaudens,
 nec peritia-jaculandi-eminus, qua antea quidem instructus-
 erat:] sed ipsum Atrides hasta-inclutus Menelaus,
 ante se fugientem, in-dorso vulneravit hasta,
 humeros inter, perque pectora eum trajecit.

Cecidit autem pronus, sonueruntque arma super ipso.

Meriones vero Phereclum interfecit, fabri filium,
 Harmonidæ, qui manibus sciebat artificiosa omnia
 fabricare: egregie enim ipsum diligebat Pallas Minerva.

Qui etiam Alexandro fabricaverat naves æquales,

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρῳέεσσι γέγοντο,
οἳ τ' αὐτῶ, ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ῥῖδη.
65 Τὸν μὲν Μηριόνης σθε δὴ κατέμαρπτε διώων,
βεβλήκει γλουτὸν κάτω δεξιὸν· ἡ δὲ διαπρὸ
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀνωκλή.
Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμῶδας, θάνατος δὲ μιν ἀμφοκαλύψεν.
Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπαυε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,
70 ὃς βα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δια Θεανῶ,
ἴσα φλοισοὶ τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾤ.
Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξείῃ δουρί·
ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας οὐδὲ γλώσσαν τάμει χαλκός.
75 Ἦριπτε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδος Ὑψήνορα διόν,
υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς βα Σκαμάνδρου
ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὧς τίτετο δῆμῳ·
τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
80 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμον,
φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρείαν.
Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕμνῃην.
85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέρουσι μετεῖη,
ἢ μετὰ Τρῳέεσσι δμῖλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θύνη γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
χειμάρρῳ, ὅτ' ὤκα βέων ἐκίδασσε γεφύρας·
τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμῆναι ἰσχανώσιν,
90 οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάνων ἐριθηλέων,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιθρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν·
ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες
Τρῳῶν, οὗδ' ἄρα μιν μένον, πολέες περ ὄντες.
95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός
θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτίταίνετο χαμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς δίστοδς,
100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
Ὅρῳσθε, Τρῳῆες μεγάρθυμοι, κέντρορες ἵππων·
βέβληται γὰρ ἀριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
δήθ' ἀνασχῆσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἔτεόν με
105 ὥρσεν ἀναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνήμενον Λυκίηνθεν. [σεν,
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασ-
σεν· ἀνασχῶντας, πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχσεσιν
ἔστη, καὶ Σθέnelον προσέφη, Καπανηΐον υἱόν·
Ὅρσο, πέπον Καπανηΐαδῃ, καταβῆσσεο δίφρου,
110 ὅρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσης πικρὸν δίστόν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθέnelος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
πᾶρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
Δὴ τότε ἔπειτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
115 Κλυθὶ μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
εἰποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστις

HOMERUS.

exordia-malorum, quæ omnibus exitium Trojanis fuerunt,
eique ipsi, quoniam non deorum oracula intellexerat.
Hunc Meriones, quum jam assecutus-esset insequens,
feriit clunem ad dextrum : ac penitus
e-regione juxta vesicam sub osse exiti cuspis.
In-genua autem cecidit ejulans, morsque ipsum circumtextit.
Pedæum vero interfecit Meges, Antenoris filium,
quinothus quidem erat, studiosè autem eum educarat divina
Theano,] pariter dilectis liberis, gratificans marito suo.
Hunc Phylides hasta-inclytus, prope quum-venisset,
feriit capitis ad occipitem acuta hasta ;
e-regione vero per dentes linguam subsecuit æs.
Cecidit ille in pulvere, frigidumque prehendit æs dentibus.
Eurypylus vero Evæmonides Hypsenorem divinum,
filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri
sacerdos fuerat, deique instar honorabatur populo :
huic autem Eurypylus, Evæmonis præclarus filius,
ante se fugienti, in-cursu percussit humerum,
ense irruens, absceditque manum armis gravem.
Sanguinolenta vero manus in campo cecidit : hunc (huic) au-
tem oculos] occupavit purpurea mors et fatum violentum.
Sic hi quidem laborabant per acre prælium.
Tydiden autem non dignosset, utris interesset,
utrum cum Trojanis versaretur, an cum Achivis ;
furebat enim per campum, fluvio abundanti similis,
torrenti, qui velociter fluens dissipavit pontes :
quem neque jam pontes muniti coercent,
neque jam septa retinent agrorum perquam-virentium,
venientem derepente, quando ingruerit Jovis imber ;
multæ autem ab ipso segetes dejectæ-sunt lætæ juvenum :
ita sub Tydide densæ turbabantur phalanges
Trojanorum ; nec ipsum sustinebant, multi licet essent.
Hunc autem postquam vidit Lycaonis præclarus filius
furentem per campum, ante se turbantem phalanges,
illico contra Tydiden intendebat incurvos arcus,
et feriit irruentem, assecutus ad dextrum humerum,
in lorice cavitate : pervolavit autem acerba sagitta,
et in-oppositam-partem perrupit, scedabaturque sanguine lo-
rica.] Super hoc autem altum clamavit Lycaonis clarus filius :
Ingruite, Trojani magnanimi, stimulatōres equorum !
vulneratus-est enim fortissimus Achivorum : nec ipsum puto
diu toleraturum acrem sagittam, si vere me
movit deus, Jovis filius (Apollo), proficiscentem e-Lycia.
Sic dixit jactabundus ; hunc vero non sagitta velox interfe-
cit ;] sed quum-retrocessisset, ante equos et currus
stetit, et Sthenelum allocutus-est, Capaneium filium :
Propera, o-bone Capaneïade, descende de-curru,
ut mihi ex humero trahas acerbam sagittam.
Sic dixit ; Sthenelus autem de curru desiliit in-terram :
et astans, sagittam velocem penitus extraxit humero :
sanguis autem ejaculabatur se per consertam-annulis lorica.
Tum vero inde vota-concepit bello strenuus Diomedes :
Audi me, ægidem-ferentis Jovis filia, indomita :
si-unquam mihi et patri bene cupiens astitisti

θηῶν ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἀνδρά ελεῖν καὶ ἐς ὄρμην ἐγχεῖν ἑλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μ' φησιν
130 δηρὸν ἔτ' ὤψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡλίοιο.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
ἀργαῶ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Θαρσύν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
135 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
ἄτρομον, ὅϊον ἔχεσκε σακίσπαλος ἱππότης Τυδεύς·
ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλιν, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἦδ' καὶ ἀνδρά.

Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,

130 μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικῦρ' μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.

Ἡ μὲν δρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τυδείδης δ' ἔξαυτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμύχθη·

135 καὶ, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,
δὴ τότε μιν τρίς τόσσον ἔλεν μένος, ὥς τε λέοντα,
ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
χαρῶσθαι μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδέ δαμάσσει·
τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,

140 ἄλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρῃμα φοβεῖται·
αἱ μὲν τ' ἀγχιστίναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἐνθ' ἔλεν Ἀστυνόου καὶ Ὑπείρωνα, ποιμένα λαῶν·

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῇρεϊ δουρὶ,
τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῃ κληῖδα παρ' ὤμων
πληῖξ' ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἔεργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.

Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον,
υἱάας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·

150 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
ἀλλὰ σφας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.

Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θωόνα τε, Φαίνοπος υἱέ,
ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τεύρετο γῆραι λυγρῷ,
υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.

135 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
ἄμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
λείπ', ἔπει οὐ ζῶντες μάχης ἐκ νοστήσαντε
δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δῶμα λάβε Δαρδανίδαο,

160 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, Ἐγχεμόνοτά τε Χρομίον τε.

Ὡς δὲ λέων ἐν βουσί ἠορῶν ἐξ αὐχένα δῆξιν
πόρτιος ἢ βοῆς, ξύλοχον κἀτά βοσκομενάων·
ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἔκπων Τυδέος υἱὸς
βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·

165 ἱππούς δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἰδὲν Αἰνείας ἀπαράζοντα στίχας ἀνδρῶν·

βῆ δ' ἱμὲν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,

Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἰ που ἐφεύροι.

Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε·

170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα·

hostili in pugna, nunc rursus mihi fave, Minerva :
da vero me virum interficere, et eum intra impetum haste
venire,] qui me percussit prævieniens, et gloriatur, neque me
dicit[] diu amplius visurum splendidum lumen solis.

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Pallas Minerva,
membraque fecit levia, pedes et manus desuper :
et prope stans verba alata ad eum locuta est :

Confidens jam, Diomedes, contra Trojanos pugna;
nam tibi in pectoribus robor paternum immisi
intrepidum, quale habuit vibrator-scuti eques Tydeus :
caliginem autem tibi ab oculis abstuli, quæ prius inerat,
ut bene dignoscas tum deum, tum etiam hominem.

Itaque nunc, si quis deus tentans te huc venerit,
nequaquam tu cum-immortalibus diis contra pugna
aliis : verum si forte Jovis filia Venus
venerit in pugnam, hanc vulnera acuto ære.

Hæc quidem sic locuta discessit, cæsiis-oculis Minerva :
Tydides vero reversus primis-pugnatoribus se-miscuit :
et, antea licet animo promptus esset cum-Trojanis pugnare,
at tunc illum ter tantum incessit robor, tanquam leonem,
quem jam pastor in-agro apud lanigeras oves
perstrinxerit quidem caulam transilientem, nec-tamen inter-
fecerit:] hujus quidem vim incitavit, postea vero non am-
plius repellit:] sed ille stabula subit, hæc autem (oves) deserte
fugantur:] ac confectæ super alias-alias funduntur,
at ille alacer profundo (circumsepto) exsiliit ovili :
sic alacer Trojanis mixtus-est fortis Diomedes.

Tunc interfecit Astynoum, et Hypironem, pastorem homi-
num:] hunc quidem super mammam feriens ærata hasta :
alterum vero ense magno in-jugulo ad humerum
percussit : a cervice autem humerum abscidit et a dorso.
Hos quidem reliquit : sed Abantem petebat et Polyidum,
filios Eurydamantis, somniorum-interpretis senis :
quibus non, proficiscentibus, senex interpretatus-erat som-
nia,] verum ipsos fortis Diomedes interfectos-spoliavit.
Ivit autem in Xanthumque Thoönemque, Phænopis filios,
ambos propecta-ætate-genitos : hic vero (pater) conficiebatur
senecta tristi:] filium non genuerat alium, opibus heredem re-
linquendum.] Tum ille hos interfecit caramque eripuit ani-
mam] ambobus, patri autem luctum et curas tristes
reliquit, quoniam non vivos e pugna reversos
excepit; agnati vero hereditatem partiti-sunt.

Tum filios Priami duos corripuit Dardanidae,
in uno curru stantes, Echemonemque Chromiumque.
Ut vero leo inter boves, irruens, cervicem fregit
juvenæ vel bovis, per fruticetum pascentium :
sic hos ambos de curru Tydei filius
dejecit violenter invitos, posteaque armis spoliavit;
equos vero suis sociis dedit ad naves agendos.

Hunc autem vidit Æneas dissipantem ordines virorum,
et profectus-est ire perque pugnam et per strepitum hastarum,
Pandarum similem-deo quærens, si cubi inveniret.

Invenit Lycaonis filium laudatumque fortemque :
stetitque ante ipsum, verbumque ad eum coram locutus-est :

Πάνδαρε, πῶς τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες δίστολ,
καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
αὐδὲ τις ἐν Λυκίῃ σέος' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
Ἄλλ' ἄγε τῷδ' ἔφας ἀνδρὶ βέλους, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
ὅστις ὅδε κρατεῖ, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἰσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρῳέεσσιν,
ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
οὐ Αἰνεία, Τρῳῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαίφρονι πάντα ἔσσω,
ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλωπιδὶ τε τρυφαλαίῃ,
ἱπποὺς τ' εἰσροῶν σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεὸς ἐστίν.
Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαίφρων Τυδῆος υἱός,
οὐχ ὅγ' ἀνέυθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἀγχι
ἐστὶν ἄθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ὃς τούτου βέλους ὦκλ' ἐκίχμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἦδ' ἂν οἱ ἐφῆκα βέλους, καὶ μιν βάλον ὦμον
δέξιν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῇ προΐαψιν,
ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστι κοτήεις.
Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιδαίην·
ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἐνδεκα δέφροι
καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοταιχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίλκυγες ἱπποὶ
ἐστῆσι, χροὶ λευκὸν ἑρεπτόμενοι καὶ δλύρας.
Ἦ μὲν μοι μέγα πολλὰ γέρον αιχμητὰ Λυκάων
ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐν ποιετοῖσιν·
ἱπποῖσιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα
ἐρχέσθην Τρῳέεσσι κατὰ κρατερὰς ὁμίνας·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
ἱππῶν φειδόμενος, μὴ μοι δευοίαιο φορβῆς,
ἐνὶ ῥῶν εἰλομένων, εἰσθότες ἔδμεναι ἄδδην.
Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰληλουθὰ,
τόξουσιν πίουνος τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἐμῶλον ὄνῃσειν.
Ἦδ' ἂν ποιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
ἐτρακὲς αἶμ' ἔσσευα βαλῶν· ἡγεῖρα δὲ μάλλον.
Τῷ β' αὖ κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσαλοῦ ἀγκύλα τόξα
ἔματι τῷ εἰλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
ἡγάμην Τρῳέεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δῖῳ.
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐξέλθομαι ὀφθαλμοῖσιν
πατρίδ' ἐμὴν Ἰλίουχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείῳ κάρη τάμοι ἀλλότριοις φῶς,
εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινήω ἐν πυρὶ θεῖῃν,
χρῆσθαι διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρῳῶν ἀγός, ἀντίον ἠΰδα·
μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται δῖλως,
πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἱπποῖσιν καὶ ὄχεσφιν
ἐντοβῇν εἰθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὄχλων ἐπιδύσσο, ὄφρα ἴθαι,
καὶ Τρῳαῖοι ἱπποὶ, ἐπιστάμενοι, πείλοιο
κραίην μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διακέμεν ἡδὲ φέβεσθαι·
τῷ καὶ νῶι πολινδὲ σῶσέσθον, εἴπερ ἂν αὖτε

Pandare, ubi tibi arcus et volucres sagittas,
et gloria? qua nullus tecum contendit hic quidem vir,
neque quisquam in Lycia te gloriatur esse præstantior.
Sed age huic immitte viro sagittam, Jovi manibus sublati,
quisquis hic est qui vincit, et sane mala multa fecit
Trojanis; quoniam multorumque et fortium genua solvit:
nisi quis deus est, iratus Trojanis,
sacrificiorum-cause succensens: gravis autem dei incumbit
ira.] Huic autem respondit Lycaonis clarus filius:
Æneæ, Trojanorum consiliator ære-loricatorum.
Tydidas eum equidem bellicosum in-omnibus assimilo,
clypeo agnoscens, et alto-cristata galea,
equosque inspiciens: plane vero haud scio, an deus sit.
Quod-si hic vir, quem dico, bellicosus est Tydei filius,
non hic sine deo ista furens-facit, sed aliquis prope
constitit immortalium, nebula involutus humeros,
qui ab-isto sagittam velociter involantem avertit alio.
Jam enim ei immisi telum, et ipsum percussit in-humero
dextro, penitus per lorice cavitatem,
et me ipsum ego putavi Plutoni demissurum,
attamen non occidi: deus certe aliquis est succensens.
Equi autem non adsunt et currus, quos conscendam:
sed alicubi in ædibus Lycaonis undecim sunt currus
pulcri, modo-compacti, recens-fabricati; circumque vela
expansa-sunt; apudque eorum unumquemque bi-juges equi
astant, hordeum album comedentes et arincam.
Atqui mihi valde multa senex bellator Lycaon
proficiscenti mandata-dabat ædibus in affabre-factis:
equis me jubebat et curribus vectum
præesse Trojanis in acribus pugnis:
sed ego non parui (profecto parere multo satius fuisset),
equis parcens, ne mihi indigerent pabulo,
viris in urbe constipatis, soliti pasci largiter.
Sic eos reliqui, ac pedes ad Ilium veni,
arcubus fretus: hi tamen mihi non erant profuturi.
Jam enim duobus principibus sagittam immisi,
Tydidasque et Atridae, atque ex ambobus
verum sanguinem elicui eos feriens: excitavi autem magis.
Quippe malo fato de paxillo curvos arcus
die illo detraxi, quum Ilium ad amœnum
dux-fui Trojanis, gratificans Hectori divino.
Quod si rediero, et aspexero oculis
patriam meam, uxoremque, et altam magnam domum,
illico post a me caput abscedat hostis vir,
si non ego hos arcus lucido in igne posuero,
manibus confractos: inutiles enim mihi sunt-comites.

Hunc autem vicissim Æneas, Trojanorum dux, contra allo-
cutus-est:] ne vero sic loquere: prius tamen non erit aliter,
quam nos-ambo in-hunc virum cum equis et curribus
obviam invecti, (cum) armis experti-fuerimus.
Verum age, meos currus conscende, ut videas,
quales sint Trojanæ equi, periti, campi (per campum)
rapide valde huc et illuc insequi ac fugere:
qui et nos-duos ad-urbem salvos-perducent, si denno

- 125 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλέοντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιθήσομαι, ὅρρα μάχωμαι·
 ἥ δὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἐχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππων
 μᾶλλον ὑπ' ἡνίοχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτε φεδόμεθα Τυδέος υἱόν.
 Μὴ τὼ μὲν δαΐσαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
- 235 νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός
 αὐτῷ τε κτείνει καὶ ἐλάσσει μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππων,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι δέξει δουρί.
- Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 ἐμμεμαῶν' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὤκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἴδε Σθέnelος, Καπανηΐος ἀγλαὸς υἱός,
 αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὁρόω κρατερῶν ἐπὶ σοὶ μεμαῶντε μάχεσθαι,
- 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τῶν εὖ εἰδὼς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεΐας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 εὐχεται ἔκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὐτω
 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ δλείσσης. [δης·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομή-
 μήτι φόβον· ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδὲ σε πεισέμεν οἶω·
 οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι
 οὐδὲ καταπτύσσειν· ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν·
- 255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιθαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτως
 ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔξ Πάλλας Ἀθήνη.
 Τοῦτω δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀπολείπεται ὤκείας ἵπποι
 ἄμφο ἀφ' ἡμελίων, εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 ἀμφοτέρω κτείνειν, σὺ δὲ τοῖςδε μὲν ὤκείας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκαέειν, ἐξ ἀντυγος ἡνία τείνας·
 Αἰνεΐαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
- 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποιήνῃ Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 ἵππων, ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἧῷ τ' ἡλιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάθρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν θῆλειας ἵππους·
- 270 τῶν οἱ ἐξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλην·
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,
 τῷ δὲ δῦ' Αἰνεΐα δῶκεν, μήστρωρε φόβοιο·
 εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα καὶ κλέος ἱσθλόν.
- Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 275 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὤκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυὸς Τυδέος υἱέ,
 ἦ μάλα σ' οὐ βέλους ὠκύ δαμάσασατο, πικρὸς διστός·

Jupiter Tydidæ Diomedæ gloriam præbuerit.

Verum age nunc scuticam et habenas splendidas accipe, ego vero equos (*currum*) conscendam, ut pugnam vel tu hunc (*Diomedem*) excipe, curæ erunt autem mihi equi.

Hunc autem vicissim allocutus est Lycaonis clarus filius·
 Aeneas, tu quidem ipse tene habenas et tuos equos; melius sub auriga consueto curvum currum ferent, si forte retro fugerimus Tydei filium. Ne hi, si expaverint, temere vagentur, neque velint efferre proelio, tuam vocem desiderantes; in-nos autem irruens magnanimi Tydei filius, ipsosque interficiat, et abigat solidis-ungulis equos. Sed tu ipse age tuos currus et tuos equos; hunc autem ego irruentem excipiam acuta hasta.

Sic igitur locuti, in currus variegatos inscendentes, impetu-concitati contra Tydiden dirigebant veloces equos. Hos autem vidit Sthenelus, Capaneus præclarus filius, confestimque Tydiden verbis alatis allocutus est:

Tydidæ Diomedes, meo carissime animo, duos-viros video fortes contra te paratos pugnare, vim immensam habentes: alter quidem, arcuum bene sciens, est Pandarus, filium autem Lycaonis se gloriatur esse; Aeneas autem, filium se magnanimi Anchisæ gloriatur natum-esse, materque ipsi est Venus.

Verum age jam recedamus super currus, neu mihi sic rue per primos-pugnatores, ne-forte dulcem animam perdas.

Hunc autem torve intuens allocutus-est fortis Diomedes: nequaquam ad-fugam hortare, quoniam non te persuasurum mihi puto;] non enim mihi (*meo*) in-genere est fugitantem pugnare,] neque pavitare: adhuc mihi robur firmum est; dedignor autem equos (*currum*) conscendere; quin et sic obviam ibo ipsis: trepidare me non sinit Pallas Minerva. Hos autem non iterum retro auferent veloces equi ambos a nobis, si vel alter forte effugerit.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in animo reconde tuo: si mihi consultissimam Minerva gloriam præbuerit, ut-ambos interficiam, tu tamen hosce quidem veloces equi hic detine, ex lorica-currus habenas suspendens; in-Aeneæ vero irruere memor equos, abigeque a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.

Ejus etenim stirpis sunt, e-qua Troi late-sonans Jupiter dedit, pro-filio pretium Ganymede, quoniam optimi sunt equorum, quicunque sunt sub anroraque-soleque.

Ex-hac stirpe eos furatus-est rex virorum Anchises, clam Laomedonte, submittens feminas equas; horum ei sex nati-sunt in ædibus, *illorum* stirps; quatuor quidem ipse retinens saginavit ad præsepe, sed duos Aeneæ dedit, paratores fugæ: si hos ceperimus, retulerimus gloriam magnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant: illi vero cito prope venerunt, incitantes veloces equos.

Hunc prior allocutus-est Lycaonis præclarus filius: Fortis-animo, bellicose, illustris Tydei fili, profecto te non telum velox domuit, acerba sagitta;

ὣν αὐτ' ἐγγεῖη πεῖρησσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Τυδείδαν κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
αἰχμῇ χαλκίῃ παμμένη θώρηκι πελάσθη.

Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέδληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὅτω
θῆρὸν ἐτ' ἀνσχέσασθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκα.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἔμφοιτες οὐδ' ἐτυχε· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' ὅτω
πρὶν γ' ἀποπαύεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτερόν γε πεσόντα
αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' Ἰφύενε Ἀθήνη
ρίνα παρ' ὀφθαλμὸν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν δόνοντας.
Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμει χαλκὸς ἀτει-
αίχμῃ δ' ἐξεσῆθη παρὰ νεῖον ἀνθερῶνα. [ῥης,
Ἦρπε δ' ἐξ ὀφθῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
αἰδῶ, παμφανώνοντα· παρέτρεσαν δέ οἱ ἔκποιν
ὠκύποδες τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
δείσας μήπως οἱ ἐρυσσάλοιο νεκρὸν Ἀχαιοί.

Ἄμφι δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λῶν ὡς ἄλλι πεποιθώς·
πρὸς τε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν,
τὼν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
σμερόαλέα ἰάχων. Ὅ δὲ χειρμάδιον λάβει χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, θοὺ δύο γ' ἄνδρες φέροισιν,
οἷος ὦν βοροὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλῃ καὶ οἷος.

Τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
ἰχλῶ ἐνοτρήφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
ὥκισσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἀμφω ῥῆξε τένοντα·
ὥς δ' ἀπὸ βινὸν τρηγῆς λίθος. Αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
ἔστι γνῶς ἐριπῶν καὶ ἐρείαστο χειρὶ παχείῃ
ῥίγας ἄμφι δὲ ὅσους κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπολοῖτο ἀναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόση Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
μήτηρ, ἣ μιν ὅπ' Ἀγχιση τέκε βουκολόοντι·
ἀμφὶ δὲ θν φλὸν υἱὸν ἐχέυατο πῆχες λευκῶ·
πρὸς τε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα· ἐκάλυψεν,
ἔκκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.

Ἦ μὲν ἐὼν φλὸν υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσάων
οὐδ' ὅπως ἐπέτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἄλλ' ὅγε τοὺς μὲν εἰὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
νόστιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἀντυγὸς ἡνία τέινας·
Αἰνείας δ' ἐπαῖξας καλλίτριχας ἵππους
ἔβλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς·
ὥκε δὲ Δηϊπύλῳ, ἐτάρω φλῶ, θν περὶ πάσης
τίει δηληκίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη,
ἦτοισιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. Αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
ὦν ἵππων ἐπιβάς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόντα,
αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους
ἐμμεμαῖός· ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
ῥηϊσσοῦσιν ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεῶν
ῥηϊσσοῦσιν αἶψ' ἀνδρῶν πόλεμον κατὰ κοῖρανέουσιν,

nunc rursus hasta experiar, si te assequi possim.

Dixit, et vibratam emisit longae-umbrae hastam,
et ferit Tydiden ad clypeum : per-eum autem penitus
cuspis aerea volans loricae admotae est.

Super quo altum clamavit Lycaonis praeclearus filius :

Vulneratus es ad ile penitus, neque te puto
diu amplius toleraturum : mihi autem magnam gloriam de-
disti.] Hunc autem non perterritus allocutus est fortis Dio-
medes :] aberrasti, nec es-assequutus : at non vos puto
ante cessaluros, quam certe alter *vestrum* stratus
sanguine satiarit Martem scutum-usque-sustinentem bellato-
rem.] Sic fatus jaculatus est, telumque direxit Minerva
in-nasum prope oculum ; albos autem trajecit dentes.
Ejusque linguam ultimam abscidit aes rigidum,
cuspis vero exiit ad extremum mentum.

Cecidit autem de curru, sonueruntque arma super ipso,
varia, collucentia ; tremefacti vero sunt ei equi
pedibus-celes ; ejusque ibi soluta est anima-que robur-que.

Aeneas vero *sum* irruit cum clypeo hastaque longa,
veritus ne-qua sibi traherent cadaver Achivi.

Super ipso igitur *propugnans* stetit, ut leo robori confusus :
praetenditque ipsi hastamque et clypeum undique aequalem,
illum interficere paratus, quicumque huic obviis veniret ;
horribiliter vociferans. At saxum prehendit manu
Tydides, magnam (*magni ponderis*) rem, quam non duo
viri ferrent,] quales nunc mortales sunt : hic vero facile vi-
brabat etiam solus.] Eo ferit Aeneam ad coxendicem, ubi
femur] in-coxa vertitur ; acetabulum autem ipsum vocant :
contuditque ipsi acetabulum, et insuper ambos dirupit ner-
vos :] detraxitque cutem asper lapis. Atque ille heros
constitit in-genua lapsus, et sustentabat-se-nixus manu ro-
busta] in-terra ; sed oculos nigra nox cooperuit.

Atque jam ibi perlisset rex virorum Aeneas,
si non cito animadvertisset Jovis filia Venus,
mater, quae eum sub Anchise perperit boves-pascente ;
circum autem suum dilectum filium fudit lacertos candidos :
anteque ipsum pepli nitidi plicaturam obtendit,
septum ut-esset telorum, ne-quis Danaorum celeribus-equis,
aes in pectora conjiciens, ei animam eriperet.

Ille quidem suum dilectum filium subducebat e-praelio :
nec filius Capanei oblitus est mandatorum
eorum, quae dederat bellico-clamore strenuus Diomedes :
sed hic suos quidem inhibuit solidis-ungulis equos
seorsum a strepitu, ex lorica-currus habenas suspendens ;
Aeneae vero irruens júbis-pulcris-comantes equos
abegit a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos ;
deditque Deipylō, socio dilecto, quem supra omnem
honorabat aequalium-coetum, quod sibi mente congruentia
cogitabat.] naves ad cavas agendos. At ipse heros,
suum currum conscendens sumit habenas splendidas
statimque post-Tydiden egit validis-ungulis equos,
alacer : is vero Cypriam persequabatur crudeli aere,
gnarus quod imbellis esset dea, neque dearum
earum, quae in virorum bello imperitant,

οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίη οὔτε πολίπορος Ἐννώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολλὸν καθ' ὁμίλον ὁπάζων,
 285 ἐνθ' ἐπορεζάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μεταμέμενος ὀξεί δουρὶ
 ἀδληγρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροδὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 290 πρυμνὸν ἔπερ θέναρος. Ῥέε δ' ἀμβροτὸν αἷμα θεοῖο,
 οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον.
 [Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 Ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ τοῦ κάδβαλεν υἷον
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 295 κυανὴν νεφέλην, μή τις Δαναῶν ταχυπόλων
 χαλκὸν ἐν στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν δῦσε βοήν ἀγαθὸς Λιομήδης·
 Ἔβη, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊότητος·
 ἢ οὐχ ἔλις ὅττι γυναικάς ἀνδρακίδας ἡπεροπέυεις;
 300 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἥ τέ σ' οἶω
 βιγῇσιν πολεμὸν γε, καὶ εἰ χ' ἐτέρωθι πύθεται. [γῶς·
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἄλυσσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰ-
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴννεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
 ἀχθομένην ὁδύνησι· μελαίνετο δὲ χροὰ καλὸν.
 305 Εὐρην ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ τοῦρον Ἄρης
 ἤμενον ἥρι· ἡ δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἔππω·
 ἡ δὲ γνῆς ἐριποῦσα κασιγνήτοιο φίλοιο
 πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἤτεεν ἔππους·
 Φίλε κασιγνήτε, κόμισαι τέ με δός τέ μοι ἔππους,
 310 ὅφρ' ἐς Ὀλυμπὸν ἵκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἔστιν.
 Αἶψα δ' ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο. [πούς·
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἔπ-
 ἡ δ' ἐς δῖον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 315 Πάρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε καὶ ἠνία λάζετο χερσὶν
 μᾶστιξεν δ' ἑλάν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἔκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπόν·
 ἐνθ' ἔππους ἔστησε ποδὴννεμος ὠκία Ἴρις,
 λύσσα' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 320 Ἦ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ,
 μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων
 μαψιδίως, ὥς τι κακὸν βέζουσεν ἐνωπῇ;
 325 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα φιλομειδὴς Ἀφροδίτῃ·
 οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἷον ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἐτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοσι αἰνή,
 330 ἄλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεῶν
 τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἐξ ἀνδρῶν, χαλεπ' ὄλγος ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 335 Τλῇ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν ὤτος κρατερὸς τ' Ἐφιδλ-
 παιδὲς Ἀλκίῳ, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμάφ' [της,

nec Minerva, neque urbium-vastatrix Bellona.
 At quum jam assecutus-esset, frequentem per turbam pa-
 sequens,] tum protensa *hasta* magnanimi Tydei filius
 summam vulneravit manum insiliens acuta hasta
 imbecillam; statim vero hasta cutem perfodit,
 divinum per pepulum, quem ei Gratiae elaborant ipse,
 extremam supra volam. Fluebat autem immortalis sangui-
 des,] ichor (*serum*), qualis nempe fuit beatis diis:
 non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum.
 [Ideo sine-sanguine sunt, et immortales appellantur.]
 Illa vero valde clamans, abs se dejecit filium:
 et hunc quidem in manibus eripuit Phoebus Apollo
 obscura nebula, ne quis Danaorum celeribus-equis,
 ses in pectora conjiciens, animam ei eriperet.
 Illam vero altum inclamavit pugna strenuus Diomedes:

Cede, Jovis filia, e-bello et pugna!
 an non satis est, quod mulieres imbelles decipis?
 si vero tu in bello versabere, profecto te puto
 reformaturam *posthac* bellum, etiam si alibi *de eo* audieris

Sic dixit: illa vero mente-turbata abiit, affligebaturque gra-
 viter.] Eam inde Iris prehensam pernix eduxit turba,
 oppressam doloribus: vivebat vero cute pulcra.

Invenit deinde pugnae ad sinistram impetuosum Martem
 sedentem; in-aere autem hasta erat-posita, et veloces equi:
 illa vero ad-genua prolapsa fratris cari,
 multum supplicans, aureis-phaleris-insignes petebat equos:

Dilecte frater, curamque gere mei, daque mihi equos,
 ut ad Olympum perveniam, ubi immortalium sedes est.
 Valde doleo vulnere, quo me mortalis vulneravit vir,
 Tydides, qui jam et adversus-Jovem patrem pugnaverit.

Sic dixit: ei autem Mars dedit aureis-phaleris equos;
 ipsaque in currum conscendit, moriens suo corde;
 juxtaque ipsam Iris ascendit et habenas cepit manibus;
 flagellavitque, ut-irent; illi vero non-inviti volabant.
 Statim autem deinde pervenerunt ad-deorum sedem, altum
 Olympum:] ibi equos sistebat pedibus-ventosa velox Iris,
 solutos e curru; atque immortale apposuit pabulum.

Illam vero ad genua cecidit Diones, diva Venus,
 matris suae; haec autem ulnis complectebatur filiam suam,
 manumque ipsam demulcebat, verbumque dixit et elocuta-est

Quisnam tibi talia fecit, dilecta filia, coelicolarum
 temere, ac-si quid flagitii patrasses palam?

Huic autem respondit deinde risum-amans Venus:
 vulneravit me Tydei filius, superbus Diomedes,
 eo-quod ego dilectum filium subducebam e-praelio,
 Aeneam, qui mihi omnium longe dilectissimus est.
 Non enim amplius Trojanorum et Achivorum pugna gravi-
 est,] sed nunc Danai etiam cum-immortalibus pugnant.

Huic respondit deinde Dione, eximia inter-deas:
 perfer, filia mea, et sustine, moesta licet:
 multi enim jam *indigna* pertulimus Olympos domos habentes
 ab hominibus, graves dolores nobis-invicem inferentes.
 Pertulit quidem Mars, quando ipsum Otus fortisque Ephial-
 tes,] filii Aloi, ligaverunt duris in visculis:

χαλκήρ δ' ἐν κεράμερ δέδετο τρικαίδεκα μῆνας.
 Καί νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 εἰ μὴ μητρική, περικαλλής Ἡερίβοια,
 90 Ἐρμῆς ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέλειψεν Ἄρσα,
 ἥδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐῖ δεισμός ἐδάμνα.
 Τῇ δ' Ἥρῃ, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
 δεξιτέρῳ κατὰ μαζὸν διστῶ τριγλῶχινι
 βεβύληκε· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβων ἄλγος.
 100 Τῇ δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὠκύν διστόν,
 εὐτέ μιν ὠτὸς ἀνήρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 κῆρ ἄγειν, ὀδύνῃσι πεπαρμένους· αὐτὰρ διστός
 110 ὦμα ἐν σιβαρῶ ἤληλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
 τῷ δ' ἐπὶ Παιφῶν ὀδυνήφата φάρμακα πάσων,
 ἡλέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτάκτο.
 Σχέτιος, ὀδρῖμοσργός, ὅς οὐκ ἔβη· αἴσულὰ βέζων,
 ὅς τοῖσι τιν ἐκδε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 120 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νηπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδείος υἱός,
 ὅτι μάλ' οὐ δηναῖος, ὅς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Διόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.
 130 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα κρατερὸς ἔστιν,
 φράζεσθαι, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περιφρων Ἀδρηστίνη,
 ἐξ ἔκτου γούνασι φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
 κυρίδιον ποθέουσα πᾶσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 140 ἱρήνῃ εὖχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυν·
 εἴθεο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὖτ' εἰσροῶσαι Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ,
 κερταίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέειον.
 150 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅτι κεν εἴπω;
 ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιῶιδων ἀνείσα
 Τρωσὶν ἔμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινὰ καβρέζουσα Ἀχαιῶιδων εὐπέπλων,
 160 πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἀραιήν.
 ὣς φάτο· μεῖδυσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 ἀλλὰ σὺ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 170 ταῦτα δ' Ἀργὶ θεῶ καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.
 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνείας δ' ἐπόρουσε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης,
 γηγῶστων δ' οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 αὐτὸς δ' ἄρ' οὐδέ θεὸν μέγαν ἔλετο, ἵετο δ' αἰεὶ
 180 Αἰνείαν κτείνειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαῖων·
 τρίς δὲ οἱ ἐστυφάριξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέεσσιν, δαίμονι ἴσος,
 ἐνὶ δ' ὁμαλῆσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 190 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ γάλλεο, μὴ δὲ θεοῖσιν

aereo autem in carcere vincitus erat tredecim menses.
 Et fortassis ibi periisset Mars insatiabilis belli,
 nisi noverca, praepulcra Eriboea,
 Mercurio indicasset; hic vero furtim-subduxit Martem,
 jam confectum: dura enim ipsum vincula affixerant.
 Pertulit Juno, quando illam fortis filius Amphitryonis
 dextram ad mammam sagitta tricuspidē
 percussit; tunc et ipsam gravissimam invasit dolor.
 Pertulit Pluto inter hos ingens velocem sagittam,
 quando ipsum idem vir, filius Jovis ægidem-tenentis,
 in porta apud inferos vulnerans, doloribus affecit.
 Atque is ivit ad domum Jovis et latum Olympum,
 corde dolens, doloribus confixus; ac sagitta
 humerum in robustum adacta erat, cruciabatque animum;
 hunc autem Pæon, dolores-pellentia remedia inspergens,
 sanavit: non enim omnino mortalis malus erat.
 Audax, immania-agens, qui pro-nihilo-duxit nefaria patrare,
 qui arcu violabat deos, qui Olympum habitat.
 In te autem hunc concitavit dea cæsis-oculis Minerva:
 demens, neque hoc scit in animo Tydei filius,
 quod plane non longævus sis qui cum-immortalibus pugnarit,
 neque omaino ipsum filii ad genua pappavocant,
 venientem e bello et gravi pugna.
 Itaque nunc Tydides, etiamsi valde fortis est,
 cogitet, ne quis cum-ipo fortior te pugnet:
 ne diu Ægialeas, prudens Adrasti-filia,
 ex somno plorans suos domesticos excitet,
 matrimonio-junctum desiderans maritum, fortissimum Achivorum,
] generosa uxor Diomedis equum-domitoris.
 Dixit, et ambabus ichorem a manu abstergebat:
 sanata est manus, doloresque mitigati sunt graves.
 Tum autem intuentes Minervaeque et Juno,
 mordacibus verbis Jovem Saturnium lacesebant.
 In-his autem sermonem orsa est dea cæsis-oculis Minerva:
 Jupiter pater, num quid mihi succensebis ob id quod dixe-
 ro?] certe vero jam aliquam Venus Achivarum excitans
 Trojanos ut-simul sequeretur, quos nunc vehementer diligit,
 illarum aliquam demulcens Achivarum pulcris-peplis-induta-
 rum,] ad auream fibulam perstrinxit manum teneram.
 Sic dixit: subrisit vero pater hominumque deorumque,
 et advocatam allocutus est auream Venerem:
 Non tibi, filia mea, commissa sunt bellica opera:
 sed tu quidem desiderabilia obi munera nuptiarum;
 hæc vero (bellica) Marti veloci et Minervæ omnia cura-
 erunt.] Sic isti quidem talia inter se colloquebantur.
 In-Æneam autem irruiat pugna strenuus Diomedes,
 scienis quod super-eum ipse teneret manus Apollo:
 sed hic ne deum quidem magnum reverebatur; cupiebat vero
 semper] Æneam interficere, et incolytis armis exuere.
 Ter quidem dehinc irruiat, interficere eum cupiens:
 ter autem illi percussit (refudit) fulgentem clypeum Apollo.
 Sed quum jam quartum impetam-faceret, dæmoni par,
 minaciter increpitans allocutus est sagittans Apollo:
 Perpende, Tydide, et recede, neque diis

ἴσ' ἔβαλε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

- Ἦς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεγάζετο τυτθὸν ὅπισσω,
μῆτιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, θθι οἱ νηὸς γ' ἐτάυκτο·
ἦτοι τὸν Ἀητώ τε καὶ Ἀρτεμις ἰσχεάειρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκρόντ' οὐ κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ δ' εἰδὼλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
450 αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκλον καὶ τεύχεσι τοῖον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδὼλῳ Τρῳῆς καὶ δίοι Ἀχαιοὶ
δῆλουν Ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
ἀσπίδας εὐκύκλους λαιστήϊά τε πτερόεντα.
Δη' τότε θυῶρον Ἄρηα προσεΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
455 Ἄρες Ἄρες βροτοιογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ,
οὐκ ἂν δὴ τόδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν,
Τυδείδην, θεὸν γὰρ καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὐτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
460 Ἦς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
Τρῳῆας δὲ στήχας οὐλὸς Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν,
εἰδόμενος Ἀκάμαντι θυῶ, ἡγήτορι Θρηκῶν·
υἱάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κελεύει·
Ἦ υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφῆος βασιλῆος,
465 ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
ἢ εἰκόθεν ἀμφὶ πύλῃσιν εὐποιητῇσι μάχωνται;
καί ται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἑκτορι δίῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
Ἄλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο σῶσσομεν ἑσθλὸν ἑταῖρον.
470 Ἦς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἑκτορα δῖον·
Ἑκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
ῥῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἦδ' ἐπικούρων
οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
475 Τῶν νῦν οὐτ' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
ἀλλὰ καταπτύσσοις, κύνας ὥς ἀμφὶ λόντα·
ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικούροι ἐνείμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικούρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω·
τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι·
480 ἐνθ' ἄλοχόν τε φλὴν ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται θεὸς κ' ἐπιδεύης.
Ἄλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω καὶ μέμον' αὐτὸς
ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὐτὶ μοι ἐνθάδε τοῖον,
οἷόν κ' ἦε φέροισιν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοισιν·
485 τὴν δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
λαοῖσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν.
Μήπως, ὥς ἀψίσι λίνου ἄλόντες πανάγρου,
ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὁμήν.
490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμέρας,
ἀρχοὺς λισσομένων τηλεκλήτῳ ἐπικούρων,
νολομένοισι ἔχμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῇν.
Ἦς φάτο Σαρπηδὼν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦ·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὁρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε· [θος.

paria velis meditari : quoniam nequaquam genus simile
immortaliumque deorum, humi incedentiumque hominum.

Sic dixit; Tydides autem recessit paululum retro,
iram evitans e-longinquo-ferientis Apollinis.
Æneam vero seorsum a-turba posuit Apollo,
Pergamo in sacra, ubi ipsi templum exstructum-erat :
atque illum Latonaque et Diana sagittis-gaudens
in magno adyto curabantque honoreque-afficiebant.
At imaginem fabricavit argenteum-arcum-gerens Apollo,
ipsique (corpori) Æneæ similem, et armis talem;
circumque imaginem Trojani et divini Achivi
cædebant invicem circa pectora bubulos
clypeos pulcre-orbiculatos, peltasque leves.
Tum vero impetuosum Martem allocutus-est Phoebus Apollo:

Mars, Mars, hominum-perniciēs, inquinate-cæde, mur-
rum-everſor,] nonne jam istum virum prælio eduxeris pre-
secutus,] Tydiden, qui jamjam vel cum-Jove patre pugnat?
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad ca-
pum:] atque inde in-ipsam me irruit, dæmoni par.

Sic locutus, ipse quidem resedit in-Pergamo summa;
Trojanorum vero ordines perniciosus Mars concitavit obem-
do,] assimilatus Acamanti veloci, ductori Thracum :
filios autem Priami Jovis-alumnos hortabatur :

O filii Priami, Jovis-alumni regis,
quousque tandem interfici sinetis populum ab-Achivis?
an donec circa portas bene-structas pugnent?
jacet vir, quem æqualiter honorabamus Hectori divino,
Æneas, filius magnanimi Anchisæ.

Verum agite, ex tumultu eripiamus strenuum socium.

Sic locutus excitavit robur et animum uniuscujusque.
Tum autem Sarpedon valde objurgavit Hectorem divinum:
Hector, quo jam tibi robur abiit, quod prius habebas?
dixisti quondam sine copiis te urbem obtenturam et auxiliis,
solum, cum affinis fratribusque tuis.

Horum nunc nullum ego videre possum, neque animadver-
tere;] sed trepidant, canes tanquam circa leonem :
nos autem pugnamus, qui quidem socii adsumus.

Etenim ego, auxiliator qui-sum, admodum e-longinquo venio·
procul enim est Lycia, Xanthum ad vorticosum;
ubi uxoremque dilectam reliqui et infantem filium,
et possessiones multas, quas cupit quicumque indigens est/
Attamen etiam sic Lycios adhortor, et promptus-sum ipse
cum-viro isto pugnare : tametsi nihil mihi hic tale,
quale vel auferant Achivi, vel abducant :
tu vero stas, ac ne ceteras quidem hortaris
copias sustinere hostem, et opem-ferre uxoribus.

Cave ne-forde tanquam laqueis lini capti omnia-trahentis
viris infestis captura et præda fiat;
illi vero cito exsurgent bene-habitatam urbem vestram.
Te vero oportet hæc omnia curare noctesque et dies,
ducibus supplicantem e-longinquo-vocatorum sociorum,
ut-perseveranter sustineant, asperamque evitent increpatio-
nem.] Sic dixit Sarpedon; momordit autem præcordia He-
ctori sermo.] Statim vero de curru cum armis desiliit humum

495 πάλῳ δ' ἔξ' ἑα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄηχετο πάντῃ,
 ὀτρύνων μάχεσθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἄργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφρόδθηεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ὄχνας φορέει ἱεράς κατ' ἀλώας,
 500 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ὄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολὺ χαλκὸν ἐπέπληγον πόδες ἱππῶν,
 505 ἃς ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆς·
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. Ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θυῶρος Ἀρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρῶεςσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράαιναν ἐφετμὰς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃς μιν ἀνώγει
 510 Τρῶσιν θυμὸν ἐγείρει, ἔπει ἰδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 οἴχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλ' ἀπὸ πόνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦχε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετὰ λήσάν γε μὲν οὔτι.
 Οὐ γὰρ ἑα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυροτόχος ἐγείρειν
 Ἄρης τε βροτοκίχνης Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυία.
 Τοὺς δ' Αἶαντε δύναι· Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 ὤτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 οὔτε βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰσχυρά·
 ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἰοικότες, ἅς τε Κρονίων
 νηγεῖας ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
 ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 ζαχρῶν ἀνέμων, οἷτε νέφεα σκίονετα
 πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασχιδύνασιν ἀέντες·
 ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἐμπεδον οὐδ' ἐφρόδοντο.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄν' ὁμίλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε καὶ ἀλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
 530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὁσμῖνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἢ ἐπέφανται·
 φευγόντων δ' οὔτ' ἀρ' κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.
 Ἥ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰεῖω ἕταρον μεγαθύμου, Δηϊκόλοιν
 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες θυῶς Πριάμοιο τέκεσσι
 τῶν, ἔπει θοὸς ἔσχε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 ἥ δ' οὐκ ἔγχοις ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·
 νειάϊρ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασταν·
 540 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράθῃσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνὶ αὐτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
 ἢ Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσιλοχόν τε·
 τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναϊεν ἐυκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 ἄγνεις βίοιτοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
 545 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσιλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα·
 Ὀρσιλοχος δ' ἀρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάρθμον·
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθη,

vibransque acutas hastas, per exercitum ibat undique,
 adhortans ad-pugnandum, excitavitque pugnam gravem.
 Illi vero conversi sunt a fuga, et adversi steterunt Achivis;
 Argivi autem sustinebant conferti, nec repulsi sunt.
 Sicut vero ventus paleas fert sacras per areas,
 viris ventilantibus, quando flava Ceres
 secernit, urgentibus ventis, fructumque et paleas:
 et subalbicant palearum-receptacula: sic tunc Achivi
 albi superne facti sunt pulvere, quem inter ipsos
 coelum ad aereum excutiebant pedes equorum,
 conversa-acie confligentium: flexerant autem equos aurigae:
 ipsi vero robur manuum recta tulerunt. Circum autem ca-
 liginem impetuosis Mars offudit pugnae, Trojanis opem-ferens,
 undique aciem obiens: et effecta dabat mandata
 Phoebi Apollinis aureum-ensem-gestantis, qui ipsum jusserat
 Trojanis animum excitare, postquam vidit Palladem Miner-
 vam] abeuntem; haec enim erat Danaus auxiliatrix.

Ipse autem Aeneas valde pingui ex adyto
 dimisit, et in pectora robur injecit pastori virorum.
 Aeneas inde inter-socios constitit: hi vero gavisi sunt,
 ut viderunt vivumque et incolumem advenientem,
 et robur integrum habentem; percontati tamen sunt nihil:
 non enim sinebat labor alius, quem argenteum-arcum-gerens
 excitabat, Marsque hominum-perniciis, Discordiaque insa-
 tiabiliter furens.] Verum Ajaces duo et Ulysses et Diomedes
 concitabant Danaos ad-pugnandum: ii vero etiam ipsi (per se)
 nec vires Trojanorum timebant nec clamores;
 sed exspectabant eorum impetum, nubibus similes, quas Sa-
 turninus] tranquillitatis-tempore sistit in summis montibus,
 quiete, quando dormit vis Boreae et aliorum
 vehementer-ingruentium ventorum, qui nubes opacas
 flatibus stridulis dissipant flantes:
 sic Danai Trojanos exspectabant firmiter, nec fugiebant.
 Atrides autem per turbam vadebat, multa mandans:

O amici, viri estote, et fortem animum sumite,
 aliusque-alium verecundamini per acres pugnas:
 verecundantium autem virorum plures sunt salvi, quam occi-
 dunt;] fugientium vero nec gloria oritur, nec ullum praesidium.

Dixit, et jaculatus est hasta alacriter: percussitque prin-
 cipem virum,] Aeneas socium magnanimi, Deicoontem
 Pergasiden, quem Trojani aequaliter Priami filiis
 honorabant, quoniam alacer erat inter primos pugnare.
 Hunc igitur in scutum hasta percussit rex Agamemno;
 illud vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit ferrum,
 inumque in ventrem per balteum trajecit:
 fragoremque edidit cadens, sonueruntque arma super ipso.

Inde autem Aeneas Danaorum interfecit viros fortissimos,
 filios Dioclis, Crethonemque Orsilochemque:
 horum pater quidem habitabat bene-aedificata in Phera,
 dives victus (opum); genus autem ipsi erat a fluvio
 Alpheo, qui late fluit Pyliorum per terram.
 Qui genuit Orsilochem, multis viris regem:
 Orsilochem autem genuit Dioclem magnanimum:
 ex Diocle vero gemini filii nati sunt,

Κρήθων Ὀρσιλοχος τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 550 Τὼ μὲν ἄρ' ἤβησαντε μελαινάνων ἐπὶ νηῶν
 Ἴδιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 ἀρνυμένῳ τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἷω τώγε λόντε δύο ὄρεας κορυφῇσιν
 555 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφασιν ὕλης
 τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἱφια μῆλα,
 σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζοντο, ὄφρα καὶ αὐτὼ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ξεῖε χαλκῷ·
 τοῖα τὼ χεῖρεςσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
 560 καππεσέτην, ἐλάτησιν ἰουκότες ὑψηλῇσιν.
 Τὼ δὲ πεισόντ' ἐλέησεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
 σείων ἐγγέλην τοῦ δ' ὄτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
 565 Τὸν δ' ἰδὼν Ἀντίλοχος, μαγαθύμου Νέστορος υἱός·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δῖε ποιμένι λαῶν,
 μήτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφίλει πόνοιο.
 Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα δευέοντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτα μάχεσθαι·
 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοός περ ἔων πολέμιότης,
 ὥς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 Οἱ δ' ἐπεί οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τὼ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·
 575 αὐτὼ δὲ στραφέντε μετὰ πρῶτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαϊμένηα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηί,
 ἀρχὸν Παφλαγόνων μαγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικταίτος Μενέλαος
 ἵστασθ' ἔγχεϊ νύξῃ, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θαράποντα,
 ἱσθλὸν Ἀτυμνιάδην (δ' δ' ἐπέστρεφε μώνυχας ἵππους),
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἦνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κόνεσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρησιν·
 585 αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέας ἐκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κόνεσιν, ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
 δευὰ μάλ' ἵστέχει (τύχε γὰρ β' ἐμάθοιο βαθείης),
 ὅφρ' ἵππου πληξάντε χαμαὶ βάλλον ἐν κόνεσιν. [Χαιῶν.
 Τὸς δ' ἦμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀ-
 590 τοὺς δ' Ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ'
 κεκληγῶς ἅμα δὲ Τρώων εἴποντο φαλαγγες [αὐτοὺς
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι· Ἐνὼ·
 ἡ μὲν ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναΐδα δηϊότητος,
 Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἔκτορος, ἄλλοτ' ὅπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ἔε' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήν ἐπ' ὠκυρῶ ποταμῷ Ἰλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 ὥς τότε Τυδείδης ἀνεγάζετο εἶπε τε λαῶ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἔκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἕμεναι καὶ θαρσαλίον πολέμιστῃν.

Crethon Orsilochusque, pugnae bene scientes omnis.
 Atque hi puberes facti nigris in navibus
 Ilium ad bonis-equis-focundum una Argivos secuti sunt,
 honorem Atridis, Agamemnoni et Menelao,
 expetentes : eos vero tibi terminus mortis obtexit.
 Hi, quales leones duo montis in-verticibus
 nutriti sunt sub matre, profundae in densis-recessibus silvae :
 qui quidem rapientes boves et pingues oves
 stabula hominum vastant, donec et ipsi
 virorum (in) manibus interfecti sunt acuto aere :
 tales hi manibus sub Aeneae domiti
 deciderunt, abietibus similes proceris.
 Horum vero prostratorum misertus est Marti-carus Nene-
 laus :] Ivitque per primos-pugnatores, armatus corusco aere,
 quassans hastam : ejus autem excitabat robur Mars,
 haec cogitans, ut manibus sub Aeneae domaretur.
 Hunc vero vidit Antilochus, magnanimi Nestoris filius;
 ivitque per primos-pugnatores : valde enim timebat pastori
 virorum,] ne-quid pateretur, multumque ipso frustaretur la-
 boris.] Illi quidem jam manusque et hastas acutas
 contra se-invicem tenebant, parati pugnare :
 Antilochus autem valde prope astitit pastori virorum.
 Aeneas vero non sustinuit, acer licet esset bellator,
 ut vidit duos viros alterum-juxta alterum stantes.
 Illique postquam mortuos traxerant ad populum Achivorum,
 eos quidem miseros posuerunt in manibus sociorum,
 ipsi vero conversi, inter primos pugnant.
 Tunc Pylamemem interfecerunt aequalem Marti,
 ducem Paphlagonum magnanimorum, clypeatorum.
 Hunc quidem Atrides hasta-inclytus Menelaus,
 stantem hasta percussit, ad jugulum assecutus.
 Antilochus vero Mydonem ferit, aurigantem famulum,
 fortem Atymniaden (ille autem avertebat solidis-ungulis
 equos), saxo cubitum assecutus medium : atque e manibus
 fraena candida ebore humi ceciderunt in pulvere.
 Antilochus autem irruens ense percussit tempus ;
 atque is anhelans affabre-facto excidit curru
 praepes in pulverem, in sinciputque et humeros.
 Diu admodum flans stetit (inciderat enim arenae profunda),
 donec equi percussus humi dejecerunt in pulverem :
 illos vero loris-agitabat Antilochus, et ad exercitum egit Achivorum.]
 Hos autem Hector vidit inter ordines, irruique in
 ipso vociferans : unaque Trojanorum sequebantur phalan-
 ges] fortes; dux-erat autem ipsis Mars, et veneranda Bellona :
 haec quidem, ferens tumultum immanem pugnae :
 Mars vero in manibus ingentem hastam quassabat :
 itabatque modo quidem ante Hectorem, modo pone.
 Hunc autem conspicatus cohorrui pugna strenuus Diome-
 des.] Ut vero quum vir rerum-imperitus, emensus multum
 campi,] constiterit ad rapidum fluvium in-mare profluentem,
 spuma frementem conspicatus, recurrit retrorsum :
 sic tunc Tydides recessit, dixitque populo :
 O amici, quam nos scilicet admiramur Hectorem divinum
 hastaque fortem esse et audacem bellatorem!

Τῷ δ' αἶα πάρα εἷς γε θεῶν, δὲ λοιγὸν ἀμύνει·
καὶ νῦν οἱ πάρα καίνος Ἄρης, βροτῶν ἀνδρὶ ὅμοιος.
805 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
εἰσέτε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴρι μάχεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
Ἐνθ' ἔκταρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότες χάρμης,
εἰν ἐνὶ δόφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλον τε.
810 Τῷ δὲ πεσόντι· ἔλεσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς β' ἐνὶ Παισῶν
ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἡ Μοῖρα
ἦγ' ἐπικουρήσουσα μετὰ Πριάμῳ τε καὶ υἱᾷ.
815 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
ναιήρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
δοῖσεν δὲ πεσών. Ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχουσιν
ἄετα, παμπανόνητα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ.
820 Αὐτὰρ ὁ λᾶξ προσβάς ἐκ νεκροῦ χάλεον ἔγχος
ἱσπάσας· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
ὁμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βαλέεσθιν.
Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρῶων ἀγερῶχων,
οἱ πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχ' ἔχοντας,
825 οἱ ἔ, μέγαν περ ἔοντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
ὥσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.
Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑμῖνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλεΐδην, ἦν τε μέγαν τε,
ἔρπον ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
830 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλληλοῖσιν ἰόντες,
υἱὸς θ' υἱῶνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
πύσσειν ἐνθάδ' ἔοντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
835 πευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν καίνων ἐπιδέυεαι ἀνδρῶν,
οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
Ἄλλ' οἷόν τινά φασι βῆναι Ἡρακλεΐδην
εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολόντα·
840 ἢ ποτε δεῦρ' ἔλθων ἐνέχ' ἵππων Λαομέδοντος,
ἔξ αἷς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέρουσιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
οὐδέ τί σε Τρῶεςσιν ὀλομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
845 ἔλθων' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
ἀλλ' ὅπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀἶδαο παρήσειν.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὼς, ἀντίον ἤδα·
Τληπόλεμ', ἦτοι καίνος ἀπώλεσεν Ἰλίων ἱρήν,
ἄνερος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
850 ἢ ῥά μιν εὖ ἐρξάντα κακῶρ ἠνίκαπε μῦθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἴνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μελαιναν
ἔξ ἐμθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
αἶψα ἐμοὶ δώσω, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
855 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μελιννὸν ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ

Hinc vero semper astat unus deorum, qui mortem arceat :
et nunc ei astat ille Mars, mortali viro similis.

Sed, ad Troianos conversi semper, retro
cedite, neu cum diis nitantur fortiter pugnare.

Sic dixit : Troiani vero admodum prope venerunt ipsos.
Tunc Hector duos viros interfect, scientes pugnae,
in uno curru stantes, Menesthen Anchialumque.

Horum vero prostratorum misertus est magnus Telamonius
Ajax :] stetitque, admodum prope accedens, et jaculatus
est hasta fulgenti,] ac percussit Amphium, Selagi filium, qui
in Pæso] habitabat prædives, locuples : sed eum satum
duxit auxiliaturum ad Priamumque et filios.

Hunc in balteum percussit Telamonius Ajax,
imoque in ventre defixa est longæ-umbrae hasta ;
fragorem autem edidit cadens. Sed accurrit splendidus Ajax,
arma spoliaturus ; Troiani vero in eum hastas coniecere
acutas, splendentes ; scutumque ejus excepit multas.

At ille pedis-planta insistens e cadavere æream hastam
evulsit : non tamen etiam alia potuit arma pulkra
ab-humeris auferre ; premebatur enim telis.

Timuit autem hic circuitiōnem potentem Trojanorum fortium,
qui multique et strenui instabant hastas tenentes,
qui ipsum, magnus licet esset, et fortis et præclarus,
propulsarunt a se : ille vero recedens vi-repulsus est.

Sic hi quidem laborabant per fortem pugnam.

Tlepolemum vero Heracliden, fortemque magnumque,
incitavit in parem-deo Sarpedonem satum violentum.

Hi autem quum jam prope essent in se-invicem vadentes,
filiusque neposque Jovis nubes-cogentis,
hunc Tlepolemus prior verbis allocutus est :

Sarpedon, Lyciorum princeps, quæ tibi necessitas est
trepidare hic versanti pugnae imperito viro ?

mentientes vero te dicunt Jovis sobolem ægidem-tenentis
esse ; quum longe illis inferior-sis viris,

qui Jove prognati-sunt temporibus priscorum hominum.
At qualem virum ajunt vim Herculeam (Herculem)

fuisse, meum patrem audientissimum, spiritu-leonis !
qui quondam huc profectus equorum causa Laomedontis,
sex solis cum navibus et viris paucioribus,

illi devastavit urbem, desolavitque vias.

Tibi vero ignavus animus, intereuntque copiae ;
nec quicquam te Trojanis credo auxilium fore,
profectum ex Lycia, ne si quidem perquam fortis sis,
sed sub me interfectum ad-portas Orci descensurum.

Hunc autem Sarpedon, Lyciorum dux, contra allocutus est :

Tlepoleme, sane ille evertit Ilium sacrum,

vir per-vecordiam nobilis Laomedontis,
qui ipsum, bene quum-egisset, malo increpuit sermone,
nec dedit equos, quorum gratia e-longinquo venerat.

Tibi autem ego hic edico cædem et mortem atram
a me futuram, meæque te sub hasta domitum
gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni insignibus-equis.

Sic dixit Sarpedon ; at sustulit fraxineam hastam
Tlepolemus : et horum quidem eodem-tempore hastæ longæ

ἐκ χειρῶν ἦσαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινή·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.

680 Τηπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν ἀριστερόν ἐγχαΐ μακρῷ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
δοτέω ἐγχιμφοθεῖσα, πατῆρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδῶνα διοὶ ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
685 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μελινον, ὅρρ' ἐπιθαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφίποντες.

Τηπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐχήμεδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμαρσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμηρίζει δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
675 Ἰφθιμὸν Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξεί χαλκῷ·
τῷ δ' αὖ κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
Ἐνθ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλόνας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσιν· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱὸς, ἔπος δ' Ὀλοφυδόν ἔειπεν·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
685 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον· ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἐγωγε
νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
εὐφρανέειν ἀλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
690 ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιημένος, ὅρρα τάχιστα
ῶσασιν Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδῶνα διοὶ ἑταῖροι
εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μελινον ὥς τε θύραζε
695 Ἰφθιμὸς Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
αὐτίς δ' ἀμπνύνη, περὶ δὲ πνοὴ βορέας
ζώγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφῆότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρῇ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαιναίων ἐπὶ νηῶν
οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηα.
Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζεν
Ἑκτωρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
705 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πληξίππον Ὀρέστην,
Τρῆχον τ' αἰχμητὴν Αἰτωλίον, Οἰνόμαν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἑλέον, καὶ Ὀρέσθιον αἰολομίτρην,
ὅς ῥ' ἐν Ἑλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
λίμνη κακλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
710 ναῖον Βοιωτοὶ, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

e manibus evolarunt; atque huic percussit cervicem mediam
Sarpedon, cuspisque penitus transiit acerba;
ipsique oculos caliginosa nox operuit.

Tlepolemus autem femur sinistrum Sarpedonis hasta longa
percusserat; cuspisque pertransiit rapido-impetu,
ossi inflicta; pater vero (Jupiter) adhuc mortem avertit.

Tum quidem parem-deo Sarpedonem divini socii
efferebant praelio; gravabat autem eum hasta longa
quae-trahebatur una; quam quidem nemo adverterat nec
cogitarat] femore extrahere, hastam fraxineam, ut currum
inscenderet,] festinantium; tantum enim habebant laborem
circa-eum-occupati.] Tlepolemum autem ex-altera-parte
bene-ocreati Achivi] efferebant praelio; vidit vero divinus
Ulysses,] fortem animum habens; fervebatque ei carum cor:
cogitabat autem deinde in mente et in animo,
utrum ulterius Jovis filium late-sonantis insequeretur,
an ipse plurium Lyciorum animam eriperet.

Non utique Ulyssi magnanimo in-fatis erat,
generosum Jovis filium interficere acuto aere:
quare ad multitudinem Lyciorum vertit ejus animum Minerva.
Tunc ille Coeranum interfecit, Alastoremque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque, Noemonemque, Prytanique:
et quidem adhuc plures Lyciorum interfecisset divinus Ulysses,
] nisi subito vidisset magnus galeam-motans Hector.
Ivit autem per primos-pugnatores, armatus corusco aere,
terrorem inferens Danaïs; gavisus-est autem eo accedente
Sarpedon, Jovis filius, sermonemque miserabilem dixit:

Priamide, ne vero me praedam Danaïs sinas
jacere, sed auxiliare; deinde me etiam deserat vita
in urbe vestra; quandoquidem non jam eram ego,
reversus domum, dilectam in patriam terram,
oblectaturus uxoremque dilectam et infantem filium.

Sic dixit; huic autem nil respondit galeam-motans Hector
sed praetervolavit, ardens-cupidine, ut citissime
repelleret Argivos, multorumque vitam eriperet.
Igitur similem-deo Sarpedonem divini socii
collocarunt sub aegidem-tenentis Jovis praepulcra fago:
ex ejus autem femore hastam fraxineam extraxit foras
strenuus Pelagon, qui ei dilectus erat socius.
Hunc autem deseruit anima, inque oculos effusa-est caligo:
rursus tamen spiritum-recepit, circumque flatus Boreae
refocillat, aspirans, aegre spirantem animam.

Argivi vero sub Marte et Hectore aere-armato
nec unquam profugiebant nigras ad naves,
nec unquam contra-ferebantur in-pugnam; sed semper retro
cedebant, postquam audierant cum Trojanis Martem esse.

Tum quem primum, quemque ultimum interfecit
Hectorque, Priami filius, et aereus Mars?

Similem-deo Teuthrantem, insuperque equum-agitatorem
Oresten,] Trechumque hastatum, Aetolum, Aenomaumque,
Aenopidenque Helenum, et Oresbium varia-mitra,
qui in Hyla habitabat, valde divitiis intentus,
lacui confinis Cephissidi; juxtaque ipsum alii
habitabant Boeoti, valde opulentum populum habentes.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῳ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπειτα πεπρόνευτα προσήυδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 116 ἦ β' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,
 "Διον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἑάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 120 Ἡ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρῃ, πρέσβη θεὰ, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοις·
 "Ἡβὴ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέω ἄξονι ἄμφις.
 Τῶν ἦτοι χρυσῆ ἴγυς ἀφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 125 γάλλε' ἐπίσσωτρα, προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 πλημναί δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 δίφρος δὲ χρυσεόισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμασίν
 ἐντέταται· δοίαι δὲ περιδρομοὶ ἀντυγῆς εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος βυμβὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 130 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπασθνα
 καλ' ἔβαλε, χρύσει' ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδεὶ,
 135 ποικίλον, ὃν β' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 ἥ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 πύγχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσαστο δακρυόεντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 ζεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωνται·
 140 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρύεσσα Ἰωκή·
 ἐν δὲ τε Γοργεῖν κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 ζεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρον,
 χρυσέην, ἑκατὸν πόλων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 145 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βῆσέτο· λάζετο δ' ἐγχρῶς
 βριθῦ, μέγα, σιθιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀδριμποπάρη.
 Ἥρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 150 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ βὰ δι' αὐτῶν κεντρηνεκῆς ἔχον ἵππους·
 ἔβρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἤμενον ἄλλον,
 ἀροτᾶτῃ κορυφῇ πολυδεϊράδος Οὐλύμποιο.
 155 Ἐν δ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 ὁσσάτιόν τε καὶ ὅσον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 160 μῆλ', ἄτερ οὐ κατὰ κόσμον· ἐμοὶ δ' ἄχος οἱ δὲ ἔκηλοι
 τέρπονται· Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄφρονα τούτων ἀνέντες, θεοὶ οὕτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ βρά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδώμηναι; [Ζεῦς·
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα

Hos autem ut animadvertit dea candidis-ulis Juno
 Argivos interimentes in acri pugna,
 ilico Minervam verbis alatis allocuta-est :
 Dii-boni, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 profecto vanum hoc verbum promissimus Menelao,
 Illo exciso bene-munito eum rediturum,
 si sic furere sinemus perniciosum Martem.
 Sed age jam et nos cogitemus de-strenuo præsidio.
 Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea cæsiis-oculis Minerva.
 Illa accedens aureis-phaleris-ornatos instruebat equos,
 Juno, veneranda dea, filia magni Saturni;
 Hebe autem utrinque curribus cito apposuit urvos orbes ro-
 tarum,] æreos, octo-radiis, ferreo axi circumponens.
 Quorum utique aurea curvatura incorrupta, ac desuper
 ærei canthi, bene-juncti, mirabile visu :
 modioli autem ex-argento erant rotundi utrinque :
 sella vero aureis et argenteis funibus
 intenta-erat : duæ autem circumiebant loricae-currus.
 Ex hac porro argenteus termo eminebat, cujus ad extremum
 ligavit aureum pulcrum jugum, et lora-jugalia
 pulcra immisit, aurea : sub jugum vero duxit Juno
 equos celeres-pedibus, cupida contentionis et prælii.
 Ceterum Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 peplum quidem laxatum defluere-sivit pulcrum, patris su-
 per pavimento,] varium, quem ipsa fecerat et elaboraverat
 manibus;] ipsa autem, loricae induta Jovis nubes-cogentis,
 armis ad bellum armabatur lacrimosum.
 Circum autem humeros posuit ægidem fimbriatam,
 horribilem, cui quidem undique timor circumdatus-erat :
 in ea erat Contentio, et Fortitudo, et horrenda Insectatio :
 in ea et gorgonium caput, diri monstri,
 dirumque terribileque, Jovis portentum ægidem-tenentis.
 Capiti vero cono-circumdatam galeam imposuit quatuor-co-
 nos-habentem,] auream, centum urbium præsulibus aptam.
 Inque currum fulgidum pedibus conscendit, summisque ha-
 stam] gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
 heroum, quibuscunque irascitur præpotenti-patre-nata.
 Juno autem scutica velociter urgebat inde equos,
 sponte autem portæ crepuerunt cæli, quas tenebant Horæ,
 quibus commissum-est magnum cælum Olympusque,
 ut-et removeant densam nubem et obdant.
 Hac igitur per illas stimulo-parentes dirigebant equos :
 invenerunt autem Saturnium, a-diis seorsum sedentem aliis,
 summo in-vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
 Ibi equos sistens dea candidis-ulis Juno
 Jovem supremum Saturnium interrogavit et allocuta-est :
 Jupiter pater, annon succenses Marti ob hæc atrocía facta
 quantasque et quales perdidit copias Achivorum
 temere, verum non secundum fas? mihi vero dolor; at quieti
 delectantur Venusque et argenteo-arco Apollo,
 dementem hunc quum-excitarint, qui nulla novit jura.
 Jupiter pater, numquid mihi irasceris, si Martem
 graviter percussum pugna exegerim?
 Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :

- 765 ἄγρει μὲν οἱ ἔπορον Ἀθηναῖην ἀγλαίην,
 ἥ ἔμαλ' ὅτ' εἰώθε κακῆς δδύνησι παλάζειν.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀσπερόεντος.
- 770 Ὅσσον δ' ἡρωειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἤμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμὸν τε βέοντα,
 ἦχι ῥοδὸς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
- 775 ἐνδ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 λύσας· ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέταίλε νέμεσθαι.
- Αἱ δὲ βάτην, τρήρως πελαισίαν ἰθάθ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκονον, θοὶ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ
 ἔστασαν, ἀμφὶ βῆην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συοὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδόν·
 ἐνθα στᾶσ' ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῃ,
 ὅς τόσσον αὐδῆσάσθ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, καὶ· ἑλέγχεα, εἶδος ἀγήτοι,
 ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον κωλύεσθεο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλῶν Δαρδανιάων
- 790 οἴχεσθον· κείνου γὰρ ἐδίδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ ἐκὼς πόλιος κοίτης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
- ὧς εἰποῦσ' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔρε δὲ τόγγε ἀνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
- 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος
 Τρώας γὰρ μιν ἔπειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος αὐχῆλ'· τῇ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἰσχῶν τελαμῶνα κελαινεφές αἶμ' ἀπομόργνυ.
 Ἰκπεῖου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἦφατο φωνήσεν τε·
- 800 Ἥ ὄλγον οἱ παῖδα ἐοικότα γαίνατο Τυδεύς.
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καὶ β' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶσκον,
 οὐδ' ἐκπαφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελὸς ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
- 805 δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἐκῆλον·
 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ἐν καρτερὸν, ὥς τοπάρους περ,
 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνέκτα.
 [ῥηϊδίως τοῖη οἱ ἐγὼν ἐπιτάβροδος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
- 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σεν ἡ κάματος πολυδίη γυῖα δέδουκεν,
 ἥ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἐπειτα
 Τυδῆος ἐκγονός ἐστι δαίφρονος Οἰνείδαο.
- Τὴν δ' ἀπαμειδόμενος προσέφη κρατερὸς Διομή-
 815 γνήσω σε, θεὰ, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο· [ῥησ']
 τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐτιμύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ἔκνομος·
 ἄλλ' ἔτι σὺν μένημαι ἐφετμέων, ὅς ἐπέταίλας.

agedum, adversus-ipsam incita Minervam praedatricem,
 quae ipsum maxime solita est gravibus doloribus injicere.

Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea candidis-ulis Juno:
 sed scutica-verberavit equos: hi autem non inviti volabant
 per-medium terraeque et caeli stellati.

Quantum vero aeris-pellucidi-spatium vir videt ocalis,
 sedens in specula, prospectans in purpureum pontum:
 tantum saltu-conficiunt deorum altisoni equi.

At quando jam Trojam pervenerunt, ad-fluviosque labentes,
 qua fluente Simois commiscunt et Scamander:

ibi equos stitit dea candidis-ulis Juno,
 solutos a-curru; circumque caliginem multam fudit:
 illis vero ambrosiam Simois summisit depascendam.

Hae autem iverunt, pavidis columbis incessu similes,
 viris Argivis auxiliari properantes.

Sed quando jam venerant, ubi plurimi et fortissimi

stabant, circum vim Diomedis equum-domitoris

conferti, leonibus similes cruda-vorantibus,

vel suis apri, quorum robur non imbecille;

ibi stans clamavit dea candidis-ulis Juno,

Stentori assimilata magnanimo, aeraam-vocem-habenti,

qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta:

[Proh pudor, Argivi, turpia probra, forma tantum admi-
 rabiles:] quamdiu quidem in praelium itabat divinus Achilles,

numquam Trojani ante portas Dardanas

progrediebantur; illius enim timebant validam hastam:

nunc vero procul ab-urbe cavas apud naves pugnant.

Sic fata, excitavit robur et animum uniuscujusque.

Tydidæ autem supervenit dea caelis-oculis Minerva;

reperitque hunc regem apud equos et currus

vulnus refrigerantem, quod ei infixerat Pandarus sagitta:

sudor enim ipsum affligebat sub lato loro

clypei pulcre-orbiculati; quo affligebatur, laborabatque ma-

nu:] et elevans lorum, nigrum sanguinem abstergebat.

Equinum autem dea jugum attigit, dixitque:

Profecto parum sibi filium similem genuit Tydeus!

Tydeus utique parvus quidem erat corpore, sed pugnator.

Ac quando ipsum ego pugnare non sinebam,

nec furenter-irruere, quando quidem venit seorsum ab-Achi-

vis] legatus ad Thebas, plures inter Cadmeos,

convivari ipsum jussi in aedibus quietum:

sed is animum retinens suum fortem, sicuti prius,

juvenes Cadmeorum provocabat, in-omnibus autem vincebat.

[facile: talis illi ego adjutrix eram.]

Tibi vero quidem ego assisto-que, et te tueor,

et te prompto-animo jubeo cum-Trojanis pugnare:

sed tibi vel defatigatio ex-multo-labore membra subit,

vel te certe aliquo-modo timor tenet exanimis. Non sane tu

posthac] Tydei soboles es (reputaberis), bellicosai CEnidae.

Hanc autem respondens allocutus-est fortis Diomedes:

agnosco te, dea, filia Jovis regidem-tenentis:

ideo tibi libenter dicam verbum, nec celabo.

Nec aliquis me timor tenet exanimis, nec ulla ignavia;

sed adhuc tuorum recordeo jussorum, quas injunxisti.

Οὐ μ' εἰας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μέχεσθαι
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Διὸς ἔς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν δέξῃ χαλκῶ.
 Τούνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναγέζομαι ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γηγνώσκω γάρ Ἀρῆα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ καχαρισμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἀρῆα τόγῃ δεῖδιθι μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοίη τοι ἔσθ' ἐπιτάβροθός εἰμι.
 Ἄλλ' ἀγ' ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἔκπους·
 τῶφον δὲ σχεδὴν μῆδ' ἔζεο θυῶρον Ἀρῆα
 τῶτον μαίνόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόραλλον·
 ὅς κ' ἦν μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεινὴ ἀγορεύων
 Τρῶσι μαχέσσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργεῖοισιν ἀρῆζειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρῳέεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.
 Ὡς φασμένη Σθέnelον μὲν ἀρ' ἔκπουν ὥς χαμῆζε,
 χειρὶ πάλιν ἐρύσασσ'· ὁ δ' ἀρ' ἐμπαπῆας ἀπέρουσεν.
 Ἡ δ' ἔς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διόν
 ἐμμεμαυῖα θεὰ· μέγα δ' ἔδραχε φήγινος δέων
 βριβοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
 Αἰέτο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτίκ' ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἔκπους.
 Ἦτοι δὲ μὲν Περιφάντα πλώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν δ' ἄριστον, Ὀχρῆσιον ἀγλαὸν υἱόν·
 τὸν μὲν Ἀρῆς ἐνάριζε μαιφρόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 νῦν ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρῆς.
 Ὡς δὲ ἰδε βροτολοιγὸς Ἀρῆς Διομήδεα διόν,
 ἦτοι δὲ μὲν Περιφάντα πλώριον αὐτόθ' ἔασεν
 κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείων ἐξείνυτο θυμόν·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰδὸς Διομήδεος ἔκποδάμοιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλληλοῖσιν ἰόντες,
 πρόσθεν Ἀρῆς ὠρέεσθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἔκπων,
 ἤγει χαλκίῳ, μεμαῶς ἐπὶ θυμὸν ἐλέσθαι·
 καὶ τόγῃ χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥσεν ὑπ' ἐκ δίφρου ἐτάσσιον ἀιχθῆναι.
 Δεύτερος αὖθ' ὠρμητὸ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 ἤγει χαλκίῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 κίπτον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζώννυσκετο μέτρην·
 ἤ β' αὖ μιν οὐτα τυχῶν, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδασεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτίς· Ὁ δ' ἔδραχε χάλκεος Ἀρῆς,
 ὥσεν τ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ αἶχον ἢ δεκάχιλοι
 ἑσέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ζυνάγοντες Ἀρῆος.
 Τοῖς δ' ἀρ' ὑπὸ τρώοις εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 αἰσάντας τόσον ἔδραχ' Ἀρῆς ἄτος πολέμοιο.
 Οἷον δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσεῖος ὀρνυμένοιο·
 τοῖς Τυδείδῃ Διομήδῃ χάλκεος Ἀρῆς
 φαίνεται, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρκαλιμῶς δ' ἔβαινε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 παρὰ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, θυμὸν ἀγέων,
 αἰετὸν δ' ἀμείροτον αἶμα, καταβρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ ῥ' Ὀλοφυρόμενος ἔπαια πτερόεντα προσήυδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ δρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;

Non me sinebas cum-beatis diis ex-adverso pugnare
 ceteris : sed si Jovis filia Venus
 veniret in praelium , hancce-vulnerare acuto aere.
 Quare nunc et ipse recedo , atque etiam ceteros
 Argivos jussi congregari hic omnes :
 agnosco enim Martem praelium imperatorie-obeuntem.
 Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva :
 Tydide Diomedes , meo carissime animo ,
 neu tu Martem propter-hoc time , neu quenquam alium
 immortalium : talis tibi ego adiutrix sum.
 Verum age , in Martem primum dirige solidis-ungulis equos ,
 ferique eum cominus , neu reverere impetuosum Martem
 hunc insanientem , prater naturam adscitum malum , in-
 constantem ;] qui nuper mihiq[ue] et Junoni affirmavit dicens ,
 in-Trojanos se pugnaturum , atque Argivis auxiliaturum ;
 nunc vero cum Trojanis versatur , horumque est-oblitus.
 Sic locuta , Sthenelum quidem de curru pepulit humi ,
 manu retrorsum trahens ; ille autem alacriter desiluit.
 Ipea vero in currum ascendit juxta Diomedem divinum
 valde-ruens dea : vehementer autem genuit faginus axis
 sub-pondere ; gravem enim vehebat deam , virumque fortis-
 simum.] Corripuit autem scuticam et habenas Pallas Minerva :
 statim in Martem primum dirigebat solidis-ungulis equos.
 Ille quidem Periphantem ingentem occidebat ,
 Etolorum longe fortissimum , Ochesii praeliarum filium.
 Hunc Mars occidebat caede-inquinatus ; sed Minerva
 induit Orci galeam , ne ipsam videret validus Mars.
 Postquam vero vidit hominum-perniciem Mars Diomedem
 divinum] , is quidem Periphantem ingentem illic sivit
 jacere , ubi primum interficiens abstulerat animam ;
 atque ivit recta-in Diomedem equum-domitorem.
 Hi vero quum jam prope essent , alter-in alterum vadentes ,
 prius Mars protendit super jugum habenasque equorum
 hasta aerea , cupiens illi animam eripere :
 atque hanc manu prehensam dea caesiis-oculis Minerva
 depulit a curru , ut-incassum praterfugeret.
 Secundus tum impetum-secit pugna strenuus Diomedes
 hasta aerea : infixit autem connixa Pallas Minerva
 imum in ile , ubi cingebatur cinctu :
 ibi ipsam vulneravit assecutus cutemque pulcrum dirupit ,
 et hastam extraxit rursus. Tum vero vociferatus-est aereus
 Mars ,] quantum novies-mille clamarent vel decies-mille
 viri in bello , certamen committentes Martis.
 Inde tremor subiens-occupavit Achivosque Trojanosque
 territos : adeo vociferatus-est Mars insatiabilis belli.
 Qualis autem ex nubibus nigra apparet caligo ,
 ab aestu venti graviter-spirantis qui-excitatur :
 talis Tydidæ Diomedei aereus Mars
 apparebat , una-cum nubibus iens in coelum latum.
 Statim vero venit deorum in-sedem , excelsum Olympum :
 juxtaque Jovem Saturnium consedit , animo morrens ,
 ostenditque immortalem sanguinem defluentem ex vulnere ,
 et lamentans verba alata ad-eum-locutus-est :
 Jupiter pater , non indignaris videns haec violenta factura ?

αἰεὶ τοὶ βῆγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἀνδρῶσσι φέροντες·
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεις ἄρρωνα κούρην,
 οὐλομένην, ἥ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμνηεν·
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς Ἐνὸς Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνείεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδήλον·
 ἢ νῦν Τυδέος υἱὸν, ὑπέρβηνμον Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέχεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδά μὲν πρῶτον σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέως πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 ἦ κε ζῶς ἀμενής ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν. [Ζεῦς
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα
 μήτη μοι, ἄλλοπρόκαλλε, παρεῖόμενος μινύριζε·
 890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμος τε μάχαι τε·
 μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,
 Ἥρης τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἷω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μάν σ' ἐτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευσ' ὦδ' αἰδήλος,
 καὶ κεν δὴ παλαι ᾔστα ἐνέρετος Οὐρανίωνων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήν' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήν' ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
 ἤχεσάτ'· οὐ μὲν γάρ τι κατὰθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ἱγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὤκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ὥς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο δοῦρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσσαν·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, κύδει γαίῳν.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥρην τ' Ἀργεῖην καὶ Ἀλαλκομενῆς Ἀθήνην,
 παύσασαι βροτολογὸν Ἄρη' ἀνδροκτασίαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ·
 πολλὰ δ' ἄρ' ἐνθα καὶ ἐνθ' ἴθυσε μάχῃ πεδίοιο,
 ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 μεσσηγὺς Σιμόντος ἰδὲ Σάνθοιο βοάων.
 5 Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμῳνίος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων βῆξε φάλαγγα, φόνος δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἀριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 υἱὸν Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε·
 τὸν β' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάlon ἱπποδασείης,
 10 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἰσω

semper sane acerbissima dii passi sumus
 παῖσιν alius-in-alium consilio, gratiam hominibus deferentes
 tibi omnes irati-sumus : tu enim genuisti dementialem filiam
 perniciosam, cui semper iniqua facta curae sunt :
 alii etenim omnes, quotquot dii sunt in Olympo,
 tibi que obediunt, et subjecti-sumus unusquisque :
 hanc vero nec verbo incessis, nec quoquam facto,
 sed incitas etiam, quum ipse generis filiam pestiferam :
 quae nunc Tydei filium, insolentem Diomedem,
 ut-fureret exstimulavit in immortales deos.
 Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad car-
 pum,] ac postea in-me ipsum irruit, demoni par ;
 at me subduxerunt veloces pedes ; profecto aliqui dii
 tibi dolores passus-essem inter horrendas cadaverum-strages,
 aut, vivus, viribus-fractus essem aeris ictibus.

Eum autem torve intuitus allocutus est nubes-cogens Jupi-
 ter :] nequid mihi, omnium-partium-vir, assidens quiriteris
 invisissimus vero mihi es deorum, qui Olympum tenent.
 Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnaeque ;
 matris tibi ingenium est intolerandum, nescium cedere,
 Junonis : quam quidem ego aegre reprimo verbis.

Idcirco te puto illius haec pati consiliis.
 Attamen non te amplius diu patiar dolores sustinere :
 ex me enim genere (genitus) es, mihi que te peperit mater.
 Si vero aliquo ex alio deorum natus-esses ita improbus,
 sane jam pridem fuisses inferior Urani-filii (Titanibus).

Sic dixit, et Peonem ei jussit mederi.

Huic autem Peon dolorem-pellentia medicamina inspergens,
 sanavit ; nequaquam enim mortalis ortus-erat.

Sicut autem quando fici-succus lac album agitatus in-coagu-
 lum-cogit,] liquidum quod-erat ; valdeque velociter circum-
 agitur a-miscente :] sic ille celeriter sanavit impetuosum Mar-
 tem.] Hunc autem Hebe lavit, elegantesque vestes induit :
 juxtaque Jovem Saturnium consedit, gloria exsultans.

Hae vero rursus ad domum Jovis magni redierunt,
 Junoque Argiva, et Alalcomeneis Minerva,
 quum-repressissent hominum-porniciem Martem a-virorum-
 caedibus.

ILIADIS VI.

Hectoris et Andromachæ colloquium.

Trojanorum inde destituta-est et Achivorum acies gravis :
 saepe autem huc et illuc ruerat pugna per-campum,
 viris in-ae-invicem dirigentibus aetatas hastas,
 interSimoentis et Xanthi fluenta.

Ajax autem primus Telamonius, murus Achivorum,
 Trojanorum rupit phalange, lucemque sociis attulit,
 virum percutiens, qui fortissimus inter Thraeces erat,
 filium Eüssoi, Acamantem strenuumque magnumque.
 Hunc percussit primus in-galeæ cono setis-equinis-densæ,
 inque fronte fixit hastam ; penetravitque intra os

αἶμα χαλασθεῖ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπαυε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔκειτο εὐκτεμένην ἐν Ἀρίσῃ,
 ἀφνειὸς βίῳ, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
 15 πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὁδῶ ἐπὶ οἰκίᾳ καίων.
 Ἀλλὰ οἱ οὕτως τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν δαῖθρον,
 πρόσθεν ὑπαντίσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότ' ἔκπῳ
 ἔσκεν ὀφνηγός· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
 20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφελτίον ἐξενάρειζεν·
 βῆ δὲ μετ' Ἀίσον καὶ Πήδασον, ὅς ποτε Νύμφη
 νῆς Ἀαρβαρέῃ τέτ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 πρῶτότατος γενεῇ, σκότιον δὲ ἰ γαῖντο μῆτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ἑσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 ἣ δ' ἵπκουσαμένη διδυμάονε γαῖντο παῖδα·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα χεῖρα
 Μεισιτιάδης καὶ ἀπ' ὤμων τέχε' εὔστα.
 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπαυε μενεπτολεμὸς Πολυπότῃς·
 30 Πυδότην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάρειζεν
 ἔγχεϊ χαλασθεῖ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα διόν.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀθληρὸν ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· ἔλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 καὶ δὲ, Σατνιόεντος εὐρβρέταο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινῇ. Φύλακον δ' Ὀλε Λήϊτος ἦρως
 φαίγον· Εὐρύπυλος δὲ Μελαῖνθιον ἐξενάρειζεν.
 Ἀδραστὸν δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ᾤον· ἔκπῳ γὰρ οἱ ἀτυχόμενον πεδίον,
 ὅς ἐν βλαφθέντῃ μυρικίνῳ, ἀκύλον ἄρμα
 40 ἔκταν· ἐν πρώτῳ θυμῷ, αὐτῷ μὲν ἰδὴτήν
 πρὸς πόλιν, ἥ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβόντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 κρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔσση
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδραστὸς δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἑλλίσσεται γούνων·
 Ζώνρῃ, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 Πᾶσι δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κείται,
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμητὸς τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χάριται πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 50 εἰ κεν ἐμὲ ζῶον πεπύθοι· ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρinen.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὄσσειν ὃ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἐνὶ στήθεσσι θάων, καὶ δημοκλήσας ἔπος ηὔδα·
 55 Ὡς πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
 ἀνδρῶν; ἦ τοι ἀρίστα πεποιήται κατὰ οἶκον
 πρὸς Τρώων· τῶν μῆτις ὑπακφύγοι αἰπὺν δαῖθρον,
 χεῖρας δ' ἡμετέρας μὴδ' ὄντινα γαστέρι μῆτηρ
 καῶρον ἰόντα φέροι, μὴδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἄμα πάντας
 60 Πίου ἐξαπολοῖατ' ἀκίχθεστοι καὶ ἀφαντοί.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφεῖον φρένας ἦρως,
 αἶμα παρειπών· Ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χεῖρι
 ἥρως Ἀδραστὸν τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ὅτα κατὰ λαπαρῇν· ὁ δ' ἀνέτραπτε· Ἀτρεΐδης δὲ

cuspiis aerea : ei vero tenebrae oculos cooperuerant.
 Axyllum porro interfecit pugna strenuus Diomedes,
 Teuthraniden, qui habitabat bene-structa in Arisba,
 dives victus (*opum*), dilectusque erat hominibus :
 omnes enim excipiebat-benigne, ad viam *sittas* aedes habitans.
 Sed ab-eo nullus horum tunc arcuit tristem interitum,
 ante subveniens : sed ambos anima privavit *Diomedes*,
 ipsum et famulum Calesium, qui tunc equorum
 erat auriga : hique ambo terram subierunt.
 Dresum autem Euryalos et Opheltion interfecit ;
 ivitque in Aesepum et Pedasum, quos quondam nympha
 Naias Abarbarea peperit eximio Bucolioni ;
 Bucolion autem erat filius nobilis Laomedontis,
 maximus natu, clandestinum vero ipsum peperit mater :
 pastor autem, ad oves cum ea coitit amore et cubili :
 haec vero gravida-facta gemellos peperit filios :
 et horum quidem solvit robur et splendida membra
 Mecistiades *Euryalus*, et ab humeris arma detraxit.
 Astyalum inde occidit bellicosus Polypotes ;
 Pyditen vero Ulysses Percosium interfecit
 hasta aerea ; Teucerque Aretionem divinum.
 Antilochus autem Ablerum interemit hasta splendenti
 Nestorides ; Elatum vero rex virorum Agamemno :
 incolebat autem, Satnioentis pulcre-fluentis ad ripas,
 Pedasum altam. Phylacum autem occidit Leitus heros
 fugientem ; Eurypylus vero Melanthium interfecit.
 Adrastum vero deinde pugna strenuus Menelaus
 vivum cepit : equi enim ei pavore-attoniti *fugientes* per-cam-
 pum,] ramo impediti myricino, curvo curru
 fracto ad primum temonem (*ubi e curru exit*), ipsi quidem
 iverunt] ad urbem, quo ceteri pavore-attoniti fugiebant ;
 ipse autem *Adrastus* de curru juxta rotam devolutus-est
 pronus in pulvere in os : prope autem ipsum stetit
 Atrides Menelaus, tenens longae-umbrae hastam.
 Adrastus vero deinde complexus, supplex-orabat, genua :
 Vivum-cape, Atrai filii, tuque dignum accipe liberationis-
 pretium.] Multae autem in divitis patris *domo* res-preliosae
 repositae-sunt,] aequae, aurumque, elaboratumque ferrum :
 e-quibus tibi largietur pater infinitum redemptionis-premium
 si me vivum esse audiverit ad naves Achivorum.
 Sic dixit : huic autem animum in pectoribus concitabat.
 Ac sane ipsum statim erat veloces ad naves Achivorum
 daturus suo famulo deducendum : verum Agamemno
 obvius venit currens, et minaciter-clamans verba dixit :
 O mollis, o Menelae, cur-nam vero tu curam-agis ita
 hominum *servandorum* ? profecto tibi praecclare res-gesta-est
 domi] per Trojanos : quorum nemo effugiat grave exitium,
 manusque nostras : ne-is-quidem quem in-sinu mater
 infantem gestet, ne hic-quidem effugiat : sed simul omnes
 ex-Ilio funditus-pereant, inhumati et prorsus-sine-vestigio.
 Sic locutus mutavit fratris mentem heros,
 decentia admonens. Ille vero a se depulit manu
 heroem Adrastum ; eumque rex Agamemno
 vulneravit ad ile : hic autem resupinatus-est. Atrideosque

66 ἄλ' ἐν στήθεσι βᾶς ἐξέσπασε μελινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 μή τις νῦν ἐνέρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν κλειστόα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 ἄλλ' ἀνδρας χτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκπλοι
 νεκροὺς ἅμ' πεδίον συλῆσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 ἴδιον εἰσανέβησαν, ἀναλκίησι δαμέντες,
 75 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείας τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἑλένος, ὠκυπόδων δ' ἄριστος·
 Αἰνείας τε καὶ Ἑκτορ' ἐπὶ πόνος ὕμμι μέλιστα
 Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγρέκλινται, οὐνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδὺν ἔσπε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 80 στή· αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάζετε πρὸ πυλάων,
 πάντῃ ἐποικόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, θηλοῖσι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 καὶ μάλα τειρόμενοί περ' ἀναγκαῖη γὰρ ἐπείγεται·
 Ἑκτορ, ἄτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ζυνάγουσα γεραίς
 νηὶν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἔαρη,
 οἴεσσα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 πέπλον, ἃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐν μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φιλάτατος αὐτῇ,
 θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐν νηῇ,
 ἥ τις, ἡλέστας, ἱερουσέμεν, αἰ κ' ἐλεῆσθαι
 95 ἔστω τε καὶ Τρῶων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄριστον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστορα φόβοιο·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆα ποδ' ὠδὲ γ' ἐδεϊδμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὄνικα φασὶ θεᾶς ἐξ ἑμμεναί· ἄλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἱσοφάριζεν.
 Ὡς ἔραθ'· Ἑκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 πᾶλλον δ' ὄρεα δαῦρα, κατὰ στρατὸν ὄψετο πάντη,
 105 στρόνον μαχέσασθαι, ἔγχευε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελήχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 φάν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανόφ' ἀστερόεντος
 Τρῶσιν ἀλεξήσονται καταθήμεν' ὥς ἐλελήχθεν.
 110 Ἑκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆες ὑπέρθυμοι, τηλέλεχτοί τ' ἐπικούροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ἄρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴδιον ἡδὲ γέροντιν
 εἶπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἄμμι δὲ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αἰχλὴν δέρμα καλαινόν,
 ἄντυξ, ἥ πυμμένη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοῖσσι. —

pede pectoribus imposito extraxit fraxineam hastam.
 Nestor autem Argivos hortabatur, altum clamans;
 O amici, heroes Danaei, famuli Martis,
 ne quis nunc exuvitis instans a tergo
 maneat, ut plurima ferens ad naves redeat;
 sed viros interficiamus; postea vero et has otiosi
 a-corporibus per campum auferetis mortuis.
 Sic fatas, concitavit ardorem et animum cojasque.
 Tunc autem Trojani Marti-caris ab Achivis acti
 Ilium se-recepissent, ignavia sua domiti,
 nisi inde Aeneasque et Hectori dixisset astans
 Priamides Helenus, augurum longe praestantissimus:
 Aeneasque et Hector; quoniam labor vobis maxime
 Trojanorum et Lyciorum incumbit, quia praestantissimi
 omnem ad impetum estis pugnandique consulendique,
 state hic, et populum continete ante portas,
 quoquo-versum discurrentes, priusquam in manus no-
 rum] fugientes incidant, hostibusque gaudium fiant.
 Ac postquam phalanges cohortati-fueritis omnes,
 nos quidem cum-Danaeis pugnabimus, hic manentes,
 etsi valde afflicti; necessitas enim urget:
 Hector, at tu in-urbem proficiscere, dictoque deinde
 matri tuae et meae: haec vero congregans honoratas-matronas
 in-templum Minervae caesiis-oculis, in arce summa,
 aperiens clave valvas sacrae aedis,
 peplum, qui sibi videatur pulcerrimus et maximus
 esse in aedibus, et ei longe carissimus ipsei,
 ponat Minervae ad genua pulcras-comas-habentis:
 et ei voveat se duodecim boves in templo
 anniculas, jugum-non-passas, sacrificaturam, si miserati-
 fuerit] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos:
 si Tydei filiam averterit ab-Ilio sacra,
 ferocem bellatorem, violentum auctorem fugae hostium;
 quem sane ego fortissimum Achivorum dico esse:
 nec Achillem unquam sic timeamus, ducem virorum,
 quem ajunt e dea natum esse; sed hic (Diomedes) nimis
 furit, nec quisquam ei potest viribus par-esse.
 Sic dixit: Hector vero nequaquam fratri inobsequens-erat.
 Statim de curru cum armis desiliit in-terram;
 vibransque acutas hastas, per exercitum ibat quoquo-versum,
 concitans ad-pugnandum, suscitavitque pugnam gravem.
 Illi autem conversi-sunt a fuga, et adversi steterunt Achivis:
 Argivi vero recesserunt, desieruntque a-caede:
 existimabantque, aliquem immortalium de caelo stellato
 Trojanis auxiliaturum descendisse: ita conversi-sunt.
 Hector autem Trojanos exhortabatur, altum inclamans:
 Trojani animosi, et e-longinquo-vocati socii,
 viri estote, amici, revocate autem strennam fortitudinem,
 tantisper dum ego ivero ad Ilium, et senibus
 dixero consiliariis et nostris uxoribus,
 deos ut-precentar, voveantque hecatombas.
 Sic igitur locutus, abiit galeam-motans Hector:
 et ei malleolos pedum circumpulsabat et cervicem corium a-
 trum, jura, quae extrema ambiebat scutum umbonem-habens.

Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδεὸς υἱός
 20 ἔς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τὸ πρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολλὴ προδέδχθαις ἀπάντων
 σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μῆνι ἀντιώσων.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰληλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκιοόργος,
 δὴν ἦν, ὃς βα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἐρίζεν
 ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σῶε κατ' ἡγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πῖσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ἐπ' ἀνδροφόνιο Λυκούργου
 135 θεινόμεναι βουπλήγῃ· Διόνυσος δὲ φοβηθεὶς
 δῦσεθ' ἄλδς κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δεϊδίῳτα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς δημοκλῆ.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκεν Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἔδδοίμην μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσπον ἴθ', ὃς κεν θᾶσσον ἄλθρου πεῖραθ' ἔκηται.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσήυδα φαίδιμος υἱός·
 145 Τυδεῖδῃ μεγάρυμ, τίη γενετὴν ἑραεῖνεις;
 οἷη περ φύλλων γενετὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα γὰρ μὲν τ' ἀνέμος χαμαῖς χεῖει, ἄλλα δὲ θ' ὅλη
 τηλεδώσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὃς ἀνδρῶν γενετὴ ἡμὲν φύει ἡδ' ἀπολήγει.
 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὔειδῃς
 ἡμέτερην γενετὴν, πολλοὶ δὲ μιν ἀνδρὲς ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεὺς ἱπποπότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 155 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινὴν
 ἔκασαν. Αὐτὰρ οἱ Προΐτος κἀκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὃς β' ἐκ δήμου ἔλασεν, ἐπεὶ πολλὸν φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσαν.
 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνητο, δι' Ἀντεία,
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 πῦθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαίφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἥ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήυδα·
 Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἥ κάκτανε Βελλεροφόντην,
 165 ἥ μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλούσῃ.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, ὅλον ἔκουσεν·
 κτείνει μὲν β' Ἀλκίωνα, σεβάσασατο γὰρ τόγε θυμῷ,
 πέμπε δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 γράψας ἐν πίναισι πευκτῶ θυμοφθόρα πολλά·
 170 δεῖξαι δ' ἡνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ἐπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε Ξάνθον τε βέοντα,

Glaucus autem, Hippolochi gnatus, et Tydei filius
 in medium ambarum-partium congredebantur prompti pug-
 gnare.] Ac quum jam prope essent, se-invicem invadentes,
 illum prior allocutus-est pugna strenuus Diomedes :
 Quis vero tu es, præstantissime, mortalium hominum?
 non enim unquam vidi te pugna in viros-clarante
 antehac : atqui nunc longe antecessisti omnes
 tua confidentia, quandoquidem meam longam hastam man-
 sisti :] infelcium vero filii meo robori occurrunt.
 Sin autem aliquis immortalium de coelo venisti,
 non equidem cum-diis celestibus pugnvero.
 Non enim ne Dryantis-quidem filius, fortis Lycurgus,
 diu vixit, qui quidem cum-diis celestibus contendebat :
 qui olim furentis Bacchi nutrices
 persequabatur per sacrum Nyseium; illæ vero simul omnes
 thyrsos humi projecerunt, ab homicida Lycurgo
 percussæ stimulo-boario; Bacchus autem fugatus
 subit maris undam, Thetisque excepit sinu
 perterritum : vehemens enim eum tenebat tremor viri com-
 minatione.] Huic quidem postea irati-sunt dii facile viventes,
 et ipsum cæcum reddidit Saturni filius; neque amplius diu
 vixit, quoniam immortalibus exosus-erat omnibus diis.
 Neque ego cum-beatis diis velim pugnare.
 Si vero quis es mortalium, qui telluris fructu vescuntur,
 propius accede, ut ocyus mortis ad-metas pervenias.
 Hunc vicissim Hippolochi allocutus-est splendidus filius
 Tydide magnanime, cur genus meum percontaris?
 qualis foliorum generatio, talis est et hominum.
 Folia alia quidem ventus humi fundit, alia vero silva
 germinans producit, veris autem tum (i. e. quando) succedit
 tempus:] sic hominum generatio et nascitur, et desinit.
 Si vero vis et hæc scire; ut bene cognoscas
 nostram stirpem, multi autem ipsam ipsam homines norunt :
 est urbs Ephyra, in-recessu Argi equos-pascentis,
 ibi autem Sisyphus erat, qui maxime-astutus erat hominum,
 Sisyphus Æolides : is autem Glaucum genuit filium;
 ac Glaucus genuit eximium Bellerophontem;
 huic autem dii pulcritudinemque et virtutem amabilem
 præbuerunt. Sed ei Prætus mala molitus-est animo,
 qui e civitate eum expulit, quoniam supremus erat
 Argivorum : Jupiter enim ei illos sub sceptro subdiderat.
 In-hoc autem uxor Proeti insanierat, divina Antea,
 ut-clandestino amore misceretur : sed huic neutiquam
 persuasit bona mente-prædito, prudenti Bellerophonti.
 Illa vero mentita, Proetum regem sic allocuta-est :
 Morere, o Proete, vel interfice Bellerophontem,
 qui mecum voluit amore misceri, nolente.
 Sic dixit : at regem ira cepit, quod-talia audierat :
 interficere quidem devitavit, religioni enim duxit hoc animo;
 misit autem ipsum in-Lyciam, deditque ei notas perniciosas,
 scribens in tabella complicata exitialia multa;
 ostendereque hæc eum jussit suo socero, quo periret.
 Atque ille abiit in-Lyciam deorum sub fausto ductu :
 sed ubi jam in-Lyciam pervenerat Xanthumque fluentem,

προφρονέως μιν τιεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν
 176 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἤτε σῆμα ἰδέσθαι,
 ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παραδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥά Χίμαιραν ἀμαιομακίτην ἐκέλευσεν
 180 πεφνέμεν· ἥ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων·
 πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο·
 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλλίμοισιν·
 186 καρτίστην δὴ τήγγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανέρας.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῃ πικινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 190 πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἔοντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης·
 καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμνοσιν τάμον, ἔξοχον ἄλλον,
 196 καλὸν φυταλίης, καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.
 Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαίφρονι Βελλεροφόντῃ,
 Ἰσανδρόν τε καὶ Ἴππολοχον καὶ Λαοδάμειαν.
 Λαοδάμειή μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 ἥ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπ' ἤχετο πῆσι θεοῖσιν,
 ἦτοι δ' ἀπ' ἐπιδόμον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἄλκτο,
 ὃν θυμὸν κατέδων, πᾶτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
 Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαργάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλίμοισιν·
 206 τὴν δὲ χολωσαμένην χρυσήϊος Ἀρτεμις ἔκτα.
 Ἴππολοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι·
 πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλον,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μὲν ἄριστοι
 210 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσήυδα ποιμένα λαῶν·
 216 Ἡ ῥά νύ μοι ξείνος πατρῷός ἐστι παλαιός·
 Οἰνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἤματ' ἐρύξας·
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἰνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 αὐτὰ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασιν.
 Τυδεά δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 κάλλιψ', ὅτ' ἐν Θῆβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
 226 εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεύμεθα καὶ δι' ὀμίλου.

benevole ipsum honoravit rex Lyciae latae.

Per-novem-dies eum hospitaliter-excepit, et novem boves mactavit :] sed ut jam decima apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ipsum interrogavit, et petit notam videre, qualem sibi genero a Prosto ferret.

Ac postquam notam exitialem acceperat generi, primum quidem eam Chimeram insuperabilem jussit interficere; haec autem erat divinum genus, non hominum; ante leo, pone autem draco, media vero capra; terribilem exhalans ignis vim ardentis : et hanc quidem interfecit, deorum signis fretus.

Secundo autem cum-Solymis pugnavit inclytis : acerrimam vero hanc pugnam dicebat se inlisse virorum. Tertio autem interfecit Amazones viragines.

Huc vero redeunti callidam fraudem aliam struxit rex : quum-delegisset e Lycia lata viros fortissimos, collocavit insidias : si vero nequaquam rursus domum redierunt ;] omnes enim interfecit eximius Bellerophontes.

Sed ut jam cognovit rex, hunc dei sobolem praeclearam esse, illic ipsum detinebat, dabatque et filiam suam ; dedit etiam ei honoris regi dimidium totius :

atque ei Lycii portionem-agri demensi-sunt, praestantem ceteris,] pulcrum hortensi-cultura et arvis, ut coheret.

Illa vero peperit tres liberos bellicosos Bellerophonti, Isandrumque et Hippolochum et Laodamiam.

Cum-Laodamia quidem concubuit providus Jupiter, haecque peperit similem-deo Sarpedonem aere-galeatum.

Sed quando etiam ille (Bellerophontes) exosus-erat omnibus diis,] jam is per campum Aleium solus errabat, suum animum exedens, vestigia hominum vitans :

Isandrum vero ejus filium Mars insatiabilis bello pugnante cum-Solymis interfecit inclytis ;

hanc autem irata aureas-habenas-tractans Diana occidit, Hippolochus vero me genuit et ex hoc dico me natum-esse ; misit autem me ad Trojam, et mihi valde multum injunxit, ut-semper fortissime-rem-gererem, et superior essem aliis nec genus patrum dedecorarem, qui multo fortissimi inque Ephyra exstiterunt et in Lycia lata.

Hoc tibi ex-genereque et sanguine me profiteor essa.

Sic dixit ; letatus-est autem pugna strenuus Diomedes ; hastam quidem defixit in terra alma, atque ipse blandis verbis allocutus-est pastorem virorum :

Profecto mihi hospes paternus es vetus :

Οἰνεus enim olim divinus eximium Bellerophontem hospitio excepit in aedibus, viginti dies retinens ; hi autem et sibi-mutuo dedere munera-hospitalia pulcra :

Οἰνεus quidem balteum dedit puniceo-colore fulgentem, Bellerophontes autem aureum poculum duplex :

et id ego reliqui, huc proficiscens, in aedibus meis.

Tydeum vero non memini, quoniam me adhuc parvulum reliquit, quando ad Thebas perierunt copiae Achivorum.

Quare nunc tibi quidem ego hospes carus Argo in-medio sum, tu autem in Lycia, si-quando horum ad-gentem venero.

Hastas vero alter-alterius vitemus etiam in turba.

Πολλοὶ μὲν γὰρ ἔμοι Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικούροι,
 κτείνειν, ὃν καὶ θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κτείνει·
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν καὶ δύνηται.
 130 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὅρρα καὶ οἶδε
 γνῶσιν, ὅτι ξείνοι πατρώοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
 χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνὶ αὐτῇ Γλαυκῷ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 135 ὃς πρὸς Τυδείδῃ Διομήδεα τεύχε' ἀμείβειν,
 χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐνεαβολίων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαίᾳς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκτανεν,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἀλοχοὶ θεὸν ἡδὲ θύγατρες,
 ἐρόμεναι παῖδας τε κασιγνήτους τε ἔτας τε
 140 καὶ πόσιος· ὃ δ' ἔπειτα θεοὺς εὐχέσθαι ἀνώγει
 πάσας ἐξείης· πολλῇσι δὲ κήδ' ἐφῆπτο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλῆ' ἔκτανεν,
 ἱστοῖς αἰδοῦσσι τετυγμένον· (αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 παντῇ μιν) ἐνεσαν θάλαμοι ἑξστοῖο λίθοιο,
 145 πληστοὶ ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ἑξστοῖο λίθοιο,
 πληστοὶ ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροί
 150 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν·)
 ἐνθα οἱ ἡπίδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐξάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 155 ἦ μάλα δὴ τεύρουσι δυσώνυμοι υἱέες Ἀχαιῶν,
 πugnάντων περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 εὐθὺν, ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 Ἀλλὰ μὲν, ὅρρα κέ τοι μεληιδέα οἶνον ἐνεῖκω,
 ὡς σπέισῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 160 πρῶτον· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσῃ, αἶ καὶ πῆσθαι·
 ἄνθρωποι δὲ κεκμηῶσι μένος μέγα οἶνος ἀΐξει,
 ὡς τῇνι κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τῇν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 165 μή μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι·
 χεῖροί δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λαΐβειν αἶθωπα οἶνον
 ἔρμαι· οὐδέ πη ἔστι κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσασθαι.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 170 ἔρχου σὺν θυέεσσιν, ἀλλίσσασα γεραίᾳς
 ἄκλον δ', ὅστις τοι χαρίεστατος ἡδὲ μέγιστος
 ἔστι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοὶ πολλοὶ φίλτατος αὐτῇ,
 τὴν θεὴ Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡχικόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
 175 ἥ τις, ἥμιστος, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
 ἔγρην αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 180 ἔρχου· ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὅρρα καλέσω,

Multi quidem enim mihi sunt Trojani inclytique socii,
 quorum occidam quemcumque deus obtulerit et pedibus as-
 secutus-fuero ;] multique vicissim tibi Achivi, quorum interfici-
 as quemcumque possis ;] arma vero inter-nos permutemus,
 ut et hi] norint, quod hospites paternos profitemur nos esse.

Sic igitur locuti, de curribus desilientes,
 manusque mutuo prehenderunt et fidem-dederunt.
 Tum vero Glaucō Saturnius mentem ademit Jupiter,
 qui cum Tydide Diomede arma permutavit,
 aurea aeneis, centum-boves-valentia novem-boves-valentibus.

Hector autem ut ad-Scaëasque portas et fagum pervenit,
 circa ipsum Trojanorum uxores currebant et filiae,
 percontantes de-filiisque fratribusque amicisque
 et maritis ; ille vero deinceps diis supplicare jussit
 omnes ordine : multis autem mala immissa-erant.

Sed quando jam ad-Priami domum præpulcrā pervenerat,
 fabrefactis porticibus instructam : (atque in ea
 quinquaginta inerant thalami e-polito lapide,
 prope se-invicem ædificati : ibi vero filii
 cubabant Priami propter legitimas uxores ;
 filiarum autem e-regione' oppositi intra atrium
 duodecim erant sub-eodem-tecto thalami e-polito lapide,
 prope se-invicem ædificati : ibi vero generi
 cubabant Priami propter pudicas uxores ;)
 ibi ei alma obvia venit mater,
 ad-Laodiceā vadens, filiarum forma præstantissimā ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et locuta-est :

Fili, cur relinquens bellum asperum venisti ?
 certe valde jam premunt abominandi filii Achivorum,
 pugnantes circa urbem ; te autem huc animus impulit
 profectum, ex summa arce Jovi ut-manus attollerēs.
 Sed mane, donec tibi mellea-dulcitate vinum attulero,
 ut libes Jovi patri et ceteris immortalibus
 primum ; deinde et ipse reficiaris, si hiberis ;
 viro autem defatigato robur valde vinum auget,
 sicut tu defatigatus-es, pugnans-pro tuis civibus.

Huc autem respondit deinde magnus galeam-motans He-
 ctor :] ne mihi vinum tolle dulce-animo, veneranda mater,
 ne me enerves, roboris autem viriumque obliviscar :
 manibus vero illotis Jovi libare nigrum vinum
 vereor : nec ullo-modo licet atras-nubes-cogenti Saturnio
 sanguine et tabo inquinatum vota-facere.
 Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatrix
 vade cum suffimentis, congregans honoratas-matronas ;
 pepulum autem, qui tibi pulcerrimus et maximus
 est in domo, et tibi longe carissimus ipse,
 hunc pone Minervæ in genibus pulcras-comas-habentis,
 et ei vove te duodecim boves in templo,
 ammiculas, jugum-non-passas, sacrificaturam, si miscrata-fue-
 rit] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos ;
 si Tydei filium averterit ab-Ilio sacra,
 ferocem bellatorem, fortem auctorem fugæ hostium.
 Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatrix
 vade ; ego vero Paridem adibo, ut eam vocem,

αἶψ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουόμεν· ὥς κ' οἱ αὖθι
γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρῳσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παῖσιν.
Εἰ καίνον γε ἴδοιμι καταβθόντ' Ἀϊδος εἴσω·
285 φαῖνεν κε φρέν' ἀτέρπου διζύος ἐκλεαθέσθαι.
ᾠς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπολοῖσιν
κέκλετο· ται δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστῳ γεραιάς.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον καταβήσατο κῆνεντα,
ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποῖκιλοι, ἔργα γυναικῶν
290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
ἤγαγε Σιδονίην, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
τὴν ὅδον, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
Τῶν ἐν' Ἀϊαράμην ἔκασθ' ἔφερε δῶρον Ἀθήνη,
ὃς κάλλιπας ἐν ποικιλαμασὶν ἡδὲ μέγιστος,
295 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπλάμπεν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
Βῆ δ' ἰέναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραῖα.
Αἰ δ' ὅτε νηὸν ἔκων Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
τῇσι θύρας ὥϊζε Θεανὸν καλλιπάρῃος,
Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
300 τὴν γὰρ Τρῳῆς ἔθικαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
Αἰ δ' ὅλολυγῇ παῖσι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.
Ἥ δ' ἄρα πέπλον εἰσοῦσα Θεανὸν καλλιπάρῃος,
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡϋκόμοιο·
εὐχομένη δ' ἤρ᾽το Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίποτι, δια θεῶν,
ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτὸν
πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαῶν προπάροιθε πυλάων·
ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῷ,
ἦνικ, ἡκίστας, ἱερεύσομεν, αἶψ' ἔλεσης
310 ἄστῳ τε καὶ Τρώων ἀλόγους καὶ νήπια τέκνα.
ᾠς ἔφατ'· εὐχομένη ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
ᾠς αἰ μὲν β' εὐχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
Ἐκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδρῳ βεβήκει
καλὰ, τὰ β' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν,
ἐγγυρὲ τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
Ἐνθ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
320 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
ἀσπίδα καὶ θώρακα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
Ἀργεῖή δ' Ἑλένη μετ' ἄρα διωῆσι γυναιξὶν
ἦστο, καὶ ἀμφιπολοῖσι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
325 Τὸν δ' Ἐκτωρ νεύσασεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τὸνδ' ἐνθεο θυμῷ.
Ἄσσοι μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτῇ τε πτόλεμός τε
ἄστῳ τὸδ' ἀμφιδέθη· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
330 εἰ τινὰ που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστῳ πυρὸς δηϊοιο θέρηται.
Τὸν δ' αὖτε προέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἐκτωρ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεύκισας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοῦνεκά τοι ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκουσον·

si velit dicentem audire : utinam ei illico
terra deliscat ! magnum enim ipsum Olympius nutriti detri-
mentum [Trojanisque et Priamo magnanimo ejusque filiis.
Si illum viderem descendente in Orcum ,
existimarem animum meum ingratis ærumnæ esse-oblitum .

Sic dixit ; hæc autem profecta ad ædes , ancillas
vocavit : illæque congregarunt per urbem matronas-honori-
tas .] Ipsa vero in conclave descendit odoribus-fragens ,
ubi erant ei pepla varia , opera mulierum !
Sidoniarum , quas ipse Alexander divina-forma-præditus
abduxerat a-Sidone , navigando-permensus latum pontum ,
ea via , qua Helenam abduxerat nobili-patre-ortam .
Horum unum promens Hecuba , tulit donum Minervæ ,
qui pulcerrimus erat ornatu-vario , et maximus ,
stellæque instar resplendebat ; jacebat autem ultimus omni-
um .] Profecta-est autem ire , multæque propere-sequeba-
tur matronæ .] Illæ vero ut ad-templum venerunt Minervæ ,
in arce summa ,] eis fores aperuit Theano pulcris-genis ,
Cisseis , uxor Antenoris equitum-domitoris ;
eam enim Trojani fecerant Minervæ sacerdotem .
Illæ autem cum-ululatu omnes Minervæ manus sustulere ;
hæc vero peplum prehensens , Theano pulcris-genis ,
posuit Minervæ in genibus pulcras-comas-habentis ;
vovensque imploravit Jovis filiam magni :

Veneranda Minerva , custos-urbis , excellentissima deorum ,
frange jam hastam Diomedis , atque etiam ipsum
pronus da cadere Sæas ante portas ,
ut tibi statim nunc duodecim boves in templo ,
anniculas , jugum-nondum-passas , sacrificemus , si miserata-
fueris] urbemque et Trojanorum uxores et infantes liberos .

Sic dixit vovens ; abnuit autem Pallas Minerva .
Ita illæ quidem vota-faciebant Jovis filiæ magni :
Hector vero ad ædes Alexandri ivit
pulcras , quas ipse edificarat cum viris , qui tunc optimi
erant in Troja glebosa architecti viri ,
qui ei fecerunt thalamum et tectum et atrium ,
prope ædes Priamique et Hectoris , in arce summa .
Illuc Hector intravit Jovi carus ; inque manu
hastam tenebat undecim-cubitum ; præmicabat vero hastæ
cuspis ærea , circumque aureus ambibat annulus .
Illum autem invenit in thalamo perpulcra arma parantem ,
clypeum et lorica et curvos arcus tractantem ;
Argiva autem Helena inter famulas mulieres
sedebat , et ancillis insignia opera imperabat .
Eum vero Hector objurgavit conspicatus probrois verbis :
Mirifice , non sane decenter iram hanc concepisti animo .
Viri quidem pereunt , circa urbem altumque murum
pugnantes , tui autem gratia pugnaque bellumque
urbem hanc circum-arsit : tu vero objurgares etiam alium ,
si quem usquam detrectantem videres horrendam pugnam .
Verum surge , ne brevi urbs igne hostili deflagret .

Hunc autem vicissim allocutus est Alexander divine-formæ :
Hector , quoniam me secundum quod-fas-est increpasti , nec ul-
tra fas ,] propterea tibi dicam ; tu vero attende , et me audi :

335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χλῶν οὐδὲ νομέσσει
 ἤμην ἐν θαλάμῳ, ἔβηλον δ' ἄχαι' προτραπέεσθαι.
 Nūn δέ με παρεμποῦσ' ἀλογος μαλακοῖς ἐπέσσειν
 ὄρμισ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὦδε καὶ αὐτῶ
 λῶϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμβέβηται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύνω
 ἢ ἱθ', ἐγὼ δὲ μέταίμι· κυχῆσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλχιόισιν·
 Ἀπερ ἔμεϊο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυόεσσης,
 345 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, σπε με πρῶτον τέλε μήτηρ,
 οἴχσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 εἰς ὅρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 ἐνθα με κῦμ' ἀπόρσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὦδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὠφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 ὅς ῥ' ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἰσχεα πολλὰ ἄνθρώπων.
 Τοῦτ' ὅτ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσασθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐξελεθε καὶ ἔξε ο τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 ὄρερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 εἶνα· ἔμεϊο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς ὅττι κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἔσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 360 μή με χάδι·, Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδὲ με πείσεις·
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὅρρ' ἐπαμύνω
 Τρῶεσσ', οἳ μέγ' ἔμεϊο ποθὴν ἀπεινὸς ἔχουσιν.
 Ἄλλὰ σὺν ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς,
 ὥς κεν ἐμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἑόντα.
 365 Ἐκί γάρ ἐγὼν οἴκονδ' ἐξελεύσομαι, ὅρρα ἰδωμαι
 οἴκτας ἀλογόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σπιν ὑπὸ τρόπος ἴξομαι αἶττις,
 ἢ ἦδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἀρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 370 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἔκανε δόμους εὐναϊετόντας,
 οὐδ' εὐρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 ἄλλ' ἤγε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφειστήκει γούσά τε μυρομένη τε.
 Ἔκτωρ δ' ὥς οὐκ ἐνδον ἀμύμονα τέμνεν ἄκοιτιν,
 375 ἵστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 ἤ τι πῃ ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἐνθα περ ἄλλαι
 380 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνῆ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πῃ ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἐνθα περ ἄλλαι
 385 Τρωαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰάσκονται·
 ἄλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἴλιου, οὐνεκ' ἄκουσεν
 πειρῆσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἢ μὲν δὴ πρὸς τεύχος ἐπαιγομένη ἀφικάνει,

non ego tam præ-ira in-Trojanos, nec præ-indignatione,
 sedebam in thalamo; sed volebam dolori indulgere.
 Nunc vero me uxor suadens mollibus verbis
 impulit ad bellum; videturque mihi sic et ipsi
 melius fore: victoria mutat (*alternis-vicibus sequitur*) viros.
 Verum age, nunc exspecta, Martia arma jam induero:
 vel præi, ego autem sequar; assecuturumque me te puto.
 Sic dixit; ei autem non respondit galeam-motans Hector.
 Hunc vero Helena verbis allocuta est blandis:
 Levir mei, canis (*impudentissimæ*) malorum-auctoris, hor-
 rendæ;] utinam me die illo, quo me primum peperit mater,
 abiisset auferens mala venti procella
 in montem, vel in undam multo-strepitu-resonantis maris:
 ubi me fluctus obrutam-perdidisset, atequam hæc facinora
 fierent.] Sed quoniam hæc ita dii mala statuerunt,
 viri inde debebam fortioris esse uxor,
 qui sentiret indignationemque et probra multa hominum.
 Huic autem nec nunc mens est constans, neque in-futurum
 erit: idcirco ipsam *sua stultitia* fruturum credo.
 Verum age nunc intra, et sede hac in sella,
 levir, quoniam tibi maxime labor mentem invasit,
 mei causa impudentissimæ et Alexandri causa noxæ:
 quibus Jupiter imposuit malam sortem, ut etiam in-posterum
 hominibus simus cantu-celebrati futuri.
 Huic autem respondit deinde magnus galeam-motans Hector:
 [ne me sedere-facias, Helena, benigna licet; nec mihi per-
 suadebis:] jam enim mihi animus incitatus est, ut succurram
 Trojanis, qui valde mei desiderium absentis habent.
 Verum tu concita hunc, festinatoque et ipse,
 ut me intra urbem assequatur *adhuc* versantem.
 Etenim ego domum ibo, ut videam
 domesticos uxoremque dilectam et infantem filium.
 Neque enim scio, si amplius ipsis redux veniam rursus,
 an si jam me sub manibus dii domituri-sint Achivorum.
 Sic igitur fatus abiit galeam-motans Hector:
 statimque postea pervenit ad-sedes *suas* bene-habitas,
 nec invenit Andromachen candidis-ulis in ædibus;
 sed illa cum filio et ancilla pulcro-peplo-induta
 in-turri stabat flensque ejulansque.
 Hector vero, ut non intus eximiam invenit uxorem,
 stetit ad limen procedens, et inter ancillas dixit:
 Eia, agite mihi, ancillæ, vera dicite:
 quo ivit Andromache candidis-ulis ex ædibus?
 an aliquo ad gloriam, an ad fratrum pulcris-peplis-induta-
 rum *ædes*.] an ad Minervæ *templum* exiit, ubi quidem aliæ
 Trojanæ pulcricomam tremendam deam placant?
 Hunc autem vicissim sedula œconoma verbis allocuta est:
 Hector, quandoquidem valde me jubes vera loqui:
 nec aliquo ad gloriam, nec ad fratrum pulcris-peplis-induta-
 rum *ædes*.] nec ad Minervæ *templum* exiit, ubi quidem aliæ
 Trojanæ pulcricomam tremendam deam placant;
 sed ad turrin ivit magnam Ilii, quoniam audivit
 premi Trojanos, potentemque impetum esse Achivorum.
 Ipsa jam ad murum festinans pervenit,

μαινομένην εἰαῖα· φέρε δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 390 Ἦ βρα γυνὴ ταμὴν· δ' ἀπέσουτο δώματος Ἑκτωρ,
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμέναις κατ' ἀγυιάς.
 Εὖτε πύλας ἔβαινε, διερχόμενος μέγα δαυτοῦ,
 Σκαῖδς (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδίονδε)·
 ἐνθ' ὁλοχός πολὺδωρος ἐναντίῃ ἤλθε θέουσα,
 395 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος·
 Ἡετίων, ὃς ἐναίεν ὑπὸ Πλάκῳ ὀληέσση,
 Θῆβη Ὑποπλακίῃ, Κιλίκισσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσπων·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντοσ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτως,
 Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλγίχιον ἀστέρι καλῷ·
 τόν β' Ἑκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλον
 Ἀστυάνακτ'· ὅς γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἑκτωρ.
 Ἦτοι δ' μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἑλαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἀμμορον, ἣ τάχα χήρη
 σεῦ ἴσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 σεῦ ἀφαρματούσῃ χθόνα δύνειν· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἴσται θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
 ἄλλ' ἄγε· οὐδέ μοι ἴσται πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμὼν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὐναιετώσαν,
 Θῆβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάρηξε· σεβάσσατο γὰρ τότε θυμῷ·
 ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχευε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἡδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ὅτ' ἐξέ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἱπὶ κλόν ἤματι Ἀἴδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 βουσίην ἐπ' ἐλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς δέεσσιν.
 425 Μητέρα δ' ἡ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὀληέσση,
 τὴν ἐπαὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἃς ὅγε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπείρεσι· ἀποινα·
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἴσται πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 430 ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἑλαίρει καὶ αὐτοῦ μῖμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 ἀμειβάτός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιβρομιον ἐπλετο τεῖχος.
 435 Τρεῖς γὰρ τῇ· Ἀθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 ἀμφ' Αἰάντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 ἡδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδείος Δικαιον υἱόν·
 ἣ ποῦ τίς σπιν ἐνίσπε θεοπρόντων εὐ εἰδώς,
 ἣ νῦ καὶ αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρώας καὶ Τρωάδας ἑλισσιπέπλους·

furenti similis : fort autem unā puerum nutrix.

Dixit mulier oecónoma; concitusque-exiit domo Hector
 eadem via retro bene-structos per vicos.
 Quum ad-portas venisset, pertransiens magnam urbem,
 Scæas (hac enim erat-ei egrediendum in-campum),
 tunc uxor quæ-magnam-attulerat-dotem, obviam venit currem,
 Andromache, filia magnanimi Ectionis :
 Ection, qui habitabat sub Placo silvosa,
 Thebe in Hypoplacia, Cilicibus viris imperans ;
 hujus vero filia nups erat Hectori ære-armato.
 Quæ ipsi jam occurrit, unāque famula ibat cum-ipsa,
 filium in sinu gestans tenellum, sic infantem,
 Hectoriden amatum, similem stellæ pulcræ ;
 quem quidem Hector vocabat Scamandrium, at ceteri
 Astyanactem : solus enim tutabatur Ilium Hector.
 Et ille quidem subrisit, intuens filium tacite ;
 Andromache vero ipsi prope astabat lacrimas-fundens,
 inque ejus hæsit manu, verbaque fecit et elocuta-est :

Mirifico, perdet te tua virtus ; nec misereris
 filii quæ infantis, et mei calamitosæ, quæ mox vidua
 tui ero : mox enim te interficient Achivi,
 omnes simul irruentes : mihi autem satius esset,
 a-te destitutæ, terram subire : non enim amplius aliud
 erit solatium, postquam tu mortem obieris,
 sed mercores. Nec mihi est pater et veneranda mater.
 Etenim patrem meum interfecit divinus Achilles,
 et urbem devastavit Cilicum bene-habitatam,
 Theben portis-altis ; interemitque Ectionem ;
 nec eum spoliavit ; religioni enim duxit hoc animo :
 sed eum combussit cum armis affabre-factis,
 et tumulum super-eum-aggressit ; circum autem ulmos planta-
 runt] nymphæ Oreades, filiæ Jovis ægidem-tenentis.
 Qui porro mihi septem fratres erant in ædibus,
 hi quidem omnes uno migrarunt die in Orcum :
 omnes enim interfecit pedibus-celer divinus Achilles,
 boves inter pedes-trahentes et candidas oves.
 Matrem autem, quæ regnabat sub Placo silvosa,
 hanc postquam huc duxerat una cum ceteris opibus,
 retro ille eam dimisit-liberatam, accepto infinito pretio :
 patris autem in ædibus eam percussit Diana sagittis-gaudens
 Hector, at tu mihi es pater et veneranda mater,
 et frater, tu vero mihi florens juvenis maritus.
 Sed age nunc miserere, et hic mane in turri,
 ne puerum pupillum facias, viduamque uxorem :
 exercitum autem siste apud caprificum, ubi potissimum
 ascensu-facilis est urbs, et impeti-potest murus.
 Ter enim hac venientes periculum-fecerunt fortissimi,
 cum-coplis Ajaces duo, et percelebris Idomeneus,
 et Atridæ, et Tydei fortis filius ;
 sive quis ipsis dixit vaticiniorum bene sciens,
 alive etiam ipsorum animos eos impulit et jussit. (Hector :
 Hanc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-motans
 certe et mihi hæc omnia curæ-sunt, uxor : sed perquam gravi-
 ter] verecundor Trojanos et Trojanas longa-pepla-trahentes,

αἶ κε κακὸς ὧς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
οὐδὲ με θυμὸς ἄνωγεν, ἔπει μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
αἰεὶ καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρῳέσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσsetαι ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλῶλη Ἰλίου ἱρή,
καὶ Πριάμοιο καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
Ἄλλ' οὐ μοι Τρῳῶν τόσσον μέλει ἄλγος ὅπισσω,
οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κοινήσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
τόσσον σεῖ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυόεσσιν ἀγῆται, ἐλευθερὸν ἡμαρ ἀπούρας·
καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἰσθὸν ὑφαίνεις,
καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μυσησθίδος ἢ Ὑπερείης,
πολλὰ ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
καὶ ποτὲ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
Ἔκτορος ἦδε γυνή, ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρῳῶν ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὡς ποτὲ τις ἑρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσsetαι ἄλγος
χρεῖται τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' Ἐκθημοῖο πυθέσθαι.
Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
ἂψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον εὐζώνιοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὅφιν ἀτυχθεὶς,
παρθήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱπποχαίτην,
ἰὼν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
Αἰνὴν ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐν χθονὶ παμφανώουσαν·
αὐτὰρ θγ' ὃν φίλον υἱὸν ἔπει κύσε πῆλὲ τε χερσίν,
ἔπειν ἐπευξάμενος Διὶ τ' Ἀλλοισίν τε θεοῖσιν·
Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμὸν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
ἰδεῖν βῆν τ' ἀγαθὸν καὶ Ἰλίου ἱρὶ ἀνάσσειν·
καὶ ποτὲ τις εἴπησι, Πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων,
ἐκ πολέμοιο ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
κτεῖνας δ' ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσίν ἔθηκεν
παῖδ' ἐνν' ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ,
δακρυόεν γαλάσσας· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χερὶ τέ μιν κατέρεξε νῆπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, μή μοι τί λῆν ἀαχάζω θυμῷ·
ὦ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἀΐδι προΐαφει·
μοῖραν δ' οὔτινα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
ὦ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἔπην τὰ πρῶτα γέννηται.
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἰσθὸν τ' ἡλακίτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρῶσι μελήσει,
πῶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλῶι ἐγγεγάασιν.
Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
ἔκφυρν' ἄλγος δὲ φίλην οἰκόνδε βεβήκει
ἰστροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.

si, ignavi instar, eminus stans devitem praelium :
nec me animus ita jubet, quoniam didici esse fortis
semper, et primos inter Trojanos pugnare,
tuens patrisque magnam gloriam, et meam ipsius.
Bene enim ego hoc scio in mente et in animo :
erit dies, quando olim peribit Ilium sacrum
et Priamus, et populus hastas-fraxineae-periti Priami.
Sed non mihi Trojanorum tantum curae est dolor in posterum,
neque ipsius Hecubae, nec Priami regis,
nec fratrum, qui multique et fortes
in pulvere ceciderint sub viris infestis,
quantum tui, quando aliquis Achivorum aere-loricatorum
lacrimabundam abduxerit, liberam diem eripiens,
atque in Argo vivens ab aliena imperatam telam texas,
atque aquam feras ex fonte Messeide, aut Hyperaea,
valde invita : dura autem incumbet necessitas ;
et aliquando quis dixerit, conspicatus lacrimas fundentem :
Hectoris haec est uxor, qui praestantissimus erat pugnando
Trojanorum equitum-domitorum, quando circa-Ilium pugna-
bant.] Sic aliquando quis dicet; tibi autem novus erit dolor
ex-desiderio talis mariti ad-depellendam servilem diem.
Sed me mortuum aggesta terra obtegat,
antequam tuumque clamorem tuamque abreptionem audie-
rim!] Sic fatus, suum filium porrectis-manibus-petiit clarus
Hector;] retro autem puer ad sinum bene-cinctae nutricis
inclinatus-est clamans, patris cari aspectum exhorrescens,
timens aequae et cristae setis-equinis-horridam,
terribiliter a summa galea nutantem intuitus :
risit vero paterque carus, et veneranda mater.
Statim a capite galeam abstulit splendidus Hector,
et hanc quidem deposuit in terra collucentem :
atque ipse suum carum filium ut osculatus-fuerat, agitarat-
que manibus,] dixit precans Jovemque ceterosque deos :
Jupiter, ceterique dii, date et hunc fieri
filium meum, ut et ego sum, illustrem inter-Trojanos,
ita viribusque fortem, et Ilio potenter imperantem :
et olim quis de eo dicat : « Patre vero hic multo est fortior ! »
ex pugna redeunte ; referat autem spolia cruenta,
interfecto hoste viro, gaudeatque animo mater.
Sic fatus, uxoris dilectae in manibus posuit
puerum suum ; haec vero ipsum fragrantem excepit sinu,
lacrimabundum ridens : vir autem misertus-est intuitus,
manuque ipsam demulsit, verbaque dixit et elocuta-est :
Mira, ne mihi praeter-modum tristeris animo !
non enim quis me praeter fatum vir Orco demittet :
fatum vero, neminem arbitror, qui-effugerit, esse hominum,
neque ignavum, nec-vero fortem, quum primum natus-fuerit.
Sed in domum vadens tua ipsius opera cura,
telamque, columque ; et ancillas jube
manus obire : bellum autem viris curae-erit,
omnibus, mihi vero praecipue, qui in-Ilio nati-sumt.
Sic igitur fatus, galeam sumsit splendidus Hector,
setis-equinis-comantem ; uxor autem cara domum abiit
saepe-respectans, uberem lacrimam defundens.

Αἶψα δ' ἐπειθ' ἔκανε δόμους εὐναιετόντας
 Ἑκτορος ἀνδρορόνοιο· κινήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόνυ πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 600 Αἱ μὲν ἐπὶ ζωὴν γόνυ Ἑκτορα δ' ἐνὶ σκάμῳ
 οὐ γὰρ μιν ἔσ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἔσεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' ἔβηεν ἐν ἐψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ κατέδωκε κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 605 σέυατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἀστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, δαυστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀποβρῆξας θεῇ πεδίῳο κροαίνων,
 εἰσὼδὸς λούεσθαι εὐβρῆτος ποταμοῖο,
 κιδνίων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χεῖραι
 610 ὁμοῖς ἀίσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἀκρῆς
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ, ἐβεβήκει
 κατ' ἀλάνων, ταχέας δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
 615 Ἑκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἀρ' ἐμελλεν
 στρέψεσθ' ἐκ χώρης, θοὴ ἦ ὀάριζε γυναῖκί.
 Τὸν πρότερος προσεείπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεϊ', ἡ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύχω,
 δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες. [τῶρ
 620 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἑκ-
 δαιμόνι', οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ, θεὸς ἐναΐσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμῆσαι μάχης, ἐπεὶ Δικιμός ἐσσι·
 ἄλλα ἐκὼν μεθιεύς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἀκνυται ἐν θυμῷ, θδ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 625 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολλὸν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσύμεθ', αἶψα ποθὶ Ζεὺς
 δώη, ἑπουρανόισι θεοῖς αἰεγενέτησιν
 χρητῆρα στήσασθαι ἐλευθέρον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία.
 Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλῶν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
 τῷ δ' αἶψ' Ἀλέξανδρος κ' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 ἀμφοτέροι μέμασαν πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 οὖρον, ἐπὶν κεκάμωσιν εὐθέσσης ἐλάτῃσιν
 πόντον θαλάσσης, καμᾶτω δ' ὑπὸ γυῖα λελυνται·
 ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισι φανήτην.
 Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιθόοιο ἀνακτος,
 Ἀρην ναυετόντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 γένει· Ἀρηιθόος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βαλ' ἐγγχεῖ δ' οὐδ' ἀνέ-
 αχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὼς ἀνδρῶν,

Statim autem deinde venit ad-aedes bene-habitas
 Hectoris virorum-occisoris, invenitque intus multas
 ancillas; his vero sietum omnibus injecit.
 Hæc quidem adhuc vivum flebant Hectorem sua in domo:
 non enim eum amplius putabant reducem ex pugna
 venturum, elapsam robur ac manus Achivorum.
 Neque Paris moram-faciebat in altis aedibus:
 sed is, postquam induit inclyta arma, varia aere,
 properabat inde per urbem, pedibus velocibus fretus.
 Ut vero quum aliquis stabulans equus, hordeo-pastus ad pre-
 sepe,] vinculo rupto currit per-campum terram pulsans,
 consuetus lavari de pulcre-fluente fluvio,
 superbiens: alte vero caput fert, et jubæ circum
 humeros motantur; ipse autem pulcritudine fretus, quæ
 sis,] facile ipsum genus ferunt ad loca-consueta et pascua
 equorum:] sic filius Priami Paris a Pergami arce,
 armis collucens, tanquam sol, incedebat
 exsultans, veloces autem eum pedes ferebant; statimque post
 Hectorem divinum invenit fratrem, quando jam erat
 digressurus e loco, ubi cum-sua colloquebatur uxore.
 Hunc prior allocutus-est Alexander divinæ-formæ:
 Bone-frater, profecto valde jam te etiam properantem de-
 tineo,] remorans, nec veni tempore, ut jussisti.
 Hunc autem respondens allocutus-est galeam-motans He-
 ctor:] mirifice, non ullus tibi vir qui æquus-justusque sit,
 opus vituperarit bellicum, quandoquidem fortis es:
 sed sponte remittisque animum et non vis pugnare:]
 meum cor:] tristatur in animo, quando super te probra audi
 a Trojanis, qui habent multum laborem tui gratia.
 Sed eamus: hæc autem postea componemus, si quando Ju-
 piter] dederit, celestibus diis sempiternis
 craterem statuere liberum (liberationis) in aedibus,
 Troja quando-expulerimus bene-ocreatos Achivos.

ILIADIS VII.

Hectoris et Ajacis pugna singularis.
 Cæsorū sepultura.

Hæc factus, portis properans-excessit splendidus Hec-
 tor-cumque-eo simul Alexander ivit frater: in animo vero
 ambo ardebant bellare et pugnare.
 Sicut autem deus nautis desiderantibus dat
 ventum-secundum, quando defatigati-fuerint bene-politis
 etibus] pontum agitanter, laboreque membra soluta-sunt:
 sic utique hi Trojanis desiderantibus apparuerunt.
 Tunc interfecerunt, hic quidem (Paris) filium Areithoi-
 dis,] Arneæ habitantem Menesthium, quem claviger
 genuit Areithous et Philomedusa magnis-oculis;
 Hector autem Elionem ferit hasta acuta
 ad cervicem sub ora-galeæ aere-solidæ, solvitque membra
 Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum.

Ἰφινόου βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμινην,
 15 Δειιάδην, Ἰππων ἐπιτάλμενον ὤκειάνων,
 ὦμον· ὁ δ' ἐξ Ἰππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τὸς δ' ὥς οὖν ἐνόσηε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
 βῆ βα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀΐξασα
 20 Διον εἰς ἱερὴν. Τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντέστην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
 25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
 ὄξῃ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλαίρεις.
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
 ὦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δῆϊότητα
 30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰς ὅκε τάκμωρ
 Ἰλίου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ἡμῖν ἀθανάτησι, διαπραθῆεν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτῇ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς· [δρῶν;
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀν-
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος δρῶμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμιοι,
 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται, οἴθθεν οἷος
 40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δῆϊότητι,
 οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ὁὖν ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
 45 βουλὴν, ἣ βα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιούσιν·
 στή δὲ παρ' Ἐκτορ ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; κασιγνήτος δὲ τοι εἰμι·
 Ὀλοὺς μὲν κἀθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 πρὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δῆϊότητι·
 οἱ γὰρ πῶς τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰγιγενετάων· [ἄκούσας,
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον
 55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 μέσσου δουρὸς ἑλῶν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Κἀδ' ὁ Ἀγαμέμνων εἷσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 κἀδ' ὁ ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἑίστην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 60 φηγῶν ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἀσπίσι καὶ κορυθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷα δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 ὀρυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὅπ' αὐτῆς·
 65 τοιαῖα ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

Iphinoum ferit hasta in aspera pugna,
 Dexiāden, equos insalientem veloces (*cursuum*),
 in-humero : hic autem e curru humi cecidit, solutaque-sunt
 membra.] Hos vero ut vidit dea caesiis-oculis Minerva
 Argivos perimentes in aspera pugna,
 descendit de Olympi verticibus concitata
 Ilium ad sacram. Huic autem obvius properabat Apollo,
 e Pergamo eam conspicatus, Trojanis vero cupiebat victo-
 riam;] sibi-invicem autem hi occurrerunt apud fagum.
 Hanc prior allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
 Cur tu vero rursus concitata, Jovis filia magni,
 venisti ab Olympo, magnus autem te affectus impulit?
 an ut jam Danaïs pugnae ancipitem victoriam
 des? quando quidem minime Trojanorum pereuntium misere-
 ris.] Sed si mihi quid obtemperaveris, quod certe multo sa-
 tius esset,] nunc quidem finiamus bellum et pugnam
 hodie; posthac rursus pugnabunt, donec finem
 Ili invenerint : quandoquidem sic gratum erat animo
 vobis deabus, evertere hanc urbem.
 Hunc autem vicissim allocuta-est dea caesiis-oculis Miner-
 va :] ita esto, Sagittans : eadem enim sentiens et ipsa
 veni ab Olympo ad Trojanos et Achivos.
 Verum age, quomodo cupisti praelium sedare virorum?
 Hanc autem rursus allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :
 Hectoris excitemus fortem animum equū-donatoris,
 si quem forte Danaorum provocabit, quocum solo solus
 ex-adverso dimicet in gravi pugna :
 hi autem si-probaverint, aere-ocreati Achivi,
 solum aliquem incitent pugnare cum-Hectore divino.
 Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea caesiis-oculis Minerva.
 Horum autem Helenus, Priami carus filius, sensit animum
 consilium, quod diis placuit consultantibus :
 stetit vero juxta Hectorem procedens et ad eum verba dixit :
 Hector, fili Priami, Jovi consilio par,
 an mihi quid obsequeris? frater vero tibi sum :
 ceteros quidem sedere-fac Trojanos et omnes Achivos,
 ipse autem provoca Achivorum quicumque fortissimus,
 ut-contra te dimicet in gravi pugna :
 nondum enim tibi fatum mori et interitum attingere :
 sic enim ego vocem audiavi deorum immortalium.
 Sic dixit; Hector vero gavisus-est valde, sermonem audiens:
 et in medium procedens Trojanorum coercuit phalanges,
 media hasta prehensa; illi autem resederunt omnes.
 Sed Agamemno sedere-fecit bene-ocreatos Achivos :
 atque Minerva etiam et argenteum-arcum-gerens Apollo
 desederunt, avibus similes vulturbus,
 fago super alta patris Jovis, aegidem-tenentis,
 viris delectati. Horum vero ordines sedebant densi,
 acutis et galeis et hastis horrentes.
 Qualis autem Zephyri funditur super pontum horror
 orientis primum, nigrescitque pontus sub illo;
 tales quidem ordines sedebant Achivorumque Trojanorum-
 que in campo; Hector autem inter utrosque locutus-est :
 Audite me, Trojani et bene-ocreati Achivi,

ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καλεῖται.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑφίζυγος οὐκ ἐτέλεσσαν,
 70 ἄλλα κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 εἰσέκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 Ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 75 δεῦρ' ἔτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δῖω.
 Ὡδὲ δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμι' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῷ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λαλόχῳσι θανόντα.
 Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
 καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπολλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσελμούς ἀποδώσω,
 85 ὄφρα ἔταρχυσωσι καρχηκομένους Ἀχαιοί,
 σῆμά τί οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατείᾳ Ἑλλησπόντῳ·
 καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀφηγόνων ἀνθρώπων,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 90 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἑκτωρ.
 Ὡς ποτέ τις ἔρεει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἔραβ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἰδέσθην μὲν ἀνήνασθαι, δαΐσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅφρ' δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέειπεν,
 95 νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναγχίζετο θυμῷ·
 ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
 ἢ μὲν δὴ λῶσθαι τάδε γ' ἔσται αἰνόθεν αἰνῶς,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 ἥμενοι αὖθις ἔκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐταῖς·
 τῶν δ' ἐγὼν αὐτὸς θαυρήσομαι· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.
 Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βίότοιο τελευτῇ
 105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν ἔπει πολλὸν φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες Ἴλιον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χεῖρὸς ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 ταῦτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔθελ' ἐξ ἱρίδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Πριάμιδι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι·
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κудιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολήσας, ἔσπερ σὺ πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν Ἴλιον, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Ἐπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μὸθου ἐστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψαι, αἶ κε φύγησιν
 δηῖον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἦρωος,
 αἰσιμα παρειπῶν ὃ δ' ἐπαίθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα

ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Fœdera quidem Saturnius in-excelsis sedens non rata fecit,
 sed mala cogitans molitur utrique;
 donec vel vos Trojam bene-turritam cœperitis,
 vel ipsi ad naves domili-fueritis pontum-transseantes.
 Vobis quidem enim sunt viri-principes omnium-Achivorum;
 quorum nunc, quemcumque animus mecum pugnare jubet,
 hic prodeat ex omnibus, duellator ut-sit cum-Hectore divino.
 Sic vero loquor, Jupiterque nobis testis adesto :
 si forte me ille occiderit protensam-cuspide-m habente hasta,
 arma mihi detracta ferat cavae ad naves,
 corpus vero domum meam reddat, ut ignis me
 Trojani et Trojanorum uxores participem-faciant mortui.
 Si autem ego illum interfecero, dederitque mihi gloriam Apol-
 lo,] arma ei detracta feram ad Ilium sacrum,
 et suspendam ad templum Apollinis longe-jaculantis :
 at cadaver ad naves bonis-transstris-instructas reddam,
 ut ei exsequias-faciant capite-comantes Achivi,
 tumulumque ei aggerant ad latum Hellespontum;
 et aliquando aliquis dicat etiam posterorum hominum,
 in-navi multis-transstris-instructa navigans super nigrum pos-
 tum :] Viri quidem hic tumultus pridem defuncti,
 quem olim fortissime-dimicantem occidit splendidus Hector.
 Sic olim aliquis dicet : sed mea gloria nunquam peribit.
 Sic dixit ; illi autem omnes obmutuerunt silentio :
 verecundabantur quidem renuere, timebant autem suscipere
 Tandem vero Menelaus surrexit, et dixit,
 jurgio probra-objectans, graviter autem ingemiscebat animo
 Væ mihi, jactatores, Achivæ, non-amplius Achivi !
 certe jam opprobrium hæcce erunt gravissime,
 si nullus Danaorum nunc Hectori obvius iverit.
 Atqui vos quidem omnes aqua et terra fiatiss,
 sedentes hic singuli excordes, inglorii sic :
 huic vero ego ipse armabor ; verum superne
 victoriæ termini positi-sunt in immortalibus diis.
 Sic igitur fatus induebat arma pulcra.
 Tunc tibi, Menelae, adfuisset vitæ finis
 Hectoris in manibus, quoniam multo fortior erat :
 nisi propere-exsurgentes te recepissent reges Achivorum ;
 ipseque Atrides, late-dominans Agamemno,
 dextram prehendit manum, verbaque fecit et elocutus-est.
 Insanis, Menelae Jovis-alumne : nec quicquam tibi opus-est
 hac dementia ; sed contine te, dolens licet ;
 neu velis præ contentione te fortiori cum-viro pugnare,
 Hectore Priamide, quem extimescunt et alii :
 et vero Achilles huic pugna in viros-clarante
 horret occurrere, qui te multo est fortior.
 Verum tu quidem nunc sede, te-conferens ad agmen soci-
 rum ;] huic autem duellatorem alium excitabunt Achivi.
 Etiamsi intrepidusque est, etsi pugnae est insatiabilis,
 existimo eum libenter genu flexurum (requiesiturum), si e-
 fugerit] infesto e bello et gravi pugna.
 Sic fatus flexit fratris præcordia heros,
 decencia monens ; ille autem paruit. Illius quidem postea

γῆδ' οὐκ ἀνέστηντο· ὅτε δ' ὤμων τεύχε' ἔλκοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἡ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 ἡ καὶ μέγ' οἰμώζει γέρον, ἱππηλάτα Πηλεΐδης,
 ἱστάς Μυρμιδόνων βουλὴφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 ἔς ποτ' ἐμ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθειεν ὅθ' ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τὸς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕψ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι,
 πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας δαίραι,
 θυμὸν ἀπὸ μελῶν δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 ἥμισυ, ὥς ἑπ' αἰὶ δ' αὐκράει Κελεύδοντι μάχοντο
 ἀρόμενοι Πύλοιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἑγχεσίμωροι,
 Φειᾶς παρ' ταίχῃσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ βέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθαίων πρόμος ἴστατο, ἰσθότος φῶς,
 τῶν γ' ἔχον ὤμοισιν Ἀρηϊθόου ἀνακτος,
 οἷον Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλισίῃσιν κορυφήντην
 ἀνδρὲς κίχλησκον καλλίβρωνοι τε γυναῖκες,
 οὐκ' ἄρ' οὐ τόχοισι μαχέσκειτο δοῦρι τε μακρῷ,
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόργος ἔπεφνε δόλῳ, οὐκ κραταί γε,
 στενωπῷ ἐν δόρῳ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ δαῖδρον
 χρεῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόργος ὑποφθὰς
 οὐκ' ἐμὸν περὶ πόνησεν· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη·
 τῶν γ' ἐξ ἐναντίας, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῦθον Ἀρης.
 Αἰτάρ ἐπεὶ Λυκόργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 ἔπειτα δ' Ἐρευνθαίωνι, φίλῳ θεράποντι φορῆναι·
 οὐδ' ὅγε ταῦτα ἔχον, προκαλλέετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μὲν ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδὲ τις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 ἡρώεσσι· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγὼ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἡ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρ' ἡρόος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡδύοιμι, βίη δὲ μοι ἐμπεδος εἴη·
 ὥς κε τάχ' ἀνθήσειε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τυμὸν δ' οἴπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἑκτορος ἀντίον ἔλθειν·
 ὡς νείκεσσ' ὁ γέρον· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν.
 ὦρτο πολλὸν πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὥς δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, θοοῖριν ἐπιαιμένοι ἀλκῇν.
 Μερόπης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρὶ φόντῃ,
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμωνος ἀγλὰς υἱός·
 ἐν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οἳ γ' ἔβηλον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.
 Τοῖσι δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπείλασθε διαμπερές, ἔς κε λάχῃσιν·
 οἷός γάρ δ' ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς ἐν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ καὶ φύγησιν
 ὄληται ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.
 ὡς ἔραθ'· οἱ δὲ κλήρον ἰσημήναντο ἕκαστος,

laeti famuli ab humeris arma detraxerunt;
 Nestor autem inter-Argivos surrexit et dixit:
 Ohi-boni! profecto ingens luctus Achivam terram invadit:
 certe valde ploraverit senex equum-agitator Peleus,
 praestans Myrmidonum consiliator et concionator,
 qui olim me interrogans valde letabatur sua in domo,
 omnium Argivorum inquirens genusque sobolemque.
 Quos nunc si metu-trepidantes sub Hectore omnes audierit,
 saepe sane immortalibus caras (suas) manus attollet,
 anima e membris ut-descendat domum Plutonis intro.
 Utinam enim, Jupiterque pater et Minerva et Apollo,
 essem-juvenis, sicut quando ad rapidum Celadontem pugna-
 bant] congregati Pyliique et Arcades hastis-pugnantes,
 Phaeae ad muros, Iardani circa fluentia.
 Inter-illos autem Ereuthalion in-acie-primus stabat, par-deo
 vir,] arma gerens humeris Areithoi regis:
 divini Areithoi, quem cognomento clavigerum
 viri appellabant pulcreque-cinctae mulieres,
 quoniam non arcu pugnabat hastaque longa,
 sed ferrea clava rumpebat phalanges.
 Hunc Lycurgus interfecit dolo, neutquam vi,
 angusta in via, ubi quidem non clava ei exitium
 arcebat ferrea; ante enim Lyourgus occupans
 hasta medium transfodit; isque supinus solo allisus-est:
 armisque interfectum-spoliavit, quae ei dederat aereus Mars:
 et ea quidem ipse postea gestabat in pugna Martis.
 At postquam Lycurgus in aedibus senserat,
 dedit Ereuthalioni, dilecto famulo, gestanda:
 illius hic arma ferens provocabat omnes fortissimos.
 Hi autem valde tremebant et timebant, nec quisquam sustine-
 bat:] verum me animus impulit audax, ut-pugnarem,
 confidentia sua: natu autem minimus eram omnium;
 et pugnabam cum-eo ego, deditque mihi gloriam Minerva.
 Hunc vero procerissimum et fortissimum interfeci virum:
 multus enim jacebat extensus hinc atque illinc.
 Utinam sic nunc pubescerem, visque mihi integra esset:
 ita cito haberet pugnam (adversarium) galeam-motans He-
 ctor.] Vestrum autem quisunt fortissimi omnium-Achivorum,
 ne hi (vos) qui dem alacriter parati-estis Hectori obviam ire.
 Sic increpavit senex; ac statim novem omnes surrexerunt.
 Surrexit multo primus quidem rex virorum Agamemno;
 post hunc autem Tydides surrexit fortis Diomedes;
 post hos autem Ajaces strennam induti fortitudinem:
 post hos vero Idomeneus, et armiger Idomenei
 Meriones, par Marti homicidae;
 post hos autem Eurypylus, Evæmonis praeclarus filius:
 surrexit porro Thoas Andraemonides, et divinus Ulysses.
 Omnes utique hi volebant pugnare cum-Hectore divino.
 Inter-hos autem rursus dixit Gerenius eques Nestor:
 Sortibus nunc sortimini prorsus, cuicumque sors obtigerit:
 hic enim sane juvabit bene-ocreatos Achivos:
 quin etiam ipse suum animum juvabit, si effugerit
 infesto e bello et gravi pugna.
 Sic dixit: illi autem sortem signaverunt suam quisque,

- ἐν δ' ἔβαλον κυνὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Λαοὶ δ' ἥρῃσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον
 ὅδε δὲ τις εἶπασκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεὺς πᾶτερ, ἦ Αἶαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
 180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῆσοιο Μυκλήνης.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πᾶλλον δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστορ·
 ἐγὼ δ' ἔθορα κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
 Αἶαντος· κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὀμίλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδὲξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνῆναιτο ἔκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε τὸν ἔκανε, φέρων ἀν' ὀμίλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπιγράφας κυνὴν βάλε, φαίδιμος Αἶας,
 ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γυνὴ δὲ κλῆρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν πᾶρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἥτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύο,
 τόφρ' ὁμείεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 σιγῇ ἐφ' ὁμείων, ἵνα μὴ Τρῳᾶς γε πύθωνται·
 ἡ δὲ καὶ ἀμφοτέρη, ἐπεὶ οὕτινα δεῖδιμεν ἐμπης.
 Οὐ γάρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα δῖηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι
 ὅδε δὲ τις εἶπασκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Ζεὺς πᾶτερ, Ἴδθ' ἐν μεδόνων, κῦδιστε, μέγιστε,
 ὅς νίκην Αἶαντι καὶ Ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις καὶ κῆδεαι αὐτοῦ,
 205 ἴσθην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Αἶας δὲ κορύσσετο νώροσι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ γροῖ ἔσαστο τεύχη,
 σέυατ' ἐπεὶ θ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 ὅς τ' εἰσιν πολεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕτως Κρονίων
 210 θυμὸν ὀρόου ἐριδος μνέει· ἐνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἶας ὥρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μετιδῶν βλοσυροῖσι προσώπασσι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἦτε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἔκαστον,
 Ἑκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἄλλ' οὐπῶς ἐτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδύναι
 ἀπ' λαῶν ἐς ὀμίλον, ἐπεὶ προκαλέσαστο χάριμν.
 Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥτε πύργον,
 220 χαλκῶν, ἑπταβόειον, δ' οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 σκυτοτόμων ὄχ' ἀριστος, ὧ γλ' ἐν οἰκίᾳ ναίων·
 ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰδῶν, ἑπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφῶν, ἐπὶ δ' ὄγδον ἦλασε χαλκῶν.
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἶας,
 225 στήθεα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
 Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἰσαὶ οἰδῶν οἷος,
 οἷος καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετᾶσιν,
 καὶ μετ' Ἀχαιῆσιν ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσια ποντοπόροισιν

et iniecerunt galeæ Agamemnonis Atridae.

Populi vero supplicabant, diisque manus attollebant :
 sic autem aliquis dicebat, intuens in cœlum latum :

Jupiter pater, *da* aut Ajacem sortiri, aut Tydei filium,
 aut ipsum regem divitis-auro Mycenes.

Ita dicebant : concutiebaturque *sortes* Gerænius eques Nestor
 exsiliit autem sors e-galea, quam volebant ipsi,
 Ajacis ; præco autem ferens per cœtum usquequaque,
 ostendit, orsus a-dextra, omnibus principibus Achivorum.
 Hi autem non agnoscentes, renuerunt quisque.

Sed quum ad-illum pervenit, ferens per cœtum usquequaque
 qui ipsam inscriptam galeæ iniecerat, splendidus Ajax,
 hic porrexit manum ; ille autem imposuit prope astans :
 agnovit autem Ajax sortis signum conspicatus, gavisusque
 animo.] Hanc quidem ad pedem suum humi jecit, dixitque

O amici, sane sors *est* mea ; gaudeoque et ipse
 ex-animo, quoniam puto *me* superaturum Hectorem divinum
 Verum agite, dum ego bellica arma induo,
 interim vos supplicate Jovi Saturnio regi,
 tacite vobiscum, ut ne Trojani audiant :
 vel etiam palam, quandoquidem neminem timemus prorsus
 Non enim quisquam me vi volens nolentem summovebit,
 neo-vero arte ; quippe nec me rudem adeo
 spero in Salamine natum-esse educatumque.

Sic dixit ; illi autem supplicabant Jovi Saturnio regi ;
 sic autem aliquis dixit, intuens in cœlum latum :

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime,
 da victoriam Ajaci et præclaram gloriam ut-referat :
 si vero et Hectorem diligis, et curam-geris ejus,
 æqualem ambobus vim et gloriam præbe.

Sic dixerunt : Ajax autem armabatur splendido ære.
 Sed postquam omnia circa corpus induerat arma,
 concitus-ferēbatur deinde, qualis ingens incedit Mars,
 qui it in-bellum ad viros, quos Saturnius
 animum-exedentis contentionsis vi commisit pugnaturus :
 talis utique Ajax progressus-est ingens, murus Achivorum
 subridens terribili vultu ; infra autem pedibus
 incedebat, late gradiens, quassans longæ-umbrae hastam.
 Hunc autem et Argivi valde lætabantur aspicientes :
 Trojanis autem tremor gravis subit membra singulis,
 Hectorique ipsi animus in præcordiis palpitabat :

sed nequaquam amplius poterat metu-refugere, nec regredi
 retro virorem in turbam, quoniam provocarat ad-certaine
 Ajax autem prope accessit, ferens scutum instar turris,
 æreum, septem-boum-pellibus-opertum, quod ei Tychi
 laborarat fabricans,] coriariorum longe optimus, in Hyla ad
 habitans,] qui ei fecerat scutum varium, septem boum-pel-
 bus-opertum,] taurorum præpinguium, sed octavum sup-
 duxerat æs.] Hoc ante pectus ferens Telamonius Ajax
 stetit valde Hectorem prope, minitansque allocutus-est :

Hector, nunc sane manifesto scies cum-solo solus,
 quales etiam Danaus principes interant,
 etiam præter Achillem viros-per-ruperantem, animo-leoni
 Sed ille quidem in navibus recurvis pontum-transeuntibus

30 καί τ' ἀπομνησίνας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοῖοι, οἳ ἂν σθένει ἀντίασαιμεν,
 καὶ πολέες· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμῳνίε, κοίρανε λαῶν,
 5 μήτι μευ, ἥντε παιδὸς ἀπαυροῦ, πειρήτιζε,
 ἢ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 οἷδ' ἐπὶ δεξιῇ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ὀζαλήν, τό μοι ἐστί ταλαύρινον πολεμίζειν·
 10 οἷδα δ' ἐπαΐξαι μόνον ἱππῶν ὤκειάων·
 οἷδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δητῶ μελπεσθαι Ἀρηϊ.
 Ἄλλ' ὦ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 λῆθη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμπαδὼν, αἶ κε τύχωμι.
 Ἥ βε, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 15 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, δὲ θυδοὺς ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτυχᾶς ἦλθε δαΐκων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ βινῶ σθένε. Δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὲς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 20 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινήϊς ὀβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπαρὴν διάμυσε χιτῶνα
 ἔγχος δ' ὅ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 25 Τῷ δ' ἐκσπασσάμενός δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 οὐν β' ἔπεσον, λείουσιν εὐκότεις ὠμοφάγοισιν,
 ἣ σοὶ κάπρῳσιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὐτάσε δουρὶ,
 ὡς ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφῃ δέ οἱ αἰχμῇ.
 30 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 ἔλυσεν ἔγγειή, στυφελίζε δέ μιν μεμαῶντα·
 τμήτην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεχίκειεν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέλγηε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χεὶρὶ πεγνῇ,
 35 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μάγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 μέσον ἐπομφάλιον περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λῆαν ἀέρας,
 ἥμ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον·
 40 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάψῃ δέ οἱ φίλα γούναθ'· δ' ὅ' ὑπτιος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνχιρμυφθεῖς τὸν δ' αἶψ' ὥρῳσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦν καὶ δὴ ξιφείεσσαν αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἀγγελοὶ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 45 ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Τελθυβίος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένῳ ἄμφω
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκηπτρα σθένον· εἶπε τε μῦθον
 κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 50 ἀμφοτέρω γὰρ σφῷ φίλει νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄμφω δ' αἰχμητῆς· τόγῃ δὴ καὶ ἴδμεν ἄπαντας.
 Νῦξ δ' ἡδὴ τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῳνίος Αἴας·

jacet iram-fovens in-Agammemnonem, pastorem virorum :
 nos autem sumus tales, qui tibi obviam-ire-possimus,
 etiam multi : sed ordire pugnam et certamen.

Hunc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-motans
 Hector :] Ajax nobilissime, Telamonie, princeps virorum,
 ne me, tanquam puerum imbecilem, tenta,
 vel mulierem, quæ nescit bellica opera.

Atqui ego bene scio pugnasque cædesque-virorum ;
 scio ad dextram, scio ad sinistram motare scutum
 aridum, quæ mihi est strenua-virtus bellandi :
 scio etiam irruere in pugnam equorum velocium,
 scio in stataria pugna sævo delectari Marte.

Sed enim non te volo ferire, talis quum-eis,
 clanculum observans, sed aperte, si assequi-potnero.

Dixit, et vibrans emisit longæ-umbrae hastam,
 et percussit Ajacis ingens scutum, septem-boum-pellibus-
 munitum,] summam ad æs, quod octavum erat in illo :
 sex autem per plicaturas penetravit dissecans cusps indomita ;] in septima vero pelle hæsit. Secundus vicissim
 Ajax nobilissimus emisit longam hastam,
 et feriit Priamiden in clypeum undique æqualem.
 Per clypeum quidem penetravit splendidum ingens hasta,
 et per loricam affabre-factam infixæ-est :

e-regione autem juxta ille discidit tunicam
 hasta ; ille vero inclinatus-est et evitavit fatum nigrum.

Hique educentes longas hastas cominus simul ambo
 in-se-inciderunt, leonibus similes cruda-vorantibus,
 vel suibus apris, quorum robur non imbecille.

Priamides quidem postea medium scutum feriit hasta ;
 neque rupit æs ; reflexa-est autem ei cusps.

Ajax vero clypeum pupugit insiliens ; ac penitus
 transivit hasta, percussitque illum irruentem,
 cæsimeque cervicem pervasit ; ater autem subsiliit sanguis.

Verum ne sic quidem cessavit a-pugna galeam-motans Hector.
 sed retrocedens lapidem prehendit manu robusta,

jacentem in campo, nigrum, asperumque magnumque ;
 eo percussit Ajacis ingens scutum septem-boum-pellibus
 munitum,] medium ad-umbonem, circumsonnitque æs.

Secundus autem Ajax, multo majorem lapidem tollens,
 misit contortum, connisusque-est vi immensa ;

et intus clypeum perfregit, percussum molari-veluti saxo,
 læsitque ei cara genua ; is autem supinus extensus-est,
 acuto illius ; eum vero statim erexit Apollo.

Et jam ensibus cominus vulnerassent-se invicem,
 nisi præcones, Jovis nuntii atque etiam hominum,
 advenissent, alter Trojanorum, alter Achivorum ære-lorica-
 torum,] Talhybysque et Idæus, prudentes ambo.

Medii autem inter-utrosque sceptrâ tenuerunt, dixitque ser-
 monem] præco Idæus, prudentium consiliorum sciens :

Ne-amplius, filii dilecti, bellate, neu pugnate ;
 ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter ;
 ambo autem estis bellatores : quod quidem et scimus omnes.
 Nox vero jam adest : bonum etiam nocti parere.

Hunc autem respondens allocutus-est Telamonius Ajax :

Ἴδαί, Ἑκτορι ταῦτα καλεύετε μυθήσασθαι·
 285 αὐτὸς γὰρ χάριμ' προκαλέσαστο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὖτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν' ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγας τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔρχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊότητος
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μάχης σέμεθ', εἰσὶναι δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισι γὰρ νίκη·
 νῦξ δ' ἥδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιδέσθαι·
 ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους,
 αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ', ἀλλήλοισι περικυλῶν δώμεν ἄμφω,
 300 ἔφαρ τις ὧδ' εἶπεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 ἣ μὲν ἑμαρνάσθη ἔριδος πέρι θυμοδόροιο,
 ἥ δ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρβυμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 σὺν καλεῶν τε φέρον καὶ εὐτμήτῃ τελα μῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοινίκι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντι, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦτο, ὃ δ' ἐς Τρώων θύαον κίε. Τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὥς εἶδον ζωὴν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους;
 310 καὶ β' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεσσιν ὅσον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῃα γέγοντο,
 τοῖσι δὲ βοῦν ἰέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμνέει Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἄμφι θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὠπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης·
 νότοισιν δ' Αἴαντα διηνεχέσσει γέραιεν
 ἥρωας Ἀτρεΐδης, εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' ἔρωον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Πάναχαῖων,
 πολλοὶ γὰρ τεθνήσκει καρηχομῶντες Ἀχαιοὶ,
 νῦν ὦν αἶμα καλαιὸν ἐὺρρόον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 ἰσκάδαο' οὐδὲς ἄρης, ψυχὰ δ' Αἰδόδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἑτάρ κατακείμεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὁσέτα παισὶν ἑκάστος
 335 οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δέμομεν ὠκα

Idæe, Hectorem hæc jubete loqui :

ipse enim ad-pugnam provocavit quosque fortissimos : incipiat ; atque ego valde parebo , ut quidem ipse paruerit.

Hunc autem vicissim allocutus-est magnus galeam-notans Hector :] Ajax, quandoquidem tibi dedit deus magnitudinem vimque] et prudentiam, valde autem hasta Achivum præstantissimus es :] nunc quidem cessemus a-pugna et certamine] hodie ; posthac rursus pugnabimus , donec deus nos dirimat, detque alterutri victoriam.

Nox vero jam est : bonum etiam nocti parere : ut tunc lætos-facias omnes ad naves Achivos, tuosque maxime amicos et socios, qui tibi sunt :

atque ego per urbem magnam Priami regis Trojanos lætos-faciam et Trojanas longa-pepla-trahentes, quæ pro-me supplicantes divinam intrabunt concionem.

Dona autem, age, mutuo inclitya demus ambo, ut aliquis sic dicat Achivorumque Trojanorumque : Et pugnarunt de contentione animos-exedenti. et iterum in amicitia discessere conciliati.

Sic igitur locutus dedit ense argenteis-clavis-distinctum, cum vaginaque, ei ferens, et scite-facto balteo ;

Ajax vero cingulum dedit puniceo-colore splendidum.

Hi autem digressi, alter quidem ad populum Achivorum ibat, alter vero ad Trojanorum turbam vadebat. Hi autem visi-sunt,] ut viderunt vivumque et incolumem advenientem, Ajacis quum-effugisset fortitudinem et manus invictas, et duxerunt ad urbem, desperantes salvum esse.

Ajacem vero ex-altera-parte bene-ocreati Achivi ad Agamemnonem divinum duxerunt, lætum victoria.

Hi autem quum jam in tentoriis Atridæ essent, horum-causa bovem sacrificavit rex virorum Agamemno, marem, quinquennem, præpotenti Saturnio.

Hunc excoriarunt et præpararunt, et eum dissecnerunt totum, et in-frusta-parva-conciderunt scite, transfixeruntque everubus, et assarunt prudenter, extraxeruntque igni omnia.

Atque ubi cessarant ab-opere, appararantque convivium, epulati-sunt, nec quicquam animus indiguit epuli æqui :

tergo autem Ajacem perpetuo honoravit

heros Atrides, late-dominans Agamemno.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, his senex omnium-primus texere cœpit consilium, Nestor, cujus et antea optimum apparuerat consilium ; qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Atridaeque et ceteri principes omnium-Achivorum, multi quidem mortui-sunt capite-comantes Achivi, quorum nunc sanguinem atrum pulcre-fluentem circa Scamandrum] diffudit acer Mars, animæque ad-Orcum descenderunt. Itaque te oportet pugnam quidem cum-auro intermittere Achivorum,] nos vero congregati in-curribus-ad-vehemus hac cadavera] bobus et mulis, ac comburemus ea paulum a navibus, ut ossa filiis quisque domum ferat, quando revertamur in-patriam terram ; tumulum autem circa pyram unum struamus, educta terra, communem, e campo ; juxtaque te ipsum ædificemus statim

πύργους βηληλούς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 360 ὅρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ δόδος εἴη·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύζομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἥ χ' ἱππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς εἴουσα,
 μήποτε ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώγων.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 365 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.

Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέλνυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὅρρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Δεῦτ' ἀγετ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' αἶμα αὐτῇ
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἀγεῖν· νῦν δ' ὄρκα πιστὰ
 ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νότι κέρδιον ἦμιν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέσθαι, ἢ αὖ μὴ βέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι δγ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 375 διὸς Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο·
 ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτεδὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 380 ἐξ ἄρα δῆ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳάεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντιπρὸ δ' ἀπόφῃμι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμενῃ ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δοῦναι καὶ ἔτ' οἰκοθὲν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι δγ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 385 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεοφίλῃ μῆστῳ ἀτάλαντος·
 ὃ σπιν εὐφροσύνῃν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλνυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὅρρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

390 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πόλιν, ὥς τὸ πάρος περ,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγγρήγορθε ἕκαστος·
 ἦϋθεν δ' Ἰδαῖος ἱτω κολας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 395 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶψ' ἐθέλωσιν
 παύσασθαι πολέμοιο δυσχερός, εἰς ὅκε νεκροὺς
 κήφομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὅκε δαίμον
 ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκη. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ—

398 [δόρπον ἔπειθ' εἰλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἦϋθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κολας ἐπὶ νῆας.

Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἀργεος,
 νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν
 στὰς ἐν μέσοισιν μεταφράνεεν ἡπύτα κήρυξ·

400 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαῖων,
 ἡνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί,
 εἰπεῖν, αἶψ' ἐπερ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κολας ἐνὶ νηυσὶν
 405 ἡγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὤφελ' ἀπολίσσθαι —
 πάντ' ἐθέλει δοῦναι καὶ ἔτ' οἰκοθὲν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·

turres altas, propugnaculum naviumque et nostrum ipsorum;
 in ipsis autem portas faciamus bene coagmentatas,
 ut per ipsas equestris via sit :

exterior vero profundam fodiamus prope fossam,
 quæ equos et populum prohibeat circumducta,
 ne-quando ingravescat bellum Trojanorum superborum.

Ita dixit; illi autem omnes approbarunt, reges.
 Trojanorum item concio facta est illi in arce summæ
 trepida, turbulenta, ad Priami fores.

His autem Antenor prudens incepit concionari :

Audite me, Trojani et Dardani, et socii,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.

Eia agite, Argivam Helenam et opes cum ipsa
 reddamus Atridis abducendas : nunc autem fœdera fida
 violantes pugnamus, quare nihil utile nobis.
 [autumo effectum-iri, ubi non fecerimus ita.]

Ille quidem sic locutus consedit. Iis autem surrexit
 divinus Alexander, Helenæ maritus pulchræ comis;
 qui ad-ipsam, respondens, verba alata locutus-est :
 Antenor, tu quidem non-jam mihi grata hæc dicis;
 nosti et aliam sententiam meliorem hac excogitare :
 sin autem revera hanc serio dicis,
 utique jam tibi inde dii mentem ademerunt ipsi.

Atque ego Trojanos inter equitum-domitores dicam sententiam;
 aperte autem profiteor, conjugem quidem non reddam;
 opes vero quascunque abduxi ex Argo nostram domum,
 omnes volo dare, atque etiam de-meo alias adjungere.

Ille quidem sic locutus consedit. Inter-eos autem surrexit
 Dardanides Priamus, diis consiliarius par;
 qui ipsis bene-cupiens conclonatus-est et dixit :

Audite me, Trojani et Dardani, et socii,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem crenam sumite per urbem, sicut antea,
 et excubiarum mementote, et vigilate quisque :
 mane autem Idaeus eat cavas ad naves,
 nuntiatum Atridis, Agamemnoni et Menelao,
 sententiam Alexandri, cujus causa contentio exorta-est :
 et vero hunc dicat prudentem sermonem, si forte velit
 cessare a-bello horrisono, donec cadavera
 combusserimus; postea iterum pugnabimus, donec deus
 nos dirimat, detque alterutris victoriam.

Sic dixit : illi autem ei maxime auscultanunt, et paruerunt :
 [cenam inde sumserunt per exercitum in ordinibus;]
 mane autem Idaeus ivit cavas ad naves.

Illos vero invenit in conclone, Danaos, ministros-Martis,
 navis ad puppim Agamemnonis; atque hic inter-eos,
 stans in mediis, locutus-est, vocalis præco :

Atridaeque et ceteri principes omnium-Achivorum,
 jussit Priamusque et ceteri Trojani illustres,
 dicere, si quidem vobis gratum et jucundum erit,
 sententiam Alexandri, cujus causa contentio exorta-est;
 opes quidem quascunque Alexander cavis in navibus
 adduxit Trojam (utinam ante periisset!),
 omnes vult dare, et etiam de-sue alias adjungere :

κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
οὐ φησιν ὤσειν· ἤ μὲν Τρῳῆς γε κελονταὶ
καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλητε
395 παύσασθαι πολέμοιο δυσχηχέος, εἰκόλε νεκρούς
κῆμεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰκόλε δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δούη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀφρὶ δὲ δὴ μετέειπε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
μῆθ' Ἐλένην· γυνὸν δὲ, καὶ δὲ μάλ' αἰ νηπιός ἐστιν,
ὥς ἤδη Τρῳέσσιιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ λαχόν ὕϊες Ἀχαιῶν,
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱποδάμοιο.
405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμενον οὐτὶ μεγάρω·
οὐ γὰρ τις φειδὼ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελισσέμεν ὦκα·
δρῦα δὲ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχευε πᾶσι θεοῖσιν·
ἄφοβρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῳῆς καὶ Δαρδανίωνες,
415 πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέχμενοι ὅπποτ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν
στὰς ἐν μέσσοισιν. Τοὶ δ' ὀπλίζοντο μάλ' ὦκα,
ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελῶμον ἀπὸ νηῶν
420 ὠτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαρβέταο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανίων· οἱ δ' ἦν τεον ἀλλήλοισιν.
Ἐνθα διαγνώναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἑκαστον·
425 ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἵματόεντα,
δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξῶν ἐπάειραν.
Οὐδ' εἰα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
νεκρούς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
430 Ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκρούς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κολὰς ἐπὶ νῆας.
Ἥμος δ' οὗτ' ἄρ πω θῆς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποῖον ἐξαγαγόντες,
ἀκριτον, ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποῖον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ δόδος εἴη·
440 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον δρεξάν,
εἰρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.—
Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκαχιτώνων·
445 τοῖσι δὲ μῦθον ἤρως Ποσειδάων ἐνοσίζουιν·

ingenuam autem uxorem Menelaei gloriosi
negat se redditurum : profecto tamen Trojani hortantur :
et vero hunc jusserunt dicere sermonem, si forte velitis
cessare a bello horrissono, donec mortuos
cremaverimus ; postea iterum pugnabimus, donec deus
nos dirimat, detque alterutris victoriam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio.
Tandem vero inter-eos-locutus-est pugna strenuus Diomedes :
Ne quis nunc opes Alexandri accipiat,
neque Helenam : manifestum autem etiam ei, qui plane infans
est,] quod jam Trojanis interitus termini imminenti.

Sic dixit ; illi autem omnes acclamabant, filii Achivorum,
sermonem admirati Diomedis equum-domitoris.
Atque tum porro Idæum allocutus-est rex Agamemno :

Idæe, utique sententiam Achivorum ipse audis,
quemadmodum tibi respondeant : mihi autem itidem-places
sic ;] sed de mortuis concemandis nequitiam recuso :
non enim ulla restrictio de-cadaveribus mortuis
fit, postquam occubuerint, quin igni dato placeant ocyus :
de-foderibus vero Jupiter sciat, altitonans maritus Jovonis.

Sic locutus, sceptrum sustulit omnibus diis ;
retro vero Idæus ivit ad Ilium sacrum.
Sedebant autem in concione Trojani et Dardani,
omnes congregati, exspectantes, quando rediret
Idæus. Ille autem venit et nuntium exposuit,
stans in mediis. Hi vero accingebantur perquam ocleriter,
ad-utrumque, et ad-cadavera advehenda, alii vero ad ligna.
Argivi autem ex-altera-parte bonis-transtis-instructis a navi-
bus] properabant, et ad-cadavera advehenda, alii vero ad li-
gna.] Sol quidem dein recens percutiebat radiis arva,
ex tranquille-fluente profundo Oceano
cælum ascendens ; illi vero occurrebant sibi-invicem.

Tunc dignoscere difficile erat virum quemque in mortuis :
sed aqua abhuentes tabum sanguinolentum,
lacrimas calidas fundentes, curribus imposuerunt.
Non-tamen sinebat flere Priamus magnus ; illi autem silentio
cadavera rogo cumulatim-imponebant, moerentes corde :
in igne vero quum-cremassent, redierunt ad Ilium sacrum.
Hoc eodem-modo ex-altera-parte bene-ocreati Achivi
cadavera rogo cumulatim-imponebant, moerentes corde ;
in igne vero quum-cremassent, redierunt cavae ad naves.

Quum nondum esset aurora, sed adhuc sublustris noi-
tum circa pyram lecta surrexit manus Achivorum,
tumulumque circa eam unum fecerunt, egesta terra,
omnibus-communem, e campo, juxtaque ipsum murum ex-
struxerunt,] turresque altas, propugnaculum naviumque et
ipsorum :] in iis autem portas fecerunt bene coagmentatas,
ut per illas equestris via esset ;

exterius autem profundam prope Ilium fossam foderunt,
latam, magnam ; inque ea vallos defixerunt.
Sic quidem laborabant capite-comantes Achivi.

Ceterum dii, apud Jovem sedentes fulguratorem,
admirabundi-spectabant magnum opus Achivorum ære-torica-
torum :] iis vero loqui orsus-est Neptunus, concussor-terra :

Ζῷ πάτερ, ἥ ρά τίς ἐστι βροντῶν ἐπ' ἀπαίροναι
 ὅστις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; [γαίαν,
 οὐχ ὁράς, ὅτι δ' αὖτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 τείχος ἐτείχισσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 150 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτάς ἑκατόμβας;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς·
 τοῦ δ' ἐπικλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπολλων
 ἔφην Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀλλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 155 ὦ πόποι, ἔγνωνσί γ' αἶ' εὐρυσθενές, οἷον λειπας.

Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δαίσιμα νόημα,
 δε σέο πολλὸν ἀπαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς.
 Ἄγρει μὲν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 160 οἰχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 τείχος ἀναβῆξας, τὸ μὲν εἰς ἄλα πᾶν καταχευῖαι,
 αὐτὶς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὣς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

165 Δύσετο δ' ἡέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Ἡῆς δ' ἐκ Ἀθήνοιο παρέστασαν, οἶνον ἀγοῦσαι,
 πολλαὶ, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔπεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 170 Χωρίς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χλῖα μέτρα.

Ἔθνην ἄρ' οἰνίζοντο καρηχομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνί σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 175 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλαϊαν.

Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηχομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πόλιν ἡδ' ἐπὶ κούροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἔφρει·
 180 οἶνον δ' ἐκ δεπαῶν χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔλτῃ
 πρὶν πίνειν, πρὶν λείψαι ὑπερμενέει Κρονίω.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μάχη.

Ἦδ' ὅς μιν κροκόπεπλος ἐκιδνато πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορῇν ποιήσατο τερπικέραυνος
 ἀροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 5 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὅρ' εἶπω τὰ με θυμὸς στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μῆτε τις ἄρσῃν
 πειράτῃ διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νόησω

Jupiter pater, num quis est mortalium in immensa terra,
 qui adhuc immortalium mentem et consilium celebrabit?
 non vides quod rursum capite-comantes Achivi
 murum struxerint pro navibus, circumque fossam
 duxerint, nec diis dederint inclytas hecatombas?
 hujus certe gloria erit, in-quantum *terrae* diffunditur dies;
 illius vero obliviscentur, *extructi* quando ego et Phoebus
 Apollo] heroi Laomedonti aedificavimus urbem laborantes.

Hunc autem graviter indignatus allocutus est nubes-cogena
 Jupiter:] dii-boni, terrae-concussor late-potens, quale *hoc* di-
 xisti? alius aliquis deorum hanc reformidasset cogitationem,
 qui te multo imbecillior *esset* manibus hecatombas;
 tua autem certe gloria *tibi* erit, in-quantum diffunditur dies.
 Age vero, quum retro capite-comantes Achivi
 abierint cum navibus dilectam in patriam terram,
 murum deturbatum hunc quidem in mare totum demergito;
 postea autem litus magnum arenis obtegit,
 ut adeo ingens murus evanescat Achivorum.

Sic illi quidem talia inter se colloquebantur.
 Occidit vero sol, absolutumque erat opus Achivorum:
 bovesque mactabant per tentoria, et cornam sumebant.
 Naves autem e Lemno appulerant, vinum vehentes,
 multae, quas miserat Iasonides Eunēus,
 quem peperit Hypsipyle sub Jasone, pastore virorum.
 Seorsum autem Atridis, Agamemnoni et Menelao,
 dederat Iasonides ferendum vinum, mille mensuras.
 Inde igitur vinum-emebant capite-comantes Achivi,
 alii quidem aere, alii autem splendido ferro,
 alii autem pellibus, alii vero ipsis bobus,
 alii denique mancipiis: apponebant autem convivium laetum.
 Per-totam-noctem deinde capite-comantes Achivi
 epulabantur, Troes vero *et ipsi* per urbem, et socii.
 Pernox vero ipsis mala meditabatur providus Jupiter,
 terribiliter tonans: illosque pallidus timor cepit:
 vinum autem ex poculis in-terram fundebant, nec quisquam
 ausus-est] ante bibere, quam libasset praepotenti Saturnio.
 Decubuerunt deinde, et somni donum ceperunt.

ILIADIS VIII.

Truncata pugna.

Aurora croceo-peplo-induta spargebatur totam per terram;
 Jupiter autem deorum concionem habuit gaudens fulmine,
 summo in vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
 Ipse vero illis concionabatur, diique omnes subauscaltabant:
 Audite me, omnesque dii, omnesque deae,
 ut dicam quae me animus in pectoribus jubet.
 Ne qua igitur femina dea hoc, neu quis mas
 tentet rescindere mea verbum: sed simul omnes
 assentimini, ut celerime perficiam haec opera.
 Quamcumque vero ego seorsum deorum volentem intellexero

- 15 *Διόνει' ἢ Τρώεσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,*
πληγῆς οὐ κατὰ κόσμον, εὐίσεται Οὐλυμπόνδε
ἢ μιν Δῶν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
τῆλε μάλ', ἤκι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον
 20 *ἔνθα σιδήρεια τε πύλαι καὶ χαλκεὸς οὐδὲς*
τόσσον ἐνερθ' Ἰδῶν, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης
γνώσκει· ἐπειθ' ὅσον εἰμι θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
Εἰ δ', ἄγε, περήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδετε πάντες
σειρὴν χρυσεὴν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 25 *πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·*
ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ἕκατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσαι,
αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 30 *σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο*
δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτὴ μετ' ἧρα πάντα γένοιτο.
Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμι θεῶν περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 35 *μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.*
 40 *Ὀρίε δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·*
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν δ' οἱ σθένος οὐκ ἐπικυτόν·
ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 45 *οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.*
 50 *Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·*
βουλήν δ' Ἀργείους ὑποθήσομεθ', ἥτις ὀνήσει,
ὥς μὴ πάντες ὀλῶνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ' ἐπιμειδίσας προσέειπε νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 55 *θάρασι, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ*
 60 *πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.*
Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσχετο χαλκόποδ' Ἰκτωρ,
ἄκυπτα, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομώνων·
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροί· γένοιτο δ' ἱμάσθην
 65 *χρυσεῖην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.*
Μῆσσιξεν δ' ἑλάν· τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἔκτανεν πολυπύδακα, μητέρα θηρῶν,
 70 *Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυεῖς·*
 75 *ἐνθ' Ἰκτωρ ἐστήσε κατ' ἄνδρῶν τε θεῶν τε,*
 80 *λύσας ἐξ ὄχεων, κατὰ δ' ἡέρα πούλυν ἔχουσεν.*
Αἰὼς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδαί γαίῳ,
εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 85 *Οἱ δ' ἄρα δαίπνον ἔλοντο καρηκομώνες Ἀχαιοὶ*
ῥίμακα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 90 *Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ἐπιβίζοντο,*
παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὁσμῖνι μάχεσθαι,
χρεῖοι ἀναγκαίῃ, πρό τε παῖδων καὶ πρό γυναικῶν.
Πᾶσι δ' ὠγγύνοντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσοντο λαὸς,
 95 *πεῖζοι θ' ἱππῆές τε· πολλὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὄρωρει.*
 100 *Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,*
σὺν β' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἐγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκασθηρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι
ἐπληντ' ἄλληλῃσι, πολλὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὄρωρει.
Ἔνθα δ' ἄμ' ὀμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν,

profectum, ut-vel Trojanis auxilium-ferat, vel Danais,
 sauciatu indecore rediit in-Olympum :
 aut ipsum correptum projiciam in Tartarum tenebrosum,
 procul valde, ubi profundissimum sub terra est barathrum,
 ubi ferreaeque portae et aereum limen,
 tantum infra Orcum, quantum coelum est a terra :
 cognosceat deinde, quanto sim deorum potentissimus omni-
 um.] Verum age, periculum-facite, dii, ut sciat omnes :
 catenam auream de caelo suspendite-et
 omnes prehendentes-ex-ea-pendite dii, omnesque decet :
 at non traxeritis de caelo in-terram
 Jovem, summum ducem, ne si quidem valde multum labo-
 raveritis.] Verum quando jam et ego lubens voluero trahere,
 cum-ipsa terra vos traxerim, ipsoque mari ;
 catenam quidem deum circa cacumen Olympi
 alligarem : illa autem sublimia omnia fuerint (penderint).
 Tantum ego superque sum deos, superque sum homines.

Sic dixit : hi autem omnes obmutuerunt silentio,
 orationem admirati ; valde enim minaciter concionatus-erat.
 Tandem vero locuta-est dea caesis-oculis Minerva :
 O pater noster, Saturnie, summe regnantium,
 bene et nos scimus, quod tibi potentia nescia cedere :
 attamen Danaos iugemus bellicosos,
 qui jam malo fato expleto perierint.
 Verum enim-vero bello quidem abstinebimus, si tu jubes :
 consilium vero Argivis suggeremus, quod proderit :
 ut ne omnes pereant, irato te.

Hanc autem subridens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :
 bono-es-animo, Tritonia, dilecta filia : nequiquam ira
 benevolae tibi loquor ; volo autem tibi mitis esse.

Sic fatus, sub curru alligavit asripedes equos,
 celeriter-volantes, aureis júbis comantes :
 aurum autem ipse induit circa corpus : prehenditque scuticam
 auream, scite-factam, eunumque conscendit currum.
 Et scutica-eos-percussit, ut-currerent : illi vero non inviti vo-
 labant] in-medio inter-terramque et coelum stellatum.
 Ad-Idam autem venit multis-fontibus-irriguam, matrem fera-
 rum.] ad-Gargarum, ubi ei sunt ager-sacer altareque odora-
 tum :] ibi equos stitit pater hominumque deorumque,
 solutos de curru, calignemque multam superfudit.
 Ipee autem in verticibus sedit, gloria exsultans,
 inspiciens Troumque urbem et naves Achivorum.

Illi vero cibum sumserunt, capite-comantes Achivi,
 raptim per tentoria, ex eoque armabantur.
 Trojani autem ex-altera-parte per urbem armabantur,
 pauciores ; promti-erant tamen etiam sic pugna contendere,
 opera necessaria, proque liberis et pro uxoribus.
 Omnes vero aperiebantur portae, forasque ruebant copiae,
 pedilesque equitesque : ingensque tumultus coortus-est.

Hi autem quum jam in locum unum congregientes venis-
 sent,] commiserunt scuta, commiserunt hastas et robor viro-
 rum] aereis-loricis-indutorum : ac clypei umbonibus-muniti
 appropinquabant invicem, ingensque tumultus est-ortus.
 Tum vero simul ejulatusque et jactantia erat virorum,

α5 ἀλλύντων τε καὶ ἀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅφρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἡέλιος μέσσην οὐρανὸν ἀμφιδεδήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθεινε τάλαντα·
 70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτιοι,
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 ἔκκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
 ἐέστην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἀερεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἐκτυπε, δαϊόμενον δὲ
 ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 θέμθησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὗτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μῖνκειν οὗτ' Ἀγαμέμνων,
 οὔτε δὴ Αἰάντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
 80 Νέστωρ δ' ὅς οἱ ἔμιμνε Γερήνιος, οὐδὸς Ἀχαιῶν,
 οἷοι ἔκων, ἀλλ' ἔππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰφί
 διος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
 ἄρην κακὰ κορυφῇ, θοὶ τε πρῶται τρίχες ἵππων
 κρανίῳ ἱμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίστας δ' ἀνέπαυτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δὴ·
 σὺν δ' ἔππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρον ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμιν
 πασάνην ἀίσσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκείες ἵπποι
 ἦλθον ἀν' ἰωχμῶν, θρασὺν ἠνίοχον φορόντες,
 90 Ἐκτορα. Καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρον ἀπὸ θυμὸν δλεσσειν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 πῇ φεύγεις, μετὰ νῆα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν δμῶι;
 95 μῆψι τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 ἄλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπίσσομεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὃς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ παρήϊγεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἦ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 σὶ δὲ βίη λελυται, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάξει·
 ἡδεανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄν' ἐμῶν ὀχέων ἐπιδήσειο, ὄφρα ἰθθαί,
 οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι,
 οἷς ποτ' ἀπ' Αἰλείῃσι Διόμην, μήστωρε φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντες κομίστην· τῷδε δὲ νῦν
 110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 εἰσται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὃς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἔππους θεράποντες κομίστην
 ἰθῆμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 μάλιστα δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἀγχι γέγοντο.
 Τῷ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδείδης υἱός·

perdentiumque et pereuntium ; fluebatque sanguine terra.

Quamdiu quidem mane erat, et crescebat sacer dies, tamdiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus : quum vero sol medium caelum ascendisset, tunc jam aureas pater tollebat lances ; imposuitque duo fata longe-sternentis mortis, Troumque equum-domitorum et Achivorum aere-loricatorum : sustinuitque medias prehensas : inclinata-est autem fatalis dies Achivorum.] — [Achivorum quidem fata in terra alma desidebant ; Troum vero, ad coelum latum sublata-sunt.]

Ipsae autem ex Ida magnum tonabat, ardensque misit fulgur in exercitum Achivorum : illi autem conspecti obstupuerunt, et omnes pallidus timor cepit.

Tum nec Idomeneus ausus-est manere, nec Agamemno, nec duo Ajaces manserunt, ministri Martis :

Nestor autem solus mansit Gerenius, custos Achivorum, minime volens, sed equus debilitatus-erat ; quem percusserat sagitta] divinus Alexander, Helenae vir pulchrae-comis, summo in vertice, ubi quidem primi crines equorum cranio innati-sunt : maxime vero letalis locus est.

Dolore-correptus autem se-erexit, sagitta vero in cerebrum penetrat:] conturbabatque equos, volutans-se circa ferrum.

Dum senex equi funalis-lora abscindebat gladio insurgens, interim Hectoris veloces equi venerunt per turbam, audacem aurigam ferentes, Hectorem : atque tunc ibi senex animam perdidisset, Nisi illico animadvertisset pugna strenuus Diomedes : horrendum autem clamavit, adhortans Ulyssem :

Nobilissime Laertiade, sollertissime Ulysae, quo fugis, tergo obverso, ignavi instar in turba? cave ne-quis tibi fugienti tergo hastam infingat : verum mane, ut a-sene propellamus ferocem virum.

Sic dixit: non tamen auscultavit multum-sustinens divinus Ulysses,] sed raptim-praeiterit cavas ad naves Achivorum. Tydides autem, solus licet esset, primis-pugnatoribus mixtus-est:] stetitque ante equos Nelidae senis, et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O senex, profecto valde jam te juvenes premunt bellatores ; tua autem vis soluta-est, gravisque te senectia persequitur : debilisque tibi est famulus, segnesque tibi equi. Verum age, meos curtus conscende, ut videas, quales Trojani equi, periti per-campum rapide valde huc et illuc insequi et fugere, quos nuper ab Aenea cepi, artifices fugandi hostes. Istos quidem tuos famuli curent : hos vero nos Trojanos in equum-domitores dirigamus, ut et Hector sciat, an et mea hasta insaniet in manibus.

Sic dixit : nec non-obsecutus-est Gerenius eques Nestor. Nestoreas quidem inde equas famuli curabant fortes, Sthenelusque et Eurymedon fortitudinis-amans. Hi autem ambo Diomedis currum conscenderunt : Nestor vero in manus sumsit habenas splendidas, percussitque-scutica equos ; celeriterque Hectorem prope fuerunt.] Hanc autem recta irrudentem telo-petiit Tydei filius :

καὶ τοῦ μὲν β' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ἥνιοχον θεράποντα,
 120 υἷον ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
 ἵππων ἦν' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λυθὴ ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἥνιοχοιο·
 125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 κείσθαι· ὁ δ' ἥνιοχον μέτεπε θρασύν. Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵπτω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὔρεν
 Ἴφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν βα τόθ' ἵππων
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἥνια χερσίν.
 130 Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμύχανα ἔργα γένοντο·
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἤυτε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν,
 καδὲ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἔηκε χαμάζε·
 135 δεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεαίου καιομένοιο·
 τῷ δ' ἵπτω δέισαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα·
 δέϊσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσεῖπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 140 Ἦ οὐ γινώσκεις, ὅ τι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλκή;
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,
 σήμερον ὑπετερον αὐτὸς καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλησιν,
 δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 145 Τὸν δ' ἡμέιβειτ' ἔπειτα βοήην ἀγαθὸς Διομήδης·
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἵπεις·
 ὦλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 Ἔκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐν Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμείοι φοβεύμενος ἔκτο νῆας.
 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρέα γῶν.
 Τὸν δ' ἡμέιβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦμοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον εἵπεις·
 εἴπερ γὰρ σ' Ἔκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ὦλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 155 καὶ Τρώων ἀσχοὶ μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,
 τῶν ἐν κόνεισι βάλες θαλεροῦς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους·
 αὖτις ἂν ἰωχμὸν ἐπὶ δὲ Τρῳᾶς τε καὶ Ἔκτωρ
 ἤχῃ θεσπεσίῃ βέλεα σπονδόντα χέοντο.
 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν δῦσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπυλοι
 ἔδρη τε κρέασιν τ' ἤδὲ πλείους δεπιάσων·
 νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναῖκός ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐββε, κακὴ γλῆνῃ· ἐπεὶ οὐκ, εἰξαντος ἐμείοι,
 165 πύργων ἡμετέρων ἐπιθήσεται, οὐδὲ γυναῖκας
 ἀΐεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνοιχα μερμήριζεν,
 ἵππους τε στρέφει καὶ ἐναντίδιον μαχέσασθαι.
 Τρις μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 170 τρις δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μῆτις τε Ζεὺς,
 σῆμα τιεῖς Τρῳέσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
 Ἔκτωρ δὲ Τρῳέσσι ἐκέλευτο μακρὸν αὔσας·

et ab eo quidem aberravit; sed aurigam famulum,
 filium magnanimi Thebei, Enlopeum,
 equorum habenas tenentem, percussit in-pectus juxta mam-
 mam:] decidit autem e curru, retrocesseruntque ejus equi
 veloces: ipse autem ibi soluta est anima quoque roburque.
 Hec tori vero gravis dolor operuit animum propter aurigam:
 hunc quidem dein sivit, dolens licet de-sodale,
 jacere: ipse autem aurigam querebat audacem; nec amplius
 diu] equi indigebant rectore: statim enim invenit
 Iphitiden Archeptoleum audacem, quem tunc equos
 veloces conscendere-jussit, deditque ei habenas in manu.
 Tunc interitus accidisset, et exitalia facinora edita es-
 et jam inclusi-fuissent Trojani in Illo, velut agni, [sent:
 nisi cito animadvertiasset pater hominumque deorumque.
 Tonans autem graviter, emisit candens fulmen,
 et ante equos Diomedis dejecit in-terram:
 terribilisque flamma exorta est sulphuris ardentis;
 atque equi territi consternabantur sub curru;
 Nestori autem e manibus fugerunt habenae splendidae;
 timuitque ille in animo, Diomedemque allocutus est:
 Tydide, age vero rursus, in-fugam dirige solidis-ungulis
 equos.] An non sentis, quod te a Jove non sequitur victoria?
 nunc quidem enim huic Saturnius Jupiter gloriam praebet,
 hodie; postea rursus etiam nobis, si voluerit,
 dabit: homo autem nequaquam Jovis mentem impedierit,
 ne valde quidem fortis; quoniam ille longe potentior est.
 Huic autem respondit deinde pugna strenuus Diomedes:
 profecto haec omnia, senex, e re dixisti;
 sed hic gravis dolor mihi cor et animum incessit:
 Hector enim aliquando dicet, inter Trojanos concionans,
 Tydides a me fugatus venit ad-naves.
 Sic aliquando gloriabitur; tunc mihi dehiscat lata terra!
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 hei mihi, Tydei filii bellicosi, quale hoc dixisti!
 Etsi enim te Hector ignavum et imbellem dixerit,
 attamen non credent Trojani et Dardanidae,
 et Trojanorum uxores magnanimatorum, clypeatorum,
 quarum in pulvere dejecisti florentes-juventa maritos.
 Sic igitur locutus in-fugam vertit solidis-ungulis equos,
 retro per turbam; in eos autem Trojanique et Hector
 cum clamore ingenti tela tristia fundebant.
 Tum vero altum in-clamavit magnus galeam-motans Hector
 Tydide, valde quidem te honorabant Danai celeribus-equi
 sedeque, carnibusque, et plenis poculis:
 nunc vero te ignominia-afficient; mulieris utique similis es.
 Abi-in-malam-rem, timida pupa; quia non, cedente me,
 iurres nostras conscendes, nec mulieres
 abduces in navibus: prius tibi daemone[m] (satum) dabo.
 Sic dixit; Tydides autem in-utramque-partem cogitavit,
 equosque convertere et contra pugnare, an non.
 Ter quidem cogitavit in mente et in animo:
 ter vero ab Idæis montibus in-tonuit providus Jupiter,
 signum dans Trojanis, pugnae alternantem victoriam in-de-
 cans.] Hector autem Trojanos hortabatur, alte vociferans:

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 178 ἡγήνομαι δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 νίκη καὶ μέγα κῦδος, ἅπαρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
 νῆπιοι οἱ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανώοντο,
 ἀδλήχρ', οὐδενόωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
 ἵπποι δὲ βῆα τάφρον ὑπερβορέονται δρυκτῆν.
 180 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι γένωμαι,
 μνημοσύνη τις ἐπειτα πυρὸς δηϊοῦ γενέσθω,
 ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἄργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυχομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλευτο φώνησέν τε·
 185 Ξάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Αἶθων Λάμπετε διε,
 νῦν μοι τὴν χομιδὴν ἀποκρίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 ἡμῖν παρ' προτέροισι μελλώοντα πυρὸν ἔθηκεν,
 [οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει,]
 190 ἢ ἔμοι, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβομεν
 ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 πᾶσαν χρυσεῖν ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιεν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
 195 ἐκιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαίστος κάμει τεύχων.
 Εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἐλποίμεν κεν Ἀχαιοὺς
 αὐτοῦ γλ' νηῶν ἐπιθίσμεν ὥκειάων.

Ἦέφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
 200 καὶ βῆ Ποσειδάων, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἡῖδα·

Ὡ πόποι, ἔννοσ' αἶ' εὐρυσθενές, οὐδὲ νυ σοὶ περ
 ὀλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
 οἱ δὲ τοι εἰς Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλει νίκην.

205 Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοι,
 Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύσπα Ζῆν',
 αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος ὅλος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέν' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἑνδοίχθων·
 Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.

210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλωμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειθὶ πολλὸν φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τῶν δ', ὅσων ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 κλῆθεν ἡμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων

215 ἐλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ

Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

Καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ νῆας εἰσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,

αὐτὰρ ποικνύσαντι θοῶς στῆναι Ἀχαιοῦς.

220 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 παρφύρετον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχέῃ·
 σπῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ,

ἢ β' ἐν μεσάτῳ ἔσκει, γεγνήμεν ἀμφοτέρωσιν·
 [ἡμῖν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο

225 ἢ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ β' ἔσχατα νῆας εἰσας
 εἶρσαν, ἡνὸρ ἔπεισιν καὶ κάρτεϊ χειρῶν.]

Trojani et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, mementote autem strenuæ fortitudinis.
 Sentio vero, quod mihi lubens annuit Saturnius
 victoriam et magnam gloriam, at Danais exitium :
 stulti, qui quidem hos muros (*valli*) struxerunt,
 infirmos, contemnendos, qui non robur meum arcebunt ;
 equi vero facile fossam transilient, quam-*illi*-foderunt.

Verum quando jam naves ad cavae pervenero,
 memoria aliqua tum ignis ardentis esto,
 ut igne naves incendero, interfecero autem et ipsos.

[Argivei apud naves, attoniti a fumo.]

Sic fatus, equos adhortatus est, dixitque :

Xantheque et tu, Podarge, et Aethon, Lampeque divine,
 nunc mihi alimentorum-præmia rependite, quæ permulta
 Andromache, filia magnanimi Eetionis,
 vobis prioribus, suave triticum, apposuit,
 [vinumque immiscens bibendum, quando animus jubebat,]
 quam mihi, qui ei florentem me maritum profiteor esse.

Verum inseguimini et festinate, si forte capiamus
 clypeum Nestorem, cujus nunc fama ad-cælum pervenit,
 totum aureum esse, ansasque et ipsum :

atque ab humeris Diomedis equum-domitoris,
 affabre-factum thoracem, quem Vulcanus laboravit fabri-
 cans.] Si hæc-duo ceperimus, speraverim Achivos
 hæc-ipsa-nocte naves consensuros veloces.

Sic dixit glorians. Indignata-est autem veneranda Juno,
 commovitque-se in solio, tremefecitque latum Olympum :
 et jam Neptunum, magnum deum, coram allocuta-est :

Dii boni, Terræ-quassator late-potens, nonne tibi quidem
 pereuntium Danaorum miserescit in præcordiis animus?
 qui tamen tibi ad Helicenque et Ægæa dona ferunt
 multaue et elegantia : tu vero ipsis cupias victoriam.
 Siquidem enim velinus, quotquot Danais fautores *sumus*,
 Trojanos repellere, et coercere late-sonantem Jovem,
 illic sane tunc tristaretur sedens solus in Ida.

Hanc autem valde dolens allocutus-est rex Quassator-terræ:
 Juno intrepida-dictis, qualem hunc sermonem dixisti!

Non equidem velim cum Jove Saturnio pugnare
 nos alios, quoniam longe potentior est.

Sic hi quidem talia ad se-invicem loquebantur.

His autem (*Græcis*), quantum *spatii* inde-a navibus muri fos-
 sa secluit,] repletum-est pariter equisque et viris scutatis,
 coactis-in-angustum; cogebat vero eos veloci par Marti
 Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.

Et jam concremasset igne ardenti naves æquales,
 nisi in mente posuisset Agamemnoni veneranda Juno
 ipsi studiose-properanti ocyus incitare Achivos.

Profectus-est autem ire ad tentoriaque et naves Achivorum,
 purpureum magnum pallium tenens in manu robusta :

stetit vero in Ulyssæ ingenti nave nigra,
 quæ in medio erat, ut-exaudiretur-clamans in-utramque-par-
 tem.] [et ad Ajacis tentorium Telamonidæ,

et ad Achillis, qui quidem ad-extrema naves æquales
 subduxerant, virtute freti et robore manum;]

ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γειωνῶς·

Αἰδῶς, Ἀργεῖαι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀητοί-
πῃ ἔθαν εὐχῶλαι, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοί,
230 ἄς, ὅπότεν ἂν Λήμνω, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφάας οἰνοίο,
Τρώων ἄνθ' ἑκατὸν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἀξιοί εἰμεν.

235 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
Ζεῦ πάτερ, ἥ βρά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
τῇδ' ἀπὸ θάλασσης, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπήγυρας;
οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τεδὸν περικαλλέα βωμόν
νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθόμενον, ἐνθάδε ἔβρων·

240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημιὸν καὶ μηρὶ ἔκχα,
ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάσαι.

Ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
αὐτοῦς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.

245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ δακρυόρατο δακρυρόντα·
νεῦσε δέ οἱ λαὸν σφόν ἐμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι.

Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἤκε, τελειότατον πετεινῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὄνυχεςσι, τέκος ἑλάφοιο ταχείης·
παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέει κάβθαλε νεβρὸν,

250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ βρέζεσκον Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,

μέλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.

Ἐνθ' οὕτως πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,

εὗξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,

255 τάφρου τ' ἐξελάσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
ἀλλὰ πολὺν πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,

Φραδμονίδην Ἀγέλαον. Ὁ μὲν φύγα δ' ἔτραπεν ἵπ-
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν [πους·

ὦμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
260 ἤριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·

τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, θοοῖριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὁπάων Ἰδομενῆος,

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·

265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' ἐννατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·

στῇ δ' ἄρ' ὅτ' Αἰάντος σάκει Τελαμωνιάδαο.

Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ θγ' ἦρος
παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστυσας ἐν ὀμίλῳ

270 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλασεν,
αὐτὰρ ὃ αὖτις ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν

εἰς Αἰανθ'· ὃ δὲ μιν σάκει κρύπτασθαι φαινήν.

Ἐνθα τῖνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;

Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,

275 Δαϊτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπαῖον καὶ Μελάνιππον.

[Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]

Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τοῦρου ἀπὸ κρατερῷ Τρώων δλέκοντα φάλαγγας·

280 στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

clamavit autem penetabili-voce, Danaos vociferans :

Proh pudor, Argivi, turpia probra, facie tantum admira-
biles:] quo abierunt gloriations, quum profitebatur nos esse
fortissimos,] quas, quando in Lemno erat, vana-jactantes
proferebat,] comedentes carnes multas boum prorsum-or-
nutorum,] bibentesque crateres coronatos vino,
Trojanorum pro centenisque ducentisque quemque
staturum in pugna? nunc autem ne uni-quidem pares sumus.
[Hectori, qui mox naves incendit igne ardenti.]

Jupiter pater, an ullum jam pra-potentium regum
tali clade affixisti, et eum magna gloria privasti?

non vero *me* unquam dico tuum perpulcrum altare
nave multis-transtis-instructa praeteriisse, huc malo-falo-te-
niens:] sed in omnibus boum adipem et femora combussi,
cupiens Trojam bene-moenitam excindere.

At, Jupiter, hoc saltem mihi perfice votum;
nos ipsos saltem permitte effugere et evadere,
neu sic a-Trojanis sine interitui Achivos.

Sic dixit : hujus autem *deorum* pater misertus est lacri-
mantis:] annuitque ei exercitum saluum fore, nec periturum.
Statim vero aquilam misit, certissimi-augurii inter volucres,
hinnulum tenentem unguibus, sobolem cervæ velocis;
juxta autem Jovis altare perpulcrum dejecit hinnulum,
ubi Panomphaeo (*omnis ominis auctori*) Jovi sacrificabant
Achivi.] Hi autem ut viderunt, quod a Jove venisset avis,
vehementius in Trojanos irruebant, recordabanturque pugna.

Tum nemo prior e-Danaïs, multi licet essent,
gloriatu-est, Tydiden ante, se agitasse veloces equos,
extraque fossam egisse, et contra pugnas-
sed longe primus *ille* Trojanorum interemit virum armatum,
Phradmoniden Agelaum : hic quidem in-fugam verterat equos;
ei autem converso, dorso hastam infixit,
humeros inter, perque pectora transegit :
decidit autem de curru, sonitumque-dedere arma super ipso.

Post hunc autem Atridae, Agamemno et Menelaus;
postque hos, Ajaces, strenuam induti fortitudinem;
postque hos Idomeneus, et armiger Idomenei,
Meriones, par Marti homicidae;
postque hos Eurypylos, Evæmonis præclarus filius;
Teucer autem novus venit, resiliens arcus tendens :
stetitque sub Ajacis scuto Telamonidae.

Tum Ajax quidem submovebat scutum; atque ille heros
circumspiciens, posteaquam aliquem jaculatus in turba
vulneraverat, is quidem ibi cadens animam amittebat,
sed hic (*Teucer*) retro cedens, puer tanquam sub matrem,
condebatur-se] ad Ajacem : is vero eum scuto tegebat splendido.

Tum quem primum Trojanorum interfecit Teucer eximius?
Orsilochum quidem primum, et Ormenum et Ophelēstē,
Dæto-remque, Chromiumque, et parem-deo Lycophontem,
et Polyæmoniden Hamopaonem, et Melanippum,

[Omnes alium-super-alium dejecit-in terram *almam*.]

Eum autem conspicatus lætatus-est rex virorum Agamemno,
arcu a forti Trojanorum perdentem phalanges :

stetit autem prope eum vadens, et ipsum allocutus-est :

Τεύκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σὺ Τελαμῶνι, δ' σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 καὶ σε νόθον περ ἔοντα κομισσάτο ὃ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 τὸν καὶ τηλόθ' ἔοντα εὐκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἔξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν μοι δῶν Ζεὺς τ' αἰγίολος καὶ Ἀθήνη
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ προσθήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 290 ἢ τρίποδ', ἢ δὴ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὀχεσφιν,
 ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι δμῶν λέχος εἰκοναβαῖνοι. μῶν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεύκρος ἀμύ-
 Ἀτρεΐδῃ κυδίστε, τί με σπύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 παύομαι· ἄλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς,
 ἐκ τοῦ δὴ τοῖσιν δεδογμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 Ὅκτω δὴ προέηκα ταυνυλώχινας διστοὺς,
 πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχεν Ἀρηϊθῶν αἰζῶν·
 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
 300 Ἥ ῥα, καὶ ἄλλον διστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλον
 Ἑκτορος ἀντικυρῶ, βαλέειν δέ ἐῖ τοιο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν β' ἀφάμαρβ' ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 υἷὸν εἶν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
 τὸν δ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυία θεῇσιν.
 Μηχαν δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ,
 καρπῷ βριθομένη νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν·
 ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πηληκί βαρυνθέν.
 Τεύκρος δ' ἄλλον διστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλον
 310 Ἑκτορος ἀντικυρῶ, βαλέειν δέ ἐῖ τοιο θυμός.
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 ἄλλ' Ἀρχεπτολεμον, θρασὺν Ἑκτορος ἡνιοχῆα,
 ἰέμενον πολεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 ἔριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώσαν δέ οἱ ἵπποι
 315 ὠκύποδες τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἑκτορα δ' αἶνδον ἄχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε καὶ ἀχνυμένος περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυὸς ἔοντα
 ἵππων ἡνὶ εἰλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώντος,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμαδίον λάβε χειρὶ·
 βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐῖ θυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξεβλετο πικρὸν διστόν,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἑκτωρ
 325 αἰερόντα, παρ' ὧμον, θηὶ κληῖς ἀποέργει·
 αὐχένα τε στήθος τε, μέλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρίοντι·
 ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 στή δὲ γυνὲ ἔριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θέων περιβῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφοκαλύψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ὑποδύντε δύο ἐρίηρες ἑταῖροι,
 Μηκιστεὺς, Ἑχλοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

Teucer, carum caput, Telamone, princeps virorum,
 jaculare sic, si qua forte lux (salus) Dennais fias,
 patrique tuo Telamoni, qui te educavit, parvulus quum-esses,
 et te, spurius licet sis, fovit sua in domo :
 hunc, etiamsi procul absit, in-gloriam evehe.
 Tibi autem ego edico, sicut et perfectum erit :
 si mihi dederit Jupiterque segidem-tenens, et Minerva,
 Illi evertere bene-aedificatam urbem,
 primo tibi post me prae-mium-honorarium in manu ponam,
 vel tripodem, vel duos equos cum-ipsis-curribus,
 vel mulierem, quae tecum eundem lectum concendat.

Hunc autem respondens allocutus-est Teucer eximius :
 Atrida illustrissime, cur me properantem et ipsum
 incitas? neque enim certe, quanta potestas in-me-est,
 cesso; sed ex quo Ilium versus repulimus ipseos,
 ex eo jam sagittis exceptos viros interficio.
 Octo jam emisi longis-hamis-instructas sagittas,
 omnes autem in corpore fixae-sunt Marte-concicatorum ju-
 venum :] hunc vero nequeo percutere canem rabidum.

Dixit, et aliam sagittam a nervo misit
 Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animas.
 Et ab-eo quidem aberravit; sed eximium Gorgythlonem,
 filium fortem Priami, ad pectus percussit sagitta :
 quem quidem ex-Æsma ducta peperit mater,
 pulkra Castianira, corpore similis deabus.
 Papaver autem sicuti in-alteram-partem caput inflexit, in hor-
 to,] fructu gravatum humoribusque vernis :
 sic ille in-alteram-partem inclinavit caput casside gravatum.

Teucer vero aliam sagittam a nervo misit
 Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animas.
 At ista etiam tunc aberravit : avertit enim eam Apollo;
 sed Archeptoleum, audacem Hectoris aurigam,
 ruentem ad-pugnam, percussit in-pectore juxta mammam :
 decidit autem de curru, retrocesseruntque ejus equi
 veloces : ipsius vero ibi soluta-est anima-que robur-que.
 Hectori autem gravis dolor contextit mentem ob-aurigam :
 hunc tamen inde reliquit, dolens licet de-sodali :
 Kebrionen vero jussit fratrem, prope stantem,
 equorum habenas capere : hic autem non inobsequens-fuit
 audito.] Ipse vero de curru humi desiliit splendens,
 horribiliter vociferans; et saxum prehendit manu :
 ivitque recta in-Teucrum, ferireque ipsum animus jubebat.
 Hic quidem pharetra exemerat amaram sagittam,
 posueratque in nervo : eum vero galeam-motans Hector
 retro-ducentem nervum, ad humerum, ubi jugulum dirimit
 cervicemque pectusque, maxime autem letalis-locus est,
 ea-parte contra se nitentem percussit lapide aspero :
 rupit autem ei nervum, obtorpuitque manus ad carpum :
 constititque in-genus lapsus, arcus vero ei excidit manu.
 Ajax autem non neglexit fratrem collapsum,
 sed accurrens protexit, et ei scutum prestendit.
 Hunc quidem postea subeuntes duo cari socii,
 Mecisteus, Echii filius, et divinus Alastor,
 naves ad cavas portarunt graviter gementem.

335 Ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσι· Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρεσ'·
οἱ δ' ἰθὺς τάφρον βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμαίνων.
Ὡς δ' ὅτε τις τε κύων σὺς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἀπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέσσιν διώκων,
340 ἰσχύια τε γλουτοὺς τε, ἐλίσσόμενον τε δοκεύει·
ὥς Ἔκτωρ ὥπαζε καρχωμύωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκολοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
345 οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχέτόωντο ἕκαστος.
Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριφτρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργούς ὁμιματ' ἔχων ἠδὲ βροταλοιγοῦ Ἄρηος.
350 Τούς δὲ ἰδοῦσ' ἔλεσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπαε πτερόεντα προσηύδα·
Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῦν
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὀσάτιόν περ·
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται
355 ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἔκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔργων.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
360 ἀλλὰ πατήρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθήσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἄλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερνεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σάεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων.
Ἥτοι δ' μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
365 πῶ ἔπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόνθεν προΐαλλεν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδ' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμηνιν,
εὐτέ μιν εἰς Ἀἶδαο πυλάρταο προὔπτεμψεν,
ἔξ Ἑρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀἶδαο·
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγρὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγεί, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
ἧ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλλαβε χεὶρὶ γενείου,
λίσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ἔσται μὲν, ὅτ' ἂν αὖτε φιλην Γλαυκῶπιδα εἴπη.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
εἰ νῦν Πριάμοιο πᾶϊς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
γῆθησιν προφανείσα ἀνὰ πτολίμοιο γεφύρας.
Ἥ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς
380 δημῶν καὶ σάρακας, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθισθε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Ἥ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυχας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρόσθε θεὰ, θυγάτηρ μεγαλοῖο Κρόνοιο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς αἰγιόχοιο,
385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἐάνον πατρός ἐπ' οὔδει,
ποικίλον, ὃν β' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτὼν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσεται δοακρύνετα.

Rursus autem Trojanis Olympius robur excitavit;
illique recta ad-fossam profundam repulerunt Achivos.
Hector autem inter primos ibat, ferocia turgens.
Ut vero quum aliquis canis aprum silvestrem, vel lionem,
prehendat a-tergo, pedibus velocibus persequens,
ad-cosasque clunesque, convertentemque se-observat :
sic Hector insequabatur capite-comantes Achivos,
semper occidens eum-qui postremus erat : hi vero fugiebant.
At postquam perque vallos et fossam transierant
fugientes, multique domiti-erant Trojanorum sub manibus,
hi quidem jam apud naves continebantur manentes,
invicemque hortantes, et omnibus diis
manus attollentes, alta-voce precabantur unusquisque.
Hector vero undique-circamegebant pulcris-jubis equos,
Gorgonis oculos habens et hominum-perniciiei Martis.

Hos autem conspicata, miserta-est dea candidis-ulis Juno,
statimque Minervam verbis alatis allocuta-est :

Dii boni, ægidem-tenentis Jovis filia, nōdum nos
pereuntes Danaos curabimus, in-extremo saltem ?
qui jam malum fatum explentes perierint
viri unius impetu : is vero furit non-amplius tolerabiliter,
Hector Priamides, et sane mala multa fecit.

Hanc autem vicissim allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva
utique hic quidem ferociam animamque perdidisset,
manibus sub Argivorum confectus in patria terra ;
sed pater meus animis furit non probis,
durus, semper iniquus, mearum virum impeditor :
nec quicquam horum recordatur, quod ei valde sæpe filium
Herculem] fatigatum servavi ab Eurysthei laboribus.
Certe is quidem flebat ad cælum : sed me Jupiter
ei auxiliaturam de cælo demisit.

Si enim ego hæc scivissem in mente prudenti ;
quum eum ad Orcum validas-portas-habentem demisit,
ex Erebo ducturum canem horrendi Plutonis :
non ille effugisset Stygis aquæ ardua fluenta.
Nunc autem me quidem odit, Thetidis vero perfecit consilia,
quæ ei genua osculata-est, et prehendit manu mentum,
supplicans ut-honoraret Achillem urbium-eversorem.
Erit tamen, quando iterum dilectam *filiam*-cæsiis-oculis di-
cat.] Sed tu quidem nunc nobis juga solidis-ungulis equos,
dum ego, ingressa Jovis domum ægidem-tenentis,
armis ad bellum instruar, ut videam,
an de-nobis Priami filius, galeam-motans Hector,
gavisurus-sit, quando-apparebimus per belli sermitas.
Certe aliquis et Trojanorum saturabit canes et alites
pinguedine et carnis, stratus ad naves Achivorum.

Sic dixit : nec non-obsecuta-est dea candidis-ulis Juno.
Hæc quidem accedens auro-phaleratos instruebat equos,
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni.
Sed Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
peplum laxatum-defluere-avivit pulcrum patris super pavimen-
to,] varium, quem ipsa fecerat et elaborarat manibus ;
atque loricaem induta Jovis nubes-cogentis,
armis ad bellum armabatur lacrimosum.

Ἦς δ' ὄρεα φλόγεα ποτὶ βήσεται λάζετο δ' ἔγχοις
 10 βριθῶ, μέγα, στίδαρον, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἥρων, τοῖσιν τε κοτέσσεται δριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπειμαίετ' ἀρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 15 ἥ μιν ἀνακλίνει πικινὸν νέφος ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ βα δ' αὐτῶν κεντρηνεκάς ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδθ' ἐπεί ἴδε, χῶσατ' ἀρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μηδ' ἔα ἀντην
 20 ἔργεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτολεμόνδε.
 Ὡδὲ γὰρ ἔξερέω, τὸ δὲ καὶ τεταλεσμένον ἔσται·
 γινώσκω μὲν σφῶϊν ὕψ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἑνιαυτοὺς
 25 ἔλκε ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπηττι κεραυνός·
 ὅρ' εἰδῆς Γλαυκῶπις, θι' ἂν ὦ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὐτὶ τόσον νευσεῖσθαι οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γάρ μοι ἔσθ' ἐνικλῆν θ' ἔτι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
 30 ᾗ δὲ κατ' Ἰδαίῳ ὄρεϊν ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμπιοιο
 ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 οὐκ ἔα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 35 Ὡδὲ γὰρ ἤπειλ' ἔπευ Κρόνου παῖς, εἰ τέλλει περ·
 γινώσκω μὲν σφῶϊν ὕψ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἑνιαυτοὺς
 40 ἔλκε ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπηττι κεραυνός·
 ὅρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπις, θι' ἂν ὦ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὐτὶ τόσον νευσεῖσθαι οὐδὲ χολοῦται·
 αἰεὶ γάρ οἱ ἔσθ' ἐνικλῆν θ' ἔτι νοήσῃ.
 Ἀλλὰ σὺν', αἰνοτάτη, κύν' ἀδδέεις, εἰ ἑσάν γε
 πολήσῃσι Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχοις ἀεῖραι.
 45 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέθῃ πόδας ὠκέα Ἴρις
 αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 νῶϊ ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσσω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 50 ἥ κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ δ' φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπεισάξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῇσιν δ' Ὀραι μὲν λῦσαν καλλιτρίχας ἵππους
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κἀκησιν·
 55 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπιον παμφανόωντα.
 Αὐτὰ δὲ χρυσόισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 μέγ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιγμέναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδθ' ἐπεί ἴδεν ἔντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλυμπόνδε δῖωκε, θεῶν δ' ἔλκετο θόους.
 60 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἄρματα δ' ἄμ' βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύστα Ζεὺς

Inque curtus fulgidos pedibus concessit, summisque hastam
 gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
 heroum, quibuscunque irascitur prepotenti-patre-nata.
 Juno autem scutica velociter urgebat inde equos :
 sponte-sua vero portæ crepuerunt corli, quas tenebant Horæ,
 quibus commissum-est magnum cœlum Olympusque,
 et ut-aperiant densam nubem, et ut-obdant.
 Hac igitur via per eas stimulo-parentes dirigebant equos.
 Jupiter autem pater ab-Ida ut vidit, iratus-est graviter :
 Irimque excitavit, aureas-alas-habentem, nuntiaturam :
 Vade, i, Iri velox, retro verte eas, non sine adversus me
 venire : non enim pulcre conferemur in-prælium.
 Sic enim edico, quod et perfectum erit :
 claudos-reddam tuis sub curribus veloces equos ;
 ipsas vero de curru dejiciam, et currus confringam :
 neque in decem vertentes annos
 vulnera persanabunt, quæ corripiendo-infixerit tuis fulmen :
 ut sciat Minerva, quando cum-suo patre pugnaverit.
 Junoni autem non tantopere succenseo, neque irascor ;
 semper enim mihi solita-est infringere quicquid cogitarim.
 Sic dixit : festinavit autem Iris cursu-procellas-æquans, nun-
 tiatura ;] ivitque ex Idæis montibus ad magnum Olympum.
 Primis autem in-portis multas convalles-habentis Olympi
 occurrens detinuit eas, Jovisque ipsis dixit sermonem :
 Quo tenditis? cur vobis in præcordiis furit animus?
 non sinit Saturnius auxilium-ferre Argivis.
 Sic enim minatus-est Saturni filius, si quidem perficiet :
 claudos-redditurum se vobis sub curribus veloces equos,
 vos ipsas vero de curru dejecturum, et currus confracturum :
 neque in decem vertentes annos
 vulnera persanabitis, quæ corripiendo-infixerit vobis fulmen :
 ut scias, Minerva, quando cum-tuo patre pugnaveris.
 Junoni autem non tantopere succenset, neque irascitur :
 semper enim ei solita-est infringere quicquid cogitarit.
 Sed tu teterrima, canis Inverecunda, si rêvera
 audebis, Jovem contra ingentem hastam attollere.
 Hæc quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris ;
 ac Minervam Juno his verbis allocuta-est :
 Dii boni, ægidem-tenentis Jovis filia, non-amplius ego
 nobis permitto, Jovem contra, mortalium causa pugnare :
 quorum alius quidem intereat, alius autem vivat,
 cuicunque contigerit : ille vero quæ sua-sunt cogitans in ani-
 mo,] Trojanisque et Danais adjudicet, ut æquum est.
 Sic igitur fata retro vertit solidis-ungulis equos.
 His vero Horæ solverant pulcris-jubis equos :
 et eos quidem alligarunt ad divina præsapia :
 curtus autem inclinarunt ad parietes splendidos.
 Ipsæ autem (Juno et Minerva) aureis in sellis-recubitoris con-
 sederunt,] mixtim cum-aliis diis, suo mœstæ corde.
 Jupiter autem pater ab-Ida pulcris-rotis currum et equos
 ad-Olympum egit, deorumque pervenit ad-sedes.
 Huic autem et equos solvit inclytus quassator-terræ (Neptu-
 nus) ;] curtus vero in suggestibus posuit, linteum super-eos
 pandens.] Ipsæ autem aureum in thronum late-sonans Jupiter

ἔκετο τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλύμπου.
 Αἶ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 ἥσθη, οὐδέ τι μιν προσεφώνοντο οὐδ' ἐρέοντο
 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετήσθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 δλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰὼν ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμὸν γε μένος καὶ χεῖρες ἀπτοί,
 οὐκ ἂν με τρέψαιαν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν πολέμου τε μέγμερα ἔργα.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 οὐκ ἂν ἐφ' ὁμετέρων ὄχεων, πληγέντε κεραυνῷ,
 ἀψ' ἐς Ὀλύμπου ἵκεσθον, ἢ ἀθανάτων ἔδος ἔστιν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἶ δ' ἐπέμυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 πλησίσαι αἰγ' ἥσθη, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀκύνει ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἀγριος ἥρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπες·
 εἰ νῦ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, δ' τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἐμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθήσομεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὀλωνται, ὀδυσσαμένοιο τέοιο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
 470 ἦοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα [Ζεὺς·
 ὄψαι, αἶ κ' ἰδέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ἄλλυντ' Ἀργείων πούλιν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄρυμος Ἐκτωρ,
 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σθένος δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγιζῶ
 χωομένης, οὐδ' εἰ καὶ τὰ νεῖατα πείραθ' ἔκηαι
 γαίης καὶ πόντοιο, ἢ Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 ἦμενοι, οὐτ' αὖγῃς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
 τέρποντ' οὐτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφίς·
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σὺ ἐγὼ γε
 σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὐτὶ προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὀκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
 ἔλκον νύκτα μελαιναν ἐπὶ ζεῖδιωρον ἀρουραν.
 Τρωσὶν μὲν β' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶς
 ἀσπασίη, τρολλιστος, ἐπὶ γλυθε νύξ' ἐρεβεννή.
 Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινηέντι,
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκῶν διαφαίνεται χῶρος.
 Ἐξ ἔκπῳ δ' ἀποδόντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἀκούον,
 τὸν β' Ἐκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπγχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δαυρός
 495 αἰχμῇ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
 τῷ δ' ἔρεισάμενος ἔπειτα Τρώεσσι ματηύδα·

consedit : etque sub pedibus magnus concutiebatur Olympus.
 At solæ a Jove seorsum Minervaque et Juno
 sedebant, nec quicquam ipsum alloquebantur, nec interroga-
 bant : sed ille cognovit sua in mente, dixitque :

Cur ita mæstæ-estis, Minervaque et Juno?
 non diu quidem laborastis pugna in gloriosa
 ut-perderetis Trojanos, in-quos odium vehemens cepistis.
 Omnino, quæ sunt meæ vires et manus invictæ,
 non me verterint quotquot dii sunt in Olympo.
 Vobis autem prius tremor cepit splendor artus,
 quam pugnamque videretis, pugnaeque gravia facinora.
 Sic enim edico, quod et perfectum fuisset;
 non in vestris curribus, percuasæ fulmine,
 retro in Olympum venissetis, ubi immortalium sedes est.

Sic dixit : illæ vero compressis labris-gemebant, Minervæque
 et Juno:] propinquæ quidem sibi sedebant, malaque Trojani
 meditabantur.] Ac Minerva tacita erat, nec quicquam dixit,
 irata Jovi patri, ira autem ipsam atrox tenebat :
 Junoni vero non continuuit pectus iram, sed eam allocutus est :

Terribilis Saturniæ, quale hoc verbum dixisti!
 Bene et nos scimus, quod tibi potentia est non imbecilla :
 attamen Danaos ingemus bellicosos,
 qui jam malum fatum expletes perierint.
 [At certe bello quidem abstinēbimus, si tu jubes :
 consilium vero Argivis suggeremus, quod proderit,
 ut ne omnes pereant, irato te.]

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter :
 crastino mane etiam magis præpotentem Saturnium
 videbis, si volueris, magnis-oculis veneranda Juno,
 perdentem Argivorum multum exercitum bellicosorum.
 Non enim prius a-bello cessabit velox Hector,
 quam excitatus-fuerit ad naves veloc-pedibus Pelides.
 [die illo, quando hi quidem ad puppes pugnaturi-sunt
 angustia in gravissima, de Patroclo occiso.]
 Sic enim fatale est : tui vero ego non habeo-rationem
 iratæ, nec si ultimos fines adieris
 terræ et maris, ubi Iapetusque Saturnusque
 sedentes, nec radiis supra-gradientis Solis
 gaudent, nec ventis : profundus autem Tartarus circum eos :
 ne-tunc-quidem, si illic perveneris errabunda, (non) tui ergo
 iratæ rationem-habeo ; quoniam non te impudentius aliud.

Sic dixit : ei autem nihil respondit candidis-ulis Juno.
 Occidit vero in Oceanum splendidum lumen solis,
 trahens noctem nigram super almam terram.
 Trojanis quidem invitis occidit lux : sed Achivis
 grata, exoptatissima, supervenit nox tenebrosa.

Trojanorum autem concionem habuit splendidus Hector
 seorsum a-navibus eos ducens fluvium ad vorticosum,
 in puro, ubi a-cadaveribus vacuus perlucebat locus.
 Ex equis vero quum-descendissent in terram, sermonem au-
 diebant,] quem Hector dicebat Jovi carus : in manu autem
 hastam tenebat undecim-cubitum ; prænitēbat vero hastæ
 cuspis ærea, eamque aureus ambibat annulus :
 hac ille nixus verba ad-Trojanos fecit :

Κάλυτ' ἐμὲ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι·
 νῦν ἐράμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 ἄλλ' ἐπὶ κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρυπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλιτρίχας ἵππους
 λύσασθ' ὑπ' ἄχλων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἰδωδῆν·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἱφία μῆλα
 καρκαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
 ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενείης
 καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκη·
 ἡμῶς καὶ διὰ νύκτα καρηχομύωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Μὴ μὲν ἀσπουδὴ γέ νῶων ἐπιδαίεν ἔκηλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γέ βέλων καὶ οἰκοῖ πείσση,
 βλήμενος ἢ ἱπῶ, ἢ ἔργχει δέξοντι,
 νῆς ἐπιθρόσκων· ἵνα τις στυγῆσι καὶ ἄλλος,
 Τρῶσιν ἐπ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστου Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήδας, πολιορκιόταφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστου θεομύητων ἐπὶ πύργων·
 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 πῦρ μέγα καλέοντων· φυλακὴ δὲ τίς ἐμπεδὸς ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπειόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὅς μὲν νῦν διγίης, εἰρημένος ἔστω·
 τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Εὐχόμεαι ἑλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ἔξελαν ἐνθὲνδε κύνας Κηρσεσιφορήτους.
 [ὥς Κῆρες φορέουσι μελαινάδων ἐπὶ νηῶν.]
 Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτοὺς,
 κρατ' δ' ὑπηροῖοι σὺν τεύχεσι θαρρηθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἰσομαι, εἰ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ' νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 γαῖᾳ δηλώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἰ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μῖνον· ἐπερχόμενον· ἄλλ' ἐν πρώτοισιν, δῖω,
 κίεσται οὕτῃθις, πολέας δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἡλίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. Εἰ γὰρ ἐγὼν ὡς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 ποίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες καλᾶθσαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 ὄσαν δ' ἱμάντας παρ' ἄρμασιν οἷον ἔκατος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἱφία μῆλα
 καρκαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδὸν δ' ἀθανάτοισι τελέσοντας ἐκατόμβας.
 Κνίσθη δ' ἐκ πεδίου ἀνέμοι φέρον οὐρανὸν εἰσω
 ἡέλιον τῆς δ' οὐτὶ θεοὶ μάκαρες δατέοντο,

Audite me, Trojani et Dardani et socii :
 modo credidi, navibusque perditis et omnibus Achivis,
 retro me rediturum ad Ilium ventosam :
 sed prius caligo supervenit, quae nunc servavit maxime
 Argivos et naves in litore maris.
 Verum nunc quidem obsequamur nocti nigrae,
 caenasque instruamus : atque pulcris-jubis equos
 solvite de curribus, ipsisque apponite pabulum :
 ex urbe autem ducite boves et pingues oves
 propere, vinumque suave advehite,
 panemque e domibus ; insuperque ligna multa colligite,
 ut per-totam-noctem usque-ad auroram mane-genitam
 accendamus ignes multos, splendorque ad coelum perveniat :
 ne-forse etiam per noctem capite-comantes Achivi
 fugere aggrediantur super lata dorsa maris.
 Ne saltem sine-labore naves ascendant quieti :
 sed ut aliquis (*quisque*) eorum telum (*vulnus*) etiam domi
 curet,] percussus vel sagitta, vel hasta acuta,
 navem propere-incendens ; ut quis horreat etiam alius
 Trojanis equum-domitoribus inferre lamentabile bellum.
 Praecones autem per urbem Jovi cari jubento,
 pueros pubescentes, canosque-temporibus senes
 congregari circa urbem a-diis-aedificatis in turribus ;
 tenerae autem feminae in suis sedibus quaeque
 ignem magnum accendant ; custodiisque aliqua firma sit,
 ne insidiae ingrediantur urbem, copiis absentibus.
 Sic esto, Trojani magnanimi, ut dico :
 sermoque, qui quidem nunc utilisissimus, dictus esto ;
 alium mane Trojanos inter equum-domitores dicam.
 Vota-facio sperans Jovique ceterisque diis,
 expulsurum me hinc canes funestis-fatis-adductos.
 [quos Fata adduxerunt nigris in navibus.]
 Verum enim-vero per noctem custodiamus nos ipsos :
 mane autem sub-auroram cum armis, armati,
 naves ad cava excitemus acrem martem.
 Videbo, si me Tydides fortis Diomedes
 a navibus ad murum repellat, an ego illum
 ere quum-occidero, spolia cruenta auferam.
 Cras suam virtutem perspectam-dabit, si meam hastam
 sustinuerit irruentem : sed in primis, puto,
 jacebit vulneratus, multique circa ipsum socii,
 sole orto in crastinum. Utinam enim ego ita
 sim immortalis et expers-senectutis per dies omnes,
 honorerque, sicut honoratur Minerva et Apollo,
 ut jam dies haec malum feret Argivis.
 Sic Hector conclonatus-est : Trojani autem acclamarunt.
 Hique equos quidem solvebant sub jugo sudantes,
 ligabantque loris apud currus suos unusquisque ;
 ex urbe autem adducebant boves et pingues oves
 propere : vinumque suave advehebant,
 panemque ex domibus, et insuper ligna multa colligebant.
 Fecerunt autem immortalibus perfectas hecatombas.
 Nidorem vero e campo venti ferebant ad-coelum usque
 dulcem : sed eum neutiquam dii beati acceperunt,

οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δέ, μέγα φρονόντες, ἐπὶ πολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
556 Ὡς δ' ἔτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαινήν ἄμφι σελήην
φαίνεται ἀριπρεπεία, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρῶνες ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν ἄρ' ὑπερβάλλει ἀσπετος αἰθήρ·]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρο· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
560 τόσσα μεσηγνὺ νῶν ἡδὲ Ξάνθοιο βοάων,
Τρώων καϊόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πᾶρ δὲ ἐκάστω
εἶατο πεντήκοντα, σὺλα πυρὸς αἰδομένοιο.
Ἴπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἑρεπτόμενοι καὶ δλύρας,
565 ἑσταότες παρ' ὄχσφιν, ἐδῶρον· Ἡῶ μύμονον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνεται ἰχθυόεντα,
5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήκηθεν ἄητον,
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἀμυδὶς δέ τε κύμα κελαϊνὸν
κορυβύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκος ἔχευαν·
ὡς ἰδαίετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῆσσι Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ', ἀχέϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
10 φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγοισι κελεύων
κληθῆν ἐἰς ἀγορὴν κηλιήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
Ἦζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
15 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ·
ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἀτὴ ἐνέδησε βαρεῖη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ἐπέσχετο καὶ κατένευσεν
20 ἴδιον ἐκπέρασεν· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο, καί με κελεύει
δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἔπει πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
ὃ δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Ἄλλ' ἀγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἄκην ἐγένοντο σιωπῇ.
30 Δὴν δ' ἄνευ ἦσαν τετιηότες ὕψος Ἀχαιῶν·
ὁμῆ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

nec voluerunt : valde enim ipsis odio fuit Ilium sacrum,
et Priamus et populus hastæ-fraxineæ-periti Priami.

Ipsi vero, altum cogitantes, in belli semita
sedebant per-totam-noctem ; ignesque eis ardebant multi.
Sicut autem quando in cælo stellæ lucidam circa lunam
apparent perdecoræ, quando utique est sine-vento æther,
[elucetque omnes speculæ, et cacumina summa,
et saltus ; cœlitus autem aperitur immensus æther ;]
Omniaque conspiciuntur astra ; gaudet autem animo pastor
tot in-medio navium et Xanthi fluentorum,
Trojanis accendentibus, ignes apparebant Ilium ante.
Mille in campo ignes ardebant : ad singulos autem
sedebant quinquaginta viri, ad-splendorem ignis ardentiæ.
Equi vero hordeum album comedentes et arlicam,
stantes apud curtus, pulcro-sedentem-in-solio Auroram
spectabant.]

ILIADIS IX.

Legatio ad Achillem. Preces.

Ita quidem Trojani custodias agebant ; sed Achivos
divinitus-immissa tenebat Fuga, Metus frigidi socia :
luctu vero intolerabili sauciati-erant omnes fortissimi.
Sicut autem venti duo pontum commovent piscosum,
Boreas et Zephyrus, qui e-Thracia spirant,
advenientes repentino : simulque et unda nigra
in-acervum-attollitur ; multamque extra mare algam fundens
sic scindebatur animus in pectoribus Achivorum.

Atrides autem, dolore magno sauciatus cor,
Obibat, præcones acri-voce jubens
nominatim ad concionem vocare virum unumquemque,
neque clamare ; ipse autem inter primos laborabat.
Sedebant inde in concione afflictæ ; atque Agamemnono
surrexit lacrimas-fundens, seu fons nigra-aqua (profundus)
qui ab excelsissima petra nigram fundit aquam ;
sic ille graviter suspirans verba Argivis fecit :

O amici, Argivorum ductores et principes,
Jupiter me valde Saturnius malo irretivit gravi ;
infestus, qui antea quidem mihi promisit et annuit,
Ilio exciso bene munito me rediturum ;
nunc vero malam frandem struxit, et me jubet
inglorium Argos redire, postquam multum perdidici populum.
Ita fere Jovi erit præpotenti placitum,
qui jam multarum urbium demolitus-est vertices,
atque adhuc demolietur : hujus enim potentia est maxima.
Verum agite, ut ego dixero, obsequamur omnes ;
fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram :
non enim jam Trojam capiemus latas-vias-habentem.

Sic dixit ; illi vero omnes taciti facti-sunt silentio.
Diu autem multi erant afflictæ filii Achivorum :
tandem vero inter-eos-locutus-est pugna strenuus Diomedes.

Ἄτρεΐδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπολλέμεον καὶ ἀνάλικτα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἄργεῶν ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκήπτρον μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστί μέγιστον.
 40 Δαιμόνι', οὗτοι που μάλα ἔλπει αἰὲς Ἀχαιῶν
 ἀπολλέμεους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλικδας, ὡς ἀγορεύεις;
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὅς τε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἀγχι θαλάσσης
 ἐστάς, αἳ τοι ἐποντο Μυκλήνθην μάλα πολλὰί.
 45 Ἀλλ' ἄλλοι μένουσι καρηχομῶντες Ἀχαιοί,
 εἰσάκε περ Τροίην διαπέρομεν. Εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 νῆϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσάκε τέκμων
 Ἰλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰληλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' ἄγχον υἷες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνίστάμενος μετεφώνεεν ἱππότη Νέστωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερὸς ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμηλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 αὖτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἔρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μῦθον.
 Ἥ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἰς
 ἐπλότατος γενεῇφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργεῶν βασιλῆας, ἔπει κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὅς σ' αἰὲς γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 εἰεῖπω καὶ πάντα διέχομαι· οὐδὲ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμῆσει', οὐδὲ κλέων Ἀγαμέμνων.
 Ἀρρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
 65 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν παιδόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 ὀρπα τ' ἐροπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λειάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τεύχεος ἐκτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἄτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύατός ἐσσι.
 70 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· εὖκέ τοι, οὗτοι ἀεικέες.
 Πλείαι τοι οἶνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 πᾶσαί τοι ἐσθ' ὑποδείξῃ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσειας ὅς κε νῦν ἄριστον
 75 βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
 ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγυθὶ νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;
 νῆξ δ' ἥδ' ἡ διαβράσειε στρατὸν ἡδ' αἰῶσι. [θοντο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοὺς μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ-
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
 ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἡδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρης,
 ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆν τε Διηπευρόν τε,
 ἡδ' ἀμφὶ Κρέοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 85 Ἐπὶ ἴσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ

Atride, tibi primum adversabor inconsulte loquenti,
 qua fas est, rex, in-concione : tu vero ne-quid irascaris.
 Fortitudinem quidem mihi primum convellisti inter Danaos,
 dicens me esse imbellem et sine fortitudine : hæc autem omnia

Tibi vero ex duobus alterum dedit Saturni filius versuti :
 acceptro quidem tibi dedit honorari sopra omnes ;
 fortitudinem autem non dedit, quæ potestas est maxima.

Mirifice, itane plane credis filios Achivorum
 imbellesque esse et sine fortitudine, ut dicis?
 Si tamen tibi ipsi animus properat ad redeundum,
 abi : patet tibi via, navesque tibi prope mare

stant, quæ te secutæ sunt a Mycenis valde multæ.
 At alii manebunt capite-comantes Achivi,
 donec Trojam everterimus. Sin vero et ipsi volunt,
 fugiant cum navibus dilectam in patriam terram :
 nos vero, ego Sthenelusque, pugnabimus, donec finem
 Illi invenerimus : cum (favente) deo enim venimus.

Sic dixit : illi vero omnes acclamarunt, filii Achivorum ;
 orationem admirati Diomedis equum-domitoris.
 Inter eos autem surgens locutus est eques Nestor :

Tydidè, eximie quidem in pugna fortis es,
 et consilio inter omnes æquales es optimus :
 nemo tibi hanc sententiam vituperavit, quotquot sunt Achivi,
 nec contra dixerit : sed non ad finem pervenisti orationis.

Profecto etiam juvenis es, meusque vel filius esse-possis
 minimus natus ; tamen prudentia loqueris
 Argivorum regibus, quoniam quod-decet dixisti.

Verum age, ego, qui te senlorem me-prædico esse,
 eloquar et omnia persequar ; neque aliquis mihi
 sermonem improbaverit, ne rex quidem Agamemno.
 Sine-gente, sine-lege, sine-lare est ille,
 qui bellum amat intestinum, horrendum.

Verum enim-vero nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cænasque instruamus : custodes autem quique
 excubant ad fossam, quam-fodimus murum extra.

Juvenibus quidem hæc mando ; ac deinde,
 Atrida, tu quidem præcipe : tu enim supremus es.
 Præbe convivium senibus : decet te, non est iniquum.
 Plena sunt tibi vino tentoria, quod naves Achivorum
 quotidianæ ex-Thracia per latum pontum advehunt :
 omnis tibi est ad-exciplendum-apparatus ; multisque imperas
 Multis autem congregatis, illi obsequaris, qui optimum
 consilium suaserit : valde enim opus est omnibus Achivis
 consilio bono et prudenti, quoniam hostes prope naves
 accendant ignes multos : quisnam his lætetur?
 nox autem hæc vel disperdet exercitum, vel servabit.

Sic dixit : illi vero ei valde auscullarunt ac paruerunt.

Et custodes cum armis propere-exierunt,
 cum-copiis Nestoridesque Thrasymedes, pastor virorum,
 et Ascalaphus et Ialmenus, filii Martis,
 et Meriones, Aphareusque, Deipyrusque,
 atque Creontis filius, Lycomedes divinus.

Septem erant duces custodum ; centeni vero cum-singulis

κοῦροι ἄμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες
 καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἕξον ἰόντες·
 ἔθνα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἑκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀλλήλας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σπῖ τίθει μενοεικέα δαῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεισθ' ἐτοῖμα προκαίμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 95 ὃ σπῖν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἐν σοὶ μὲν λήξω, σὺ δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 λαῶν ἔσοι ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλειν
 σκηπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφῖσι βουλευθήσθα.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακοῦσαι,
 κρητῆνα δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγει
 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σὺ δ' ἔξεσται ὅτι κεν ἄρχῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,
 105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,
 ἔξετι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηίδα κούρην
 χωομένον Ἀχιλλῆος ἔδης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. Μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 πολλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὺν μεγάλῃ τοι θυμῷ
 110 εἶξας, ἄνδρα φέριστον, θν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 ἡτίμησας· ἔλων γὰρ ἔχεις γέρας. Ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπρωμένον
 δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν ἔπασσι τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἀτας κατέλεξας.
 Ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
 λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρ φιλήσῃ·
 ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
 120 ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπείρεσι· ἄποινα.
 Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 ἔπ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἰθωνας δὲ λέβητας ἐνίκουσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλῆϊος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
 οὔδ' ἐκ ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσα μοι ἡνείκοντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπτά γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτὸς,
 130 ἔξελεμην, αἱ δ' ἄλλαι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότ' ἀπήρουν
 κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιθήμεναι ἡδὲ μιγῆναι,
 ἢ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
 ἔστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω· ἀλαπάξει,
 νῆα δ' αὖτις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηυσάσθω,
 εἰελθὼν, ὅτε κεν δατώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐνίκουσιν αὐτὸς ἐλέσθω,

juvenes simul ordine ibant, longas hastas manibus tenentes :
 atque in medio fossae et muri sedebant profecti :
 ibi ignem accenderunt, apposueruntque cenam unusquisque.

Atrides autem proceres frequentes duxit Achivorum
 in tentorium ; ipsisque apposuit gratum animo convivium.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis senex omnium-primus texere coepit consilium,
 Nestor, cujus et antea optimum videbatur consilium :
 qui ipsis bene-cupiens concionatus est et dixit :

Atrida augustissime, rex virorum Agamemnono,
 in te quidem finiam, a-te autem incipiam, quoniam meliorem
 populorum es rex, et tibi Jupiter in-manus-dedit
 sceptrumque et jura, ut ipsis consulas.

Ideo te oportet supra omnes dicere sententiam, atque audiri
 perficere etiam alius consilium, quando aliquem animus ju-
 serit] dicere in bonum : te autem penes erit, quicquid praefer-
 tur.] Atque ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Non enim aliquis sententiam alius meliorem hac excogitari,
 qualem ego sentio, et olim et etiam nunc,
 inde ex eo, quando, Jovis-alumne, Briseidem puellam
 irati Achillis abisti a-tentorio auferens :

nequaquam secundum nostram quidem sententiam. Valde
 enim tibi ego] multis dissuadebam : tu vero tuo magno animo
 (irae)] cedens, virum fortissimum, quem vel immortales hono-
 rarunt,] contumelia-affecisti ; ereptum enim habes praemium.
 Sed etiam nunc] deliberemus, quomodo ipsum placantes fieri
 mus] donisque placidis, verbisque blandis.

Hunc autem rursum allocutus est rex virorum Agamemnono :
 o senex, ne utique in-falsum mea errata enumerasti.

Peccavi, neque ipse nego : pro multis autem
 copiis est vir, quem Jupiter ex-animo dilexerit :
 sicut nunc hunc honoravit, domuitque populum Achivorum
 Verum quoniam peccavi, animo pernicioso obsecutus,
 rursum volo eum placare, dareque ingentia dona.

Vos autem inter omnes incluta dona nominabo :
 septem igni-non-admotos tripodes, decemque auri talea,
 splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos
 validos, in-cursu-victores, qui praemia pedibus (cursum) repa-
 tarunt.] Non sane pauper esset vir, cui tot contigerint,
 neque inops valde-pretiosi auri, possidens
 quot mihi tolerunt praemia hi solidis-ungulis equi.

Dabo et septem mulieres, praestantium operum scientes,
 Lesbias : quas, quando Lesbium bene-habitatam cepit ipse
 delegi, quae pulcritudine vincebant genus mulierum.

Has quidem etiam ego ; interque eas erit, quam tunc abstulit
 filiam Brisei, et magnum iurjurandum adjurabo,
 nunquam ejus cubile me ascendisse, nec ei coisasse,
 qua mos hominum est virorum et mulierum.

Haec quidem statim omnia aderunt ; si vero porro
 urbem magnam Priami dii dederint nobis evertere,
 navem abunde auro et aere congesto-impleat,
 ingressus, quando dividemus praedam Achivi.
 Trojanas autem mulieres viginti ipse deligat,

αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιῶν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ᾔει· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τῶν κ' ἐθέλῃσι φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μελίσσι δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔη ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμυνα πολλοέθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσσαν,
 Φηράς τε ῥαθέας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἔργῳ ἁλὸς, νέεσσι Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναῖουσι πολύρβητες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ εἰ δωτήνησι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 καὶ οἱ ὑπὸ σκέπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κ' ἐοίκασι μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δημηθῆναι· Αἶδης τοι ἀμειλίχης ἡδ' ἀδάμαστος·
 τούνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι
 ἡδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμέιδετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλλεῖ ἀνακτι·
 ἄλλ' ἀγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθουσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόφομαι· οἱ δὲ πιθέσθων.
 Φοινίξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτα Ἄϊας τε μέγας καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυδάτης ἄμ' ἐπέσθων.
 Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαι τε κέλισθε,
 ὅρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδὼτα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτοὶ καὶ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπειστέφαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἐπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πολλὰ ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 δεινδῶλλον ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπιθοῖεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένην γαῖηδ' ἔννοσιγαίῳ,
 ῥηϊδίως πεπιθεὶν μεγάλῃας φρένας Αἰακίδαο.
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 Πάτρακλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὅπότε λήξειεν αἶδων.
 Τῷ δὲ βᾶτην προτέρῳ, ἡγεῖτο δὲ Δίος Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

quæ post Argivam Helenam pulcerrimæ sint.
 Quodsi vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri;
 tum gener mihi sit; honoraboque ipsum pariter Oresti,
 qui mihi carissimus nutritur rerum-copia in magna.
 Tres autem mihi sunt filiae in domo bene-constructa,
 Chrysothemis, et Laodice, et Iphianassa:
 harum quam velit, dilectam sine-sponsalibus ducat
 in domum Pelei: ego vero dotalia-dona addam
 multa valde, quot adhuc nemo suæ addidit filiae.
 Septem porro ei dabo bene-habitas urbes,
 Cardamylem, Enopenque, et Iren herbosam,
 Pherasque divinas, et Antheam profundis-pratis,
 pulcramque Æpeam, et Pedasum vitiferam.
 Omnes autem prope mare sunt, ultimæ ad-Pylum arenosam:
 et viri inhabitant pecudibus-, bobus-abundantes,
 qui ipsum donis, dei instar, honorabunt,
 et ejus sub sceptro pingua solvent jura (tributa).
 Hæc ei præstiterim, si-cessarit ab ira.
 Exorari-æ-sinat! Pluto est implacabilis et inexorabilis,
 Quare etiam hominibus est deorum odiosissimus omnium:
 atque mihi cedat, quatenus major-imperio sum,
 et quatenus natu majorem me-prædico esse.
 Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 Atrida augustissime, rex virorum Agamemno,
 dona quidem neutiquam spernenda das Achilli regi:
 sed agite, delectos excitemus, qui celerrime
 eant ad tentorium Pelidæ Achilles.
 Quin age, hos ego spectabo, ipsi autem pareant.
 Phoenix quidem primum, Jovi dilectus, sit-dux:
 ac deinceps eat Ajaxque magnus, et divinus Ulysses:
 præconum autem Odusque et Eurybates simul sequantur.
 Ferte vero manibus aquam, linguisque-favere jubete,
 ut Jovi Saturnio supplicemus, si forte misereatur.
 Sic dixit: his autem omnibus gratam sententiam dixit.
 Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
 juvenes autem crateras coronaverunt vino:
 distribueruntque inde omnibus, auspicati poculis.
 Ac postquam libarant, biberantque, quantum voluit animus
 properabant e tentorio Agamemnonis Atridæ.
 Illis autem multa mandavit Gerenius eques Nestor,
 oculos-vertens in unumquemque, Ulyssem autem maxime,
 obsecrans eniti, ut flecterent eximium Peliden.
 Hi autem iverunt juxta litus multum-strepentis maris,
 permulta vota-facientes terram-cingenti Neptuno,
 facile ut-flecterent magnos animos Æacidæ.
 Myrmidonum vero ad tentoriaque et naves pervenerunt:
 illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
 pulcra, affabre-facta, superne autem argenteum jugum erat:
 quam ceperat e spoliis, urbe Eetionis eversa:
 hac is animam oblectabat, cane-batque clara-gesta virorum.
 Patroclus autem ei solus e-regione sedebat silentio,
 expectans Æaciden, quando desineret canere. [ses:
 Hi vero progressi-sunt ulterius: præibat autem divinus Ulys-
 sieteruntque ante ipsum; attonitus autem exsiliit Achilles,

αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἐνθα θάσασεν·
 196 ὥς δ' αὖτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἦ τι μάλα χρεώ·
 οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διος Ἀχιλλεύς.
 200 Εἶσαν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἔγγυς ἔοντα·
 Μείζονα δὴ κρίτηρα, Μενoitίου υἱὲ, καθίστα·
 ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατο ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάβρω.
 206 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάδβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἐν δ' ἄρα νῦτον ἔθηκ' ἴδιος καὶ πίνος αἰγὸς,
 ἐν δὲ σὺδς σάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·
 210 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἄμφ' ὀδολοῖσιν ἔπειρεν·
 πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσθόεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 ἀνθρακὴν στορέσας ὀδελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 πάσσε δ' ἄλδς θεῖοιο, κρατευτῶν ἐπαιέρας.
 216 Αὐτὰρ ἔπει β' ὥπητσε καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἄντιον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 τόλῃ τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 νῆυσ' Αἴας Φοίνικι. Νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δεῖδεχτ' Ἀχιλλῆα·
 226 Χαῖρ', Ἀχιλλεῦ· δαιτὸς μὲν ἔστις οὐκ ἐπιδευεῖς,
 ἤμεν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
 ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
 δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰς ῥόωντες
 230 δαίδμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαιωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 νῆας εὖσσελμούς, εἰ μὴ σὺγε δύσσαι ἀλκὴν.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τεύχεος αὖλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέχλητοί τ' ἐπίκουροι,
 κῆάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 236 στήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαῖνων
 μαίνεται ἐκπάγλως, πῖσυνος Διὶ, οὐδέ τι τῇ
 ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δὲ ἰλύσσα· δέδουκεν.
 240 Ἀρῆται δὲ τάχιστα φανήμεναι· Ἡῷ δ' ἰαν·
 στεῦναι γὰρ νηῶν ἀποκόμεν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπερήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηλώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δαίδουκα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 246 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἰσιμον εἴη
 φθίσθαι ἐπὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποδότοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, υἴας Ἀχαιῶν

ipsa cum cithara, relicta sede, in qua sederat :
 modoque eodem Patroclus, postquam vidit viros, surrexit
 Eos et dextra-prehendens compellavit pedibus velox Achil-
 les :] Salve : sane amici viri venistis (certe aliqua magna ne-
 cessitas adest),] qui mihi, irato licet, Achivorum gratissimi
 estis.] Sic fatus, ulterius duxit eos divinus Achilles ;
 sedereque fecit in sellis-recubitoris, stragulisque purpureis ;
 statim autem Patroclum allocutus est, qui-prope erat.

Majorem jam craterem, Menoitii filii, appone,
 meraciusque misce, poculum autem para unicuique :
 hi enim carissimi viri meo sunt-sub tecto.

Sic dixit : Patroclus autem dilecto obsecutus est socio.
 Atque ipse vas-carnarium magnum imposuit in ignis splen-
 dre,] inque illo tergum posuit ovīs et pinguis capræ,
 injectique porci saginati tergum, florens pinguedine.
 Ipsi autem tenebat *carnes* Automedon, secabatque divinus Achil-
 les :] et eas quidem scite dividebat, et verubus transce-
 bat :] ignem autem Menoitias accendebat magnum, similis
 deo vir.] Ac postquam ignis deflagrat et flamma elanguet,
 prunas stravit et verna desuper extendit :
 inspersitque *carnes* sale sacro, fulcris elevans.
 Ac postquam assarat et in mensas-coquimarias foderat,
 Patroclus quidem panem acceptum distribuit in-mensa,
 pulcris in canistris : sed *carnes* distribuit Achilles.
 Ipse autem e-regione sedebat Ulyssis divini,
 ad-parietem alterum : diis autem sacrificare jussit
 Patroclum, suum socium : is vero in ignem jecit primitias.
 Hi autem in cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 innuit Ajax Phœnici : animadvertit autem divinus Ulysses,
 impletoque vino poculo, propinavit Achilli :

Salve, Achille ! epularum quidem æquarum non indigentes
 sumus,] tum in tentorio Agamemnonis Atridae,
 tum etiam hic nunc : adsunt enim animo-grata multa
 ad-epulandum : at non *jam* convivii amabilis opera sunt-curæ :
 sed valde magnam cladem, Jovis-alumne, insipientes
 timemus ; in dubio autem *est* servandæne, an perituræ-sint
 naves bonis-transstris, nisi tu indueris fortitudinem.
 Prope enim naves et murum castra posuerunt
 Trojani superbi et e-longinquo-vocati socii,
 accendentes ignes multos per exercitum : nec amplius aion
 se prohibuit-iri, sed in naves nigras incasuros.
 Jupiter autem ipsis Saturnius dextera signa ostendens
 fulgurat : Hector vero valde fortitudine turgens,
 furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam veretur
 homines, nec deos : ingens enim ipsum rabies subiit.
 Precatur autem, citissime ut-appareat Aurora divina :
 affirmat enim navium se abscissurum summa rostra,
 ipsasque incensurum pernicioso igni ; atque Achivos
 interfecturum ad ipsas, agitados a fumo.
 Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
 exsequantur dii ; nobisque jam fatale sit
 perire in Troja, longe ab-Argo equos-pascente.
 Verum surge, si cogitas, quamvis sero, filios Achivorum

πειρομένους ἐρέεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

Αὐτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 150 βεγχέντος κακοῦ ἔστ' ἄχος εὔρεϊν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ῥάξει, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.

Ὡ πέπον, ἣ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεΐς
 ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν·
 τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 155 δώσουσ', αἶψ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγόμεναι δ' ἐριδος κακομηγάνου, ὅρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες.

Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν

160 πῦαί, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 εἴτα δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.

Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλῆξω
 ὅσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἐπ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

165 αἰθῶνας δὲ λέβητας εἰκόσι, δώδεκα δ' ἱπποὺς
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτήμενος ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσ' Ἀγαμέμνωνος ἱπποὶ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

170 Δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἐργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτὸς,
 ἔλεθ', αἶψά τοι κάλλι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.

Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ὅν τ' ἄπηύρα
 κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμείται,

175 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιθήμεναι ἢ δὲ μιγῆναι,
 ἢ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἣτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.

Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρίσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀπατάξαι,
 ἢ ζε χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,

180 ἱεζελθῶν, ὅτε κεν δατεύμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.

Τρωάδας δὲ γυναῖκας εἰκόσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἶψα μετ' Ἀργεῖνν' Ἑλένην κάλλιπαι ἔωσιν.

Εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιῶν, οὐθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κεν οἱ εἴοι· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,

185 ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

Τρεῖς δέ οἱ εἰσι θυγατρὲς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·

τάων ἦν κ' ἐθέλησθα φίλῃν ἀνάεδνον ἀγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπὶ μελῖα δώσει

190 πολλὰ μάλ', ὅσ' οὔπω τις ἔη ἐπέδωκε θυγατρὶ.

Ἐπὶ δέ τοι δώσει εὐναίονα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσσαν,
 Φθράς τε Ζαθέας ἢ δ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πηδάσον ἀμπελόεσσαν.

195 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλὸς, νέεται Πύλου ἡμαθόντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥηνες, πολυδοῦται,

οἱ κέ σε δωτήσι θεὸν ὡς τιμήσουσιν,
 καὶ τοὶ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελέουσι θέμιστας.

Ταῦτά κε τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.

200 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόβι μᾶλλον,
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαϊοὺς

attritos defendere a Trojanorum impetu.

Ipsi tibi postea dolor erit, neque ullus modus
 acceptæ jam cladis est medelam inveniendi : sed longe ante
 considera, quomodo Danaïs arceas funestam diem.

O bone, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
 die illo, quum te e Phthia Agamemmoni misit :

Fili mi, fortitudinem quidem Minervæque et Juno

dabunt, si voluerint ; tu vero ingentes animos

contine in pectoribus ; humanitas enim melior :

desine autem a-contentione mala-operante, ut te magis
 honorent Argivorum et juvenes et senes.

Sic præcipiebat senex ; tu vero oblivisceris. At etiam nunc
 cessa, mitteque iram tristem : tibi vero Agamemno

digna dona dat, si-desieris ab-ira.

Age vero, tu quidem me audi, egoque tibi recensebo,
 quot tibi in tentoriis promiserit dona Agamemno :

septem igni-non-admotos tripodes, decemque auri talenta,
 splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos

validos, in-cursu-victores, qui præmia pedibus reportarunt.

Non sane pauper esset vir, cui tot contigerint,

neque inops valde-pretiosi auri, possidens

quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt.

Dabit et septem mulieres, præstantium operum scientes,

Lesbias ; quas, quando Lesbium bene-habitatam cepisti ipse,
 delegit, quæ tum pulchritudine vincebant genus mulierum.

Has quidem tibi dabit, interque eas erit, quam tunc abetulit
 filiam Brisei : et magnum jusjurandum adjurabit,

nunquam ejus cubile se ascendisse, nec ei colisse,

qua mos est, rex, et virorum et mulierum.

Hæc quidem statim omnia aderunt ; si vero porro

urbem magnam Priami dii dederint nobis evertere,

navem abunde auro et ære congesto-impleas,

ingressus, quando dividemus prædam Achivi.

Trojanas autem mulieres viginti ipse deligas,

quæ post Argivam Helenam pulcherrimæ fuerint.

Quodsi vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,

tum gener ei sis : honorabitque te pariter Oresti,

qui ei carissimus nutritur rerum-copia in magna.

Tres autem ei sunt filiæ in domo bene-constructa,

Chrysothemis, et Laodice, et Iphianassa :

harum quam velis, dilectam sine-sponsalibus ducas

in domum Pelei : ille autem dotalia-dona addet

multa valde, quot adhuc nemo suæ addidit filiæ.

Septem vero tibi dabit bene-habitas urbes,

Cardamylen, Enopenque, et Iram herbosam,

Pherasque divinas et Antheam profundis-pratis

pulcræque Æpeam, et Pedasum vitiferam.

Omnes autem prope mare sunt, ultimæ ad-Pylum arenosam :

in his autem viri habitant pecudibus, bovis-abundantes,

qui te donis, dei instar, honorabunt,

et tibi sub sceptro pinguis solvent jura (tributa).

Hæc tibi præstabit, si-desieris ab-ira.

Si vero tibi Atrides quidem invisus-est ex-animo magis,
 ipse et ejus dona : at tu ceteros tamen universos-Achivos

τειρομένους ἔλαιρε κατὰ στρατὸν, οἳ σε θεὸν δις
τίσουσ'· ἥ γάρ κ' ἐσσι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. [θοι,
Nūn γάρ χ' Ἐκτορ ἔλοις, ἐπεὶ ἀν' μάλα τοι σχεδὸν ἔλ-
306 λύσσαν ἔχων ὁλόην· ἐπεὶ οὐτὶνὰ φησιν ὁμοῖον
οἷ ἔμναι Δαναῶν, ὅς ἐνθάδε νῆες ἐνεύκων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, [λεύς·
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπληγέως ἀποσιπεῖν,
310 ἥπερ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
ὥς μὴ μοι τρύχῃτε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος δμῶς Αἴδαο πόλῃσιν
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὅς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα·
315 οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονα πεισόμεν ὦω
οὐτ' ἄλλους Δαναοὺς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δῆϊοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἦδὲ καὶ ἐσθλός·

320 κάθ' ἂν' ὁμῶς δ' ἔ' ἀεργὸς ἀνὴρ δ' τε πολλὰ ἐοργός.
Οὐδέ τί μοι περὶ κείνῃ, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἔμην ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
Μᾶς δ' ὄρνις ἀπ' τῆσι νεοσσοῖσι προσφέρῃσιν
ῥάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·

325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἱαυον,
ἡματα δ' αἵματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἐνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
πεῖρὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
330 τῶν ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὅστιςδε μένων παρὰ νηυσὶ θεῇσιν,
δεξάμενος, διὰ πᾶυρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·

335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρᾶ· τῇ παριαύων
τερπέσθω. Τί δὲ δεῖ πολεμίζεμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
Ἀτρεΐδης; ἥ οὐχ' Ἑλλήνης ἔνεχ' ἡἰκόμοιο;

340 ἥ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κηδεταί· ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ θυμοῦ φιλεον, δουρικτητὴν περ εἰούσαν.

Nūn δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησεν,
345 μὴ μευ πειράτω εὖ εἰδότες· οὐδέ με πείσει.

Ἄλλ' Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
φραζέσθω, νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.

Ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τεῖχος ἔδεικε, καὶ ἦλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ

350 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκολοπας κατέπηξεν·
ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνιο
ἴσχειν. Ὅφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολεμίζον,

οὐκ ἐθλίψκα μάχην ἀπὸ τεύχεος ἀρύμην Ἐκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαίᾳς τε πύλας καὶ φηγὸν ἱκάνεν·

355 ἐνθα ποτ' ὅσον ἔμμενε, μόγις δὲ μευ ἐκφυγεν ὁρμήν.

atritos miserere in exercitu, qui te, dei instar,
honorabunt: certe enim apud ipsos valde magnam gloriam tu-
leris.] Nunc enim Hectorem interfeceris, quia valde tibi prope
venerit,] rabiem habens perniciosam: quippe neminem potui
parem] sibi esse Danaorum, quos huc naves vexerunt.

Hunc autem respondens allocutus est pedibus velocis Achil-
les:] Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysses,
oportet sane hanc sententiam aperte eloqui,
quemadmodum vefe sentioque, et ut perfectum erit,
ut ne mihi obstrepatis assidentes aliunde alius.

Inimicus enim mihi ille aequae-atque Inferni portae,
qui aliud quidem occultat in animo, aliud vero dicit.
Sed ego dicam, ut mihi videtur esse optimum:
nec mihi Atriden Agamemnonem persuasurum puto,
neque alios Danaos; quippe haud ulla gratia fuit
pugnandi hostibus cum viris assidue semper.

Aequa pars datur cessanti, ac si acriter aliquis pugnet:
inque eodem honore est tum ignavus, tum etiam fortis:
occumbit aequae et iners vir, et qui multum laboravit.

Nec quidquam mihi prae-altis fuit, quando pertuleram mah
animo,] semper meam animam obiectans pugnae.

Sicut autem avis implumibus pullis affert
escam, quando cepit; male autem ei est ipsi:
sic et ego multas quidem insomnes noctes duxi,
dies autem cruentos exegi pugnans,
cum-viris praelians, uxorum gratia vestrarum.

Duodecim vero cum navibus urbes vastavi hominum,
pedester vero undecim alio me vastasse per Troicum-agrum
glebosum:] his ex omnibus opes multas et pretiosas
abstuli, et omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridae; is vero remanens apud naves veloces,
accipiens, pauca dividebat, pleraque autem tenebat ipse.

Alia vero optimatibus dabat munera, et regibus:
istis quidem ea firma manent; a-me vero solo Achivorum
abstulit, habetque uxorem meam animo-gratam; cui concum-
bens] oblectetur. Cur autem oportet bellare cum-Trojanis
Argivos? cur vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenae causa pulcræ-comis?

an soli diligunt uxores suas articulate-loquentium hominum
Atridae? quum, quisquis vir bonus et prudens,
suam ipsius amet et curet: ut et ego hanc
ex animo amabam, captiva quamvis esset.

Nunc autem, postquam e manibus praemium eripuit et me
fraudavit,] ne me tenet, probe gnarum; nec mihi persuadebit.

Verum, Ulysse, tecum et aliis cum-regibus
cogitet a-navibus ut-propellat hostilem ignem.

Sane quidem jam permulta fecit sine me,
ac jam murum edificavit, et duxit fossam prope ipsum
latam, magnam, inque ea vallos defixit;

sed ne sic quidem potest vim Hectoris homicidae
sustinere. Dum vero ego inter Achivos pugnabam,

non voluit pugnam procul-a mœnibus ciere Hector,
sed quantum ad Scæasque portas et sagum, progrediebatur:

ibi olim me solum manebat, vix autem meum effugit impetum

Nūn δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολέμιζέμεν Ἐκτορι δῖω,
αὔριον ἱρὰ Διὶ βέβας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
νῆσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἑλαδὲ προερεύσω,
ὄψεαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
300 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόντα πλεούσας
νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
εἰ δέ κεν εὐπλοῖην δῶν κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἡματί καὶ τριτάτῃ Φθίην ἐρίδωλον ἰκοίμην.
Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ καλλιπὸν ἐνθάδε ἔρβων·
305 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους πολὶόν τε σιδηρόν
ἄρομαι, ἄσσο' ἑλαχόν γε· γέρας δέ μοι ὥσπερ ἔδωκεν,
αὐτὶς ἐρυθρίων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης (τῷ πάντ' ἀγορεύεμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
310 ἀμφοδόν ὄρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοὶ
εἰ τινὰ πού Δαναῶν ἐτι ἐλπεται ἐξαπαττῆσθαι,
αἰὲν ἀναίδειν ἐπιειμένος) οὐδ' ἂν ἔμοιγε
τετλατῇ, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμμράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον·
315 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτῃσθε καὶ ἡλιτεῖν οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
ἐπατάφοι' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ, ἀλλὰ ἔκηλος
ἔρβειν· ἐκ γὰρ εὖ φρένας ἔλετο μητιέτα Ζεὺς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρδῇ αἴσῃ.
Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσσα δόη,
320 ὅσα τε οἱ νῦν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
οὐδ' ὅς' ἐς Ὀρχομένον ποτινίσσεται οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
αἰθ' ἑκατόμυλοι εἰσὶ, διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην
ἄνδρες ἔξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσιν·
325 οὐδ' εἰ μοι τόσα δόη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πεῖσει' Ἀγαμέμνων,
πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶσθην.
Κούρη δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίοι,
330 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
οὐδέ μιν ὥς γαμέω δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
ὅστις οἱ τ' ἐπέουκε καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἴωμαι,
Πηλεὺς θῆν μοι ἐπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
335 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
κούραι ἀριστῶν, ὅττε πολλοῖσθε ῥύονται·
τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
γῆμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
340 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτίσαστο Πηλεὺς·
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φατὶν
ἴδω ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πολλοῖσθερον,
τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν υἷας Ἀχαιῶν·
οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφῆτορος ἐντός ἐέργει·
345 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοὶ ἐνι πετρηέσση.
Ἀπῆστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἱφια μῆλα,
κῆτοί δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λείπτῃ
οὐδ' ἔλετῃ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος δόδοντων.

Nunc vero, quoniam nolo pugnare cum-Hectore divino,
cras, sacris Jovi factis et omnibus diis,
oneratas bene naves postquam in mare deduxero,
videbis, si volueris, et si tibi haec curae fuerint,
bene mane Hellespontum super piscosum vehentes
naves meas, inque ipsis viros remigandi cupidos :
ac si prosperam navigationem dederit inclytus Terrae-concus-
sor,] die fere tertio in-Phthiam globosam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quae reliqui, huc malo-fato-ve-
niens :] aliud vero hinc aurum et aes rubrum,
et feminas pulcre-cinctas, canumque ferrum
abducam, quae sortitus-sum : praemium autem mihi qui dedit,
ipse mihi insultans abstulit rex Agamemno
Atrides : (ei omnia referto, ut mando,
palam : ut et alii indignentur Achivi,
si quem forte Danaorum adhuc sperat se fraudaturum,
semper impudentia indutus ; nec mihi-quidem
ausit, proterve-audax licet sit, faciem intueri ;
nec omnino cum-eo consilia communicabo, nec factum ullum ;
nam jam me decepit et offendit, nec adhuc rursus
fallet verbis : satis autem ei sit : verum quietus
pereat : nam ei mentem exemit providus Jupiter.
Invisa autem mihi ejus dona, aestimoque eum nihili.
Nec si mihi deciesque et vices tanta daret,
quanta ei nunc sunt, et si alicunde alia accederent :
nec quanta Orchomenum adveniunt, nec quanta Thebas
Egyptias, ubi plurimae in domibus opes jacent ;
quae centum portas habent, ducenti autem per unamquamque
viri egrediuntur cum equis et curribus :
nec si mihi tanta daret, quanta sunt arenaque pulvisque,
ne sic quidem jam animum meum flexerit Agamemno,
antequam totam mihi luerit acerbam contumeliam.
Filium autem non ducam Agamemnonis Atridae :
ne si quidem aurea cum-Venere pulcritudine certaret,
operibusque Minervae caesiae-oculis par-esset,
ne sic quidem eam ducam ; ipse vero Achivorum alium eligat,
qui ei conveniat, et qui major-imperio sit.
Si enim jam me servarint dii, et domum venero,
Peleus mihi deinceps uxorem desponsabit ipse.
Multae Achivae sunt per Hellademque Phthiamque,
filiae principum, qui urbes tumentur :
harum quam voluero, dilectam faciam uxorem.
Illic autem mihi plurimum appetit animus virilis,
ducta legitima uxore, apta conjuge,
possessionibus frui, quas senex acquisivit Peleus :
non enim mihi vitae equiparandum, ne quantas quidem opes
aiunt] Ilium possedissee, bene-habitatam urbem,
antehac in pace, priusquam advenissent filii Achivorum :
nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phoebi Apollinis, Pytho in saxosa.
Praedando-parabiles enim sunt bovesque et pingues oves,
parabiles etiam tripodesque et equorum flava capita :
hominis vero anima ut-redeat, nec retrahi-potest,
neque preendi, postquam semel transierit septum dentium.

- 410 Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτῳ τέλοςδε.
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ᾧλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλῆος ἀφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἰκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
415 ᾧλετό μοι κλῆος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρδὸν δέ μοι αἰὼν
ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὤκα τέλος θανάτῳ κιχείη.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
οἰκαδ' ἀποπλεῖν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμων
Ἰλίου αἰπείης· μάλα γάρ ἔθεν εὐρύσκα Ζεὺς
420 χεῖρα ἐὼν ὑπέρεσχε, τεταρσῆχαισι δὲ λαοί.
Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
ἀγγελὴν ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
ἄφρ' ἄλῃη φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἁμείνω,
ἥ κέ σφιν νῆας τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
425 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἑμαῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοινίξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ἄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αὐρίον, ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἄκῃν ἐγένοντο σιωπῇ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Ὀφείδ' δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοινίξ,
δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
435 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἁμύνειν νηυσὶ θεῶσιν
πῦρ ἐθέλεις αἰδῆλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιποίμην
οἶος; Σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδης
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν
440 νῆπτον, οὐτῶν εἰδὼθ' ἡμοῖον πολέμοιο,
οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
μῦθον τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλωμι
445 λείπεσθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτὸς,
γῆρας ἀποδύσας, θήσιν νέον ἡβώνοντα,
οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
φεύγων νεῖκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
ὅς μοι παλλακίδος περιγύσωτο καλλικόμοιο·
450 τὴν αὐτὸς φίλεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
μητὲρ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνον,
παλλακίδι πρόμιγνῃναι, ἵν' ἐχθήρει γέροντα.
Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' εἰσθεῖς,
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέλετ' Ἑρινῦς,
455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφάσσεσθαι φίλον υἱόν,
εἰ ἔμεβεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἑπαινὴ Περσεφόνηα.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξεί χαλκῷ·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς β' ἐνὶ θυμῷ
460 δῆμον ὅτῃε φάτιν καὶ ὄνειδεα πολλὰ ἀνθρώπων·
ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
πατὴρ δ' ἡλωμένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.

Mater enim me dicit dea, Thetis argenteis-pedibus,
duplicita fata ferre mortis ad-finem.
Si hic manens Trojanorum urbem circa-pugna-vero,
perit quidem mihi reditus, sed gloria immortalis erit :
sin autem domum reversus-fuero, dilectam in patriam tam,
perit mihi gloria bona, diuturnum vero mihi ævum
erit, nec me cito finis mortis deprehenderit.
Quin etiam ceteris ego suaserim
domum navigare : quia jam-non invenietis finem
Illi excelsæ : valde enim ipsam late-sonans Jupiter
manu sua protegit, confiduntque viri.
Sed vos quidem profecti principibus Achivorum
nuntium renuntiate : hoc enim munus est senum (*consilio-
torum*) :] ut aliud excogitent in mentibus consilium meius,
quod ipsis navesque servet et populum Achivorum
navibus in cavis : quoniam non ipsis hoc expeditum est,
quod nunc excogitarunt, me iram-sovente.
Phoenix autem hic apud nos manens cubet :
ut me in navibus dilectam in patriam sequatur
cras, si voluerit ; vi autem neutiquam eum abducam.
Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio,
sermonem admirati : admodum enim vehementer recusat.
Tandem vero locutus-est senex equum-agitator Phoenix,
lacrimas effundens ; valde enim timebat navibus Achivorum :
Si quidem jam reditum in animo, illustris Achille,
versaris, neque omnino defendere a-navibus velocibus
ignem vis edacem, quoniam ira incidit *two* animo :
quomodo tandem a te, care filii, hic relinquitur
solus ? Tecum autem me misit senex equum-agitator Pektus
ille illo, quando te e Phthia Agamemnoni misit
puerum, nondum peritum æqui (*omnibus æque gravis*) belli,
nec concionum, ubi etiam viri præclari fiunt.
Propterea me misit, ut-docerem te ista omnia,
verborumque orator ut-esses, actorque operum.
Quare deinceps a te, dilecte filii, nolim
relinqui, ne si quidem mihi promitteret deus ipse,
senectute abrasa, facturum me juvenem pubescentem :
qualis *eram* quum primum reliqui Hellada pulcras-mulieres-
habentem,] fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ,
qui mihi de pellice irascebatur pulcra-comis,
quam ipse diligebat, sed ignominia-afflictebat uxorem,
matrem meam : hæc autem semper me supplex-orabat *pro-
hensis* genibus,] pellici prius-miscerer, ut odii-habere se-
nem.] Huius parvi, et feci : pater autem meus statim sentiens,
multa imprecatus-est, horrendasque invocabat Furias,
ne-unquam genibus suis imponeret dilectus filius,
ex me genitus ; dii autem ratas-fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, et veneranda Proserpina.
Hunc ego moliebar occidere acuto ferro,
sed aliquis immortalium fregit iram, qui in animo
populi *mihi* posuit famam et convicia multa hominum,
ut ne patris-occisor inter Achivos appellarer.
Tunc mihi non-amplius omnino sustinuit in præcordiis ani-
mus,] patre irato, in sedibus versari.

Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἰόντας
 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτουν ἐν μεγάροισιν·
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ ἐλῖποδας ἑλικας βούς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλάθοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοιοῦτό γέροντος.
 Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακάς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰδοῦσης εὐερχέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδρόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπηλυθε νύξ ἑρεβεννή,
 καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρίων αὐλῆς
 ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἀνδράς δμῳάς τε γυναῖκας.
 Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόριοι,
 Φθίην δ' ἐξικόμεν ἑριδώλακα, μητέρα μῆλων,
 Πηλῆα ἀναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 καὶ με φίλησ', ὥκει τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 μῶνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἔσχατην Φθίης, Δολοπίεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἔθελσκες ἅμ' ἄλλῳ
 οὐτ' ἐς δαῖτ' ἵναίαι οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 δίω τ' ἀσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 πολλάκι μοι κατέδυσσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμύγησα,
 τὰ φρονέων, ὁ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιούμεν, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λογὸν ἀμύνῃς.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
 τῶν περ καὶ μεῖζον ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῇσιν
 λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτῃ.
 Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 αἰεὶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτρεΐδης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 Ἦ δ' Ἀτρεΐδης σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπους οὐνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὑπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόρας Διὸς ἔσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν καὶ τ' ἐκλυον εὐζαμένον·
 ὅς δέ κ' ἀνήνεται καὶ τε στερεῶς ἀποεἴπῃ,
 λίσσονται δ' ἄρα ταῖγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 τῷ Ἀτῆν ἅμ' ἐπείσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπείσθαι
 τιμὴν, ἥ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ἐπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἶν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἐργασέ σε μῆνιν ἀπορρήξαντα καλομένην

Certe quidem multum amici et cognati, circum me qui erant,
 ibi orantes retinebant me in sedibus :
 multasque pingues oves et pedes-trahentes cornibus-camuris
 boves] jugulabant; multi autem sues florentes pinguedine
 assandi extendebantur per flammam Vulcani :
 multumque ex dolii vinum bibebatur senia.
 Per-novem autem me circa ipsum noctes dormiebant :
 hi quidem per-vices custodias habebant; nec unquam extin-
 guebatur] ignis, alter quidem in porticu bene-munitas aulae,
 alter autem in vestibulo, ante thalami fores.
 Sed quando tandem decima mihi advenit nox tenebrosa,
 tunc ego thalami fores solleter junctas
 frangens exivi, et transiit septum aulae
 facile, latens custodesque viros, famulasque mulieres.
 Fugebam deinde procul, per Hellada spatiosam :
 in-Phthiamque perveni glebosam, matrem ovium,
 ad Peleum regem : is autem me lubens suscepit,
 et me dilexit, ut pater suum filium dilexerit
 unicum, in-senecta-natum, amplis in possessionibus;
 et me divitem fecit, multumque mihi dedit populam :
 incolebam autem extremam-oram Phthiae, Dolopibus impe-
 rans.] Et te tantum feci (usque huc educavi), diis par Achille,
 ex animo diligens : quia non volebas cum alio
 nec ad convivium ire, nec in sedibus tuis cibum-sumere;
 ante quam te meis ego genibus impositum
 obsonioque satiassem ante-secato, et vino tibi admoto :
 saepe mihi rigasti ad pectora vestem
 vino, ex-ore-ejectans in infantia molesta.
 Sic in te permulta passus-sum, et multa laboravi,
 haec cogitans, quod mihi nequaquam dii prolem (votum proles)
 perficiebant] ex me ipso : sed te filium, diis par Achille,
 adoptabam, ut a-me aliquando indignam perniciem propul-
 sares.] Verum, Achille, doma animum magnum: nec te oportet
 immisericors pectus habere : flecti-vero-solent et dii ipsi,
 quorum-lamen et major virtus est honorque potentiaque.
 Atque hos quidem sacrificiis, et votis placidis,
 libamineque, nidoreque, flectunt homines
 supplicantes, quando quis transgressus fuerit et peccarit.
 Etenim Preces sunt Jovis filiae magni,
 claudaeque, rugosaeque, strabaeque oculis :
 quae etiam a-tergo Noxam curant sequi.
 Noxa vero robustaque est, et pedibus-integris; ideo omnes
 longe praecurrit, antevertitque omnem per terram,
 laedens homines : hae vero medentur postmodo.
 Qui quidem reverebitur filias Jovis propius accedentes,
 hunc valde juvant, et exaudiunt precantem :
 qui vero renuerit, et obstinate recusaverit,
 precantur tum quidem hae Jovem Saturnum adeuntes,
 eum ut-Noxa simul sequatur, quo laesus penas-luat.
 Sed, Achille, da et tu Jovis filias sequi
 honorem, qui aliorum utique flectit mentes fortium.
 Si enim non dona ferret, aliaque in-futurum non nominaret
 Atrides, sed semper pertinaciter iratus-esset,
 non equidem te ira abjecta hortarer

Ἄργεῖοισιν ἀμυνόμεναι, χατέουσι περ ἔμπης
 νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη,
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἄριστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ὅτε σοι αὐτῷ
 φιλάτοι Ἀργείων· τῶν μὴ σὺ γε μῦθον ἐλέγης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νειμεσιπτόν κεχολῶσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἥρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἔκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο παρὰ βῆροισι τ' ἐπέεσσιν.
 Μέννημαί τοδὲ ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνας ἐραννῆς,
 Κουρήτιες δὲ διαπραθείην μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμῖς ὤρσεν
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλῦσια γούνη ἀλώης
 535 Οἰνεὺς ῥέει· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷα δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἡ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνιν σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πολλὰ ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 πολλὰ δ' ὅγε προβαλόμενα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῆσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλον.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελάαγρος,
 πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρὴς ἐπέβησ' ἀλεγαινῆς.
 Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ ὅηκε πολλὴν κελαδὸν καὶ αὐτῇ,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δερματι λαχνήνenti,
 Κουρήτιν τε μεσηγῇ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμῳ.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελάαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 τεύχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἑόντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελάαγρον ἔδω χόλος, ὅτε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονέοντων·
 555 ἦτοι δὲ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χυόμενος κῆρ,
 κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεισπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπητῆς καλλισφύρου Εὐηνίνης,
 Ἴδεω θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε (καὶ ῥα ἀνακτος ἐναντίον εἶλετο τόξον
 560 Φοῖβου Ἀπολλωνος, καλλισφύρου εἴνεκα νύμφης·
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάρργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων)·
 565 τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμολέγεα πέσσων,
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 πολλὰ ἀχέουσι· ἥρ' αὖτο κασιγνήτοιο φόνειο·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
 κυκλήσκει· Ἄϊδον καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχην καθεζομένην, δεύοντα δὲ δάκρυσι κόλποι,
 παιδοὶ δόμην θάνατον· τῆς δ' ἡεροποιῖς Ἐρινὺς

Argivis auxiliari, indigentibus quantumvis :
 nunc vero simul et in-praesenti multa dat, aliaque in-posterum
 pollicetur,] virosque supplicatum ad te misit praestantis-
 simos,] electos per populum Achaicum, quique tibi ipsi
 amicissimi Argivorum : horum ne tu orationem asperneris,
 neu pedes (iter frustres) : prius vero haud reprehendendum,
 te ira-exarsisse.] Sic et priscorum audivimus laudes virorum
 heroum, quando aliquem vehemens ira occupasset :
 donisque-placabiles erant, exorabilesque verbis.
 Memini hoc factum ego vetus, neutiquam recens,
 quale fuerit : inter vos autem narrabo omnes amicos.
 Curetesque pugnabant et Aetoli fortiter-praelium-sustinentes
 circa urbem Calydone, et se-mutuo interficiebant :
 Aetoli quidem defendentes Calydone amoenam ;
 Curetes autem, hanc vastare ardentes bello.
 Etenim his malum aureo-solio-sedens Diana excitavit,
 irata, quod sibi non sacra-post-fruges-collectas in-eminentia-ara
 Ceneus fecisset : ceteri vero dii epulati-erant hecatombas ;
 soli tamen non fecerat Jovis filiae magni,
 sive oblitus-erat, sive non advertit : errabat autem mollem
 animo.] Illa vero irata, Jovis genus, Sagittis-gaudens,
 immisit silvestrem aprum, candidis-dentibus,
 qui damna multa patravit frequentans Cenei agrum :
 multas vero ille alias-super-alias humi prostravit arbores altas
 cum-ipsis radicibus, et ipsis floribus pomorum.
 Hunc autem filius Cenei occidit Meleager,
 multis ex urbibus venatoribus viris congregatis,
 et canibus ; non enim domitus-fuisset paucis hominibus ;
 tantus erat, multosque adeo rogum ascendere-fecit tristem.
 Illa vero ipsi (Diana Meleagro) excitavit magnum tumultum
 (t bellum,] pro suis capite et pelle hirsuta,
 Curelesque inter et Aetolos magnanimos.
 Quamdiu igitur Meleager Marti-carus pugnabat,
 tamdiu Curetibus male erat : nec poterant
 extra murum manere, multi quamvis essent.
 At quando jam Meleagram subit ira, quae et aliorum
 turgidam-reddidit in pectoribus mentem, firmiter licet sapies-
 tum :] nempe ille, matri suae Althaeae iratus corde,
 jacebat apud legitimam uxorem, pulcram Cleopatram,
 filiam Marpessae pulcris-talis, Evenineae,
 Idaeque, qui fortissimus terrestrium fuit virorum,
 eorum-qui tunc-erant ; (utique contra deum sumserat arcum
 Phoebum Apollinem, pulcris-talis-praeditae gratia nymphae :
 hanc autem tunc in aedibus pater et veneranda mater
 Alcyonen vocabant cognomine, quoniam ipsius
 mater, Alcyonis luctuosae fatum habens,
 flebat, quando ipsam sagittans rapuit Phoebus Apollo.)
 huic is (Meleager) accubabat, iram cruciantem coquens,
 propter diras matris iratus, quae quidem diis
 multum dolens supplicabat, fraternae caedis causa :
 multum autem et terram almam manibus verberabat,
 invocans Plutonem et venerabilem Proserpinam,
 in-genua considens, rigabantur autem lacrimis sinus,
 filio ut-darent mortem ; hanc vero in-tenebris-vagus Furia

ἔλυνεν δὲ Ἑρέβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας θμαδος καὶ δαῦπος δρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 ἔξειθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον·
 ὁππῶθι πύργατον πεδίον Καλυδῶνος ἔρανηνῃς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἑλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἤμισυ οἰνοπέδιοιο,
 580 ἤμισυ δὲ ψυχλὴν ἀροσίην πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεὺς,
 αὐτοῦ ἐπεμθεδαῶς ὑψηρεφῆς θαλάμοιο,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γουνομέσος υἱόν·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 ἑλίσσοντο· ὁ δὲ μάλλον ἀναινετο· πολλὰ δ' ἐταῖροι,
 οἳ οἱ κεδνότετοι καὶ φιλοτάτοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θαλάμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες καὶ ἐνέπηρθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὖζωνος παράκοιτις
 λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλώη·
 ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἀγροῦσι βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 595 Τοῦ δ' ὀρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 εἰξας ᾧ θυμῷ τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 600 πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως.
 Ὡς ἄλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κακίον δέ κεν εἴη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
 ἔργεο· ἴσον γάρ σε θεοὶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φησὶν ἡγορα δῆς,
 605 οὐκέτ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πολέμον περ ἀλαλιών.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραίε, Διοτρεφῆς, οὔτι με ταύτης [λέως
 χρεῶν τιμῆς φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμή
 610 ἐν στήθεσσι μένη καὶ μοι φιλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή μοι σύγγχε θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
 615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδη.
 ἴσον ἐμοὶ βασιλεύει καὶ ἤμισυ μείρεο τιμῆς.
 Οὔτοι δ' ἀγγελεύουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
 ἐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· ἥμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 γρησσύμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μάνωμεν.
 620 Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λόγος, ὅφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίαιτο. Τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 ἴμεν· σὺ γάρ μοι δοκεῖς μῦθοιο τελευτῇ

exaudivit ex-Erebo, implacabile cor habens :
 horum vero confestim circa portas tumultus et strepitus or-
 tus est.] turribus ictis; illum autem supplices-orabant senes
 Aetolorum, mittebantque deorum sacerdotes lectissimos,
 ut-exiret et propulsaret *hostes*, polliciti magnum donum :
 ubi pinguiissimus erat ager Calydonis amoenae,
 ibi eum jusserunt locum perpulcrum eligere,
 quinquaginta-jugerum : dimidium quidem, vitiferi soli;
 dimidium autem, non-consiti arabilis agri, sibi-separare.
 Multum autem eum implorabat senex equum-agitator
 Ceneus,] limine conscenso altum-tectum-habentis thalami,
 quatiens conglutinatos asseres, suppliciter-orans filium :
 multumque eum sorores et veneranda mater
 orabant; ille vero magis recusabat : multum etiam socii,
 qui ei optimi et amicissimi erant omnium :
 sed ne sic quidem ejus animum in pectoribus flectebant,
 antequam ipse thalamus frequenter percuteretur; illi autem
 turres] conscendebant, Curetes, et incendebant magnam ur-
 bem.] Ac tum demum Meleagrum pulcre-cincta uxor
 orabat lugens, et ei recensuit omnia
 mala, quaecunque hominibus fiunt, quorum urbs capta sit :
 viros quidem occidunt, urbem autem ignis destruit,
 liberosque alii abducunt, et profunde-succinctas mulieres
 Hujus autem *sum* motus-est animus audientis saeva facta :
 profectusque-est ire, corporeque arma induit splendentia.
 Sic ille quidem ab-Aetolis propulsavit malam diem,
 cedens suo animo : et autem non-deinceps dona persolverunt
 multaque et pulcra : malum tamen depulit etiam sic.
 Atqui tu ne mihi ista cogites in-animo, neu te daemon
 istuc vertat, amice : pejus autem esset,
 navibus incensis *demum* te ferre-auxillium : sed *nunc* pro-
 donis] veni : aequae enim te ac-deum honorabunt Achivi.
 Si vero sine donis pugnare viros-perdentem inieris,
 non-tum aequae honoratus eris, bellum quamvis propulsaveris.
 Hunc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
 les :] Phoenix, pater senex, Jovis-alumne, minime mihi hoc
 opus honore; puto enim *me* honoratum-fore Jovis voluntate,
 qui *honor* me habebit apud naves recurvas, dum spiritus
 in pectoribus maneat et mihi mea genua moveantur.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo recondes tuo;
 ne mihi turba animum, flens et morens,
 Atridae heroi gratificans : neququam te oportet
 istum amare, ut ne mihi odio-fias *te* amanti;
 decet te mecum eum angere, qui me angat :
 aequaliter mecum regna, et dimidium sortire honoris.
 Isti autem renuntiabunt : tu vero hic cubato remanens
 lecto in molli : simul autem cum-aurora illucescente
 consultabimus, an redeamus ad nostra, an maneamus.
 Dixit, et Patroclo (hic) supercilliis annuit tacite,
 Phoenici ut-sterneret densum lectum, ut citissime
 e tentorio de-reddit cogitarent. Inter hos autem Ajax
 par-deo Telamonius verba fecit :
 Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysses,
 abeamus : non enim mihi videtur sermonis *nostri* exitus

τῇδ' ὃν δὲ κρανέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 χρημῖθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἰόντα,
 οἳ ποῦ νῦν ἔσται ποτιδόμενοι. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 σχέτιος, οὐδὲ μετατρέπεται φίλδητος ἑταίρων,
 τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἔτιομεν ἔσχον ἄλλων·
 νηλῆς· καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 ποιήνῃ ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 καὶ β' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πολλὰ ἀποτίσας·
 635 τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 ποιήνῃ δεξαμένου. Σοὶ δ' Ἀλληκτὸν τε κακὸν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἴης. Νῦν δέ τοι ἐπὶ παρίσχομεν ἔσχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τῇσιν σὺ δ' ἴαον ἐνθεο θυμόν,
 640 αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἴμεν
 πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔσχον ἄλλων
 κήδιστο· τ' ἔμεναι καὶ φιλάτο, ὅσοι Ἀχαιοί. [Λεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιος, κοίρανε λαῶν,
 645 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐίσωμι μυθήσασθαι·
 ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη γόλῳ, ὅππότε ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥς τι ν' ἀτίμητον μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἰματόεντος,
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 κτείνοντ' Ἀργεῖους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 655 Ἑκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης γήγασσθαι δῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 Φοῖνοι· στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 660 Αἱ δ' ἐπιπαιθέμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 κωῆά τε ῥῆγος τε λινόιο τε λεπτὸν ἄνωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο καὶ Ἥῳ δῖαν ἔμμενεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὖδε मुखὶ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρις ἑζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἑλὼν αἰτεῖαν, Ἐνυῆος ποτλίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδῳ γένοντο,
 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσόισι κυπέλλοις ὕες Ἀχαιῶν
 δεῖδ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἔξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀ-
 ἦ β' ἐθέλει νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ, [χαιῶν·
 675 ἢ ἀπέειπε, γόλος δ' ἐτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καίνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι γόλον, ἀλλ' ἐτι μάλλον
 πεμπλάνεται μένος· σὲ δ' ἀναινέται ἡδὲ σὰ δῶρα.

hac quidem via perfectum-iri; remuniare autem citissime oportet responsum Danais, etiamsi non laetum sit, qui fere nunc sedent exspectantes. Sed Achilles trucem in pectoribus reposuit superbum animum: durus est, nec rationem habet amicitiae sodalium, illius, qua eum apud naves honorabamus supra ceteros: immisericors! Atque aliquis (*multi*) etiam pro-fratre occisoria] pretium, vel pro-suo filio accepit occiso; et is quidem (*occisor*) in civitate manet ibi, multis persolutis;] alterius autem sedatur cor et animus elatus, pretio accepto: tibi vero implacabilemque durumque animum in pectoribus dii posuerunt, gratia puellae unius. Nunc tamen tibi septem praebemus eximie pretiatissimas,] aliaque multa praeter has: tu vero propitium inde animum,] reverere ac tuam domum: sub-eodem-lecto locum sumus] e coetu Danaorum, studemusque tibi supra alios carissimique esse et amicissimi omnium, quotquot scilicet Achivi.] Hunc autem respondens allocutus-est pedibus relox Achilles:] Ajax nobilissime, Telamonie, princeps virorum, omnia fere mihi ex animo visus-es dixisse; sed mihi tamen cor ira, quoties illorum recordor, ut me inhonorum inter Argivos fecit Atrides, tanquam aliquem contemtilibem inquilinum. Sed vos abite, et nuntium renuntiate: non enim ante de-pugna cogitabo sanguinolenta, quam filius Priami bellicosi, Hector divinus, Myrmidonum ad tentoriaque et naves venerit, interficiens Argivos, incendatque igne naves. Circa vero meum tentorium et navem nigram Hectorem, quantumvis ardentem, a-pugna destitutum pule. Sic dixit: illi vero unusquisque, accepto poculo duplici, libatione-facta, ad naves redierunt: praebat autem Ulysses Patroclus vero sociis et ancillis imperavit, Phoenici sternere densum lectum quam celerrime. Hae autem obediennes straverunt lectum, ut imperavit, pellesque-ovillas, stragulamque, linique subtilem florem. Ibi senex cubuit, et auroram divinam exspectabat. Atque Achilles dormiit in-recessu tentorii bene-compacti: huc autem accubuit mulier, quam e-Lebo duxerat, Phorbantis filia, Diomedae pulcris-genis. Patroclus autem ex-altera-parte cubuit: juxtaque ipsum Iphis pulkre-cincta, quam ei dederat divinus Achilles, Scyron quum-cepisset altam, Enyei urbem. Illi vero postquam in tentoria Atridae venerant, eos quidem aureis poculis filii Achivorum excipiebant aliunde alius assurgentes, interrogabantque; primus autem interrogavit rex virorum Agamemno: Dic age mihi, o laudatissime Ulysses, ingens gloria Achivorum:] utrumne vult a-navibus propulsare hostilem ignem, an recusavit, iraque adhuc tenet superbum animum? Hunc autem allocutus-est multa-sustinens divinus Ulysses: Atrida angustissime, rex virorum Agamemno, ille quidem non vult restinguere iram, sed adhuc magis impletur animo: te autem aspernatur et tua dona.

680 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 ὅπως κεν νῆάς τε σῆς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς δ' ἠπεόλησεν ἅμ' ἧοι φαινομένηφιν
 νῆας εὖσσελμους ἑλὰδ' ἑλκόμεν ἀμφιελίσσας·
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
 685 οἷα καὶ ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τάκμωρ
 Ἰλίου αἰπείνῃς· μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Λίλας καὶ κήρυκες δύο, πεπνυμένω ἀμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων καταλέξατο· ὧς γὰρ ἀνώγει,
 ὅρρα οἱ ἐν νήεσσι φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὐρίον, ἣν ἐθέλῃσιν ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἄκῃν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν.]
 695 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱὲς Ἀχαιῶν·
 ὁμῆ δὲ δὴ μετέειπε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 μὴ ὀφείλας λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 700 μυρία δῶρα διδοῦς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγῆνορήσιν ἐνῆκας.
 Ἄλλ' ἦτοι καὶ νῦν μὲν ἔασομεν, ἣ κεν ἴσῃσιν,
 ἣ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχῆσεται, ὅπποτέ κεν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 Ἄλλ' ἀγεθ'· ὧς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες·
 705 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 σίου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἄλκι·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαὸν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίῃνδ' ἑκαστος·
 εἴνα δὲ κοιμήσαντο καὶ ὑπνοῦ δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 εἶδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὑπνώ·
 ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ὅπως ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρῃς ἡϋκόμοιο,
 τεύγων ἢ πολλὸν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ ἐχάλασαν,
 ἢ νίφετον, ὅτε κέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 ἢ ποδὶ πολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 ὧς κυκλὶν ἐν στήθεσσιν ἀνέστηνάζει' Ἀγαμέμνων
 10 νιόθεν ἐκ κραδίης τρομέοντο δὲ οἳ φρένες ἐντός.
 Ἦτοι δ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν
 θαύμαζεν κυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
 αἰλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, θμαδὸν τ' ἀνθρώπων·

Ipsum te consultare inter Argivos jubet,
 quomodo navesque serves et exercitum Achivorum :
 ipse vero minatus est, cum aurora illucescente
 naves bonis-transiris in-mare se deducturum utrinque-recur-
 vas ;] atque etiam ceteris dixit se suadere,
 domum ut-navigent : quia jam-non, *inquit*, invenietis finem
 Illi excelsæ : valde enim ipsam late-sonans Jupiter
 manu sua protegit, confiduntque viri.
 Sic dixit ; adsunt etiam hi, eadem dicturi, qui me secuti-sunt,
 Ajax et præcones duo, prudentes ambo.
 Phoenix vero illic senex cubavit : sic enim *ille* jussit,
 ut se in navibus dilectam in patriam sequatur
 cras, si voluerit : vi autem neutiquam eum abducat.
 Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio.
 [sermonem admirati : admodum enim graviter dixerat.]
 Diu autem muti erant afflicti filii Achivorum :
 tandem vero locutus est pugna strenuus Diomedes :
 Atrida augustissimè, rex virorum Agamemno,
 utinam non orasses eximium Peliden,
 infinita dona dans (*promittens*) : is vero insolens est etiam
 alias ;] nunc autem eum multo magis in-insolentiam conje-
 cisti.] Verum illum quidem missum-faciamus, sive abeat,
 sive maneat : tunc vero rursus pugnabit, quando ipsum
 animus in pectoribus jusserit, et deus *eum* incitaverit.
 Sed agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes :
 nunc quidem cubitum-ite, refecti vestro corde
 cibo et vino : hoc enim robur est et vis.
 At postquam illuxerit pulcra roseis-digitis Aurora,
 ocyus ante naves siste copiasque-pedestres et equos,
 adhortans ; et vero ipse inter primos pugna.
 Sic dixit : illi autem omnes assensi-sunt reges,
 orationem admirati Diomedis equitum-domitoris.
 Et tunc libatione-facta iverunt ad *suum* tentorium unusquisque :
 ibi autem cubuerunt, et somni donum ceperunt.

ILIADIS X.

Dolonia.

Ceteri quidem ad naves principes omnium-Achivorum
 dormiebant per-totam-noctem, molli domiti somno :
 at non Atriden Agamemnonem, pastorem populorum,
 somnus tenebat dulcis, multa animo volventem.
 Ut vero quum fulgurat maritus Junonis pulchræ-comis,
 parans vel multum imbrem immensum, vel grandinem,
 vel nives, quando nix velut-polline-conspergit arva,
 vel alicubi belli magnum os amari :
 sic crebro in pectoribus suspirabat Agamemno,
 imo ex corde : tremebant autem ei præcordia intus.
 Nempe quoties in campum Trojanum prospiceret,
 mirabatur ignes multos, qui ardebant pro filio,
 tiliarum fistularumque sonum tumultumque hominum :

αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
 15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προβεβύμενους ἔλκετο χαίτας
 ὑψόθ' ἔόντι Διὶ μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμόν ἀρίστη φάινετο βουλὴ,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηλῆϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 εἰ τίνα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
 20 ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὅρθωθεις δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐσάσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθνας, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρώμας· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πούλυν ἐφ' ὑγρὴν
 ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν δρμαίνοντες.
 Παρδαλὴ μὲν πρῶτα μετάρρενον εὐρὺ κάλυψεν
 30 ποικιλῇ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰέρας
 θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀνστήσων δν ἀδελφεόν, δς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὧς τίετο δῆμω.
 Τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ,
 35 νηὶ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένετ' ἔλθων.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἦθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
 στρῦνεις Τρῳέεσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω μὴ οὕτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 ἀνδρας δυσμενεάς σκοπιάζμεν οἷος ἐπελθὼν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμ-
 νω· βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Διοτρεφές ὦ Μενέλαε, [νων·
 κεραλῆς, ἦτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σωῶση
 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορείους ἄρα μάλλον ἐπὶ φρένα ὅτῃ· ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ ποτ' ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 ἀνδρ' ἐνα τοσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
 ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱὸς Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοῖς.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Ἀλάντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
 55 εἶμι, καὶ στρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ χ' ἐθέλῃσιν
 ἔλθειν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἠδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνω γάρ κε μάλιστα πιθοίαιτο· τοῖο γὰρ υἱὸς
 σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 πῶς γάρ μοι μῦθος ἐπιτέλλεται ἠδὲ κελεύεις;
 αὐθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένους εἰκόκεν ἔλθης,
 ἠὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτεῖλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 αὐθι μένειν, μήπως ἀβροτάζομεν ἀλλήλοισιν
 ἐρχομένω· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
 Φόβω γοοῦ δ', ἦ κεν ἱῆσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἀνωχθί,

verum quoties in navesque videret et exercitum Achivorum, multos ex capite radicitus vellebat capillos supremo Jovi (*mala sua exprobrans*); valde autem gemebat generosum cor.] Hæc vero ei in animo optima visa est sententia.] Nestorem primum Neleium adire virorum, si quod cum eo consilium probum struere-posset, quod mala-depulsurum ab-omnibus Danaïs esset. Erectus autem induit circa pectora tunicam, pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos, et deinde autem fuscam circumdedit-sibi pellem leonis; fulvi, magni, talarem : sumsitque hastam.

Eodem ipso-modo Menelaum tenebat tremor; nec enim illi somnus in palpebris insidebat, *metuenti* ne-quid paleretur Argivi, qui quidem sua gratia latum per mare venerant ad Trojam, bellum audax molientes. Pelle-pandii quidem primum tergum latum textit varia, tum galeam capiti sublatam imposuit æream, hastamque cepit manu robusta. Profectus-est autem ire excitatum suum fratrem, qui summum cunctos] in-Argivos imperium-habebat, deique instar honorabatur a-populo.] Hunc autem invenit circum humeros ponentem arma pulcra,] navis ad puppim : ei autem gratus fuit veniens.] Hunc prior allocutus-est pugna strenuus Menelaus

Quid ita, care-frater, arma-induis? an aliquem sociorum hortari-vis, Trojanos exploraturum? at pervehementer timeo, ne nullus tibi promittat hoc opus, viros infestos ut-speculetur solus accedens noctem per aliam : aliquis admodum audax-animo fuerit.

Hunc autem respondens allocutus-est rex Agamemno : opus est consilio mihi et tibi, Jovis-alumne o Menelae, prudenti, quod eximat-periculo et servet Argivos et naves, quandoquidem Jovis mutatus-est animus. Hectoreis quidem magis animum adjecit sacris : nondum enim vidi, nec audivi qui-diceret, virum unum tanta ardua in uno die molitum-esse, quanta Hector fecit, Jovi carus, in-filios Achivorum, sic (*sine divino auxilio*), nec deæ filius dilectus, nec dei. Opera vero fecit, quæ puto curæ-fore Argivis diu et in-longum tempus : tanta enim mala struxit Achivis. Sed i nunc, Ajacem et Idomeneum voca, cito currens ad naves : ego vero ad Nestorem divinum vadam, et hortabor ut-surgat : si velit ire ad custodum sacram cohortem, et consilium-dare. Illi enim potissimum obsequuntur : ejus enim filius præest custodibus, et Idomenei armiger, Meriones : his enim hoc commisimus maxime.

Huic autem respondit deinde pugna strenuus Menelaus : quomodo igitur mihi verbis mandas et jubes? ibine maneam cum illis, præstolans donec veneris; an curram ad te iterum, quando probe illis mandavero?

Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemno : ibi mane, ne-forte aberremus alter-ab-altero, euntes : multæ enim per exercitum sunt viæ. Clama autem, quæqua iveris, et vigilare jube,

πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγάλῃσθε θυμῷ.

70 Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεῖόμεθα· ὧδὲ που ἄμειν
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἰεὶ κακότητι βαρεῖαν.

Ἦς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφὸν, εὐ ἐπιτείλας.

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὗρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ,

75 εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικιλ' ἔκειτο,
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε φαεινῇ τε τρυφάλεια.

Πᾶρ δὲ ζωστήρ κειτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραίος
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φοιτήσθονα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραί· λυγρῷ.

80 Ὀρθωθείς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἔπαείρας,
Ἄτρεϊδην προσέειπε καὶ ἐξερείνετο μῦθον·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται ὅς
νύκτα δι' ὀρνθαῖν, ὅτε θ' εὐδοῦσι βροτοὶ ἄλλοι;

[ἦέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἦ τιν' ἑταίρων;]

85 φέγγεο, μηδ' ἀέκων ἐπ' ἐμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεῶ;

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἐπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσσαι Ἀτρεϊδῇ Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοις διαμπερές, εἰκότ' αὐτμῇ

90 ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὅμμασι νήδυμος ὕπνος
ἱάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδ' Ἀχαιῶν.

Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω

95 στήθεων ἐκθρόωσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἄλλ' εἰ τι δραινείς, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἱάνει·
δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὅρα ἴδωμεν,

μη τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδότηχτές ἦδὲ καὶ ἱπνῷ
κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγῳ λάθονται.

100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται· οὐδέ τι ἴδμεν,
μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἄτρεϊδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

οὐ θὴν ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς

105 ἐκτελεῖ, ὅσα πού νυν ἐλπεται· ἀλλὰ μιν ὦλο·

κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἰ κεν Ἀχιλλεύς
ἐκ γόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.

Σοὶ δὲ μάλ' εἴβοι· ἐγὼ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἀλ-
ημέν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα, [λους,

110 ἦδ' Αἶαντα ταχύν καὶ Φυλῆος ἀχιμὸν υἱόν.

Ἄλλ' εἰ τις καὶ τοὺςδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
ἀντιθέοντ' Αἶαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·

τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.

Ἄλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον

115 νεαῖον — εἴπερ μοι νεμεσῆσαι — οὐδ' ἐπικεύσω,

ὥς εἶδει, σοὶ δ' ὅλῳ ἐπέτρεφεν πονέεσθαι.

Νῦν βραλέν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
λιτόσμενος χρεῶ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
120 ὦ γέρον, ἔλδοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·

πολλὰ γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,

a-patre ex stirpe sua compellans virum quemque,
omnes honorifice-nominans; neu superbias animo;
sed nos etiam ipsi laboremus: sic fere nobis

Jupiter nascentibus immisit ærumnam gravem.

Sic fatus, dimisit fratrem, quum-diligenter mandasset.

Atque ipse profectus-est ire ad Nestorem, pastorem virorum:
hunc autem invenit ad tentorium et navem nigram,
lecto in molli: juxtaque eum arma varia jacebant,
scutum, et duæ hastæ, splendidaque galea:

prope autem balteus jacebat totus-variegatus, quo senex
cingebatur, quando ad pugnam viros-perdentem armaretur,
populum ducens: quoniam nondum cedebat senectuti tristi.

Erectus autem in cubitum, capiteque levato,

Atriden allocutus-est, et interrogabat hoc sermone:

Quisnam es qui ita inter naves per exercitum vadis solus,
noctem per tenebrosam, quando dormiunt mortales ceteri?
[an aliquem custodum quaerens, an aliquem sodalium?]

Loquere, neu tacitus ad me accede: quid vero tibi opus?

Huic autem respondit deinde rex virorum Agamemno:

o Nestor Nelide, ingens gloria Achivorum,
agnosces Atriden Agamemnonem, quem supra omnes
Jupiter conjecit in-labores perpetuo, quoad spiritus
in pectoribus maneat, et mihi cara genoua moveantur.

Erro ita, quoniam non mihi in oculis dulcis somnus
insidet, sed curæ-est bellum et calamitates Achivorum.

Vehementer enim de-Danais timeo, nec mihi cor
firmum, sed mente-sum-attonita: cor autem mihi extra

pectora exsilit, tremuntque subtus splendida membra.

Sed si quid agere-cogitas, quandoquidem nec te somnus capit,

age ad custodes descendamus, ut videamus,

ne illi, labore defessi, atque etiam somno dimissi,

obdormiant, at excubiarum prorsus oblitii-sint.

Infesti autem viri prope sedent, nec scimus

an-forse etiam per noctem in-animo-habeant pugnare.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:

Atrida augustissime, rex virorum Agamemno,

non certe Hectori omnia cogitata providus Jupiter

perficiet, quanta fere sperat: sed ipsum credo

curis laboraturum etiam pluribus, si forte Achilles

ab ira gravi converterit suum cor.

Te vero maxime sequar ego: insuper etiam excitemus alios,
et Tydiden hasta-inclytum, et Ulyssem,

et Ajacem Oilei velocem, et Phylei fortem filium.

Quin si quis et hæc adiens vocaret,
paremque-deo Ajacem Telamonium et Idomeneum regem!

horum enim naves absunt longissime, nec valde prope.

At carus quamvis sit et venerandus, Menelaum

objurgabo (etiamsi mihi succenseas), nec celabo;

quoniam-ita dormit, tibi-que soli permisit laborare.

Nunc debebat apud omnes principes laborare,

suppliciter-orans: necessitas enim urget non-jam tolerabilia.

Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemno:

o senex, alias quidem te eum etiam accusare hortabar:

sæpe enim remittitque et non vult laborare,

- οὐτ' ἄνωγ' εἰκων οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσρόων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος δρμήν.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καὶ μοι ἐπέστη·
 125 τὸν μὲν ἐγὼ πρόηκα καλῆμεναι, οὗς σὺ μεταλλᾷς.
 Ἄλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχῆσόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάξεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 οὕτως οὕτως οἱ νεμεσῆσται οὐδ' ἀπιθήσει
 130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἐνδυνε περὶ στῆθεσσι χιτῶνα·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέσσας,
 διπλῆν, ἑκταδῆν, οὐλῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 135 Εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἔξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 φθεγγόμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή,
 140 ἐκ δ' ἦλθε κλισίης καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἴοι ἀλῆσθε
 νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ τι δὴ χρεῖν τόσον ἵκει;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 145 μὴ νείμεσθαι· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπείκειεν
 βουλὰς βουλευέιν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βᾶν δ' ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεα· τὸν δ' εἰχάνον
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' εἰαῖροι
 εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμψ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. Αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 155 εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστροντο βῖνον βοδὸς ἀγραῦλοιο·
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσσι τάπης τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παροτάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 λαῖξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνε τε νείκεσέ τ' ἀντήν·
 Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς;
 160 οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
 εἵλονται ἀγγι νεῶν, δόλιγος δ' ἔτι χώρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἔξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτιός εἰσι, γεραί· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.
 165 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔσσι νεώτεροι υἱεῖς Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 πάντῃ ἐποιοῦμενοι; σὺ δ' ἀμύχανός εἰσι, γεραί.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπας.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιοῦμενος καλέσειεν
 ἄλλὰ μάλα μεγάλην χρεῖν βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γάρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ θυρῷ ἵσταται ἀκμῆς,
 ἢ μάλα λυγρὸς θάνατος Ἀχαιοῖς, ἢ βῖωvαι.
 175 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχύν καὶ Φυλῆος υἱὸν

nec pigritiae codens, neque insipientiae mentis,
 sed meque respiciens, et meum expectans impulsam.
 Nunc vero me prior multo surrexit, et mihi astitit :
 atque eum quidem ego praemisi, vocatum quos tu quaeris.
 Verum eamus : illos vero inveniemus ante portas
 inter custodes : ibi enim eos monui ut congregarentur.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 ita nemo ei succensebit, neque non-obsequetur
 Argivorum, quando aliquem impulerit et hortatus fuerit.

Sic locutus, induit circa pectora tunicam,
 pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;
 circumque se lenam fibula connexuit puniceam,
 duplicem, amplam ; crisper autem super eam florebat lanugo.
 Sumisit inde validam hastam, praefixam acuto aere ;
 profectusque est ire ad naves Achivorum aere-loricatorem.
 Primum deinde Ulyssem, Jovi consilio parem,
 e somno excitavit Gerenius eques Nestor,
 vociferans : illi autem continuo ad animum accessit vox ;
 exivitque tentorio, et ad ipso verba dixit :

Cur sic ad naves per exercitum soli erratis
 noctem per aliam ? qualis jam necessitas adeo urget ?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
 nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulysae,
 ne indigneris : tantus enim dolor oppressit Achivos.
 Sed sequere, ut et alium excitemus, quemcumque convenit
 consilia agitare, vel fugiendi, vel pugnandi.

Sic dixit : ille vero in-tentorium reversus, ingeniosus Uly-
 ses,] varium circa humeros scutum posuit, ibatque post eos.
 Iverunt autem ad Tydiden Diomedem : eumque invenerunt
 extra tentorium cum armis ; circumque socii
 dormiebant, sub capitibusque habebant clypeos : haste vero
 ipsis] erectae in hastili-extremo fixae erant ; longeque res
 splendebat, velut fulgur patris Jovis. Atque ipse heros
 dormiebat, substrataque erat ei pellis bovis agrestis ;
 sed sub capite tapes extensus erat splendidus.

Hunc juxta-stans excitavit Gerenius eques Nestor,
 calcando pede movens, ursitque, objurgavitque aperte :

Surge, Tydei fili : quid per-totam-noctem somnum ducis ?
 non audis, ut Trojani in tumultu campi

sedent prope naves, exiguumque adhuc spatium eos a nobis
 distinct[?] Sic dixit : ille vero e somno valde celeriter exiit,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Durissimus es, senex ; tu quidem a-labore nunquam cessas.
 An-non et alii sunt juniores filii Achivorum,
 qui deinde unumquemque excitent regum,
 quaquaversum obeuntes ? tu vero intractabilis es, senex.

Hunc autem rursus allocutus est Gerenius eques Nestor :
 profecto haec omnia, amice, recte dixisti.

Sunt quidem mihi filii eximii, sunt etiam viri,
 ac multi, quorum aliquis obiens alios vocare posset :
 verum valde magna necessitas oppressit Achivos.
 Nunc enim sane res omnibus in novacula sita est acie,
 utrum valde triste exitium fiat Achivis, an vita.

Verum i nunc, Ajacem Oilei velocem, et Phylei filium

ἄνστησον — σὺ γὰρ ἔσαι νεώτερος — εἰ μ' Ἀεαίρεις.

Ἦς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔσαστο δέρμα λέοντος,
αἰθωνος, μεγάλοιο, ποθηνέκ'· εἴλετο δ' ἔγχος.
Βῆ δ' ἵεσθαι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστῆσας ἄγην ἦρω.

180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκασιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμύχθεν,
οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον·
ἀλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.

Ἦς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην

185 ἔρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σπρσιν ὕπνος δλώλει·
ὁκ τῶν νηδύμοις ὕπνος ἀπὸ βλεφαροῖν δλώλει,

νύκτα φυλάσσομενοῖσι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἶεῖ
τετράφαθ', ὁππότε' ἐπὶ Τρώων αἰτοῖεν ἰόντων.

190 Τοὺς δ' ὁ γέρων γῆθησεν ἰδὼν θάρσυνέ τε μύθῳ·
[καὶ σφραε φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος

αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμένεσσιν.

Ἦς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι καελήητο βουλῇν.

Τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ῥῆσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλειον συμμητιάσθαι.

Τάφρον δ' ἐκδιαδάντες ὀρυκτὴν ἐδριόωντο
ἐν καθαροῖ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος

200 κιντόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ,
Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψε.

Ἔνθα καθεζόμενοι ἔπε' ἀλλήλοισι πῖραυσκον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπύθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ

205 θυμῷ τολμήντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
ἔλθειν· εἰ τινὰ που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,

ἢ τινὰ που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἔσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν

αὐτοὶ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόρροθεν, ἢ ἐκ πολινδὲ

210 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοί.

Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἀψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθής· μέγα κέν σ' οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλῇ.

Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος δῖν δώσουσι μέλαιναν,
θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·

220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν, ἐγγὺς ἐόντων,
Τρώων· ἀλλ' εἰ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,

μᾶλλον θαλπωρῇ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.

Ζῶν τε δὴ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ τοῦ ἐνόησεν,

225 ὅπως κέρδος ἔη· μούνοισ' δ' εἴπερ τε νόησῃ,
ἀλλὰ τί οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔβηλον Διομήδῃ πολλοὶ ἐπισθαί·

ἦδ' ἔλεπν' Αἴαντες δύο, θεράποντες Ἄρης,

ἦδ' ἔλε Μυριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

excita (tu enim es junior), si mei misereris.

Sic dixit : is vero circa humeros induit sibi pellem leonis
fulvi, magni, talarem; cepitque hastam;
profectusque est ire; eosque illinc excitatos duxit heros.

Quum vero jam ad custodes congregatos pervenissent,
neutiquam dormientes custodum duces invenerunt;
sed vigilanter cum armis sedebant omnes.

Sicut autem canes circum oves difficulter custodiunt in caula,
feram audientes ferocem, quas per silvam
veniat de montibus, multusque strepitus super ea
vīrorum est et canum : atque ipsis somnus perit :

sic horum suavis somnus a palpebris perierat,
per-noctem excubias-agentibus tristem : ad-campum enim
semper] conversi-erant, si-quando Trojanos audirent invaden-
tes. [Hos autem senex gavisus est conspicatus, confirmavitque
oratione :] [et ipso compellens verbis alatis allocutus est :]

Ita nunc, cari filii, excubias agite : ne quem somnus
capiat, ne gaudium fiamus hostibus.

Sic locutus, fossam transit : illi vero simul sequebantur,
Argivorum reges, quotquot vocati-erant ad-consilium.

Cum his autem Meriones et Nestoris clarus filius
iverunt : ipsi enim eos vocarant, ut-secum-consultarent.

Fossam autem transgressi depressam, consederunt
in puro loco, ubi per-corpora apparebat spatium vacuum,

quae-eciderant : unde retro conversus fuerat ingens Hector,
perditis Argivis, quum tandem nox omnes circumtegeret.

Ibi considentes, sermonem invicem dicebant.

His autem sermones incepit Gerenus eques Nestor :

O amici, an-non jam aliquis vir confidat suo ipsius
animo audaci, ad Trojanos magnanimos

ut-eat? si quem forte hostium capiat in-extremo-exercitu-
versantem,] vel aliquam forte etiam famam inter Trojanos per-
cipiat] de iis quae illi consultant inter se : utrum cogitent

istic manere apud naves procul, an ad-urbem
reversuri-sint, quandoquidem domuerint Achivos.

Haec fortasse omnia audierit, et rursus ad nos redeat
incolumis; magna certe ei sub-oculo gloria esset

universos apud homines; et ei praemium erit egregium.

Quotquot enim ad-naves imperant principes,
horum omnium ei singuli ovem dabunt nigram,

feminam, agnum-ubere-alentem; cui quidem possessio nulla
similis;] semper autem in convitiis et epulis addit.

Sic dixit : illi vero omnes obmutuerunt silentio.

Inter-hos autem jam locutus-est pagna strenuus Diomedes :

Nestor, me impellit cor et animus fortis
vīrorum infestorum ingredi exercitum prope quum-sint,

Trojanorum; sed si quis me vir simul sequatur et alius,
magis (major) fiducia et plus-audaciae erit.

Duobus simul euntibus, etiam alter ante alterum animad-ver-
tit,] quomodo commodum sit factu : solus vero unus, etiamsi

animadverterit,] tamen ei tardiorque animus, debiliusque con-
siliū.] Sic dixit : illi (illorum) vero volebant Diomedem
multi sequi :] volebant Ajaces duo, ministri Martis;

volebat Meriones; valde autem volebat Nestoris filius :

- 230 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλυτὸς Μενέλαος·
 ἤθελε δ' ἐ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ἑμῖλον
 Τρώων· αἶεϊ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ χειραριμένε θυμῷ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεαι, ὃν κ' ἐβέλυσθα,
 φαινομένων τὸν ἀρίστον· ἐπεὶ μεμάσσι γε πολλοί.
 Μῆδ' οὐ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω
 καλλίσπειν, σὺ δὲ χεῖρον· ὁπάσσεαι, αἰδοὶ εἰκων,
 ἐς γενεὴν δρόων, μῆδ' εἰ βασιλευτέρος ἐσθιν.
 240 ὣς ἔφατ'· ἔδδισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ θεοίοιο λαθοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 ἐν πάντεσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη;
 τοῦτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 ἄμφορ νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς;
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεα μήτε τι νείκει·
 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἀνέται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
 ἄσπρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρήγγηκεν δὲ πλέων νῦν
 τῶν δύο μοιράων, τρίτατ' ὅττι μοῖρα λείλειπται.
 ὣς εἰπόντ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτολεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔδον παρὰ νηὶ λείλειπτο —
 καὶ σάκος· ἄμφω δὲ οἱ κυνὴν κεφαλῇφιν ἔθηκεν
 ταυραῖην, ἀφαλὸν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 κέκληται, βύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰχμῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσσῇ δίδου βῖόν ἡδὲ φαρέτρην,
 καὶ ἕλφος· ἄμφω δὲ οἱ κυνὴν κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος ὁδὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 εὖ καὶ ἐπισταμένως μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύνταρος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλει· Αὐτολύκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήσιον εἶναι·
 270 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδὶ φορήναι·
 δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 βᾶν ῥ' ἵναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιον ἐγγὺς ὀδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 νύκτα δι' ὄφρα ναιήν, ἀλλὰ κλάζξαντος ἀκούσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 κινόμενος· νῦν αὖτε μάλιστα μέ φιλαι, Ἀθήνη·
 ὁδὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 βέξαντας μέγα ἔργον, ὃ καὶ Τρῶεςσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·

volebat autem Atrides, hasta-inclytus Menelaus;
 volebat audax Ulysses penetrare in-turbam
 Trojanorum; semper enim ei in prae cordiis animus audebat
 Inter-hos autem jam locutus-est rex virorum Agamemmo:

Tydidē Diomedes, meo carissime animo,
 eum quidem sane socium eliges, quem volueris,
 eorum-qui-adsunt fortissimum; quandoquidem promi-sam
 multi.] Neque tu, verecundatus tuo animo, fortio-rem quidem
 relin-quis, sed ignavio-rem comitem eligas, pudori cedens,
 ad genus respiciens, ne si quidem imperio-major sit.

Sic dixit: timuit autem de flavo Menelao.

Inter-eos autem rursus locutus-est pugna strenuus Diomedes:

Si quidem revera socium iubebis me ipsum eligere,
 quomodo tunc Ulyssis ego divini obliviscar?

cujus eximie quidem prudens cor, et animus fortis
 in omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva.
 Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti
 ambo redierimus, quoniam egregie-scit animadvertere.

Hunc autem vicissim allocutus-est audax divinus Ulysses:
 Tydide, neu me admodum lauda, neu quicquam vitupera;
 scientes enim haec inter Argivos loqueris.
 Sed eamus; valde enim nox praecipitat, propeque est aurora;
 stellae autem jam processerunt, praeteriitque plus noctis
 duabus partibus, tertia autem adhuc pars reliqua-est.

Sic locuti, armis horrendis se-induerunt.

Tydidē quidem dedit bellum-sustinens Thrasy-medes
 ense-m ancipitem (suus autem apud naves relictus-erat)
 et scutum; et ei galeam capiti circumposuit
 taurinam, et cono-carentem et -crista, quae καταῖτυξ (*Amisils
 fabrica*) vocatur, tuereturque caput florentium juvenum.
 Meriones autem Ulyssi dedit arcum atque pharetram,
 et ense-m; et ei galeam capiti circumposuit,
 ex-pelle factam; multis autem intus loris
 illigata-erat firmiter; extrinsecus vero candidi dentes
 albos-dentes-habentis apri frequentes tenebant hinc et illuc,
 bene et scilicet: in-media autem condensata-lana aptata-erat.
 Hanc galeam quondam ex Eleone-Amymtori Ormenidae
 ademerat Autolycus, solidam domum quum-perfregisset:
 Scandiam autem dederat Cytherio Amphidamanti;
 Amphidamas vero Molo dedit, hospitale-munus ut-esset;
 hic autem Merioni dedit suo filio gestandam:
 ac tunc demum Ulyssis texit caput circumposita.

Hi vero, postquam armis horrendis se-induerant,
 profecti-sunt ire, reliquerunt autem illic omnes principes.
 His vero dextram misit ardeam prope viam
 Pallas Minerva; ii tamen eam non viderunt oculis,
 noctem per tenebrosam, sed clangentem audierunt.
 Gavisus-est autem de-ave Ulysses, precatusque-est Miner-
 vam:] Audi me, segidem-tenentis Jovis filia, quae mihi semper
 in omnibus laboribus astas, nec te lateo
 vadens: nunc rursus maxime me dilige, Minerva:
 da autem rursus ad naves nos gloriam-adeptos reverti,
 patrato magno facinore, quod quidem Trojanis curam-injiciat.

Secundus deinde precatus-est pugna strenuus Diomedes:

κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 285 σπεῖό μοι, ὥς σε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῃ
 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἀγγελος ᾔει.
 Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 αὐτὰρ δὲ μελίσχον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 290 κείσθ'· ἀτὰρ ἂψ ἁπῶν μάλα μέγμερα μήσατο ἔργα,
 σὺν σοι, Δία θεᾷ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίσσης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλousa παρίστασθαι, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐτῶ ὑπὸ ζυγὸν ἡγάγεον ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχέυας.
 295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρῆσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 βᾶν ῥ' ἴμεν, ὥστε λένοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳᾶς ἀγήνορας εἶσα· Ἐκτωρ
 300 εὐδεῖν, ἀλλ' ἀμύδις κυλίσσεται πάντας ἀρίστους,
 ὅσοι ἔσαν Τρῳῶν ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες·
 τοὺς οὖνε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡγοῦντο βουλήν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 δῶρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἀρχίος ἔσται.
 305 Δώσω γὰρ δῖφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 οἳ κεν ἀριστοὶ ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἀροῖτο,
 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
 ἢ ἐφύλασσοντα νῆες θαλάμῳ, ὥς το πᾶρος περ,
 310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὧ· ἡμετέρῃσι δαμέντες
 φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 νύκτα φυλάσσεσθαι, καμάτῳ δὲ δόχοντες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σωπη·
 Ἦν δέ τις ἐν Τρῳαίῃ Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 315 κήρυκος θεῖοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
 ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἦν κακός, ἀλλὰ ποδώκης
 αὐτὰρ δὲ μῶνος ἦν μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
 Ὡς ῥα τότε Τρῳαῖν τε καὶ Ἐκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσοῦ
 ἢ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 δώσεμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλλος σκοπὸς ἔσσομαι οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τόρρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅρ' ἂν ἴωμαι
 νῇ Ἀγαμέμνονήν, ὅθι που μέλλουσιν ἀριστοὶ
 βουλὰς βουλεύειν, ἢ φεύγεμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάτο· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε καὶ οἱ ὁμοσ-
 ῖστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, [σεν·
 330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσται ἄλλος
 Τρῳῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπὶ ὀρκοῦ ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
 ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν βῖνον πολιόιο λύκοιο,
 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὅξυν ἄκοντα·
 βῆ δ' ἰνέαι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἔλθων ἐκ νηῶν ἂψ Ἐκτορι μῦθον ἀποίσειν.

audi nunc et me, Jovis filia, indomita :
 comitare me, sicut quum patrem comitabaris Tydeum divinum
 ad Thebas, quando pro Achivis legatus ivit;
 hos autem ad Asopum reliquerat, aere-licatos Achivos;
 at ipse placidam orationem ferebat Cadmeis
 illuc : sed retro abiens valde ardua edidit facinora,
 tecum (te favente), diva dea, quando ei benevola astabas.
 Sic nunc mihi lubens asta, et me serva.
 Tibi autem ego sacrificabo juvencam anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.
 Sic dixerunt precantes : eosque audivit Pallas Minerva.
 Hi autem postquam precati sunt Jovis filiam magni,
 profecti sunt ire, veluti leones duo, per noctem nigram,
 per stragem, per cadavera, perque arma et atrum cruorem.
 Verum nec Trojanos fortes sivit Hector
 dormire, sed simul convocavit omnes principes,
 quotquot erant Trojanorum ductores atque moderatores :
 his ille convocatis prudens struebat consilium :
 Quis mihi hoc opus pollicitus perfecit,
 praemio super magno? merces vero ei sufficiens erit;
 dabo enim currumque duosque arduis-cervicibus equos,
 qui praestantissimi fuerint veloces apud naves Achivorum,
 ei quicunque ausus fuerit (sibique et ipsi gloriam reportarit)
 ad-naves veloces prope accedere, et explorare
 utrum custodianur naves veloces, sicut antea :
 an jam, Achivi, manibus sub nostris domiti,
 de-fuga consilium-agent inter se, nec velint
 noctu excubias-agere, labore fatigati gravi.
 Sic dixit : illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Erat autem quidam inter Trojanos Dolon, Eumedis filius;
 praekonis divini, dives-auri, dives-seris;
 qui specie quidem erat turpis, at pedibus-velox;
 atque is solus filius erat inter quinque sorores.
 Qui quidem tunc Trojanisque et Hectori sermonem dixit :
 Hector, me impellit cor et animus fortis
 ad-naves veloces prope accedere, et explorare.
 Verum age, mihi sceptrum attolle, et mihi jura,
 vere te mihi illosque equos et currus varios sere
 daturum, qui ferunt eximium Peliden.
 Tibi vero ego non vanus speculator ero, nec infra expectati-
 onem.] Eousque enim in exercitum hostium penetrabo, donec
 venero] ad-navem Agamemnoniam, ubi forte erunt princi-
 pes] consilia agitantes, vel fugiendi, vel pugnandi.
 Sic dixit : ille vero in manibus sceptrum sumpsit, et ei jura-
 vit : sciat nunc Jupiter ipse, altitonans maritus Junonis,
 non sane istis equis vir vehetur alius
 Trojanorum : sed te dico perpetuo iis gavisurum.
 Sic dixit, atque perjurium juravit : illum tamen incitavit.
 Protinus vero Dolon circa humeros posuit curvos arcus;
 induitque exterius pellem cani lupi,
 capitque imposuit de-mustelae-pelle galeam; cepitque acu-
 tum-jaculum,] profectusque est ire ad naves ab exercitu : nec
 erat] venturus a navibus retro, Hectori numtium ut-referat.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ἔμιλον,
βῆ β' ἄν' ὁδὸν μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσεΐπεν·

Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
οὐκ οἷδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνήτων.

Ἄλλ' ἔωμέν μιν πρῶτα παρελθεῖν πεδίοιο
345 τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παρὰφθαίησι πόδεσσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῖο προτιελεῖν,
ἔγχει ἐπάσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
350 κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀπέην ὄσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμίονον — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέστεραι εἰσιν
ἐκείμηναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔσθη δούπον ἀκούσας.

355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταίρους
ἐκ Τρώων ἵναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀπέσαν δουρηκεῖς ἢ καὶ ἑλάσσον,
γῶν β' ἀνδρας δητίους, λαίψηρά δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.

360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῶα χύνε, εἰδότες θήρης,
ἢ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπείγτον ἐμμενὲς αἰεὶ
χωρὸν ἀν' ὕληνθ', ὁ δὲ τε προθέησι μεμηκώς·
ὥς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πολίπορθος Ὀδυσσεύς
λαοῦ ἀποτιμῆξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

365 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγήσεσθαι φυλάεσσιν
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἐμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαίῃ ἐπειξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δευτερός ἔλθοι.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

370 Ἦέ μὲν, ἢέ σε δουρὶ κιχλήσομαι· οὐδέ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰτῶν θλεθρον.

Ἢ βᾶ, καὶ ἔγχος ἀφήκειν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός·
δεξιτερὸν δ' ὅπρ' ὦμον ἐβξου δουρὸς ἀκωκῇ
ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὁ δ' ἄρ' ἔσθη τάρδησέν τε

375 βαμβάινων — ἀραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων —
χλωρὸς ὑπαὶ δέλους. Τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχλήτην,
χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἠύδα·

Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λύσομαι. Ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σιδήρος·

380 τῶν κ' ὑμῖν χαρίσσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἀποινα,
εἰ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω· [σεύς
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲς καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·

385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ὅλος
νύκτα δι' ὀρνυμένην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνήτων;

ἢ σ' Ἑκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὅπρ' δ' ἔτρεμε γυῖα·
πολλῆσιν μ' ἀτρησι παρὰ νῶον ἤγαγεν Ἑκτωρ,

Sed quum jam equorumque et virorum reliquisset cœtum,
ibat per viam acer. Hunc autem animadvertit accedentem
nobilis Ulysses, Diomedemque allocutus est :

Iste certe, Diomedes, ab exercitu *Trojano* venit vir,
haud scio, an navibus explorator nostris,
an aliquod spoliaturus corporum mortuorum.
Verum sinamus ipsum primum præterire nos per-campum
paululum : deinde vero ipsum aggredientes capiamus
celeriter : sin nos præverterit pedibus,
semper ipsum ad naves ab exercitu compelle
hasta impetens, ne-forte ad urbem effugiat.

Sic igitur locuti, extra viam inter cadavera
reclinati sunt : ille vero celeriter prætercurrit imprudentia.
Sed quum jam abesset *tantum*, quantum sulci sunt
mularum : (hæ enim bobus præstantiores sunt
ad-trahendum in-novali profundo compactile aratrum ;) *illi*
quidem incurrebant : hic vero constitit strepitu audito :
sperabat enim in animo, se revocatu-ros socios
e *Trojanis* venire, rursus Hectore jubente.
Sed quando jam aberant haste-jactum, vel etiam minus,
sensit viros hostiles, velocique genua movit,
ut-fugeret : illi autem confestim eum persequi festinarunt.
Sicut vero quum acutis-dentibus duo canes, periti venationis,
aut leporum urgent constanter usque
locum per silvum ; ille autem præcurrit clamans :
sic hunc Tydides atque urbium-vastator Ulysses
a-populo suo interclusum persequiebantur constanter usque.
Sed quando jam mox esset mixturus-se custodibus,
fugiens ad naves, tum vero robur injecit Minerva
Tydidæ, ut ne-quis Achivorum ære-loricatorum
priorem-se-gloriaretur eum vulnerasse, ipse vero secundus ve-
niret.] Hasta autem impetens allocutus est eum fortis Diome-
des :] Vel mane, vel te hasta assequar ; nec te puto
diu mea a manu *inferendam* evitaturum certam mortem.

Dixit, et hastam emisit, volens autem aberravit ab-homine :
dexterumque supra humerum bene-politæ haste cuspis
in terra fixa est : ille vero constitit, trepidavitque
crepitans-dentibus (stridor autem per os fiebat dentium),
pallidus præ timore. Hi vero anhelantes eum assequuti sunt,
manibusque prenderunt : ille autem lacrimans verbum dixit :

Vivum-me-capite, atque ego me redimam : est enim domi
mihi æsque, aurumque, et ægre-laboratum ferrum :
ex-his vobis donabit pater infinitum pretium-liberationis,
si me vivum audierit esse apud naves Achivorum.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
confide, nec quicquam tibi mors obversetur animo :

sed age, mihi hoc dic, et vere narra ;
quoniam sic ad naves ab exercitu vadis solus,
noctem per tenebrosam, quando dormiunt mortales ceteri ?
an aliquod spoliaturus corporum mortuorum ?
an te Hector misit perspeculatum singula
naves ad cavas ? an te ipsum animus impulit ?

Huic autem respondit dein Dolon, subtsque ei tremebant
genua :] Multo mihi cum-damno animum seduxit Hector,

395 ὅς μοι Πηλεϊωνος ἀγαθοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ·
 ἡνώγει δέ μ' ἰόντα δοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν
 396 ἀνδρῶν θυμενῶν σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τὸ πάρος περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμνέτες
 φύξιν βουλεύετε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλάσσεσθαι καμάτῳ ἀδδῆκοτες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγείνοι
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμνέμεναι ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλεῖ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
 ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν;
 ποῦ δέ οἱ ἐντα καίται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ ἐνθαί;
 [ἔσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν
 410 αὐτὸ μένειν παρὰ νηυσὶ ἀποπροθεν, ἢ πόλινδε
 ἂν ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τογὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἑκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλῆφόροι εἰσιν,
 415 βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σῆματι Ἴλου,
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' εἰς ἔλρεαι, ἥρωες,
 οὔτις κεκρμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσαί μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάται, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθαι φυλάσσεσθαι τε κέλονται
 420 ἀλλήλοισι. Ἀτὰρ αὖτε πολὺκλητοὶ ἐπίκουροι
 εὐδουσι· Τρῶσιν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 425 πῶς γὰρ νῦν, Τρῶεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδουσι, ἢ ἀπάνευθε; δῖε τί μοι, ὄφρα δαίω.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἐπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τογὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλδς Κῆρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοχοι,
 καὶ Λελεγες καὶ Καύκωνες δῖοι τε Πελασγοί.
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' Ἰλαχον Λύκιοι Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορουσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξέρεσθε ἕκαστα;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρήϊκες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἡϊονῆος.
 Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἰδὼν ἡδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θέλειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι,
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 τεύχεα δὲ χρύσεια, πέλωρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 ἦλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὐτὶ καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεὶ δεσμῷ,
 ὄφρα μὲν ἐλθον καὶ πεποιηθῶν ἐμαῖο
 445 ἢ ῥά κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὁμίῳ, ἢ καὶ οὐκί.

qui mihi Pelides eximii solidis-ungulis equos
 se daturum annuit, et currus varios aere.
 Jussit autem me euntem, celere per noctem nigram,
 ad-viros infestos prope accedere, et explorare,
 utrumque custodiantur naves veloces, sicuti antea;
 an jam, manibus sub nostris domiti,
 de-fuga consilium-agitetis inter vos, nec velitis
 noctu excubias-agere, labore fatigati gravi.
 Hunc autem subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 profecto tibi magna dona appetebat animus,
 equos Aiacidis bellicosi : hi vero difficiles sunt
 viris certe mortalibus domiti, et equitatu,
 alii quidem atque Achilli, quem immortalis peperit mater.
 Verum age mihi hoc dic, et vere narra :
 ubi nunc huc profectus liquisti Hectorem, pastorem virorum?
 ubi vero ei arma jacent Martia? ubi ejus sunt equi?
 quomodo ceterorum Trojanorum excubiasque et contubernia?
 [quaeque consultant inter se, narra; utrumque cogitent
 illic manere prope naves procul, an ad-urbem
 rursus redituri-sint, quandoquidem domuerunt Achivos?]
 Hunc autem rursus allocutus-est Dolon, Eumedis filius :
 atqui ego tibi haec valde vere narrabo :
 Hector quidem inter eos, qui consiliarii sunt,
 consilia agit, divini ad sepulcrum Ili,
 seorsum a strepitu : excubias vero quas quaeris, heros,
 nullae certae tuentur exercitum, neque custodiunt.
 Quotquot enim Trojanorum ignis foci sunt, ad hos ii quibus
 necessitas est,] hi vigilant, excubiasque-agere hortantur
 inter-se : at contra e-multis-locis-convocati socii
 dormiunt; Trojanis enim permittunt custodiam;
 non enim ipsis liberi prope sedent, neque uxores.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 quonam-modo nunc, Trojanis permixti equitum-domitoribus
 dormiunt, an seorsum? expone mihi hoc, ut sciam.
 Huic autem respondit deinde Dolon, Eumedis filius :
 atqui ego etiam haec valde vere narrabo.
 Ad mare quidem Cares et Paeones curvis-arcubus-armati,
 et Leleges, et Caucones, divinique Pelasgi.
 Ad Thymbraem vero locum sortiti-sunt Lycii, Mysique super-
 bi,] et Phryges equitum-domitores, et Mæones bellatores-eque-
 stres.] Sed cur me haec percontamini singula?
 si enim jam cupitis Trojanorum penetrare in-turbam
 Thraces hi seorsum sunt novi-advenae, extremi ceterorum;
 inter ipsos autem Rhesus rex, filius Eionei.
 Cujus quidem pulcherrimos equos vidi atque maximos :
 candidiores sunt nive, cursu autem ventis pares;
 currus vero ei auroque et argento scite elaboratus-est :
 arma autem aurea, ingentia, mirabile visu,
 venit habens : quae quidem neulquam mortalibus convenit
 viris ferre, sed immortalibus diis.
 At me nunc quidem navibus admovete velocibus,
 aut me ligatum, relinquit hic, rigidio vinculo,
 donec redieritis, et experti-fueritis de-me,
 utrum ad veritatem dixerim apud vos, an etiam secus.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δ' ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλω θυμῷ,
 ἐσθλὰ περ ἄγγεϊλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 Εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἡ μεθώμεν,
 450 ἦ τε καὶ ὑστερον εἰσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἡ δὲ διοπτρεύσων, ἡ ἐναντίδιον πολέμειζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσαι Ἀργείοισιν.

Ἦ, καὶ δ' μὲν μιν ἐμελλε γενέειο χεὶρὶ παχείῃ
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· δ' δ' αὐγένα μέσσον ἔλασεν,
 φασγάνῳ ἀΐας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμύθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο
 καὶ λυκῆν καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ λῆϊτιδι διὸς Ὀδυσσεύς
 ὑφός· ἀνέσχεθε χεὶρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤδα·

Χαῖρε, θεά, τοῖδεσσι· σὲ γὰρ πρώτῃν ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων θανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.

465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφός· αἰέρας
 ἦκεν ἀνὰ μυρικήν· δέλεον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρφας δόνακας μυρικής τ' ἐρίθλης ὄρους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε βοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Τῷ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἵμα·

470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔζον ἰόντες.

Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι γθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.

Ῥῆος δ' ἐν μέσῳ εἶδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι

475 ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμῶσι δέδεντο.

Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν ἰδὼν Διομήδει δείξεν·

Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
 οὗς νῦν πίψαυσκε Δόλων, δν ἐπρόνομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χροῖ

480 ἐστάμεναι μέλειον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·

ἡ δὲ σύγ' ἀνδρὰς ἐναίρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐμπνευσσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κτείνει δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰετὶ
 485 ἄορι θεινομένων· ἐρυσθαιετο δ' αἵματι γαῖα.

490 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,

αἰγέσιν ἢ ὄϊσιν, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·

ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρὰς ἐπώχετο Τυδεὸς υἱός,

ὅφρα δυνάδευ' ἐπάρειν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλῆξευε παραστάς,

495 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξέρυσσεν,

τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριγες ἵπποι

βρεῖα διελθοῖεν μὴδὲ τρομοῖατο θυμῷ

νεκροὶς ἀμβαίνοντες· ἀθήσασον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κυχίσταο Τυδεὸς υἱός,

498 τὸν τρικυαυδέατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,

ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ'· Οἰνείδαο παῖς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,

σὺν δ' ἤειρεν ἱμῶσι καὶ ἐξήλαυνεν ὄμιλου,

Illum autem torve intuens allocutus est fortis Diomedes:
 ne vero mihi effugium, Dolon, meditare animo,
 bona quamquam nuntiasti, quum veneris manus in nostras.
 Si enim te nunc pretio liberarimus, aut dimiserimus,
 certe et posthac venies celeres ad naves Achivorum,
 aut speculaturus, aut aperte pugnaturus:
 sin autem meis sub manibus domitus vitam amiseris,
 non-amplius posthac tu nocementum unquam eris Argivis.

Dixit, et ille quidem eum erat, mentum manu crassa
 prehendens, supplex-oraturus: is autem cervicem mediam
 percussit,] ense insurgens; et ambos incidit nervos,
 loquentisque adeo illius caput pulveri mistum est.
 Ejus autem de-mustela: pelle galeam a-capite detraxerunt,
 et pellem-lupi, et arcus resiliens, et hastam longam:
 et hæc-quidem Minervæ prædatrix divinus Ulysses
 in-altum sustulit manu, et precans verbum dixit:

Gaude, dea, hisce; te enim primam in Olympo
 omnium immortalium invocabimus: sed et insuper
 deduc nos ad Thracum virorum equosque et contubernia.

Sic igitur dixit, et ista a-se in-altum sublata
 posuit super myricam; conspicuumque signum apposuit,
 convellens arundines, myricæque late-frondentes ramos;
 ne laterent eos redeuntes celerem per noctem nigram.
 Ipsi autem ibant ulterius, perque arma et atrum cruorem;
 statimque ad Thracum virorum cohortem pervenerunt euntes.
 Illi autem dormiebant labore fatigati, armaque illis
 pulcra juxta ipsos humi deposita-erant, scite, ut-derebat,
 triplici-ordine: et juxta eos singulorum bijuges (bini) equi.
 Rhesus autem in medio dormiebat; juxtaque ipsum velors
 equi] ex orbe-currus extremo loris ligati-erant.
 Hunc autem Ulysses prior conspiciatus Diomedi ostendit:

Is tibi, Diomedes, vir est, ii vero tibi equi,
 quos nobis significavit Dolon, quem occidimus nos.
 Verum age jam, exere validum robur: neque te oportet
 stare inanem cum armis; sed solve equos:
 aut tu viros occide, eruntque-cura: mihi equi.

Sic dixit: illi autem inspiravit robur cæsiis-oculis Minerva:
 interficiebatque circumquaque, horumque gemitus ortus-
 fuodus,] ense percussorum: rubescebatque sanguine terra.
 Sicut autem leo pecudibus incustoditis superveniens,
 capris, vel ovibus, mala machinans irrui:
 sic quidem Thracas viros invadebat Tydei filius,
 donec duodecim interfecisset: at ingeniosus Ulysses,
 quemcunque Tydides ense percussisset astans,
 hunc Ulysses pone prehensum pede extrahebat,
 hæc cogitans in animo, ut pulcris-jubis equi
 facile transirent, neu tremisereant animo
 super-cadavera gradientes; insueti-erant enim adhuc eorum.
 Sed quum jam regem assequutus-esset Tydei filius,
 hunc decimum-tertium dulci anima privavit,
 suspirantem: malum enim somnium capiti instituit.
 [illa nocte, CEnideæ filius, per consilium Minervæ.]

Interea vero audax Ulysses solvebat solidis-ungulis equos
 colligavitque loris, et eduxit e-turba,

500 τῶν ἐπιπλήσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
 βοῶντι δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων δ' τι κύντατον ἔρδοι·
 ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 βυμοῦ ἐξέρου, ἢ ἐκφέρει ὑψὸς ἀείρας·
 ἢ ἐτι τῶν πλείνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως δ' ταυθ' ὀρμαίνει κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης·
 μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνήσας·
 καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεδήσατο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 τῶν· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
 τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πούλην δμῖλον,
 ὥρπεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκῶντα,
 ῥῆσι πού τις ἐσθλόν. Ὁ δ' ἐξ ἵππου ἀνορούσας,
 520 ὡς ἴδε γῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείας ἵπποι,
 ἀνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
 ὅμωξέν τ' ἄρ' ἐπείτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἀσπετος ὥρτο κυδοιμὸς
 θυνόντων ἀμυδῆς· θεῖνόντο δὲ μέριμερα ἔργα,
 525 ὅσσ' ἀνδρες ῥέξαντες ἔβαν κυλάς ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρριψε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔνχαρ βροτόεντα
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆϊ τίθει· ἐπεδήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην.
 [νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ψεύτομαι, ἢ ἔτυμον ἔρρω; κέλεται δέ με θυμός.
 535 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
 ὧδ' ἄραρ ἐκ Τρώων ἔλασαλατο μένουχας ἵππους·
 ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 540 Οὕπω πᾶν εἰρητὸν ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ γῆον· τοὶ δὲ χαρέντες
 ἄετ' ἡσπάζοντο ἐπεσσι τε μελιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ [χαιῶν,
 545 ἔλπ' ἄγε μ', ὦ πολῦσαι· Ὀδυσσεύ, μέγα κῆδος Ἀ-
 ὅπως τοὺς δ' ἵππους λάβειτον καταδύοντες δμῖλον
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 αἰνὸς ἀκτίναςσιν εἰοικότες ἡελίοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τι φημι
 μιμνᾶσθαι παρὰ νηυσὶ, γέρον περ ἑὼν πολεμιστῆς·
 550 ἀλλ' οὕτω τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλὰ τίς ὑμῖν ὅω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κοῦρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

arcu percutiens, quia non scuticam splendidam
 varia ex sella curruis cogitarat manibus sumere :
 sibilavit autem deinde, significans Diomedem divino.

At is meditabatur manens, quid audacius patraret ;
 an ipse currum prehensum, ubi varia arma jacebant,
 temone extraheret, exportaretve in-altum sublatum ;
 an-potius adhuc pluribus Thracibus animam efferet.
 Dum ille hæc volvebat in mente, interim Minerva
 prope astans allocutus-est Diomedem divinum :

Reditus jam memento, magnanimi Tydei fili,
 naves ad cavas : ne et fugatus eo venias ;
 ne forte quis etiam Trojanos excitet deus alius.

Sic dixit : ille vero sensit deæ vocem locutus ;
 confestimque equos conscendit : verberabat autem Ulysses
 arcu ; hique volabant celeres ad naves Achivorum.

Nec-vero irritam-speculationem egerat argenteo-arcu Apol-
 lo,] ut vidit Minervam Tydei filium comitantem :
 ei irascens, Trojanorum ingressus-est magnum exercitum ;
 excitavitque Thracum consiliarium Hippocoontem,
 Rhesi consobrinum fortem. Hic vero e somno exsiliens,
 ut vidit locum vacuum, ubi steterant veloces equi,
 virosque palpitantes inter fœdas strages,
 ejulavitque illico, carumque voce-ciebat sodalem.
 Troum autem clangorque et immensus ortus-est tumultus
 irruentium simul ; spectabantque-admirabundi ardua facino-
 ra,] quæ viri quum-patrassent, abierant cavas ad naves.

Illi vero quum jam eo pervenissent, ubi speculatorem Hec-
 toris occiderant,] ibi Ulysses quidem cohibuit, Jovi carus,
 veloces equos ;] Tydides vero in-terram desiliens, spolia cruen-
 ta] in manibus Ulyssi posuit : conscenditque equos.
 Percussit autem equos, ii vero non inviti volabant.
 [naves ad cavas : illuc enim ire gratum erat animo.]
 Nestor autem primus sonitum audivit, dixitque :

O amici, Argivorum ductores et principes,
 mentiar, an verum dicam ? jubet autem me *discere* animus.
 Equorum mihi pedibus-velocium sonitus aures circumferit.
 Utinam vero Ulyssesque et fortis Diomedes
 huc protinus e Trojanis agant solidis-ungulis equos :
 sed graviter timeo in mente, ne-quid passi-sint
 Argivorum illi fortissimi a Trojanorum turba.

Nondum totus dictus-erat sermo, quum advenerunt ipsi.
 Et illi quidem descenderunt in terram : hi vero gavis
 dextris salutabant, verbisque blandis.

Primus autem interrogabat Gerenius eques Nestor :

Dic age mihi, o laudatissimo Ulyse, ingens gloria Achivo-
 rum,] quomodo hosce equos ceperitis : penetrantes in-turbam
 Trojanorum? an aliquis illos præbuit deus obviam-veniens?
profecto vehementer radiis similes solis!

Semper quidem Trojanis immisceor, neque certe aio
 manere-me apud naves, senex licet sim bellator :
 attamen nondum tales equos vidi, neque animadverti.
 Sed aliquem vobis puto dedisse deum obviam-factum :
 ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter,
 filiaque ægidem-tenentis Jovis, cæsis-oculis Minerva.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, [σεύς·
 ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤπτερ οἶδε
 ἵππους δωρήσαι, ἐπειτ' ἀπὸν φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεηλυδες, οὐδ' ἐρεεινέαι,
 Θρηῖκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τρικαίδεκατον σκοπὸν εἰλομεν ἐγγυθὶ νηῶν·
 τὸν βα διοπτήρα στρατοῦ ἐμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτωρ τε πρόηκε καὶ ἄλλοι Τρώες ἀγαυοί.
 Ὡς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους
 565 καγχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃ κλισίῃν εὐτυχτὸν ἵκοντο,
 ἵππους μὲν κατέδρσαν εὐτημήτοισιν ἱμῆσιν
 φάτῃν ἐφ' ἱππεΐῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἵναρα βροτόεντα Δόλωνος
 θῆξ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἵρὸν ἐτοιμασσαίαντ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίσκοντο θαλάσῃ,
 ἐβράντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφὶ τε μηρούς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 575 νύψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 ἔς δ' ἀσπμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τῷ δὲ λουσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίῳ
 δαίπῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ χρητῆρος Ἀθήνη
 κλείου ἀφυσσάμενοι λείδον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 ὄρνηθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προάλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.
 5 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἥ δ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγυμένῳ ἀμφοτέρωσθε,
 ἡμὲν ἐπ' Αἰάντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοῖ δ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 εἶρυσαν, ἡγορέῃ πῖσανοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 Ἔνθα στᾶσ' ἦύσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
 ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἀλλήλοισιν πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
 [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκύν γένετ' ἡδὲ νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.]
 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν ἰδὲ ζώννυσθαι ἀνωγεν
 Ἀργεῖους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόρῳπα χαλκόν.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἐθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίους ἀραυλάς·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
 20 τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδ' ἐμὴ κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοί

Hunc autem respondens allocutus est ingenuus Ulysses:
 o Nestor Neleide, ingens gloria Achivorum;
 facile deus quidem volens etiam meliores, quam hi sunt,
 equos donaverit, quoniam multo potentiores sunt dii.
 Equi autem hi, senex, novi-advenae, de quibus quaeris,
 Thracii sunt: qui autem ipsos regebat cum strenuus Diome-
 des] occidit, juxtaque socios duodecim omnes principes.
 Decimum-tertium autem speculatorem interfecimus propen-
 ves,] quem quidem, explorator exercitus ut-esset nostri,
 Hectorque miserat et alii Trojani illustres.

Sic fatus, fossam transcendere fecit solidis-ungulis equos,
 gaudio-exsultans; unaque ceteri ibant gaudentes Achivi.
 Hi autem quum ad Tydidæ tentorium bene-structum pene-
 nissent,] equos quidem alligarunt scite-sectis loris
 praesepe ad equinum, ubi quidem Diomedis equi
 stabant veloces-pedibus, dulce triticum edentes.
 Navis autem in puppi spolia cruenta Dolonis
 posuit Ulysses, donec sacrum pararent Minervæ.
 Ipsi vero sudorem multum abluebant mari,
 ingressi, cruraque, et cervicem, circa et femora.
 Ac postquam ipsis unda maris sudorem multum
 abluerat a corpore, et recreati-erant suo corde,
 in solia-balnearia ingressi bene-polita, lavabant.
 Inde lauti et uncti pingui oleo,
 epulis assidebant; e cratere autem Minervæ
 pleno haustum libabant dulce vinum.

ILIADIS XI.

Agamemnonis principatus.

Aurora autem e lectis a pulcro Tithono
 surgebat, ut immortalibus lucem ferret ac mortalibus:
 Jupiter vero Discordiam misit celeres ad naves Achivorum
 luctuosam, belli signum in manibus habentem.
 Stetit autem ea in Ulyssis ingenti navi nigra,
 quæ in medio erat, ut exaudiat-clamans in-utramque-pu-
 tem,] et ad Ajacis tentoria Telamonii,
 et ad Achillis: qui ad-extrema-latera naves æquales
 subduxerant, virtute freti et robore manuum.
 Illic stans clamavit dea altumque horrendumque,
 intencissima-voce, Achivisque magnum robur injecit caiq[ue]
 in-cor, indesinenter ut-bellarent et pugnarent.
 [His autem statim bellum dulcius factum est, quam redire
 in navibus cavis dilectam in patriam terram.]
 Atrides vero clamavit et accingi jussit
 Argivos; atque ipse induit splendidum aes.
 Ocreas quidem primum circa tibias posuit
 pulcras, argenteis fibulis apte-junctas:
 deinde autem lorica circa pectora induerat,
 quem olim ei Cinyras dedit, hospitale munus ut-esset,
 Audiebatur enim ad Cyprum usque magna fama, quod Achivi

ἐς Τροίην νήσασιν ἀναπλευσέσθαι ἔμελλον·
 τούνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα ὄϊμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
 25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἰκοσι κασσιτέραιο·
 κυάνεοι δὲ δράκοντας ὀρωρέχματο προτὶ δαιρὴν
 τρεῖς ἐκάτερθ', ἱρυσσιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων,
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλᾶν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσοῖσιν ἀορτήρῃσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλατ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
 καλὴν, ἣν περὶ μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐξέκοσι κασσιτέραιο
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἔσπεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δαϊμόν τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλάλιτο δράκων, κεφαλὰι δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφές, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖται.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃον,
 ἱπποῦριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐλπετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο, κεκορυμμένα χαλκῷ,
 ὅξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆ᾽ αὐτοῦ πολυχρύσοιο Μυκλήνης.
 Ἥνιόγῳ μὲν ἔπειτα ἐπὶ ἐπέταλλεν ἑκαστος
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ περὶ ἑλίας σὺν τεύχεσι θωρηγθέντες
 50 ῥώνον· ἀσθεστος δὲ βοή γένετ' ἤϊοι πρό.
 Φθάν δὲ μέγ' ἱππῆων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετακίθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὤρσι κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρσας
 αἱματὶ μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, ὄνκει· ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἱφθίμους κεφαλὰς Ἀἰδοὶ προΐαψεν.
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίῳ,
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῳαὶ θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυδον καὶ Ἀγήνορα διον,
 60 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπικίχλον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισσεν.
 Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστὴρ
 παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδω νέφεα σκιδέντα·
 ὥς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 λάμπ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄμνον ἐκύνοντι, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἀρουραν,
 πυρῶν ἣ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα παρφέα πίπτει·
 70 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν θορόντες
 ὄθον, οὐδ' ἔτεροι μῶνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
 ἴσας δ' ἱσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ λύκοι ὥς
 θυῖον. Ἐρίς δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰς ὁρώσα·
 αἷ γάρ βα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σπιν παρέσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἐκῆλοι

ad Trojam navibus navigaturi essent :
 quamobrem ei hunc dedit, gratificans regi.
 Atque hujus decem quidem virgæ erant nigri cyani,
 duodecim autem auri, et viginti stanni :
 cærulei vero dracones erecti-erant ad collum,
 tres ab-utraq-ue-parte, arcubus similes, quos Saturnius
 in nube fixit, ostentum articulate-loquentibus hominibus.
 Circa bumeros autem sibi-jecit ensem : in eo vero clavi
 aurei collucebant ; at circum vagina erat
 argentea, aureis loris apta.
 Sustulit autem totum-hominem-operiens, pervarium scutum
 validum,] pulcrum, circum quod orbes decem ærei erant :
 inque eo umbones erant viginti, ex-stanno
 candidi, et in mediis erat unus ex-nigro cyano.
 Super eo autem Gorgo trux-oculis in-margine-facta-erat,
 horrendum spectans, et circum, Terrorque et Fuga.
 Ex eo argento-inductum lorum erat (*exibat*) ; ac supra istud
 cæruleus sinuabatur draco, capitque ei erant
 tria *collis* in-orbem-curvedis, una cervice enata.
 Capiti vero conis-circumdatis galeam imposuit, quatuor-con-
 nis,] setis-equinis-instructam : horrendum autem crista de-
 super nutabat.] Sumisit inde validas hastas duas, munitas ære,
 acutas : longe autem æs ab ipsis ad-corum usque
 splendebat ; insuperque sonitum-edidere (*tonarunt*) Minerva-
 que et Juno,] honorantes regem divitis-auro Mycenæ.
 Aurigæ deinde suo præcipiebat unusquisque,
 equos bene ex ordine ut-teneret illic ad fossam :
 ipsi vero pedibus, cum armis, loricati
 alacres-ruebant : immensus vero clamor ortus-est ante auro-
 ram.] Et ante-verterunt multum equites (*currus*), ad fossam in-
 structi ;] equites vero paullo post-sequébantur ; in iis autem tu-
 multum] concitavit malum Saturnius, ex-altoque demisit rores
 sanguine madidos ex æthere, quod esset
 multa fortia capita Orco demissurus.
 Troes vero rursus ex-altera-parte *erupere* super tumulo
 campi,] Hectoremque circa magnum, et eximium Polydaman-
 tem,] Æneamque, qui in-Trojanis ut deus honorabatur a po-
 pulo,] tresque Antenoridas, Polybum et Agenorem divinum,
 juvenemque Acamantem, similem immortalibus.
 Hector vero inter primos ferebat clypeum undique æqualem.
 Qualis autem e nubibus apparet exitialis stella,
aliquando collucens, interdum vero rursus subit nubes opa-
 cas:] sic Hector modo quidem inter primos apparebat,
 modo autem inter extremos, imperans ; totus vero ære
 splendebat, veluti fulgur patris Jovis ægidem-tenentis.
 Illi autem, velut messorum oppositi invicem
 sulcum *metendo* ducunt, viri locupletis per agrum,
 tritici, vel hordei ; ac manipuli crebri cadunt ;
 sic Trojani et Achivi in se-invicem insilientes
 cædebant ; neutrique recordabantur perniciosæ fugæ :
 paria autem in-pugna capita ferebant : ipsi vero, luporum in-
 star,] ruebant. Discordia utique gandeat luctuosa aspiciens ;
 sola enim deorum aderat pugnantibus :
 at ceteri non illis aderant dii, sed quieti

- σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθέλατο, ἤχι ἐκάστω
δοῖματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ἡτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
οὐνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐθούλετο κῦδος ὀρέξαι.
- 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς
τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδει γαίῳν,
εἰς ὁρόων Τρώων τε πολὶν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
χαλκοῦ τε στεροπῇν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
- Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσαστο δαίπνον
οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκὼρέεσσοτο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἔκετο θυμὸν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ·
- 90 τῆμος σῇ ἀρετῇ Δαναοὶ βῆξαντο φάλαγγας,
κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήλας· Ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ἔδρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Οἴληα πηλῆϊππον.
Ἦτοι δ'γ' ἐξ ἔππων κατεπαλμενος ἀντίος ἔσση·
- 95 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεί δουρὶ
νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σγέθῃ χαλκοδόρεια,
ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ δότειος, ἐγκέφαλος δὲ
ἔκον ἀπας πεπαλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
- 100 στήθεσι παμφαινοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὸν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρῖξων,
ἤτε δύο Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἀμφω
εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἀντιφον αὖ παρέδασκε περικλυτός ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς·
- 105 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
ποιμαίνοντες ἐπ' ὀρεσσὶ λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίκων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί·
Ἀντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ἔριπει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἔππων.
- 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσὺλα τεύχεα καλὰ,
γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἀγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νῆπια τέκνα
βηϊδίως συνέαζε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
- 115 ἔλθων εἰς εὐνῇν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
ἥ δ' εἶπερ τε τύχησι μάλα σγεδόν, οὐ δύναται σφιν
χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·
- 120 ὥς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραιομῆσαι δλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὅτ' Ἀργεῖοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππολοχον μενεχάρμην,
υἱέας Ἀντιμάχοιο θαίφρονος, θεῖα μάλιστα,
χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεδυμένους, ἀγλαὰ δῶρα,
- 125 οὐκ εἰσασχ' Ἐλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
τοῦπερ δὴ δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ἑμῶδ' ἔχον ὠκέας ἔππους·
ἐκ γάρ σφας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
τῷ δὲ κυκηθῆτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο λέων ὡς

suis in sedibus sedebant, ubi singulis
domus pulcræ ædificatæ erant per valles Olympi.
Omnes autem accusabant atlas-nubes-cogentem Saturnium,
eo-quod Trojanis volebat gloriam præbere.
Horum quidem nullam rationem-habebat pater : sed seorsum
abscedens] a-ceteris procul sedebat, gloria exsultans,
inspiciens Trojanorumque urbem et naves Achivorum,
arisque fulgorem, interimentesque, intereuntesque.

Quamdiu quidem mane erat et crescebat sacer dies,
tamdiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus:
quo-tempore vero lignator vir apparavit prandium
montis in saltibus, postquam satiaverat manus
cædendo arbores altas, satietasque eum cepit animo,
cibique dulcis circum præcordia desiderium occupat :
tunc sua virtute Danaï perfrugerunt phalanges,
adhortantes socios per ordines. In iis autem Agamemno
primus insiliit; interfecitque virum Bianorem, pastorem homi-
num, ipsum, dein vero socium, Oileum agitatore equorum.
Nempe hic ab equis desiliens, ipsi adversus stetit;
hunc autem recta irruentem in-fronte acuta hasta
percussit, nec galea hastam ei cohibuit ære-gravis,
sed per ipsam penetravit et os, cerebrumque
intus totum concussum est : domuit vero ipsum irruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemno,
pectoribus totis-apparentes, quum exuerit ipsi tunicas :
atque ipse ivit Isumque et Antiphum interfecturus,
filios duos Priami, nothum et legitimum, ambos
in uno curru stantes : nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem pugnabat inclytus : quos olim Achilles
Idæ in jugis ligaverat frondibus-teneris, viminibus,
pascentes apud oves nactus; et liberavit pretio.
Jam vero Atrides late-imperans Agamemno
horum alterum supra mammam ad pectus feriit hasta :
Antiphum autem ad aurem percussit ense, dejecitque curru.
Festinans vero ab iis detrahebat arma pulcra,
eos agnoscens : etenim ipsos antea apud naves celeres
viderat, quando eos ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Sicut autem leo cervæ velocis parvulos hinnulos
facile confringit, correptos validis dentibus,
veniens ad lustrum, teneramque ipsis animam aufert;
illa vero, quamvis sit valde prope, non potest ipsis
opitulari; ipsam enim eam tremor vehemens subit;
confestimque fugit per querceta densa et silvam,
festinans, sudans, violentæ feræ ab impetu :
sic igitur illis nemo potuit arcere perniciem
Trojanorum, sed et ipsi sub Argivis percellabantur.

Porro ille Pisandrumque et Hippolochum fortem,
filios Antimachi bellicosos, qui potissimum,
auro ab-Alexandro accepto, splendidis donis,
non sinebat Trojanos Helenam reddere flavo Menelao :
hujus jam duos filios cepit rex Agamemno,
in uno curru stantes, simulque agebant veloces equos :
nam iis e manibus fugerant habentæ splendide,
ipsique turbati sunt : ille vero contra ruit, ceu leo,

30 Ἀτρεΐδης τὸ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·
 Ζῶγρει, Ἀτρεὺς υἱέ, σὺ δ' ἀξία δέξαι ἀποινα·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχῳ δόμοις κειμήλια κείται,
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἀποινα,
 35 οἱ κὼι ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῶγε κλαίοντες προσαυδήτην βασιλῆα
 μυελίοις ἐπέεσσιν· ἀμειλικτὸν δ' ὅτ' ἄκουσαν·
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχῳ δαΐφρονος υἱέες ἔσονται,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 40 ἀγγέλην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῇ,
 αἰδοῖ κατακτείναι, μὴδ' ἐξέμεν ἅψ ἐς Ἀχαιοῦς·
 ἦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσσει λῶσθην.
 Ἦ, καὶ Πεισανδρὸν μὲν ἄρ' ἵππων ὥςτε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕψτιος οὐδὲ ἐρείσθη.
 45 Ἱππολόγος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάρξινεν,
 χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμησας ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 δίμῃ δ' ὥς ἔσσευε κυλινδεσθαι δι' ὁμίλου.
 Τὸς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ὅθι πλείεσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ δ' ἐνὸρους, ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 50 Πεῖροι μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη,
 ἱππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὥρτο κονίη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊώοντες. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἶν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.
 55 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰθῆλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσθη ὕλη·
 πάντ' τ' εὐφυῶν ἀνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς δρυμῇ·
 ὥς ἄρ' ἵπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐραιύχονες ἵπποι
 60 κενὸν ὄρεα κροτάλιζον ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας,
 ἰνὸς ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείατο, γύπεσσιν πολλὸν φιლτεροὶ ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελῶν ὕψατος Ζεὺς, ἔκ τε κόνις,
 ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ τ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
 65 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
 Οἱ δέ παρ' Ἴδου σῆμα παλαιῷ Δαρδανίδαιο,
 μέσσην κάπ πεδίον, παρ' ἐρινεὶν ἐσσεύοντο,
 ἕμενοι πολίος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
 70 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιὰς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
 ἐνὶ ἅρᾳ δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμον.
 Οἱ δ' ἐπὶ κάμᾳ μέσσην πεδίον φοβέοντο βόες ὥς,
 ἵπτε λέων ἐφόβησε μολῶν ἐν νυκτὶ ἀμολγῶ,
 τίτας τῇ δέ τ' ἱγ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος·
 75 τῇ δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 πῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 ὥς τὸς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 αἶν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο,
 πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
 80 Ἀτρεΐδῃ ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔρχετο ὄνεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 ἔσεσθαι, τότε δὴ βᾶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἴσῃ ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιθόεσσης,

Atrides : hi autem de curru supplices-orabant :

Vivos-cape, Atrai filii, tu vero digna accipe pretia-liberationis : multæ autem in Antimachi ædibus opes jacent, æsque, aurumque, varique-elaboratum ferrum : ex-his tibi dñaverit pater infinitum liberationis-pretium, si nos vivos audierit esse apud naves Achivorum.

Sic hi flentes allocuti-sunt regem

blandis verbis : non-blandam vero vocem audiverunt :

Si igitur Antimachi bellicosi filii estis, qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat, legatum profectum cum pari-deo Ulysse, illic interfici, nec dimitti rursum ad Achivos : nunc profecto vestri patris indignam luetis injuriam.

Dixit, et Pisandrum quidem ab equis dejecit humi, hasta percussus ad pectus ; ille autem supinus solo allisus-est.] Hippolochus vero desiliit, quem porro humi interfecit, manibus gladio abscissis, et cervicæ amputata : mortarilque instar proturbavit volvendum per turbam.

Hos quidem reliquit ipse vero, ubi plurimæ turbabantur phalanges, illic irruebat, simulque alii bene-ocreati Achivi. Pedites quidem pedites interficiebant, fugientes necessitate, equites vero equites (sub ipsis autem excitatus-est pulvis e campo, quem excitabant grave-strepentes pedes equorum), ære invadentes. At rex Agamemno

semper cædens insequabatur, Argivos adhortans.

Ut vero quum ignis edax in incæduam incidit silvam, et quoquo-versus contorquens ventus eum differt, ac rami cum stirpibus cadunt, impulsus ignis impetu : sic sub Atrida Agamemnone cadebant capita Trojanorum fugientium, multique arduis-cervicibus equi vacuos currus cum-strepitu-rapiebant per pugnae semitas, aurigas desiderantes eximios : illi vero in terra

jacabant, vulturibus longe gratiores, quam uxoribus.

Hectorem vero extra tela subduxit Jupiter extraque pulverem, extraque virum cadem, extraque sanguinem, extraque tumultum ; Atrides autem insequabatur, vehementer Danaos adhortans.] Isti autem ad Ili sepulcrum veteris Dardanidæ, medium per campum, juxta caprificum ruebant, cupidi urbis ; hic vero clamans sequebatur usque, Atrides, cruoreque-pulveri-mixto fœdabatur manibus invictis. Sed quum jam ad-Scæasque portas et fagum venissent, ibi tandem constituerunt et alii-alios expectabant.

Alii vero adhuc per medium campum fugabantur, boum instar quas leo terribas-fugavit, invadens nocte intempesta, omnes ; sed uni apparet certum exitium :

hujus cervicem fregit, correptæ validis dentibus, primum ; deinde etiam et sanguinem et viscera omnia haurit ; sic hos Atrides insequabatur rex Agamemno, semper occidens postremum : illi autem fugiebant, multique et (vel) proni et (vel) supini excidebant curribus, Atridæ sub manibus ; supra-modum enim proruebat hasta.

At quum jam forte esset ad urbem altumque murum perventurus, tum vero pater hominumque deorumque Idæ in cacuminibus resedit scaturientis,

- οὐρανὸν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
 185 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσοπτερον ἀγγελέουσιν·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχέϊα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπε.
 Ὅρρ' ἂν μὲν κεν ὀρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
 190 μάρνασθαι· δηλοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δοῦρι τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλῖξω,
 κτείνειν εἰσέκε νῆας εὐσσελμούς· ἀφίκηται,
 δὴ τ' ἥλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 195 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδὴν ὠκέα Ἴρις,
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 ἐστατ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλήτοισιν·
 ἀργοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 200 Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ πρόεθηκε, τίειν τάδε μυθήσασθαι.
 Ὅρρ' ἂν μὲν κεν ὀρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθῃ
 205 μάρνασθαι· δηλοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δοῦρι τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλῖξει,
 κτείνειν, εἰσέκε νῆας εὐσσελμούς· ἀφίκηται,
 δὴ τ' ἥλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 210 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἶποῖσ' ἀπέβη πῶδας ὠκέα Ἴρις.
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἔλτο χαμᾶζε,
 πᾶλλον δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄψετο πάντη,
 ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγρει δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλεγχίσαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 ἀρτύθη δὲ μάχῃ, στάν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἔβλεν δὲ πολλὸν προμάχεσθαι ἅπαντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι· Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 220 σθε· δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν, [σαι,
 ἢ αὐτῶν Τρώων, ἧς κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
 δε τράφῃ ἐν Θρήκῃ ἐριδύλακι, μητέρι μήλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοιο ἐνι τυτθὸν ἐόντα,
 μητροπάτωρ, δε τίκτη Θεανὸν καλλιπάρηον.
 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἦβος ἐρικυδέος ἔκτε μέτρον,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔκτε' Ἀχαιῶν,
 σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἔποντο·
 τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περικυτῇ λίπε νῆας εἰσας,
 230 αὐτὰρ οὐ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον ἐπὶ λούθει·
 δε βα τόν· Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἐνερθεν,
 235 νόξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρεω ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.

de-cælo descendens : tenebat autem fulgur in manibus ;
 Iri vero excitavit aureas-alas-habentem, nuntiaturam :

Vade age, Iri velox, hoc Hectori verbum dic.

Quamdiu quidem videat Agamemnonem, pastorem virorum,
 irruentem inter primos-pugnatores, perdentem ordines virorum,
 [tamdiu ipse quidem recedat, ceterum autem populum hortetur]
 pugnare cum-hostibus per asperum prelium.

Sed postquam iste vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
 in currum saliet : tunc ei robur immittam,
 ut-cædat, donec ad-naves bonis-transtis-instructas pervenerit,
 occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.

Sic dixit : nec non-obsecuta-est pedibus-ut-ventus velox Iris
 descendit autem de Idæis montibus Ilium versus sacram ;
 invenitque filium Priami bellicosum, Hectorem divinum,
 stantem inque equis et curribus coagmentatis ;
 prope vero astans allocuta-est pedibus velox Iris :

Hector, filii Priami, Jovi consilio par,
 Jupiter me pater demisit, tibi hæc ut-loquerer.

Quamdiu quidem videas Agamemnonem, pastorem virorum,
 irruentem inter primos-pugnatores, perdentem ordines virorum,
 [tamdiu cede pugna, ceterum autem populum hortare]
 pugnare cum-hostibus per asperum prelium.

Sed postquam iste vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
 in currum saliet, tunc tibi robur immittet,
 ut-cædas, donec ad-naves bonis-transtis-instructas perveneris,
 occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.

Hæc quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris.
 Hector autem de curribus cum armis desiliit humum,
 vibransque acutas hastas, per exercitum ibat quoquoeverum,
 concitans ad-pugnandum : suscitavitque prelium grave.
 Illi vero conversi-sunt a fuga, et adversi steterunt Achivis :
 Argivi autem ex-altra-parte corroborarunt phalanges :
 restitutaque-est pugna ; et steteri adversi : in iis vero Agamemno
 [] primus irruit ; cupiit autem longe pugnare-ante omnes

Dicite nunc mihi, Musæ, cælestes domos tenentes,
 quisnam tum primus Agamemnoni obvius venerit,
 seu ipsorum Trojanorum, seu inclytorum sociorum.

Iphidamas Antenorides, fortisque magnusque,
 qui fuit-educatus in Thracia glebosa, matre ovium :
 Cisseus hunc educavit in ædibus suis parvulum,
 avus-maternus, qui genuit Theano pulcris-genis.

Ac postquam puertatis gloriøsæ pervenit ad-mensuram,
 illic eum detinuit ; deditque ei (is) filiam suam ;
 ductâ autem, e thalamo famam secutus-est Achivorum,
 cum duodecim navibus recurvis, quæ eum sequebantur :
 has quidem deinde in Percote reliquit, naves æquales :
 atque ipse pedes (pedestri itinere) ad Ilium venerat ;
 qui nunc Atridæ Agamemnoni obvius venit.

Illi autem ut jam prope erant alterum-alter invadentes,
 Atrides quidem aberravit, et ei avera-est hasta.

Iphidamas vero ad zenam, lorica subter, illum
 percussit ; et ipse cum-nisu-impressit hastam, robusta manu
 [fretus] : nec perforavit balteum pervarium, sed longe ante
 argento occurrens, plumbi instar, retusa-est haste-cuspis.

Καὶ τότε χειρὶ λαθὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ὀκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 10 σπᾶσατο· τὸν δ' ἄορι πληγῇ αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ὡς δ' ἐν αὐτῷ πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 κουριδῆς, ἥς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 15 πρῶθ' ἑκατὸν βοὺς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 αἶγας ὁμοῦ καὶ δις, τὰ οἱ ἀσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρειεν,
 βῆ δὲ φέρων ἀν' ὁμίλον Ἀγαῶν τεύχεα καλὰ.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 20 περσευγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερὸν βᾶ ἐπένθος
 ὀρθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρί, λαθὼν Ἀγαμέμνονα διον-
 νῆς δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσση, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 25 ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πολέμοιο,
 ἄλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 Ἦτοι δ' Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ σπατρον
 Ὀκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεῖ πάντας ἀρίστους·
 30 τὸν δ' ἔλκοντ' ἀν' ὁμίλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 ὥς τε ξυστῶ χάλκῃρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
 πύσμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ οὖν τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 35 ἔγχε' ἄορι τε μεγάλοισι τε χειρμαδιοῖσιν,
 ὅρα οἱ αἶψ' ἐτι θερμὸν ἀνὴρ ὄθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ἔκειτο δ' ὀδύναι δύνων μένος Ἀτρεΐδαο.
 40 Ὡς δ' ἐπ' ἀν' ὠδίνουσιν ἐχρῆ βέλος ὀδῦ γυναικα,
 ὅρμη, τὸ τέ προεῖσι μογοστόχοι Εἰλεῖθυσαι,
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι·
 ὡς ἔκει' ὀδύναι δύνων μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δὴρπον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχ' ἐπέτελλεν
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 45 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 ὦ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ἡμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 ρυλοπὶν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητιέτα Ζεὺς
 50 εἴπει Τρῳέεσσι πανημέριον πολέμῳ ζειν.
 Ὡς ἔραθ' ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 ἦτας ἐπὶ γλαφυράς· τὸν δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
 ἔρπον δὲ στήθεα, βαίνοντο δὲ νέρθε κόνιη,
 πυρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 55 Τρῳαῖ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο μακρὸν ἄσπας·
 Τρῳᾶς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀρχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυοῦριδος ἀλκῆς.
 Ὄψεται ἄνθρωπος ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἄλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 60 ἰθὺς μὲν Δαναῶν, ἱν' ὑπέρτερον εὖχος ἀρήσθε.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

Et hanc quidem manu prehensam lato-dominans Agamemnon
 trahebat ad se promptus, veluti leo: eque manu ejus
 evulsit: ipsi autem ense ferit cervicem, solvitque membra.
 Sic is quidem illic lapsus dormivit æreum somnum,
 miserandus, procul-a ducta uxore, civibus auxilians,
 ingenua, cujus nondum gratiam perceperat, multa vero dede-
 rat:] primum centum boves dederat, dein autem mille promi-
 serat] capras simul et oves, quæ ei innumere pascebantur.
 Tum vero Atrides Agamemnon cum interfectum-apollavit;
 ablitque ferens per turbam Achivorum arma pulcra.
 Hunc autem ut vidit Coon, præclarus inter-viros,
 major-natu Antenoridae, vehemens ei dolor
 oculos cooperuit, ob-fratrem prostratum.
 Stetit vero oblique cum hasta, latens Agamemnonem divi-
 num,] percussitque eum in brachio medio, cubitum infra;
 in-contrariamque-partem perripit splendide hastæ cuspidis.
 Coborruit autem inde rex virorum Agamemnon;
 at ne sic quidem cessavit a-pugna atque prælio:
 sed irrui in-Coonem, tenens ventis-altam (velocem) hastam.
 Nempe ille Iphidamanta fratrem et ejusdem-patris
 trahebat pede festinans, et inclamabat quosque fortissimos:
 illum autem trahentem per turbam sub clypeo umbone-muni-
 to]vulneravit Agamemnon hastili ærato, solvitque ei membra;
 ejusque super Iphidamante caput abscidit astans.
 Illic Antenoris filii, sub Atrida rege
 fatum explentes, descenderunt in domum Orcli.
 Sed hic alterorum obibat ordines virorum,
 pugnans hastaque, enseque, magnisque saxis,
 quamdiu ei sanguis adhuc calidus exilliebat e vulnere:
 at postquam vulnus siccatum-est, cessavitque sanguis,
 acuti dolores subierunt robur Atridae. [Ierem,
 Ut vero quum parturientem tenet doloris telum acutum mu-
 acutum, quod quidem immitunt partum-presides Ilithyæ,
 Junonis filia, amaros dolores habentes(regentes):
 sic acuti dolores subierunt robur Atridae.
 In currum autem insiliit, et aurigæ præcepit
 naves ad cavas currum-agere; cruciatur enim corde.
 Clamavit autem intentissim-a-voce Danaï vociferans:
 O amici, Argivorum ductores atque principes,
 vos quidem nunc a-navibus arcete pontum-transeuntibus
 prælium grave; quoniam non me providus Jupiter
 sivit cum-Trojanis per-totum-diem fugnare.
 Sic dixit: auriga autem flagellabat pulcris-jubis equos
 naves versus cavas: hi autem non invit volabant;
 spumabantque pectoribus, aspergebanturque subtilis pulvere,
 laborantem regem a-prælio seorsum ferentes.
 Hector vero, ut vidit Agamemnonem abeuntem,
 Trojanosque et Lycios hortabatur, alte vociferans:
 Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, et mementote impetuosæ fortitudinis.
 Abiit vir ille-fortissimus, mihique magnam gloriam dedit
 Jupiter Saturnius: sed recta impellite solidis-ungulis equos
 in-fortes Danaos, ut ampliorem gloriam referatis.
 Sic locutus, concitavit robur et animum unius-cujusque.

- Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 σέυη ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺτ' καπρίῳ ἢ λέοντι·
 ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σέυε Τρῳᾶς μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρήϊ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπειτα ὑσμίνη, ὑπεραίῃ ἴσος ἄελλη,
 ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 καὶ Δολοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφελτίον ἢ Ἀγέλαον,
 Αἰσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἴππονοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὡς ὅπῃτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίῃ
 ἀργέστατο Νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κῆμα κυλίνδεται, ὑφ' ὅσῃ δ' ἄχνη
 σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἔνθα κε λοιγὸς ἦν καὶ ἀμύχανα ἔργα γένοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πῆσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
 ἀλλ' ἄγε δέυρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἐλεγχος
 315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομή-
 ῆτος ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα [δης·
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῳσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δοῦρι βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἀνακτος.
 Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶσαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἄν' ὀμίλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πῆσθητον·
 ὡς ὄλεον Τρῳᾶς παλινορμένῳ αὐτὰρ Ἀχαιοί
 ἀσπασιῶς φεύγοντας ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστῳ,
 ὣς δὴ Μέρποπος Περικωσίου, δὲ περὶ πάντων
 330 ἥδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στεῖχειν ἐς πόλεμον φθιστήνορα· τὼ δέ οἱ οὐτι
 πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιος.
 Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
 335 Ἴπποδάμῳ δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ὑπερόχῳ ἐξενάριξεν.
 Ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνασσε Κρονίων,
 ἐξ ἴδης καθορῶν τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστrophον οὐτασε δοῦρι
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 ἔγγυς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὅξυ νόσησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρῳάων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν βίγησε βοθὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

Ut vero quando aliquis venator canes candidis-dentibus
 instigat in silvestrem suam aprum, vel leonem :
 sic in Achivos instigabat Trojanos magnanimos
 Hector Priamides, hominum-pernicii par Marti.
 Ipse autem inter primos magnis animis gradiebatur :
 irrueratque in-prælium, desuper-flanti similis procella,
 quæ desiliens violaceum pontum concitat.

Tunc quem primum, quem vero ultimum interfecit
 Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit?
 Asæum quidem primum, et Autonoum, et Opiten,
 et Dolopem Clytiden, et Opheltium, et Agelaum,
 Æsymnumque, Orumque, et Hipponoum bellicosum.
 Hos quidem ille principes Danaorum interfecit; ac deinde
 plebem : veluti quum nubes Zephyrus agitet
 velocis Noti, ingenti vortice-imbrifero verberans :
 creber autem tumidus fluctus involvitur, in-altumque spumam
 spargitur a venti multivago flatu :
 sic igitur crebra capita sub Hectore domabantur virorum.

Tum vero exitium fuisset, et ineluctabiles res perpetrata-
 essent,] et sane in naves incidissent fugientes Achivi,
 nisi Tydiden Diomedem hortatus-fuisset Ulysses :

Tydidē, quid passi oblitus-sumus impetuosaē fortitudinis?
 verum age, huc adsis, amice; prope me sta : certe enim pro-
 brum] erit, si naves ceperit galeam-motans Hector.

Eum autem respondens allocutus-est fortis Diomedes :
 certe ego manebo et sustinebo : sed parum
 nostri erit usus; quoniam nubes-cogens Jupiter
 Trojanis jam mavult dare victoriam, quam nobis.

Dixit, et Thymbræum quidem ab equis dejecit humum,
 hasta percussum ad mammam sinistram : atque Ulysses
 deo-parem famulum, Molionem, illius regis.
 Hos quidem dein liquerunt, quando eos a-pugna cessare fecerant,
 ipsi autem per turbam euntes turbabant, sicut quando
 apri-duo] in canes venaticos magnis nimis irruunt :
 sic hi perdebant Trojanos conversi-a-fuga-ruentes : atque
 Achivi] læte respirabant, qui-fugerant Hectorem divinem.

Tunc iidem cepere currumque et viros-duos, populi fortis-
 simos,] filios duos Meropis Percosii, qui supra omnes
 norat vaticinandi-artes, nec suos filios sinebat
 proficisci ad bellum viros-perdens : illi vero ei neuntiquam
 paruerunt; Fata enim eos ducebant nigraē mortis.
 Hos quidem Tydides, hasta-inclitus Diomedes,
 animo et vita privatos, inclytis armis spoliavit :
 Hippodamum vero Ulysses et Hyperochum interfecit.

Tunc illis ex æquali pugnam tendit Saturnius,
 ex Ida despiciens : hi vero sese-invicem occidebant.
 Ac-quidem Tydei filius Agastrophum vulneravit hasta
 Pæoniden heroem, ad coxam : non enim ei equi
 prope erant ad-profugiendum : erraverat autem valde animo
 Hos enim famulus seorsum tenebat; sed ipse, pedes
 ruebat per primos-pugnatores, donec caram perdidit animam
 Hector vero statim hos vidit per ordines, ruebatque in ipso
 cum-clangore : simulque Trojanorum sequebantur phalanges
 Illum autem conspiciatus coborruit pugna strepnus Diomedes

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεον, ἔγγυς ἰόντα·

Νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλινδεται, ὄβριμος Ἑκτωρ·
ἀλλ' ἄγε δὴ στήωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Ἦ βα καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάρμαρτε, τίτυσκόμενος κεφαλῇφιν,
ἄκρην καὶ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκίφιν χαλκός,
οὐδ' ἔκτεο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφαίαια,
τρίπτυγος, αὐλώπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Ἑκτωρ δ' ὡκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίχτο δ' ἑμὲν.

σὴ δὲ γνῆξ ἐριπὼν καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαίης· ἀμφοῖ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν.

Ὅρρε δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὦγχε' ἐρωήν,
τῆς διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
τόσσ' Ἑκτωρ ἀμπνυτο, καὶ ἀψ ἐς δίφρον ὀρούσας
ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

Δαυρὶ δ' ἐπαίστων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύων· ἦ τέ τοι ἄγχι
ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὃ μῦλλεις εὐγεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

Ἡ θήν σ' ἐξανῶ γε, καὶ ὑστερον ἀντιβολήσας,
εἰ ποῦ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάβροθος ἐστίν.

Νῦν αὖ τὸν δῖλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχέω.

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο,

Τυδείδῃ ἐπὶ τόξῃ τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,

σπῆλη κεκαλιμένος, ἀνδροκμήτῃ ἐπὶ τύμβῳ

Ἰου Δαρδανίδαο, παλαιῷ δημογέροντος.

Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
αἶνυ' ἀπὸ στήθεσσι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,

καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἀνέλεκεν,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ἰδὸς
ἐν γαίῃ κατέπηκτο· ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσας
ἐκ λόγου ἀμπαῖθησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἡῦδα·

Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι
νείκετον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.

Ὅτω κεν καὶ Τρώες ἀνέπνευσαν κακότητος,

οἵτε σε περρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδας αἴγας.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

τόξον, λωβητῆρ, κέρα ἀγλαῆ, παρθενοπῖπα,

εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν ταύχεσι πειρηθείης,

ὡς ἂν τοι χραίσμῃσι βίδος καὶ παρφές ἰοί·

νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὐχεαι αὐτως.

Ὅκ' ἀλέγῃ, ὡκεῖ με γυνὴ βάλῃ ἢ παῖς ἄφρων·

καρπὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτίθανοιο.

Ἦ τ' ἄλλως ὅτ' ἔμειο, καὶ εἰ χ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,

βέλος πέλεται, καὶ ἀκέραιον αἶψα τίθησιν

τοῖς δὲ γυναῖκας μὲν τ' ἀμφιδουροῖ εἰσι παρειαί,

παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαίαν ἐρεύθων

πύεται· οἶωνοι δὲ περὶ πλέες ἡὲ γυναῖκες. [θῶν]

Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλ-

τεν, πρόσθ'· ὁ δ' ὅπισθε καθεζόμενος βέλος ὡκὺ

ἐκ ποδὸς ἔλκ'· ὀδύνῃ δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγυινή.

Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέταλλεν,

statimque Ulysssem allocutus-est prope stantem :

In-nos jam hæc pernicies volvitur, ingens Hector :
verum age jam stemus et arcemus sustinentes.

Dixit, et vibratam emisit longa-umbra hastam,
et percussit, neque aberravit, collimans in-caput,
summam juxta galeam : excussum vero-est ab ære æs,
nec pervenit ad-cutem pulcræ : prohibuit enim galea,
triplex, alta-crista, quam ei dederat Phæbus Apollo.

Hector vero velociter procul recurrit, immistusque-est turbæ;
constititque in-genua lapsus, et sustentabat-se manu robusta
in-terra : atque oculus nigra nox circumobruit.

Dum vero Tydides ad hastæ currebat jactum (*locum jactus,*
repetitum eam),] longe per primos-pugnatores, ubi ei defixa-
fuerat in-terram,] interea Hector respiravit, et rursus in cur-
rum insiliens,] egit in turbam, et evitavit mortem nigram.

Hasta autem irruens allocutus-est eum fortis Diomedes :

Rursum nunc effugisti mortem, canis : certe tibi prope
venerat malum ; jam autem denuo te eripuit Phæbus Apollo,
cui certe vota-facis, proficienscens in stridorem jaculorum.
Verum tandem te conficiam, etiam posteris occurrens,
si forte aliquis et mihi deorum adjutor est :
nunc autem alios persequar, quemcumque deprehenderim.

Dixit, et Pæoniden hasta-inclytum interfectum-spoliabat
At Alexander, Helenæ maritus comas-pulcras-habentis,
in-Tydiden arcum tendebat, pastorem virorum,
columnnam sibi prætentam-habens, a-viris-exstructum ad
sepulcrum,] Ili Dardanidæ, prisci senis-honorati.

Atque hic loricam Agastrophī fortis
detrahebat a pectore penitus-variegatam, clypeumque ab-hu-
meris,] et cassidem gravem : hic vero arcus cornu retraxit,
et percussit (nec ei irritum telum effugit manu)
plantam dextri pedis : eamque transadigens sagitta
in terram defixa-est : hic autem valde suaviter ridens,
ex insidiis exsiliit, et glorians verbum dixit :

Vulneratus-es, nec irritum telum effugit : utinam tibi,
imū in ile jaculatus, vitam eripuissē :
sic et Trojani respirassent a-calamitate,
qui te horrent, leonem velut balantes capræ.

Hunc autem non territus allocutus-est fortis Diomedes :
sagittarie, conviciator, cornu (*arcu*) clare, puellarum-specta-
tor,] si quidem jam adversus cum armis periculum-faceres,
non tibi profuturus-esset arcus et crebræ sagittæ :

nunc vero perstricta mihi planta pedis, gloriaris inaniter.
Non curo, *perinde* ac-si me mulier percussisset, aut puer
insipiens :] leve enim est telum viri imbellis, nullius-pretii.
Certe aliter a me, etiam si vel paululum attigerit,
acutum telum exit, et exanimem statim reddit :
illiusque, uxoris quidem ambæ-laceratæ sunt genæ,
liberique orbi ; ipse autem sanguine terram rubefaciens
putrescit : alites vero circa eum plures sunt, quam mulieres.

Sic dixit : hunc autem Ulysses hasta-inclytus prope veniens
protexit ; is vero a-tergo desidens, telum velox
ex pede traxit : dolor autem per corpus ivit gravis.
In currum inde ascendit, et aurigæ præcepit

400 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἑλαινέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἶε φέβομαι·
 405 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ βίγιον, αἶ κεν ἁλώω
 μῶνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἄλλα τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οἶδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 δε δέ κ' ἀριστεύεισι μάχῃ ἐνὶ, τὸν δὲ μάλα χρεῶ
 410 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἥτ' ἔβλητ' ἥτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήγες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλαροὶ τ' αἰζήοι
 415 σεύωνται, ὃ δέ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτήσι γένουσιν·
 ἀμφὶ δέ τ' αἵσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπας ὀδόντων
 γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἰόντα·
 ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρῶες. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
 οὔτασεν ὦμον ὑπερθεὶν ἐπάλμενος δέξει δουρί·
 αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάρειζεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
 δουρὶ κατὰ πρόσθμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 425 νύξεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὃ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε
 αὐτοκασιγνητὸν εὐγενέος Σώχοιο. [δουρὶ,
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σώχος κίεν, ἰσῦθεος φῶς·
 σῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν
 430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολυταῖνε, δόλων ἄτ' ἡδὲ νόνοιο,
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξειαι Ἴππασίδην,
 τοῖώδ' ἄνδρε κατακτείνεις καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτῃσε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μυχθήμεναι ἔγκασσι φωτός.
 Γινώ δ' Ὀδυσσεὺς ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
 440 ἂψ δ' ἀναγυρῆσας Σώχον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἢ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἐπαυσας ἐπὶ Τρῳάσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἤματι τῷδ' ἐσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὔχος ἐμοὶ δώσεις, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ὃ μὲν φύγαδ' αὐτίς υποστρέψας ἐδεσθήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρῶν ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 ὦ Σῶχ', Ἴππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλιξας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὅσσε καθαίρησούσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοι

naves versus cavas ut ageret : dolebat enim corde.

Solusque-restitit Ulysses hasta-inclitus, nec quisquam apud ipsum] Argivorum manebat, quoniam timor ceperali-
 nes :] ingemiscensque dixit ad suum magnum animum ;

Hei mihi ! quid mihi accidit ? ingens quidem malum, si fi-
 gero,] multitudinem metuens : illud autem pejus, si inter-
 ptus-fuero] solus : ceteros autem Danaos in-fugam-vertit Sa-
 turnius.] Sed cur mihi mea diasserit animus ?
 novi enim, quod ignavi quidem recedunt a-pugna :
 qui vero strenuus-est in praelio, hunc omnino oportet
 stare constanter, sive feriat, sive feriat alium.

Dum is haec versabat in mente et in animo,
 interim Trojanorum ordines supervenere clypeatorum ;
 concluderuntque in medio, intra se pestem suam (Ulysses)
 collocantes.] Ut vero quando in-caprum undique canes in-
 rentesque juvenes] incitate-feruntur, ille vero prodit alto et
 fruticeto,] acuens alium dentem in incurvis malis ;
 undique autem in eum impetum-faciunt ; ac stridor dentium
 suboritur : illi vero sustinent protinus, horrendus licet sit :
 sic tunc undique in Ulysses, Jovi carum, incitate-feruntur
 Trojani. Ille vero primum quidem egregium Deioptem
 vulneravit super humerum, insiliens acuta hasta :
 ac deinde Thoonem, et Ennomum interfecit :
 Chersidamantem autem deinceps, ab equis desilientem,
 hasta ad umbilicum, sub clypeo umbone-munito,
 vulneravit : is vero in pulverem delapsus, prehendit terram
 palma.] Hos quidem reliquit : sed Hippasiden Charopem vul-
 neravit hasta,] germanum-fratrem generosi Soci.
 Huic autem auxiliaturus Socus venit, per-deo vir :
 stetitque valde prope accedens, et eum sermone allocutus
 est:] O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis atque habi-
 ris,] hodie vel duobus gloriabere-super Hippasidis,
 tales viros si-interfeceris, et arma spoliaris ;
 vel tu mea sub hasta ictus animam perdes.

Sic locutus, percussit eum ad clypeum undique aequalem
 per clypeum quidem penetravit splendidum fortis hasta,
 et per lorica affabre-factam infix-a-est :
 omnemque a costis cutem abstulit ; nec tamen sivit
 Pallas Minerva eam misceri visceribus viri.
 Sensit autem Ulysses, quod sibi nequaquam telum in letal-
 locum venisset :] retroque cedens Socum sermone allocutus
 est :] Vah ! miser, profecto jam te assequitur grave exitium
 Nempe me cessare-fecisti cum Trojanis pugnam ;
 tibi vero ego hic aio caedem et mortem nigram
 die hoc futuram-esse : meaque sub hasta domitum,
 gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni equis-insig-
 bus.] Dixit, et ille quidem in-fugam retro conversus abibat
 autem converso, tergo hastam infixit
 humerorum in-medio, perque pectora trajecit :
 fragoremque-edidit cadens : et insultavit illi divinus Uly-
 ses :] O Soce, Hippasi filii bellicosi, equum-domitoris,
 occupavit te finis mortis deprehendens, nec effugisti.
 Vah ! miser, non quidem tibi pater et veneranda mater
 oculos deducunt mortuo videlicet, sed alites

ὤμῃσιν ἐρύουσι, περὶ περὰ πυκνὰ βαλόντες.
 ὅτ' αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί.
 Ὃς εἰπὼν Σώκοιο δαίφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἔω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφορλόεσσης·
 αἶμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάρτοι σπῆας ἴδον αἶμα Ὀδυσῆος,
 κελύμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ θγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους·
 τρίς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
 τρίς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηίφιλος Μενέλαος·
 αἶψα δ' ἄρ' Ἀλάντα προσφώνεν ἑγγὺς ἑόντα·
 Ἄλ' Ἀν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἀμυρὶ μ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἔκετο φωνή,
 τῷ ἱαλῇ, ὥς ἐ βυβάτο μῶνον ἑόντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὁμίλῃ.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὁμίλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 Δείδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳέσσιν μονωθεῖς,
 ἰσθλὸς ἔων, μεγάλην δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γέννηται.
 Ὃς εἰπὼν δὲ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμα ἔσπετο ἰσθλὸς φῶς·
 ἔβρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμυρὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥς ἐ τε δαφνοῖτο ὄδως ὄρεσφιν
 ἄμρ' Ἰαφον κερατὸν βεβλημένον, θν' ἔβαλ' ἀνήρ
 ἰὼ ἐπὶ πρυγῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 ρεύγων, ὄρρ' αἶμα λιανὸν καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεσθαι ὥκως διστός,
 ὁμορῶτοι μιν ὄδως ἐν οὖρεσι δαρδάπτουσι
 ἐν νημεῖ σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 σῖν' ἔνθ' ὄδως μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἀμρ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ Ὀλυμπίοι· αὐτὰρ θγ' ἦρως
 αἶσων δ' ἔγχρ' ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
 Ἄλ' αὖτ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥ τε πύργον,
 σπ' οἱ παρῆ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἦτο τὸν Μενέλαος Ἀρηίος ἔξα' ὁμίλου,
 χειρὶς ἔργων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἦλθεν ἔππους.
 Ἄλ' αὖτ' Τρῳέσσιν ἐπαλόμενος ἔειλε Δόρυκλον
 Πριάμειδον, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὗτα·
 αὐτὰ δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.
 Ὃς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίοις κατέεισιν
 γεμάρτους κατ' ὄρεσφιν, σπαζόμενος Διὸς ὀμβρῶν,
 πολλὰς δὲ ὄρεως ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
 ἐκρέται, πολλὰν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλ' ἀβάλλει·
 ὥς ἔρεπε κλονέων πεδίων τότε φαίδιμος Ἄλ' αὖτ'
 δαίμων ἔππους τε καὶ ἀνέρας. Οὐδὲ πῶς ἔκτωρ
 πύθει, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάραντο πάσης,
 ὄντας πᾶρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἀσβεστός ὀρώρει,
 Νέστορα τ' ἀμυρὶ μέγαν καὶ Ἀρήιον Ἰδομενεῆα.
 ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέριμνα βέων
 ἔχει δ' ἱπποσύνην τε νέων δ' ἀλάττει φάλαγγας.
 Οἷ' ἄν πῶς χάζοντο καλεῖσθαι δίοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ ἄλλ' ἀνδρὸς, Ἐλένης πόσις ἡυχόμοιο,
 πύθει ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἢ τριγλῶχιν βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον.

cruda-vorantes te diripient alis crebris circum verberantes
 sed ubi ego mortuus-fuero, justa-facient mihi divini Achivi.
 Sic fatus, Soci bellicosi validam hastam
 eque cute sua traxit, et clypeo umbone-munito :
 sanguis autem ei extracta hasta erumpebat, angebatque ani-
 mam.] Trojani vero magnanimi ut viderunt sanguinem Ulys-
 sis,] cohortantes se per turbam, in ipsum omnes ierunt.
 Verum is retrocedebat, inclamabatque socios :
 ter quidem tum clamavit, quantum caput capiebat viri ;
 ter autem audivit clamantem Marti-caput Menelaus :
 confestimque Ajacem allocutus-est prope stantem :
 Ajax nobilissime, Telamonie, princeps virorum,
 circa me Ulyssis audentis-animo venit clamor,
 ei similis, ac-si eum violenter-urgerent solum
 Trojani, interclusum in acri pugna.
 Verum eamus in turbam ; opitulari enim est melius.
 Timeo, ne-quid patiatnr inter Trojanos solus-relictus,
 strenuus quum-sit ; magnumque desiderium Danaos subeat.
 Sic fatus, ipse quidem praeibat, ille vero una sequebatur
 par-deo vir.] Invenimus inde Ulyssem Jovi carum ; circaque
 ipsum] Trojani simul-ibant, sicut fulvi thoes in-montibus
 circa cervum cornutum vulneratum, quem vulneravit vir
 sagitta a nervo missa : huic quidem evaserat pedibus
 fugiens, quamdiu sanguis lepidus et genua movebantur :
 sed postquam eum domuerit velox sagitta,
 cruda-vorantes eum thoes in montibus dilaniant,
 in nemore umbroso : atque leonem adducit fortuna
 exitialem : thoes quidem diffugiunt, atque hic eo vescitur :
 sic tunc circa Ulyssem bellicosum, versutum,
 Trojani simul-ibant multique et validi : sed ille heros
 ruens sua hasta propulsabat crudelem diem.
 Ajax vero prope accessit, ferens scutum, velut turrin ;
 stetitque juxta : Trojani autem territi-diffugerunt alto alina.
 Atque hunc Menelaus Mavortius eduxit e-turba
 manu tenens, donec famulus prope egisset equos.
 Ajax autem Trojanis insilens interfecit Doryclum
 Priamiden, nothum filium ; deinde Pandocum vulneravit ;
 vulneravit et Lysandrum, et Pyrasum, et Pylarten.
 Ut vero quum inundans flumen in-campum decurrit
 torrens de montibus, depressus ab-Jovis imbre,
 multasque quercus aridas, multasque larices
 secum-rapit, multumque limum in mare projicit :
 sic obibat turbans campum tunc splendidum Ajax,
 concidens equosque et viros. Necdum Hector
 audierat, quum pugnae in sinistra-parte praeliaretur totius,
 ripas juxta fluvii Scamandri ; ubi maxime
 virorum cadebant capita, clamorque immensus exortus-erat,
 Nestoremque circa magnum, et Mavortium Idomeneum.
 Hector inter hos versabatur, ardua patrans
 hastaque equestrique-virtute ; juvenumque vastabat phalan-
 ges.] Necdum tamen cessissent de-via divini Achivi,
 nisi Alexander, Helenae maritus comas-pulcras-habentis,
 cessare-fecisset a-strenue-pugnando Machaona, pastorem viro-
 rum,] sagitta tribus-hamis percussus ad dextrum humerum.

Τῷ βα περιδδειςαν μένεα πνέοντες Ἀχαιοί,
 μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διόν·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὼν ὀλέων ἐπιθήσεο· πᾶρ δὲ Μαχάων
 βαίνεται· ἐς νῆας δὲ τάχιστα· ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
 515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὃς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀλέων ἐπεθήσετο· πᾶρ δὲ Μαχάων
 βαίν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
 μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντες πετέσθην
 520 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φῶλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβρίονος δὲ Τρῳᾶς ὀρινομένους ἐνόησεν,
 ἔκτορι παρβεβᾶσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἔκτορ, νῦν μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 ἐσαγίτῃ πολέμοιο δυσχέρος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῳᾶς ὀρίνονται ἐπιμῆξ', ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἶας δὲ κλονέει Τελαμῶνιος· εὖ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἄμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κείσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῇ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὃς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀίοντες
 ῥίμφ' ἔφερον ὁδὸν ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιούς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 535 νέρθεν ἅπας πεπαλάκτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππεῶν ὀπλέων βαθάμιγγες ἔβαλλον,
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. Ὁ δὲ ἴστο δύναϊ ὁμίλον
 ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἤκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 540 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στήσας ἀνδρῶν
 ἔγχεϊ τ' ἀορί τε μεγάλοισι τε χειρμαδοῖσιν·
 Αἶαντος δ' ἄλκιμεν μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γὰρ οἱ νεμοσᾷ, θεὶ ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἶανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσεν·
 545 στή δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 τρέσσει δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὃς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο χύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖῳται,
 550 ὅτε μιν οὐκ εἴωσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 πάννυχον ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι κρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀίσσουσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 555 ἦνθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιγῆσι θυμῷ·
 ὡς Αἶας τότε· ἀπὸ Τρώων τετιγμένος ἦτορ
 ἦτε, πολλὰ ἄεκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὃς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἀρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας
 νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶ ἐάγη,
 560 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπαλοῖσι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·

De hoc nempe pertinuerunt robur spirantes Achivi,
 ne forte eum, pugna inclinata, interficerent.
 Statim autem Idomeneus allocutus est Nestorem divinum:

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 age, tuos currus conscende, juxtaque Machaon
 ascendat: ad navesque celerissime dirige solidis-ungulis equos.
 Medicus enim vir multis equiparandus est aliis.
 [sagittisque excidendis, et mitibus pharmacis inspergendis.]

Sic dixit: nec non-obsecutus est Gerenius eques Nestor.
 Statim autem suos currus conscendit; juxtaque Machaon
 ascendit, Æsculapii filius eximii medici:
 scuticaque verberabat equos; hi vero non inviti volabant
 naves versus cavas: eo enim ire gratum *itis* erat animo.

Cebriones vero Trojanos turbatos animadvertit,
 Hectorem juxta *in-curru*-stans, et ad hunc *ea* verba dixit.

Hector, nos quidem hic versamur-inter Danaos,
 in-extremitate pugne horridonæ: verum ceteri
 Trojani turbantur promiscue, equique et ipsi.

Ajax autem turbat eos Telamonius; bene vero ipsum *noti*.
 latum enim circa humeros gerit scutum: sed et nos
 illuc equosque et currum dirigamus, ubi maxime
 equites peditesque, perniciosum certamen exhibentes,
 mutuo-se occidunt; clamor autem immensus exortus-est.

Sic igitur fatus, verberavit pulcris-jubis equos
 scutica arguta: illi autem verbera sentientes,
 velociter agebant celerem currum inter Trojanos et Achivos,
 calcantes cadaveraque et scuta: sanguine autem axis
 subtus totus fodabatur et ambitus qui *erant* circa sellam-cur-
 rus, quos ab equinis ungulis guttæ aspergebant,
 aliæque a canthis. Ille autem cupiebat ingredi turbam
 virorum, perrumpereque, insiliens; tumultumque
 immisit malum Danaï, parumque cessabat ab-basta *cibris*
 540 *da*. Atque hic alterorum obibat ordines virorum
pugnans hastaque, enseque, magnisque saxis:
 Ajacis autem vitabat pugnam Telamonii.

[Jupiter enim ei irascebatur, si cum-fortiori viro pugnaret
 Jupiter vero pater Ajaci in-alto-sedens metum incussit:

stetit vero *hic* attonitus, in-tergumque scutum rejecit septi-
 bubulis-pellibus-munitum:] territus autem recessit, circum-
 spectans in turba, feræ similis, subinde-se-convertens, *leni*
 545 *genus* alternans.] Ut vero fulvum leonem boum a stabulo
 rapide-abigebant canesque et viri rustici,
 qui ipsum non sinunt boum pinguedinem eripere,
 per-totam-noctem vigilantes: ille autem carniū cupidus
 recta-irruit: sed nihil proficit: frequentia enim jacula
 adversa volant audacibus a manibus,
 incensæque faces, quas horrens-recedit, incitatus licet:
 mane autem seorsum abiit afflicto animo:
 sic Ajax tunc a Trojanis afflictus corde
 abiit, admodum invitatus; valde enim timebat navibus Achiv-
 550 *rum*.] Ut vero quum assinus agrum præteriens prævaluit puer-
 tardus, in-quem jam permulti baculi circum fracti-sunt,
 tondetque ingressus altam segetem: illi autem pueri
 verberant baculis; vis vero infirma est ipsorum;

σπουδῇ δ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσαστο φορδῆς·
ὥς τότε ἔπειτ' Αἰάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
165 νύσσοντες θυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
Αἶας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο δοῦριδος ἀλκῆς,
αὐτῆς ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τραπιάσκετο φεύγειν.
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ὄνιν μεσηγὺ
ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγειν, ὄρμενα πρόσσω·
πολλὰ δὲ καὶ μεσηγὺ, πάρος χροᾷ λευκὸν ἔπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροᾷ ἄσαι.

570 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
ἦπαρ ὑπὸ πρατιδῶν, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε καὶ αἰνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
τεύχε' ἀπαινύμενος Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ὀικετ' ἐπ' Εὐρύπυλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν διστῆ
ὀξείῳ· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐδάρυε δὲ μηρόν.

585 Ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, Κῆρ' ἀλεεινῶν·
ἦσαν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνός·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
στῇ· ἔλεγχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἰανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
590 ρυῖεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχερές· ἀλλὰ μάλ' ἀντην
ἴστασθ' ἄμφ' Αἰάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
κλισίῳ ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
δοῦρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἶας,
595 στῇ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἐταίρων.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊῆαι ἵπποι
ἰρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς·

600 ἐπείκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
εἰσροῶν πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
Αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατρόκλῃα προσέειπεν,
φθεγγόμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῳθεν ἀκούσας
ἔμολεν ἴσος Ἀρῆϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου δίκμοις υἱός·
τίπτε με κυλιθήσκες, Ἀχιλεῦ· τί δὲ σε χρεῶ ἔμειο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Διε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
610 λισσομένους· χρεῶ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτός.
Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
ὅστινα τούτων ἀγεί βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.

Ἦτοι μὲν τά· ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἰδὼν ὅμματα φωτός·
615 ἵπποι γὰρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαυῖα.

vixque expulerunt, quando quidem se-saturarit pabulo :
sic tum inde Ajacem magnum, Telamonium filium
Trojani magnanimi et e-longinquo-vocati socii,
percutientes hastilibus medium scutum, usque sequebantur.
Ajax vero, nunc quidem meminerat impetuosae fortitudinis,
retro conversus, et cohibebat phalanges
Trojanorum equum-domitorum: nunc vero vertebat-se ad-fu-
gam;] omnes autem prohibuit quominus celeres ad naves
irent;] ipse vero Trojanorum et Achivorum furebat in-medio
stans; at jacula audacibus a manibus,
alia quidem in scuto magno figebantur, impetu-acta adversa;
multa vero et in-medio-spacio, antequam corpus candidum at-
tingerent,] in terra stabant, cupientia corpore se-saturare.

Hunc autem ut vidit Evæmonis præclarus filius,
Eurypylos, crebris oppressum jaculis;
stetit juxta eum accedens, et jaculatus-est hasta splendida,
et percussit Phausiaden Apisaonem, pastorem virorum,
in-jecur subter præcordia, continuoque genua ei solvit :
Eurypylos autem insiliit, et aufererat arma ab humeris.
Hunc autem ut animadvertit Alexander divinus-formæ
arma auferentem Apisaonis, statim arcum
adduxit in Eurypylum, et ei percussit femur sagitta
dextrum : fracta-est autem arundo, et gravavit femur.
Retro autem sociorum ad agmen recedebat, mortem evitans,
vociferatusque-est alta-voce, Danaos inclamans :

O amici, Argivorum ductores atque principes,
consistite conversi, et arcete sævum diem
ab-Ajace, qui telis obruitur : nec ipsum opinor
evasurum ex pugna horridona; sed'omni contra
consistite, circum Ajacem magnum, Telamonium filium.

Sic dixit Eurypylos vulneratus : illi autem juxta ipsum
propinqui constiterunt, scuta humeris incliñantes,
hastas elevantes. His autem obviavit Ajax :
stetitque conversus, quando venerat ad-agmen sociorum.
Sic hi quidem pugnabant instar ignis ardentis.

Nestorem vero e prælio ferebant Neleiae equæ
sudantes; ducebantque Machaonem, pastorem virorum.
Hunc autem prospiciens agnovit pedibus-celer divinus Achil-
les :] stabat enim in extrema ingenti navi,
intuens laborem gravem, fugamque lacrimosam.
Statim vero socium suum Patroclum allocutus-est,
clamans e navi : ille autem ex-tentorio ut-audivit,
prodiit par Marti : mali autem hoc ei fuit principium.
Hunc prior allocutus-est Menoitii validus filius :

Cur me vocas, Achille? quid autem tibi opus est me?
Hunc vero respondens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Nobilis Menoitiae, meo carissime animo,
nunc puto ad genua mea constituros Achivos
supplicantes : necessitas enim venit non-amplius tolerabilis.
Sed i nunc, Patrocle Jovi care, Nestorem interroga,
quemnam hunc ducat vulneratum e prælio :
certe quidem a-tergo Machaoni omnino similis-videtur
Asclepiadæ, sed non vidi vultum hominis :
equi enim me præterierunt ulterius properantes.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεσθεῖ ἑταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃν Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν β' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν·
ἐκπῶς δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοιοῦτόν γεροντος
ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύγοντο χιτῶνων,
στάντε ποτὶ πνοίῃν παρὰ θῖν' ἄλος· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίῃν ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

Τοῖσι δὲ τεύχεα κυκεῖω ἑυπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἀρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔβλεον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων·
ἣ σφαῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλὴν, κυανόπεζαν, εὖξον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
ἁλκιον κάνεον· ἐπὶ δὲ χρόμυον, ποτῶ ὄφον,
ἣ δὲ μέλι χλωρὸν, παρὰ δ' ἄλφειτον ἱεροῦ ἀκτῆν·
πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, δ' οἶκοθεν ἦγ' ὁ γεραίς,
χρυσείοις ἥλοιαι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον

χρυσεῖαι νεμέθοντο· δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλείον ἔδν· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ δειρεν.
Ἐν τῷ βρά σφι κύκῃσε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
οἶνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἰγίον κνῆ τυρὸν
κνήστῃ χαλκεῇ, ἐπὶ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
πινόμεναι δ' ἐκίλευσεν, ἐπεὶ β' ὀπλίσσε κυκεῖω.
Τῷ δ' ἔπει οὖν πίνοντ' ἀφῆτην πολυκαγχέα δῖψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσῆθεος φῶς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίς ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἀνωγειν.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναινέτο εἴπε τε μῦθον·

Οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖός, νειμεσιπτός, ὃ με προσῆκε πυθέσθαι,
ὅντινα τοῦτον ἀγείς βεβλημένον· ἄλλα καὶ αὐτὸς
γινώσκω· δρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἀγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ·
εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραῖε Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
δαινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιώωτο.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
τίπτε τ' ἀρ' ὧδ' Ἀχιλλεύς ὀλοφύρεται ὕψας Ἀχαιῶν,
ὅσοι δὴ βέλεσιν βεβλήεσθαι; οὐδέ τι οἶδαν
πένθεος ὅσον δρωρε κατὰ στρατόν. Οἱ γὰρ ἀριστοὶ
ἐν νηυσὶν κέεσσι βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερός Διομήδης
οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός ἡδ' Ἀγαμέμνων·
[βεβλήται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν διστῶ·]
τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
ἑσθλὸς ἐδὼν, Δαναῶν οὐ κήδεσσι οὐδ' ἑλεείρει.

Ἥ μένει, εἰκόλε δὴ νῆες θαλάσσης,
Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δῆϊοιο θέρωνται,
αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
ἔσθ' ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Sic dixit : Patroclus autem dilecto obsecutus est sociis, profectusque est currens praeterque tentoria et naves Achivorum. Illi vero quum jam ad-tentorium Nelidae pervenissem, ipsi quidem descenderunt in terram aliam : equas autem Eurymedon famulus solvit senis e curru : ipsi vero sudorem exsiccabant a-tunicis, stantes ad ventum in litore maris ; ac deinde in-tentorium profecti, in sellis-recubitoriis consederunt. Iis autem parabat potionem-mixtam comis-pulcris Hecamede, quam abduxerat e Tenedo senex, quum eam diripuit Achilles, filiam Arsinoi magnanimi, quam ei Achivi electam-dederunt, quoniam consilio praestabat omnibus : haec eis primum quidem apposuit mensam pulcram, pedibus-cyaneis, bene-politam : ac super ea posuit aream lancem ; et in ea cepam, potioni aptum obsonium, ac mei recens, juxtaque farinae sacrae fructum : juxta etiam poculum perpulcrum, quod domo attulerat senex, aureis clavis transfixum ; ansae autem ejus quatuor erant, binaeque columbae circum singulas aureae pascabantur ; duoque infra fundi erant. Alius quidem senex laborans (aegre) submovisset a-mensa, plenum quando-erat : Nestor vero senex sine-labore tollebat. In hoc ipse miscuit mulier, similis deabus, vino Pramnio, insuper autem caprinum rasit caseum radula aerea, superque farinas albas inspersit ; et bibere jussit, postquam appararat potionem-mixtam. Illi autem postquam bibentes exemerant peraridam sitim, sermonibus delectabantur inter se colloquentes : Patroclus vero foribus astitit, par-deo vir. Huic autem conspiculus senex a sede surrexit splendida, introque duxit manu prehensum, et considere jussit : Patroclus autem contra renuebat, dixitque verba :

Non sedendi-tempus est, senex Jovis-alumne, nec mihi persuadebis. Venerandus, reverendus est, qui me misit sciscitatum, quemnam hunc ducas vulneratum : quin et ipse agnoscere ; videoque Machaonem, pastorem virorum. Nunc vero rem dicturus, nuntius redibo Achilli ; bene autem tu nosti, senex Jovis-alumne, qualis ille difficilis vir ; cito vel insontem culpaverit.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor : quid tandem sic Achilles miseratur filios Achivorum, qui jam telis vulnerati-sunt ? neque novit luctus quantum excitatum-sit per exercitum : nam fortissimi in navibus jacent, eminus-cominusque-vulnerati. Percussus est quidem Tydides, fortis Diomedes ; vulneratus est Ulysses hasta-inclutus, et Agamemnon : [percutusque et Eurypylus ad femur sagitta :] hunc autem alterum ego modo abduxi e bello, sagitta a nervo percussum. At Achilles, strenuus quum-sit, Danaorum non curam-agit nec miseretur. An exspectat, donec jam naves veloces prope mare, Argivis invitis (frustra resistentibus), igne hostili comburantur, ipsique interficiamur alii-super-alios ? non enim mea vis est, qualis antea erat in agilibus membris.

670 Εἴθ' ὅς ἡδύοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὥς ὅπote Ἥλαιοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμρί βοηλασίῃ, δὲ ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, δὲ ἐν Ἥλιδι ναϊετᾶσκεν,
 ῥύσι' ἑλαινόμενος. Ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 ἔδλ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροῦνται.
 Ἀηίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶα οἶων,
 τόσσα συῶν συβόσια, τὸς αἰπόλια πλατὲ αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἐκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πᾶσας θηλείας, πολλὰς δὲ πῶλοι οὐπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἡλᾶσάμεσθα Πύλον Νηληϊόν εἰσω
 ἐνύχιοι προτὶ ἄστ'· γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς,
 οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέω πολεμόνδε κίοντι.
 685 Κῆρυκες δ' ἔλγαινον ἄμ' ἡοὶ φαινόμενην,
 τοὺς ἔμεν, οἷσι χρεῖος ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευσον· πολλέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον,
 ὥς ἡμεῖς παῦροι, χεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
 690 ἔλθων γὰρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλεΐη
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκαθεν ὄσσοι ἄριστοι.
 Δωδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἦμεν
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. —
 Ταῦθ' ὑπερτερφάνοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 695 ἡμέας ὕβριζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. —
 Ἐκ δ' οὗ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῳ μὲγ' οἶων
 ὤλετο, κρινάμενος τριηχόσι· ἡδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῶν χρεῖος μὲγ' ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 τίσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 ἔλθοντες μετ' ἀεθλα. Περὶ τρίποδος γὰρ ἐμελλον
 θέυσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν δ' γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἡδὲ καὶ ἔργων,
 ἔειλετ' ἀσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς ὄμιλον ἔδωκεν.
 705 [δαίτρευσιν, μῆτις οἱ ἀτειμύοισαι κίοι ἴσας.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεῖπομεν, ἀμφὶ τε ἄστ'·
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πινυομένη· μετὰ δὲ σφι Μόλιονε βοῶρησσαντο,
 710 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μᾶλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δὲ τις Θυρόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτῃ Πύλῳ ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφοστρατόωντο, διαβραῖσαι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκτάθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 ἔγγελος ἦλθε θέου· ἀπ' Ὀλύμπου, βοῶρησσεσθαι,
 ἔνυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κατὰ λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. Οὐδέ με Νηλεὺς
 εἰα βοῶρησσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 ὡ γὰρ πῶς τί μ' ἔρη ἴδμεν πολεμῆσαι ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπειπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζὸς περ ἐὼν ἐπεὶ ὥς ἀγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυήσις εἰς ἑλα βάλλων,
 ἐγγυθεν Ἀρήνης, οὗ μενίμεν Ἡῶ διαν

Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
 sicut quando inter-Eleos et nos certamen ortum-est
 de boum-abactione, quando ego interfeci Itymoneum,
 fortem Hyperochiden, qui in Elide habitabat,
 pignora auferens. Ille vero vim-propulsans a-suis bobus,
 percussus-est inter primos mea a manu, jaculo;
 et concidit, virique trepidi-diffugerunt agrestes.
 Prædam autem ex campo coegimus valde multam,
 quinquaginta boum armenta, totidem greges ovium,
 tot suum greges, tot greges latos caprarum:
 equasque flavas centum et quinquaginta,
 omnes feminas; multis etiam pulli suberant.
 Et hæc quidem abegimus Pylum Neleium intro,
 nocturni, in urbem: lætatus-est autem animo Neleus,
 quoniam mihi contingere multa, juveni ad-bellum profecto.
 Præcones autem argute-edixerunt, cum aurora illucescente,
 illi ut-advenirent, quibus debitum deberetur in Elide divina:
 ac congregati Pyliorum principes viri
 dividebant: multis enim Epei debitum debebant, *potentiores*,
 quia nos, pauci, *ab his male-habiti* in Pylo eramus.
 Veniens enim nos afflixerat vis Hercules (*Hercules*),
 superioribus annis: interfectique-fuerant quotquot optimi.
 Duodecim enim Nelei eximii filii eramus,
 quorum solus relictus-sum; ceteri autem omnes perierunt.
 His animo-elati Epei ære-loricati,
 nos insultantes, iniqua moliti-erant.
 Sed senex armentumque boum et gregem magnum ovium
 sibi-exemit, electis trecentis, atque pastoribus.
 Etenim ipsi debitum magnum debebatur in Elide divina,
 quatuor in-cursu-victores equi cum-ipsis curribus,
 qui-ierant ad præmia *reportanda*; de tripode enim erant
 cursu-certaturi; eos autem illic rex virorum Augeas
 detinuerat; atque aurigam dimiserat, tristem ob-equos.
 Ob-hæc senex dicta iratus atque facta,
 exemit-sibi admodum multa, sed reliqua in populum dedit.
 [dividenda, ne-quis ab-eo fraudatus abiret æqua *portione*.]
 Nos quidem hæc singula administrabamus, perque urbem
 faciebamus sacra diis: illi vero tertio die omnes
 venerunt simul ipsique multi et solidis-ungulis equi,
 cum-universis-copiis: cumque ipsis Moliones-duo arma-in-
 duerant,] pueri adhuc, nondum perquam scientes impetuosæ
 fortitudinis.] Est autem quædam Thyroessa urbs, ardua alti-
 tudo,] procul ad Alpheum, extrema Pyli arenosi:
 hanc obsidebant, evertendæ cupidī.
 Sed quum totum campum transissent, nobis Minerva
 nuntia venit currens ab Olympo, ut-armaremur,
 nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
 sed valde incitatos-cupiditate pugnandi. Sed-non me Neleus
 sinebat armari, abscondit autem mihi equos:
 nondum enim omnino me existimabat scire bellica opera.
 Verum etiam sic inter-equites insignis-eram nostros,
 pedes licet essem, quoniam sic me duxit ad-pugnam Minerva.
 Est autem quidam fluvius Minyieus, in mare se projiciens,
 prope Arenen, ubi exspectavimus Auroram divinam

- ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπὶ ῥέον ἐθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 ἔνδριοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ βέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγέλαϊν,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
 ἀμφὶ βοῶς ποταμοῖο. Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 735 Εὐτε γὰρ ἡἷλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
 740 πρεσβυτάτην δὲ θυγάτηρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμέδνην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα γῆ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρί·
 ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. Ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν Ἀλλυδιδι ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἱππῶν, δὲ ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἴος·
 πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶ ἕκαστον
 φῶτες ὁδὰς ἔλον οὔδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρί δαμέντες·
 750 καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνε Μολιόνη παῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἡέρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν·
 τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσασιν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἐνθα κώλωνη
 κῶλῃται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 ἀψ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους,
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὦς ἔον, εἰποῖς ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — Αὐτὰρ Ἀχιλ-
 οῖος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω [λεῖος
 πολλὰ μετακλάυσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς δληται.
 765 Ὡς πτόον, ἥ μὲν σολγε Μενότιος ὧδ' ἐπέτελλεν
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἰόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἡκούομεν ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλεὺς δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιετάρωντας,
 770 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πολυδότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἦρσα Μενότιον εὐρομέν ἔνδον,
 ἡδὲ σέ, παρ' ὃν Ἀχιλλῆα. Γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πλῖνα μῆρ' ἔκαστε βοῶς Διὶ τερπικραυῶν
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρυσεῖον ἀλυσον,
 775 σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένους ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοῶς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμην ἐνὶ προθύροισι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,

equites Pyliorum; sed affluebant *interea* agmina pedum.
 Inde cum-universis-copis, (cum) armis armati,
 meridiani pervenimus ad-sacrum fluentum Alphei.
 Ibi Jovi quum-fecissemus præpotenti sacra pulcra,
 taurumque Alpheo, taurum autem Neptuno *sacrificassemus*,
 ac Minervæ oculis-cæsis bovem gregalem,
 cœnam deinde sumsimus per exercitum in turmis :
 et dormivimus in armis suis quisque
 circum fluenta fluvii. Sed magnanimi Epei
 circumstabant jam urbem, vastare *eam* cupientes :
 sed ipsis ante apparuit magnum opus Martiæ.
 Quum enim sol lucidus eminit supra terram,
 congressi-sumus pugna, Jovique supplicantes et Minervæ :
 at quando jam Pyliorum et Epeorum exstitit certamen,
 primus ego occidi virum, abstulique solidis-ungulis equos,
 Mulium bellatorem : gener vero erat Augææ,
 maximamque-natu filiam habebat flavam Agameden,
 quæ tot pharmaca norat, quot alit lata terra.
 Hunc quidem ego accedentem percussi ærata hasta :
 prolapsusque-est in pulvere; ego vero in currum insilias,
 steti inter primos-pugnatores. Sed magnanimi Epei
 terrii-fugerunt alio alius, ut viderunt virum cadentem,
 ductorem equitum, qui fortissimus-erat pugnando.
 At ego irui, atræ procellæ par :
 quinquaginta autem cepi currus, duoque circa unumquemque
 viri mordicus prehenderunt solum, mea sub hasta domiti.
 Et jam Actoriones Moliones juvenes interfecissem,
 nisi ipsos pater, late-dominans Terræ-concussor, *Neptraus*,
 ex pugna *ereptos* servasset, tectos caligine multa.
 Tum Jupiter Pyliis magnam victoriam dedit ;
 tantisper enim eos insequeremur per latum campum,
 interficientesque ipsos, et arma pulcra colligentes ;
 donec ad Buprasium tritici-ferax egimus equos,
 petramque Oleniam, et eo, Alisii *herois* ubi tumultus
 vocatur *locus* : unde rursum avertit populum Minerva.
 Ibi virum interficiens extremum, *eum* reliqui; atque Achivi
 retro a Buprasio Pylum-versus agebant veloces equos :
 omnes autem gratias-agebant, ex-diis Jovi, Nestorique ex-ho-
 minibus.] Talis eram, si-quando eram inter viros. Sed Achilles
 solus illa virtute *sua* fruetur : certe ipsum credo
 multum postea-doliturum, ubi exercitus perierit.
 O amice, sane quidem tibi Menætius sic præcepit
 die illo, quo te ex Phthia ad-Agagemnonem misit :
 nos autem intus *apud* vos quum-essemus, ego et divinus Ulys-
 ses.] omnia plane in ædibus audiebamus, sicut præciperat ;
 ad-Pelei autem veneramus domos habitantibus-commodas,
 populum cogentes per Achaiam feracem.
 Ibi tum heroem Menetium invenimus intas :
 atque te, juxta autem Achillem; senex vero, equum-agitator
 Peleus,] pingua femora adolebat bovis Jovi gaudenti-fulmine,
 aulæ in septo : tenebatque aureum poculum,
 libans nigrum vinum super arventia sacra.
 Vos quidem bovis apparabatis carnes, nos vero tum
 stabamus in vestibulo; attonitus autem surrexit Achilles,

ἐς δ' ἄγε χειρὸς δῶν, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἀνωγεν,
 ξεινία τ' εὖ παρέθηκεν, ἃ τε ξεινοὺς θέμις ἐστίν.
 760 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἰδρυτοῦς ἡδὲ ποτ' ἵτος,
 ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῃ ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἀμφὺ πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδί γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ
 αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπέρροχον εἶμμεναι ἄλλων·
 765 σὺ δ' αὖθ' ᾧδ' ἐπέτελλε Μενoitios, Ἀκτορος υἱός·
 τέκνον ἐμὸν, γενετὴ μὲν ὑπέρτερος ἐστίν Ἀχιλλεύς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἄλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἡδ' ὑποθέσθαι,
 καὶ οἱ σημάειναι· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 770 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἴποις Ἀχιλλῆϊ δαίφρονι, αἶ κε πίθηται.
 Τίς δ' οἷδ' εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
 παρεῖπών; ἀγαθὴ δὲ παραφασίς ἐστιν ἑταίρου.
 Εἰ δὲ τίνα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείναι,
 775 καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἄλλα σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηται·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσχωντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσῃσι δ' Ἀρήϊοι ὕϊες Ἀχαιῶν
 τεύχεσσι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευστι πόλεμοιο.
 Ῥαῖα δὲ κ' ἀκμηῆτες κακμηότας ἀνδρας αὐτῇ
 ὥσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 805 ᾧ δὲ θεῖν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδαην Ἀχιλλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θεόιο
 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ᾔη, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχαστο βωμοί·
 810 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεδόλησεν,
 Διογενὲς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρόν διστόν,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 αἷμα μέλαν κελεύριζε· νόος γέ μιν ἐμπέδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε Μενoitios δίκαιμος υἱός,
 815 καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὥς ἔρ' ἐμῆλlete, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 ἄπειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως·
 820 ᾧ β' ἔτι που σχήσουσιν πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἡ ἡδὲ φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἠΐδα·
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ὄλκαρ Ἀχαιῶν
 ἔσται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἀριστοί,
 ἐν νηυσὶν ἀκαταὶ βεβλημένοι οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὀρνυται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώσῃσιν, ἄγων ἐπὶ νῆα μελαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀστὸν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 830 ἢ ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσε,
 ἰσθλά, τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιόχθαι,

introque duxit manu prehensos, atque considerare jussit,
 dapesque-hospitales abunde apposuit, quas apponi hospiti-
 bus fas est.] Ac postquam saturati-eramur cibo et potu,
 ordiebar ego sermonem, hortans vos simul ut-sequamini :
 vos autem vehementer volebatis, hi vero ambo multa praece-
 perunt :] Peleus quidem suo filio senex praecepit Achilli,
 semper fortissime-se-gerere et superiorem esse aliis :
 tibi vero rursus sic praecepit Menœtius, Actoris filius :
 Fili mi, genere quidem superior est Achilles,
 major-natu vero tu es : viribus autem ille multo praestantior :
 sed probe ei da prudens consilium, et admone,
 et ei praecepe ; ille autem obsequetur in bonum quidem.
 Sic praecepit senex, tu vero oblivisceris. Sed etiam nunc
 hæc dicas Achilli bellicoso, si forte obsequatur :
 quis vero scit, an ei, cum (*savente*) deo, animum commoveas
 admonens? bona autem admonitio est amici.
 Si vero aliquod mentibus suis vaticinium evitat,
 et aliquod ei a Jove dixit veneranda mater, *quominus ipse*
eat :] saltem te mittat ; simul autem ceteræ copiae sequantur
 Myrmidonum, si forte aliquod lumen (*salus*) Danaïs fias :
 et tibi arma pulcra det ad-prælium gerenda ;
 si forte te illi assimilantes (*illum esse ob similitudinem cre-*
dent) abstineant pugna] Trojani, respirentque Mavortii filii
 Achivorum]qui-affliguntur:parva autem est respiratio a-bello.
 Facile vero integri defessos viros in-pugna
 repellatis ad urbem a navibus et tentoriis.
 Sic dixit : eique animum in pectoribus commovit :
 profectus-est autem currens præter naves ad Æaciden Achil-
 lem.] Sed quum jam prope naves Ulyssis divini
 venisset currens Patroclus, ubi eis forumque et jus
 erat, qua eis etiam deorum constituta-erant altaria :
 illic ei Eurypylus percussus occurrit,
 generosus Evæmonides, in femore sagitta,
 claudicans e pugna ; atque humidus defluebat sudor
 de-humeris et capite : eque vulnere gravi
 sanguis niger scaturiebat : mens tamen firma erat.
 Hunc autem intuitus, miseratus-est Menœtii fortis filius,
 et dolens, verbis alatis *eum* allocutus-est :
 Ah miseri, Danaorum ductores et principes :
 siccine eratis procul ab-amiciis et patria terra
 satiaturi in Troja veloces canes alba pinguedine?
 sed age mihi hoc dic, Jovis-alumne Eurypyle heros :
 adhucne fere sustinebunt immanem Hectorem Achivi,
 an jam conficiuntur, ab ipso hasta domiti?
 Huic autem Eurypylus vulneratus respondit :
 nullum-amplius, nobilissime Patrocle, præsidium Achivis
 erit ; sed in navibus nigris cadent.
 Illi enim jam omnes, quotquot ante erant fortissimi,
 in navibus jacent eminus- cominusque-vulnerati
 manibus sub Trojanorum : horum vero robur angescit usque.
 Sed me quidem tu serva, ducens ad navem nigram ;
 femoreque excinde sagittam, ab eoque sanguinem nigrum
 ablue aqua tepida ; et lenia medicamenta insperge,
 salubria, quæ te ajuunt ab Achille doctum-esse,

ὃν Χαίρων ἐδίδαξε, δικαίτατος Κενταύρων·
 ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀλομαι ἔλκος ἔχοντα,
 135 χρῆζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητρὸς,
 κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἀρηα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε ἔργα; τί βέλομεν, Εὐρύπυλ' ἥρωες;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 140 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέροισι λαδὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέγευε βοείας.
 Ἔνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρη
 145 ὄξυν βέλος περιπευκὲς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
 νῆς ὑδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ βῆζαν βάλε πικρὴν,
 χερσὶ διατρήσας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρεσσο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς δ' ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός
 ἔκτε· Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν. Οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 τάφρος εἶσι σχῆσαι Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
 5 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφοῖ δὲ τάφρον
 ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
 ὅφρα σφιν νῆας τε θαλάς καὶ ληΐδα πολλὴν
 ἐντὸς ἔχον βύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολλὸν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
 10 Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὴς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
 καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὄσσοι ἄριστοι,
 πολλοὶ δ' Ἀργεῖων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἔλποντο,
 15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 ὄσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων διαδε προρέουσιν,
 20 Ῥήσος δ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰθήπος, διός τε Σκάμανδρος,
 καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλαιαι
 κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννῆμαρ δ' ἐς τείχος ἔει ῥόν· ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχὲς, ὅφρα καὶ θάσσον ἄλλπλοα τεύχεα θεῖη.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν,
 ἡγείτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίαι κύμασι πέμπεν
 φερτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεία δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάβροον Ἑλλήσποντον,

quem Chiron docuit, justissimus Centaurosum :
 medici enim, Podalirius atque Machaon,
 hunc quidem in tentoris puto vulnus habentem,
 indigentem et ipsum eximii medici,
 jacere : alter autem in campo Trouum sustinet acrem Martem.

Hunc autem vicissim allocutus est Menoceti fortis filius :
 Quomodo fiant (*quo evadent*) hæc opera? quid agemus, Eury-
 pyle heros?] vado, ut Achilli bellicoso sermonem referam,
 quem Nestor mandavit Gerenius, custos Achivorum :
 attamen ne sic quidem te dimittam afflictum.

Dixit, et in sinu susceptum ferebat pastorem virorum
 in tentorium : famulus autem ut vidit, substravit pelles-babu-
 las.] Ibi illi porrecto, e femore excidit cultro
 acutum telum peramarum : ab ipso autem sanguinem atrum
 abluit aqua tepida ; et radicem imminit amaram,
 manibus contritam, dolore-adimentis, quæ ei cunctos
 inhibuit dolores : ac vulnus quidem siccatum est, cessavit
 que sanguis.]

ILIADIS XII.

Pugna ad murum.

Sic quidem in tentoris Menoceti fortis filius,
 curabat Eurypylum vulneratum ; verum pugnabant
 Argivi et Trojani catervatim. Neque jam erat hos
 fossa amplius prohibitura Danaorum, et murus supra
 latus, quem fecerant pro navibus : circum autem fossam
 duxerant ; nec diis dederant inclytas hecatombas ;
 ut ille ipsis navesque veloces et prædam multam
 intus continens tueretur : diis autem invitis structus erat
 immortalibus ; quocirca etiam nequaquam longum tempus in-
 teger erat.] Quamdiu quidem Hector vivus erat, et irascebatur
 Achilles,] et Priami regis non-eversa urbs erat,
 tamdiu etiam magnus murus Achivorum integer erat.
 At postquam Trouum quidem mortui erant quotquot fortis-
 simi,] multi autem Argivorum, alii domiti, alii superstites
 erant,] eversa quoque est Priami urbs decimo anno,
 Argivique in navibus dilectam in patriam redierunt :
 tum demum inierunt consilium Neptunus et Apollo,
 murum ut abolerent fluviorum vi immissa,
 quotquot ab Idæis montibus in-mare profuunt,
 Rhesusque, Heptaporusque, Caresusque, Rhodiusque,
 Granicusque, et Æsepus, divinusque Scamander,
 et Simois, ubi multi clypei-e-bovino-corio et galææ
 deciderant in pulvere, et semideorum genus virorum :
 horum omnium eodem ostia convertit Phœbus Apollo,
 perque novem dies in murum immisit eorum cursum : plu-
 bat autem Jupiter continuo, ut citius mari submersum murum
 redderet.] Ipse autem Terræ-concussor, tenens manibus tri-
 dentem,] præibat ; et omnia fundamenta undis emovit
 truncorum et lapidum, quæ jecerant laborantes Achivi ;
 plana quoque fecit loca juxta rapidum Hellespontum,

αὐτὶς δ' ἤϊόνα μεγάλην φαρμάβοισι κάλυψεν,
τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
κὰρ ῥόον, ἦπερ πρόσθεν ἱεν καλλίῳ ῥόον ὕδωρ.

Ὡς δ' ἄρ' ἐμellon ὅπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
36 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδῆκε
τείχος ἐυδμητον, κανάχιζε δὲ δαύρατα πύργων
βαλλόμεν', Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλεμένοι ἰσχανώνοντο,
Ἕκτορα δειδύοντες, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο·
40 αὐτὰρ δ' ὅτ' ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλῃ.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
κάπριος ἢ ἐλάνω στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
οἱ δέ τε πυργηδὸν σφῆας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίοι ἴστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
46 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνορή δὲ μιν ἔκτα·
ταρφέα τε στρέφεται στήχας ἀνδρῶν πειρηγίζων·
ὅπη τ' ἰθύση, τῇτ' εἰκουσι στήχας ἀνδρῶν·
ὥς Ἕκτωρ ἂν ὁμίλον ἰὼν εἰλίσσει, ἐταίρους
50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. Οὐδέ οἱ ἵπποι
τολμῶν ἐκκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιον, ἐπ' ἀκρω
χειρὶ ἐφεισταότες· ἀπὸ γὰρ δειδύσσετο τάφρος
εὐρεῖ, οὗτ' ἄρ' ὑπερβορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρέεσσι περὶ πᾶσαν
56 ἴστανται ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεὶ δὲ σχολόπασσιν
ὄξεσιν ἡρήρει, τοὺς ἴστανται ὕψος Ἀχαιῶν,
πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δῆλων ἀνδρῶν ἀλωρῆν.
Ἐνθ' οὐκ ἂν βῆα ἵππος ἑυτροχὸν ἄρμα τιταίνων
ἐδραῖη, πεζοὶ δὲ μαινόμενοι, εἰ τελευτοῦσιν.

60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
Ἕκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἄγροι ἡδ' ἐπικούρων,
ἄφραδέες διὰ τάφρον ἐλαύνοντες ὠκείας ἵππους·
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περὰν σχολόπας γὰρ ἐν αὐτῇ
ὄξεες ἐστῆσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν·
66 ἐνθ' οὕτως ἐστιν καταδῆμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
ἵππευσιν· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσσεσθαι ὄλω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀπατάζει
Ζεὺς ὑψιβερέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
70 κωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλιῶς δὲ γένηται
ἐκ νῆων, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
οὐκέτ' ἐπειτ' ὄλω οὐδ' ἀγγελὸν ἀπονέεσθαι
ἄφορβον προτὶ δαίτυ, ἐλιγθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
76 Ἄλλ' ἀγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
Ἴππους μὲν θεράποντες ὀρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀλλήλους· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
οὐ μένουσ', εἰ δὴ σφιν ἐλθέρω πείρατ' ἐφήπται.
80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπή-
αὐτίκα δ' ἔξ ὀχλῶν σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε. [μὴν
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρώες ἐφ' ἵππων ἡγερθέντο·
ἀλλ' ἀπὸ πάντες δροῦσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνίοχῳ μὲν ἐπείτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,

rursusque litus magnum arenis cooperuit,
muro abolito : fluvios autem vertit, ut-redirent
in alveum *summi quisque*, qua ante demittebant pulcre-fluen-
tem aquam.] Ita erant in-posterum Neptunus et Apollo
facturi : tum vero pugna clamorque exarsit circa
murum bene-structum ; sonitumque-reddebant stipites tur-
rium] percussæ : Argivi vero, Jovis flagello domiti,
naves ad cavas conclusi tenebantur,
Hectorem timentes, violentum auctorem fugæ *hostium* :
atque is, sicut antea, pugnabat par turbini.
Ut vero quando interque canes et viros venatores
aper sive leo versatur, *præ* robore truces-oculos-volvens ;
illi vero turmatim se ipsos instrumentes,
adversi stant, et jaculantur crebra
spicula de manibus : ejus autem generosum cor nunquam
pavet, nec fugam-capessit : fortitudo vero ipsum occidit :
crebroque se-convertit, ordines virorum testans ;
quaque fecerit-impetum, ibi cedunt ordines virorum :
sic Hector turbam obiens se-motabat, socios
fossam adhortans ut-transcenderent : nec-tamen ei equi
audebant veloces-pedibus : valde vero hinniebant, in summo
labro stantes : absterrebat enim fossa eos
lata, nec transilire in-promptu *erat*, nec transitu
erat facilis : præcipitia enim prominentia circa omnem
stabant utrinque : desuper autem vallis
acutis munita-erat, quos deflexerant filii Achivorum,
densos et magnos, ab-infestis viris munimentum.
Illuc non facile equus bonis-rotis-instructum currum trabens
intrasset ; pedites vero cogitabant, si perficere-possent.
Tum vero Polydamas audaci Hectori dixit astans :
Hectorque et alii Trojanorum duces ac sociorum ;
temere per fossam impellimus veloces equos :
hæc autem admodum difficilis est transitu : valli enim in illa
acuti stant, et ad ipso murus Achivorum :
illuc nullo-modo licet descendere, nec pugnare
equitibus : angustiae enim *sunt*, ubi eos sauciatum-iri puto.
Quod si jam omnino *Achivos* mala *ipsis* meditans perdit
Jupiter altitonans, Trojanis autem vult auxiliari,
sane equidem vellem vel statim hoc effectum,
inglorios perire *procul* ab Argia hic Achivos :
sin vero conversi-fuerint, repressioque *nostrorum* fiat
a navibus, et fossæ impegerimus profundæ,
non deinceps puto ne nuntium quidem reversurum
retro ad urbem, iterum-conversis *ad pugnam* ab Achivi.
Verum agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes :
equos quidem famuli contineant prope fossam,
ipsi vero, pedibus, (cum) armis instructi,
Hectorem omnes sequamur conferti : at Achivi
non sustinebunt, siquidem ipsis exitii fines impendunt.
Sic dixit Polydamas : placebatque Hectori sermo tutus :
statim autem de curribus cum armis desiliit in-terram.
Nec ceteri Trojani in equis convenerunt ;
sed omnes desilierunt, ut viderunt Hectorem divinum.
Aurigæ quidem deinde suo præcepit quisque,

85 ἵππους εἴ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοῦς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες, ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο. [τι,
Οἱ μὲν ἄμ' Ἐκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαν-
οἱ πλείστοι καὶ ἀρίστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
90 τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
ἄλλον, Κεβριόναο χερεῖονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἑλένος καὶ Δηϊφόβος θεοειδής,
95 υἱὲ δῶα Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρωας,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, δν Ἀρίσθθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εἰς παῖς Ἀγρίσαιο,
Αἰνεας· ἅμα τῷγε δῶα Ἀντήνορος υἱὲς,
100 Ἀρχελοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἔλειτο Γλαῦκος καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὼν εἶναι ἀρίστοι
τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
βάν β' ἰθὺς Δαναῶν λελητημένοι, οὐδέ τ' ἔραντο
σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλήτοί τ' ἐπικούροι
βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμυμήτοιο πίθοντο·
110 ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης θέλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι βοῆσιν,
νῆπιος οὐδ' ἄρ' ἐμείλλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἡπιοσιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηδὺν
115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν·
πρόσθεν γὰρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφοτέρωθεν
ἔγχετ' Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδας.
Εἰσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἡπιοσιν καὶ ὄχεσφιν·
120 τῇ β' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
εὖρ' ἐπικεκλημένους σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἄνδρες, εἰ τιν' ἐταίρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σῴσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ β' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο,
125 ὀξέα κεκλήγοντες· ἔραντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
νῆπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἄνδρας εὖρον ἀρίστους,
υἱὰς ὑπερθύμους Λαπιθίων αἰχμητῶν·
τὸν μὲν Πειριθόου υἱά, κρατερόν Πολυπτοῖτην,
130 τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολογῶν ἴσον Ἀρήϊ·
τὸν μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν
ἔστασαν, ὥς οἱ τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
αἶε' ἀνεμὸν μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἥματα πάντα,
ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηγεκίεσσ' ἀραρυῖαι·
135 ὥς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίησιν
μύμονεν ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐβόηοντο, βόας αἰῶς
ὑβρόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκον μεγάλῳ ἀλαλήτῳ,

equos bene ex ordine ut-coercent illic ad fossam :
ipsi vero in-ordines-digesti, se ipsos instruentes,
in-quinque-agmina dispositi, simul duces sequebantur.

Alii quidem cum Hectore Iverunt et eximio Polydamant,
qui plurimi et fortissimi erant, cupiebantque maxime
muro ruplo cavas ad naves pugnare :

et ipsos Cebriones tertius sequebatur ; apud carrus autem
alium, Cebrione deteriore, reliquit Hector.

Alteris vero Paris praerat, et Alcathous, et Agenor :
tertiis autem Helenus et Deiphobus divinus,
filii duo Priami ; tertiusque erat Asius heros,
Asius Hyrtacides, quem ab-Arisba vexerant equi
rutili, magni, fluvio a Selleente.

At quartorum ductor-erat strenuus filius Anchisae,
Aeneas : cumque eo duo Antenor's filii,
Archelochusque Acamasque, pugnae bene scientes omnis.

Sarpedon vero dux-erat inclitorum sociorum ;
assumsitque Glaucum et Mavortium Asteropaeum ;
hi enim ei visi-sunt eximie esse fortissimi
ceterorum, post se quidem ipsum : ipse vero emicuit etiam prae
omnibus.] Hi autem ut se-inter-se-junxerant bene-factis bom-
tergoribus,] ivere recta in-Danaos animosi, nec amplius pu-
tabant] eos sustenturos, sed in navibus nigris casuros.

Hinc ceteri Trojani, longeque-vocati socii,
consilio Polydamantis laudatissimi paruerunt ;
at non Hyrtacides voluit Asius, princeps virorum,
illic relinquere equosque et aurigam famulum :
sed una-cum ipsis accedebat navibus velocibus,
demens : neque enim erat, malum fatum postquam-evitasset,
equis et curribus exsultans, a navibus
retro reversurus ad Ilium ventosum :

prius enim eum Fatum infaustum obvolvit
per-hastam Idomenei praecleari Deucalionidae.
Irruit enim navium ad sinistram-partem, qua Achivi
ex campo redibant cum equis et curribus :
hac equosque et currum egit, neque portis
invenit acclinatas valvas et longum vectem *inmissum* :
sed apertas tenebant viri, si quem sociorum,
e bello fugientem, salvum-reciperent ad naves.
Hac recta animosus equos regebat ; hi vero (*sui*) simul seque-
bantur,] acutum clamantes : putabant enim non-amplius Achiv-
vos] sustenturos-esse, sed in navibus nigris casuros ;
dementes : in portis vero duos viros invenerunt fortissimos,
filios animosios Lapitharum bellicosorum ;

alterum quidem, Pirithoi filium, strenuum Polypeten ;
alterum vero, Leonteum, hominum-perniciem parem Marti :
hi igitur ante portas altas
stabant, ut quando *stant* quercus in-montibus altae,
quae-quidem ventum sustinent et pluviam per-dies omnes,
radicibus magnis late-porrectis haerentes :

sic igitur hi manibus freti ac viribus,
manebant advenientem magnum Asium, nec fugiebant.
Illi vero recta ad murum bene-structum, torgora-bovm arida
ni-altum elevantes, ibant magno cum fremitu,

Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην

140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θωονά τε Οἰνόμαον τε.

Οἱ δ' ἦτοι εἰώς μὲν ἔυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

ὠρύοντο, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν

145 Τρώας, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,

καὶ δὲ τὰ δ' αἰγαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,

ἀγροτέροισι σύεσσιν εἰοικότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι

ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,

δογμὰ τ' αἰσούντε περὶ σφίσιν ἀγνυτον ἔλιν,

πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος δδόντων

150 γίγνεται, εἰσέκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλινται·

ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,

ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,

λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφι.

Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων

155 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,

νηῶν τ' ὠκυπόρων. Νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε,

ἥστ' ἀνεμὸς ζαῆς, νέφεα σκιδέντα δονήσας,

ταρφεῖα κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·

ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν

160 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὐτευν,

βαλλόμενοι μυδάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμαλῶδεςσαι.

Δὴ βὰ τὸτ' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ

Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤδα·

Ζεῦ πάτερ, ἦ βὰ νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο

165 πάργυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοὺς

σχῆσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.

Οἱ δ', ὥς τε σφῆκες μέσον αἰῶλοι ἡδὲ μελισσαι

οἰκία ποιήσονται ὁδοῖ ἐπὶ παιπαλοέσση,

οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες

170 ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·

ὅς σ' οἶ' οὐκ ἐθέλουσι πυλῶν, καὶ δὴ ἑόντε,

χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἡ κατακτάμεν ἡδὲ ἄλυναι.

Ἔς ἔρατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·

Ἔκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῶδος ὀρέξαι.

175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.

ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεύσαι.

Πάντῃ γὰρ περὶ τείχεος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ

λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἀνάγκῃ

νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀναχέαιτο θυμὸν

180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάβροδοι ἦσαν.

Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δῆϊότητα.]

Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυπόιτης,

δοῦρι βάλεν Δάμασον, κυνὴς διὰ χαλκοπαρήν·

οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ

185 αἰγμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ὁστέον· ἐγχείφαλος δὲ

ἔνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶντα·

αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάρειεν.

Υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅξος Ἀρηος,

Ἰππομάχον βάλε δοῦρι, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.

190 Αὐτὶς δ' ἐκ κλισίῳ ἐρυσσάμενος ἔξιος δέξθ',

Ἀντιπάτην μὲν πρῶτον, ἐπαῖξας δὲ ὁμῖλου,

κλῆξ' αὐτοσχεδὴν· ὁ δ' ἀρ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη·

qui erant Asium circa regem, et Iamenum, et Orestem, Asiadenque Adamantem, Thoonemque, Oenomaumque.

Atque hi, Polypates et Leonteus, adhuc quidem bene-ocreatos Achivos] hortabantur, intus dum-erant, pugnare pro navibus:] sed postquam in-murum ruentes animadverterunt

Trojanos, at Danaorum ortus-est clamorque fugaque,

tum hi-duo erumpentes, ante portas pugnabant,

agrestibus apris similes, qui in montibus

virorum ac canum excipiunt tumultum advenientem,

obliqueque irruentes, circa se frangunt sylvam,

radicibus excindentes, subtusque stridor dentium

oritur, donec aliquis jaculatus vitam eis eripuerit:

sic horum resonabat ses in pectoribus lucidum,

adversis ictibus percussorum: valde enim fortiter pugnabant,

viris qui superne erant freti, ac propriis viribus.

Illi vero saxis-missilibus, bene-sedificatis a turribus,

jaculabantur, propugnantes sibi-que ipsis et tentoriis,

navibusque velocibus. Nives autem ut cadunt in-terram,

quas ventus vehementer-flans, nubes opacas agitans,

crebras defundebat in terram almam:

sic horum e manibus tela fluebant, tam Achivorum,

quam etiam e Trojanorum manibus; galeæ autem circum rancum sonabant,] percussæ ingentibus-saxis, et clypei umbonibus-muniti.] Tunc vero ingemuitque et sua percussit femora

Asius Hyrtacides, et indignatus verbum dixit:

Jupiter pater, ergo jam et tu mendax factus-es

omnino multum: non enim equidem putabam heroas Achivos

sustenturos nostrum robur et manus invictas:

illi vero, ut vespæ in-medio corpore variae, aut apes

nidos sibi-faciunt viam ad lapillosam,

nec relinquunt cavam domum; sed manentes

viros venatores, pugnant pro natis:

sic illi non volunt a-portis, etiam si duo tantum sint,

recedere, antequam vel interficiantur, vel capiantur.

Sic dixit, nec Jovis flexit mentem hæc dicens:

Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere.

[Alii autem circa alias pugnam pugnabant portas:

difficile vero me hæc, dei instar, omnia proloqui.

Undique enim circa murum excitatus-est immane-ardens ignis

lapideum: Argivi autem, etiamsi moesti, necessitate tamen

navibus propugnabant: dii vero tristes-erant animo

omnes, quotquot Danaïs in-prælio fautores erant.

Commiserunt autem Lapithæ bellum et pugnam.]

Tum autem Pirithoi filius, fortis Polypates,

hasta percussit Damasum, per-galeam æreis-munitam-malis;

neque ærea galea illam prohibuit; sed penitus

cuspidis ærea perripuit os; cerebrum autem

intus totum concussum-est; domuitque ipsum ardentem:

ac deinde Pylonem et Ormenum interfecit.

Filium autem Antimachi Leonteus, soboles Martis,

Hippomacham percussit hasta, ad balteum assecutus.

autem e vagina extrahens ensen acutum,

Antiphaten quidem primum, impetu-facio per turbam,

percussit cominus; is vero supinus solo allisus-est:

85 ἵππους εἴ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
οἱ δὲ διαστάντες, σφείας αὐτοῦς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες, ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο. [τι,
Οἱ μὲν ἄμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαν-
οἱ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
90 τεῖχος βηξάμενοι κοίτης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
καὶ σφιν Κεβρίονος τρίτος εἵπετο· παρ' δ' ἄρ' ὄχεσφιν
ἄλλον, Κεβρίοναο χερσεῖνα, κάλλιπεν Ἑκτωρ.
Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἑλένος καὶ Δηϊφόβος θεοειδής,
95 υἱὲ δῶα Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ἐν Ἀρίσθῃθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εἰς παῖς Ἀγγίσαιο,
Αἰνεΐας· ἅμα τῷγε δῶα Ἀντήνορος υἱέ,
100 Ἀρχελοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπητῶν δ' ἡγήσατ' ἀγακλείων ἐπικούρων,
πρὸς δ' ἔλειτο Γλαῦκος καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ
τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἄλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
βάν' ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λεληγμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινῆσιν πεσέεσθαι.
Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλῃτοί τ' ἐπίκουροι
βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμυνήτοιο πίθοντο·
110 ἄλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθειλ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὐτοὶ λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἥνιοχον θεράποντα·
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι δοῇσιν,
νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηδὺν
115 ἄψ ἀπονοστήσειεν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσάνυμος ἀμφεκάλυψεν
ἔργῃ Ἰδομενῆος ἀναυοῦ Δευκαλίδας.
Ἐἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διηλάσεν, οὐδὰ πύλῃσιν
εἶδ' ἐπιτεκλιμένους σάνιδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἄνδρες, εἴ τιν' ἐταίρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σάώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο,
125 ὀλέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινῆσιν πεσέεσθαι,
νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὺ ἄνδρας εὗρον ἀριστοὺς,
υἱὰς ὑπερθύμους Λατιτιάων αἰχμητῶν·
τὸν μὲν Πειριθοῦ υἱά, κρατερόν Πολυποίτην,
130 τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολογίῳ ἴσον Ἀρῆι·
τὸν μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλῶν
ἕστασαν, ὥς οἷε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρῃνοι,
αἶψ' ἀνεμὸν μίμνουσι καὶ βετὸν ἥματα πάντα,
ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
135 ὥς ἄρα τῶ χεῖρεσσι πεποισιότες ἡδὲ βίῃσιν
μύμονον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδ' ἐφάβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐβόηον, βόας αὔας
ὀψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκισιν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,

equos bene ex ordine ut-coercerent illic ad fossam :
ipsi vero in-ordines-digesti, se ipsos instruentes,
in-quinque-agmina dispositi, simul duces sequebantur.

Alii quidem cum Hectore iverunt et eximio Polydamant,
qui plurimi et fortissimi erant, cupiebantque maxime
muro rupto cavas ad naves pugnare :
et ipsos Cebriones tertius sequebatur ; apud currus autem
alium, Cebrione deteriorem, reliquit Hector.

Alteris vero Paris praerat, et Alcathous, et Agenor :
tertiis autem Helenus et Delphobus divinus,
filii duo Priami ; tertiusque erat Asius heros,
Asius Hyrtacides, quem ab-Ariaba vexerant equi
rutili, magni, fluvio a Selleente.

At quartorum ductor-erat strenuus filius Anchisae,
Aeneas : cumque eo duo Antenor's filii,
Archelochusque Acamasque, pugnae bene scientes omnis.
Sarpedon vero dux-erat inclytorum sociorum ;
assumsitque Glaucum et Mavortium Asteropaeum ;
hi enim ei visi-sunt eximie esse fortissimi
ceterorum, post se quidem ipsum : ipse vero emicuit etiam
omnibus.]Hi autem ut se-inter-se-junxerant bene-factis boum-
tergoribus,] ivere recta in-Danaos animosi, nec amplius pa-
tabant] eos sustenturos, sed in navibus nigris casuros.

Hinc ceteri Trojani, longueque-vocati socii,
consilio Polydamantis laudatissimi paruerunt ;
at non Hyrtacides voluit Asius, princeps virorum,
illic relinquere equosque et aurigam famulum :
sed una-cum ipsis accedebat navibus velocibus,
demens : neque enim erat, malum fatum postquam-evitasset.
equis et curribus exsultans, a navibus
retro reversurus ad Ilium ventosum :
prius enim eum Fatum infaustum obvolvitur
per-hastam Idomenei praecleari Deucalionidae.
Irruit enim navium ad sinistram-partem, qua Achivi
ex campo redibant cum equis et curribus :
hac equosque et currum egit, neque portis
invenit acclinatas valvas et longum vectem immissum :
sed apertas tenebant viri, si quem sociorum,
e bello fugientem, salvum-reciperent ad naves.

Hac recta animosus equos regebat ; hi vero (sui) simul seque-
bantur,] acutum clamantes : putabant enim non-amplius Achiv-
os] sustenturos-esse, sed in navibus nigris casuros ;
dementes : in portis vero duos viros invenerunt fortissimos,
filios animosos Lapitharum bellicosorum ;
alterum quidem, Pirithoi filium, strenuum Polypeten ;
alterum vero, Leonteum, hominum-perniciiei parem Marti :
hi igitur ante portas altas
stabant, ut quando stant quercus in-montibus alte,
quae-quidem ventum sustinent et pluviam per-dies omnes,
radicibus magnis late-porrectis haerentes :
sic igitur hi manibus freti ac viribus,
manebant advenientem magnum Asium, nec fugiebant.
Illi vero recta ad murum bene-structum, tergora-boum arida
ni-altum elevantes, ibant magno cum fremitu,

Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θωῶνά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἰώς μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὠρύνον, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 ἐκ δὲ τῷ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 ἀγροτέροισι σύεσσιν ἰοικότῃ, κώτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέγματα, τολοσρτὸν ἰόντα,
 δογμῶ τ' αἰσούντε περὶ σφίσιν ἄντυον ὕλην,
 πρυμνήν ἑκτάμενοντες, ὕπαι δέ τε κόμπος δόδωνται
 150 γίγνεται, εἰς ὅκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται·
 ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι φαεινός,
 ἄντην βαλλομένον· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χερμαδοῖσιν εὐδυμήτων ἀπὸ πύργων
 155 βαλλόν, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ χλυσιάων,
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. Νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
 ἄς' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιδέντα δονήσας,
 ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυδοτείρῃ·
 ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν
 160 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρῶων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὐτέων,
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δῆ ῥα τότε ὦμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
 Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοφειδὴς ἐτέτυξο
 165 πάγῃ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 στήσσειν ἡμετέρων γὰρ μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσσην αἰόλοι ἡδὲ μέλισσαι
 οἰκία ποιήσωνται δδῶ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὡς οἳ' οὐκ ἐβόλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἑόντε,
 χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἡ κατακτάμεν ἡδὲ ἀλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἕκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐδοῦλετο κῆδος ὀρέξαι.
 175 Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεῦσαι.
 Πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέαιτο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάβροθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπιθαῖα πολέμονα καὶ δηϊότητα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερός Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνὴς διὰ χαλκοπαρήν·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ χόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἵμῃ χαλκείῃ ῥῆξ' ὅστέον· ἐγέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 Γιὼν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅζος Ἀρῆος,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὖτις δ' ἐκ κλοεῖο ἐρυσσάμενος ἕϊφος ὄξυ,
 Ἀντιπάτην μὲν πρῶτον, ἐπαῖξας δι' ὀμφίλου,
 κλῆξ' αὐτοσχεδὴν· ὁ δ' ἄρ' ὑπτιος οὔδει ἐρείσθη·

qui erant Asium circa regem, et Iamenum, et Orestem, Asiadenque Adamantem, Thoönemque, CEnomaumque. Atque hi, Polypetes et Leonteus, adhuc quidem bene ocreatos Achivos] hortabantur, intus dum erant, pugnare pro navibus:] sed postquam in-murum ruentes animadverterunt Trojanos, at Danaorum ortus est clamor et fuga, tum hi duo erumpentes, ante portas pugnabant, agrestibus apris similes, qui in montibus virorum ac canum excipiunt tumultum advenientem, obliqueque irruentes, circa se frangunt sylvam, radicitus excindentes, subitusque stridor dentium oritur, donec aliquis jaculatus vitam eis eripuerit: sic horum resonabat aes in pectoribus lucidum, adversis ictibus percussorum: valde enim fortiter pugnabant, viris qui superne erant freti, ac propriis viribus. Illi vero saxis-missilibus, bene-sedificatis a turribus, jaculabantur, propugnantes sibi que ipsis et tentoriis, navibusque velocibus. Nives autem ut cadunt in-terram, quas ventus vehementer-flans, nubes opacas agitans, crebras defundebat in terram almam: sic horum e manibus tela fluebant, tam Achivorum, quam etiam e Trojanorum manibus; galeæ autem circum-raucum sonabant,] percussæ ingentibus-saxis, et clypei umbonibus-muniti.] Tunc vero ingemuitque et sua percussit femora Asius Hyrtacides, et indignatus verbum dixit:
Jupiter pater, ergo jam et tu mendax factus es omnino multum: non enim equidem putabam heroas Achivos sustenturos nostrum robur et manus invictas: illi vero, ut vespæ in-medio corpore variæ, aut apes nidos sibi-faciunt viam ad lapillosam, nec relinquunt cavam domum; sed manentes viros venatores, pugnanti pro natis: sic illi non volunt a-portis, etiam si duo tantum sint, recedere, antequam vel interficiantur, vel capiantur.
Sic dixit, nec Jovis flexit mentem hæc dicens: Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere. [Alii autem circa alias pugnam pugnabant portas: difficile vero me hæc, dei instar, omnia proloqui. Undique enim circa murum excitatus est immane-ardens ignis lapideum: Argivi autem, etiamsi moesti, necessitate tamen navibus propugnabant: dii vero tristes-erant animo omnes, quotquot Danais in-prælio fautores erant. Commiserunt autem Lapithæ bellum et pugnam.] Tum autem Pirithoi filius, fortis Polypetes, hasta percussit Damasum, per-galeam æreis-munitam-malis; neque ærea galea illam prohibuit; sed penitus cuspis ærea perrupit os; cerebrum autem intus totum concussum-est; domuitque ipsum ardentem: ac deinde Pylonem et Ormenum interfecit. Filium autem Antimachi Leonteus, soboles Martis, Hippomachum percussit hasta, ad balteum assecutus. autem e vagina extrahens ensē acutum, Antiphaten quidem primum, impetu-facto per turbam, percussit cominus; is vero supinus solo allisus-est:

- αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰάμενόν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνέριζον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
 οἳ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ β' ἔτι μερμήριζον, ἐφισταότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὕψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 φοινηγента δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐκ ἴσθ' ἀνὰ χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρὴν,
 205 ἰδνωθεὶς ὅπισ'· ὃ δ' ἀπὸ θένε ἦκε χαμᾶζε,
 ἀλγήσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρβόλῃσαν, ὅπως ἰδὼν αἰδὼν ὄφιν,
 καίμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγυγίοιο.
 210 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ' αἰ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσεις ἀγορῇσιν,
 ἑσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
 δῆμον ἰόντα παρὲς ἀγορευόμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ
 οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἄζειν·
 215 νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα.
 Μὴ ἴωμεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὅδε γὰρ ἐκτελέσθαι ὀδομαι, εἰ ἐτεὸν γε
 Τρῳαῖν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὕψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
 220 φοινηγента δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶν· ἀφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἴκι' ἵκασθαι,
 οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τελέεσσιν ἐοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥηϊόμενα σθένει μεγάλῳ, εἴκωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦσιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλυσθα·
 πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλείβομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 χαλκῷ δῖῳ σούσιν, ἀμύνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόκτος, ὃς σάφα θυμῷ
 εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθολατο λαοί. [τωρ·
 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκ-
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν δύκετ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 εἰς ἄρα δὴ τοὶ ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδοῦποιο λαθέσθαι
 βουλεύων, ἔστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τῦνη δ' ὀλωνοῖσι ταυνοπερύγεσσι κελεύεις
 πειθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἰτ' ἐπὶ δεξι' ἴσσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἠλιόν τε,
 240 εἰτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ Λόφον ἡρώεντα.
 Ἥμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθόμεθα βουλῇ,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς ὀϊνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίς τε σὺ δεῖδοικας πολέμονα καὶ θηϊότητα;
 245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δόος ἔστ' ἀπολέσθαι·

ac dein Menonem, et Iamenum et Orestem,
 omnes alios-super-alios admovit terræ almæ.

Quamdiu illi hos interfectos-spoliabant armis coruscis,
 interea Polydamantem et Hectorem juvenes sequebantur,
 qui plurimi et fortissimi erant, ardebantque maxime
 murumque perrumpere, et incendere igne naves.
 Hi tamen adhuc deliberabant, stantes ad fossam :
 augurium enim ipsis supervenerat, transire cupientibus,
 aquila altivolans, ad sinistram copias arcens,
 cruentatum serpentem gestans unguibus, immanem,
 vivum, adhuc palpitantem; necdum is oblitus-erat pugne:
 percussit enim ipsam tenentem ad pectus, prope ocellum,
 contortus retro; illa autem eum a se demisit in-terram,
 dolens angoribus, medioque dejecit in agmine;
 ipsaque clangens avolavit cum flatibus venti.
 Trojani vero cohorrerunt, ut viderunt varium serpentem,
 jacentem in mediis, Jovis portentum ægidem-tenentis.
 Tunc Polydamas audacem Hectorem allocutus-est astas :
 Hector, semper quidem fere me increpas in-concionibus,
 recta licet monentem; quippe nequaquam par-est,
 civis qui-sit, temere dicere, neque in consilio,
 neque unquam in bello, tuam vero potentiam semper augere:
 nunc autem rursus proloquar, ut mihi videatur esse optimum.
 Ne eamus cum-Danaïs pugnaturi de navibus.
 Sic enim eventurum-esse puto, si vere quidem
 Trojanis hoc augurium-advenit, transire cupientibus,
 aquila altivolans, ad sinistram copias arcens,
 cruentatum serpentem portans unguibus, immanem,
 vivum: citq̃ autem dimisit, antequam ad-caros nidos pervenis-
 set,] neque effecit portans, ut-daret pullis suis.
 Sic nos, etiamsi portas et murum Achivorum
 perruperimus robore magno, cesserint autem Achivi,
 non ordine a navibus revertemur per-easdem vias :
 multos enim Trojanorum relinquemus, quos Achivi
 ære interfecerint, pugnantes pro navibus.
 Hac certe interpretatione-responderit augur, qui vere animo
 peritus-sit prodigiorum, et ei paruerint populi.
 Hunc autem torve intuitus allocutus-est galeam-motans
 Hector:] Polydama, tu quidem non-jam mihi grata hæc dicis:
 nosti et aliam sententiam meliorem hæc excogitare.
 Sim vero revera hanc ex animo dicis,
 jam tibi inde dii mentem ademerunt ipsi :
 qui jubes Jovis quidem altitonantis oblivisci
 consiliorum, quæ mihi ipse præstitit et annuit :
 tu vero me alitibus alas-expandentibus jubes
 parere : quos minime moror, neque curo,
 sive ad dextram vadant, ad auroramque solemque,
 sive ad sinistram isti, ad occasum obscurum.
 Nos vero magni Jovis pareamus consilio,
 qui omnibus mortalibus et immortalibus imperat.
 Unum augurium est præstantissimum, pugnare pro patria.
 Quid-tandem tu times bellum et pugnam?
 etsi enim ceteri nos circum occidamur omnes,
 naves ad Argivorum, tibi tamen non timor est pereundi ;

ὦ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος οὐδὲ μαχήμων.

Εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφῆσαι, ἥ τέ τιν' ἄλλοιο
παρράμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψει πολέμοιο,
αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει.

Ὡς ἀρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
ἔγχ' ἑοπεσίη· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ῥωσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θυέλλαν,
ἥ β' ἰθὺς νῆων κονίην φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔθλυν νόον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὅπαζεν.
Τῷ περ δὴ τεράσσει πεποιοῦσθες ἡδὲ βίηφιν,
ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν περιήτιζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
στῆλας τε προβλήτας ἐμὸν χλεον, ἀς δρ' Ἀχαιοὶ
πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἳ' αὐέρουσιν, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥήξειν. Οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάοντο καλεῦσθαι
ἀλλ' οἷγε βίνοισι βοῶν φράζαντες ἐπάλξεις
βάλλον ἀπ' αὐτάων δῆϊους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.

Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε καλευντόντων· ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτῆτην, μένος δρύνοντες Ἀχαιῶν
ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νέικουν, θντῖνα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἰδοίεν·

Ὡ φίλοι, Ἀργεῖων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσῆεις,
ὅς τε χειρώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε· μή τις ὀπίσσω
παράφθω προτὶ νῆας, δομαλήτηρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἰ κε Ζεὺς δώσῃν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
νέικος ἀπωσαμένους δῆϊους προτὶ ἄστυ δίσσθαι.

Ὡς τῷ γε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
Τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμνισαὶ
ἔμῃ χειμέριῳ, ὅτε τ' ὤρετ' ἡμετέτα Ζεὺς
νέμεν, ἀνθρώποισι πιπασκόμενος τὰ δ' αἰ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους γέει ἔμπεδον, ὅρα καλύψῃ
ἡλίων ὄρεων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἀκρούς,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλδ' πολίτης χέχυται λιμῆσιν τε καὶ ἀκταῖς,

κῦμα δὲ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εὐχάται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς θυμός·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι πωτῶντο θαμνισαί,
αἱ μὲν ἀρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρῶων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πᾶν δοῦπος δρῶρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γὰρ Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
τεῖγες ἐβρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄγχηα,
εἰ μὴ ἀρ' υἱὸν ἔδν Σαρπηδόνα μετέτα Ζεὺς
ῥωσεν ἐπ' Ἀργεῖοισι, λέονθ' ὡς βουσίην ἔλκιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχεντο πάντοσ' ἔστην,
καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἀρα χαλκεὺς
ἦλσεν, ἐντοσθεν δὲ βοεῖας ῥάψε θαμνισαί,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
ἦν δρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
βῆ δ' ἵμεν, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
ὄρν' ἐν κρείων, κλέται δὲ εἰ θυμὸς ἀγῆνωρ,

non enim tibi est cor hostes sustinens nec pugnax.

Si vero tu a-pugna te-abstinebis, vel aliquem alium,
dehortatione-deceptum, verbis avertes a-bellando,
statim mea sub hasta percussus animam amittes.

Sic igitur satus prævilit; hi autem una sequebantur
clamore immenso; insuperque Jupiter gaudens-fulmine
excitavit ab Idæis montibus venti procellam,
quæ recta naves-versus pulverem ferebat; atque Achivorum
mollebat animum, Trojanis vero et Hectori gloriam præsta-
bat.] Hujus jam prodigis confisi ac robore suo,
perfringere magnum murum Achivorum tentabant.
Pinnae quidem turrium convellebant, et demoliebantur propu-
gnacula,] crepidinesque prominentes vectibus-labefactabant,
quas Achivi] primas in terra posuerant, ut-essent stabilimina
turrium.] Has illi retrahebant, sperabantque murum Achivo-
rum] se perrupturos. Nondum tamen Danaï cedebant de-via;
sed illi scutis bubulis præmunientes propugnacula,
percutiebant ex ipsis hostes murum subeuntes.

Ambo autem Ajaces hortantes in turribus
quaquaversum ἵταbant, robur excitabant Achivorum:
alium blandis, alium duris verbis
increpabant, quemcunque omnino pugnam remittentem vidis-
sent:] O amici, Argivorum quique eximius, quique mediocris,
quique deterior; quandoquidem non omnes similes
viri in bello; nunc exstitit opus omnibus:
et vero ipsi hoc fere cognoscitis; ne-quis retro
vertatur ad naves, minitanti Trojano auscultans:
sed ulterius procedite, et invicem hortamini,
si forte Jupiter det Olympius fulgurator,
pugnam quum-repulerimus, hostes ad urbem persequi.

Sic illi ante-alios-clamantes, pugnam excitabant Achivo-
rum.] Horum vero, sicut flocculi nivis cadunt crebri
die hiberno, quando orsus-est providus Jupiter
ningere, hominibus ostentans illa sua tela;
aopitis vero ventis fundit constanter, donec operuerit
celsum montium vertices et cacumina summa,
et campos florentes, et hominum pingua culta;
et super maris cani funduntur portubusque et litoribus,
fluctus autem eos adventans prohibet, aliaque omnia
operiuntur desuper, quando ingruit Jovis imber:
sic horum utrinque lapides volitabant crebri,
hi quidem in Trojanos, illi autem a Trojanis in Achivos,
dum-utrique-feriuntur: sed murum supra totum strepitus or-
tus-est.] Haudquaquam tamen tunc quidem Trojani et splen-
didus Hector] muri perripissent portas et longum vectem,
nisi filium suum Sarpedonem providus Jupiter
excitasset in Argivos, leonem veluti in-boves cornibus-camu-
ros.] Statim vero clypeum quidem ante se tenebat undique
æqualem,] pulcrum, æneum, lamina-ductili-TECTUM: quem
quidem faber] duxerat, intus vero pelles-bubulas consuerat
spissas,] aureis virgis perpetuis circa orbem:
hoc igitur ille ante se objecto, duas hastas vibrans
profectus-est ire, sicut leo in-montibus-nutritus, qui indigus
diu fuerit carnium, jubet autem ipsum animus magnus,

μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
εἴπερ γὰρ χ' εὐρῆσι παρ' αὐτόφει βώτορας ἀνδράς
σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
οὐ βρά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διεσθαι,
305 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξ μετὰ λυκίον, ἡ δὲ καὶ αὐτὸς
ἔβλητ' ἐν πρώτοισι βοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
ὥς βα τὸτ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
τείχος ἐπαῖξαι διὰ τε βῆξασθαι ἐπ' ἄλγεα.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἱππολόχοιο·
310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
ἔδρη τε κρέασιν τ' ἡδὲ πλείους δεπάσσειν,
ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὥς εἰσορώσιν;
καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
315 τῶ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
ἐσάμεν, ἡ δὲ μάχης καυστερὶ ἡς ἀντιβολῆσαι·
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτῶν·
οὐ μὲν ἀκλῆεις Λυκίην χάτα κοιρανέουσιν
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσι τε πῖονα μῆλα,
320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἵς
ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ὡς πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντα
αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην
325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχῃν ἐς κυδιάνειραν·
νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐρεστέσσιν ἀθανάτοιο
μυρίαί, ἅς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι —
ἴομεν, ἡ δὲ τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἡ δὲ τις ἡμῖν. [σεν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθη·
330 Τῶ δ' ἰδὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντα.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῖω Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἰδοίτο
ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·
335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἶαντα δύω, πολέμου ἀκορήτω,
ἑσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,
ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐτως οἱ ἐπὶ βῶσαντι γεγωνεῖν·
τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἔκινε,
βαλλομένων σακῶν τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
340 καὶ πυλῶν πᾶσαι γὰρ ἐπώχματο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
ἑσταμένοι πειρῶντο βῆξ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
Αἶψα δ' ἐπ' Αἶαντα προΐει κήρυκα Θωότην·
Ἔρχεο, διε Θωῶτα, θεῶν Αἶαντα κάλεσσον·
ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον δ' ἄρα χ' ἄριστον ἀπάντω
345 εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὀλεθρός.
Ὡς γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τὸ πάρος περ
ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
ἀλλὰ περ ὅς τις ἴτω Τελαμώνιος ἀλκιμος Αἶας,
350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τῶςιν εὖ εἰδώς.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
βῆ δὲ θεῖον παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἴθαρ δὲ προσγυῖα·
Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,

oves tentaturum, vel ad bene-munitam caulam ire :
etsi enim invenerit apud ipsam pastores viros
cum canibus et hastis custodiam-agentes circa oves,
haud tamen re-non-tentata sustinet a-stabulo pelli :
sed is inde aut rapuit insiliens, aut etiam ipse
vulneratus-est inter primos veloci ex manu jaculo :
sic tunc parem-deo Sarpedonem animus impulit
murum ut-invaderet perrumperetque propugnacula.
Statim autem Glaucum allocutus-est, filium Hippolochi :
Glauce, cur jam nos honoribus-affecti-sumus maxime,
sedeque carnibusque ac plenis poculis,
in Lycia, omnes autem, deos tanquam, nos aspicunt?
et agri-portionem possidemus magnam, Xanthi ad ripas,
amœnam vitifero-solo et arvo frugifero?
quare nunc oportet, Lycios inter primos quum-simos,
stare, ac pugnæ ardenti occurrere :
ut aliquis sic dicat Lyciorum bene armatorum :
Nequaquam inglorii per Lyciam imperant
nostri reges, eduntque pingues oves,
vinumque bibunt eximium, dulce; verum enim et robur
est præstans, quandoquidem Lycios inter primos pugnant.
O amice, si enim, bellum hoc postquam-effugerimus,
perpetuo jam essemus expertesque-senii immortalesque
futuri, nec ipse inter primos pugnarem,
nec te mitterem pugnam in clarantem-viros :
nunc vero (nihilominus enim fata instant mortis
plurima, quæ non licet effugere homini, neque evitare,)
eamus; vel alicui gloriam dabimus, vel aliquis nobis.
Sic dixit : nec Glaucus aversus-est, nec non-obsecutus.
Hi autem recta ibant, Lyciorum magnam gentem ducentes.
Hos vero conspicatus cohorrui filius Petei Menestheus :
hujus enim jam ad turrim ibant, malum ferentes.
Circumspexit autem per cohortem Achivorum, si quem
deret] ductorum, qui sibi malum a-sociis arceret :
animadvertit autem Ajaces duos, belli insatiabiles,
stantes, Teucrumque, modo e-tentorio profectum,
prope : sed nullo-modo ei licebat, si-clamaret, exaudiri :
tantus enim strepitus erat : sonitusque ad-cœlum perveniebat
percussorum scutorumque et setis-equinis-comantium
rum] et portarum : omnes enim occlusæ-erant : isti vero
ipsas] stantes nitebantur vi perruptas ingredi.
Statim autem ad Ajacem misit præconem Thoooten :
I, nobilis Thoota, currens Ajacem voca :
ambos quidem potius : hoc enim longe optimum omnium
esset, quoniam mox hic fiet grave exitium.
Huc enim magna-mole-feruntur Lyciorum duces, qui pride
valde-vehementes sunt in acribus pugnis.
Si vero ipsis etiam illic labor et certamen ortum-est,
at saltem solus veniat Telamonius fortis Ajax,
et eum Tencer simul sequatur, arcum bene sciens.
Sic dixit : neque ei præco non-obsecutus-est, ut-andivit
profectus-est autem currens præter murum Achivorum
loricatorum,] stetitque juxta Ajaces profectus, statimque
allocutus-est :] Ajaces, Argivorum duces ære-loricatorum

18 ἤνυγε Πετεῖο Διοτρεφὸς φίλος υἱὸς
 καὶ ἴμεν, ὅρα πόνοιο μίνυνθ' ἀπ' ἀντίασθητον
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· θ' γὰρ χ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 εἴη, ἐπεὶ τάχα κειθὶ τετυζέται αἰπὺς δλεθρος.
 Ὅδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίῳ ἀγοῖ, οἱ τὸ πάρος περ
 19 ζαχρηθεὶς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἄλλα περ οἷος ἔτω Τελαμωνίως Ἀλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 Ἐν αὐτῇ· Ὀδυσῆα δὲ πτερόεντα προσηύδα·

Αἶαν, σπῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἑστῳτάς Δαναοὺς ὀτρύνετον Ἴφι μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόιοι πολέμοιο·
αἶψα δ' ἔλευσσομαι αὖτις, ἔπην εὖ τοῖς ἐπαμύνω.

π Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμῳνίου Αἴας,
καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
τοῖς δ' ἄμυ Πανόων Τεύκρου φέρε χαμπύλα τῶα.

Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἔκοντο,
παίχους ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοις δ' ἔκοντο.
78 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἔρεμῃ λαίλαπι ἴσοι,
ἰσθμῷ Λυκίων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
σὺν δ' ἐβόλωντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὖτῃ.

Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἀνδρὰ κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆτα μεγάθυμον,
 μαρμαρῶ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ρα τείχεος ἐντὸς
 κείτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν βρέα
 χεῖρες ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἤδων,
 οἳ νῦν βοροὶ εἶσι· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' εἰσάρας·
 θλάσσει δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστ' ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὸς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἄρνευτ' ἱριεὺς
 κίππεσ' ἀφ' ὕψηλ' οὐ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός.
 Τεῦχος δὲ Γλαῦχον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
 ἠἰεσπούμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ᾧ β' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρις.

10 Ἄφ' ὁ ἀπὸ τείγους ἄλλο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσει, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
Ζαρπῆζοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοτος,
αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν ὄμως δ' οὐ λήθετο χάριμης·
ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχῆσας
15 κῆρ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
κρήνην, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικιλία χαλκῶ.
Ζαρπῆζον δ' ἄρ' ἐκάλειν ἑλὼν χερσὶ σιθάρῃσιν
ἑξ', ἥ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
τείγος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ ὄθηκε κέλευθον.

60 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος δαμαρτήσαντο· ὁ μὲν ἰὼ
 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἄπτερος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἀμυνεν
 παιῶς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρῶμῃσι δαμῆναι·
 Αἴας δ' ἀπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 65 ῥυθινεν ἐγγεή, στυφελίζε δέ μιν μεμαῶτα.
 Χάρσεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὕγε πάμπαν
 ᾔτ' ἐπὶ, ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῆδος ἀρέσθαι.
 κέλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιζόμενος Λυκίοισιν·

jubet vos Petei Jovis-alumni carus filius
illuc ire, ut laboris vel paululum participes-sitis :
ambo quidem potius : hoc enim longe optimum omnium
esset, quoniam mox ibi fiet grave exitium.
Illuc enim magna-mole-feruntur Lyciorum duces, qui pridem
valde-vehementes sunt in acribus pugnis.
Si vero et hic etiam bellum et certamen ortum-est,
at saltem veniat Telamonius fortis Ajax,
et eum Teucer simul sequatur, arcuum bene sciens.

Sic dixit: nec non-obsecutus-est magnus Telamonius Ajax.
Statim Oïliden verbis alatis allocutus-est :

Ajax, vos quidem hic, tu et fortis Lycomedes,
stantes, Danaos excitare ad-fortiter pugnandum :
sed ego illuc ibo, et interero pugnae ;
protinus autem revertar, quum bene ipsis auxiliatus fuero.

Sic igitur fatus abiit Telamonius Ajax,
et cum-eo Teucer simul ibat frater et ejusdem-patris;
cum-istis vero una Pandion Teucris ferebat curvos arcus.
Quando Menesthei magnanimi ad-turrim venerunt,
murum intrantes, laborantibus supervenerunt.
Quippe in pinnas ascendebant, obscuro turbini similes,
fortes Lyciorum ductores atque principes:
congressi-sunt autem ad-pugnandum contra, ortusque-est
clamor.] Ajax vero primus Telamonius virum interfecit.

Sarpedonis socium, Epiclem magnanimum, saxo aspero percussum, quod murum intra jacebat magnum ad pinnam summum : neque id facile manibus ambabus tenuisset vir, ne maxime quidem juvenis, quales nunc homines sunt : ille vero ex-alto immisit sublatum ;] perrupitque quatuor-conos-habentem galeam, ossaque confregit] omnia simul capitis : is autem urinatori similis, decidit ab excelsa turri, liquitque ossa animus. Teucer vero Glaucum, fortem filium Hippolochi, sagitta irruentem percussit ex-muro alto, qua vidit nudatum brachium ; cessareque-fecit a-pugna.

Retro autem a muro desiliit latens, ut ne-quis Achivorum
vulneratum videret, et insultaret verbis.
Sarpedoni autem dolor fuit, Glaucō abeunte,
protinus ut animadvertit; attamen non oblitus est pugnae :
sed is Thestoriden Alcmaonem hasta assecutus
vulneravit, extraxitque hastam; ille vero cecidit secutus ha-
stam,] pronus, circaque ipsum sonitum-dedere arma varia ære.
Sarpedon vero pinnam, prehensam manibus robustis,
trahēbat; illa autem secuta est tota prorsus; ac desuper
murus nudatus est, multisque fecit viam.

Illum vero Ajax et Teucer simul assecuti, hic quidem sagitta percussit eorum circa pectora splendidum clypei ingentis; sed Jupiter fata arcuit a-filio suo, ne navium ad puppes interficeretur: Ajax autem clypeum *ejus* percussit insiliens, ac penitus transiit hasta, aspereque-repulit ipsum ardentem. Cessit vero paululum a-propugnaculo, nec *tamen* ille plane recessit, quoniam ei animus sperabat gloriam reportare. Adhortatus-est autem divinos, conversus, Lycios:

- 410 ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθέτετε θούριδος ἀλκῆς;
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι,
 μούνῃ ρηξάμενόν θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 ἀλλ' ἔφομαρτεῖτε· πλέονων δέ τοι ἔργον ἀμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμακλήν
 μέλλον ἐπέβρισαν βουλὴν φέρον ἀμφὶ ἀνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 τεύχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 τεῖχος ρηξάμενόν θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
 420 τεύχεος ἀψ' ὥσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
 Ἄλλ' ὅκτ' ἀμφ' οὐροισι δὺ' ἀνέρεθ' ἰφθίμῳ,
 μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῃ ἐν ἀρούρῃ,
 ὅτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσῃ·
 ὧς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λασιγῆά τε περὶόντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροὰ νηλεὶ χαλκῷ,
 ἡμὲν δὲ μὲν στρεφθέντι μετὰ φρενα γυμνωθεὶ
 μαρναμένοι, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν
 ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὧς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν,
 ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,
 ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰριον ἀμφὶς ἀνέλκει
 435 ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἀρῇται·
 ὧς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πόλεμός τε,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῆδος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν
 Πριαμίδῃ, δὲ πρῶτος ἐσέλατο τεύχεος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γέγωνός·
 440 Ὅρνυσθ', ἱπποδάμοι Τρώες· ῥήγνυσθε δὲ τεύχος
 Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔσαι πάντες ἄκουον,
 ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεύχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἐπειτα
 χροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λῆαν φέρεν, ὃς βα πύλων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 δῆϊς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δὺ' ἀνέρεθ' ἀρίστῳ
 ρηϊδίως ἐπ' ἀμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἑλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρεי πόκον ἄρσενος οἶδς,
 χειρὶ λαβὼν ἐτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 ὧς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λῆαν αἰείρας,
 αἶψα πύλας εἰρυντο πύκα στίβορῶς ἀραρυίας,
 455 διχλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὄχῃς
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρείσάμενος βάλε μέσσαν,
 εὖ διαδάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαρπύστερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσσε δὲ λίθος εἴσω
 460 βριθούσῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὄχῃς
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἀλλυδὶς ἀλλῇ
 λῆος ὑπὸ ριπῆς. Ὁ δ' ἄρ' ἐσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,

O Lycii, quid ita remittitis impetuosam fortitudinem!
 difficile autem mihi est, etsi fortissimus sim
 soli, quum-murum-perruperim, facere ad naves aditum,
 sed una-sequimini : multorum vero opus est melius.

Sic dixit : illi autem regis reveriti adhortationem,
 validius incubuerunt consiliarium circa regem.
 Argivi autem ex-altera-parte corroborabant phalangem,
 intra murum, magnum vero ipsi se-obtulit opus.
 Neque enim fortissimi Lycii Danaorum poterant
 muro rupto facere ad naves viam :
 neque unquam bellatores Danai Lycios poterant
 a-muro retro repellere, postquam primum accesserant.
 Sed sicut de finibus duo viri contendunt,
 mensuras in manibus tenentes, communi in arvo,
 qui-quidem exiguo in loco litigant de æquo :
 sic igitur hos distinebant pinnæ : illi autem super ipsis
 cædebant alii-aliorum circa pectora bubula-pelle-factos
 clypeos rotundos, parmasque leves.
 Multi autem vulnerabantur in corpore sævo ære,
 sive cui converso terga nudarentur
 pugnantium, multi vero penitus per clypeum ipsum.
 Ubique jam turres et pinnæ sanguine virorum
 perfuse-erant utrinque a Trojanis et Achivis.
 At ne sic quidem poterant fugam efficere Achivorum :
 sed ita-se-habebant, ut lances mulier opifica justa,
 quæ stateram tenens et lanam, utrinque appendit
 exæquans, ut liberis iniquam mercedem ferat :
 sic quidem horum æqualiter pugna intendebatur bellumque,
 ante quam Jupiter gloriam superiorem Hectori daret
 Priamidæ, qui primus irrupit in-murum Achivorum :
 clamavit autem intentissima-voce, Trojanis vociferans :
 Ingruite, equum-domitores Trojani ; perrumpite vero mu-
 rum] Argivorum, et navibus immittite immane-ardentem ignem.
 Sic dixit incitans : illi autem auribus omnes audierunt,
 rectaque-irruerunt in murum frequentes : itque deinde
 pinnas ascendebant, acutas hastas tenentes.

Hector vero arreptum lapidem ferebat, qui ante portas
 stabat ; in-extremo crassus, ac desuper
 acutus erat, quem ne duo quidem viri ex-populo fortissimi
 facile in plaustrum a solo movissent,
 quales nunc homines sunt : ille vero eum facile vibrabat etiam
 solus.] [Hunc ei levem reddiderat Saturni filius versuti.]
 Sicut autem, quando opilio facile portat vellus arietis,
 manu prehensum altera, exiguumque ipsum pondus premit
 sic Hector recta in-tabulata ferebat lapidem sublatum,
 quæ portas muniebant valde spisse coagmentatas,
 bifores, altas : duo autem intus vectes eas
 continebant invicem-transversi, una vero clavis inhererebat
 Stetitque valde prope profectus, et adnixus percussit medias
 firmiter divaricatis-pedibus-stans, ut ne ei minus-grave te-
 lum esset.] Abrupit autem ambos cardines : ceciditque lapi-
 intro] magno-pondere, immane vero circum portæ crepare
 nec vectes] sustinere, tabulæque disruptæ-sunt alio alia,
 lapidis ab impetu. Insiliit autem splendidus Hector,

νατὶ βοῇ ἐτάλαντος ὑπόπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλέω, τὸν ἔστο περὶ χροῖ· δοῖα δὲ χερσὶν
15 δούρ' ἔχεν. Οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
νόστιν θεῶν, δ' ἐξέλλο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήκει.
Κάλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιζήμενος κατ' ὅμιλον,
τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτάς
20 ποιητὰς ἐσχύντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωῖάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασ-
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἔχέμεν καὶ οἷζυν [σεν,
κυλεμέω· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶν,
νόστιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
6 Μυσῶν τ' ἀγγεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἴππημολγῶν,
γλαυτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοσάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἐτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
οὐ γὰρ θγ' ἀθανάτων τιν' ἔλλεπετο θν κατὰ θυμὸν
ἰθὺντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρῆξιμεν ἢ Δαναοῖσιν.

10 Οὐδ' ἄλλοσσοπιὴν εἶχε κρείων Ἑνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ἐφ' ἑπ' ἀροσάτης κορυφῆς Σάμου ὀληέσσης
Θρηκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
15 Ἐνὶ ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἔξετ' ἰὼν, Ὀλῆαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλοέντος
κραιπνὰ ποσὶ προδιδάς· τρέμε δ' οὐρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

20 Τρὶς μὲν ὄρεξ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμων,
Αἰγὰς ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,
χρῦσα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
Ἐνὶ ἑλθὼν ὑπ' ὄρεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἵππῳ,
αὐκῆτα, χρυσέσιν ἰθεῖρσιν κομῶντε.

25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
χρυσέην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπέβήσето δίφρου·
βῆ δ' Ὀδῆαν ἐπὶ κύματ'· ἀταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ χευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἀνακτα·
γῆθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
30 ῥίμῃα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκιος ἄξων·
τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὖσκαρθοι φέρον ἵπποι.

Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρύ βαθείης βένθεσι λίμνης,
μεσηγῆς Τενέδοιο καὶ Ἰμβροῦ παιπαλοέσσης·
ἐνὶ ἵπποος ἔστησε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
35 ῥίμῃς ἐξ ὄρεων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἰδαρ
εἰμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
ἄβρηκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν
κατήσαντα ἀνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.

nocti veloci similis aspectu : fulgebantque aere
terribili, quo indutus erat circa corpus : duas autem manibus
hastas tenebat. Haud quis illum inhibuisset occurrens,
præter deos, quando insiliit in portas; igne vero oculi ardebant.
Hortabatur autem Trojanos, conversus ad turbam,
murum ut transcenderent : illi vero hortanti paruerunt :
protinusque alii quidem murum transcenderunt, alii vero per
ipsas] *affabre* factas infundebantur portas : Danaï autem dif-
fugerunt] naves ad cavas : tumultusque ingens factus est.

ILIADIS XIII.

Pugna ad naves.

Jupiter vero quum Trojanosque et Hectorem navibus ad-
movisset,] hos quidem reliquit ad illas, laboremque ut habe-
rent et ærumnas] indesinenter; ipse autem retro vertit oculos
fulgentes] seorsum in equestrium Thracum intuens terram,
Mysorumque cominus-pugnantium, et illustrium Hippomol-
gorum,] lacte-victitantium Abiorumque, justissimorum homi-
num;] ad Trojam vero nequaquam amplius vertebat oculos
fulgentes:] non enim ille immortalium quemquam putabat
suo in animo,] profectum, vel Trojanis auxiliaturum, vel Da-
nais.] Nec vero cæcam-speculationem agebat rex Neptunus :
etenim hic spectans sedebat bellumque pugnamque
alte super summum verticem Sami silvosæ
Threicie : inde enim conspiciebatur tota quidem Ida,
conspiciebatur autem et Priami urbs, et naves Achivorum.
Illic igitur is e mari sedebat egressus, miserabaturque Achi-
vos] a-Trojanis domitos, Jovi autem graviter succensebat.

Protinus vero de monte descendit aspero,
rapide pedibus progressus; tremebant autem montes alti et
silva] pedibus sub immortalibus Neptuni incedentis.
Ter quidem protendit gressum, quarto autem passu pervenit
ad-finem viæ,] Ægas : illic vero ei inclytæ aedes in-gurgitibus
maris,] aureæ, coruscantes, ædificatæ-erant, incorruptibiles
semper.] Illuc quum-venisset, sub curru junxit aripedes
equos,] celeriter-volantes, aureis júbis comantes.
Aurum autem ipse induit circa corpus:prehenditque scuticam
auream, affabre-factam, summque conscendit currum;
] ititque ut-inveheretur super undas : exsultabant autem cete
sub ipso] undique e latebris, nec non-agnoverunt regem :
cum-lætitia vero mare utrinque-discedebat : hi autem vola-
bant] celeriter admodum, nec subtus madescebat æreus axis :
ipsumque ad Achivorum naves agiles ferebant equi.

Est autem quidam specus latus profundi in-gurgitibus ma-
ris,] media-inter Tenedum et Imbrum asperam :
illic equos stabulare-fecit Neptunus terræ concussor,
solutos de curribus, juxtaque divinum posuit pabulum
ut-oderent : circaque pedes pedicas jecit aureas,
infractas, insolubiles, ut firmiter illic manerent
rediturum regem : is autem ad exercitum abiit Achivorum.

Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, δολιχάς, ἢ ἐκ θυλλῶν,
 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμωτον μεμαυῖτες ἔποντο,
 ἄδρομοι, αὐτᾶχοι· ἔποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήνους, κτενέειν δὲ παρ' αὐτοῖσι πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλὰ Ποσειδάων γαίηχος, ἔννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἄλλης ἑλθὼν,
 45 εἰσαμένος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶαντε πρῶτω προσέφη, μεμαυῖτε καὶ αὐτῶ·
 Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σώσσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησασμένω, μηδὲ κρυερίῳ φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδ' αὖ χεῖρας ἀάπτους
 50 Τρῶων, οἳ μέγα τείχος υπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατος περιδείδ' αὖ, μή τι πάθωμεν,
 ἧ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἰκελὸς ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ ὅς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
 55 Σφῶν δ' ὦδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῶ δ' ἐστάμεναι κρατερόως, καὶ ἀναγόμεν ἄλλους·
 τῷ κε καὶ εἰσσύμενόν περ ἐρωήσασιν· ἀπὸ νηῶν
 ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 60 ἀμφοτέρω κεκοπήδ' ἡλθέσθ' ἄλλος κρατεροῖο·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Αὐτὸς δ' ὥς· ἱρῆς ὠκύπετος ὥρτο πέτεσθαι,
 ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγυλίου πέτρης περιμήκεος ἀρθείς,
 ὁρμήσῃ πεδίῳ διώκειν ὄρνεν ἄλλο·
 65 ὡς ἀπὸ τῶν ἦξε Ποσειδάων ἔννοσιχθων.
 Τοῖσιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἶας,
 αἶψα δ' ἄρ' Αἶαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἶαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὀλύμπιον ἔχουσιν,
 μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
 70 οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστής·
 ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημῶν
 ῥεῖ· ἔγνω ἀπίοντος ἀρίγνωτος δὲ θεοὶ περ —
 καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι,
 75 μαίνομαι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἶας·
 οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἀάπτοι
 μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὥρορ· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
 80 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμωτον μεμαυῖτε μάχεσθαι.
 ὦς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 χάριμα γηθόσυνον, τῇ σπιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τοὺς ὅτιθεν Γαίηχος ὥρσεν Ἀχαιοὺς,
 οἳ παρὰ νησὶ ὁθῆσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
 85 τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέω καμᾶτω φίλα γυῖα λελυτο,
 καὶ σπιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τείχος υπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τοὺς οἳ γ' εἰσρόωντες ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείδον·
 οὐ γὰρ ἔφην φεῖζεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. Ἄλλ' Ἐννοσίχθων
 90 ῥεῖα μετ' εἰσάμενος κρατεράς ὤτρυνε φάλαγγας.
 Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Ληϊτόν ἦλθε κελεύων,
 Πηνελόων θ' ἥρωα Θόαντά τε Δηίπυρόν τε.

Trojan vero, flammæ pares, conferti, sive procelle,
 Hectorem Priamidem insatiabiliter ardentes sequebantur,
 frementes, clamantesque; sperabant autem naves Achivorum
 se capturos, occisurosque ad ipsas omnes Achivos.

Sed Neptunus terram-cingens, terræ-concussor,
 Argivos excitabat, profundo e mari egressus,
 assimilatus Calchanti corpore et indefessa voce:
 Ajaces-duos primos allocutus-est, promptos etiam per-se:

Ajaces, vos quidem servabitis populum Achivorum,
 fortitudinis memores, nec trepidæ fugæ.

Alibi enim equidem non timeo manus audaces
 Trojanorum, qui magnum murum transcenderunt turbæ;
 sustinebunt enim omnes bene-ocreati Achivi:
 hac vero parte sane gravissime timeo, nequid patiamr,
 qua hic rabiosus, flammæ par imperat,
 Hector, qui Jovis jactat præpotentis filium se esse.
 Vobis tamen sic deorum aliquis in mentibus ponat,
 et ipsi ut-stetis fortiter, et ut-hortemini alios:
 ita enim etiam ardentem repuleritis a navibus
 velocibus, etiam si eum Olympius ipse excitat.

Dixit, et accepto terram-cingens Neptunus,
 ambos feriens, implevit robore forti;
 membraque fecit levia, pedes et manus superne.
 Ipse autem, ut accipiter alis-pernix occæperit volare,
 qui quidem a prærupta petra altissima levatus
 properarit per-planitiem insequi avem aliam:
 sic ab his cum-impetu-abiit Neptunus terræ-concussor.
 Ex-illis-duobus autem sensit prius Oilei filius velox Ajax,
 statimque Ajacem allocutus-est Telamonium filium:

Ajax: quoniam aliquis nobis deorum, qui Olympum tenet,
 vati se-assimilans jubet ad naves pugnare:
 (neque hic Calchas est, vates augur;
 vestigia enim retro pedum et tibiærum
 facile cognovi abeuntis: facile autem dignoscuntur dii.)
 continuo vero mihi ipsi animus in pectoribus meis
 magis excitatus-est ad-pugnandum ac præliandum;
 gestiantque-alacriter subtus pedes, et manus superne.

Hunc autem respondens allocutus-est Telamonius Ajax:
 sic nunc etiam mihi circa hastam manus audaces
 gestiunt, et mihi robur erectum-est; subtusque pedibus
 impellor ambobus; cupio vero vel solus
 cum-Hectore Priamida perpetuo ardenti pugnare.

Sic hi quidem talia ad alterum-alter dicebant,
 pugna-cupidine læti, quam ipsis deus immiserat animo.

Interim autem postremos terram-cingens Neptunus exci-
 vit Achivos, qui ad naves veloces resciebant suum animum
 quorum simul et gravi labore cara membra soluta-erant,
 et ipsis dolor in animo oriebatur, aspicientibus
 Trojanos, qui magnum murum transcenderant turbæ.
 Hos illi insipientes, sub supercillis lacrimas fundebant;
 non enim putabant se declinatueros perniciem. Sed Neptunus
 facile, interveniens, fortes concitavit phalanges.
 Ad Teucrum primum et Leitum venit hortans,
 Peneleumque heroem, Thoanemque, Deipyrumque,

Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
τοὺς δ' ἔποτρύνων ἔπειτα πτερόνεντα προσϋῦδα·

96 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι· ὑμῖν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιθα σωσέμεναι νέας ἐμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
ῶν δὴ εἶδεται ἡμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Ἡ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶμαι,
100 δεινόν, δ' οὔποτε ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας· οἱ τὸ πάρος περ
φυζακινήεις ἐλάφοισιν ἐόικεσαν, αἷτε καθ' ὕλην
θῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται·
αὐτὰς ἡλάσκουσαι, ἀνάκλιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·

106 ὡς Τρώες τὸ πρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μῖμνεν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡδαιόν.
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίτης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
ἡγεμόνος κακότητι μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
οἱ κείνων ἐρίσαντες ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσιν

110 νῆών ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.

Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο.

115 Ἄλλ' ἀκείωμεθα θᾶσσον· ἀκίεσθαι τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ἵμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετο θούριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. Οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι πέρι κῆρι.

120 Ἡ πέπνες, τάχα δὴ τὴ κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῆδε μεθημοσύνη· ἄλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἑκάστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἐκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοήην ἀγαθὸς πολέμιζεν
καρτερὸς, ἐβῆρξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄγῃα.

126 Ὡς βα κελευτόων Γαιήσχοις ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντας δοιοὺς ἴσαντο φάλαγγες
καρτεραι, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἀρης δνόσαιτο μετελθὼν
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσάκος. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρώας τε καὶ Ἐκτορα δῖον ἐμῖνον,

130 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκει προελθόντων·
ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν

136 σιῶμεν· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.

Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ,
ἀντικεῖν μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
ὅτε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
ῥέξας ἀσπέντω ὁμοῦ ἀναιδέος ἔγχεα πέτρης·

140 ὅμη δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπεῖ δέ δ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλῆος θέει ἔμπεδον, ἕως ἱκνῆται
ἰσάπεδον, τότε δ' οὔτι κυλινδεται, ἐσσύμενός περ·
ὡς Ἐκτωρ εἰως μὲν ἀπειλεῖ, μέχρι θαλάσσης
ῥέα διαλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,

146 κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκνῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
σπῆ βα μάλ' ἐγχευμφοθαί. Οἱ δ' ἀντίοι ὕλας Ἀχαιῶν,

Merionenque, et Antilochum, peritos pugnae;
hos ille incitans, verbis alatis allocutus est:

*Proh pudor, Argivi, juvenes adolescentes: vobis ego
pugnantibus confido me-salvaturum naves nostras;
si vero vos pugnam detractabit gravem,
nunc jam illuxit dies, quo sub Trojanis domabimur.
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
indignum, quod nunquam ego eventurum putabam,
Trojanos ad nostras accedere naves; qui prius quidem
fugacibus cervis similes-erant, quae per silvam
thoum, pardaliumque, luporumque escæ sunt,
sic errantes, imbelles, nec natae ad pugnam:
sic Trojani antehac robor et manus Achivorum
manere nolebant ex-adverso, ne paullulum quidem.
Nunc vero procul ab-urbe cavas ad naves pugnant,
imperatoris pravitate, ignaviaque militum,
qui cum-illo contententes, propugnare nolunt
navibus velocibus, sed interficiuntur ad ipsas.*

Verum etsi omnino revera in-culpa est
heros Atrides, late-dominans Agamemno,
quandoquidem contumelia-affecit pedibus-celerem Peliden:
nobis certe nullo-modo licet intermittere pugnam.

Sed medeamurocys *huic malo*; faciles utique sanata mentes
bonorum.] Vos autem nequaquam honeste remittitis a-stre-
nus fortitudine,] omnes fortissimi quum-sitis in-exercitu: nec
vero ego] virum objurgaverim, qui pugnam detractet,
imbellis si-sit: vobis vero succenseo vehementer ex-animo.
O molles, mox sane aliquod malum admittetis gravius
hac ignavia: sed in mentibus reponite singuli
pudorem et *hominum* reprehensionem: certe enim ingens cer-
tamen ortum-est.] Hector jam ad naves bello strenuus pugnat,
fortis, perfregitque portas et longum vectem.

Sic igitur adhortans Neptunus concitavit Achivos.

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges
firmæ, quas ne Mars quidem vituperasset, si-intervenisset,
nec Minerva populorum-concitatrix; nam præstantissimj
delecti Trojanosque et Hectorem divinum manebant,
constipantes hastam hastæ, scutum scuto, densissimis-ordini-
bus:] clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum
vero vir:] seque-invicem-attingebant setis-equinis galeæ splen-
dentibus conis] nutantium: adeo densi stabant inter-se,
hastæ autem crispabantur audacibus a manibus
concussæ: ipsi vero *in hostes* recta tendebant, ardebantque
pugnare.] Trojani autem prius-impetum-fecere conferti; præ-
ibatque Hector] contra ingruens; lapidis-perniciose-ruentis
instar a petra,] quem de vertice fluvius torrens impulerit,
abruptis immenso imbree violentæ retinaculis petræ;
alteque subsiliens volat, resonatque sub ipso
silva; hic autem tutus currit continuo, donec pervenerit
in-planitiem; tum vero nequaquam volvitur, incitatus licet:
sic Hector, hactenus quidem minabatur, usque-ad mare
facile se perventurum ad-tentoria et naves Achivorum,
cadentem: verum quando jam in-densas incidit phalangas,
stetit admodum prope-obnitens. Sed adversi filii Achivorum

- νόσσαντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ὥσαν ἀπὸ σρείων· ὃ δὲ χάσασάμενος πελεμίσθη.
Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
- 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
παρμένετ'· οὗτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοὶ
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
ἀλλ', ὅτω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἔτεόν με
ᾤρεσε θεῶν ὤριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
- 155 Ὡς εἰπὼν ᾤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
Δηϊφობος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεδήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
κοῦφα ποσὶ προβιβάς καὶ ὑπασιπῖδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσχετο δουρὶ φαινίῳ,
160 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφობος δὲ
ἀσπίδα ταυρεῖην σγέθ' ἀπὸ ἔο, δαΐσει δὲ θυμῷ
ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἦρωσ
165 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάετο, χώσατο δ' αἰνῶς
ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαζεν.
Βῆ δ' ἔναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείπειτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῇ δ' ἀσβεστος ὀρώρει.
- 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἀνδρα κατέκτα,
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυτίπου Μέντορος υἱόν.
Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν εἰθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
κόρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιελίσσαι,
175 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέκρεπε δὲ Τρώεσσιν·
ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
Τόν β' υἷος Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἐγχεῖ μακρῷ
νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἐπεσεν μελίῃ ὄως,
ἦτ' ὅρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
- 180 χαλκῷ ταυμονομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσει·
ὣς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμῶως ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαινίῳ.
Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος,
γισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
κρατὸς ἀφαρπάξει μεγάλῃτορος Ἀμφιμάχου·
- 190 Αἶας δ' ὀρμηθέντος ὀρέατο δουρὶ φαινίῳ
Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὲρ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
σμερδαλέῳ κεκαλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
ὥς δέ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσασατ' ὀπίσω
νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
- 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος διῶς τε Μενεσθέως,
ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἴμβριον αὖτ' Αἰάντε, μεμῶστε θυρίδος ἀλκίης.
Ὡς τε δὲ αἶγα λόντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότων
ἀρπάξαντες φέρητον ἀνὰ βωπηλία πυκνὰ,
200 ὁψοῦ ὅπῃ γαίης μετὰ γαιφληγῇσιν ἔχοντα·

percutientes ensibusque et hastis utrinque-acutis,
repulerunt eum a se; ille vero cedens, aspero-concussus-est.
Vociferatus-est autem alta-voce Trojanos inclamans:

Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
perstate: haudquaquam diu me sustinebunt Achivi,
licet valde turmatim seipsos instruxerint:
sed, puto, cedent ab hasta mea fugati, si revera me
incitavit deorum potentissimus, altitons maritus Jovis.

Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque.
Deiphobus vero inter hos elato animo incedebat
Priamides, praequae se tenebat clypeum undique equalem,
leviter pedibus progrediens, et clypeo-tectus procedens.
Meriones autem in-eum direxit hastam fulgentem,
et percussit, neque aberravit, scutum undique aequale
taurinum; id vero haudquaquam trajecit, sed multo prius
in extremo fracta-est longa hasta: Deiphobus vero
scutum taurinum tenuit procul a se: timuit autem animo
hastam Merionae bellicosi; at hic heros
retro sociorum in agmen recessit; iratus-est autem graviter,
utrumque, ob-victoriamque amissam, et hastam quam frequenter.
Profectus-est autem ire praeterque tentoria et naves Achivorum,
allaturus hastam longam, quae ipsi in-tentoris relictæ
erat.] Sed ceteri pugnabant, clamorque immensus ortus-est
Teucer autem primus Telamonius virum interfecit,
Imbrium bellatorem, divitis-equorum Mentoris filium;
habitabat autem is Pedaeum, antequam venissent filii Achivorum,
filiumque Priami notham uxorem habebat, Medesicaten:]
at postquam Danaorum naves venerant recurte,
rursus ad Ilium venit, exercebatque inter-Trojanos:
habitabat autem apud Priamum: isque eum honorabat aequale
ac-filios.] Hunc igitur filius Telamonis sub aurem hasta longa
vulneravit, evulsitque hastam: is autem cecidit, ut fraxinus,
quae montis in-vertice procul conspicui,
aere recisa, tenera terrae folia admovit:
sic cecidit; circumque ipsum sonitum-dedere arma varia
Teucer autem occurrit, cupiens ei arma exuere:
Hector vero in-accurrentem jaculatus-est hasta fulgenti.
Sed ille ex-adverso conspiciatus evitavit aeream hastam
paullulum; hic autem Amphimachum, Creati filium Aclorionis,
venientem in-pugnam, ad pectus percussit hasta:
isque fragorem-edidit cadens, et sonuerunt arma super ipso.
Hector vero occurrit, ut-galeam temporibus aptam
a-capite deriperet magnanimi Amphimachi:
Ajax autem in-accurrentem tendit hasta splendida
Hectorem; sed nusquam ad-corpus pervenit, totus autem ante
horrendo tectus-erat: ille tamen scuti umbonem percussit,
repulitque eum vi magna: is autem cedebat retro
a-cadaveribus ambobus; istaque ad se extraxerunt Achivi.
Amphimachum quidem Stichius, divinusque Menestheus,
principes Atheniensium, portaverunt ad exercitum Achivorum;
Imbrium autem Ajaces, studiosi impetuosae pugnae.
Ut duo capram leones, a-canibus asperos-dentes-habentibus
ereptam, ferunt per virgulta densa,
alte supra terram in malis tenentes:

ὅς βα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύο Αἶαντε κορυστὰ
 τεύχεα σιλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμέχοιο·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προσπαροίθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι·
 βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὀτρυνέων Δαναοὺς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἐνείκαν, ὃ δ' ἱητροῖς ἐπιτεῖλας
 ἦεν ἐκ κλισίῃν· ἐτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 ἀντίαν. Τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἑννοσίχθων,
 εἰσμίμανος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὸς ὀσάντι,
 ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰτεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἀνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 220 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλειον υἱὲς Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 ὦ Θόαν, οὐτὶς ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσων ἔγωγε
 γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 οὔτε τινα δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνη
 225 εἰκων, ἀνδύεται πολέμονα κακόν· ἀλλὰ που οὕτω
 μέλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίωνι,
 κωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδῆϊος ἦσθα,
 ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅτι μεθίεντα ἰδοῖαι·
 230 τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευε τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοστήθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἐτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐτὸς κύνων μέλπηθρας γένοιτο,
 ὃς τις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίσσι μάχεσθαι.
 235 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρὴ
 σπεύδειν, αἱ κ' ὄφελός τι γινώμεθα καὶ δῦ' ἐόντε.
 Συμπερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῦν δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεσθα μάχεσθαι.
 ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 240 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίῃν εὐτυχτον ἵκανε,
 δόσπετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέγνε δὲ δοῦρε·
 βῆ δ' ἴμεν ἄστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ζευκὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
 245 ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος·
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἕως, ἀντεβόλησεν,
 ἐγγὺς ἐπὶ κλισίῃ· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχὺν, φίλτατ' ἐταίρων,
 250 τίπτ' ἦλθες πολεμὸν τε λιπὼν καὶ δηϊότητα;
 ἦ τί βέλθεις, βέλους δέ σε τείρει ἀνωκχή;
 ἦ τέου ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λίλαομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

sic igitur hunc alte tenentes duo Ajaces bellatores,
 arma ei detraxerunt; caput autem molli a cervice
 amputavit Oïlides, iratus ob-Amphimachum :
 misitque illud instar-globi rotatum per turbam;
 Hectori vero ante pedes cecidit in pulveribus.
 Ac tunc quidem valde ex-animo Neptunus iratus-erat,
 ob-nepotem cæsum in gravi pugna :
 profectusque-est ire præterque tentoria et naves Achivorum,
 incitaturus Danaos; Trojanisque calamitatem moliebat.
 Idomeneus autem illi hasta-inclytus occurrit,
 rediens a socio, qui ei nuper e prælio
 venerat, in-poplite vulneratus acuto ære.
 Hunc quidem socii asportarant, ille autem, medicis quum-man-
 dasset,] redibat in tentorium : adhuc enim pugnae cupiebat
 occurrere. Ipsum autem allocutus-est rex Neptunus,
 assimilians-se voce Andraemonis filio Thoanti,
 qui in-tota Pleurone et excelsa Calydone
 Ætolis imperabat, deque instar honorabatur a-populo :
 Idomeneu, Cretensium princeps, quo tandem minæ
 abierunt, quas Trojanis minabantur filii Achivorum?
 Huic autem vicissim Idomeneus, Cretensium dux contra
 locutus-est :] o Thoa, nullus vir nunc in-culpa, quantum ego
 intelligo : omnes enim scimus præliari :
 nec quenuquam timor detinet exanimis, nec quisquam inertiae
 cedens subterfugit pugnam perniciosam : sed ita fere
 videtur nimirum gratum esse præpotenti Saturnio,
 inglorios perire *procul* ab Argo hic Achivos.
 Verum, Thoa : etenim ante bellicosus fuisti,
 hortarique-soles et alium, ubi remittentem videris :
 ideo nunc neu cessa *ipse*, hortareque virum quemque.
 Huic autem respondit deinde Neptunus concussor-terræ :
 Idomeneu, ne ille vir amplius revertatur
 a Troja, sed hic canum ludibrium fiat,
 quicumque in die hoc volens remiserit pugnam.
 Sed age, armis huc sumtis veni : hæc autem simul oportet
 nos maturare, si cui usui fiamus, etiam duo quum-simus :
 in-unum-at-confertur, virtus est viris etiam valde imbellibus ;
 nos autem et cum-fortibus novimus pugnare.
 Sic fatus, ille quidem rursus abiit deus in pugnam virorum :
 Idomeneus autem, quando jam ad-tentorium bene-structam
 venit] induit arma pulcra circa corpus, sumaitque duo-basti-
 lia :] profectusque-est ire fulguri similis, quod Saturnius
 manu acceptum miserit-vibratum a corusco Olympo,
 ostendens signum hominibus ; præclari vero *sumi* ejus radii :
 sic hujus æs splendebat circa pectora currentis ;
 Meriones autem ei, famulus bonus, occurrit,
 prope adhuc a-tentorio : nam hastam æream ibat
 sumturus. Hunc vero allocutus-est vis Idomenei :
 Merione, Moli fili, pedibus celer, carissime sodalium,
 quid-tandem venisti, prælioque relicto et pugna?
 numquid vulneratus-es, telique te affligit cuspis?
 an alicujus rei nuntius ad me venisti? nec certe per-me
 desiderare in tentoriis cupio, sed pugnare.
 Huic autem Meriones prudens contra locutus-est :

255 [Ἰδομενεύ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
ἐρχομαι, εἰ τί τοι ἐγγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείπεται,
οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεῖξάμεν, δὲ πρὶν ἔχεσθον,
ἀσπίδα Διηφόβου βαλὼν υπερνηορέοντας.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
260 δούρατά δ', αἶ κ' ἐθέλησθα, καὶ ἐν, καὶ εἰχοσι δῆεις,
ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνουμαι. Οὐ γὰρ δῖω
ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκάς ἱστάμενος πολέμειν.
Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόδεσσαι,
265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανώνντες.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
πολλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
270 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
ἵσταμαι, ὅππότε νεῖκος δρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον ποῦ τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λήθω μαρναμένους, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν δῖω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
275 οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἀριστοὶ
ἐς λόχον, ἐνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος, ἐξεφάνθη —
τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
280 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔκει·
ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλη στέρνοισι πατάσσει,
Κῆρας δίομεναι, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἀρ τρέπεται χρῶς οὔτε τι λήν
285 ταρβεί, ἐπειδὴν πρῶτον ἐξίζηται λόγον ἀνδρῶν,
ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαί λυγρῇ —
οὐδέ κεν ἐνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας δνοίτο.
Εἴπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος ἢ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὅπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

290 ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντίασειεν,
πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι δὲς,
ἑσταότες, μὴ ποῦ τις ὑπερφιάλως νεμεσῇσῃ·
ἀλλὰ σὺγε κλισίῃνδε κίων ἔλευ ὁρμιον ἐγγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, βοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνέλιτο χαλκεον ἐγγχος,
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολογίδος Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἄμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής,
300 ἵσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστῆν·
τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,
ἢ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῷγε
ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῆδος ἔδωκαν·
τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
305 ἦσαν ἐς πολέμον, κεκορυθιμένοι αἰδοῖσι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
Δευκαλίδῃ, πῇ τ' ἀρ μέμονας καταδύναται διμῖλον,
ἢ ἐπὶ δεξιῷ παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσους,

[Idomeneu, Cretensium princeps ære-loricatorum,]
venio, si qua tibi hasta in tentoriis relicta-est,
eam sumturus; hanc enim confregimus, quam prius habebam,
clypeo Deiphobi percusso ferocientis.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus est:
hastas quidem, si volueris, et unam et viginti invenies,
stantes in tentorio ad parietes collucentes.

Trojanas, quas a-cæsis abstuli. Non enim puto
me a-viris infestis longe stantem pugnare:
ideo mihi hastæ sunt, et scuta umbonibus-munita,
et galeæ, et lorice lucidum residentis.

Huic autem Meriones prudens contra locutus-est:
etiam mihi apud tentoriumque et navem nigram
multa sunt spolia Trojanorum: sed non prope-sunt ad-sum-
dum.] Neque enim et me puto oblitum esse fortitudinis,
sed inter primos in pugna clarante-viros
sto, quando certamen exortum-fuerit belli.
Alium forte aliquem magis Achivorum ære-loricatorum
lateo pugnans, te vero vidisse ipsum puto.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus est:
novi virtute qualis sis: quid te oportet hæc sermocinari?
si enim nunc ad naves seligamur omnes fortissimi
ad insidias, ubi maxime virtus dispicitur virorum:
ubi quique timidus vir, quique fortis, plane-apparet:
(ejus etenim qui-ignavus-est, mutatur color alius ex-alio;
nec ei, immotus ut-sedeat, continetur in præcordiis animus,
sed flexis-genibus-considit, et super ambos pedes sedet;
intusque ei cor valde in-pectoribus palpitat,
mortem exspectanti: stridor autem oritur dentium:
ejus vero qui-fortis-est, nec subinde mutatur color, nec valde
tremat, postquam primum se-collocarit in-insidiis virorum;
optat autem quam-citissime misceri in pugna gravi:)
ne ibi quidem tuos animos et manus aliquis vituperarit.
Si quando enim eminus-vulneratus-fueris pugnans, seu comi-
nus,] non in cervicem tibi a-tergo incidit telum, nec in dor-
sum:] sed vel pectoribus vel ventri occurrerit,
ulterius-recta ruentis, inter primorum-pugnatorum turbam.
Sed age, ne-amplius hæc colloquamur, fatui tanquam,
stantes, ne forte quis supra-modum nos reprehenderit:
verum tute ad-tentorium profectus sume validam hastam.

Sic dixit: Meriones autem, veloci par Marti,
raptim e-tentorio sustulit æream hastam,
secutusque-est Idomeneum, valde pugnae cupidus.
Qualis autem hominum-perniciēs Mars ad-pugnā accedit,
ipsumque Terror, carus filius, simul validus et impavidus,
comitatur, qui terret constantis licet animi bellatorem;
hi quidem e Thracia in Ephyros armabantur,
vel in Phlegyas magnanimos; neque hi
exaudierunt utrosque, alterutris vero gloriam dederunt:
tales Merionesque, et Idomeneus, ductores virorum,
ibant ad pugnam, armati corusco ære.

Hunc et Meriones prior sermone allocutus-est:
Deucalionide, qua-parte fert-animus ingredi turbam?
an ad dextram totius exercitus, an per medios,

ἡ ἐπ' ἀριστερόφιν· ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 δαΐεσθαι πολέμοιο καρχομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἰαντὲς τε δῶα, Τεῦκρός θ', ὃς ἀριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἔλδωσι, καὶ ἔσσύμενον πολέμοιο,
 Ἑκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἔσσεϊται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρόνῳ
 320 ἐμβάλοιο αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι τοῇσιν.
 Ἄνδρ' ὃς οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητὸς τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 χαλκῶν τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδιοῖσιν·
 οὐδ' ἄρ' Ἀχιλλεῖ ῥήξηνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὕτως ἐστιν ἐρίζειν.
 Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατὸν, ὅρα τάχιστα
 εἰδομεν, ἥ τέ τω εὖχος ὀρέζομεν, ἥ τις ἦμιν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρήϊ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὅρρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ἥ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὥς Ἴδομενεῖα ἴδον, φλογὶ εἰκελὸν ἀκτὴν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῶ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ἐπὶ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄλλαι
 335 ἤματι τῶν, ὅτε τε πλεῖστίη κόνις ἀμφὶ καλεῦθους,
 οἳ ἀμυδὴς κονίης μεγάλην ἴσασιν ὀμίχλην·
 ὥς ἄρα τῶν ὁμός· ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
 Ἐφριζεν δὲ μάχῃ φθισιμέβροτος ἐγγεῖησιν
 340 μακρῆς, ὃς εἶχον ταμεσχροῦς· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 αὐτῇ χαλκείῃ κορύθῳ ἀπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακῶν τε φαινῶν,
 ἐρχομένων ἀμυδὶς· μάλα γε θρασυκαρδίας εἴη,
 ὃς τότε γηθῆσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο.
 345 Τῶ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶα Κρόνου υἱε κραταιῷ
 ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετο δαίτῃ λαυρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶκόν· Πηλεΐδῃ πρὸ,
 350 ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἷα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Προσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
 λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολλῆς ἑλός· ἤχθετο γάρ βα
 Τρωῶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνέμεισα.
 Ἦ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρῃ,
 355 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ῥῆδ'·
 τῷ βα καὶ ἀμφοτέρῃ μὲν ἀλεξέμεναι ἄλλεινεν,
 λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ εὐκίως.
 Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἀβρήκτον τ' αὐτὸν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἔνθα, μαιναπολὶός περ ἔων, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἴδομενεὺς, Τρώεσσι μεταλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.

an ad sinistram? quoniam nusquam puto adeo indigere certamine capite-comantes Achivos.

Huic autem Idomeneus, Cretensium dux, contra locutus est:] naves quidem ad medias qui-auxilientur sunt et alii, Ajacesque duo, Teucerque, qui praestantissimus Achivorum arte-sagittandi, strenuus vero etiam in stataria pugna; qui illum satis exercebunt, adeo incitatum ad-pugnam, Hectorem Priamiden, etiamsi admodum fortis est.

Arduum ei erit, valde licet ardenti pugnare, illorum superato robore et manibus invictis, naves incendere; quando non ipse Saturnus injecerit ardentem torrem navibus velocibus. Homini vero non cesserit magnus Telamonius Ajax, qui mortalisque sit et edat Cereris fruges, aereque violabilis sit, magnisque saxis:

ne Achilli quidem virorum-agmina-perrumpenti cesserit, in stataria-quidem-pugna; pedibus vero nequaquam licet contendere.] Nobis autem huc ad-sinistram tene exercitus, ut citissime] videamus, an cui gloriam praebiturus-simus, an quis nobis.] Sic dixit: Meriones autem, veloci par Marti, coepit ire, donec pervenissent in exercitu, quo eum ille juss-erat.] Hi autem quum Idomeneum viderent, flammæ similem fortitudine,] ipsum et famulum, cum armis artificiose-factis, cohortantes per turbam, in ipsum omnes irruebant.

Hisque cominus exstitit certamen ad puppes navium.

Ut vero quum a stridulis ventis *actae* ingruunt procellae, die eo, quum plurimus pulvis *est* per vias;

quum (*venti*) simul pulveris magnam erigunt nebulam: sic igitur horum concurrit pugna, ardebatque in animo invicem-se per turbam interficere acuto aere.

Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis longis, quas tenebant cutem-incidentes; oculosque perstrin-gebat] splendor aereus, galeis a lucentibus *emicans*, loriceisque recens-tersis, scutisque fulgentibus, congrediventium in-unum: valde audax-animo esset, qui tunc gavisus-esset videns laborem, nec animo-esset-tur-batus.] Sed dissentientes duo Saturni filii potentes viris heroibus struebant dolores graves.

Jupiter quidem Trojanis et Hectori volebat victoriam, illustrans Achillem pedibus velocem; nec omnino *tamen* volebat populum perdere Achaicum, ad Ilium; sed Thetin honorabat, et filium *ejus* forti-animo.

Argivos vero Neptunus excitabat interveniens, clam emersus e-cano mari: dolebat enim a-Trojanis *illos* domari, Jovique vehementer iratus-erat. Sane quidem ambobus unum *erat* genus, atque unus ortus; sed Jupiter prior natus-fuerat, et plura noverat: quocirca etiam *Nephtunus* palam quidem auxiliari cavebat, clam vero semper concitabat eos per exercitum, viro assim-ilatus.] Hi autem certaminis vehementis et omnibus-sequi belli terminum alternantes, in utrosque direxerunt, infractumque insolubilemque, qui multorum genia solvit.

Tum, semicanus licet esset, Danaos cohortans Idomeneus, Trojanis insiliens fugam incussit.

- Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καθυσθένεν ἔνδον ἔοντα,
 385 ἥτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἄριστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχέσθῃσι πιθήσας.
 370 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκειτο δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν ὑψὶ βιδάन्τα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χάλκεος θν φορέεσκε, μέσθ' ἔν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξατο φωνήσεν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 εἰ ἐτέδον δὴ πάντα τελευτήσεις δσ' ὑπέστης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἄριστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὅπυιέμεν· εἰ κε σὺν ἀμμῖν
 380 Ἰλίου ἐκπέστης εὐναῖόμενον πολέσθρον.
 Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλαε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην
 ἥρω· Ἰδομενεὺς. Τῷ δ' Ἀσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 περὶς πρόσθ' ἔππων· τῷ δὲ πνέοντες κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαϊμὸν ὑπ' ἀνθερεῦνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἥριπτε δ', ὥς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἡ ἀχερωῖς,
 390 ἡ δὲ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 ὥς ὁ πρόσθ' ἔππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς,
 βεδρυχῶς, κόνιος δεδραγμένος αιματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος ἔχεν·
 395 οὐδ' ὅγ' ἐτόλμησεν, δῆτ' ὡν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἀψ' ἔππους στρέφει. Τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χάλκεος, θν φορέεσκε, μέσθ' ἔν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέας ἔκπεσε δίφρου·
 400 ἔππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίου ἀγνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλευατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεὺς· κρύφθῃ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' εἴσῃ,
 τὴν δρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νόρπῃ χαλκῷ
 διωκτὴν φορέεσκε, δῶα κανόνεσσ' ἀραρυαῖν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐδάη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος εἴσεν
 410 ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν βα βαρεῖς χεῖρὸς ἀφῆκεν,
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἥπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Διήφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἀτιτος κείτ' Ἀσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 εἰς Ἀἰδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
 γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ρά οἱ ὦπασα πομπόν.

Interfecit enim Othryoneum, e-Cabeso ingressum :
 qui quidem nuper belli ad famam venerat :
 petebat autem Priami filiarum forma præstantissimam,
 Cassandram, indotatam : pollicitusque fuerat magnum opus,
 a Troja *quantumvis* invitos depulsurum se filios Achivorum.
 Illi vero senex Priamus *eam* promiserat, et adnuerat se
 daturum-esse : ille autem pugnabat, promissis fretus.
 Idomeneus vero in-illum collimabat hasta fulgenti,
 et percussit sublimi gradu-incedentem assequutus ; nec arcum
 lorica] ærea, quam gestabat, medio vero in ventre *illam* fixit.
 Fragorem-edidit cadens : ille autem super-eo-gloriatus-est, di-
 xitque:] Othryoneu, sane te supra mortales laudo omnes,
 si utique vere omnia perficies, quæ pollicitus-es
 Dardanidæ Priamo ; is autem promisit filiam suam.
 Et tibi nos hæcce polliciti præstiterimus :
 dederimus Atridæ filiarum forma præstantissimam,
 ex-Argis arcessitam, quam-ducas : siquidem nobiscum
 Illi expugnaveris bene-habitatam urbem.
 Sed sequere, ut apud naves colloquamur pontum-transeuntes
 de nuptiis : quippe nequaquam soceri illiberales sumus.
 Sic fatus, pede *eum* traxit per acre prælium
 heros Idomeneus. Huic autem Asius venit vindex,
 pedes, ante equos ; hos autem anhelantes in humeros *ejus*
 assidue tenebat auriga famulus : ille vero cupiebat animo
 Idomeneum percutere ; is autem illum prior percussit hasta
 ad jugulum sub mento, penitusque hastam adegit.
 Cecidit ille, sicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus-
 alba,] vel pinus alta, quam quidem in-montibus fabri viri
 exciderunt securibus recens-exacutis, navale-lignum ut-sit :
 sic ille ante equos et currum jacebat porrectus,
 dentibus-frendens, pulverem manibus-prehendens sanguino-
 lentum.] Sed *ejus* auriga excussus-est mente, quam ante habe-
 bat ;] neque is ausus-est, hostium effugiens,
 retro equos vertere : eum autem Antilochus bellicosus
 hasta medium transfodit assecutus : neque arcuit lorica
 ærea, quam gerebat ; medio autem in ventre *illam* fixit.
 Atque hic quidem anhelans affabre-facta excidit sella :
 equos autem Antilochus, magnanimi Nestoris filius,
 abegit a-Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.
 Deiphobus vero admodum prope venit Idomeneum,
 de-Asio dolens, et jaculatus-est hasta fulgenti :
 at ille quidem ex-adverso conspiciatus evitavit æream hastam,
 Idomeneus ; occultatus-est enim sub clypeo undique æquali,
 quem (hic) cortis boum et oorusco ære
 tornatum gerebat, duobus manubris aptatum :
 sub hoc totum se-collegit, supervolavitque ærea hasta :
 aridum vero ei clypeus incurstante resonuit
 hasta : neque irritam robusta manu emiserat *Deiphobus*,
 sed percussit Hippasidem Hypsenorem, pastorem virorum,
 ad jecur sub præcordiis, confestimque ei genus solvit.
 Deiphobus vero valde super-eo-gloriatus-est, alte clamans :
 Non utique inultus jacet Asius : sed ipsum puto,
 ad Orcum licet euntem validas-portas-habentem, durum,
 gavisurum-esse in animo ; quoniam ei dedi comitem.

᾽Ως ἔφατ' Ἀργαίοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
120 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
Τὸν μὲν ἐπειθ' ὑποδύντα δύο ἑρήρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχλοῖο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἴστο δ' αἰεὶ
125 ἥ τίνα Τρώων ἐρεβενῇ νυκτὶ καλύψαι,
ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἐνθ' Αἰσούταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
ἥρω' Ἀλαάθοον — γαμβρός δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
130 τὴν πέρι κῆρι φιλισησ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ δηλικὴν ἐκέκαστο
κἀλλεῖ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
γῆμεν ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
τὸν τόθ' ὅτ' Ἰδομενῇ Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
135 θάλας ὅσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύναντ' οὔτ' ἀλέασθαι·
ἀλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑπὶ πᾶν ἄνθρωπον
ἀτρέμας ἐσταάτα στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
ἥρω' Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
140 χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἤρκει δλεθρον·
δὴ τότε γ' αὖθον δῦσεν, ἐρείκόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπέπηγαι,
ἢ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμειζεν
ἔγχεος· ἔνθα δ' ἐπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
145 Ἰδομενεὺς δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
Δηϊφῶδ', ἢ ἄρα δὴ τι εἰσχομένῳ ἔξιον εἶναι
τρὶς ἐνὸς ἀντὶ περᾶσθαι· ἐπεὶ σύ περ εὐχέαι αἰδώς·
δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμείοι,
ὄρα ἰδὴ οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
150 ὡς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνωας δ' αὖ τέκετ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τέκετ', πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἐνεικαν,
σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἀλλοῖσι Τρώεσσιν.
155 ᾽Ως φάτο· Δηϊφῶδος δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
ἢ τινὰ που Τρώων ἐταρῖσσαιτο μεγαθύμων,
ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἷος.
᾽Ωδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Αἰεΐαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὁμίλου
160 ἰσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιεν διῶ,
οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἔοντα μετ' ἀνδράσιν οὔτε τίεσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένος ἔπαια πετρῶντα προσήυδα·
Αἰεΐα, Τρώων βουλῆφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἰπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
165 Ἄλλ' ἔπειτ' Ἀλκαθῷ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
γαμβρὸς ἔδον ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἔόντα·
τὸν δὲ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρειεν.
᾽Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρινεν·
βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῇ, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.
170 Ἄλλ' οὐκ Ἰδομενῇα φόβος λάβετ' ἐπὶ λυγέτοιο δῖς,

Sic dixit : Argivis autem dolor ortus est eo gloriantē ;
Antilocho autem maxime bellicoso animum commovit ;
non tamen, dolens licet, suum neglexit socium,
sed accurrens protexit, et ei scutum præstendit.
Hunc quidem deinde subeuntes duo cari socii,
Mecisteus, Echii filius, et divinus Alastor,
naves ad cavas portabant, graviter gementem.

Idomeneus autem non remittebat robur magnum ; sed cupiebat assidue] vel aliquem Troium tenebrosa nocte tegere, vel ipse fragorem-edere *cadentem*, dum-depelleret exitium Achivis.] Tunc *Æsytæ Jovis-alumni carum filium* heroem Alcathoum (gener autem erat Anchisæ ; maximamque-natu duxerat filiarum, Hippodamiam, quam valde ex-animo dilexit pater et veneranda mater in domo ; supra-totum enim æqualium-cœtum eminebat pulcritudine, et operibus, ac prudentia ; quare et ipsam duxerat vir nobilissimus in Troja lata) : hunc tum sub Idomeneo Neptunus domuit, vertigine-injecta oculis lucidis, præpedivitque pulcra membra. Neque enim retro fugere poterat, nec declinare : sed tanquam columnam, vel arborem alto-vertice-comantem, sine-motu stantem, in-pectus medium vulneravit hasta heros Idomeneus, disciditque ei circum loricae æream, quæ ei antea a corpore arcebat perniciem : tunc vero aridum resonuit, concisa circa hastam. Fragoremque-edidit *ille* cadens, hasta vero in corde fixa-erat, quod quidem ipsi palpitans, etiam extremum-ferrum quassabat] hastæ : ibi vero deinde remisit impetum validus Mars ; Idomeneus autem valde super-eo-gloriatus-est, alte clamans :

Deiphobe, numquid jam recte-judicamus, operæ esse, tres pro uno occidi? quando tu gloriaris sic : o bone, quin et ipse adversus statum mihi, ut videas, qualis Jovis soboles huc venerim ; qui primus Minoem genuit, Cretæ custodem : Minos vero genuit filium eximium Deucalionem : Deucalion autem me genuit, multis viris regem Creta in lata : nunc vero huc *me* naves advexerunt, tibi que perniciem, et patri, et ceteris Trojanis.

Sic dixit : Deiphobus autem bifariam deliberavit, utrumne aliquem alicubi Trojanorum sibi-adjutorem-assumeret magnanimorum,] regressus ; an experiretur etiam solus. Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse, ire ad *Æneam* : eum vero postremum invenit agminis stantem : jugiter enim *is* Priamo succensebat divino, quod *ipsum*, strenuus qui-esset inter viros, nequaquam honorabat.] Prope autem stans *Deiphobus*, verbis alatis *eum* allocutus-est:] *Ænea*, Troium princeps, nunc te omnino oportet sororis-marito auxiliari, si quid te affinis-cura tangit. Verum sequere, Alcathoo auxilium-feramus, qui te olim, sororis-maritus, nutritiv in sedibus parvulum : hunc vero Idomeneus hasta-inclytus interfecit.

Sic dixit : illi vero animum in pectoribus commovit : *ivitque Æneas* adversus Idomeneum, valde pugne studiosus. At non Idomeneum fuga cepit, puerulum veluti,

ἀλλ' ἔμεν', ὥς θε τις σὺς οὖρεσιν ἀλκι πεποιθὼς,
 θετε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὸν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῦτον ὑπερθεῖν
 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπεται· αὐτὰρ ὀδόντας
 476 θήγει, ἀλέσθαι μεμῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας·
 ὥς μένει Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα βοηθῶν· αὖθ' ἑταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἑσροῶν, Ἀφαρηά τε Δηϊπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 480 τοὺς θγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' ὦλ' ἀμύνετε· δεῖδ' αὖ αἰνῶς
 Αἰνεΐαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἑναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥθις ἄνθος, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 486 Εἰ γὰρ δημηλική γε γεινομένα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 αἰψά κεν τὴ φέροιτο μέγα κράτος, ἥτε φεροίμην.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες
 πλησίοι ἕστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνεΐας δ' ἐτέρωθεν ἐκέλευτο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφροῦν τε Πάριν τ' ἑσροῶν καὶ Ἀγνήνορα δῖον
 οἱ οἱ ἄμ' ἡγεμόνες Τρώων ἕσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πύομεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὥς Αἰνεΐα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 496 ὥς ἰδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον εἰς αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κονάβει, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔσχοι ἀλλων,
 500 Αἰνεΐας τε καὶ Ἴδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
 ἵεν' ἀλλήλων ταμείνι χροά νηλεὶ χαλκῷ.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἴδομενῆας·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεῦστο χάλκεον ἔγχος·
 αἰχμῇ δ' Αἰνεΐαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 506 ὄχετ', ἐπεὶ β' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς δρυσεν.
 Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμακον βάλε γαστέρα μύσσην·
 βῆξε δὲ θώρηκος γυῖον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἤφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Ἴδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἑσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὥμοισιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 οὔτ' ἄρ' ἐπαῖξαι μεθ' ἑὸν βέλος οὔτ' ἀλέσθαι.
 Τῷ βα καὶ ἐν σταδῇ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ,
 516 τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφροδός· ὃ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ἀλλ' ἔθηκε καὶ τόδ' ἄμαρτεν, ὃ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 υἱὸν Ἐνυαλίοιο· δι' ὧμου δ' ὄριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄριμος Ἀρης
 υἱὸς εἰοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεῖσι νέφεσσι
 ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐλεμένος, ἐνθα περ ἄλλοι

sed mansit, ut quum quis aper in-montibus robore fretus,
 qui manet tumultum advenientem magnum virorum
 loco in deserto, horretque dorso superne :
 oculi vero ei igne lucent : ac dentes
 acuit, repellere cupiens canes, atque etiam viros :
 sic manebat Idomeneus hasta-inclytus, nec retrocessit,
 Aeneam invadentem pugna-celerem : inclinabatque socios,
 Ascalaphumque aspiciens, Aphareumque, Deipyrumque,
 Merionenque, et Antilochum, peritos pugnae :
 hos hic adhortans verbis alatis allocutus est :

Adeste, amici, et mihi jam soli succurrite; timeo vero talē
 Aeneam incurrentem pedibus velocem, qui me aggreditur;
 qui perquam validus est in pugna-ad-viros interficiendos :
 et vero habet juventutē florem, quod robur est maximum.
 Si enim eadem-aetate essemus, hoc cum animo :
 statim vel is referret magnam gloriam, vel ipse referrem.

Sic dixit : hi autem omnes, unum mentibus animum habē-
 tes,] propinqui constiterunt, scuta humeris acclinantes.
 Aeneas autem ex-altera-parte hortabatur suos socios,
 Deiphobumque, Parinque aspiciens, et Agenorem divinum,
 qui secum duces Trojanorum erant : ac deinde
 copiae sequebantur, ut-si post arietem sequuntur pecudes
 potum-ductae a pastu; laetatur autem mente pastor :
 sic Aeneas animus in pectoribus laetatus est,
 ut vidit copiarum agmen sequens se ipsum.

Hi vero de Alcathoo cominus-in-pugnam ruerant
 longis hastilibus : circa pectora vero aēs
 horrendum resonabat, hastis-petentium per turbam
 se-invicem : duo autem viri bellicosi, egregii-prae ceteris,
 Aeneasque, et Idomeneus, pares Marti,
 cupiebant alter-alterius vulnerare corpus saevo aere.
 Aeneas autem primus jaculatus est in-Idomeneum :
 at is quidem ex-adverso conspicatus, evitavit aeream hastam :
 cuspisque Aeneas vibrans in terram
 abiit; quippe incassum robusta e manu exsillierat.
 Idomeneus autem Cenomauum percussit, ventrem in medium;
 rupitque loricae cavitatem, intestina autem aēs
 penetrans-hausit: ille vero in pulvere lapsus, prehendit terram
 palma.] Idomeneus autem ex mortuo quidem longa-umbra
 hastam] evulsit; at-non etiam alia potuit arma pulcra
 humeris detrahare; urgebatur enim telis.
 Non enim amplius firmi artus pedum erant cupienti,
 nec ad insiliendum, repetitum suam hastam, nec ad-evi-
 tandum.] Ideoque in stataria pugna quidem arcebat saevum
 diem,] ad-fugiendum vero non amplius facile eum pedes fere-
 bant e pugna.] In-hunc autem gradu abeuntem jaculatus est
 hasta fulgenti] Deiphobus; quippe in-eum fovebat iram per-
 petuo semper;] sed ille et tunc aberravit; Ascalaphumque per-
 cussit hasta,] filium Martis; per humerumque rapida hasta
 penetravit : hic vero in pulverem lapsus, prehendit terram
 palma.] Necdum adhuc quidquam resciverat clamorosus impe-
 tuosus Mars,] filium suum cecidisse in acri pugna :
 sed ille quidem summo in-Olympo sub aureis nubilus
 sedebat, Jovis consiliis conclusus, ubi ceteri

625 ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐργόμενοι πολέμοιο.

Οἱ δ' ἄμπ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
Δηϊφόβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πηληκα φαεινὴν
ἤρπασε· Μηριόνης δὲ, τοῦ ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
δοῦρι βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς

630 αὐλώπτις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.

Μηριόνης δ' ἐξαυτὶς ἐπάλμενος, αἰγυπιδὲς ὦς,
ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
ἀπ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. Τὸν δὲ Πολίτης,
αὐτοκασιγνήτος, περὶ μέσσω χεῖρε τιθήνας,

635 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηέος, ὅφρ' ἴκεθ' ἔππους
ὀπείας, οἳ οἱ ὅπισθε μάχης ἡδὲ πολέμοιο
ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
οἱ τὸνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάγοντα,
τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοῦτάτου ἔβρε χειρὸς.

640 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσπεστος ὀρώρει.

Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφάρηα Καλητορίδην ἐπορούσας
λαμὼν τύφ', ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ὀξέϊ δουρί·
ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
καὶ κόρυς· ἄμπρ' οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

645 Ἀντίλοχος δὲ Θῶνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
ἦ· ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές αὐχέν' ἰκάνει·
τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κόνιῃσιν
κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροις πετάσσας.

650 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,

παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
εἰσὼ ἐπιγράψαι τέρενα χροᾶ νηλεῖ χαλκῷ
Ἀντίλοχου· πέρι γάρ βα Ποσειδάων ἐνοστήθων

655 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀνευ δῆτων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
στρωφᾷ· οὐδέ οἱ ἔγχος ἐχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
σειόμενον ἐλέλιχτο· τίτυσκειτο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
ἦ· τευ ἀκοντίσσαι, ἡς σχεδὸν δρμηθῆναι.

660 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὔτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ,
ἐγγύθεν δρμηθεὶς ἀμενῆνυσεν δέ οἱ αἰγμὴν
κνασχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγέτρως.

Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν', ὅς-τε σκύλος πυρὶ καυστος,

665 ἐν σάκει Ἀντίλοχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γάχης·

ἀπ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' Ἀλεεινών·

Μηριόνης δ' ἀπὸντα μετασπόμενος βάλε δουρί

αἰδοίων τε μεσηγῦ καὶ ὀμφαλοῦ, ἐνθα μάλιστα

γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς διζυροῖσι βροτοῖσιν·

670 ἐνθα οἱ ἔγχος ἐπηξεν· ὃ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρί

ἤσπαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες

Ἰλᾶσιν οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν·

ὥς ὃ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν,

ἄρα οἱ ἐκ γροῶς ἔγχος ἀνεσπᾶσαι· ἐγγύθεν ἔλθων

675 ἦρκε Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Δηΐπυρον δ' Ἔλενος ἔριψε σχεδὸν ἦλασε κόρσιν
Θρηάκιδ', μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
ἡ μὲν ἀποπλαγῆθεῖσα χαμαὶ πέσσε· καὶ τις Ἀχαιῶν

immortales dii erant, prohibiti a-pugna.

Hi autem de Ascalapho cominus-in-pugnam ruebant :

Deiphobus quidem ab Ascalapho cassidem lucidam

rapuit ; Meriones vero, veloci par Marti ,

hasta ei brachium ferit insiliens, e manuque

oblonga galea humi resonuit lapsa.

Meriones autem denuo insiliens, vulturis instar,

extraxit ex-imo brachio validam hastam ;

retroque sociorum ad agmen cessit. Hunc autem (*Deiphobum*)

Polites,] germanus-frater, medium manibus circumplexus ,

eduxit e praelio horrissono, donec perveniret ad-equos

veloces, qui ei post pugnam et praelium

stabant, aurigamque et currum ornatu-varium habentes :

qui illum ad urbem portabant graviter gementem ,

laborantem ; ac sanguis ex recens-vulnerata defluebat manu.

At ceteri pugnabant, clamorque immensus exortus-est.

Tum Aeneas in Aphareum Caletoriden irruens ,

ad jugulum ferit, contra se versum, acuta hasta :

inclinatum-est autem in-alteram-partem caput, et clypeus alli-

gatus-sequebatur,] et galea ; circaque eum mors fusa-est ani-

mm-perdens.] Antilochus autem Theonem terga-vertentem-

observans,] vulneravit insiliens ; et venam totam abscidit,

quæ per dorsum currens penitus ad-cervicem pervenit ;

hanc totam abscidit : ille autem supinus in pulvere

decidit, ambas manus dilectis sociis extendens.

Antilochus autem insiliit, et detrahebat arma ab humeris ,

circumspectans : Trojani vero circumsistentes aliunde alius

telis-feriebant scutum latum, variegatum, nec poterant

intro perstringere tenerum corpus sævo ære

Antilochi : undique enim Neptunus concussor-terræ ,

Nestoris filium tuebatur, etiam inter multa tela.

Non enim unquam seorsum ab-hostibus erat, sed inter ipsos

versabatur : nec ei hasta cessavit, sed admodum assidue

quassata vertebatur ; parabatque mente sua ,

aut in-aliquem eminus-jaculari, aut cominus irruere.

Sed non latuit Adamantem hæc animo-parans in turba ,

Asiaden, qui ei percussit scutum medio acuto ære ,

cominus invadens : inefficacem-reddidit autem ei cuspidem

cæruleis-crinibus Neptunus, vitam *Antilochi* ei invidens.

Et alterum quidem illic mansit, ut sudēs igne-præusta ,

in scuto Antilochi ; alterum autem dimidium jacebat in terra :

retro autem sociorum ad agmen cessit mortem evitans :

Meriones vero abeuntem in-secutus ferit hasta

perdendaque inter et umbilicum, ubi maxime

est Mars (*vulnus belli*) gravis miseris mortalibus :

illic ei hastam infixit : is autem *eam* secutus circa hostile

palpitabat ; ut quum bos, quem in-montibus bubulci viri

vinculis-contortis invitum vi ligatum ducunt :

sic iste vulneratus palpitabat paullisper quidem, haud admo-

dum diu:] donec ei e corpore hastam evulsit prope accedens

heros Meriones ; ei vero tenebræ oculis tlexerunt.

Deiπpyrum autem Helenus gladio cominus percussit tempus

Thracio, magno, et galeam perruptam-abscidit :

hæc quidem excussa, humi decidit ; et quidam Achivorum

μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένην ἥρωϊ ἀνακτι,
 δέξῃ δόρυ κραδᾶων· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλειπεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν ἐγχεῖ δρυόνει
 585 ἔειπ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν δισσῶ·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ
 θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς διστός.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυοφιν μεγάλην κατ' ἀλωήν
 ὁρώσκεισιν κύμασι μελανόχροες, ἣ ἐρέβινθοι,
 590 πνοιῇ ἔπο ληγυρῇ καὶ λικημητήρος ἐρωῇ·
 ὥς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκάς ἔπτατο πικρὸς διστός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὖεσον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 ἀντικῦρ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεινῶν,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφίλειτο μελινὸν ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἶδς ἄνωγ·
 600 σφενδόνην, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦεν· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλληλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐτάσεν, οὐδὲ διακρὸ δυνήσατο χάλκον ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 ἔγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ἕλκος ἀργυρόηλον
 ἄλ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὃ δ' ἐπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
 ἀξίνην εὐχάλκον, εἰαίνῳ ἀμφὶ παλάμῳ,
 μακρῷ, εὖέεστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὃ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδάσειης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσίοντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πρυμᾶτης· λάκε δ' ὁστέα, τὼ δὲ οἱ ὅσσε
 πᾶρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κινήσιν
 ἰδνώθη δὲ πεσών· Ὅ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 620 Λεῖψέτέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφίαιοι, δεινῆς ἀκρόρητοι αὐτῆς.
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχος οὐκ ἐπίδουεῖς,
 ἦν ἐμὲ λωδῆσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
 Ζηνὸς ἐριβρεμέττω χαλεπὴν ἐδδείτε μῆνιν
 625 ὀϊζύν· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφέρεσι πόλιν αἰπήν.
 Οἷ μιν κορυδίην ἀλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 μάψ' οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἔπει φιλέσθε παρ' αὐτῇ·
 γῶν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν
 πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτείνειν δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς·
 630 ἀλλὰ ποθὶ στήσεσθε, καὶ ἱσσύμενοι περ, Ἄρης.
 Ζεῦ πάτερ, ἣ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

pugnantium inter pedes devolutam sustulit ;
 ei vero oculos tenebrosa nox cooperuit.

Atriden autem dolor cepit, pugna strenuum Menelam :
 prodiitque minitans Heleno heroi regi,
 acutam hastam vibrans : hic vero arcus cornu adduxit.
 Ambo autem simul-concurrebant; alter quidem hasta acul
 cupiebat jaculari; alter vero, a nervo, sagitta :
 Priamides quidem deinde ad pectus percussit sagitta
 loricae cavitatem, resiliit autem acorba sagitta.
 Ut vero quum a lato ventilabro magnam per arcem
 saliant fabae nigrae, vel cicera,
 flatu sub stridulo et ventilatoris impetu :
 sic a lorica Menelai gloria-sublimis
 multum rejecta, longe volavit acerba sagitta.
 Atrides autem manum, praelio strenuus Menelans,
 eam percussit, quae tenebat arcum bene-politum; inque ara
 ex-adverso per manum infixa-est aerea hasta.
 Retro autem sociorum in agmen cessit ille, mortem evitans,
 manu suspensa; et una-trahebatur fraxinea hasta.
 Et hanc quidem e manu traxit magnanimus Agenor,
 ipsamque manum colligavit scite-torta ovis lana,
 funda, quam ipsius famulus tenebat pastori virorum.

Pisander vero recta in-Menelau gloria-sublimem
 ibat : eum autem ducebat fatum funestum mortis ad-fmen.
 a-te, Menelae, ut-sterneretur in gravi pugna.
 Hi quando jam prope erant, inter se concurrentes,
 Atrides quidem aberravit, atque ipsi aversa-est hasta :
 Pisander vero scutum Menelai gloria-sublimis
 percussit, nec penitus potuit aes adigere :
 prohibuit enim scutum latum, fractaque-est in extrema-parte
 hasta : hic tamen mente sua gavisus-est, et sperabat victoriam.
 Atrides autem extracto ense argenteis-clavis-distincto,
 insiliit in Pisandrum; ille autem sub scuto desumsit pulcrum
 securim ex-aere-scite-factam oleaginum circa manubrium,
 longum, bene-politum; simulque alter-alterum assecutus-est.
 Nempe hic (Pisander) galeae conum ferit equinis-setis-dense
 summam sub cristam ipsam : ille vero accedentem, in-fronte,
 naso super extremo; crepueruntque ossa, sed oculi ejus
 ad pedes sanguinolenti humi deciderunt in pulvere :
 incurvatusque-est concidens; ille autem pedem in pectoribus
 ponens] armaque occiso-exiit, et glorians verbum dixit :

Relinquetis ita demum naves Danaorum citis-equis,
 Troes superbi, gravis insatiabiles pugnae :
 alio quidem flagitioque et probro non carentes,
 quo me violastis, improbi canes : nec quidquam animo
 Jovis altitonantis gravem veriti-estis iram,
 hospitalis; qui aliquando vobis evertet urbem altam.
 Qui meam ingenuam uxorem et opes multas
 illacessiti abduxistis, quum hospitio-accepti-essetis ab ipsa :
 nunc vero in naves cupitis pontum-transeuntes
 ignem perniciosum jacere, occidereque heroas Achivos :
 sed aliquando coercebimini, impetuosus licet, a-pugna.
 Jupiter pater, sane te ajunt sapientia superare ceteros,
 homines ac deos; abs te tamen haec omnia sunt.

Ὀϊον δὲ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὀδριστῆσιν,
Τρωσιν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
35 φιλοπίδους κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο.

Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
τῶν πέρ τις καὶ μάλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασι.

10 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροδὸς αἱματόεντα
συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλκιμένεος βασιλῆος,
Ἄρπαλλον, ὃ βα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίδων
15 ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
ὃς βα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκῶν ἐλάσσαι·
ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων,
πάντοσε παπταίνων, μὴ τις χροά χαλκῷ ἐπαύρη.

20 Μηριόνης δ' ἀπώντος ἔει χαλκίηρ' οἰστόν·
καὶ β' εἶβαλε γλουτὸν κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οἰστός
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρθησεν.
Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐδοί, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
25 κείμε ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
ἐς δάφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἰλιον ἱρῆν,
ἐχθύμενοι· μετὰ δέ σφι πατήρ κίε, δάκρυα λείδων·
ποιή δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

30 Τῷ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
ξείνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
τοῦ θεε χωόμενος προΐει χαλκίηρ' οἰστόν.
Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
35 ἐκ β' εὐ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ εἶπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος,
νόσση ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι ὅς ἐν μετὰροισιν,
ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῳέεσσι δαμῆναι·
τῷ β' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλείνειν Ἀχαιῶν,
40 νῶσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
Τὸν βαλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὥκα δὲ θυμὸς
ῥῆγετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδὲ τι ᾔδῃ,
45 ὅτι βὰ οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστοτέρᾳ δηϊώωντο
λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
ἔκλετο· τοῖος γὰρ γαίητοχος Ἐννοσίγαιος
ἔστυν Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
ἀλλ' ἔχεν, ἥ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐξέλιτο,
50 ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀπιστιάων·
ἐνθ' ἔσαν Αἰαντὸς τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
τὴν ἐρ' ἄλδς πολιτῆς εἰρυνόμεναι· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
ἰαχρεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.

55 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
Λακροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαειμόεντες Ἐπειοί,

Ut nunc viris gratificaris injuriolis

Trojanis, quorum animus semper vi-injusta-gaudens est, nec
possunt] pugna satari omnibus-aeque-gravis belli.

Omnium quidem satietas est, et somni, et amoris,
cantusque dulcis, et laudatæ saltationis,
quorum quidem aliquis etiam magis appetit desiderium exple-
re,] quam belli : Trojani vero pugnae insatiabiles sunt.

Sic locutus, arma quidem a corpore sanguinolenta
detrahens, sociis dedit Menelaus insignis :
ipse vero iterum reversus primis-pugnatoribus immixtus-est.

Tunc ei filius insiliit Pylæmenis regis
Harpalion, qui quidem patrem dilectum secutus-erat, pugnatu-
rus,] ad Trojam ; sed non rediit in patriam terram :
qui tunc quidem Atridae medium scutum ferit hasta

cominus, nec penitus potuit aes adigere :
retro autem sociorum in agmen cessit, mortem evitans,
quoqueversus circumspectans, ne-quis sibi corpus ere attin-
geret.] Meriones autem in-abeuntem misit aëratam sagittam ;
et percussit clunem ad dextrum : ac sagitta

e-regione per vesicam sub osse penetravit.
Subsiciens autem ibidem, carorum inter manus sociorum,
animam efflans, tanquam lumbricus, in terra
jacebat extensus ; et sanguis niger effluebat, rigabatque terram.
Circa hunc Paphlagones magnanimi occupabantur ;
in currumque levatum ducebant ad Ilium sacram,
dolentes ; interque ipsos pater ibat, lacrimas fundens :
ultio autem nulla filii contigit mortui.

Ob-hunc vero Paris interfectum valde animo iratus-est ;
hospes enim ei erat multos inter Paphlagonas :
propter-hunc igitur is iratus emisit aëratam sagittam.
Erat autem quidam Euchenor, Polyidi vatis filius,
divesque, fortisque, Corinthi domos habitans,
qui bene sciens fatum suum extiale, in navi tamen profectus-
est :] saepe enim ei dixerat senex bonus Polyidus,
eum aut morbo sub gravi interitum suis in aëdibus,
aut inter Achivorum naves a Trojanis domitum-iri :
ideo simul gravemque animadversionem evitabat Achivorum,
morbumque tetrum, ut ne pateretur dolore animo.
Hunc percussit Paris sub maxilla et aure : protinusque animus
abiit a membris, horrendaque ipsum caligo occupavit.

Sic hi quidem pugnabant, instar ignis ardentis :
Hector autem non audierat Jovi dilectus, nec quicquam norat,
quod sibi navium ad sinistram caedebantur
copiæ ab Argivis ; facile autem etiam victoria Achivorum
fuisset ; taliter enim terram-cingens Neptunus
impellebat Argivos, insuperque robore ipse auxiliabatur ;
sed perstabat Hector, ubi primum portas et murum insillierat,
perruptis Danaorum densis ordinibus scutatorum ;
ubi erant Ajacisque naves et Proteisilai,
litus ad maris cani subductæ ; ac supra
murum ædificatus-erat humillimus, ubi maxime
acerrimi erant in-pugna ipsique viri et equi.

Illic autem Eætoi, et Iæones-talares-vestes trahentes,
Locri, et Phthii, et illustres Epel,

σπουδῇ ἐπαίσσοντα νειῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 ὤσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἰκελον Ἑκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 ἦρχ' υἱὸς Πετεῖο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο
 Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' ἔς· αὐτὰρ Ἑπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτολεμὸς τε Ποδάρκης·
 ἦτοι δ' ἄμ' υἱὸς Ὀϊλῆος θεοίοιο
 695 ἔσκε, Μέδων, Ἀλάντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναϊεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἀνδρα κατακτάς,
 γυνῶν μητροῦτῃς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ δ' Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 ναῦπιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἶας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχύς υἱός,
 ἵστατ' ἀπ' Ἀλάντος Τελαμωνίου οὐδ' ἡβαιόν·
 ἀλλ' ὥκτ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 705 προμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἷον ἐύθρον ἀμφὶ ἐέργει,
 ἱεμένω κατὰ ὠλκα· τεμεί δέ τε τέλος ἀρούρης·
 ὧς τὸ παρβεβῶντε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 λαοὶ ἔπονθ' ἔταροι, οἱ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
 διπλότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς γούναθ' ἔκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σπῆδὴ ὑσμίνῃ μέμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γάρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἱπποδασείας,
 715 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μελίνα δοῦρα·
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὔστρόφῳ οἷς ἄνωγ'
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Δῆ ῥα τόδ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 720 μάραντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορὶ χαλκοχορυστῇ·
 οἱ δ' ὅππῃ βαλλόντες ἑλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ δῖστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἡνιμέσσαν,
 725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραβῆρτοισι πιθέσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,
 τοῦνεκά καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιδόμεναι ἄλλων·
 ἀλλ' οὕτως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα·
 [ἄλλω δ' ὀρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδῆν·]
 ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐκπυρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μέλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδωκεν·
 Τρῶες δέ με γὰρ ἀθύρουν, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 οἱ μὲν ἀφροσύνην σὺν τεύχεσιν, οἱ δέ μάχονται
 παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος καλεῖ ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·

acriter irruentem a-navibus arcebant; nec tamen poterant
 repellere a se, flammæ similem, Hectorem divinum:
 bellatores quidem Atheniensium in-primum-locum-electi, et
 690 iis autem] imperabat filius Petei, Menestheus: cumque una
 quebantur] Phidasque Stichiusque Biasque fortis: atque ei-
 Epels] Phylidesque Meges, Amphionque Dracinsque.
 Ante Phthios autem, Medonque bellicosusque Podares;
 atque hic quidem nothus filius Oilei divini
 erat, Medon, Ajacis frater; et habitabat
 in Phylace, terra procul a patria, viro interfecto,
 fratre novercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
 at ille, Podarces, Iphicli filius Phylaciadæ erat:
 hi quidem ante Phthios magnanimos armati,
 naves defendentes, una-cum Bœotia pugnabant.
 Ajax vero nondum omnino, Oilei velox filius,
 absistebat ab Ajace Telamonio, ne paullulum quidem:
 sed sicut in novali duo-boves nigri compactile aratrum,
 parem animum habentes, trahunt; circaque ipsorum
 ima cornua multus erumpit sudor;
 atque hos quidem jugum solum bene-politum distinet,
 vadentes per sulcum; proscinditque aratrum fundum ar-
 sic isti conjuncti-prope admodum stabant inter-se.
 Verum enim Telamonium multique et strenui
 viri sequebantur socii, qui ei scutum vicibus excipiebant,
 quando ipsi defatigatioque et sudor genua occupasset.
 Non-vero Oiliaden magnanimum Locri sequebantur;
 non enim ipsis in-stataria pugna constabat suus animus;
 non enim habebant galeas æreas equinis-setis-densas,
 neque habebant clypeos bene-orbiculatos et fraxineas hastas
 sed arcubus et scite-torta ovīs lana (funda),
 ad Ilium simul secuti-sunt, freti; quibus deinceps
 crebro jacientes, Trojanorum rumpebant phalanges.
 Tunc vero illi (Ajaces) quidem ante, cum armis-artificios-
 factis,] pugnabant cum-Trojanisque et Hectore ære-armati
 hi autem (Locri) a-tergo jacientes, latebant: nec quicquam
 pugnae] Trojani amplius memores-erant; conturbabant enim
 eos sagittæ.] Tunc exitiose a-navibus et tentoriis
 Trojani recessissent ad Ilium ventosum:
 nisi Polydamas audacem Hectorem allocutus-esset astutus
 Hector, intractabilis es ad-obsequendum monitis.
 Quoniam tibi eximie dedit deus bellica opera scire,
 ideo et consilio vis peritus-esse-supra ceteros:
 at nequaquam simul omnia poteris ipse solus consequi.
 Alii enim tribuit deus bellica opera;
 [alii autem artem-saltandi, alii citharam et cantum;]
 alii vero in pectoribus posuit mentem late-sonans Jupiter
 prudentem; cujus quidem multi fructum-percipiunt homines
 atque talis et urbes servavit; præcipue autem hoc ipse ag-
 vit.] Sed ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
 Undique enim te circum corona belli flagrat:
 Troiani autem magnanimi, postquam trans murum iverunt
 alii quidem subducunt-se cum armis, alii vero præliantur
 pauciores cum-pluribus, dissipati circa naves.
 Quin tu retrocedens voca huc omnes proceres:

ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασασάμεθα βουλήν,
ἥ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυχλήϊσι πάσωμεν,
αἱ' ἔθελῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
πᾶρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. Ἦ γὰρ ἐγώ γε
δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὼν ἀποστήσονται Ἀχαιοί
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μῖμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης στήσεται δῖω. [μὴν,
Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπή-
[αὐτίκα δ' ἐξ ὁγέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίσ-
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
αἶψα δ' ἐλευσομαι αὐτίς, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτελώω.

Ἦ βᾶ, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόντι οἰκῶς,
κεληγῶς, διὰ δὲ Τρώων πέτ' ἦδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοῖδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντας ἐπασσέοντο, ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλυον ἀοδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηϊφροδὼν τε, βῆν θ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
Ἀσιδὼν τε Ἀδάμαντα καὶ Ἀσιον, Ὑρτάκου υἱόν,
ποῖτα ἀνὰ προμάχους, διζήμενος, εἰ που ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέ-
ῃσι· οἱ μὲν δὴ νηυσὶ ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν [θροῦς·
γεσιν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τεύχεϊ ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοσέσης,
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠΰκομοιο,
θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγγῶ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἀρίστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτὰ,
πῶ τοι Δηϊφροδὸς τε, βῆν θ' Ἑλένοιο ἀνακτος,
Ἀσιδὼς τε Ἀδάμας ἦδ' Ἀσιος, Ὑρτάκου υἱός;
πῶ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰτῶς ὀλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἐκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάτην αἰτιάσθαι·
ὄλοτε δὴ ποτε μάλλινον ἐρωῆσαι πολέμοιο [τηρ.
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γαίνατο μὴ-
Ἔς οὐ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγεῖρας ἐταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ὄντες διμυλόμεν Δαναοῖσιν
πολεμῶς· ἔταροι δὲ κατέκτανεν, οὐδ' σὺ μεταλλῆς.
Ὀῖω Δηϊφροδὸς τε βῆν θ' Ἑλένοιο ἀνακτος
ἀφροσύνην, μακρῇσι τετυμμένω ἐγγχείησιν
ἀμφοτέρω, κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαυῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἄλκις δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.
Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἥρωες.
Βᾶν δ' ἱμεν, ἐνθα μάλιστα μάχῃ καὶ φύλοπις ἦεν,
ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλην Ὀρθαῖον τε καὶ ἀντίθεον Πολυφῆτην,
Πάλμουν τε Ἀσκανῖον τε, Μόρουν θ', υἱὸν Ἴπποτιόνος·
οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἤλθον ἀμοιβοὶ
τοῖ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.

deinde vero recte totum inire-poterimus consilium;
utrumne in naves multa-transtra-habentes irruamus,
si quidem velit deus dare robur; an jam-deinceps
a navibus abeamus illasi: certe enim equidem
timeo, ne hesternum rependant Achivi
debitum; quoniam apud naves vir insatiabilis belli
manet, quem nondum omnino a-pugna cessaturum puto.

Sic dixit Polydamas: placuit autem Hectori sermo tutus;
[continuo vero e curribus cum armis desiliit in-terram,]
et eum appellans verbis alatis allocutus-est:

Polydama, tu quidem hic retine omnes fortissimos;
at ego illac ibo, et occurram praelio:
protinus autem revertar, postquam bene illis mandavero.

Dixit: et cum-impetu-abiit, monti nivoso similis,
inclamans, perque Trojanos volabat, et per socios.

Hi autem ad Panthoiden fortitudinis-amanter Polydamanta
omnes ocyus-accurrebant, postquam Hectoris audierant vo-
cem.] Atque hic Deiphobumque, vimque Heleni regis,
Asiadenque Adamantem, et Asium, Hyrtaci filium,
ibat per primos-pugnatores, quærens, sicubi inveniret.

Hos autem invenit non-jam prorsus illæsos, nec inextinctos:
sed hi quidem jam navium ad puppes Achivorum,
sub manibus Argivorum jacebant animabus deperditis;
alii autem in muro erant eminus- cominusque-vulnerati.

Verum statim invenit pugnae ad sinistram lacrimosæ
divinum Alexandrum, Helenæ maritum pulcras-comas-haben-
tis,] animos-addentem sociis, et incitantem ad-pugnam:
prope autem stans, eum allocutus-est probrosis verbis:

Infaste-Par! forma præstantissime, mulierose, deceptor,
ubi tibi Deiphobusque, visque Heleni regis,
Asiadesque Adamas, atque Asius, Hyrtaci filius?
ubi vero et Othryoneus? nunc perit tota a culmine
Ilios alta? nunc tibi coorta-est gravis perniciēs.

Hunc autem vicissim allocutus-est Alexander divinæ-for-
mæ:] Hector: quoniam tibi animus est insonem culpæ;
alias quidem forte magis cessans a-prælio
fuerim, non nunc, quoniam neque me prorsus imbellem ge-
nuerit mater:] ex quo enim apud naves pugnam suscitasti so-
ciorum,] ex eo hic manentes congregimur cum-Danais
indesinenter: socii autem cæsi-sunt ii, quos tu quæris.

Duo-soli, Deiphobusque visque Heleni regis,
abierunt, longis sanciatī hastis,
ambo, in manu; cædem autem arcebat Saturnius.

Nunc vero duc, quo te cor animusque jubet:
nos enim promississimi una sequemur, neque omnino puto
virtute carituros, quantum quidem in nobis virium est:
ultra vires autem non licet, quantumvis cupido, pugnare.

Sic fatus, flexit fratris animum heros.

Profecti-sunt autem ire, ubi maxime pugna et prælium erat;
ubi cum-copis Cebrionesque et eximius Polydamas,
Phalces, Orthæusque et divinus Polyphetes,
Palmyusque, Ascaniusque, Morysusque, filius Hippotionis;
qui ex Ascania glebosa venerant suls-vicibus
die-præcedenti; tunc vero Jupiter eos impulit-ad pugnandum.

796 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
 ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρός Διὸς εἴσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἄλλ' ἰμύγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κούρτα παληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην,
 βρῖνοισιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπεληύητο χαλκός·
 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φασινὴ σείετο πηληγῆ.
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπαιρᾷτο προποδίζων,
 εἰ πῶς οἱ εἴσειαν ὑπασπίδια προδιβῶντι·
 ἄλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 Αἶας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιδάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν εἰλθέ· τίη δειδίσσαι αὐτάς
 Ἀργεῖους; οὔτοι τι μάχης ἀδάημονές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμμεν Ἀχαιοί.
 Ἥ θήν που τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἥ κε πολὺ φθαῖν εὐνοιομένη πόλις ὁμῇ
 χερσὶν ὕφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, διπλότε φεύγων
 ἀρήση Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσοντας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κόνιοντες πεδίῳ.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο παῖδ' ἑμὸς Ἐκτωρ·
 Αἶαν ἀμαρτοπέε, βουγᾶιε, ποῖον λείπεις
 825 εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 εἶην ἥματα πάντα, τάκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 τιομένη δ', ὥς τίς τ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὧς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργεῖοισιν
 πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσσαι, αἶ κε ταλάσσης
 830 μείναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι γρῶα λειριόεντα
 δάψει· ἀτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνοὺς
 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθεν.
 835 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
 ἀκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρῶων ἐπιόντας ἀρίστους.
 Ἥχῃ δ' ἀμφοτέρων ἔκτε' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ε.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ, πίνοντά περ ἔμπης,
 ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Φράζεο, δῖε Μάχῃδον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοῇ θαλαρῶν αἰζηῶν.

Hi autem ibant, vehementium ventorum similes turbini,
 qui ex tonitru patris Jovis ingruit in-campam,
 immanique cum-tumultu mari miscetur, insurguntque mari
 fluctus aestuantes multo-strepitu-resonantis maris,
 tumidi, spuma-albescentes, ante quidem alii, ac deinceps alii;
 sic Trojani, ante quidem alii stipati, ac deinceps alii,
 aere coruscantes cum ducibus sequebantur.
 Hector vero præibat, hominum-perniciæ par Marti,
 Priamides; ante se autem tenebat scutum undique æquæ,
 pellibus densum, cui multum superinductum-erat æs:
 circumque ejus tempora fulgens quassabatur cassis.
 Quoquo-versum vero circa phalanges tentabat, pedem-ut
 rens,] si quo-modo sibi cederent sub-clypeo progredienti:
 sed non conturbabat animum in pectoribus Achivorum.
 Ajax autem primus provocavit, magnis-passibus gradibus:
 Mirifice, propius accede: cur territas-aic temere
 Argivos? nequaquam pugnae imperiti sumus,
 sed Jovis flagello pernicioso domiti-sumus Achivi.
 Sane quidem tibi animus sperat directurum-to-esse
 naves; in-promtu vero manus ad-repellendum sunt et nobis
 Sane longe ante-erit bene-habitata urbs vestra
 manibus sub nostris captaque excisaque, quam naves dir-
 ptas.] Tibi vero ipsi aio tempus prope esse, quando superius
 supplicabis Jovi patri et aliis immortalibus,
 velociore accipitribus ut-sint tui jubar-pulcris equi,
 qui te ad-urbem ferant, pulverem-excitantes per-campam.
 Sic ei locuto supervolavit dextra avis,
 aquila altivolans; acclamavit autem populus Achivorum,
 confirmatus augurio: ille vero respondit, splendidus Hector:
 Ajax blatero, ingens-jactator, quid dixisti?
 utinam enim ego ita Jovis filius ægidem-tenentis
 essem per-dies omnes, peperissetque me veneranda Jove,
 honorarer autem sicut honoratur Minerva et Apollo:
 ut jam dies hæc malum fert Argivis
 omnibus prorsus; ac tu inter-illos occideris, si ausus-fueris
 manere meam hastam longam, quæ tibi corpus floridum
 lacerabit: ac Trojanorum saturabis canes atque alites
 pinguedine et carnibus, prostratus ad naves Achivorum.
 Sic igitur locutus, præibat æsis: hi vero una sequebantur
 clamore immenso, acclamabat autem populus a-tergo.
 Argivi vero ex-altera-parte acclamabant, nec oblitii-sunt
 fortitudinis, sed manebant Troium invadentes fortissimos.] ut
 Clamor autem utrorumque pervenit ad-æthera et Jovis laus

ILIADIS XIV.

Jovis fraus.

Nestorem autem non latuit clamor, bibentem licet,
 sed Asclepiaden verbis alatis allocutus-est:
 Adverte, divine Machaon, quomodo futura-sint hæc opera
 solido major sane ad naves clamor florentium-æstate juvenum

Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθρα οἶνον,
εἰς ἥκε θερμὰ λαστρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπο βρότον αἵματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἑλθὼν τάχα ἔσομαι ἐς παρυπὴν.
Ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
καί μιν ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Ἔλπετο δ' Ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δέξει χαλκῷ·
στῇ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσίδεν ἔργον δεικῆς,
τοὺς μὲν δρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθεν,
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέπιπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῇ,
ὅσοσμενον λιγέων ἀνέμων λαινήρᾳ κέλευθα
αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλινδεται οὐδετέρωστε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταβῆμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
ὡς δ' ἡρώων ῥορμαίνε, δαΐζόμενος κατὰ θυμὸν
δογδάδ', ἢ μεθ' ὁμίλον τοι Δαναῶν ταχυπόλων,
ἢ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. Οἱ δ' ἄλληλους ἐνάριζον,
μαρναμένον· λάχεια δέ σφι περὶ χροὶ χαλκὸς ἀτειρῆς,
νυσσομένων ἔλφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοσιν.
Νέστορι δὲ ζυμβληντο Διοτρεφεῆς βασιλῆες,
πᾶρ νῆων ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γάρ β' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
ἐπ' ἑρ' ἁλὸς πολίτης· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονδε
ἔρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑλὼν, ἐδυνήσατο πάσας
αἰγυαλὸς νῆας χαδένει· στείνοντο δὲ λαοί·
τῷ β' ἀπὸ προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
ῥήνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεύραθον ἄραι.
Τῷ β' οὐ γ' ἄφελοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
ἔρχετο ἐρεϊδόμενοι, κλονὲς ἀρόροι· ἄχνυτο δὲ σφιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· Ὅ δὲ ζυμβλητο γεραίος,
Νέστωρ, πῆλξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι· Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
πίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελείῃ ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
ὡς ποτ' ἐπηπελιήσεν ἐν Τρῳέσσ' ἀγορεύων,
μὴ πρὶν πᾶρ νῆων προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτείνειν δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος τὸς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὡ πόποι, ἦ β' καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχὺλλεύς,
οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ·
ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆταιτο.
Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
ἄβρηκτον νῆων τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἄλιστατον ἔχουσιν
κλειμῆς οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,

Verum tu quidem nunc hibe sedens nigrum vinum,
donec calida lavacra pulcris-comis Hecamede
calefecerit et abluerit tabum sanguinolentum :
at ego profectus, cilo cognoscam, ad speculam.

Sic fatus, scutum sumsit affabre-factum filii sui,
jacens in tentorio, Thrasyamedis equum-domitoris,
aere collucens ; ille autem habebat clypeum patris sui.
Sumsit et validam hastam, praefixam, acuto aere :
stetitque extra tentorium ; protinus autem inspexit rem indi-
gnam,] hos quidem turbatos, illos turbantes a-tergo,
Trojanos ferocientes : dirutus vero erat murus Achivorum.
Ut quum nigrescit pelagus magnum unda tacita,
praesagiens stridorum ventorum celeres motus
sic *immotum*, nec provolvitur in-hanc-vel-illam partem,
antequam aliquis certus descenderit a Jove ventus :
sic senex *secum* agitabat, distractus in animo
bifariam ; utrum turbam finiret Danaorum citis-equis-uten-
tium,] an ad Atriden Agamemnonem, pastorem virorum.
Sic autem ei cogitanti visum-est utilius esse,
proficisci ad Atriden. Illi vero, alii-alios interficiebant,
pugnantes : resonabat autem circa corpus aere solidum,
dum-ferirentur ensibusque et hastis utrinque-acutis.

Nestori autem obviam-facti-sunt Jovis-alumni reges,
a navibus ascendentes, quotquot vulnerati-fuerant aere,
Tydides Ulyssesque et Atrides Agamemno.
Longe enim seorsum a-pugna subductas-erant naves *ipsorum*,
litore in maris cani : nam primas usque-in-planitiem
traxerant, ac murum ad puppes aedificarant.
Neutiquam enim, latum quamvis esset, potuit omnes
litus naves capere : arctabantur autem copias :
ideo pinnarum-modo (*alias ante alias*) eas subduxerant et
implerant totius] litoris os magnum, quantum complecteban-
tur promontoria.] Itaque hi videre-cupientes tumultum et pu-
gnam,] hasta nixi, ibant frequentes : tristabatur autem ipsis
animus in pectoribus. *His* vero obviam-factus-est senex
Nestor, perterrefecitque animum in pectoribus Achivorum.
Quem et compellans allocutus-est rex Agamemno :

O Nestor Neleide, magna gloria Achivorum,
cur relicto bello viros-perdente huc venis?
metuo ne jam mihi perficiat verbum impetuosus Hector,
ut quondam minatus-est inter Trojanos concionans,
non prius se a navibus ad Ilium rediturum-esse,
quam igne naves incendisset, interfecissetque etiam *nos ipsos*.
Is sic concionabatur : haec sane nunc omnia perficiuntur.
Dii-boni ! certe etiam alii bene-ocreati Achivi
in animo ponunt adversus-me iram, sicut Achilles ;
nec volunt pugnare ad puppes navium.

Huc autem respondit deinde Gerenius eques Nestor :
certe jam haec adsunt-ita facta, nec alio-modo
Jupiter altitonans ipse *ea* reficere-potuerit.
Murus enim jam corruit, cui confidebamus,
inviolabile naviumque et *nostrum* ipsorum munimen *eum*
fore:] hi vero ad naves veloces pugnam obstinatum sustinent
indiesinenter : nec amplius noveris, diligenter licet speculans,

60 διποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὅς ἐπιμῆξ κτείνονται, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἔκει.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος βῆξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε καλεῦω
 δύνειναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
 τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἧ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἀβρήκοντων νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἑλαρ ἔσσεσθαι·
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέει φίλον εἶναι,
 70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἥδεα μὲν γάρ στε πρόσφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδωκεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντας.
 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἀγχι θαλάσσης,
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλῃ διαν·
 ἔψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμάσσομεν, εἰσέκην ἔλθῃ
 νύξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον δὲ φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ἐλῶν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. [σεῦς-
 Οὐλόμεν', αἰθ' ὠφέλλες ἀεικέλιου στρατοῦ ἄλλου
 85 σιγαίνειν, μὴδ' ἄμμιν ἀνασσεῖν· ὅσιν ἄρα Ζεὺς
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπέειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὅρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὲ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρύσγειαν
 καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἷζόμεν κακὰ πολλά;
 90 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἀγοίτο,
 δεκτὴ ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάσειν,
 σκηπτουχὸς τ' εἴη, καὶ οἱ πειθόλοιο λαοὶ
 τοσοῖδ' ὅσοισιν σὺ μετ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σε ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἵπες]
 δὲ κέλειαι, πολέμοιο συνεστατός καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὐσσελμούς ἄλῃδ' ἔλκωμεν, ὅρρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρῶσιν μὲν εὐκτὰ γέννεται, ἐπικρατέουσι περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς θλεθρὸς ἐπιβρέπη. Οὐ γάρ Ἀχαιοὶ
 100 στήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλῃδ' ἔλκομενάων,
 ἄλλ' ἀποπαττανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 Ἔνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμέλβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 ἀργαλήν· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὐσσελμούς ἄλῃδ' ἔλκωμεν ὕψας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, δὲ τῆς δέ γ' ἡμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἢ νέος, ἢ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένω εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἔγγυς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἴ κ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι καὶ μή τι κῶρυ ἀγάσῃσθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὲ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·

ultra-ex-parte Achivi agitati turbentur :

adeo promiscue caduntur, clamorque ad-caelum pervenit.
 Nos vero deliberemus, quomodo futura-sint haec opera,
 siquid consilium proficiet : pugnam vero non nos suadeo
 ingredi : nullo enim modo vulneratum licet pugnare.

Hunc autem rursus allocutus-est rex virorum Agamemnon :

Nestor, quoniam navium ad puppes pugnant,
 murus vero non profuit structus, nec quicquam fossa,
 in qua *facienda* multa passi-sunt Danai, sperabantque animo
 inviolabile naviumque et ipsorum munimentum fore :
 ita fero Jovi videtur praepotenti gratum fore,
 inglorios perire longe-ab Argis hic Achivos.
 Noram enim quando lubens Danais auxiliabatur ;
 scio autem nunc, quod illos (*Trojanos*) quidem aequae beati-
 diis] illustrat, nostrum vero robur et manus *nostras* ligavit.
 Verum agite, quemadmodum ego dixero, obsequamur omnes.
 Naves, quaecunque primae subductae-sunt prope mare,
 trahamus, omnesque deducamus in mare divinum ;
 in-alto vero ancoris stabiliamus, donec venerit
 nox divina, si vel in-ea abstineant a-pugna
 Trojani ; deinde vero deducere-poterimus naves omnes.
 Non enim reprehendendum, fugere malum, ne per noctem quidem ;
 melius *fecerit* qui fugiens effugerit malum quam qui
 captus-fuerit.] Illum autem torve intuens allocutus-est ingre-
 osus Ulysses :] Atrida, quale tibi verbum fugit o-septo dentium !
 Perditae, utinam ignavo exercitui alii
 praeeses, non-autem nobis imperares ; quibus Jupiter
 a-juventute dedit etiam usque-ad senium conficere
 ardua bella, donec perierimus singuli.
 Siccine vero tibi-fert-animus Trojanorum urbem vicis-latis
 derelinquere, cujus gratia perpetimur-aerumnosi mala multi ?
 Tace, nequis alius Achivorum hunc audiat
 sermonem, quem non vir quidem in ore omnino tulerit,
 quicunque norit suo animo sana loqui,
 acceptriferque fuerit, et ei paruerint copiae
 tantae, quantis tu inter Argivos imperas :
 [nunc autem tuam improbo omnino mentem, quam aperuisti :
 qui jubes, praelio jam conserto et pugna,
 naves bonis-transtis in-mare deducere, ut adhuc magis
 Trojanis quidem optata contingant, jam superantibus licet
 in-nos autem gravis perniciēs ingruat. Non enim Achivi
 sustinebunt bellum, dum-naves in-mare deducuntur ;
 sed respicient, cedentque e-pugna.
 Tunc tuum consilium nocebit, princeps virorum.
 Huic autem respondit deinde rex virorum Agamemnon :
 o Ulysse, valde quidem meum attigisti animum increpatio
 gravi ; sed neutiquam ego invitos jubebam
 naves bonis-transtis in-mare deducere filios Achivorum.
 Nunc vero *utinam* sit qui isto quidem melius consilium dica-
 vel juvenis, vel senex : mihi autem lubenti exstiterit.
 Inter-hos vero et locutus-est pugna strenuus Diomedes :
 prope est vir (non diu inquiremus), siquidem velitis
 obsequi ; et nequid succensentes *me* vituperetis singuli ;
 quoniam natu-minimus sum inter vos ;

πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
[Tydeus, quem Thebis ingesta terra cooperuit.]
15 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
ῥαιον δ' ἐν Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἡδὲ Μέλαις, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεὺς,
πατὴρ ἑμοῖο πατὴρ ἄρετῇ δ' ἦν ἐξοχος αὐτῶν.
Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατὴρ δ' ἔμδ' Ἀργεὶ νάσθη,
20 πλαγχθεὶς ὥς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγρημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
ἀφνειὸν βιότοιο, ἄλλος δὲ οἱ ἦσαν ἀρουραὶ
πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
πολλὰ δέ οἱ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντα· Ἀχαιοὺς
25 ἔγχεῖ· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὥς ἔτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γὰρ καχὸν καὶ ἀνδραχίδα φάντες,
μῦθον ἀτιμῆσαιτε πεφασσόμενον, δν κ' εὖ εἶπω.
Δεῖτ' ἴομεν πολεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη·
ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊότητος,
30 ἐκ βαλέων, μὴ πού τις ἐφ' ἄλκιον ἔλαος ἀρῆται·
ἄλλος δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τὸ πάρος περ
θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφροσύαν· οὐδὲ μάχονται. [Θοντο·
Ῥε εἶπαι· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
βάν· ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμ-
35 νω.] Οὐδ' ἄλασκοπιήν εἴχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος· [ῥων.
ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἰοικώς·
ἀεττηρὴν δ' εἰε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδην, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
40 γῆρῃ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
δεκρομένω· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ φρένες οὐδ' ἤβαια.
Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιο, θεὸς δὲ ἐσιφλώσειεν.
Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
ἄλλ' ἔτι που Ἰτρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
45 εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόφειαι αὐτοὺς
φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
Ῥε εἶπὼν μέγ' ἔδυσεν, ἔπεσσύμενος πεδίοιο.
Ῥσσαν δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἡ δεκάχιλοι
ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος,
50 τόσσον ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐννοσίχθων
ἔκριν' Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος· ἔμβαλ' ἑκάστω
καρδίῃ, ἄλληλκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
Ἦρῃ δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
σιῶ· ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ βίου· αὐτίκα δ' ἔγνω
55 τὸν μὲν ποικνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
εἰσπασσίνην καὶ δαείρα, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδῆς·
ἦμεν εἰσεῖδε· στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μεγμήριξ δ' ἔπειτα βούμπη πότνια Ἦρῃ,
60 ὅπως ἔξαπαφοῖτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἦε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
εἰδὲν εἰς Ἰδῆν, εὖ ἐντύνασαν ἔαυτην,
εἰ πως ἱμελείητο παραδραθῆεν φιλόττη
ἢ χορῇ, τῷ δ' ἔπλετο ἀπῆμονά τε λιάρων τε
65 χεῖρ' ἐπὶ βλεφαρόσιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν.
Ἦν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,

patre tamen e forti et ego genere me gloriator esse.
[Tydeo, quem Thebis ingesta terra cooperuit.]
Portheo enim tres filii egregii procreati sunt,
habitabant autem in Pleurone et excelsa Calydone,
Agrus ac Melas, tertius vero erat eques Ceneus,
pater mei pater; virtute autem praecebat inter illos.
At hic quidem ibi mansit; pater vero meus Argis habitavit,
exulans: ita enim Jupiter voluit, et dii ceteri.
Adrasti autem duxit unam filiarum, habitabatque domum
divitem opum, abundeque ei erant arva
tritici-feracia, multique plantarum erant horti utrinque;
multa etiam ei pecora erant; superabat autem omnes Achivos
hastae-peritia: haec vero erant audienda vobis, ut verum est.
Ideo non me genere quidem ignobilem et imbellem putantes,
sententiam spreveritis libere-prolatam, quam recte dixerō.
Agite, eamus ad-pugnam, etsi vulnerati, pro necessitate:
ibi vero deinde ipsi quidem propinqui-stemus praelio,
extra tela, ne forte quis super, vulnere vulnus accipiat:
ceteros autem adhortantes immittemus: qui jam pridem,
animo gratificantes, seorsum-stant, nec pugnant.
Sic dixit: illi vero ei plane auscultabant, et obsecuti sunt:
profectique sunt ire, praeibatque ipsis rex virorum Agamem-
no.] Nec vero caecam-speculationem habuit inclytus Terrae-
concursor; sed ad ipsos accessit, seni viro similis:
dexteram autem prehendit manum Agamemnonis Atridae,
et eum compellans verbis alatis allocutus est:
Atride, nunc vero certe Achilles pestiferum cor
laetatur in pectoribus, caedem et fugam Achivorum
spectanti: quoniam non ei inest mens, ne exigua quidem.
Verum ille quidem sic pereat, deusque illum exstinxerit.
Tibi vero nondum prorsus omnino dii beati irati sunt:
sed adhuc, credo, Trojanorum duces ac principes
latum pulvere-implebunt campum; tuque spectabis ipse
fugientes ad urbem, a navibus et tentoris.
Sic locutus, altum exclamavit, cursu-concitus per-cam-
pum.] Quantum novies-mille clamant, vel decies-mille
viri in pugna, certamen committentes Martis:
tantam ex pectoribus vocem rex Concursor terrae
emisit: Achivis vero ingens robur injecti unicuique
in-cor, indesinenter ut-pugnarent ac praeliarentur.
Juno autem inspexit, aureum-solium-habens, oculis,
stans, ex Olympo, a vertice; statimque agnovit
hunc quidem satagentem per pugnam clarantem-viros,
fratrem-germanum et levrum, gaudebatque animo.
Jovem vero in summo cacumine fontibus-irriguæ Idæ
sedentem vidit; odiosus autem ei erat animo.
Cogitavit deinde magnis-oculis veneranda Juno,
quomodo deciperet Jovis animum segidem-tenentis.
Hoc autem ei in animo optimum visum-est consilium,
ire ad Idam, postquam-scite ornasset se ipsam,
si forte cuperet ille juxta-dormire per-amorem
ipsius corpori, ei autem somnum innocuumque dulcemque
ipsa funderet in palpebras ac praecordia prudentia. [rat,
Profectaque-est ire in thalamum, quem ei carus filius struxit

- Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 κληίδι κρυπτή, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 Ἐνθ' ἤϊ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.
 170 Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἑλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό βρά οἱ τεθυωμένοι ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 ἔμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκετ' αὖτμή.
 175 Τῷ β' ἦγε χροὰ καλὸν ἀλειψάμενη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαεινοῦς,
 καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἐάνδ' ἔσθ' ὅν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ·
 180 χρυσεῖς δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυίαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόνεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Κρηδέμεν δ' ἐφύπερθε καλύφατο διὰ θαῶν,
 185 καλῶ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἔδθησάτο καλὰ πέλδιλα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροὶ θήκατο κόσμον,
 βῆ β' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον εἶπεν·
 190 Ἥ βρά νύ μοι τι πῖθιο, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω;
 ἡέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 195 αὖδα δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσνύδα πότνια Ἥρη·
 ὅδε νῦν μοι φιλότῃ καὶ ἱμερον, ὅτε σὺ πάντας
 δαμνῇ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἰμι γὰρ ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ἥκεανδ' ἄν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐδ' τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
 δεξάμενοι Ῥεῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 τοὺς εἰμ' ὀφομένη καὶ σφ' ἀκριτα νείκεα λύσω.
 Ἥδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 εὐνῆς καὶ φιλότῃος, ἐπεί χόλος ἔμπεισε θυμῷ.
 Εἰ κείνῳ γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
 εἰς εὐνὴν ἀνέσσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 αἰεὶ καὶ σφι φίλην τε καὶ αἰδοῖα καλεομένην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη·
 οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεδν' ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκόνησιν ἱαύεις.
 Ἥ, καὶ ἀπὸ στήθεσιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 ποικίλον· ἔνθα δὲ οἱ θεακτῆρια πάντα τέτυκτο·
 ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἱμερον, ἐν δ' ὀδυσσεὺς
 πάρφασις, ἦε· ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων.
 Τὸν βρά οἱ ἔμβαλε χερσὶν ἔπος· ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τειρ' ἐγκατέθεο κόλπῳ,
 220 ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι

Vulcanus, solidasque fores postibus aptaverat
 claustris occulto, quod haud deus alius aperiret.
 Illuc haec ingressa, fores clausit fulgentes.
 Ambrosia quidem primum a corpore amabili
 sordes omnes purgavit, unxitque se pingui oleo,
 divino, suavi, quod ipsi odoriferum erat;
 cujus, et si modo-agitaretur in Jovis solida-sere domo,
 penitus ad terramque et caelum pervenit halitus:
 eo illa corpus pulcrum quum-unxisset, ac capillos
 pexuisset, manibus cincinnos composuit nitentes,
 pulcros, divinos, de capite fluentes immortalis.
 Circum porro divinum peplum induit, quem ei Minerva
 expollierat elaboratum, intexueratque artificii-plena multa:
 aureisque eum fibulis ad pectus nectebat.
 Cinxit autem se zona, centum fimbriis concinnata;
 et in aures immisit scite-perforatis auriculis,
 tribus-gemmarum-oculis-insignes, elaboratas: gratiaque et
 fulgebat multa.] Calyptra autem desuper velavit-se angustis-
 sima dearum,] pulcra, recens-facta: quae candida erat ut sol;
 pedibus vero sub nitidis ligavit pulcros calceos.
 Tum postquam omnem circum corpus posnerat ornatum,
 profecta est ire ex thalamo; advocatamque Venerem,
 ab aliis seorsum diis, his verbis allocuta est:
 Nunquid mihi obsequi-voles, dilecta filia, ita eo quod di-
 xero? an recusaveris, irata ob-id animo,
 quod ego Danais, tu vero Troibus auxiliaris?
 Huic autem respondit deinde Jovis filia Venus:
 Juno, veneranda dea, filia magni Saturni,
 eloquere, quidquid cogitas: perficere autem me animus ju-
 bet,] si possum quidem perficere, et si effectus est.
 Hanc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno:
 da nunc mihi amabilitatem et desiderium, quo tu omnes
 domas immortales atque mortales homines:
 vado enim visura almae fines terrae,
 Oceanumque, deorum parentem, et matrem Tethym,
 qui me in suis aedibus benigne nutrierunt et educarunt,
 acceptam a-Rhea, quando Saturnum late-sonans Jupiter
 terram subter dejecit et infructuosum mare:
 hos vado visura, et ipsis innumeras lites dirimam.
 Jam enim diuturno tempore inter-se abstinent
 cubili et amore, quoniam ira eorum incidit animo.
 Si illos quidem verbis meis plectos suo animo
 in lectum reduxero, ut-jungantur amore:
 semper ipsis dilectaque et reverenda vocabor.
 Hanc autem rursus allocuta est amans-rivum Venus:
 non licet, nec decet, tuum verbum recusare;
 Jovis enim potentissimi in ulnis dormis.
 Dixit, et a pectoribus solvit acu-pictum cingulum,
 varium: in-eo autem ipsi delinimenta omnia inclusa-erant:
 ibi inest quidem amor, inest desiderium, inest amantium col-
 loquium] pelliciens, quod furtim-surripuit mentem etiam
 prudentium.] Hoc igitur ei imposuit manibus, verbumque di-
 xit et elocuta est:] Cape jam, hoc cingulum tuo recomde
 sinu,] varium, in quo omnia inclusa-sunt; nec te puto

ἀπρηχτόν γε νέεσθαι, δ τι φρεσὶ σῆσι μενοινῆς.

Ὡς φάτο· μελίσσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
μειδήσασα δ' ἔπειτα ἔφ' ἐγκάθετο κόλπῳ.

Ἥ μὲν ἔδθη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·

225 Ἥρη δ' αἶψα λαίπην ῥίον Οὐλύμπιοι,
Πιερίην δ' ἐπιβῆσα καὶ Ἥμαθίν ἐρατεινήν,
σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόνετα,
ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἔδῃσατο κυμαίνοντα,

230 Ἀἴμον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος.

Ἐνθ' ὕπνω ζυμβλήτω, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χειρὶ ἔπος τ' ἔρατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ὑπνε, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων·

ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἡδ' ἐτι καὶ νῦν

235 πείθευ· ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι ἰδῶ χάριν ἥματα πάντα.

Κοιμήσόν μοι Ζηὴς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσπερ φαεινῶν,
αὐτίκα· ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλίσσομαι ἐν φιλότῃ.

Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἀφαιτὸν αἰεὶ,
χρύσειον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῖεις

240 ταῦτέ μοι ἀπαχέσας, ὑπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἵσσει,
τῷ κεν ἐπισχοῖς λιπαροῦς πόδας ἐλατινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὑπνος·

Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοι,
ἄλλον μὲν κεν ἐγὼγε θεῶν αἰετιγενετῶν

245 βρεῖα κατευνησάμην, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα

Ὀκεανοῦ, ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηὴς δ' οὐκ ἂν ἐγὼγε Κρονίονος ἄσπον ἱκοίμην,

οὐδὲ κατευνησάμην, ὅτε μὲ αὐτὸς γε καλεῖται,
Ἥδῃ γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,

250 ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς

ἔπλεον Ἰλίοθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.

Ἥτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
νήδυμος ἀμφιγυῖεις· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσοιο θυμῷ,

δρῶσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

255 καὶ μιν ἔπειτα Κρόνῳ εὐναιομένην ἀπένεικας,

νόσφι φίλων πάντων· ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλεπαίνειν,
ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔσχα πάντων

ζήτει· καὶ κ' ἐμὲ αἶτον ἀπ' αἰθέρος ἐμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νῆξ δμητέρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·

260 τὴν ἱκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χυόμενός περ.

Ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θεῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
Ὑπνε, τίη δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοινῆς;

265 ἦ φῆς, ὅς Τρώεσσι ἀρξέμεν εὐρύσποα Ζῆν',

ὥς Ἡρακλῆος περιχάσαστο, παιδὸς ἰοῖο;
Ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων

δώσω ὀκυμένην, καὶ σὴν καλῆσθαι ἄκοιτιν.
[Πασιθέην, ἥς αἰὲν ἐλθέει ἥματα πάντα.] [ἡύδα·

270 Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ὑπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσ-

ἄγει· νῦν μοι θυμοσπον δάατον Στυγὸς ὕδαρ·
χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πολυδόττειραν,

τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῦν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἐνερθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ὄντες·

re-inflecta redituram, quicquid mentibus tuis concupieris.

Sic dixit : subrisit autem magnis-oculis veneranda Juno ;
subridensque deinde in suo recondidit sinn.

Hæc quidem ivit in thalamum, Jovis filia, Venus :

Juno autem festinans reliquit verticem Olympi,
Pieriamque supergressa, et Emathiam amcenam,
ferebatur super equestrium Thracum montes nivosos,
summa cacumina ; nec terram carpebat pedibus ;
ex Atho autem ad pontum descendit fluctuantem,
Lemnumque pervenit, urbem divini Thoantis.

Ibi Somnum convenit, fratrem Mortis,
inque ejus hæsit manu verbumque dixit et elocuta est :

Somme, rex omniumque deorum omniumque hominum ;
certe quidem jam aliquando meo verbo auscultasti ; atque
etiam nunc] obsequere ; ego autem tibi habeo gratias dies
omnes.] Sopito mihi Jovis sub palpebris oculos fulgentes,
statim postquam ego ei acubuero in amore.

Dona autem tibi dabo, pulcrum solium, incorruptum usque,
aureum ; Vulcanus vero meus filius utroque-pede-infirmus
fabricabit elaborans ; sub pedibusque scabellum ponet,
cui imponas nitidos pedes, dum-convivaris.

Hanc autem respondens allocutus-est suavis Somnus :

Juno, veneranda dea, filia magni Saturni,
alium quidem ego deorum sempiternorum
facile sopiverim ; etiam fluminis fluenta
Oceani, qui quidem parens omnibus est :
Jovem vero non ego Saturnium prope adiero,
nec sopivero, quando non ipse quidem jussuerit.
Jam enim me et aliud tuum sapere-fecit mandatum,
die isto, quando ille magnanimus Jovis filius (Hercules)
navigabat ex-Ilio, Trojanorum urbe direpta.

Nempe ego demulsi Jovis mentem ægidem-tenentis,
suavis circumfusus : tu autem ei mala struebas animo,
excitatis sævorum ventorum super pontum flatibus ;
et eum deinde ad-Con bene-habitatam detulisti,
seorsum ab-amicis omnibus : ille vero (Jupiter) expectatus
indignabatur] proturbans per domum deos ; me autem maxi-
me omnium] quærebat ; ac me perditum ab æthere injecisset
ponto,] nisi me Nox servasset domitrix deorum et hominum,
quam adivi fugiens : ille autem cohibuit-se, iratus licet ;
verebatur enim, ne Nocti celeri ingrata-animo faceret.
Nunc iterum hoc me jubes periculosissimum aliud perficere.

Hunc autem rursus allocutus-est magnis-oculis veneranda
Juno :] Somne, quid vero tu hæc in mentibus tuis cogitas ?
putasne ita Trojanis favere late-sonantem Jovem,
sicut propter-Herculem iratus-erat, filium suum ?
Verum age : ego autem tibi Gratiarum unam juniorum
dabo ducendam, et tuam vocandam conjugem.
[Pasitheam, quam semper cupis dies omnes.]

Sic dixit : gavisus-est autem Somnus, respondensque allo-
cutus-est :] Age, nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam,
manuque altera quidem tange terram almam,
altera vero mare marmoreum ; ut nobis omnes,
testes sint illi inferi dil, Saturnum circa qui-sunt :

- 276 ἥ μὲν ἔμοι δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτερῶν,
Πασιθέην, ἥς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ᾧμνευ δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ὑποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλέονται.
- 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
τῷ βήτην, Διήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστου λιπόντες,
ἡέρα ἔσσαμένω, ῥίμψα κρήσσοντες κέλευθον.
Ἴδην δ' ἐέσθην· πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Ἀεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην δια· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
- 288 βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σέλετο ὕλη.
Ἐνθ' Ὑπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσπερ ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάτῃν ἀναβάς περιμήκετον, ἥ τὸτ' ἐν Ἴδῃ
μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἔκανε·
ἐνθ' ἦσ' ἔχοισιν πεπυκασμένους εἰλαίνουσιν,
- 290 ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦν' ἐν ὄρεσσιν
χαλκίδα κυλιήσκουσι θεοί, ἀνδρες δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραϊπνῶς προσεδήσετο Γάργαρον ἄρκον
Ἴδης ὕψηλῃς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
ᾧς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκακλύφεν,
- 296 ὅϊον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότῃ,
εἰς εὐνὴν φοιτῶντες, φίλους λήθοντες τοκῆας.
Στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις;
ἔπκοι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
- 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
ἔρχομαι ὀφιομένη πολυφρόβου πείρατα γαίης,
ᾧκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
ὃί μ' ἐν σφοῖσιν δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἴμ' ὀφιομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
- 306 Ἦδῃ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότῃος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἴσπκοι δ' ἐν πυρμυμωρεῖ πολυπίδακος Ἴδης
ἔσπασ', οἳ μ' ὀλοσυσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὕγρην.
Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
- 310 μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ κε σιωπῇ
ὀχλῶμαι πρὸς δῶμα βαθυβρόου ᾧκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἥρη, καίσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον δρμηθῆναι·
νῶϊ δ', ἀγ', ἐν φιλότῃ τραπέομεν εὐνῇθέντε.
- 316 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὥδε θεὰς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιτροχουθεὶς ἐδάμασσεν·
οὐδ' ὅπote ἡρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἥ τέκε Πειρίθοον, θεοφίην μήστρωρ' ἀτάλαντον·
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀχρисиῶνης,
- 320 ἥ τέκε Περσέη, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοίνικας κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' Ἠρακλῆα κρατερόφρονα γέναιτο παῖδα·
- 326 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλῃ τέκε, χάριμα βροτοῖσιν·
οὐδ' ὅτε Διήμητρος καλλιπλοκάμιοι ἀνάσσης·
οὐδ' ὅπote Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἰρεῖ.

omnino te mihi daturam-esse Gratiarum unam juniorum,
Pasitheam, quam ipse cupio dies omnes.

Sic dixit : neque non-obsecuta-est dea ulnis-candidis Juno;
jurabat autem, ut is iubebat, deosque nominabat omnes
subtariarios, qui Titanes appellantur.

Tum postquam juraveratque, absolveratque iurandum,
ipsi simul ibant, Lemnique et Imbri urbe relicta,
caligine induti, celeriter conficientes iter. [rum,

Ad-Idam autem pervenere fontibus-irriguam, matrem fer-
ad-Lecton; tibi primum liquerunt mare : hique super terra
ibant] : summa autem sub pedibus quassabatur silva.

Illic Somnus quidem mansit, antequam Jovis oculi videret
eum,] in abietem inscendens altissimam, quæ tunc in Ida
procerissima nata per aerem ad-æthera ibat :

illic is sedit ramis dense-opertus abiegnis,
avi argutæ similis, quam in montibus
Chalcidem nominant dii, homines autem Cymindia.

Juno autem celeriter conscendebat in-Gargarum summam
Idæ excelsæ : vidit autem eam nubes-cogens Jupiter.

Ut vero vidit, continuo illum amor prudentiæ præcordia co-
peruit,] perinde-ac quando primum congressi-sunt amore,
in cubile euntes, suis clam parentibus.

Stetit autem ante ipsam, verbumque dixit et elocutus-est :

Juno, quo festinans ab Olympo huc venis?

equi autem non adsunt et currus, quos conscendas.

Hunc autem dolos-struens allocuta-est veneranda Juno :

Eo visura almæ fines terræ,
Oceanumque, deorum parentem, et matrem Tethyn,
qui me in suis ædibus benigne nutrierunt et educarunt :
hos vado visura, et ipsis innumeras lites dirimam.

Jam enim diuturno tempore inter-se abstinent
cubili et amore : quoniam ira eorum incidit animo.

Equi autem in radicibus irriguæ-fontibus Idæ
stant, qui me ferent super aridumque et humidum.

Nunc vero tua gratia huc ab Olympo ob-hoc venio,
ne forte mihi posthac irascaris, si silentio
abeam ad domum profunde-fluentis Oceani.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :

Juno, illuc quidem licet et posthac proficisci ;
nos autem, age, (in) amore congregiamur concumbentes.

Non enim unquam mihi sic deæ amor, nec mulieris,
animum in pectoribus circumfusus vicit ;

neque quando captus-eram-amore Ixionis uxoris,
quæ peperit Pirithoum, diis consiliarium parem :

neque quando Danæ pulcris-talis, Acrisi-filiæ,
quæ peperit Perseum, omnium illustrissimum virorum :

neque quando Phœnicis filiæ late-celebratæ,
quæ peperit mihi Minœque et diis-parem Rhadamanthyn :

neque quando Semelæ, neque Alcmenæ in Thebis ;
quarum hæc quidem Herculem fortissimum-animo peperit
filium ;] illa vero, Semele, Bacchum peperit, gaudium mor-
talibus ;] nec quando Cereris comas-pulcras-habentis reginæ ;

nec quando Latonæ gloriose, nec quando tui ipsius :
ut tui nunc amore-teneor, et me dulce desiderium capit.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήυδα πότνια Ἥρη·
 330 αἰνότετα Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον εἵπεις.
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
 Ἴδῃ ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφραται ἅπαντα·
 πῶς κ' εἴποι, εἰ τις νῦν θεῶν αἰεγενετῶν
 εὔδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
 335 πεφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
 εἰς εὐνῆς ἀντοῖσ' αἰετοσσητὸν δὲ κεν εἴην. —
 Ἄλλ' εἰ δὴ β' ἔθελεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
 340 ἐνθ' ἵομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὖαδεν εὐνή. [Ζεῦς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δαίδιδι μήτε τιν' ἀνδρῶν
 ὀφείσαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον οὐδ' ἂν νῦν διαδράκοι Ἥελίος περ,
 345 οὔτε καὶ δέξτατον πέλεται φάος εἰσδράσασθαι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοι-
 τοῖσι δ' ὑπὸ χεῖρ' ἀνὰ φῶν νεοθλέα ποίην, [τιν'
 λωτὸν δ' ἐρσήεντα ἰδὲ πρόκον ἡδ' ὀάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακὸν, δὲ ἀπὸ χθονὸς ὑψός·] ἔργεν.
 350 Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσαντο
 καλὴν, χρυσεῖην· στίλπναι δ' ἀπέπιπτον ἑρσαι.
 Ὅς δ' αὖ μὲν ἀτρεμέας εὔδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ,
 ὑπὸ καὶ φιλότῃ δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νῆδυμος Ὑπνος,
 355 ἀγγελίῃν ἔρῳν γαιήχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένοσ' ἔπει πεπερόντα προσήυδα·
 Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 καὶ σπιν κῦδος ὀπαεὶ μίνυνθά περ, ὅφρ' ἔτι εὔδει
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 360 Ἥρη δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὅς εἰπὼν δ' αὖ μὲν ὦχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων
 τὸν δ' ἔτι μάλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθέμεν Ἐκτορὶ νίκην,
 365 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ καὶ κῦδος ἄρῃται;
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κεῖνον δ' οὔτι λῆν ποθὴ ἔσσεται, εἰ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἄλληλοισιν.
 370 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ἄσπίδες ὅσαι ἀρίσται ἐν στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
 ἱσπόμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθουσιν κορυβέουσιν
 κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔρχε' ἐλόντες,
 ἵομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 375 Ἐκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμῳ,
 χεῖρον φῶτι δότω, δ' δ' ἐν ἀσπίδι μίλζονι δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο.
 Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 στήθεσσι δ' ἐπὶ πάντας Ἀρήϊα τεύχε' ἔδμεον.
 Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χεῖρονι δόσκεν.

Hunc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno :
 importunissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti !
 Si nunc in amore cupis concumbere
 Idæ in verticibus, hæc autem *loca* propatula sunt omnia :
 quomodo esset, si quis nos deorum sempiternorum
 dormientes videret, diisque omnibus, profectus,
 indicaret? non equidem tuam ad domum redirem,
 e cubili quum-surrexero : vituperabile vero esset.
 Sed si revera vis, et tibi *hoc* gratum est animo,
 est tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fabricavit,
 Vulcanus, solidasque fores postibus aptavit :
 illuc eamus dormituri, quandoquidem tibi placet concubitus.
 Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter :
 Juno, nec tu deorum hoc metue, nec quenquam hominum
 visurum-esse : talem tibi ego nubem circumfundam,
 auream : neque nos perviderit ne Sol quidem,
 cujus vel acutissimum est lumen ad-inspicendum.
 Dixit, et ulnis complexus est Saturni filius suam uxorem :
 his autem subter Tellus divina summisit recentem herbam,
 lotumque roscidum, et crocum, et hyacinthum
 densum et mollem, qui a terra eos alte levabat.
 Hoc in *toro* cubarunt, insuperque nubem sibi-induerunt
 pulcram, auream; lucidique decidebant rores.
 Sic quidem quiete dormiebat pater in Gargaro summo,
 somno et amore domitus, tenebatque in-ulnis uxorem.
 Profectus vero est currens ad naves Achivorum dulcis Som-
 mnus,] nuntium dicturus terram-cingenti Neptuno.
 Prope autem stans verbis alatis *eum* allocutus est :
 Promptus nunc Danaïs, Neptune, auxiliare,
 et ipsis gloriam præbe, parumper saltem, dum adhuc dormit
 Jupiter : quoniam ipsi ego mollem soporem circumfudi :
 Juno autem in amore *eum* decepit ut-dormiret.
 Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytas nationes hominum :
 illum vero adhuc magis impulit ad-auxiliandum Danaïs.
 Statim autem is inter primos longe prosiliens hortabatur :
 Argivi, etiamne rursus concedimus Hectori victoriam
 Priamidæ, ut naves capiat, et gloriam referat?
 at is quidem sic existimat, et gloriatur, quia Achilles
 navibus in cavis manet iratus corde.
 Illius tamen non magnum desiderium erit, si quidem ceteri
 nos excitemur ad-defendendum nos-invicem.
 Sed agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes.
 Clypeis, quotquot optimi *sunt* in exercitu atque maximi,
 induti, capitibusque fulgentibus galeis
 tecti, manibusque longissimas hastas tenentes,
 eamus : atque ego præibo; neque omnino opinor,
 Hectorem Priamiden mansurum, admodum licet promptum.
 [Quicumque autem vir pugna strenuus *est*, gestatique parvum
 acutum humero,] imbelliori viro det, ipse vero scutum majus
 subeat.]] Sic dixit : hi autem ei maxime ausculta-runt atque
 obsecuti-sunt.] Hos ipsi reges instruebant, vulnerati licet,
 Tydides, Ulyssesque, et Atrides Agamemno :
 obeuntes autem *copias* omnes, Martia arma commutabant.
 Fortia fortis induebat, deteriora autem imbelliori dabat.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἕσαντο περὶ χροὶ νόροπα χαλκῶν,
 βάν ῥ' ἱμεν' ἤρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
 385 δεινὸν ὄρ' ταυήνηες ἔχον ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἰκλον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 ἐν δατ' λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσθάνει ἀνδρας.

Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Δῆ ῥα τότε' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
 390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἦτοι δὲ μὲν Τρώεσσι, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μέγαλ' ἀλαλητῶ.
 Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶσ' ποτὶ χέρσον,
 395 ποντόθεν ὀρνύμενον πνοῇ Βορέω ἀλαγεινή·
 οὔτε πυρὸς τόσος γε πέλει βρόμος αἰδομένοιο,
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίμεν ὕλην·
 οὔτ' ἀνεμος τόσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑφικέμοισιν
 ἤπυε, δευτε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 δεινὸν αὔσαντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν δρυσαν.

Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισα φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἔρχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ, οὐδ' ἀπάμαρτεν,
 τῇ ῥα δύο τελαμῶνε περὶ στήθεσι τετάσθη,
 405 ἦτοι δὲ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροσθίου·
 τῷ οἱ βυσσάσθη τέρενα χροᾶ. Χώσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμῶνιος Αἶας
 410 χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θαῶν ἔχματα νῆων,
 παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας
 στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἀντυχας, ἀγχόθι δειρῆς
 στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπτη δρῦς
 415 πρῶβριζος, δεινὴ δὲ θεοῖσι γίγνεται ὀδμή·
 ἔξ αὐτῆς· τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδῃται,
 ἔγγυς ἑὸν χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιοι κεραυνός·
 ὡς ἔπειτ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κόνεσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ·
 οἱ δὲ μέγα ἰσχύοντες ἐπέδραμον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 ἐλπίεσσι ἐρύσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
 αἰχμὰς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσσει οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνεΐας καὶ διὸς Ἀγήνωρ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὐ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
 χερσὶν αἰείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὅφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 ὠκέας, οἳ οἱ ὕπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἕστασαν, ἡνιόχον τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 οἳ τότε προτὶ ἄστυ φέρον βαρὴα στενάχοντα.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴζον εὐρβείους ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινηέντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 ἐνθα μιν ἔξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἳ ὕδωρ
 χεῦεν· ὃ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·

Ac postquam induerant sibi circa corpus cornuscumæa, profecti sunt ire : præibatque eis Neptunus concussor-teræ, horrendum ensen longum habens in manu robusta, similem fulguri : quali non fas est congredi in pugna perniciose, sed metus ejus reprimat viros.

Trojanos vero ex-altera-parte instruebat splendidus Hector. Tum vero gravissimum certamen pugne intenderunt cæruleus-crinibus Neptunus, et splendidus Hector ; nempe hic quidem Trojanis, ille vero Achivis auxilians. Exundavit autem mare ad tentoriaque navesque Argivorum : ipsi autem congregiebantur ingenti clamore. Nec maris unda tantum boas ad terram, ex ponto impulsa flatu Boreæ gravi ; neque ignis tantus est crepitus ardentis, montis in saltibus, quando exoritur crematurus silvam ; nec ventus tantum in quercibus alte-comantibus insonat, qui maxime vehementer fremit sæviens : quantus inde Trojanorum et Achivorum erat clamor, horrende vociferantium, quando in se-invicem ruerent.

In-Ajacem vero primus jaculatus-est splendidus Hector hasta, quippe conversus-erat recta in ipsum ; neque aberravit ; sed eum percussit qua duo haltei circa pectora extensierant ; alter quidem scuti, alter vero ensis argenteis-clavis-orati : hi ei tutati-sunt tenerum corpus. Iratus-est autem Hector, quod sibi telum velox irritum evolarat e-manu ; retroque sociorum in agmen cessit, mortem evitans. Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Ajax saxo, quæ sane multa, velocium retinacula navium, ad pedes pugnantium passim volvebantur ; horum uno sublato, in-pectus percussit super scuti-orbem, prope collum : turbinis autem instar id concitavit immittens, rotatumque-est circumcirca. Ut vero quum a plaga patris Jovis procidit quercus] radicitus, teter autem sulfuris gignitur odor ex ea : eumque non-amplius sustinet animus, qui viderit prope stans ; durum vero est Jovis magni fulmen : sic cecidit Hectoris celeriter humi robur in pulveribus. Manu autem amisit hastam, et super eo scutum secutum-est, et galea ; circaque ipsum sonitum-dedere arma varia etc. Illi vero magnum clamantes accurrebant, filii Achivorum, sperantes se eum tracturos ad se ; jaculabanturque crebra spicula ; at nemo potuit pastorem virorum nec cominus- nec eminus-ferre ; prius enim circumsteterat eum fortissimi, Polydamasque, et Æneas, et divinus Agenor, Sarpedonque, princeps Lyciorum, et Glauco eximius : ceterorumque nullus ipsum neglexit, sed ante ipsum clypeos orbiculatos tenebant ; eumque socii manibus sublato portabant ex pugna, donec pervenit ad equos] veloces, qui ei post pugnam et prælium stabant, aurigamque et currum varium habentes : qui eum urbem versus portabant graviter gementem.

Sed quando jam ad-vadum pervenere pulcre-fluentis fluvii, Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter : ibi illum e curru admoverunt terræ, eique aquam adfuderunt ; ille autem spiritum-recepit, et suspexit oculis ;

ἔζμενος δ' ἐπὶ γούνα, καλαινεφές αἶμ' ἀπέμεισεν·
αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δέ οἱ ὄσσε
νῆ ἔκαλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κίοντα,
μῆλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι,
Ἥνοπιδην, δν ἀρα νύμφη τέκε Νηΐς ἀμύμων
445 Ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὀχθας Σατνιόεντος·
τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγυθεν ἔλθων,
οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνερτάπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμων,
υἱὸν Ἀρηλύκοιο, δι' ὤμου δ' ὀβριμον ἔγχος
ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεισὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστή.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·
Οὐ μὲν αὖτ' ὁῶ μεγαθύμου Πανθοίδαο
455 χιρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
ἀλλὰ τις Ἀργεῖων κόμισαι χροί· καὶ μιν ὁῶ
αὐτῷ σκηπτόμενον κατῖμεν δόμον Ἀΐδος εἰσω.
Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐχαμένιοι·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
460 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πῆσεν ἀγχι μάλιστα.
Καρπαλίμω δ' ἀπίοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
λαοῖσι δ' ἔβλεπε· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς,
Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ βα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
465 Τὸν β' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεσχυμῷ,
νέατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντα·
τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ σῶμα τε βίνες τε
οὐδεὶ πλῆντ' ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε·
ἦ β' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ περάσθαι
ἔβιος· οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ,
ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
ἦ παῖς αὐτῷ γὰρ γενετὴν ἀγχιστα ἐψίχει.
475 Ἥ β', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
Ἐνὸ Ἀκάμας Πρόμαχος Βοιωτῶν οὔτασε δουρὶ,
ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν αὔσας·
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλῶν ἀκόρητοι,
480 οὐ θνητοῖσιν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ἄλγος
ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.
Φράζεσθ', ὥς ἡμῖν Πρόμαχος δεδημημένος εὐδαι
ἔχει ἡμῶ· ἵνα μῆτι κασιγνήτοιο γε ποινή
θῆρὸν αἵτιος ἔη. Τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ
485 γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρτῆς ἀλκίτηρα λιπέσθαι.
Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐχαμένιοι.
Πηνελεὺς δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωτην
Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
490 υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν βα μάλιστα

sedensque in genua, nigrum sanguinem evomit :
iterum vero retro lapsus est in terram, eique oculos
nox obtexit nigra ; telum vero adhuc animum domabat.
Argivi autem, ut jam viderunt Hectorem seorsum euntem,
vehementius in Trojanos irruerunt, memineruntque pugnae.
Tunc longe primus Oilei filius velox Ajax
Satnium vulneravit hasta insiliens acuta,
Enopiden, quem quidem nymphea peperit Nais eximia
Enopi armenta-pascenti ad ripas Satnioentis :
hunc quidem Oiliades hasta-inclytus, prope accedens,
vulneravit ad ile : is vero cecidit-resupinus, superque eo
Trojani et Danaei commiserunt acrem pugnam.
Super eo autem Polydamas hastam-vibrans accessit ultor
Panthoides ; percussitque Prothoenorem dextrum in-hume-
rum,] filium Areillyci ; per humerum autem valida hasta
penetravit : hic vero in pulvere lapsus prehendit terram palma
Polydamasque vehementer super-eo-gloriatus-est, altum cla-
mans :] Neutiquam puto magnanimi Panthoidae
manu e robusta vanum exsiliisse telum,
sed id aliquis Argivorum recepit corpore : et ipsum puto
ei ut baculo innitentem, descensurum in domum Plutonis.
Sic dixit : Argivis autem dolor e-ortus-est, eo gloriente,
Ajaci vero maxime bellicoso animum commovit,
Telamoniadae : hunc enim Prothoenor cecidit proxime.
Statim autem in abeuntem jaculatus-est hasta fulgenti :
Polydamas vero ipse quidem evitavit mortem nigram,
in-obliquum absiliens : excepit autem ictum Antenoris filius
Archelochus : huic enim dii destinarant interitum.
Hunc percussit, capitisque et cervicis in commissura,
extremam ad-vertebram ; atque ambo discidit nervos :
hujus vero multo prius caput, osque, naresque
solo allapsa-sunt, quam tibiae et genua cadentis.
Ajax autem vicissim inclamavit eximio Polydamanti :
Perpende, Polydama, et mihi verum dic :
an non hic vir pro Prothoenore vicissim occidi
dignus ? non quidem mihi ignavus videtur neque ex ignavis ;
sed frater Antenoris equum-domitoris,
vel filius : ipsi enim genere proxime similibus videbatur mihi.
Sic dixit, bene eum cognoscens : Troas vero dolor cepit ani-
mo.] Tunc Acamas Promachum Boeotium vulneravit hasta,
fratrem circumcundo-protectens, quem is subtrahebat pedi-
bus.] Super-hoc Acamas vehementer gloriabatur, altum cla-
mans :] Argivi sagittarii, minarum insatiabiles,
hand sane solis laborque erit et luctus
nobis, sed aliquando sic occidemini et vos.
Perpendite, ut vobis Promachus domitus dormiat
hasta mea, quo nequaquam fratris certe ultio
diu insoluta sit : quare et quivis optet vir
fratrem in sedibus piaculi vindicem sibi relinqui.
Sic dixit : Argivis autem dolor obortus-est, eo gloriente ;
Peneleo vero maxime bellicoso animum commovit ;
ruit autem in-Acamantem : ille tamen non sustinuit impetum
Penelei regis ; is vero (Peneleus) vulneravit Ilioneum,
filium Phorbantis divitis-pecorum, quem maxime

Ἑρμείας Τρώων ἐφιλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν
 τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μόνον τέκεν Ἰλιονῆα·
 τὸν τόθ' ὅτ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
 ἐκ δ' ὥστε γλήνην, δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 195 καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὃ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας
 ἄμφω. Πηνελειὸς δὲ, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 αὐτῇ σὺν πηληκί, κάρη· ἔτι δ' ὀβριμον ἔγχος
 ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
 600 πέφραδε τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠύδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρώες, ἀγαυοῦ Πιόνῆος
 πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γάρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνοριδάο
 ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, διππότε κεν δὴ
 605 ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, δπη φύγοι αἰπὺν δλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
 610 ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἔννοσίγαιος.
 Αἶας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὑρτιον οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμῳ·
 Φάληκην δ' Ἀντιλοχὸς καὶ Μέμερον ἐξενάρϊξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 615 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειτ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὐτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἀφυσσεν
 δῆσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτο· ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε καλύψεν.
 620 Πηλεΐδους δ' Αἶας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γὰρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένθαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρση.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλιώξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
 οἱ μὲν δὴ παρ' ὅχεσπιν ἐρητύοντο μένοντες,
 χλωροὶ ἢ καὶ δειούς, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
 5 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνῳ Ἥρης.
 Στῆθ' ἄρ' ἀναΐξας, ἰδε δὲ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσθεν,
 Ἀργεῖους μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἀνακτα.
 Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἰδε κείμενον· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 10 ἐλαθ'· ὃ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσμοματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 αἶψ' ἐμείων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλθεσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἥ μάλ' αὖ δὴ κακότηχος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρην,
 15 Ἔκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοὺς.

Mercurius Trojanorum diligebat, et possessiones ei dederat :
 sub hoc autem mater unicum peperit Ilioneum :
 quem tunc sub supercilio vulneravit *Peneleus* ad oculi radices,
 excussitque pupillam ; hasta vero per oculum penitus
 et per occipitium transiit : hic autem desedit, manibus porrectis
 ambabus. Peneleus vero stricte ense acuto,
 cervicem mediam ferit, deturbavitque humi,
 ipsa cum casside, caput : adhuc tamen valida hasta
 erat in oculo : ille autem dixit, *tangam papaveris-capite sub-*
lato, denuntiavitque Trojanis, et glorians verba fecit :
 Renunciate mihi, Trojani, illustris Ilianei
 patri caro et matri, ut lugeant in aedibus :
 neque enim Promachi uxor Alegenoridæ,
 viro caro, reverso, se læto-vultu-offeret, quando demum
 ex Troja cum navibus revertemur filii Achivorum.
 Sic dixit : hosque omnes subitus tremor cepit in-genubus ;
 circumspectabatque unusquisque, qua effugiat gravem perniciem.
 Dicite nunc mihi, Musæ coelestes domos tenentes,
 quisnam primus cruentas exuvias Achivorum
 sustulerit, postquam inclinavit pugnam inclytus Neptunus.
 Ajax quidem primus Telamonius Hyrtium vulneravit,
 Gyrtiaden, Mysorum ductorem magnanimorum :
 Phalcen autem Antilochus, et Mermerum occisos spoliavit :
 Meriones autem Morynque et Hippotionem interfecit :
 Teucer vero Prothoonemque peremit, et Peripheten ;
 Atridesque deinde Hyperenorem, pastorem virorum,
 vulneravit ad ile ; intestina autem æs penitus hausit
 dilacerans, animaque per inflictum vulnus
 erupit propulsa ; illi autem tenebræ oculos tlexerunt.
 Plurimos vero Ajax interfecit, Oilei velox filius ;
 non enim ei quisquam par ad-insequendum pedibus erat,
 viris fugientibus, quando Jupiter fugam immitteret.

ILIADIS XV.

Repressio a navibus.

At postquam per vallosque et fossam transierant
 fugientes, multique domiti-erant Danaorum sub manibus,
 hi quidem (*Trojani*) jam ad currus se-cohibebant manentes,
 pallidi præ metu, exterriti : expectatus vero est Jupiter
 Idæ in verticibus, ex *amplexu* Junonis aureum-solium-haben-
 tis. Stetit autem raptim-exsurgens, viditque Trojanos et Achiv-
 os. Illos quidem turbatos, hos vero turbantes a-tergo,
 Argivos ; interque eos Neptunum regem.
 Hectorem vero in campo vidit jacentem ; circumque socii
 sedebant : is autem gravi tenebatur anhelitu, mente defectus,
 sanguinem vomens ; quippe eum non imbecillimus ferierat Achivorum.
 Hunc intuitus, misertus est pater hominumque dedmque
 terribiliterque torvum intuens Junonem verba al-
 locutus est :] Profecto vero mali-artifex, fraudulenta, tuus do-
 lus, Juno,] Hectorem cessare fecit a-pugna, fugavitque copias.

Οὐ μὲν οἷδ', εἰ αὖτε κακοῖσσι φέρεις ἀλεγεινῆς
 πρώτη ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐρέμω ὑφ' ὅθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν
 ἀχιμονας ἦκα δῶα, περὶ χειρὶ δὲ δεσμοῖν ἱηλα
 20 χρύσειον, ἀῖρήκτο; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 ἐρέμω ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἱκται
 γῆν ὀλιγυπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηγῆς δδύνη Ἡρακλῆος θεοίοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρυγέτον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
 καὶ μιν ἔπειτα Κρόνῳ εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτίς
 30 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἄβηλσαντα.
 Τῶν σ' αὐτίς μνήσω, ἴν' ἀπολλήτης ἀπατάων·
 ὅφρα ἴδῃ, ἣν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἣν ἐμίγης ἔλθοῦσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησαν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετρόντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δευντότατος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ δ' ἐρῇ κεφαλῇ καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν
 40 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ' ὁμοσάμην·
 μὴ δὲ ἐμαὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει· Τρώας τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλεησεν Ἀχαιοῖς.
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησάμην
 τῇ ἱερῇ, ἣ κεν δὴ σὺ, Κελαινέφες, ἡγεμονεύης.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπειτα πετρόντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
 αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτέόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἔλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὅφρ' ἢ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν γαλοχολίωνων
 ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἀνακτι
 παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἄ πρὸς δώμαθ' ἱέσθαι·
 Ἑκτορα δ' ὁτρύνῃσι μάχῃν ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 αὐτίς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτίς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάκτιδα φύζαν ἐνόρσας·
 ρεύγοντες δ' ἐν νησὶ πολυκλήϊσι πείσωσιν
 Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς· ὃ δ' ἀνστήσει δν ἑταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγγει φαίδιμος Ἑκτωρ
 Δῖος προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοῦς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τῷ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἑκτορα Δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' αὖ τοι ἔπειτα παλιῶξιν παρὰ νηῶν

Non tamen scio, si rursus machinationum perniciosarum
 prima fructum-sis-perceptura, et te verberibus cædam.
 An non meministi, quando pependisti ab-alto, a pedibusque
 incudes *suspensas* demisi duas, circum manus autem vincu-
 lum misi] aureum, infragile? tu vero in æthere et nubibus
 pependisti; indignabanturque dii per latum Olympum:
 at solvere non poterant circumstantes: quemcumque vero
 prenderem,] projiciebam correptum de limine cæli, donec
 perveniret] in-terram vix-spirans: mihi vero ne sic quidem
 iram remisit] vehemens dolor ob-Herculeum divinum,
 quem tu, cum Borea vento inducens procellas,
 misisti per infructuosum pontum, mala machinans,
 et eum deinde ad-Coon bene-habitatam cursu-detulisti:
 eum quidem ego inde liberavi, et reduxi iterum
 Argos in equos-pascens multis licet malis-exercitum.
 Hæc tibi rursus in-memoriam-reducam, ut desistas a-fallaciis:
 ut scias, an tibi profuerit congressusque et cubile,
 quo mista-es, veniens seorsum a-diis, et me decepisti.

Sic dixit: cohorrui autem magnis-oculis veneranda Juno,
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne,
 et subterlabens Stygis aqua, quod maximum
 jusjurandum gravissimumque est beatis diis;
 tuumque sacrum caput et noster torus ipsorum
 ingenuus, quem quidem non ego unquam temere jurarim:
 non per meum consilium Neptunus terræ-concussor
 vexat Trojanos et Hectorem, his autem (*Argivis*) auxiliatur:
 sed certe ipsum *suus* animus incitat ac jubet,
 afflictos autem ad naves videns miseratus-est Achivos.

At quin et illi ego consuluerim,
 eo ire, quo jam tu, *Jupiter* atras-nubes-cogens, imperaris.

Sic dixit: subrisit autem pater hominumque deumque,
 et eam respondens verbis alatis allocutus-est:

Si quidem tu jam deinceps, magnis-oculis veneranda Juno,
 idem mecum sentiens inter immortales sederis:
 ea-re sane Neptunus, etiam si maxime velit alio,
 confestim *et suam* converterit mentem ad tuum et meum ani-
 mum.] Verum si jam quidem ex-animo et vere loqueris,
 vade nunc ad cœtus deorum, et huc vocatos-jube
 Irimque accedere, et Apollinem inclytum-arctu;
 ut illa quidem ad exercitum Achivorum ære-loricatorum
 eat, et dicat Neptuno regi,
 ut-cessans a-pugna suas ad ædes redeat:
 Hectorem vero excitet ad pugnam Phœbus Apollo,
 iterumque inspiret robur, oblivisque-faciat dolorum,
 qui nunc eum premunt in præcordiis: atque Achivos
 iterum avertat, imbelli fuga immissa.
 fugientes autem, in naves multa-transtra-habentes incidant
 Pelides Achillis: is vero excitabit suum socium
 Patroclum; illum autem interficiet hasta splendidus Hector
 Ilium ante, multos quando-peremerit ille juvenes
 quum alios, tum autem filium meum Sarpedona divinum.
 Ob-illum iratus interficiet Hectorem divinus Achilles.
 Ex eo vero inde repressionem *Trojanorum* a navibus

- 70 αἶν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴδιον αἶπὸ Ἰλίου, Ἀθηναίης διὰ βουλὰς.
 Τὸ πρὶν δ' οὐτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
- 75 ὧς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤφατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὁρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
- 80 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὰν
 γαῖαν ἐληλουθῶς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ·
 ἐνθ' ἔλην, ἢ ἐνθα· μενοινήσῃ τε πολλὰ·
 ὧς κραίνῃως μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρῃ·
 ἕτατο δ' αἰτῶν Ὀλυμπον· Ὀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
- 85 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήφῃ
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 90 Ἥρῃ, τίπτε βέβηκας, ἀτυχομένη δὲ ἰοικας;
 ἦ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διεῖρο· οἶσθα καὶ αὐτῇ,
 οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηνής.
- 95 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐν δαιτὸς εἴσης·
 ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσσαι ἀθανάτοισιν,
 οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκειται· οὐδὲ τί φημι
 πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησμένον, οὔτε βροτοῖσιν
 οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὧς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρῃ·
 ὥχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἢ δ' ἐγέλασσαν
 χοῖεσσι, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
 ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσηθεῖσα μετηύδα·
 Νήπιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνουмен ἀφρονέοντες.
- 105 Ἥ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἰόντες,
 ἢ ἔπει ἢ βίῃ· ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 οὐδ' ὀθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἀριστος.
 Τῷ ἔχεθ', ὅττι κεν ὅμιι καχὸν πέμπῃσιν ἐκάστω.
- 110 Ἥδῃ γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηί γε πῆμα τετύχθαι·
 υἱὸς γὰρ οἱ Ὀδῳλὲ μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησιν δν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
 χερσὶ καταπρηγέσθ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠύδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμασθήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 τίσασθαι φόνον υἱὸς, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 κείσεται ὁμοῦ νεκῶεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἑππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε· ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μελῶν τε καὶ ἀργαλειώτερος ἄλλος
 παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,

semper ego efficiam perpetuo, usque-dum Achivi
 illum excelsum ceperint, Minervæ per consilia.
 Prius autem neque ego cessabo ab ira, nec quemquam alium
 immortalium Danais auxiliari hic sinam,
 quam hoc Pelidæ expletum fuerit desiderium;
 sicut ei promisi primum, meoque annui capite
 die illo, quando mihi dea Thetis tetigit genua,
 supplicans, ut-honorarem Achillem urbium-vastatorem.

Sic dixit; nec non-obsecuta-est dea ulnis-candidis Juno;
 discessit autem ab Idæis montibus ad excelsum Olympum.
 Sicut vero quum salit mens viri, qui per multas
 terras profectus, præcordiis in prudentibus secum-cogitat.
 Huc iverim, vel illuc; animoque-versat multa:
 sic celeriter properans pervolavit veneranda Juno;
 pervenitque in excelsum Olympum. Congregatis autem su-
 pervenit immortalibus diis Jovis in-domo: illi vero conspicati,
 omnes celeriter-assurrexerunt, et excipiebant eam poculis.
 Hæc autem alios quidem omisit, a-Themide vero pulcherrimam
 accepit poculum: prima enim illa obvia venit currens,
 et eam compellans verbis alatis allocuta-est:

Juno, quid huc ascendisti? metu vero percussæ similes:
 profecto valde te terravit Saturni filius, qui tibi maritus.

Huic autem respondit deinde dea candidis-ulnis Juno:
 ne me, dea Themī, hæc interroga: scis et ipsa,
 qualis illius animus superbus et inclemens.
 At tu quidem præsis inter-deos, in ædibus, convivio equali:
 hæc autem et inter omnes audies immortales,
 qualia Jupiter mala opera aperiet; nec quicquam puto
 omnibus una animum gavisurum, nec mortalibus,
 nec diis; etiamsi quis adhuc nunc convivetur hilaris.

Hæc quidem sic locuta consedit, veneranda Juno:
 moleste ferebant autem per domum Jovis dii: illa vero rictu
 labiis tenuis, nec frons super superciliiis nigris
 exhilarata-est; inter-omnes autem indignata locuta-est:

Dementes, qui Jovi irascimur insipientes!
 Certe adhuc ipsum cupimus compescere, propius accedentes,
 vel suasu, vel vi; is vero procul-sedens nos non curat,
 neque moratur: ait enim inter immortales deos
 viribusque potentiaque eximie se esse optimum.

Quare tolerate, quodcunque vobis malum immittat unicuique.
 Jam enim nunc opinor Marti utique damnum illatum-esse:
 filius enim ei interit in pugna, carissimus hominum,
 Ascalaphus, quem ait suum esse fortis Mars.

Sic dixit: Mars autem robusta feriebat-sibi femora
 manibus pronis, lugens autem verbum dixit:

Ne nunc mihi succenseatis, cælestes domos habentes,
 si-ulciscar cædem filii, profectus ad naves Achivorum,
 etiam si mihi sit fatale, Jovis percussum fulmine
 jacere una-cum mortuis, in sanguine et pulvere.

Sic dixit: et equos jussit Terroremque Metumque
 jungere: ipse autem arma induebat collucentia.
 Tum etiam majorque et gravior alia
 a-Jove in-immortales ira et indignatio exorta-fuisset,
 nisi Minerva, cunctis admodum-timens diis,

ἄρτο δακ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἐνθα θάσασεν.

125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κάρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς εἰλούσα
χάλαρον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο δοῦρον Ἄρηα·

Μαίνόμενε, φρένας ἤλῃ, διέφθορας; ἦ νύ τοι αὐτως
οὔατ' ἀκούμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

130 Οὐκ αἶψαι, εἰ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἡ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
ἡ ἰθὺς αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἱμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνυμένους περ, ἀνάγκη,
αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσαι;

135 αὐτίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερβύμους καὶ Ἀχαιοὺς
λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
μάρψαι δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἔηος.

Ἥδη γάρ τις τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
140 ἡ πέφατ', ἡ καὶ ἐπειτα πεφῆσται· ἀργαλέον δὲ
πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

Ὡς εἰποῦσ' ἴδρυσε θρόνον ἐνι δοῦρον Ἄρηα.

Ἥρη δ' Ἀπολλῶνα καλέσαστο δώματος ἐκτός,
Ἴριν θ', ἥ τε θεοῖσι μετ' ἀγγελος ἀθανάτοισιν·

145 καὶ σφας φωνήσας· ἔπεια πετόμεντα προσρῦδα·
Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδῆσθαι,
ἔρδειν ὅττι καὶ καίνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα πάλιν κλε πότνια Ἥρη·

150 ἔζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' ἀΐξαντε πετέεσθην,
Ἴδην δ' ἔκτανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν
εὔρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ
ἤμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐσεφάνωτο.

Τῷ δὲ πάροισ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
155 στήτην· οὐδέ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
ὅττι οἱ ὥκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πετέεσθην.

Ἴριν δὲ προτέρην ἔπεια πετομένη προσρῦδα·

Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι
πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι·

160 παυσάμενόν μιν ἀνωχθὶ μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φίλα θεῶν, ἡ εἰς ἄλλα διαν.

Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιτίσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἰδὼν, ἐπιόντα ταλάσση

165 μέινει· ἐπεὶ εὖ φημι βίην πολλὴν φέρτερος εἶναι
καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὀδεταί φίλον ἦτορ,
ἴσον ἔμοι φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδὴν ὤκεια Ἴρις·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν.

170 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφῶν πτήται νιφὰς ἡὲ χάλαζα
φυγρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
ὥς κραπινῶς μεμαυῖα διέπτατο ὤκεια Ἴρις,
ἀγγυὸ δ' ἴσταμένη πρότερη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·

Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίῃσθε κυανοχαῖτα,
175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.

Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
ἔρχεσθαι μετὰ φίλα θεῶν, ἡ εἰς ἄλλα διαν.

prosiluisset e vestibulo, liquissetque solium, ubi sedebat :
hujus vero a capite galeam demisit, et scutum ab humeris ;
hastamque *ad parietem* erexit, robusta e manu raptam,
aeream ; ipsa vero verbis corripuit impetuosum Martem :

Furiose, vecors, perliatine? certe tibi frustra
aures ad-audiendum sunt, mens autem periit et pudor.
Non audis, quae dicit dea candidis-ulnis Juno,
quae jam modo a Jove Olympio venit?
an vis ipse quidem, perpeusus mala multa,
reverti in-Olympum, etiam dolens, necessitate,
ac ceteris malum magnum omnibus creare?

Continuo enim Trojanos quidem magnanimos et Achivos
linquet *Jupiter*, ad-nos autem veniet turbas-excitaturus in
Olympum :] corripietque alium-post-alium, qui in culpa *sit*,
et qui non.] Quare te nunc jubeo missam-facere iram de-filio
optimo.] Jam enim aliquis, eo vi et manibus fortior,
vel interfectus-est, vel etiam posthac interficietur : difficile ve-
ro,] omnium hominum servare progeniemque partumque.

Sic locuta, sedere-fecit in-solio impetuosum Martem.

Juno autem Apollinem vocavit e domo

Irimque, quae diis internuntia *est* immortalibus ;

et eos compellans, verbis alatis allocuta-est :

Jupiter vos in Idam jubet venire quam celerrime :
ac postquam veneritis, Jovisque vultum asperxeritis,
facite quicquid ille hortatus-fuerit et jusserit.

Haec quidem sic locuta, retro cessit, veneranda Juno ;
conseditque in solio : il vero properantes volabant, *ad*
Idamque pervenerunt fontibus-irriguam, matrem ferarum ;
invenere autem late-sonantem Saturnium in Gargaro summo
sedentem, circaque ipsum odorata nubes circumfusa-erat.

Hi autem venientes coram Jove nubes-cogente
steterunt ; neque iis, conspicatus, iratus-est animo,
quoniam sibi celeriter verbis carae uxoris paruerant.

Irim autem priorem verbis alatis allocutus-est :

Vade age, Iri velox, Neptuno regi
omnia haec nuntia, neu falsa-nuntia sis :
relicta illum jube pugna atque praelio
ire *vel* ad caetus deorum, vel in mare divinum.

Si vero mihi (*meis*) verbis non parebit, sed *ea* aspernabitur,
perpendat jam deinde in mente et in animo,
ne me, fortis licet sit, invadentem non valeat
sustinere ; quoniam ipso profiteor viribus multo praestantio-
rem *me* esse,] et natu majorem : illius tamen non veretur ca-
rum cor] aequalem se-profiti mihi, quem metuunt etiam alii.

Sic dixit : nec non-obsecuta-est pedibus-ventosa velox Iris ;
descendit autem ab Idæis montibus Ilium versus sacrum.

Ut vero quum ex nubibus volat nix aut grando

gelida, *acta* ab impetu ex-aethere-nati Boreae :

sic festinanter ruens pervolavit velox Iris,
prope autem stans allocuta-est inclitum Neptunum :

Nuntium quendam tibi, Neptune caeruleis-crinibus,

veni huc ferens a Jove aegidem-tenente.

Relicta te jubet pugna atque praelio

ire *vel* ad caetus deorum, vel in mare divinum.

Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἥπειλαι καὶ κείνος ἐναντίδιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλεασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολλὸν φέρετος εἶναι
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὀφείλει φιλον ἦτορ,
 ἴσον οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἑννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι· ἦ β', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 εἰ μ' ὁμότιμον ἔοντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει. [Ῥέα,
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὗς τέκετο
 Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἑλα ναϊέμεν αἰεὶ,
 παλλαμένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ῥόφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἐτι ζυγὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλύμπος.
 Τῷ βα καὶ οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τρίτατ' ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ κακὸν ὧς δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὗς τέκεν αὐτός·
 οἱ ἔθεν δτ' ὀνύοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
 200 Ἰὼν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις·
 ὄντω γάρ ῥ' αἱ τοι, Γαίῃσιν κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηγνέα τε κρατερὸν τε·
 ἥ τι μεταστρέψεις· στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἴσθ', ὧς πρεσβυτέρουσιν Ἑρινύες αἰὲν ἔπονται.
 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἑννοσίγαιον·
 Ἴρι θεὰ, μάλ' αὖτοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, σὲ γὰρ ἄγγελος αἰσίμα εἶδῃ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ὄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὀππότε' ἀν' ἰσόμερον καὶ δμῇ πεπρωμένον αἴση
 210 νεικέειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὁποείξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἥφαιστοιο ἀνακτος,
 215 Πλοῦ αἰπεινῆς πεπιθήσεται, οὐδ' ἐθαλήσει
 ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἑννοσίγαιος·
 δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεισάν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἑκτορα χαλκοκρυσ-
 σῆδ' ἡμὲν γάρ τοι γαῖήσχος Ἑννοσίγαιος [τὴν
 οἴχεται εἰς ἑλάν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 ὅππ' ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολλὸν κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπέειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη.
 Ἀλλὰ σύγ' ἐν χεῖρεσσιν ἁλῶν αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 230 τὴν μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἑκτωρ·

Si vero ejus verbis non parebis, sed ea aspernaberis,
 minatus-est et ipse, se ex-adverso pugnantem
 huc venturum : te autem vitare jubet *suas*
 manus : quia, quam-tu sis, ait viribus multo se praestantior
 esse] et natu majorem : tuum autem non veretur carum ei
 aequalem te profiteri ei, quem meturunt etiam alii.

Hanc autem valde indignatus allocutus-est inclytus Neptunus :] dii-boni, certe, potens licet sit, superbe locutus-est,
 si me, pari-honore praeditum, vi invitum coerebit.

Tres enim ex Saturno sumus fratres, quos peperit Rheia,
 Jupiter, et ego, tertius autem Pluto, inferis imperans :
 trifariamque omnia divisa-sunt, et quisque accepit honorem
 nempe ego sortitus-sum canum mare habitare perpetuo,
 motis *sortibus* : Pluto sortitus-est tenebras caliginosas ;
 Jupiter vero sortitus-est caelum latum, in aethere et nubibus
 terra autem communis est omnium, et latus Olympus.

Quare nequaquam Jovis vivam ex-mente sed quietus,
 potens licet sit, maneat *sua* tertia in portione.

Manibus vero nequid me omnino, ignavum veluti, terridi
 Filiasque enim et filios *suos* satius esset
 terrificis verbis incessere, quos genuit ipse ;
 qui ei imperitanti auscultabunt, etiam necessitate.

Huic autem respondit deinde pedibus-ventosa velox Iri-
 itane vero a-te, Neptune caeruleis-crinibus,
 hunc feram Jovi sermonem durumque vehementemque ?
 anne quid mutabis ? flexibiles quidem mentes prudentium.
 Nosti, ut majoribus-natu Erinnyes semper assecle-sint.

Hanc autem vicissim allocutus-est Neptunus terrae-coaxator :] Iri dea, valde hoc verbum recte dixisti :
 bonum et illud est, quando nuntius decentia moritur.

Sed hic gravis dolor cor et animum *meum* occupat,
 quom parem-sortis et pari destinatum fato
 oburgare vult iracundis verbis.

Verum enim nunc quidem, *eum* veritus, cedam.

[Aliud vero tibi dicam, et minabor illud animo :
 siquidem sine (*invitis*) me et Minerva praedatrice,
 Junone, Mercurioque et Vulcano rege,
 Ilio excelso pepercerit, neque volet
 evertere, dareque magnam victoriam Argivis :
 sciat hoc, quod nobis insanabilis ira erit.]

Sic fatus, liquit exercitum Achaicum Neptunus :
 sublitque pontum profectus ; desiderabant vero *eum* heros
 Achivi.] Et tunc Apollinem allocutus-est nubes-cogens Jupiter.

Vade nunc, dilecte Phoebe, ad Hectorem aere-armatum :
 jam etenim terram-cingens Neptunus

abiit in mare divinum, evitans iram gravem
 nostram : perquam enim *alloqui* pugnam *nostram* audissent
 et alii,] *etiam* qui inferi sunt dii, circa Saturnum qui-sunt.

Sed hoc et mihi multo satius, et illi ipsi
 erat, quod ante veritus cessat

manus meas : quippe haud sine-sudore perfectum-fuisset.

Sed tu quidem in manibus accipe agidem fimbriatam,
 qua admodum incussa terreas heroas Achivos :
 tibi vero ipsi curae-sit, e-longinquo-feriens, splendidus Hector :

πόρρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φειγόντες νῆας τε καὶ Ἑλλάσποντον ἵκωνται.

Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὅς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλ-
λων. B7 δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, Ἰρῆκι εὐκίως [λων.

ὡκέϊ, φασσοφόνῳ, δετ' ὠκιστος πετεηνῶν·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
ἔμμενον, οὐδ' ἔτι καίτο· νέον δ' ἐξαγέρετο θυμὸν,
ἀμφὶ ἔγιγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.

Ἀγχῦ δ' ἰσταμένοις προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων

ἢ σ' ὀλιγηπελέων; ἡ ποῦ τί σε κῆδος ἱκάνει;

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἀντήν;
οὐκ αἰεὶς, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
ὅς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοῇν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
γερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ δοῦριδος ἀλκῆς;
καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυια καὶ δῶμ'. Αἶδσο
ἡματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φθλον αἶον ἦτορ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
θάρασι νῦν· τοῖόν τοι ἀσπαστήρα Κρονίων

ἔξ' Ἰδῆς προέηκε παρυστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
βύου', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπαινὸν πολέιεθρον.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπὶ ὄτρυνον πολέεσσιν,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν εἰλαυνέμεν ὠκείας ἵππους·

αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων, ἵπποισι κέλευθον
πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς.

Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.

Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκούσθησας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ παδίῳο κροαίνων,

εἰώδως λούεσθαι εὐρβείους ποταμοῖο,
κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται

ὠμοῖς αἰσσοῦνται· ὃ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὺς,
βίμπα ἔγωῦνα φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νόμῳ ἵππων·

ὡς Ἐκτωρ λαϊψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
ὅς ὄτρυνων ἱππέας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.

Οἱ δ' ὥς τ' ἢ εἰλαφον κεραδὸν ἢ ἀγρίον αἶγλα

ἱσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖωται·
τὸν μὲν τ' ἡλιδάτος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη

εἰρύσσετ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κινήμεναι αἰσιμον ἦεν·
τῶν δὲ θ' ὑπὸ ἱαχῆς ἐφάνη λῆς ἡγῆνεῖος

εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
ὡς Δαναοὶ εἰώας μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,

νώσποντες [φρεσὶν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποχόμενον στήχας ἀνδρῶν,

τάβρησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδράμιμονος υἱός,
Αἰτωλῶν δ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἀκοντι,

ἑσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
νίκων, ὁππότῃ κοῦροι ἐρίσειαν περὶ μύθων·

ἢ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

tantisper enim ei excita robur magnum, dum Achivi
fugientes ad-navesque et Hellespontum pervenerint :
exinde vero ipse ego consultabo opereque verbisque,
ut et vicissim Achivi respirent a-labore.

Sic dixit : neque patri non-obsecutus-est Apollo.

Descendit vero ab Idæis montibus, accipitri similis
celeri, columbarum-occisori, qui celerrimus volucrum :
invenit filium Priami bellicosi, Hectorem divinum,
sedentem; neque amplius jacebat; modoque collegerat ani-
mum,] circa se agnoscens socios : atque anheliitus et sudor
cessarat, quando ipsum reficiebat Jovis voluntas agidem-
tenentis.] Prope autem stans eum allocutus-est sagittans
Apollo:] Hector, fili Priami, curnam tu seorsum ab aliis
sedes viribus-defectus? numquid aliquis te dolor invasit?

Hunc autem languidus allocutus-est galeam-motans Hecor :
quisnam vero tu es, optime deorum, qui me interrogas coram?
non audisti, quod me navium ad puppes Achivorum,
suos socios perdentem, pugna strenuus percussit Ajax
saxo in pectus, cessareque-me-fecit ab-animosos fortitudine?
et sane ego putabam me mortuos et domum Plutonis
die hoc visurum, quippe caram efflabam animam.

Hunc autem vicissim allocutus-est rex sagittans Apollo :
confide nunc : talem tibi adiutorem Saturnius
ex Ida demisit, qui-astet tibi et auxilietur,
Phœbum Apollinem aureo-gladio-conspicuum; qui te etiam
antea] tueri-soleo, simul ipsumque et excelsam urbem.
Sed age, nunc equites exhortare numerosos,
naves ad cavas ut-agant veloces equos :
at ego ante vadens, equis viam
omnem complanabo, vertamque-in-fugam heroes Achivos.

Sic locutus, inspiravit robur magnum pastori virorum.
Ut vero quum aliquis stabulatus equus, hordeo-pastus ad præ-
sepe,] vinculo rupto currit per-campum terram-pedibus-pul-
sans,] consuetus lavari pulcre-fluenti de-fluvio,
superbiens; alte vero caput fert, ac jubæ circum
humeros motantur; ipse autem pulcritudine fretus quum sit,
facile eum genua ferunt ad loca-consueta et pascua equarum :
sic Hector celeriter pedes et genua movebat,
concitans equites, postquam dei audivit vocem.

Ut vero quum vel in-cervum cornutum, vel silvestrem ca-
pram,] incitate-feruntur canesque et viri rustici;
hunc quidem præceps petra et dense-umbrosa silva
servavit; neque enim ipsis eumprehendere in-fatis erat;
horum autem a clamore excitatus apparet leo barbatus
ad viam, statimque omnes avertit, vel ardentem-persequen-
tes:] sic Danaï hactenus quidem catervatim perpetuo seque-
bantur,] ferientes ensibusque et hastis utrinque-acutis :
sed postquam viderunt Hectorem obeuntem ordines virorum,
metu-perculsi-sunt, omnibusque in-pedes decidit animus.

His autem dein concionatus-est Thoas, Andræmonis filius,
Ætolorum longe præstantissimus, peritus quidem jaculi,
strenuus etiam in stataria pugna; concione vero ipsum pauci
Achivorum] vincebant, quando juvenes contenderent de elo-
quentia:] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 ὅον δ' αὖτ' ἐξαυτίς ἀνίστη, Κῆρας δλύξας,
 Ἔκτωρ. Ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτὲ θεῶν ἐβρύσατο καὶ ἐσάωσε
 Ἔκτορ· ὁ δὲ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὥς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀνομαί· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὧδε μενοινῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθόμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνάξομεν ἀπονέεσθαι·
 αὐτοὶ δ', ὅσοι ἀριστοὶ ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχομένοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 θυμῷ δέισεσθαι Δαναῶν καταδύναι θμῖλον. [θοντο.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα,
 Τεῦκρον Μνηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηί,
 ὕμνην ἤρτυνον, ἀριστήϊας καλέεαντες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὅπισσω
 305 ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀόλλεες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κ' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἰμένος ὦμοῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπὲς, ἣν ἄρα χαλκεὺς
 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων ἡγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀόλλεες· ὥρτο δ' αὐτῇ
 δξεῖ ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήϊ δ' οἵστοι
 θρώσκον· πολλὰ δὲ δούρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 315 ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊόων αἰζηῶν,
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγῦ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσαντο, λυλαϊόμενα χροῖος ἄσαι. [λων,
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπολ-
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤππετο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέκλυπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπόλων
 σείσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 ἐν στήθεσσιν ἔβαλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἡ βούων ἀγέλην ἡ πῶϊ μέγ' οἶων
 ὅτρε δύο κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 ἔλθοντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκτιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὕμνης.
 Ἔκτωρ μὲν Στυγιὸν τε καὶ Ἀρκεσιόαν ἐπεφνε,
 330 τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 τὸν δὲ Μενεσθέος μεγαθύμου πιστὸν εταῖρον.
 Αἰνείας δὲ Μένδοντα καὶ Ἴασον ἐξανάριξεν·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οὐλίης θελοιο
 Ἰσκα, Μένδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἑριπίδος, ἣν ἔχ' Οὐλέως·
 Ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφηλίου καλέσκετο Βουκολίδαο.
 Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχλὸν δὲ Πολίτης

Dii-boni, profecto ingens miraculum hoc oculis video:
 quomodo jam de-integro exsurrexit, morte evitata,
 Hector. Atqui ipsum omnino sperabat animus cujusque
 manibus sub Ajacis mortuum-esse Telamonidae.
 Sed aliquis rursus deorum retraxit et servavit
 Hectorem; qui profecto multorum Danaorum genus solvi:
 quemadmodum et nunc fore puto: non enim sine
 Jove altitonante primus-pugnator stat, adeo animo-incitatus
 Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes:
 multitudinem quidem ad naves jubeamus redire;
 ipsi vero, quotquot fortissimos in exercitu profitemur-nos-esse
 stemus, si-qua primum arcere-poterimus occurrentes,
 hastas elevantes; hunc autem puto, etiam ardentem,
 animo veritutum Danaorum ingredi multitudinem.

Sic dixit, illique ei maxime quidem ausculturunt et par-
 runt.] Atque cum-sociis-suis Ajax et Idomeneus rex,
 Teucer, Merionesque, Megesque, par Marti,
 ad-pugnand copias instruebant, proceribus convocatis,
 Hectorem et Trojanos contra: sed retro
 multitudo imbecillior ad naves Achivorum abibant.

Trojani vero priores-impetum-fecere conferti; præbat u-
 tem Hector] passibus-magnis gradiens; anteibatque ipse
 Phoebus Apollo,] indutus humeros nube, tenebatque ægidem
 impetuosam,] horrendam, utrinque-hirtam, insignem, qui
 faber] Vulcanus Jovi dederat gestandam in fugam virorum.
 Hanc ille in manibus tenens, præbat copiis.

Argivi vero, eos sustinuerunt conferti; ortusque-est clamor
 acutus utrinque: a nervis autem sagittæ
 exsiliabant; multaque hastilia fortibus e manibus,
 alia quidem in corpore figebantur bellicosorum juvenum;
 multa vero et in-medio, antequam corpus album attingerent
 in terra stabant-fixa, cupientia corpore se-saturare.
 Quamdiu ægidem manibus tenebat immotam Phoebus Apollo
 tamdiu valde utrosque tela feriebant, cadebatque populus:
 sed postquam adversus intuens Danaos cum-citis-equis
 eam concussit, insuperque ipse clamavit immaniter, tum u-
 ro illis animos] in pectoribus debilitavit, oblitique-sunt stu-
 nuz fortitudinis.] Hi autem, ut vel bonum armentum, vel ge-
 gem magnum ovium] feræ dux turbant, nigra nocte intem-
 sta] advenientes repente, custode non præsentē:
 sic fugati-sunt Achivi imbelles: iis enim Apollo
 immisit terrorem, Trojanis autem et Hectori gloriam dedi-

Tum vero vir interfecit virum, dissipata acie.
 Hector quidem Stichiumque et Arcesilaum occidit;
 hunc quidem, Boeotum ductorem ære-loricatorem,
 illum vero, Menesthei magnanimi fidum socium.
 Æneas autem Medontem et Iasum interfecit:
 ac hic quidem nothus filius Oilei divini
 erat, Medon, Ajacis frater; atque habitabat
 in Phylace, terra procul-a patria, virum quum-occidisset.
 Iasus vero dux quidem Atheniensium erat,
 filius autem Spheli vocabatur Bucolidae.
 Mecisteum autem occidit Polydamas, Echiumque Polites

40 πρώτη ἐν ὁμίῳ, Κλονίον δ' ἔλε διός Ἀθήνων.
 Δῆλον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὤμον ὅπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ὅρρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρῳ καὶ σχολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ
 45 ἔνθα καὶ ἔνθα φέροντο, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐπέλετο μακρὸν ἄσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔἴν δ' ἔναρα βροτόντα·
 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθε νοήσω,
 αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 50 γνωστόι τε γνωσταί τε πυρὸς ἐλάχουσι θανόντα,
 ἄλλα κύνας ἐρύουσι πρὸ δότεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μᾶστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στῆχος. Οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμαλῆσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
 55 ἤχῃ θεσπεσίῃ· προπαροίθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 βρεῖ ὄχθα καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κλευθὸν
 μακρὴν ἥδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δούρος ἐρωτῇ
 γίγνεται, ὅππότε· ἀνὴρ σθῆνος περιώμενος ἦσιν.
 60 Τῇ δ' ὄγε προχέοντο φαλαγγίδων, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 αἰγὶδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἐρείπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 βρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἀγχι θαλάσσης,
 ὅς τ' ἐπαι σὺν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέησιν,
 αἶψ' αὖτις συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 65 ὥς ῥα σὺ, ἦε Φοῖβε, πολλὸν κάματον καὶ οἰζὺν
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 ἀλλήλοισι τε κακλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχέτόωντο ἕκαστος·
 70 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 εὐχέτο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἰποῖτέ τίς τοι ἐν Ἀργαίῃ περ πολυκύρῳ
 ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πτόνα μηρία καίων,
 εὐχέτο νοστήσαι, σὺ δ' ὅτεσχεο καὶ κατένευσας·
 75 τῶν μνησθαι, καὶ ἄμυνον· Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
 μὴδ' οὐτω Τρώεσσιν ἐὰ δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων αἰών Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 80 μάλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ' ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε· ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμον· ἡ γάρ τε μάλιστα γὰ κύματ' ὀφέλλει·
 ὥς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 85 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 ἐγχεσιν ἀμφιγύους αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀπ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιδάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ βρά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔαιτο
 ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 90 Πάτροκλος δ', εἰὼς μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τεύχεος ἀμφομάχοντο βοάων ἔκτοθι νηῶν,
 τόφρ' ἐγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνηρος Εὐρύπυλοιο
 ἦστό τε καὶ τὸν ἑταρπε λόγους, ἐπὶ δ' ἔλαε λυγρῷ

prima in acie, Cloniumque interemit divinus Agenor :
 Delochum autem Paris ferit extremum in-humerum a tergo,
 fugientem inter primos-pugnatores; penitus autem ses adegit.
 Dum hi illos spoliabant armis, interim Achivi
 in-fossam et palos irruentes, quam-foderant,
 huc et illuc fugiebant; introibantque murum, necessitate.
 Hector autem Trojanos hortabatur, altum clamans :
 In-naves ut-irruerent, omitterentque spolia sanguinolenta :
 quem autem ego seorsum a-navibus alibi animadvertero,
 ibi ei mortem moliar, nec sane eum
 fratresque sororesque regi participem-facient mortuum,
 sed canes eum distrahent ante urbem nostram.
 Sic fatus, scutica super-humeros feriens-impulit equos,
 adhortans Trojanos per ordines. Illi vero cum ipso
 omnes minaciter-clamantes, rexere trahentes-currum equos,
 clamore immenso : ante eos autem Phoebus Apollo
 facile labra fossae profundae pedibus proruens
 in medium dejecit; munivitque-tanquam ponte viam
 longam atque latam, quantum hastae jactus
 pertingit, quum vir roboris sui periculum-faciens jaculatur.
 Hac via illi profundebantur turmatim, ante vero ibat Apollo,
 segidem tenens venerandam : diruebat autem murum Achivo-
 rum] facile admodum, ut quum quis arenam puer prope mare ;
 qui postquam struxerit ludicra-puerilia animo-infantili,
 deinceps iterum conturbat pedibus et manibus lusitans :
 ita tu, sagittator Phoebe, multum laborem et aerumnam
 confudisti Argivorum, ipsisque trepidam-fugam immisisti.
 Sic illi quidem ad naves compellebantur ibi manentes,
 invicemque adhortantes, et omnibus diis
 manus attolentes, alta-voce vota-faciebant unusquisque ;
 Nestor autem maxime Gerenius, custos Achivorum,
 precabatur, manus porrigens caelum versus stellatum :
 Jupiter pater, si unquam aliquis in Argo tritici-ferace,
 vel bovis vel ovis pingua femora comburens,
 precatus-est ut-redeat, tu autem promisti et annuisti ;
 horum memento, et arce, Olympic, saevum diem :
 neu sic a-Trojanis sinas domari Achivos.
 Sic dixit orans : valde autem intonuit providus Jupiter,
 preces exaudiens Neliidae senis.
 Trojani vero, ut audire Jovis fragorem segidem-tenentis,
 acrius in Argivos irruerant, meminerantque pugnae.
 Illi autem, tanquam magna unda maris vasti
 navis supra latera in eam transcendit, quando urget
 vis venti; haec enim maxime undas auget :
 sic Trojani magno clamore murum ingrediebantur,
 equos autem ubi-immiserant, ad puppes pugnabant
 hastis utrinque-acutis cominus : hi quidem ex equis,
 illi vero e navibus ex-alto nigris, quas-conscenderant,
 longis contis, qui ipsi in navibus jacebant
 ad-navale-praelium-apli, compacti, in ore induti aere.
 Patroclus autem, quamdiu quidem Achivique Trojanique
 circa murum pugnabant, veloces extra naves,
 tamdiu ipse in tentorio virtutem-amantis Eurypyli
 seditque et hunc oblectabat sermonibus, inque vulnus grave

φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσυσμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο λαχὴ τε φόβος τε,
 ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγето μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι, χατέοντί περ ἔμπηξ,
 400 ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νείκος δρωρεν·
 ἀλλὰ σέ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἐταίρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγῆμεναι ἠδὲ νέεσσιν.
 410 Ἄλλ' ὥς τε στάβμη δόρυ νήϊον ἐξίθμονος, ὃς βρά τε πάσης
 εὖ εἰδὴ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.
 415 Ἔκτωρ δ' ἄντ' Αἰάντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μή τις περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
 οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσσει καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὐδ' ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 420 Ἔνθ' ὤλα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλε δούρῃ.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνέψιδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῳάσι τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 μὴ δὴ πῶ χάζεσθε μάχης ἐν στενίῃ τῷδε·
 ἀλλ' ὤλα Κλυτίοιο σάωσάτε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλίσωσι νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπόν Αἰάντος ἀκόντισε δούρι φαεινῷ. [υἶδον,
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος
 Αἰάντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς βρα παρ' αὐτῷ
 ναί', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήριοις ζαθέοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἔσταός τ' ἄγχ' Αἰάντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 νηὸς ἀπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐβρίγησε, κατέβητον δὲ προσήυδα·
 Τεῦκερ πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος,
 Μαστορίδης, θν νῶϊ, Κυθρήροθεν ἔνδον ἐόντα,
 ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 τὸν δ' Ἔκτωρ μέγα θυμὸς ἀπέκτανε. Ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ' ὁ δὲ ζυνέηκε· θέων δέ οἱ ἀγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ καλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα γ' ὤκα βέλεα Τρῳέσσιν ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλείτοιν, Πεισίνωρος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλιδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
 ἦνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·

pharmaca spargebat, medelas atrorum dolorum.
 Sed postquam murum impetu-magno-ingressos advertit
 Trojanos, ac Danaorum ortus-est clamorque fugaque,
 ejulavit deinde, et sua percussit femora
 manibus pronis, lugensque verbum dixit :

Eurypyle, non amplius tecum possum, indigente licet,
 hic manere : sane enim magnum certamen ortum-est :
 sed te quidem famulus oblectet ; at ego
 festinabo ad Achillem, ut impellam eum ad-pugnam.
 Quis autem scit, si forte ei, cum (*favente*) deo, animam me-
 veam] admonens? bona vero admonitio est amici.

Hunc quidem, sic locutum, pedes ferebant : at Achiri
 Trojanos ingruentes sustinebant constanter, nec-tamen pte-
 rant,] pauciores licet essent, repellere a navibus,
 neque Trojani Danaorum valebant phalangas
 perumpentes, tentoria ingredi et naves.
 Sed sicuti amussis lignum navale dirigit
 fabri in manibus periti, qui quidem totam
 bene callet artem, de-præceptis Minervæ :
 sic quidem horum ex æquo pugna porrecta-erat præliumque :
 alii autem circa alias pugnam pugnabant naves.

Hector vero contra Ajacem incessit gloria-sublimem.
 Hi autem unam circa navem habebant laborem, nec poterant
 neque hic illum vi-abigere, et incendere igni naves,
 neque ille hunc repellere, postquam eum prope-admorat des.
 Tunc filium Clytii Caletorem splendidus Ajax,
 ignem in navem ferentem, ad pectus percussit hasta.
 Fragorem vero edidit cadens, torrisque ei excidit manu.
 Hector autem ut advertit oculis suis consobrinum
 in pulverem procidisse, navem ante nigram :
 Trojanosque et Lycios exhortatus-est, altum clamans :

Trojani et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 ne qua jam recedatis a-pugna in angustia hac :
 sed filium Clytii servate, ne ei Achivi
 arma detrahant in certamine ad-naves cadenti.

Sic fatus, in-Ajacem jaculatus-est hasta fulgenti.
 Ab-eo quidem aberravit : ac deinde Lycophronem, Mastor-
 idem filium,] Ajacis famulum, Cytherium, qui cum ipso
 habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris inclitis
 hunc utique percussit in-caput super aurem acuta hasta,
 stantem prope Ajacem : hic autem supinus in pulvere
 navis a puppe humi decedit ; solutaque-sunt ei membra.
 Ajax autem exhorruit, fratremque allocutus-est :

Teucer dulcissime, sane nobis interfectus-est fidus socius
 Mastorides ; quem nos, Cytheris ad-nos profectum,
 æque-ac caros parentes honorabamus in ædibus ;
 hunc autem Hector magnanimus occidit. Ubinam jam tibi
 sagittæ letiferæ, et arcus, quem tibi dedit Phœbus Apollo!

Sic dixit : hic autem intellexit : currensque ei prope astitit
 arcum tenens in manu resilientem, ac pharetram
 sagittiferam : perquam autem cito sagittas Trojanis immi-
 tebat.] Et percussit Clitum, Pisenoris illustrem filium,
 Polydamantis socium, præclari Panthoidæ,
 frena manibus tenentem : hic quidem exercebatur circa equos

τῇ γὰρ ἐχ', ἥ ῥα πολὺ πλείσται κλονέοντο φαλαγγες,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος τάχα δ' αὐτῷ
 150 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὐτις ἐρύκακεν ἱεμένῳ περ.
 Αὐχένι γὰρ οἱ ὅπισθε πολύστονος ἐμπέσεν ἰός
 ἥριπτε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερῶσαν δέ οἱ ἵπποι,
 καὶν' ὄχεα κροτέοντες. Ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.

155 Τοὺς μὲν δ' Ἀστυνόῳ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκεν
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν Ἰσχειν εἰςορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.

Τεύκρος δ' ἄλλον δίστονον ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκοροσῆ
 αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 160 εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξεῖλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασεν
 Ἐκτορ', ἀτὰρ Τεύκρον Τελαμώνιον εὐχῶς ἀπηύρα,
 ὅς οἱ εὐστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόφῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
 165 ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.

Τεύκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἥ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἐκβαλε χειρὸς,
 νευρὴν δ' ἐξέβρῃξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 170 πρῶτον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας δίστοους.

Τὸν δ' ἡμιβέβη' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κείσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
 αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμῳ,
 175 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 μὴ μὲν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ὀλοῖεν
 νῆας εὐσσελμούς· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν
 αὐτὰρ δ' ἄμ' ὦμοισι τάχος θέτο τετραθέλυμνον·
 180 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεον ἐνευεν·]
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ἐξεῖ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι, μέλα δ' ὦκα θέων Αἰάντι παρῆσθι.

Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βελεμνα,
 185 Τρωαὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐνέχλετο, μακρὸν ἄσπας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἄνδρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ δοῦριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βελεμνα.

190 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἄλκῃ,
 ἡμὲν δ' αὖτε οἰσιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίζῃ,
 ἥδ' ὅστινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 Ἄλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὁ δὲ κεν ὑμέων
 195 βλάμενος, ἡὲ τυπείας θάνατον καὶ πότμον ἐπίσκη,
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἀλσχος τε σὴν καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 ὀχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.

200 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλητο οἷς ἐτάροισιν·

ea enim regabat, qua multo plurimae turbabantur phalanges,
 Hectori et Trojanis gratificans : statim vero ipsi
 venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
 Cervici enim ejus a tergo luctuosa incidit sagitta :
 decidit autem de curribus, retrocesseruntque ejus equi,
 vacuus currus succutientes-cum-sonitu. Rex vero vidit statim,
 Polydamas, et primus obviam venit equis.

Hos quidem ille Astynoo, Protiaonis filio, dedit :
 multisque eum hortabatur prope se tenere in-conspectu
 equos : ipse autem reversus primis-pugnatoribus mixtus-est.
 Teucer autem aliam sagittam in Hectorem aere-armatum
 depromsit, et abruptisset pugnam ad naves Achivorum,
 si ei pugnanti-fortissime, sagitta injecta eripuisset animam.
 Sed non latuit Jovis prudentem mentem, qui custodiebat
 Hectorem, at Teucrum Telamonium gloria privavit ;
 qui ei scite-tortum nervum in eximio arcu
 rupit in illum retrahenti, detorquebatur autem ei alio
 sagitta aere-gravis, arcusque ei excidit manu.

Teucer vero cohorrui, fratremque allocutus-est :

Eheu, certe jam penitus pugnae consilia praecidit
 deus nostrae, qui mihi arcum excussit manu :
 nervum autem dirupit recens-tortum, quem ei illigaveram
 hodie-mane, ut sustineret crebro exsiliences sagittas.

Huic autem respondit deinde magnus Telamonius Ajax :
 o amice, quin tu arcum quidem sine et crebras sagittas
 jacere ; quoniam eum confregit deus, Danaïs invidens ;
 sed manibus sumens longam hastam, et scutum humero,
 pugnaque ipse cum Trojanis, et ceteras excita copias :
 ne sine-labore saltem, victores licet, capiant
 naves bonis-transtis-instructas ; sed meminerimus pugnae.

Sic dixit : ille vero arcum quidem in tentoriis reposuit :
 ac circum humeros scutum sibi cepit quatuor-laminarum,
 capitique forti galeam scite-factam imposuit ;
 [equinis-setis, terribiliterque crista desuper nutabat ;]
 sumsit autem et validam hastam, praefixam aculo aere :
 profectusque-est ire, et perceleriter currens Ajaci astitit.

Hector autem, ut vidit Teucri inutiles-factas sagittas ;
 Trojanosque et Lycios exhortatus-est, altum clamans :

Trojani et Lycii et Dardani cominus-pugnantes,
 viri estote, amici, memineritisque strenuae fortitudinis,
 naves ad cavas : jam enim vidi oculis
 viri primarii a-Jove inutiles-factas sagittas.
 Admodum vero facilis-agnitu Jovis hominibus est potentia,
 tum quibus gloriam superiorem dederit,
 tum quos deprimatque et nolit defendere :
 sicut nunc Argivorum minuit robur, nobisque auxiliatur.
 Sed pugnate ad naves conferti ! Qui autem vestrum
 vulneratus-eminus vel -cominus mortem et fatum inierit,
 moriatur : non ei indecorum erit pugnanti pro patria
 mori ; at uxorque salva erit, et filii in-posterum,
 et domus, et patrimonium integrum ; siquidem Achivi
 abierint cum navibus dilectam in patriam terram.

Sic fatus, excitavit robur et animum uniuscujusque.
 Ajax vero vicissim ex-altera-parte hortatus-est suos socios :

Αἰδώς, Ἀργεῖοι· νῦν ἄρχιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἢ σαυθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἦ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἑκτωρ,
 505 ἐμβαδὸν ἔσσειαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἔκαστος;
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἑκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 οὐ μὲν ἐς γε χορὸν κέλετ' ἔλθεμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἥμιν δ' οὕτως τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδὴ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβῶναι,
 ἢ δητὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 ὧδ' αὐτὸς παρὰ νηυσιν, ὅπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἑκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν,
 ἀρχὸν Φωκίων· Ἀίας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἄρχοντα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλδάμας δ' Ὀτὸν Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλείδην ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μῆγῃς ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὃ δ' ὑπαιθα λιάσθη
 Πουλδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτον· οὐ γὰρ Ἀπόλ-
 λεια Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι· [λων
 αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθος μέσον οὐτάσε δουρί·
 δούπησεν δὲ πῆσυν· ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰγμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετίδης (ὃν Λάμπος ἐγενίοντο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδὸτα θούριδος ἀλκῆς),
 ὃς τότε Φυλείδην μέσον σάκος οὐτάσε δουρί,
 ἐγγυθεν ὁρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώραξ,
 530 τὸν β' ἐφόρει γυαλοῖσιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος·
 ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀνὰ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δητῶν ἀνδρῶν ἀλωρῆν·
 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὀλεθρον.
 535 Τοῦ δὲ Μῆγῃς κόρυθος χαλκῆρεος ἱπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγχεῖ ὀδυόεντι,
 ῥῆξε δ' ἀφ' ἱππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοῖνιχι φαεινός.
 Ἔως δὲ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
 στή δ' εὐρὰ ἐσὶν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·
 αἰγμῇ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρόσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
 Τῷ μὲν ἐισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 545 συλῆσαι· Ἑκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κλέυσεν
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἰφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὅφρα μὲν εἰλιπόδας βοῦς
 βόσκει ἐν Περκάτῃ, δητῶν ἀπονόσφιν ἐόντων·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιλείσσαι,
 550 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι,
 ναῖς δὲ παρὰ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσι·
 τὸν β' Ἑκτωρ ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτὼ δὲ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνέμῳ καταμένειο;
 555 οὐχ ὁράας ὅσον Δολοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;

*Proh pudor, Argivi! nunc prope est vel penitus perisse,
 vel servatos-esse, et avertisse mala a-navibus.*

An speratis, si naves ceperit galeam-motans Hector,
 pedibus vos perventuros in-suam patriam terram singulis?
 An non incitantem auditis copias suas omnes
 Hectorem, qui jam ad-naves incendendas incitate fertur?
 non certe ad saltationem jubet ire, sed ad-pugnam.
 Nobis vero nulla hac est mens et consilium melius,
 quam-ut cominus misceamus manusque roburque.
 Melius est, aut perisse uno tempore, aut vitam-servasse,
 quam diu paulatim-consumi in gravi pugna,
 ita frustra ad naves, sub viris deterioribus.

Sic fatus, incitavit robur et animum unicujusque.
 Tunc Hector quidem interfecit Schedium, Perimedei filium,
 ducem Phocensium: Ajax autem interfecit Laodamean
 ductorem peditum, Antenoris clarum filium;
 Polydamas autem Otum Cylleum interemit,
 Phylidae (Megetis) socium, magnanimorum ducem Epeorum.
 Illi vero Megetis irrui, hoc conspicatus; at oblique se-declinavit
 Polydamas; et ab-eo quidem aberravit Megetis: non enim Apol-
 lo] sivit Panthi filium inter primos-pugnatores domari:
 sed ille Croesmi pectus medium ferit hasta;
 fragoremque-is-edidit cadens; ille vero ei ab humeris arma
 detraxit.] Interea huic insiliit Dolops, hastae bene sciens,
 Lampetides (quem Lampus genuit, praestantissimus virorum,
 Laomedontiades, bene scientem strenuae pugnae):
 qui tunc Phylidae medium scutum percussit hasta,
 cominus irruens; densa autem eum tuebatur lorica,
 quam ferebat cava firmiter-coniuncta-habentem: quam quae-
 dam Phyleus] attulit ex Ephyre, fluvio ab Selleente:
 hospes enim ei dederat rex virorum Euphetes,
 in pugnam ferendum, adversus infestos-viros munimen:
 qui ei et tunc filii a corpore defendit perniciem.
 Hujus autem Megetis galeae aereae equinis-setis-dense
 conii-basin extremam percussit hasta acuta,
 abruptique equinum conum ejus: totus vero humi
 decidit in pulvere, recens puniceo-colore fulgens.
 Dum hic cum-illo pugnabat perstans, et adhuc sperabat vi-
 ctoriam,] interim ei (Megeti) Menelaus Mavortius venit ad-
 jutor;] stetitque obliquus cum hasta, latens, feritque hume-
 rum a-tergo: cuspis vero pectus transegit rapido-impetu-acta,
 ulterius tendens: is autem pronus prolapsus-est.
 Illi quidem irruerunt, aerea arma ab humeris
 detracturi: Hector vero cognatos adhortabatur
 omnes valde; primum autem Hicetaoniden increpabat,
 fortem Melanippum: is tantisper pedes-trahentes boves
 pascebat in Percota, hostibus procul absentibus;
 sed postquam Danaorum naves venerant utrinque-recurre:
 retro ad Ilium venit, excellebatque inter-Trojanos;
 habitabatque juxta Priamum; isque eum honorabat aequa-
 filios:] hunc Hector increpabat, verbumque dixit et elocutus
 est:] Itane vero, Melanippe, remisise-agemus? nec vel libi
 movetur-curā carum cor, ob-consobrinum occisum?
 Nonne vides, ut Dolopis circum arma Asi occupantur?

ἀλλ' ἔπευ· ὁ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὼν Ἀργείοισιν
μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἀκρης
Δίον αἰτείνην ἐλείν, κτάσθαι τε πολίτας.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσῥεος φῶς.

10 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὁσμῖνας.

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἢ πέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή.

15 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέεσθαι μενέαινον,
ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
ἔρκει χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.

Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὗτις σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,

20 οὔτε ποσὶν θάσσω· οὔτ' ἀχικμῶς ὥς σὺ μάχεσθαι·
εἰ τιναῖ που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δοῦρι φαεινῷ,

ἀμφὶ ἔπαπτινάς· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
75 ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλους ἦκεν·

ἀλλ' ἱκετάονος υἱὸν ὑπέθυμον Μελάνιππον,
νισσόμενον πόλεω· ὡς δὲ, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.

Δούπησεν δὲ πεσὼν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε καλύψεν.

Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ἔστ' ἐπὶ νεβρῷ

20 βλημένῳ αἶψῃ, τόντ' ἐξ εὐνῆφι βορόντα

θηρὸν τὴν ἐτύχῃσε βαλὼν, ὅτε λυσε δὲ γυῖα·

ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,

τύχῃε συλήσων. Ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,

35 δὲ βὰ οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δῆϊότητα.

Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε θεός περ ἐὼν πολεμιστῆς,

ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι εἰκώς,

40 ἔτε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,

φεύγει, πρὶν περ θμίλον ἀλλισθήμεναι ἀνδρῶν·

ὡς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶες τε καὶ Ἕκτωρ

45 ἤχῃ θεοπεσίῃ βέλεα στονόοντα χέοντο·

στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἔπει λυτο ἔθνος ἑταίρων.

Τρῶες δὲ, λείουσιν εἰκοτὸς ὁμοφροῖσιν,

νῆος ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·

50 δ' σπῖσιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν

Ἀργείων, καὶ κῆδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.

Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῆδος ὀρέξαι,

Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσιν θεσπιδαῖς πῦρ

ἐμβάλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξάσιον ἀρῆν

55 πᾶσαν ἐπικρῆναι· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεὺς,

νῆος καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλῶξιν παρὰ νηῶν

θησήμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῆδος ὀρέξαι.

Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν

Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

60 Μαίνεται δ' ὥς ἔτ' Ἀρης ἐγγέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ

οὔρεσι μαίνεται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·

ἄλκοις δὲ περὶ στόμα γίγνετο, τὼ δὲ οἱ ὄσσε

λαμπρόσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλξ

65 σμρδαλέον κροτάφοισι τινάσσεται μαρναμένοιο.

sed sequere : non enim amplius licet eminus cum-Argivis
pugnare, priusquam vel occiderimus eos, vel illi a culmine
Illum excelsam ceperint, interfecerintque cives.

Sic fatus, ipse quidem praebat ; ille vero una sequebatur,
par-deo vir.] Argivos autem excitabat magnus Telamonius A-
jax :] O amici, viri estote, et pudorem habete in animo :

aliusque-alium verecundantes-observe per acres pugnas.
Verecundantium vero virorum plures salvi, quam occisi-sunt:

fugientium tamen nec gloria exsurgit, nec ullum auxilium.

Sic dixit : illi vero etiam per-se arcere hostem promti-erant,
in mente autem reponebant verbum ; muniebantque naves
muro aeneo : in eos vero Jupiter Trojanos excitabat.

Antilochum autem impellebat pugna strenuus Menelaus :

Antiloche, nemo te junior est alius Achivorum,
nec pedibus velocior, nec robustus sicut tu ad-pugnandum :

vide si quem forte Trojanorum prosiliens virum ferias.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit, hunc autem incitaverat.

Prosiliit hic e-primis-pugnatoribus, et jaculatus-est hasta ful-
genti,] circum se spectans ; sed Trojani recessere,

viro jaculante : is vero non irritum telum emisit ;

sed Hicetaonis filium animosum Melanippum,

euntem in-pugnam, percussit pectore ad papillam ;

fragoremque-is-edidit cadens, eique caligo oculos operuit.

Antilochus autem irrui, canis instar, qui in hinnulum

vulneratum prorupit, quem e cubili exsallientem

venator assecutus-fuerit jaculando, solveritque membra :

sic in te, Melanippe, irrui Antilochus bellicosus,

arma detracturus. Sed non latuit Hectorem divinum,

qui ei obviis venit currens per praelium.

Antilochus autem non mansit, impiger licet esset bellator,

sed is fugit quidem, ferae quae-malum patravit similis,

quae, canem ubi-interfecerit, vel bubulcum circa boves,

fugit, antequam multitudo congregetur virorum :

sic fugit Nestorides ; in eum vero Trojanique et Hector,

clamore ingenti, tela luctuosa fundebant :

stetit tamen conversus, postquam venit ad-agmen sociorum.

Trojani autem, leonibus similes crudis-vorantibus,

in-naves ruebant, Jovisque perficiebant mandata ;

qui eis semper excitabat robur magnum, debilitabatque ani-
mos] Argivorum, et gloriam auferebat, illos vero excitabat.

Hectori enim ejus animus volebat gloriam praebere,

Priamidæ, ut navibus recurvis immane-ardentem ignem

injiceret indefessum, Thetidisque injustam supplicationem

totam perficeret : hoc enim expectabat providus Jupiter,

navis ardentis splendorem oculis ut-videret.

Ex illo enim tempore erat repressionem a navibus

facturus Trojanorum, Danaisque gloriam praebiturus.

Hæc cogitans, naves in cavas suscitabat

Hectorem Priamidem, perquam ardentem etiam per-se.

Furebat autem is, ut quum Mars hastam-vibrans, vel pernicio-
sus ignis] in-montibus furit, profundæ in densis-recessibus

silvæ :] spumaque circum os oriebatur, eique oculi

fulgebant torvis sub superciliis ; atque cassis circum

tempora horrendum quassabatur pognantis.

- 610 Ἐκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
τίμα καὶ χύδαινε. Μινυνθάδιος γὰρ ἐμελλεν
ἔσσεσθ'· ἥδη γὰρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἥμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
- 615 Καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στήχας ἀνδρῶν, πειριτίζων,
ἧ δὴ πλείστον ὀμίλον δρα καὶ τεύχε' ἀρίστα·
ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πέτρη
ἡλίδατος, μεγάλη, πολίης ἄλλος ἐγγὺς ἐούσα,
- 620 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαυψήρᾳ κέλευθα
κύματά τε τροφόντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
ὥς Δαναοὶ Τρώας μένον ἐμπεδον οὐδ' ἐφέβοιο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὀμίλῳ·
ἐν δ' ἔπειθ' ὥς τε κύμα θοῇ ἐν νῆϊ πέσσειν
- 625 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
ἄγνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
ὥς ἐδαίξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Νῆαίων.
- 630 Αὐτὰρ θύ' ὥστε λέων δλοφφρων βουσίην ἐπαλθὼν,
αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
μυρταί· ἐν δέ τε τῇσι νομεῦς, οὐπω σάφα εἰδὼς
θηρὶ μαχίσσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
ἦτοι δ' μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
- 635 αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
βοῦν' εἶδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑπ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
πάντες· ὁ δ' ὅλον ἔπεφνε Μυκηναίων Περιφρήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθέως ἀνακτος
- 640 ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολλὴ χείρονος υἷος ἀμείνων
παντοίας ἀρετὰς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
ὃς ῥα τότε Ἐκτορι χυδὸς ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
- 645 Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγὶ πάλτο,
τὴν αὐτὸς φορέσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·
τῇ θύ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆλῃξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἐκτωρ δ' ὄξυ νήσε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
- 650 στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρων,
χραιομύν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δαΐδισαν Ἐκτορα δῖον.
Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄρχει
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
- 655 Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἔχωρῃσαν καὶ ἀνάγκῃ
τῶν πρωτείων, αὐτοῦ δὲ παρὰ χλίσθησιν ἐμειναν
ἄθροοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδῶς
καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ δμῶκλεον ἀλλήλοισιν·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερηνίος, οὖρος Ἀχαιῶν,
660 χλίσσθ' ὑπὲρ τοκέων γονοῦμενος ἀνδρὰ ἕκαστον·
Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων ἡδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων,

[Hectoris : ipse enim ei ab æthere erat auxiliator
Jupiter, qui eum, plures inter viros solus quam-versaretur,
honorabat, gloriamque-extollebat : brevis-ævi enim erat
futurus : jam enim ei urgebat fatalem diem
Pallas Minerva sub Pelidæ viribus.]

Ac volebat Hector perrumpere ordines virorum, tentans,
quacunq; plurimam turbam videret, et arma optima :
sed ne sic quidem poterat perrumpere, valde licet ardens.
Sustinebant enim turmatim conferti, veluti petra
præceps, magna, canum mare prope quæ-est,
quæ manet stridulorum ventorum vehementes incuries,
undaque ingentes, quæ illiduntur in-ipsam :
sic Danaï Trojanos manebant firmiter, nec fugebant.
At Hector fulgens igne undique, inailiit turbæ :
irruit vero, veluti quum unda velocem in navem illiit
impetuousa e nubibus, ventis-aucta ; hæc autem tota
spumâ cooperta-est, ventique vehemens flatus
in-velo fremit ; trepidantque animo nautæ
timentes ; nam parvulo-spacio a morte distantes subrebu-
tur :] sic scindebatur animus in pectoribus Achivorum.
At hic, tanquam leo infestus bobus superveniens,
quæ in irriguo-loco paludis magnæ pascuntur
innumerae ; interque eas est pastor, haud recte gnarus
cum-fera pugnare, camuris-cornibus bovis circa cadem :
atque hic quidem cum-primis et (vel) postremis bobus
usque simul-graditur, ille vero (leo) in medias irruens
bovem vorat, ceteræque omnes territæ-fugiant : sic tunc Ach-
vi] divinitus in-sugam-coniecti-sunt sub Hectore et Jove patre
omnes ; hic autem solum occidit Mycænæum Periphētēn,
Copræi dilectum filium ; qui (Copræus) Eurysthei regi
nuntius ibat ad-vim Herculeam :
hoc genitus-erat e patre multo deteriore filius præstantior
omnigenis virtutibus, et pedibus (cursu), et pugnando ;
et prudentia inter primos Mycænæorum fuit :
qui tunc Hectori gloriam superiorem præbuit.
Conversus enim retro, in scuti extrema-ora offendit,
quod ipse gestabat, talare, munimentum adversus-jaculat-
eo hic impeditus, cecidit supinus ; cassis autem
terribiliter circumsonuit circa tempora prolapsi.
Hector autem cito animadvertis, currensque ei prope a-
lii] pectorique hastam infixit, carosque ipsum prope socios
interfecit : illi autem non poterant, tristes licet ob-socium
opitulari : ipsi enim valde timebant Hectorem divinum.
Intra-conspectum autem venere navium, circumsp-
eruntque eos extremae] naves, quæ primæ subductæ-erant,
vero insequebantur.] Argivi autem a-navibus quidem res-
sere necessitate] prioribus, illic vero ad tentoria mansere
conferti, nec dissipati-sunt per exercitum : retinebat eni-
pudor] et metus ; perpetuo enim vociferantes-hortabantur
vicem :] Nestor autem maxime, Gerenius, custos Achivorum
obtestabatur per parentes, supplicans viro cuique :
O amici, viri estote, et verecundiam ponite in animo
aliorum hominum ; et recordamini unusquisque
filiorum et uxorum, et possessionis, et parentum,

ἡμὲν ὅτεα ζῶουσι καὶ ὃ κατατεθνήκασιν·
 985 τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γυνάσκομαι οὐ παρεόντων
 ἱστάμεναι κρατερῶς· μετὰ δὲ τρωπῆσθε φόβονδε.
 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀγλῦος ὥσεν Ἀθήνη
 θεσπέσιον· μάλα δὲ σφι φῶκος γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
 990 ἥ μιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασεν οὐδ' ἐμάχοντο,
 ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο τοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἐτ' Αἰαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
 995 ἱστάμεν, ἐνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ὅγε νηῶν ἑκρὶ ἐπώρχετο μακρὰ βιβάζων,
 νῆμα δὲ ζυστὸν μέγα νάυμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 κολλήτων βλήτροισι, δικαιοεικοσίπτεχ·
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
 1000 ἥτ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγέρεται ἵππους,
 σείας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται
 λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τὲ ἐθήσαντο
 ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοι· ἐπ' ἄλλον ἀμείβεσθαι, οἳ δὲ πέτονται·
 1005 ὥς Ἄλας ἐπὶ πολλὰ θάσων ἱκρία νηῶν
 φοῖτα μακρὰ βιβιάς, φωνῇ δὲ οἱ αἰθέρ' ἴκκεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοῶν Δαναοῖσι κλυευν
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνόμεν. Οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 μέμνεν ἐνὶ Τρώων δμῶαυ πύκα θωρηκτάων·
 1010 ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 ἔθνος ἐρορμᾶται ποταμὸν πέρα βοσκομένων,
 γῆνων ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὥς Ἐκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος αἰσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπισθεν
 1015 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἄμ' αὐτῷ.
 Ἀντίς δὲ δριμυεῖα μάχῃ παρὰ νηυσὶν ἐτύθη·
 φαίης χ' ἀκμήπτας καὶ ἀτείρετας ἀλλήλοισιν
 ἄνεσθ' ἐν πολέμῳ ὥς ἐσυμμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 1020 οὐκ ἔρασαν φεύγεσθαι ὅπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 Τρωσὶν δ' ἔλιπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενεῖν θ' ἥρωας Ἀχαιοῖς.
 Οἳ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἦφατο ποντοπόροιο,
 1025 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἐνεικεν
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαίαν.
 Τούπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 ὄφρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τῶων αἰκάς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 1030 ἀλλ' ὅγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 ὤξει δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μεγάλῃσι καὶ ἐγχέσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φράσανα καλὰ, μελάνδοντα, κυπρήντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 1035 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μελαινά.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίαι,
 ἀρλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

et ad-cui vivunt, et cui mortui-sunt :
 per hos hic ego supplico, non praesentes,
 ut-stetis fortiter ; neu vertamini in-fugam.
 Sic fatus, accendit robur et animum cujusque.
 Illis autem, ab oculis nubem caliginis submovit Minerva
 divinitus-immissam : valde vero ipsis lux coorta-est utrinque,
 et a navibus, et ab omnibus-aeque-gravi praelio.
 Hectorem autem conspexerunt pugna strenuum, et socios,
 tum quotquot a-tergo abstiterant, nec pugnabant,
 tum quotquot ad naves pugnam pugnabant veloces.
 Neque vero amplius Ajaci magnanimo placuit mente
 stare quo alii abstiterant filii Achivorum :
 sed hic navium tabulata obibat, magnis-passibus gradiens,
 versabatque contum magnum navalem in manibus,
 compactum clavis-ferreis, duorum-et-viginti-cubitorum.
 Ut vero quum vir equis desultorii-ut bene sciens,
 qui postquam ex multis quatvor selegit equos,
 agitans eos ex campo magnam ad urbem incitat
 publicam per viam ; multique eum admirantes spectant
 viri et mulieres ; ipse autem firmiter sine-lapsu assidue
 subsiliens, alias in alium alternat, illi vero volant :
 sic Ajax multa velocium tabulata-in-puppibus navium
 obibat, magnis-passibus gradiens ; voxque ejus ad-aethrem
 pervenit.] Semper enim terribiliter clamans Danaoshorta-
 batur] navesque et tentoria ut-defenderent. Ac-neque Hector
 manebat in Trojanorum turba bene armatorum :
 sed sicut avium volucrum aquila fulva
 gentem invadit, fluvium juxta pascentium,
 anserum, vel gruum, vel cygnorum longis-collis :
 sic Hector ferebatur-recta in-navem prora-caeruleam,
 adversus prorumpens ; eumque Jupiter impulit a-tergo
 manu valde magna, concitabatque populum una-cum ipso.
 Iterum vero acris pugna ad naves commissa-est :
 dixisses indefesos et infatigabiles inter-se
 occurrere in praelio : tanto cum-impetu pugnabant.
 Ac pugnantis hic erat animus : nempe Achivi
 non putabant se-evasuros e clade, sed perituros :
 Trojanis autem credebatur animus in pectoribus cujusque,
 se naves incensuros-esse, occisurosque heroas Achivos.
 Hi quidem his animis instabant sibi-invicem.
 Hector autem puppim navis prehendit pontum-transeuntis,
 pulcræ, velocis, quæ Protesilaum advexerat
 ad Trojam, nec retro reduxit in-patriam terram.
 Hujus jam pro nave Achivique Trojanique
 occidebant alii-alios cominus ; neque sane il
 sagittarum impetus eminus expectabant, nec jaculorum ;
 sed hi cominus stantes, unum animum habentes,
 acutis jam securibus et bipennibus pugnabant,
 et ensibus magnis, et hastis utrinque-acutis.
 Multi vero gladii pulcri, nigris-inditi-manubriis, capulis-ma-
 gnis,] alii e manibus humi cadebant, alii vero ab humeris
 virorum pugnantium : fluebatque sanguine terra nigr a.
 Hector autem a-puppi navem ut prenderat, non dimisit,
 summam-puppis manibus tenens ; Trojanisque inclamabat :

Οἴσατε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ δολιλλέες ὄρνυτ' αὐτῇν·
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἤμαρ ἔδωκεν,
 720 νῆας ελεῖν, αἱ δὲ ὕρο θεῶν ἄεχτι μολοῦσαι,
 ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 οἷ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι
 αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μάλλον ἐπ' Ἀργείοισιν δρυσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, διόμονος θανέεσθαι,
 θρῆνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς ἔισης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκῆμένος, ἔγχρ' ὁ αἰεὶ
 Τρῳᾶς ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 αἰεὶ δὲ σμερνὸν βοῶν Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρης,
 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 735 ἢ τίνας φαμεν εἶναι ἀσσοστήρης ὀπίσσω,
 ἢ τί τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐσσι πόλις πύργοι ἀραρυῖα,
 ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκεία δῆμον ἔχοντες·
 ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν,
 740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φῶς, οὐ μελιγίῃ πολέμοιο.
 Ἦ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχρ' ὀζυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχρ' μακρῷ·
 δῶδεκα δὲ προσάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσελμοιο μάχοντο·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 δάκρυα θερμὰ χέων, ὅσπερ κρήνη μελάνυδρος,
 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης θνοφερὸν χέει ὕδωρ.
 5 Τὸν δὲ ἰδὼν Φίκτηϊρε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλειε, ἦ τίτε κούρη
 νηπιή, ἦθ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
 εἰανοῦ ἀποτρίβει, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
 10 δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέχεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵδεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιπρῶσκει, ἢ ἔμοι αὐτῷ;
 ἢ τί τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυος οἴος;
 ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενότιον, Ἄκτορος υἱόν,
 15 ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 τῶν καὶ μάλ' ἀμφοτέρων ἀπαχοίμεθα τεθνήτων.
 Ἦέ σὺν' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;

Ferte ignem, simulque et ipsi conferti excitate pugnam!
 nunc nobis Jupiter omnibus dignum (*pretiosissimum*) diem
 dedit,] quo-naves capiamus, quæ huc diis invitis profectæ,
 nobis clades multas intulerunt, ignavia seniorum;
 qui me, volentem pugnare ad puppes navium,
 ipsumque detinebant, inhibebantque exercitum.
 Verum si tum lædebat mentes lato-sonans Jupiter
 nostras, nunc ipse impellit et jubet.

Sic dixit: illi autem inde magis in Argivos irruerunt.
 Ajax autem non-amplius sustinebat; obruebatur enim idis;
 sed recedebat paululum, putans se moriturum-esse,
 transtrum in septem-pedale; liquit vero tabulata navis æqua-
 lis.] Ibi ille stabat observans; hastaque assidue
 Trojanos arcebat a-navibus, quicumque ferret indefessum
 ignem:] semperque horrendum clamans, Danaos hortabatur:

O amici, heroes Danaï, famuli Martis,
 viri estote, amici, recordamini-que strenuæ fortitudinis.
 An aliquos putamus esse adiutores a-tergo?
 aut aliquem murum firmiorem, qui viris perniciem arceat?
 Neutiquam prope est urbs turribus munita,
 qua defendamur, suis-vicibus-succedentem exercitum habet-
 es:] verum enim in Trojanorum campo bene armatorum,
 ponto acclinati, longe sedemus a-patria terra.
 Ideo in manibus salus, non in remissione pugne.

Dixit, et furens insectabatur hasta acuta,
 Quicumque vero Trojanorum cavas ad naves ferretur
 cum igne ardenti, in-gratiam Hectoris concitantis:
 hunc Ajax vulnerabat, excipiens hasta longa;
 duodecim autem ante naves cominus ferit.

ILIADIS XVI.

Patroclea.

Sichî quidem de navi bonis-transtris-instructa pugabant:
 Patroclus autem Achilli astabat, pastori virorum,
 lacrimas calidas fundens, tanquam fons nigris-aquis,
 qui ab excelsa petra obscuram fundit aquam.
 Hunc autem intuitus miseratus-est pedibus-celer divitum
 Achilles,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Cur-nam lacrimaris, Patrocle, tanquam puella
 parvula? quæ cum matre currens, eam se ulnis-suscipere
 gitat,] vestem apprehendens, ac properantem detinet;
 lacrimabunda autem ipsam suscipit, ut se attollat;
 huic similis, Patrocle, teneram lacrimam destillas.
 Anne aliquid Myrmidonibus nuntias, aut mihi ipsi?
 an aliquem nuntium ex Phthia audivisti solus?
 vivere sane adhuc ajunt Menœlium, Actoris filium;
 vivit et Æacides Peleus inter Myrmidonas;
 quorum valde alterutro tristestemur mortuo.
 An vero tu Argivorum-gratia luges, quod-ita perant
 naves ad cavas, injustitiæ causa suæ?

ἔξαύδα, μὴ καὺθε νόμῳ· ἵνα εἰδομεν ἀμφω. [παῦ·

20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἱπ-
 ῶ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 μὴ νεμέσας· τοῖον γὰρ ἄχος βέβηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἀρίστοι,
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.

25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, ἡδ' Ἀγαμέμνων·
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν δισσῶ.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,

ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλεῦ.

30 Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτος γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 αἶναρέτη, τί σευ ἄλλος ὄνῃσεται ὀψίγονός περ,
 αἶ κε μὴ Ἀργεῖοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης;

νηλεὲς, οὐκ ἄρα σολγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,

35 πέτραι δ' ἡλίδανοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 καὶ τινὰ τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·

ἀλλ' ἐμέ περ πρόας ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν ποῦ τι φῶς Δαναοῖσι γένομαι.

40 Δὸς δέ μοι ὦμοιῖν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσῃσι δ' Ἀργῆϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 τιρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευστις πολέμοιο.

ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκλήσας ἀνδρας αὐτῇ

45 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἥ γὰρ ἐμελλεν
 οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον εἵπεις·

50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 ἀλλὰ τὸδ' αἰὶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
 ὀκπότε δὴ τὸν δμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,

καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὃ τε κράτει προβεβήκη·
 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἀλγεα θυμῷ.

Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἐξέλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 δαυρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,

τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

60 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἀπεργχεῖς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηστῆρ' ἀκαταπαυσμένον, ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτῇ τε πτόλεμος τε.

Τὴν δ' ὦμοιῖν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δυθί,
 65 ἄργε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης

κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἐτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν

70 θέρσυνος. Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοισι μέτωπον,
 ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντας ἐναύλους
 πλησίειαν νεκῶν, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων

eloquere : ne cela mente ; ut sciamus ambo.

Eum autem graviter-suspirans allocutus-es, Patrocle eques :
 o Achille, Pelei fili, multo fortissime Achivorum,
 ne indigneris : talis enim dolor oppressit Achivos.

Illi namque jam omnes, quotquot ante erant fortissimi,
 in navibus jacent eminus- cominusque vulnerati.

Eminus quidem sauciatus-est Tydides fortis Diomedes ;
 cominus vero Ulysses hasta-inclytus, atque Agamemno ;
 vulneratusque-est et Eurypylus in femore sagitta.

Hos quidem medici multa-medicamenta-scientes curant,
 vulnera sanantes : tu vero inexorabilis es, Achille.

Ne me tamen haec quidem cepirit ira, quam tu servas !
 in-malum-fortis ! quis a-te alius juvabitur posterorum,

si non ab-Argivis nunc indignam perniciem propulsaris ?
 Immisericors ! non utique tibi pater erat eques Peleus,

nec Thetis mater ; caeruleum vero te peperit mare,
 petraeque praecipites : quoniam tibi mens est saeva.

Si vero quod mentibus tuis vaticinium vereris,
 et aliquid tibi a Jove memoravit veneranda mater :

at me saltem mitte cito, simulque ceteras copias praebere
 Myrmidonum, si forte quod lumen Danaïs fiam.

Da autem mihi, humeris tua arma ut-induam,
 si forte me tibi assimilantes (te esse credentes) abstineant a-

pugna] Trojani, respirentque Mavortii filii Achivorum
 afflictī : exigua vero hoc fuerit respiratio a-bello ;

facile autem integri defessos viros praelio
 repulerimus ad urbem a navibus et tentoriis.

Sic dixit supplicans, valde demens : certe enim erat
 sibi ipsi mortemque malam et fatum rogaturus.

Eumque graviter gemens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Hei mihi, nobilissime Patrocle, quale hoc dixisti !

Nec vaticinium vereor ullum-quod audiverim,

nec quidquam mihi a Jove memoravit veneranda mater
 sed hic gravis dolor cor et animum occupat,

quando suum aequalem vir voluerit privare portione sua,
 et praemium rursus auferre is, qui potentia antecellat :

gravis dolor hic mihi est, quod inde passus-sum moerores ani-

mo.] Puellam quam mihi praemium elegerant filii Achivorum
 hastaque mea acquisieram, urbe bene-munita eversa,

hanc rursus e manibus eripuit rex Agamemno

Atrides, tanquam ab-aliquo inhonorato inquilino.

Sed haec quidem ante-acta-esse sinamus : nec fere erat
 ut-perpetuo iratus essem in animo : at statueram

non prius iram me cohibiturum, quam quum jam
 ad-naves meas pervenisset clamorque pugnaque.

Tu tamen humeris quidem mea inclyta arma indue,
 duxque-esto Myrmidonibus bellicosis ad-pugnam ;

siquidem nigra Trojanorum nubes circumdedit

naves praevalide ; illi vero litore maris

conclusi-sunt, loci parvam adhuc portionem habentes,
 Argivi ; Trojanorum autem civitas tota ingruit,

fiducia-plena. Non enim meae galeae vident frontem

prope splendentis : cito certe fugientes, fossas-campestres

implevissent cadaveribus, si in-me rex Agamemno

ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 μαίνεται ἐγγεῖη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
 οὐδὲ πῶ Ἀτρεΐδῃ ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ καλεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλήτῳ
 πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 ἦψ ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλυνται.
 Πείθεο δ', ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω·
 ὧς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῆδος ἄρῃαι
 85 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρη
 ἦψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρῳσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶν κῆδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σὺγ' ἀνευθεν ἐμείο λαλεῖσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μῆδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι,
 Τρῳᾶς ἐναϊρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν
 μήτις ἀπ' Οὐλύμπιο θεῶν αἰετιγενετῶν
 ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἔπῃν φάος ἐν νήεσσιν
 θῆης, τοὺς δέ τ' ἔἴην πεδίον κατὰ δηριάσθαι.
 Αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 μήτε τις οὐν Τρῳῶν θάνατον φύγοι, ὅσοι ἔασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον·
 100 ὅρρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμμενε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν
 δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος καὶ Τρῳῆς ἀγαυοὶ
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαινήν
 105 πῆλξ' βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 καπὶ φάλαρ' εὐποῖη· ὃ δ' ἀριστέρον ὦμον ἔκαμνεν,
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμεῖσθαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχετ' ἀσθματι· καδὲ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολλὸς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. [σαι,
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 σθε, πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτωρ Αἴαντος δόρυ μελινον, ἀγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλο, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κολον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γυνὶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρεν
 Ζεὺς ὕψιθρεμέτης, Τρῳέεσι δὲ βούλετο νίκην
 χάεσθαι δ' ἐκ βελόνων. Τοι δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηὶ ῥοθί· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσπίσση κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἀμφεπεπν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 125 μερῶ πλεξάμενος, Πατρόκλῃα προσέειπεν·
 Ὅρσο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκλέυθε·

leni animo-fuisset; nunc vero exercitum circum pugnant.
 Non enim *amplius* Tydidæ Diomedis in manibus
 furit hasta, a Danaïs mortem ut-arceat :
 neque aliqua Atridæ vocem audiui clamantis,
 inimico ex capite : sed Hectoris homicidæ vox,
 Trojanos adhortantis, resonat : isti autem *cum* clamore
 totum campum obtinent, prælio vincentes Achivos.
 Sed etiam sic, Patrocle, a navibus pestem propulsans
 irruere valide; ne jam igne ardenti
 naves incendant, dulcemque reditum præcidant.
 Pareto autem, sicut tibi ego sermonis summam in animo-po-
 suero;] quo mihi honorem magnum et gloriam referas
 ab omnibus Danaïs; sed illi præpulcram puellam
 abductam-restituant, insuperque splendida dona præbeat.
 A navibus ubi *hostem*-repuleris, revertere : si vero tibi inde
 dederit gloriam consequi altitonans maritus Junonis,
 ne tu sine me sis-cupidus pugnandi
 cum-Trojanis bellicosus; inhonoratiorem autem me reddes.
 Neve exultans prælio et pugna,
 Trojanos occidens, ad Ilium *usque* exercitum-ducas :
 ne-quis ab Olympo deorum sempiternorum
 ingruat : valde hos quidem (*Trojanos*) diligit sagittans Apollo :
 sed retro vertaris, postquam salutem ad naves
 constitueris, illosque sine per campum prælio-certare.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 neve quis Trojanorum mortem effugiat, quanti sunt,
 neve quis Argivorum; nobis-duobus vero effugere perniciem
contingat;] ut soli Trojæ sacras pinnas destruamus.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Ajax vero non-amplius manebat; obruebatur enim telis :
 domabat eum Jovisque consilium et Trojani strenui,
 jaculantes : terribilem autem circa tempora fulgens
 galea percussa sonitum edebat : percutiebatur *quippe* assidue
 ad clavos-cassidis affabre-factus : ille vero sinistro humero las-
 sabatur,] firmiter usque tenendo scutum versatilis : nec-lamen
 poterant] loco-movere, undique illum urgentes telis.
 Jugiter autem gravi tenebatur anhelitu : et ei sudor
 undique e membris multus defluebat, neque aliqua poterat
 respirare; undique vero malo malum impactum-erat.
 Dicite nunc mihi, Musæ, cælestes domos tenentes,
 quomodo primus ignis incidit navibus Achivorum.
 Hector Ajacis hastam fraxineam, prope astans,
 percussit ense magno, in hastile post cuspidem,
 prorsusque defregit : hoc quidem Telamonius Ajax
 vjbrabat sic in manu, mutilum hastile; procul vero ab ipso
 cuspidis aerea humi resonuit cadens.
 Cognovit autem Ajax in animo egregio, exhorruitque,
 opera deorum; quod penitus belli consilia præcidit
 Jupiter altitonans; Trojanisque volebat esse victoriam;
 recessitque extra tela. Illi vero injecere indefessum ignem
 navi veloci; cui statim inextinguibilis infusa-est flamma.
 Sic quidem puppim ignis circumdedit : atque Achilles
 femora percutiens, Patroclum allocutus-est :
 Propera, nobilissime Patrocle, equis-vecle!

- λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηλοῖο ἰωήν.
Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυχτὰ πέλονται.
Δύσοο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
130 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετε νόροπι χαλκῷ.
Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
ποικίλον, ἀστερέοντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
135 Ἄμφι δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰσθμῷ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Ἔωλετο δ' ἀλκιμα δούρε, τὰ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει.
140 Ἐγχεὸς δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πᾶλλειν, ἀλλὰ μιν ὅος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελῆην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἥρώεσσιν.
145 Ἴππους δ' Αὐτομέδοντα θεῶς ζευγῶμεν ἄνωγεν,
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα βρῆξ' ἠγόρα τίε μάλιστα·
πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐν μείναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκίας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὰ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
150 τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργῃ,
βοσκομένην λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον λει,
τὸν βὰ ποτ' Ἡετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
ὃς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπειδ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὧς
ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἀσπετος ἀλκή,
οἷτ' ἔλαφον κερατὸν μέγαν οὖρεσι δῶσαντες
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματα φοινόν·
160 καὶ τ' ἀγέληδὸν ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
λάβοντες γλώσσησιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ
ἄχρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
στήθεσιν ἀτρομός ἐστι, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
165 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
ῥῶνόντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρχίος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θαλαῖ, ἥσιν Ἀχιλλεύς
ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιθεῖ,
σημαίνειν αὐτὸς δὲ μέγα κρατῶν ἦνασεν.
Τῆς μὲν ἱῆς στιχρὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
υἱὸς Σπερχεῖοιο, Διυπετέος ποταμοῖο·
175 ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχεῖω ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶν ἐνηθείσα,
αὐτὰρ ἐπὶ βελῆσιν Βώρω, Περιήρεος υἱί,
ὃς β' ἀναφανδὸν ὅπυε, πορῶν ἀπερείσεια ἔδνα.
Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρχίος ἡγεμόνευσεν,
180 παρθένιος, τὸν ἔτιυτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,

video jam apud naves ignis hostilis impetum. Vereor, ne jam naves capiant, ac non-posthac facultas-fugiendi sit. Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.

Sic dixit : Patroclus autem armabat-se corusco aere. Ocreas quidem primum circa tibias posuit, pulcras, argenteis fibulis-ad-talos apte-junctas; deinde autem lorica[m] circa pectora induebat, variam, stellatam, pedibus-velocis Æacidæ : circaque humeros suspendit ensem argenteis-clavis-distinctum,] acreum; ac deinde scutum magnumque solidumque; capiti vero fortī galeam affabre-factam imposuit, setis-equinis-comantem; horrendumque crista desuper nutabat.] Sumsit porro validas hastas, quæ ejus manibus aptaerant.] Hastam vero non sumsit unicam eximii Æacidæ, gravem, magnam, validam; quam quidem non poterat alius Achivorum] vibrare; sed eam solus sciebat vibrare Achilles : Pelicam fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron Pelii e vertice cæsam, cædem futuram heroibus. Equos autem Automedontem confestim jungere jussit; quem, post Achillem agmina-perrumpentem, honorabat maxime:] fidelissimus autem ei erat in pugna, ad-sustinendum hostium-impetum.] Quare etiam Automedon duxit-sub jugum veloces equos,] Xanthum et Balium, qui cum ventis volabant : hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge, pascens in-prato juxta fluentium Oceani. Sed exterioribus-loris eximium Pedasum immisit, quem quondam Etionis capta urbe abduxit Achilles; qui equus etiamsi mortalis erat, simul-ibat-cum equis immortalibus.] Myrmidones autem obiens armabat Achilles omnes per tentoria (cum) armis : illi vero, lupi tanquam cruda-vorantes, quibus quidem circa præcordia ingens robur; qui cervum cornutum magnum in-montibus interfectum dilaniant, omnibusque maxilla sanguine flit rubra; atque gregatim vadunt, e fonte nigris-aquis hausturi linguis tenuibus nigram aquam summam, eructantes cruorem e-cæde; et animus pectoribus intrepidus inest, angustaturque (impletur) venter :] tales Myrmidonum ductores atque principes, circa strenuum famulum pedibus-velocis Æacidæ magnis-ibant-animis : interque eos Mavortius stabat Achilles, incitans equosque et viros clypeatos. Quinquaginta erant naves veloces, quibus Achilles ad Trojam copias-duxerat Jovi carus : inque singulis quinquaginta erant viri ad transtra socii : quinque autem duces fecerat, quibus confisus-est, qui-præessent; ipse vero summam tenens-potestatem imperabat.] Unius agminis dux-erat Menesthius varia-lorica, filius Sperchii, a-Jove-(Pluvio)-fluentis fluvii; quem peperit Pelei filia, pulcra Polydora, Sperchio indefesso, mulier deo concubitu-mixta; sed nomine (fama) Boro, Perieris filio, qui palam eam uxorem-duxerat, datis immensis sponsalibus. Agminis autem secundi Eudorus Mavortius dux-erat, ex-virgine(spurius), quem peperit in-chorea pulcra Polymela,

- Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἤρασατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένην
 ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαιδινή.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
 186 Ἑρμείας ἀκάχητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θάινει ταχύν ἡδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόνγε μογοστόχος Εἰλείθυια
 ἐξάγαγε πρὸ φώωδε, καὶ Ἥελίου ἰδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἑχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 ἡγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἡδ' ἀτίταλλον,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς ἐθ' ἐὼν υἱὸν ἰόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, δὲ πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 196 ἔργει μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρχεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνευσιν Ἀχιλλεύς
 στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔταλλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελαθέσθω,
 ἃς ἐπὶ νηυσὶ βοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν,
 πάνθ' ὑπὸ μνηϊθμῶν, καὶ μ' ἡτιάσθε ἑκαστος·
 σχῆτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 νηλεές, δὲ παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταῖρους·
 206 οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νειώμεθα ποντοπόροισιν
 ἄστις· ἐπεὶ βᾶ τοὶ ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐδάξετε· νῦν δὲ πέφανται
 φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τὸ πρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις Ἀλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
 210 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
 μέλλον δὲ στίχες ἄρβεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρηι πυκνοῖσι λίθοισιν
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 ὃς ἀραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 216 ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔριδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐρέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὴ ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν
 καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἀγεσθαι, ἐν πλησασα χιτώνων,
 χλαϊνῶν τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπτήτων.
 226 Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὐτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 οὔτε τῶ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
 Τό β' αὖ τὸτ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῶν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὑδατος καλῆσι ῥῶσιν·
 230 νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσασατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσφ' ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναῖων,
 Δωδώνης μεδύν δυχευιμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοί

Phylantis filia : hanc vero potens Argicida (*Mercurius*)
 adamavit, oculis conspicatus inter tripudiantes-cum-cantu,
 in choro Dianæ aureo-arcu-insignis, tumultuose (in *venatio*
ne).] Statim vero in superiora-domus ascendens, concubui
 cum ea clam] *Mercurius* mitis ; peperitque *hæc* ei illustrem
 filium] *Eudorum*, præstantem et cursus celeritate, et *paga*.
 Ac postquam hunc partuum-præses *Ilithia*
 eduxerat in lucem, isque Solis vidit jubar ;
 illam quidem *Echeclei* fortis vis *Actoridæ* (*Echecles*)
 duxit in sedes suas, quum dedisset innumera dona-sponsalæ
 hunc vero senex *Phylas* diligenter nutrit et educavit,
 magno-amore-prosequens, tanquam suus *ipsius* filius esset.
Agminis autem tertii *Pisander* *Mavortius* dux-erat,
Mæmalides, qui inter-omnes excellebat *Myrmidones*
 hasta pugnando, post *Pelidæ* socium.
 Sed quarto præerat senex equum-agitator *Phoenix* ;
 quinto vero *Alcimedon*, *Laerces* filius eximius.
 Ac postquam omnes cum *ducibus* *Achilles*
 collocasset bene ordinatos, acrem sermonem injunxit :
Myrmidones, ne-quis mihi minarum obliviscatur,
 quas in navibus velocibus minabamini *Trojanis*,
 totum sub tempus-iræ ; et me accusabatis unusquisque :
 Dure, *Pelei* fili, bili certe te nutrit mater ;
 immitis ! qui apud naves tenes invitos socios :
 domum saltem cum navibus revertamur pontum-transsemiti-
 bus] retro ; siquidem tibi adeo perniciosior ira incidit animo.
 Hæc mihi congregati frequenter dicebatis : nunc vero appar-
 prælii magnum opus, cujus antea quidem cupidi eratis.
 Jam aliquis (*quisque*) forte cor gerens cum-Trojanis pugnato.
 Sic *fatus*, excitavit robur et animum uniuscujusque :
 magis vero catervæ addensatæ-sunt, ut regem audierunt.
 Ut vero quum parietem vir coagmentat apte-junctis lapidibus
 domus altæ, impetus ventorum vitans :
 sic arcte-junctæ-erant galeæque et clypei umbonibus-muniti :
 clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir :
 seque-invicem-contingebant setis-equinis-comantes galeæ
 splendentibus conis nutantium : adeo densi stabant inter-se.
 Verum ante omnes duo viri armabantur,
*Patroclus*que et *Automedon*, unum animum habentes,
 in-prima-acie *Myrmidonum* pugnaturi. Sed *Achilles*
 profectus-est ire in tentorium ; arcæque operculum aperuit
 pulchræ, affabre-factæ, quam ei *Thetis* argenteis-pedibus
 imposuit navi vehendam, bene quum-implesset tunica,
 lenisque ventum-arcentibus, villosisque tapetibus.
 Ibi autem ei poculum inerat factum, neque quis alius
 nec virorum bibebat ex eo nigrum vinum,
 neque ulli libabat deorum, nisi *Jovi* patri.
 Hoc tunc ex arca sumtum purgavit sulphure
 primum, postea autem lavit aquæ puris liquoribus :
 lavitque-sibi ipse manus, hausitque nigrum vinum :
 precabatur deinde stans medio in-septo, libavitque vinum,
 caelum suspiciens ; Jovemque non latuit fulmine-gaudentem :
 Jupiter rex, *Dodonæe*, *Pelaagice*, procul habitans,
Dodonæ præsidens hiberno-frigore-infestæ ; ac *Selli*

235 σὺς καὶ ναῦς ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαὶ εἶναι.
 Ἥ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔβλυε εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν
 ἡδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐλδῶρ·
 αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μένεω νηῶν ἐν Ἀγῶνι,
 240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 μάρνασθαι τῷ κῦδος ἄμα πρός, εὐρύσπα Ζεῦ.
 θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὅρα καὶ Ἔκτωρ
 εἴσεται, ἥ ρα καὶ οἷος ἐπίσθηται πολεμίζειν
 ἡμέτερος θεράπων, ἥ οἱ τότε χεῖρες ἀπτοῖ
 245 μαίνονθ', ὅπποτ' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυῆι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 τεύχεσ' τε ζῆν πάσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔβλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἔταρον δ' ἀνένευσεν
 νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πολέμον τε μάχην τε
 δῶκε, σόν δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἥτοι δ' μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῶ·
 255 στῇ δὲ πάροιθ' ἑλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἄμα Πατρόκλῳ μεγάλῃτορι βοῶντι χθόντες
 ἔστιχον, ὅφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντας δρούσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσι δεικνύοντες ἐξελέοντο
 260 εἰνοδόιοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντας,
 αἰεὶ κερτομέοντες, δδῶ ἐπὶ οἴκῳ ἔχοντας,
 νηπίαχον· ζυνοὶν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθείσιν
 τοὺς δ' εἴπερ παρὰ τίς τε κίων ἀνθρωπος δόττης
 κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 πρόσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι·
 τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες
 ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοῇ δ' ἀσβεστος δρῶρει.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέλετο μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 ἀνέρες ἐστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, δς μέγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχεμάχοι θεράποντες·
 γῶν δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, δτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεισον Τρώεσσιν ἀολλῆες· ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν αὔσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν,
 αὐτὸν καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 ἐλπίεσσι παρὰ ναυφί ποδῶκεα Πηλεΐωνα
 μνηστῆρ' ἐμὸν ἀπορρίψαι, φιλότῃ δ' ἐλθεῖν
 πάπτηνεν δὲ ἔκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰὲν δλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαινήφῳ
 285 ἀντικρὺ κατὰ μέσσην, ὅθι πλείεστοι κλονέοντο,
 νηὶ πᾶρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσίλαου·
 καὶ βάλε Πυρατῆμην, δς Παίονας ἱπποκοροστὰς
 ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺρρέοντος·

tui circumhabitantes vates pedibus-illotis, humi-cubantes.
 Certe quidem jam olim meum sermonem exaudisti precantis
 honorasti me, valdeque lesisti populum Achivorum :
 atque etiam nunc mihi hoc perforce votum :
 ipse quidem enim ego manebo navium in costu ;
 sed socium mitto, multis cum Myrmidonibus ,
 ad-pugnandum : cum-hoc una victoriam præmitte, late-sonans
 Jupiter !] confirma autem ei cor in præcordiis, ut et Hector
 intelligat, num, etiam solus, sciat pugnare
 noster famulus ; an ei tunc tantum manus invictæ
 insaniant, quando ego iero ad pugnam Martis.
 Ac postquam a navibus prælium clamoremque repulerit,
 incolumis mihi postea veloces ad naves redeat,
 armisque cum omnibus, et cominus-pugnantibus sociis.
 Sic dixit vota-faciens : hunc autem audivit providus Jupter ;
]eique alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuit :
 a-navibus quidem ei repellere præliumque pugnamque
 dedit, salvum vero eum abnuit e-pugna reverti.
 Atque hic quidem, ubi-libaratus et supplicatus Jovi patri,
 rursus tentorium ingressus-est, poculumque repositus in arca ;
 stetit autem egressus pro tentorio : adhuc vero cupiebat animo
 spectare Trojanorum et Achivorum pugnam gravem.
 Illi autem cum Patroclo magnanimo armati
 ordine-ibant, donec in Trojanos magnis cum-animis irruerent.
 Protinus vero vespis similes effundebantur
 in-via-habitantibus, quas pueri irritant de-more,
 assidue vexantes, quæ in via domicilia habent :
 insipientes ; commune autem malum multis faciunt ;
 has vero si quis præteriens homo viator
 moverit insciens, ipsæ continuo, animosum cor habentes,
 ultro quæque provolat, et defendit suos fœtus :
 harum tunc Myrmidones cor et animum habentes
 navibus effundebantur : clamor autem immensus ortus-est.
 Patroclus vero socios hortabatur, altum clamans :
 Myrmidones, socii Pelidæ Achilles,
 viri estote, amici, recordaminique strenuæ fortitudinis :
 ut Peliden honoremus, qui longe fortissimus est
 Argivorum apud naves, et cominus-pugnantes famuli :
 cognoscat vero et Atrides late-dominans Agamemno
 suam noxam, quod fortissimum Achivorum nihil honoravit.
 Sic fatus, excitavit robur et animum unusquisque :
 irrueruntque in-Trojanos conferti : circum autem naves
 terribiliter resonabant clamantibus ab Achivivis.
 Trojani vero, ut viderunt Menœtii fortem filium,
 ipsum, et famulum, cum armis coruscantes,
 omnibus commotus-est animus, inclinatæque-sunt phalanges,
 existimantes apud naves pedibus-velocem Peliden
 iram abjecisse, in-gratiamque rediisse :
 circumspectabat autem unusquisque, qua effugeret gravem
 perniciem.] Patroclus autem primus jaculatus-est hasta ful-
 genti,] ex-adverso in medium, ubi plurimi tumultuabantur,
 navis ad puppim magnanimi Protesilai :
 et percussit Pyraechmen, qui Pæonas equestres-bellatores
 duxit ex Amydone, ab Axio late-fluente :

τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 κάππεσεν οἰμώξας· ἔταροι δέ μιν ἀμφοφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμάδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.
 Πῆ δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλιοι
 κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπτηγέρετα Ζεὺς,
 ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπταὶ καὶ πρόωνες ἄχροι
 300 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβράχῃ ἀσπετος αἰθήρ·
 ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ
 τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 προτροπαδὴν φοβέοντο μελαινώων ἀπὸ νηῶν,
 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὁσμίνης,
 ἡγεμόνων. Πρῶτος δὲ Μενoitίῳ Ἀλκιμας υἱός·
 αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλίου βάλῃ μῆρὸν
 ἔγχρ' ἐξυόντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 ῥῆξεν δ' ὁστέον ἔγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσ'· Ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα Θόαντα,
 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλίδης δ' Ἀμφικλὸν ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 ἔφθῃ ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πᾶχιστος
 315 μῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
 νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὃ μὲν οὔτας· Ἀτύμνιον δὲ εἴδ' οὐρῇ,
 Ἀντιλόχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκειον ἔγχος·
 ἥριπε δὲ προπάροιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὰ οὐρῇ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
 στὰς πρόσθεν νέκυος τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 ἐφθῃ ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δοῦρος ἀκωχῇ
 δρύϊν' ἀπὸ μῶνων, ἀπὸ δ' ὁστέον ἄχρις ἄραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
 βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηδόνης ἑσθλοὶ ἑταῖροι,
 υἱὲς ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
 θρέψεν ἀμαιμακτέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 330 Ἀίας δὲ Κλεόβουλον· Οἰλιάδης ἐπορούσας
 ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνων· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 λῦσε μένος, πλῆξας ἕλπει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαθε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 ἡμυροτον ἀλλήλων, μέλειον δ' ἡκόντισαν ἄμφω·
 τῷ δ' αὐτίς ἐφίεσσι συνέδραμον· Ἔνθα Λύκων μὲν
 ἱπποκόμοιο κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
 φάσανγον ἐβράσθη· ὃ δ' ὑπ' οὔτας αὐχένα θείνεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἰσὼ ἔδω ξίφος, ἔσχευε δ' οἶον
 δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀχάμαντα κιχλεῖ ποσὶ καρπαλλμοισιν,

hunc ferit ad-dextrum humerum : is autem supinus in pulvere
 concidit edito-gemitu : socii vero circa-ipsam fugati-sunt,
 Pæones : nam Patroclus terrorem immiserat omnibus,
 ductore occiso, qui prestantissimus-erat pugnando.
 A navibus vero eos repulit, exstinxitque ardentem ignem.
 Semiusta autem navis relicta-est illic ; sed in-fugam-versi-sunt
 Trojani immani cum tumultu ; Danaï vero effundebantur
 naves per cavas : tumultuosus vehemens factus-est.
 Ut vero quum a summo vertice montis magni
 dimovit densam nubem fulgurator Jupiter,
 apparentque omnes speculæ et cacumina prominentia,
 et saltus ; cœlitus autem ruptus-est immensus æther :
 sic Danaï, a-navibus quidem depulso hostili igne,
 paululum respirarunt ; pugne tamen non erat cessatio :
 nondum enim prorsus Trojani Marti-caris ab Achivis
 effuse fugabantur nigris a navibus :
 sed adhuc resistebant, e-navibus vero recedebant necessitate.]
 Tum vero vir interfecit virum, diffusa-lale pugna,
 ducum. Primus autem Menœtii fortis filius
 statim aversi Areïlyci percussit semur
 hasta acuta, penitusque æs transegit :
 fregit autem os hasta : is vero pronus in terram
 decidit. Ac Menelaus Mavortius vulneravit Thoantem,
 pectore nudatum juxta scutum ; solvitque membra.
 Phylides autem Amphiclum irruentem observans,
 prior ictum-intulit extremo cruri, ubi crassissima
 sura hominis est ; circumque hastæ cuspidem
 nervi discissi-sunt ; ipsi vero tenebræ oculos cooperuerunt.
 Nestoridæ autem, alter quidem vulneravit Atymnium acuta
 hasta, Antilochus, perque-ile trajecit eream hastam :
 cecidit vero hic ei ad-pedes : Maris autem cominus hasta
 in-Antilochum irruerat, ob-fratrem iratus,
 stans ante cadaver : eum vero par-deo Thrasy-medes
 prior asscutus est, antequam is Antilochum vulneraret, nec
 aberravit.] ad-humerum protinus ; extremum autem brachium
 hastæ cuspidis] abrupit a musculis, et os penitus absceidit :
 fragoremque-edidit cadens, et caligo ei oculos cooperuit.
 Sic illi quidem duo duobus a-fratribus domiti
 Iverunt ad Erebum, Sarpedonis fortes socii,
 filii jaculatores Amisodari ; qui Chimæram
 nutrierat insuperabilem, multis perniciem hominibus.
 Ajax vero Cleobulum Oiliades impetu-facto
 vivum cepit, impeditum in turba ; sed ei filio
 solvit robur, percutiens ense cervicem capulum-magnum habente :]
 totus autem incaluit ensis sanguine ; etique oculos
 occupavit purpurea mors, et fatum violentum.
 Peneleus autem Lyconque concurrerunt ; hastis etenim
 aberrarant a-se-invicem, incassumque jaculati-erant ambo :
 hi rursus ensibus concurrerunt. Tunc Lycon quidem
 setis-equinis-cristatæ galææ conum ferit, juxtaque capulum
 ensis fractus-est : sed ei sub aure cervicem percussit
 Peneleus, totusque immersus-est ensis ; tenebat autem sola
 cutis, pendeatque caput ; solutaque-sunt membra.
 Meriones autem Acamantem secutus pedibus velocibus,

νύξ, ἵππων ἐπιθεσόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀγέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλός.
 185 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξέπρησεν
 νέρθεν ὑπ' ἐγκαφάλιοι· κέασσε δ' ἄρ' ὁστέα λευκά·
 ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἀμφω
 αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 190 πῆρε χαλῶν· θανάτου δέ μελαν νέφος ἀμφοκαλύφεν.
 Οὗτοι δ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δέ λύκοι ἀρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 σίνται, ἔπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρεσιν
 ποιμένος ἀπαρδήσι διέτμαγεν· οἱ δέ ἰδόντες
 205 αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
 ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δέ φόβοιο
 δυσχελέεσσιν ἐμήσαντο, λάθοντο δέ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἐκτορι χάλκαχοροστυῇ
 ἱετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δέ ἰδρσίῃ πολέμοιο,
 210 ἀπιδίει ταυρεῖν κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους,
 σκέπτετ' ὀιστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀχόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκην·
 ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς δ' ἐπ' αὖτ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν
 215 αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαοπαπὰ τείνῃ· [εἴσω,
 ὡς τῶν ἐκ νῆων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέσαντο πάλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσιν· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκῶν, οὓς ἀέκοντας δρυκτὴ τάφος ἔρυκεν.
 220 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄεξαν· ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δέ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' ἐμάχοντο ὕψι δ' ἀελλὰ
 225 σκιδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δέ μώνυχες ἵπποι
 ἀφορβὸν προτὶ ἄστου νεῶν ὄντο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἦ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαὸν,
 τῇ β' ἐγ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄεσοι φῶτες ἐπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀγέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίζον.
 230 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθρον ὠκέες ἵπποι,
 [ἀμβροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλάα δῶρα,]
 πρόσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κέκλετο θυμός·
 ἱετο γὰρ βαλέειν τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαοπαπῇ πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 235 χιματ' ὀπωρινῶν, ὅτε λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ β' ἄνδρεςσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σχολιδᾷ κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δέ δικην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πληθούσι ῥέοντες,
 240 πολλὰς δέ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσαι
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ καρ' μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρόπων·
 ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέχευε φάλαγγας,
 245 αἶψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὰς, οὐδὲ πόληος
 εἰς ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγύ

percutsit, currum consensurum, ad dextrum humerum :
 ceciditque is e curru, et oculis obfusa est caligo.
 Idomeneus autem Erymantem in os saevo aere
 percutsit : atque in-adversum hasta aerea pertransiit
 subtus sub cerebro, diffiditque ossa alba :
 atque excussi sunt dentes : impletique sunt ei ambo
 sanguine oculi : quem per os et per nares
 efflavit aperto-ore ; mortis autem nigra nubes eum obtexit.
 Hi igitur doctores Danaorum interfecere virum singuli.
 Ut vero lupi in-agnos impetu-irruunt, vel haedos,
 exitiabiles, e gregibus surripientes eos qui in montibus
 pastoris stultitia dispersi sunt ; hi vero conspicati,
 statim discurrunt imbellem animum habentes :
 sic Danai in-Trojanos impetu-irruerunt : illi vero fugae
 horissonae meminerunt, oblitique sunt strenuae fortitudinis.
 Ajax autem ille magnus semper in Hectorem aere-armatum
 cupiebat jaculari ; is vero scientia bellandi,
 clypeo taurino coopertus latos humeros,
 observabat sagittarumque stridorem et sonitum jaculorum.
 Certe quidem jam agnoscebat pugnae alio-inclinatam victo-
 riam : sed et sic manebat, servabatque caros sodales.
 Ut vero quum ab Olympo monte nubes vadit ad-caelum us-
 que] aethere ex sereno, quando Jupiter procellam inducit :
 sic horum a navibus fugientium factus est clamor et fuga-
 que] nec ordine fossam transibant rursus. Hectorem equi
 efferebant veloces-pedibus cum armis : deseruit vero populum
 Troicum, quos invitos depressa fossa coercebat.
 Multi vero in fossa trabentes-currum veloces equi
 fractos ad summum temonem liquerunt currus regum :
 Patroclus autem insequabatur, vehementer Danaos adhortans,
 Trojanis mala meditans : hi autem clamore et fuga
 omnes impleverunt vias, quum dissipati-essent : in-altumque
 procella pulvis] spargebatur sub nubes ; cursu-tendebant-
 que solidis-ungulis equi] retro ad urbem a navibus et tentoriis.
 Patroclus vero, qua plurimum excitatum vidit populum,
 ea regebat equos, inclamans : sub axibusque viri cadebant
 proni e curribus, currusque cum-fragore-evertebantur.
 E-regione autem fossam transiliere veloces equi,
 [immortales, quos Peleo dii dederant praeciosa dona,]
 prorsum pergere-cupientes ; in Hectorem vero vocabat eum
 animus ;] quem cupiebat percutere : eum vero extulere velo-
 ces equi.] Ut sub nimbo-procelloso tota nigra gravatur terra
 die autumnali, quum rapidissimum fundit imbrem
 Jupiter, quando hominibus iratus saevit,
 qui vi in foro perversa exercent judicia,
 et justitiam expellunt, deorum ultionem non curantes :
 horumque omnes quidem fluvii inundant labentes,
 multasque montium-devexitates tunc abscindunt torrentes,
 et in mare purpureum valde strepunt fluentes
 ex montibus in praecipis : corrumpunturque opera hominum :
 sic equae Trojanae valde ingemiscebant currentes.
 Patroclus autem, postquam primas interciderat phalanges,
 rursus ad naves coercuit retrorsum-agendo neque ad-urbem
 sinebat cupientes ascendere, sed inter

νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τεύχεος βηληλοῖο
 κτεῖνε μεταίσιων, πολλῶν δ' ἀπεινυτο ποιινήν.
 Ἔνθ' ἦτο Πρόνουν πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. Ὁ δὲ Θέστορα, Ἦνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεὶς — ὃ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλεις· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία ἤλχθησαν — ὃ δ' ἐγγχεῖ νύξε παραστάς
 405 γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων·
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἔλκων ὑπὲρ ἀντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 πέτρῃ ἐπὶ προβλήτῃ καθήμενος, ἱερὸν ἔχθυν
 ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 ὥς ἔλκε· ἐκ δίφροιο κεκηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακὰ κεφαλῇν· ἥ δ' ἀνδιχα πᾶσα καέσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα κρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερὸν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπολεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε
 Ἰφέα τ' Εὐσιπόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσύνερος πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἴδ' ἀμειροχίτωνας ἐταίρους
 420 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσας φεύγετε; νῦν βοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ἔφρα δαείω,
 δεῖτις δδε κρατεῖ· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ὄργεν
 425 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχειλαί,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχωνται,
 430 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τούς δὲ ἰδὼν ἔλεσε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἀλοχόν τε·
 ὦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι.
 435 Διγθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρέσιν ὀρμαίνοντι,
 ἥ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἀπο δακρυόεσσης
 θεῶν ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πόνιῳ δήμεν,
 ἥ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 440 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες.
 Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσχέος ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ', ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπικνίομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα σνδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν δν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὀσμίνης.
 Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἷεες ἀθανάτων, τοῖσιν λότον αἰὼν ἐνήσεις.
 450 Ἄλλ' εἰ τοι φίλος ἐστὶ, τεινὸν δ' ὀλοφύρεται ἥτορ,

naves et fluvium et murum altum
 occidebat rapide-insequens, multorumque exigebat ultimen.
 Tunc quidem Pronoun primum percussit hasta fulgenti,
 pectore nudatum juxta clypeum : solvitque ei membra :
 fragoremque is-edidit cadens. Atque Thestorem, Enopis filium,
 iterum impetu-facto (qui quidem pulcre-polita in sella
 sedebat contractus ; nam percussus erat animo, e manibusque
 habena defluerant) : ille vero eum ense percussit cominus
 ad malam dextram, perque ejus eam transegit dentes :
 traxit autem eum hasta prehensum super lorica-cursum, ut
 ti quum vir j scopulo in prominenti sedens, sacrum piscem
 trahit et ponto foras lino et splendido aere :
 sic hunc traxit et curru hiantem Patroclus hasta fulgenti,
 et in os demum excussit : lapsumque ipsum liquit anima.
 Ac deinde Erylaum irruentem percussit saxo,
 medio in capite ; illudque in-duas-partes totum diffissum est
 in casside valida : is vero pronus in terram
 decidit : et ei mors circumfusa est animam-disperdens.
 Ac deinde Erymantem et Amphoterum et Epalten,
 Tlepolemumque Damastoriden, Echiumque Pyrinque
 Ipheumque Evippumque et Argeaden Polymelum,
 omnes alium-super-alium dejecit in-terram aliam.
 Sarpedon autem, postquam vidit loricas-sine-cinctu-laba-
 tes socios] manibus sub Patrocli Menoitidae domitos,
 adhortatus est eximios increpans Lycios :
 Proh pudor, o Lycii, quo fugitis? nunc strenui estote :
 occurram enim ego huic viro, ut intelligam,
 quisnam hic sit-victor : ac jam malis multis affecit
 Trojanos : quippe multorumque et fortium genus solvit.
 Dixit, et de curru cum armis desiliit in-terram.
 Patroclus vero altera-ex-parte, ut vidit, desiliit de-curru.
 Hi autem, sicut vultures unguibus-aduncis, curvis-rostris,
 petra super excelsa ingentem clangorem-edentes pugnant :
 sic hi, clamantes, in alterum-alter irruerant.
 Hos autem intuitus, misertus est Saturni filius versuti,
 Junonemque allocutus est sororem uxoremque :
 Hei mihi, quum mihi Sarpedonem, carissimum hominum,
 in-fatis sis a Patroclo Menetiade domari.
 Bifariam autem mihi animus fertur, in-præcordiis versanti,
 utrumne ipsum, vivus dum-sit, pugna e lacrimosa
 ponam abreptum Lyciæ in opulento populo,
 an jam sub manibus Menetiade domem.
 Huic autem respondit inde magnis-oculis veneranda Jumo :
 importunissime Saturnie, quale hoc verbum dixisti!
 Virumne mortalem, jam-olim destinatum fato,
 iterum vis a-morte tristi liberare?
 Fac : at non tibi omnes assentimur dii ceteri.
 Aliud vero tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo :
 si vivum dimiseris Sarpedonem suam domum,
 perpende, ne-quis posthac deorum velit et alius
 abducendum-curare suum carum filium ex aspero prælio.
 Multi enim circum urbem magnam Priami pugnant
 filii immortalium, quibus iram gravem injicies.
 Sed si hic tibi dilectus est, tuumque eum miseratur cor,

ἤτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὁμίλῃ
 χέρας' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχῇ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νῆδυμον ὕπνον,
 155 εἰς ὅκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἱκνῶνται·
 ἔνθα ἔταρχ' οὖσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 τῶ μῦθῳ τε στήλη τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 160 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριδῶλακι, τηλόθι πάτρης. —

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἐνθ' ἤτοι Πάτροκλος ἀνακλειτὸν Θρασύμηλον,
 βς ρ' ἡὺς θεράπων Σαρπηδόνας ἦεν ἀνακτος,
 165 τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπὸ μῦθου δουρὶ φαεινῷ,
 δευτέρως δρυμθῆεις ὁ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 ἔγγει δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀίσθων.
 Κἀδ' ὅ' ἔπεσ' ἐν κόνισι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.

170 Τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγὸν, ἦν ἴα δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ καίτοι παρήρος ἐν κόνισιν.
 Τοιοῦ μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὐρετο τέκμωρ·
 σπασσάμενος τανύηκης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 αἶξας ἀπέκοψε παρήρον οὐδ' ἐμάτησεν·
 175 τὼ δ' ἴθυσθ' ἔτην, ἐν δὲ βυτῇσι τάνυσθεν.

Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἐρίδος πέρι θυμοδόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπὸ μῦθου δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἄνωκῃ
 ἔγχυτος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 180 Πατρόκλος· τοῦ δ' οὐχ ἔλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
 ἀλλ' ἔβαλ' ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.

Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωίς,
 ἢ πίνυς βλωθρῇ, τήντ' οὖρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἔξέταμον πελίκεσι νεήκεσι, νῆϊον εἵλαι·

185 ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου καίτοι ταυυσθείς,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
 Ἦύτε ταῦρον ἐπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελθὼν,
 αἰθῶνα, μεγάλθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
 ὦλετό τε σενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·

190 ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσιπστάων
 κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμενεν ἑταῖρον·

Γλαυκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μά-
 αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν [λαχρῇ
 νῦν τοι ἐλδέσθω πολέμας κακὸς, εἰ θεὸς ἔσσι.

195 Πρῶτα μὲν ἔτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντῃ ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνας ἀμφιμάχεσθαι·
 αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμῷ πέρι μάρναο χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ δνειδος
 ἔσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 200 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ἄλλ' ἔχειο κρατερώς, ἔτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 ὀφθαλμοὺς ῥίνας θ'. Ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βραίνων,
 ἐκ χροῦς ἔλαε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο·

eum quidem sinito in aspera pugna
 manibus sub Patrocli Menœtiadæ domari;
 at postquam jam eum reliquerit anima que et vita,
 mitte eum ut Mors ferat, et suavis Somnus,
 donec Lyciæ latæ ad-populum pervenerint;
 ibi ei exsequias-facient fratresque amique,
 cum tumulto cippoque: hic enim honor est mortuorum.

Sic dixit: nec non-obsecutus est pater hominumque deum-
 que;] cruentas autem guttas demisit in-terram,
 filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
 interemturus in Troja glebosa, procul a patria,

Hi autem quum jam prope essent in alterum-alter irruentes,
 tum Patroclus quidem inclytum Thrasy-melum,
 qui strenuus famulus Sarpedonis erat regis,
 hunc percussit inum ad ventrem, solvitque ei membra.
 Sarpedon vero ab-ipso quidem aberravit hasta fulgenti,
 secundus impetum-faciens; at Pedasum vulneravit equum
 hasta dextrum in-humerum: isque genuit animam exspirans;
 et decidit in pulverem porrectus, avolatitque anima.

Duo autem reliqui equi dissultabant: crepuitque jugum, ha-
 beneque ipsis] confundebantur, quia jacebat funalis in pulvere.
 Hujus quidem rei Automedon hasta-inclytus invenit finem:
 educto longo ense robusto a femore,
 insurgens absceidit funalem; nec segniter-agebat,
 duo vero reliqui recte-stabant, inque loris-jugalibus directi-
 erant.] Hi autem (viri) rursus congressi sunt pugna de exitiosa.

Tum Sarpedon quidem aberravit hasta fulgenti,
 Patroclique supra humerum sinistram abiit cuspis
 hastæ, nec ferit ipsum: sed posterior irruit ære
 Patroclus: hujus vero non irritum telum effugit manu,
 sed ferit ubi præcordia complectuntur densum cor.
 Cecidit autem, sicut quando aliqua quercus cadit, vel populus
 vel pinus alta, quam in-montibus fabri viri
 exciderunt securibus recens-exacutis, navale-lignum ut-es-
 set:] sic ille ante equos et currum jacebat porrectus,
 dentibus-frendens, pulvere manibus-prehenso sanguinolento.
 Veluti taurum interficit leo, armento superveniens,
 fulvum, magnanimum, inter pedes-trahentes boves,
 peritque is gemens sub maxillis leonis:
 sic a Patroclo Lyciorum ductor clypeatorum
 cæsus annitebatur, carumque nomine-vocabat socium:

Glauce carissime, bellator inter viros, nunc te admodum
 oportet,] pugnacemque esse, et audacem bellatorem:
 nunc tibi cordi-sit pugna gravis, si prælio-impiger es.
 Primum quidem adhortare Lyciorum duces viros,
 quaquaversum obiens, Sarpedoni ut-propugnent:
 ac deinde et ipse super me pugnes ære.

Tibi enim ego etiam posthac pudor et opprobrium
 ero dies omnes perpetuo, si forte mihi Achivi
 arma detraxerint, in hoc ad-naves certamine interfecto.
 Verum sustineto strenue, adhortareque populum omnem.

Sic igitur ipsum locutum finis mortis textit, [insistens
 oculos naresque (ut nec videret nec respiraret). Ille pectori
 e corpore traxit hastam, et animus eam sequebatur,

506 τοιοῦ δ' ἄμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σθένον ἵππους φυσίοντας,
 ἱεμένους φοβέσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαυκὺς δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀίοντι·
 ὠρίνηθ' ἐπὶ οἱ ἦτορ, θε' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 510 Χεῖρ δ' ἑλὼν ἐπείεζε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπασσόμενον βάλεν ἰῶ
 τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρῆν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκθόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυθεῖ, ἀναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πόνιῳ δῆμῳ
 515 εἷς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν·
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τὸδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐληλάται, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρύνει δέ μοι ὤμος ὅπ' αὐτοῦ·
 520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἐμπεδόν, οὐδέ μάχεσθαι
 ἑλθὼν δυσμενέεσσιν. Ἄνηρ δ' ὀρίστος Ὀλλωεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ὧ παιδί ἀμύνει.
 Ἄλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναξ, τὸδε καρτερόν ἔλκος ἄεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃς πολεμίζειν,
 αὐτὸς τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκος ἀργαλεῖοιο
 αἷμα μελαν τέρσῃ, μένος δέ οἱ ἐμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαυκὺς δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνας ἀμφομάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδῃν καὶ Ἀγήνορα διόν·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνεΐαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.
 Ἀγχού δ' ἱστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
 οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
 540 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 Κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὼς ἀσπιστάων,
 ὃς Λυκίην εἵρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ὧ·
 τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔρχεϊ χάλκεος Ἄρης.
 Ἄλλὰ, φίλοι, πάρσθητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 545 μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλωνται, ἀεικίσσῃσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὀλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ βοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγγείησιν.
 Ὡς ἔφατο· Τρώας δὲ κατὰ κρήνεν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πολλὸς
 550 ἔσχε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἥν· πολλέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀρίστεύεσκε μάχεσθαι.
 Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιγμένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἑκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνας. Αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὥρσε Μενoitίδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
 555 Αἶαντε πρῶτῳ προσέειπ'· μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἷοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἣ καὶ ἀρείους.
 Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσθλάτο τείχος Ἀχαιῶν,

ejusque simul animamque et hastæ evulsit cuspidem.
 Myrmidones autem illic detinuerunt ejus equos anhelantes,
 cupientes fugere, ut reliquerant currus dinomorum.

Glauco vero gravis dolor ortus-est vocem amici audienti:
 commotumque-est ei cor, quod non posset opem-ferre.

Manu autem premsum stringebat sibi brachium: affligbat enim eum] vulnus, quod ei Teucer irrudenti inflixerat sagitta,
 e-muro excelso, malum a-sociis propulsans.

Precans autem dixit longe-jaculanti Apollini:

Exaudi, rex, qui alicubi Lyciæ in opulento populo
 es, vel in Troja (potes autem tu undecunque auscultare),
 virum afflictum, sicut nunc me dolor invadit.

Vulnus enim habeo hoc grave; undique autem mihi manus
 acutis doloribus transfixa-est, nec mihi sanguis
 siccari potest; gravaturque mihi humerus per ipsam:
 hastamque non possum sustinere firmiter, nec pugnare,
 accedens, cum-hostibus. Vir autem fortissimus perii,
 Sarpedon, Jovis filius: ille vero ne suo quidem filio opem-feret.
 Sed tu saltem mihi, rex, huic gravi vulnere medere;
 sopi autem dolores, præbeque vires; ut socios
 adhortans Lycios excitem ad pugnandum;
 ipseque de corpore mortuo pugnem.

Sic dixit precans: hunc autem exaudivit Phœbus Apollo.
 Statim sedavit dolores, a vulnere autem gravi
 sanguinem atrum siccavit, roburque ejus immisit animo.
 Glaucus vero hoc agnovit sua in mente, lætatusque-est,
 quod se cito exaudierat magnus deus precatum.

Primum quidem excitavit Lyciorum ductores viros,
 quaquaversum obiens, super-Sarpedone ut præliarentur;
 ac deinde arcessitum Trojanos ibat, magnis-passibus gradibus
 Polydamantem ad Pantholden et Agenorem divinum;
 ivit etiam arcessitum Æneamque et Hectorem ære-armatum.
 Prope autem stans hunc verbis alatis allocutus-est:

Hector, nunc jam omnino oblitus es sociorum,
 qui te propter, procul ab-amis et patria terra,
 animam deperdunt: tu vero non vis opem-ferre.
 Jacet Sarpedon, Lyciorum ductor clypeatorum,
 qui Lyciam tuebatur jureque dicendo et virtute sua:
 hunc vero sub Patroclo domuit hasta æreus Mars.
 Sed, amici, adeste, indignaminique animo,
 ne arma abstulerint, indignisque-modis-acceperint mortuos
 Myrmidones, de-Danaïs irati, quotquot perierunt;
 quos apud naves veloces interfecimus hastis.

Sic dixit: Trojanos vero prorsus occupavit dolor
 intolerabilis, nescius cedere; quippe ipsis columen urbis
 erat, etiamsi alienigena esset: multæ enim una illum
 copias sequebantur, inter quas ipse fortissimus-erat pugnans.
 do.] Ibant autem recta in-Danaos ardentes: præibatque ipsis
 Hector, iratus de-Sarpedone. At Achivos
 concitabat ad certamen Menœtiadæ Patrocli animosum cor.
 Ajaces primos allocutus-est, animis-incitatos etiam per-se;

Ajaces, jam vobis hostes-propulsare cordi esto,
 quales quidem antea eratis inter viros, vel etiam fortiores.
 Jacet vir, qui primus insiliit in-murum Achivorum,

Σαρπηδῶν. Ἄλλ' εἴ μιν δεικισαίμεθ' ἔλδντες,
 600 τεύχεά τ' ὥμοιιν ἀφελόμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μανέναιον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λυκιοὶ, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 605 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 δαίνων αὔσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοην τάνυσσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ὅφρα Φίλω περὶ παιδὶ μάχης ὁλοὸς πόνος εἴη.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Εὐκίωπας Ἀχαιοὺς.
 670 Βλήτο γὰρ οὐτὶ κακίστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
 ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦνασεν
 τὸ πρῖν· ἀτὰρ τότε γ' ἔσθλὸν ἀνεψιὸν ἔξεναρίζας,
 ἐς Πηλῇ ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυροπέζαν·
 675 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλεῖ ῥηξήνορι πέμπον ἐπέσθαι
 Ἴδιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τὸδ' ἀπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 χειρμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδρὶα πῆσσε καέσθη
 ἐν κάρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 680 κάππεσεν, ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστῆς.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένῳ ἐτάριοι.
 Ἴουσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρῆκι ῥοικῶς
 ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοῖους τε ψήράς τε·
 ὃς ἰδὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
 685 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωστο δὲ κῆρ ἐτάριοι.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαίμενος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χειρμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντα.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπῇ ταναοῖο τέτυκται,
 690 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆε πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 ἥ καὶ ἐν πολέμῳ, δηλὼν ὅτο θυμοραϊστῶν
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 ἐτράπετ'· ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 695 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ἄδῳ τε πλούτῳ τε μετέπερπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ,
 στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 700 ὡς ἔπεσ' ἔσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἄμ' αὐτὸν ἰόντες ἀλλήλες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοί
 ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰδὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνὸ αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἀνδρᾶ κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 705 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θαδὲ δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 τὸν βῶλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος ὥκα δὲ θυμὸς
 ὄχετ' ἀπὸ μελέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δούρα χάλκεον ἦεν·
 ἔπετο γὰρ τεύχεσθαι ὁπασπίδιᾳ προδιβῶντος.
 710 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλέατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὔδεις ἐνισχίμθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη

Sarpedon; sed o-si ipsum contumelia-afficere-possimus ablatum,] armaque ab-humeris auferre, et aliquem sociorum ab-eo nos propulsantium domare saevo aere.

Sic dixit: hi vero etiam per-se hostes arcere prompti-erant. Postquam autem utrinque firmarant phalangas, Trojani et Lycii, et Myrmidones et Achivi, concurrerunt super corpore mortuo pugnaturi, horrendum clamantes; vehementer autem sonuerunt arma virorum.] Jupiter vero noctem perniciosam extendit-super aspera pugna,] ut dilecto de filio pugnae perniciosus labor esset.

Moverunt autem priores Trojani agilibus-oculis-præditos Achivos.] Percussus enim erat nequaquam ignavissimus vir inter Myrmidones,] filius Agaclei magnanimi, divinus Epi-geus,] qui in Budio bene-habito imperabat antea: sed tum, strenuum consobrinum quum-occidisset, ad Peleum venit-supplex, et ad Thetin argenteis-pedibus; hi autem cum Achille agmina perrumpente misere comitem Ilium ad bonis-equis-faecundam, ut cum-Trojanis pugnaret. Hunc ibi manum-injicientem cadaveri ferit splendoris Hector saxo in-capite: quod in-duas-partes totum diffusum est in casside valida: isque pronus super cadavere decidit, et ipsi mors circumfusa est exitialis.

Patrocle autem dolor ortus est de-interfecto socio: rectaque-prorupit per primos-pugnatores, accipitri similis veloci, qui fugatos-persequitur graculosque sturnosque: sic recta in-Lycios, Patrocle equis-vecte, ruisti et in-Trojanos; iratus vero eras corde de-socio. Et percussit Sthenelaum, Ithæmonis dilectum filium, in-cervice saxo, abruptique ejus tendines.

Cessere autem retro primi-pugnatores et splendoris Hector. Quantum autem jaculi jactus longi est, quod quidem vir emisit connixus, vel in certamine-ludi, vel etiam in bello, hostes propter animam-perdentes: tantum recesserunt Trojani; locoque-moverunt eos Achivi. Glaucus autem primus, Lyciorum ductor clypeatorum, conversus est, interfecitque Bathyclem magnanimum, Chalconis dilectum filium, qui in-Hellade domos habitans, opibusque divitiisque excelebat inter-Myrmidones:

hunc quidem Glaucus in-pectore medio vulneravit hasta, conversus repente, quando ipsum jam-tangebant insequens. Fragoremque edidit cadens: magnus vero dolor cepit Achivos, ut ceciderat strenuus vir; valde autem Trojani gavisii sunt: steteruntque circa ipsum progressi frequentes: nec-tamen Achivi] fortitudinis oblitii sunt, sed vires recta ferebant in-eos. Tum autem Meriones Trojanorum interfecit virum armatum, Laogonum, audacem filium Onetoris, qui Jovis sacerdos Idæi erat, dei que instar honorabatur a-populo:

hunc percussit sub mala et aure: confestim vero anima abiit e membris, horrendæque illum tenebræ occuparunt. Æneas autem in Merionen hastam æream misit; sperabat enim se assecuturum sub-clypei-tegmine progredientem.] Sed ille quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam;] in-anterius enim declinavit, sed a-tergo hasta longa solo infixæ est, supraque para-posterior quassabatur

ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμή δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 ὤχετ', ἐπεὶ β' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς δρυσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐξώσατο φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
 ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἰ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἠύδα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰσθιμὸν περ ἐόντα,
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σὺ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξεί χαλκῷ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερὸς περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθὸς,
 625 εὖχος ἐμοὶ δόσης, ψυχὴν δ' Αἴδι κλυτοπόλῳ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνέειπτε Μενoitίου Ἀχιμὸς υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἰσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 Ὡς πέπον, οὔτι Τρῳῆς ὀνειδείους ἐπέεσσιν
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει·
 630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ.
 Τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ἀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπόνθ' ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσθῆος φῶς.
 Τῶν δ', ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὐρεὺς ἐν βήσσης· ἔκασθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 ὥς τῶν ὄρνυτο δούπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 χαλκοῦ τε βινοῦ τε, βοῶν τε εὐποιητάων,
 νυσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διὸν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κινήσιν
 640 ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμιλεον, ὥς τε μύαι
 σταθμῷ ἐνὶ βορμῇσι περιγλαφίας κατὰ πέλλας,
 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγρεα δαύει·
 ὥς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμιλεον. Οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαεινῷ,
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 ἥ ἦδ' καὶ καῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἑκτωρ
 650 χαλκῷ δρώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθεται,
 ἥ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφείλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὅρ' ἦς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 ἑαυτὶς Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὥσαιοι προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἑκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐξέβρον δ' ἀναβάς φύγαδ' ἔτραπε, κέλετο δ' ἄλλους
 Τρῳῆας φευγόμεναι· γνοὶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἰσθιμοὶ Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντας, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 καίμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρῃ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὐτ' ἱριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' ὤμοισιν Σαρπηδόνης ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου Ἀχιμὸς υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

hastæ : hinc deinde remisit impetum fortis Mars.
 [Cuspis vero Æneas vibrata in terram
 abiit; quippe incassum robusta e manu exsilierat.]
 Æneas autem animo iratus-est, dixitque :
 Merione, cito certe te, etiamsi saltator (agilis) sis,
 hasta mea compescuisset in-perpetuum, si te percussissem.
 Illum autem Meriones hasta-incidytas vicissim affatus est :
 Ænea, arduum est te, etiamsi fortis sis,
 omnium hominum exstinguere robur, quicumque te contra
 venerit propulsaturus; mortalis vero certe et tu es.
 Si et ego te percussero assecutus medium acuto ære,
 statim, licet strenuus sis et manibus fretus,
 gloriam mihi dederis, animam autem Plutoni equis-insigni.
 Sic dixit : hunc autem objurgavit Menœtii fortis filius :
 Merione, cur tu hæc, etiamsi strenuus es, concioeris?
 O amice, neutiquam Trojani contumeliosis verbis
 a-cadavere cedent, antequam aliquem terra tenebit :
 in manibus enim finis pugne, verborum autem, in concia.
 Quare non oportet verba multiplicare, sed pugnare.
 Sic fatus, hic quidem præibat, ille vero una sequebatur pa-
 deo vir.] Horum autem, ut ligna-cædentium virorum fragor
 exoritur] montis in saltibus, longeque exanditur :
 sic horum excitabatur strepitus a terra late-patente,
 æreque, corioque, boumque-tergoribus scito-compactis,
 percussorum ensibusque et hastis utrinque acutis.
 Nec jam vel sollers vir Sarpedonem divinum
 agnosset, quippe telis et sanguine, et pulveribus,
 a vertice obvolutus-erat usque ad pedes imos.
 Illi vero assidue circa mortuum versabantur, ut quum moræ
 in stabulo murmurant lacte-plenas ad mulctras,
 tempore inverno, quando lac vasa rigat :
 sic utique ii circa mortuum versabantur. Nec unquam Jupiter
 vertebat ab aspera pugna oculos fulgentes,
 sed in ipsos usque aspiciebat, et consultabat animo
 multa admodum de cæde Patrocli, deliberans,
 num jam et illum in aspera pugna
 illic super parem-deo Sarpedonem splendidus Hector
 ære cæderet, deque humeris arma auferret;
 an adhuc etiam pluribus augetet laborem gravem.
 Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse,
 ut strenuus famulæ Pelidæ Achillis
 retro Trojanosque et Hectorem ære armatum
 repelleret ad urbem, multorumque animam eriperet.
 Hectori autem primo imbellem animum immisit :
 currumque is quum-consensidisset in-fugam vertit equos,
 hortatusque-est ceteros] Trojanos fugere : agnovit enim Jovis
 sacras lances.] Tunc ne fortes quidem Lycii mansere, sed fugi-
 ti-sunt] omnes, ut regem viderunt vulneratum corde,
 jacentem in cadaverum acervo : multi enim super ipsum
 deciderant, quando certamen asperum intendebat Saturnius.
 Illi vero ab humeris Sarpedonis arma abstulerant,
 ærea, coruscantia, quæ quidem cavas ad naves
 dedit ferenda sociis Menœtii fortis filius.
 Et tunc Apollinem allocutus-est nubes-cogens Jupiter :

Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, καλαινεφέες αἶμα κά-
 ὤθων ἐκ βελών Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα [θρον
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λῶσιν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 370 χρῖσάν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 πέμπε δέ μιν πομπόισι ἅμα κραϊπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὑπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.

Ἐνθα ἑ ταρχύσουσι κασιγνητοὶ τεταί τε
 375 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλ-
 Βῇ δέ κατ' Ἰδαίῳ ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνῆν· [λων.
 αὐτίκα δ' ἐκ βελών Σαρπηδόνα διὸν ἀείρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λῶσιν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 380 χρῖσάν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 πέμπε δέ μιν πομπόισιν ἅμα κραϊπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὑπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 κάτθουσιν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 385 Τρῳᾶς καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 ἧ τ' ἂν υπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἥτερ ἀνδρῶν·
 [δρτε καὶ δλιμιον ἀνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφειλετο νίκην
 390 ῥῆτιδῶς, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἀνῆκεν.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἑξενάρizας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δῆ σε θεοὶ θανάτῳδε κάλεσσιν;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 395 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιπ-
 πον· αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάσον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην· [πον,
 τοὺς ἔλεν· οἳ δ' ἄλλοι φύγαδε μνῶντο ἕκαστος.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔγχεϊ ὕεν·
 700 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὀλοᾷ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρις μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τεύχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρις δ' αὐτὸν ἀπεστυφίλειεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτῃσι φαινήν ἀσπίδα νύσσω.

705 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι Αἴσα,
 σῷ ὑπὸ δουρὶ πολὶν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
 δίζε γὰρ, ἧ μὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὺς ἑλάσσας,
 ἧ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν Ἀλλήναι.

715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἀνέρι εἰσάμενος αἰζῶν τε κρατερῶν τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἱπποδάμοιο,
 αὐτοκασιγνήτος Ἐκάδης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 τῷ μὲν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Eia, age nunc, dilecte Phœbe, atro sanguine purga,
 profectus, e telorum acervo *sublatum* Sarpedonem, et ipsum
 deinde,] procul illinc auferens, lava fluminis fluentis,
 ungeque ambrosia, et immortalibus vestibus induito;
 deduc autem eum cum deductoribus velocibus qui-ferant,
 Somno et Morti gemellis, qui quidem eum celeriter
 ponent in Lyciæ latæ opulento populo.

Ibi ei exsequias-facient fratresque familiaresque,
 tumultoque cippoque: hic enim honor est mortuorum.

Sic dixit; nec patri non-fuit-dicto-audiens Apollo.
 Descendit autem ab Ideis montibus ad pugnam gravem:
 statimque e telis *coacervatis* Sarpedonem divinum sublatum,
 procul inde auferens, lavit fluminis fluentis,
 unxitque ambrosia, et immortalibus vestibus induit;
 deduxitque autem eum deductoribus velocibus qui-ferrent,
 Somno et Morti gemellis; qui quidem eum celeriter
 deposuerunt in Lyciæ latæ opulento populo.

Patroclus autem equos et Automedontem exhortatus,
 Trojanos et Lycios insequabatur, et magnum accepit-malum:
 demens: si tamen mandatum Pelidæ observasset,
 certe effugisset fatum exitiale atræ mortis.
 Sed semper Jovis validius consilium, quam hominum;
 [qui et fortem virum in-fugam-vertit, et aufert victoriam
 facile, quum vel ipse excitaverit ad pugnandum:]
 qui ei et tunc animum in pectoribus exstimulavit.

Tum quem primum, quem vero postremum interfecisti,
 Patrocle, quando jam te dii ad-mortem vocarunt?

Adrestum quidem primum, et Autonoum, et Echeclum,
 et Perimum Megaden, et Epistorem, et Melanippum;
 ac deinde Elasum, et Mulium, atque Pylarten:
 hos interfecit: sed ceteri in-fugam *eundi* memores-fuere quia
 que.] Tum altis-portis Trojam cepissent filii Achivorum,
 Patrocli sub manibus, (præ *alitis* enim adversa hasta furebat),
 nisi Apollo Phœbeus bene-structa super turri
 stetitisset, illi exititalia cogitans, Trojanique auxilians.

Ter quidem in cubitum scandeat muri excelsi
 Patroclus, ter autem ipsum aspero-exceptum-deturbavit Apo-
 lo,] manibus immortalibus fulgentem clypeum feriens.

Sed, quando jam quarto irruerat, deo par,
 minaciter increpitans verbis alatis eum allocutus-est:

Recede, nobilissime Patrocle! neque enim fatum
 tua sub hasta urbem vastatum-iri Trojanorum magnanimorum,
 nec sub Achille, qui-tamen te multo fortior est.

Sic dixit: Patroclus autem recessit longe retro,
 iram devitans longe-jaculantis Apollinis.

Hector vero in Scæis portis tenebat solidis-ungulis equos:
 ambigebat enim, utrum pugnaret in turbam iterum agens,
 an copiis ad murum clamore-imperaret congregari.

Hæc quidem ei cogitanti astitit Phœbus Apollo,
 viro quum-se-assimulasset juvenique fortisque,
 Asio, qui avunculus erat Hectoris equum-domitoris,
 frater-germanus Hecubæ, filiusque Dymantis,
 qui Phrygiam habitabat fluente ad Sangarii:
 huic se ut-assimularat, eum allocutus-est Jovis filius Apollo:

Ἔκτωρ, τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδέ τί σε χρή.
 Αἶψ' ὅσον ἥσσαν εἰμι, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσεις.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶν δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ' πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε διαίφρονι παίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγμένον. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δῦσεθ' ὁμιλον ἰὼν, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 ἦκε κακόν· Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὅπαζεν.
 Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκαίῃ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐραισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,
 οὐδ' ἄλλῳσε βέλους· βάλε δ' Ἔκτορος ἠνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἦν' ἔχοντα, μετώπιον ὀξείῃ λαῖ.
 740 Ἀμφοτέρας δ' ὀφρὺς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὁστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πᾶσαν ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἑοικώς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὁστέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικυρτωμένον προσέφησ', Πατρόκλεις ἵππευ·
 745 Ὡ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ· ὥς βεῖα κυδιστᾷ.
 Εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τῆθεα διφῶν,
 νηὶς ἀποθρῶσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων βεῖα κυδιστᾷ.
 750 Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρῳέσσι κυδιοτήτης ἔασιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 οἶμα λέοντος ἔχων, ὅτε σταθμοὺς κερατῶν
 ἐβλήτο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλασεν ἀλκή·
 ὅς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλει, ἄλσο μεμαώς.
 755 Ἔκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρινθήτην,
 ὅτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφιοι,
 ἀμφω πεινᾶοντες, μέγα φρονέοντες μάχεσθον·
 ὥς περὶ Κεβριόναο δύο μῆστῳρες αὐτῆς,
 760 Πάτροκλος τε Μενoitιάδης καὶ παίδιμος Ἔκτωρ,
 ἔνι' ἀλλήλων ταμείν χροά νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἔκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθείει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕμνην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαινέτον ἀλλήλοισιν
 οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθέην πελεμίζμεν ὕλην,
 φηγὸν τε, μελίην τε, τανύφυλόν τε κράνειαν,
 αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἐβαλον τανυήκεας ἄξους
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν θορόντες
 δήον, οὐδ' ἔτεροι μνῶν' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνη ἀμφ' ὀξείᾳ δούρ' ἐπεπήγει,
 ἰοὶ τε πετρόντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 πολλὰ δὲ χρομάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφελίζεν

Hector, cur a pugna cessas? nec quicquam te hoc decet.
 Utinam quanto deterior sum, tanto te fortior essem :
 tum statim tuo-malo a-pugna recessisses.
 Sed age, in-Patroclum impellito validis-ungulis equos,
 si qua ipsum interficere possis, dederitque tibi gloriam Apollo.
 Sic fatus, rursus quidem abiit deus per pugnam virorum.
 Cebrionen vero jussit bellicosum splendidus Hector
 equos ad praelium verberantem-agere : at Apollo
 ingressus-est turbam profectus, et tumultum Argivis
 immisit exitialem; Trojanique et Hectori gloriam prebuit.
 Hector autem ceteros quidem Danaos mittebat, nec occidebat :
 sed ille in-Patroclum regebat validis ungulis equos.
 Patroclus vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram,
 sinistra hastam tenens; alteraque arripuit saxum
 candidum, asperum, quod ei manus complectebatur.
 Misit vero connixus; nec longe aberat a-viro,
 nec frustra-misit telum : percussit enim Hectoris aurigam
 Cebrionen, nothum filium illustris Priami,
 equorum habenas tenentem, in-frontem acuto lapide.
 Ambo autem supercilia confregit lapis, neque ejus restitit
 os : oculi autem humi ceciderunt in pulverem,
 ipsius ante pedes : ille vero, urinatori similis,
 decidit ab affabre-facta sella : liquitque ossa anima.
 Illum autem aspere-deridens allocutus-es, Patrocle eques :
 Dii boni, profecto perquam agilis vir ! ut facile saltat !
 Sicubi sane et ponto in piscoso esset,
 multos satiare-possset vir hic, ostrea quærens,
 nave desiliens, et si tempestuosus pontus esset :
 adeo nunc in campo e curru facile saltat.
 Profecto et inter Trojanos saltatores sunt.
 Sic locutus, Cebrionen heroem *spoliatus* invasit,
 impetum leonis habens, qui stabula vastans,
 vulneratus-est ad pectus, suaque ipsum perdidit virtus :
 sic in Cebrionen, Patrocle, insiliisti ardens.
 Hector vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram.
 Ili-duo de Cebrione, tanquam leones, pugnant;
 qui montis in-verticibus de interemta cerva,
 ambo esurientes, magnis animis pugnant :
 sic de Cebrione duo artifices pugnae,
 Patroclusque Menœtiades et splendidus Hector,
 cupiebant alter-alterius incidere corpus sævo ære.
 Hector quidem *illum* capite postquam prehendit, non dimisit
 tebat :] Patroclus autem ex-altera-parte *hunc* tenebat pede
 et jam ceteri] Trojani et Danai committebant acre praelium
 Ut vero Eurusque Notusque certant inter-se
 montis in saltibus, profundam concussuri silvam,
 fagumque, fraxinumque, corticosamque cornum,
 quæ altera-alteri affligunt extensos-in-longum ramos
 sono immenso, fragor autem *exoritur* fractarum *arborum*.
 sic Trojani et Achivi in se-invicem insilientes
 cædebant, sed neutri meminerant perniciosæ fugæ.
 Multæ autem Cebrionen circa acutæ hastæ defixæ-sunt,
 sagittæque alatæ a nervis salientes :
 multa et saxa grandia clypeos contuderunt

775 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· δ' δ' ἐν στροφάλιγγι κινήσας
καίτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵππουνόων.
Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιδεβήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
780 καὶ τότε δὴ β' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, βοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
785 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βίοιτο τελευτή.
Ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
790 ἡέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
Στῆ δ' ὅπιθε, πλῆξεν δὲ μεταφρενον εὐρέε' ἑὸ μῶ
χειρὶ καταπρηνέϊ· στρεφεδίνθηεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ἡ δὲ κυλινδομένη καναχῇν ἔγε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
795 αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνησαν δὲ θύραι
αἵματι καὶ κινήσι. Πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
ἱπποκόμον πύλῃκα μιαινεσθαι κινήσιν·
ἀλλ' ἀνδρὸς θεοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
ῥύετ', Ἀχιλλῆος τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
800 ἡ κεφαλὴ φορέειν· σχεδόνθεν δέ οἱ ἦεν δλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρσιν ἀγῇ δολιχόσκιον ἔγχος,
βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαι πέσσε τερμίοεσσα.
Λύσε δέ οἱ θώρηκα ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
805 Τὸν δ' ἀτὴ φρίνας εἶλε, λύθεν δ' ἐπὶ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφῶν· ὅππῃ δὲ μεταφρενον ὀξείῃ δουρὶ
ὤμων μεσηγὺς σχεδόνθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέλαστο
ἔγχρ' ἐθ' ἱπποσύνην τε, πόδεσσι τε καρπαλλίμοισιν·
810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐλείοσι βῆσεν ἀπ' ἵππων,
πρῶτ' ἔλθων σὺν ὄγεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,
οὐδὲ δάμασσε· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμῶν,
ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μελινον· οὐδ' ὑπέμεινεν
815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊότητι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων.
Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατρόκλῃα μεγάλθυμον
ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξείῃ χαλκῷ,
820 ἀγγέμαλόν βρά οἱ ἦλθε κατὰ στήχας, οὔτα δὲ δουρὶ
νεύατον ἐς κενεῖνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λίων ἐδιήσατο χάριμ,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχασθον,
825 κίθακος ἀμφ' ὀλίγης ἐθέλουσι δὲ πύμεν ἀμφω·
πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λίων ἐδάμασσε βῆφιν·
ὡς πολλὰς κείνοντα Μενoitίου ἀλκιμον υἱὸν
Ἐκτωρ Πριάμίδης σχεδὸν ἔγχρ' ἐθυμὸν ἀπηύρα·

pugnantium circa ipsum; is autem in vortice pulveris
jacebat magnus magno-spacio, oblitus aurigationis.

Quamdiu quidem Sol circa medium coelum versabatur,
tandiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus.
Quum vero Sol transiret ad-occasum,
tum jam praeter fatum Achivi superiores erant;
ac Cebrionen quidem e-tellis *coacervatis* heroem extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, et humeris arma deripuerunt.

Patroclus vero in-Trojanos infesto animo irruit:
ter quidem inde insiluit, veloci par Marti,
horrendum clamans: ter autem novenos viros interfecit.
Sed quum jam quartum impetum-faceret, deo par,
tum vero tibi, Patrocle, manifestus-imminebat vitae finis:
occurrebat enim tibi Phoebus in aspera pugna
terribilis. Hic quidem (*Patroclus*) illum euntem per turbam
non vidit:] caligine enim multa tectus obviis-veniebat.
Stetit autem pone, percussitque tergum latosque humeros
Patroclo manu prona; vertigineque-correpti-sunt ei oculi.
Hujus vero a capite galeam dejecit Phoebus Apollo:
haec autem voluta tinnitum dabat pedibus sub equorum,
oblonga galea; foedataeque-sunt jubae
sanguine et pulvere. Antea quidem fas non erat,
setis-equimis-comantem cassidem foedari pulvere:
sed viri divini caput formosamque frontem
tuebatur, Achillis: tum vero Jupiter Hectori dedit
suo capite ferendam: prope vero ei erat exitium.
Tota autem ei in manibus fracta-est longe-umbræ hasta,
gravis, magna, valida, ære munita; et ab humeris
clypeus cum loro humi cecidit talaris.

Solvit autem ei lorica rex, Jovis filius, Apollo.
Illi vero stupor animum occupavit, solutaeque-sunt subtus
splendida membra:] stetitque attonitus: pone autem tergum
acuta hasta] humeros inter e-propinquo percussit Dardanus
vir,] Panthoides Euphorbus, qui aequalium-coetum superabat
hastæque aurigandique peritia, pedibusque velocibus:
etenim jam aliquando viros viginti deturbaverat de curribus,
quum-primum venit cum curru, discens praelarii;
qui tibi primus immisit telum, Patrocle eques,
nec domuit te: is quidem retro recurrit; immixtusque-est tur-
bae,] e corpore abrepta hasta fraxinea; nec sustinuit
Patroclum, nudus licet *hic* esset, in pugna.
Patroclus autem dei plaga et hasta domitus,
retro sociorum in agmen recedebat, mortem evitans.

Hector vero, ut vidit Patroclum magnanimum
retro cedentem, vulneratum acuto ere,
prope eum venit per ordines, vulneravitque hasta
inum ad ile; penitus autem aes adegit.
Fragorem vero edidit cadens, magnoque affectit-dolore popu-
lum Achivorum.] Ut autem quum aprum indomitum leo urge-
bat pugna,] qui montis in-vertice magnis animis decertabant,
fonte de exiguo; volunt vero bibere ambo:
multum autem anhelantem *aprum* leo domuit vi:
sic multos occidenti Menœtidi forti filio
Hector Priamides cominus hasta animum abstulit:

Ἔκτωρ, τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδέ τί σε χρή.
 Αἶδ' ὅσον ἦσσαν εἰμι, τὸσον σέο φέρτερος εἶην·
 τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσεις.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 αἱ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δῶνέ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵππους ἔς πόλεμον πεπληγμένον. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὁμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 ἦκε κακόν· Τρῶσιν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὅπαζεν.
 Ἔκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάρειεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 σκατῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 μάρμαρον, ἀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐρείσιάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φοντὸς,
 οὐδ' ἄλλωσσε βέλος· βάλε δ' Ἔκτορος ἡνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἦν' ἔχοντα, μετώπιον δέει λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὄφρ' οὖς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἑοικὼς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίδφρου· λίπε δ' ὅστ' αἰ θυμός.
 Τὸν δ' ἐπυματομέων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
 745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ· ὥς δέῃα κυδιστῆ.
 Εἰ δὴ που καὶ πόντιν ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τῆθεα διφῶν,
 νηὶς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπρόμοτος εἴη·
 ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἔξ ἵππων βεῖα κυδιστῆ.
 750 Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυδιστητῆρες ἔασιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
 ὄϊμα λέοντος ἔχων, ὅτε σταθμοὺς καραΐζων
 ἔδλητο πρὸς στήθος, ἐπ' αὖ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 ὥς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἄλλο μεμαῶς.
 755 Ἔκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δηρινθήτην,
 ὅτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 ἀμφο πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 ὥς περὶ Κεβριόναο δύο μήστωρες αὐτῆς,
 760 Πατρόκλος τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροῖα νηλεῖ χαλκῷ.
 Ἔκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπαὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθέην πελεμειζμένον ὕλην,
 φηγόν τε, μέλιν τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυσήκεας ὄζους
 ἡχῇ θεοσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγρυμμένων·
 770 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι βορόντες
 δήον, οὐδ' ἔτεροι μῶνοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνῃ ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 ἰοί τε πτερόντες ἀπὸ νευρῇφι βορόντες·
 πολλὰ δὲ χρομάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφελίζεν

Hector, cur a-pugna cessas? nec quioquam te hoc decet.
 Utinam quanto deterior sum, tanto te fortior essem :
 tum statim tuo-malo a-pugna recessisses.
 Sed age, in-Patroclum impellito validis-ungulis equos,
 si qua ipsum interficere possis, dederitque tibi gloriam Apollo.
 Sic fatus, rursus quidem abiit deus per pugnam virorum.
 Cebrionen vero iussit bellicosum splendidus Hector
 equos ad praelium verberantem-agere : at Apollo
 ingressus-est turbam profectus, et tumultum Argivis
 immisit exitialem; Trojanisque et Hectori gloriam præbuit.
 Hector autem ceteros quidem Danaos mittebat, nec occidebat:
 sed ille in-Patroclum regebat validis ungulis equos.
 Patroclus vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram,
 sinistra hastam tenens; alteraque arripuit saxum
 candidum, asperum, quod ei manus complectebatur.
 Misit vero connixus; nec longe aberat a-viro,
 nec frustra-misit telum : percussit enim Hectoris aurigam
 Cebrionen, nothum filium illustri Priami,
 equorum habenas tenentem, in-frontem acuto lapide.
 Ambo autem supercilcia confregit lapis, neque ejus restitit
 os : oculi autem humi ceciderunt in pulverem,
 ipsius ante pedes : ille vero, urinatori similis,
 decidit ab afflabre-facta sella : liquitque ossa anima.
 Illum autem aspere-deridens allocutus-es, Patrocle eques :
 Dii boni, profecto perquam agilis vir! ut facile saltat!
 Sicubi sane et ponto in piscoso esset,
 multos satiare-posset vir hic, ostrea quærens,
 nave desiliens, et si tempestuosus pontus esset :
 adeo nunc in campo e curru facile saltat.
 Profecto et inter Trojanos saltatores sunt.
 Sic locutus, Cebrionen heroem *spoliatus* invasit,
 impetum leonis habens, qui stabula vastans,
 vulneratus-est ad pectus, suaque ipsum perdidit virtus :
 sic in Cebrionen, Patrocle, insiliisti ardens.
 Hector vero ex-altera-parte ab equis desiliit in-terram.
 Hi-duo de Cebrione, tanquam leones, pugnant;
 qui montis in-verticibus de interemta cerva,
 ambo esurientes, magnis animis pugnant :
 sic de Cebrione duo artifices pugnae,
 Patroclusque Menetiades et splendidus Hector,
 cupiebant alter-alterius incidere corpus sævo aere.
 Hector quidem *illum* capite postquam prehendit, non dimit-
 tebat :] Patroclus autem ex-altera-parte *hunc* tenebat pede
 et jam ceteri] Trojani et Danai mittebant acre praelium
 Ut vero Eurisque Notisque certant inter-se
 montis in saltibus, profundam concussuri silvam,
 fagusque, fraxinumque, corticosamque cornum,
 quæ altera-alteri affligunt extensos-in-longum ramos
 sono immenso, fragor autem *exoritur* fracturarum *arborum*.
 sic Trojani et Achivi in se-invicem insilientes
 cedebant, sed neutri meminerant perniciosæ fugæ.
 Multæ autem Cebrionen circa acutæ hastæ defixæ-sunt,
 sagittæque alatæ a nervis salientes :
 multa et saxa grandia clypeos contuderunt

775 μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφαλίγῃ κόνι-
καίτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεδήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βάλε' ἤππετο, πίπτε δὲ λαός.

Ἥμιος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
780 καὶ τότε δὴ β' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροί ῥ' ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἦρσα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρῳαὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν
τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρῆϊ,
785 σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βίῳ τοιο τελευτή.

Ἦντο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὁμίλῃ
δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·

790 ἥρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.

Στῆ δ' ὅπιθε, πλῆξεν δὲ μετὰ φρενον εὐρέε τ' ὤμῳ
χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίφθηεν δὲ οἱ ὅσσε.

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνὴν βάλε Φοῖβος Ἀπολλών·
ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὄφ' ἵππων

795 αὐλῶπις τρωφάλεια· μιάνθησαν δὲ θβείραι
αἰματὶ καὶ κόνισι. Πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
ἱππόκομον πύληκα μισίνεσθαι κόνισιν·

ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριεν τε μέτωπον
ῥύετ', Ἀχιλλῆος τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δῶκεν

800 ἡ κεφαλὴ φορέειν· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦεν ὀλεθρος.
Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσιν ἀγῇ δολιχόσκιον ἔγχος,
βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων

ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πῖσε τερμυόεσσα.
Λῦσε δὲ οἱ θώρηκα θναῖε, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.

805 Τὸν δ' ἀτὴ φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
στῆ δὲ ταφῶν· ὅπιθεν δὲ μετὰ φρενον δέξι δουρὶ
ὤμων μασσηγὺς σχεδόνθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,

Πανθοίδης Εὐφορβός, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
ἔγχεϊ θ' ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλλίμοισιν·

810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐέλιξοι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
πρῶτ' ἔλθων σὺν ὄρεσσι, διδασκόμενος πολέμοιο·
ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ,

οὐδὲ δάμασσο· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμῶν,
ἐκ χροδὸς ἀρπάξας δόρυ μελινιν· οὐδ' ὑπέμεινεν

815 Πάτροκλον, γυμνὸν παρ' ἐόντ', ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχαστο, Κῆρ' ἀλείων.

Ἔκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάρυμον
ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον δέξι χαλκῷ,

820 ἀγχιμολὸν βᾶ οἱ ἦλθε κατὰ στήγας, οὕτα δὲ δουρὶ
νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλδὸν ἔλασεν.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.

Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
ὅτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,

825 κίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐβόλουσι δὲ πύμμεν ἀμφω·
πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
ὥς πολλὰς πύφοντα Μενoitίου ἀλκιμον υἱὸν

Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·

pugnantium circa ipsum; is autem in vortice pulveris
jacebat magnus magno-spacio, oblitus aurigationis.

Quamdiu quidem Sol circa medium cœlum versabatur,
tamdiu valde utroque tela attingebant, cadebatque populus.

Quum vero Sol transiret ad-occasum,
tum jam præter fatum Achivi superiores erant;
ac Cebrionen quidem e-telis *coacervatis* heroem extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, et humeris arma deripuerunt.

Patroclus vero in-Trojanos infesto animo irruit:

ter quidem inde insiluit, veloci par Marti,
horrendum clamans: ter autem novenos viros interfecit.

Sed quum jam quantum impetum-faceret, deo par,
tum vero tibi, Patrocle, manifestus-imminebat vitæ finis:

occurrebat enim tibi Phœbus in aspera pugna
terribilis. Hic quidem (*Patroclus*) illum euntem per turbam
non vidit:] caligine enim multa tectus obvius-veniebat.

Stetit autem pone, percussitque tergum latosque humeros

Patroclo manu prona; vertigineque-correpti-sunt ei oculi.

Hujus vero a capite galeam dejecit Phœbus Apollo:

hæc autem voluta tinnitum dabat pedibus sub equorum,
oblonga galea; fedatæque-sunt jubæ

sanguine et pulvere. Antea quidem fas non erat,
setis-equis-comantem cassidem fedari pulvere:

sed viri divini caput formosamque frontem

tuebatur, Achilles: tum vero Jupiter Hectori dedit
suo capite ferendam: prope vero ei erat exitium.

Tota autem ei in manibus fracta-est longæ-umbræ hasta,
gravis, magna, valida, ære munita; et ab humeris

clypeus cum loro humi cecidit talaris.

Solvit autem ei lorica rex, Jovis filius, Apollo.

Illi vero stupor animum occupavit, solutaque-sunt sub-
splendida membra:] stetitque attonitus: pone autem tergum

acuta hasta] humeros inter e-propinquo percussit Dardanus
vir,] Panthoides Euphorbus, qui equalium-cœtum superabat

hastæque aurigandique peritia, pedibusque velocibus:

etenim jam aliquando viros viginti deturba-verat de curribus,
quum-primum venit cum curru, discens prællari;

qui tibi primus immisit telum, Patrocle eques,

nec domuit te: is quidem retro recurrit; immixtusque-est tur-
bæ,] e corpore abrepta hasta fraxinea; nec sustinuit

Patroclum, nudus licet *hic* esset, in pugna.

Patroclus autem dei plaga et hasta domitus,
retro sociorum in agmen recedebat, mortem evitans.

Hector vero, ut vidit Patroclum magnanimum

retro cedentem, vulneratum acuto ære,

prope eum venit per ordines, vulneravitque hasta
imum ad ile; penitus autem æs adegit.

Fragorem vero edidit cadens, magnoque affectit-dolore popu-
lum Achivorum.] Ut autem quum aprum indomitum leo urge-
bat pugna,] qui montis in-vertice magnis animis decertabant,

fonte de exiguo; volunt vero bibere ambo:

multum autem anhelantem *aprum* leo domuit vi:

sic multos occidenti Menœtii forti filio

Hector Priamides cominus hasta animum abstulit:

καὶ οἱ ἐπειγόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἥ που ἔφησθα πόλιν κερατίζμεν ἀμὴν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἑλευθερον ἥμαρ ἀπούρας,
 ἔξιν ἐν νῆσσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῆπιε· τῶν δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὤκειες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχονται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρωαὶ φιλοποτόλμοισι μεταπρέπω, θ' σπιν ἀμύνω
 ἥμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῆρας ἔδονται.
 Ἄ δειλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχὺλεὺς,
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκτελευθε,
 840 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, περὶ Ἕκτορος ἀνδροφόνιοιο
 αἱματόεντα χιτῶνα περι στήθεσσι δαΐζαι·
 ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι παῖθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ἦδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 845 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτο δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντιβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ἔλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἄλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 850 ἀνδρῶν δ' Εὐφωρβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεις σῆσιν·
 οὐ θνήσκῃς αὐτὸς θνήσκῃς βῆη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἀγχι· παρῆσται γὰρ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταῖη,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ βεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 δν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεται αἰπὺν δλεθρον;
 860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλῆος, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
 φθῆῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυτταὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὤταλῃς
 εἵρυσσε, λάξ προσβάς τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἵστο γὰρ βαλέειν τὸν δ' ἔκφερον ὤκειες ἵπποι
 ἀμβροτοὶ, οὓς Πηλεΐη θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' Ὀδῶδ' Ἀτρεὺς υἱὸν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
 Πάτροκλος Τρώεσσι δαμῖν ἐν δῆϊοτῇτι.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρταϊ μήτηρ,
 1 πρωτοτόκος, κινυρῇ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
 ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἰσὴν,
 τὸν κτάμεναι μεμιαῖος, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.

et super eo glorians verba alata dixit :

Patrocle, certe credidisti urbem te vastatarum nostram,
 Trojanasque mulieres, libero die erepto,
 abducturum-esse in navibus dilectam in patriam terram :
 demens ! pro his enim Hectoris veloces equi
 pedibus contendunt pugnatum : hasta vero ipse
 inter-Trojanos bellicosos excello, qui ab-ipsis arceos
 diem servitutis ; te vero hic vultures comedent.
 Ah infelix, nec tibi, fortis licet-ait, auxiliatus-est Achilles,
 qui nimirum tibi admodum multis, remanens, mandavit pro-
 ficiendi :] Ne mihi ante revertere, Patrocle equis-vede,
 naves ad cava, quam Hectoris homicidae
 sanguinolentam tunicam circa pectora discideris.
 Sic fere te allocutus-est, tuoque animo vecordis persuasit.

Illum vero languens allocutus-es, Patrocle eques :
 jam nunc, Hector, magnis-verbis glorior : tibi enim dedi
 victoriam Jupiter Saturnius, et Apollo, qui me domaverunt
 facile : Ipsi enim ab humeris arma detraxerunt.
 Tales vero etiamsi mihi viginti occurrissent,
 omnes hic peritissent, mea sub hasta domiti.
 At me fatum perniciosum et Latonæ interfecit filius,
 eque-viris Euphorbus : tu vero me tertius interfectum-spolias.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo :
 haud sane ne-tu-quidem ipse diu vives, sed tibi jam
 prope instat mors et fatum violentum,
 manibus domando Achillis eximii Æacidae.

Sic illum quidem locutum finis mortis obtexit ;
 anima autem e membris volans ad-Orcum descendit,
 suam sortem lugens, relicta amplitudine et juvenia.
 Hunc et mortuum allocutus-est splendidus Hector :

Patrocle, quid mihi vaticinarius grave exitium ?
 quis vero scit, an Achilles, Thetidis filius comas-palcras-ha-
 bentis,] prior mea sub hasta percussus animam perdidit ?

Sic igitur locutus hastam æream e vulnere
 traxit, pede insitens : illum vero supinum repulit ab hasta.
 Statim autem cum hasta in Antomedontem ibat,
 parem-deo famulum pedibus-velocis Æacidae :
 cupiebat enim eum ferire : hunc vero extulere veloces equi
 immortales, quos Peleo dii dederant, splendida dona.

ILIADIS XVII.

Menelai principatus.

Nec latuit Atræi filium, Marti-carum Menelaum,
 Patroclus a-Trojanis domitus in prælio.
 Processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære ;
 circumlensque ipsum protegebat, ut fere circa vitalium mater,
 tum-primum-enixa, querula, non ante experta partum :
 ita circa Patroclum ibat flavus Menelaus.
 Præterdidit autem ei hastamque et clypeum undique æqualem,
 illum interficere paratus, quicumque huic adversus veniret.

Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ὕμμελλης ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεισόντος ἀμύμονος· ἄρχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἔσται, καὶ προσέειπεν Ἀρητφίλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδης Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 χάζεο, λείπει δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα·
 οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτρωκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕμνην·
 τῶ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
 μὴ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιθήδεα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν, ὑπέριβον εὐχετάσθαι.
 20 Οὐτ' οὖν πορδαλίος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 οὔτε σὺδς κάπρου δλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμαίνει,
 ὅσσον Πάνθου υἱὲς ὕμμελλαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
 25 ἦς ἦβης ἀπόνθηθ', ὅτε μ' ὄνατο, καί μ' ἐπέμεινε,
 καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κιώντα,
 εὐφρῆναι δλοχόν τε φιλῶν, κεδνοῦσι τε τοκῆας.
 Ὡς θην καὶ τὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἰ κέ μευ ἄντα
 30 στήης· ἀλλὰ σ' ἐγὼγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθύν ἵναι, μῆδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμείο,
 πρίν τι κακὸν παθεῖν· βεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν ἀμειβόμενος δὲ προσή-
 νων μὲν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἥ μάλα τίσις [δα-
 35 γνωτὸν ἔμην, τὸν ἐπεφνης, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχρὶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἥ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατὰπαυμα γενοίμην,
 εἰ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῖν καὶ τεύχε' ἐνέικας,
 40 Πάνθου ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δῖῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἐτι δηρὸν ἀπειρήτος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ἀθήριτος ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν οὕτῃσε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν ἀνενάμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. Ὁ δὲ δευτέρως ὥρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ·
 ἀψ δ' ἀναχαζόμενιο, κατὰ στομάχιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χεῖρι πιθήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 50 Δούπησεν δὲ πασῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἱματὶ οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶν τε καὶ ἀργύρου ἐσφῆκοντο.
 Ὅσον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἑλάνης
 χήρῳ ἐν οἴκῳ, θθ' ἄλως ἀναδέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλὸν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεὶ λευκῷ·
 ἔλδων δ' ἐξαπίνης ἀνεμος σὺν λαλατῇ πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνουσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου υἱὸν ὕμμελλῃν Εὐφωρβον
 60 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπαὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὁρεσίτροφος, ἀλκι πεποιθὼς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῶν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·

Nec Panthi filius præstans-hastæ-usu neglexit
 Patroclum stratum eximium : prope autem ipsum
 stetit, et allocutus est Marti-carum Menelaum :
 Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum,
 recede, et linque mortuum, sinitoque spolia cruenta :
 non enim quisquam me prior Trojanorum inclytorumque
 sociorum] Patroclum percussit hasta in aspera pugna :
 quare me sine gloriam magnam inter Trojanos reportare,
 ne te percutiam, atque dulcem animam eripiam.
 Illum vero graviter indignans allocutus est flavus Mene-
 laus :] Jupiter pater, haud sane decorum, superbius gloriari.
 Nec vero pantheræ tanti spiritus, nec leonis,
 nec suis apri infesti, cujus quidem maximus
 animus in pectoribus supra-modum robore se-effert :
 quantum Panthi filii præstantes-hastæ-usu spirant.
 Atqui nec vis Hyperenoris equum-domitoris
 suæ juventutis fructum-percepit, quando me probris-incessit,
 et me exspectavit,] et me putavit inter Danaos ignavissimum
 bellatorem]esse:nec eum puto pedibus quidem suis reversum,
 oblectasse uxoremque caram, venerandosque parentes.
 Sic certe et tuum ego solvam robur, si contra me
 steteris : sed te equidem recedentem hortor
 in turbam abire, neu adversus consistas mihi,
 antequam quid mali passus-fueris:factum vero et stultus agno-
 vit]Sic dixit : illi vero non persuasit : sed vicissim is affatus-
 est :]nunc ergo jam, Menelæe Jovis-alumne, omnino ultionem-
 dabis]fratrim eo, quem occidisti, et de quo jactans prædicas ;
 viduasli autem uxorem in recessu thalami recentis,
 infandumque parentibus fletum et moerorem effecisti.
 Certe ipsi miseri fletus finis fierem,
 si ego caputque tuum et arma reportans
 Pantho in manus dederò et Phrontidi divinæ.
 Sed non amplius diu intentatus labor erit,
 nec certaminis-expers, vel de-virtute vel de-fuga.
 Sic fatus, ferit illum in clypeum undique æqualem ;
 nec perrupit æs ; recurvata-est autem ei cuspis
 scuto in valido. Sed alter impetum-fecit ære
 Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem ;
 retro autem cedentis gulam imam
 ferit, et ipse hastam nisu-impressit, robusta manu fretus :
 e-regione autem mollem per cervicem ablit cuspis.
 Fragoremque edidit cadens, sonneruntque arma super ipso.
 Sanguine ei rigabantur comæ, Gratilis (earum comis) similes,
 cincinnique, qui auroque et argento constricti-erant.
 Qualem vero nutrit plantam vir late-frondentem olivæ
 loco in solitario, ubi abunde scaturit aqua,
 pulcræ, germinantem ; hanc autem flatus motant
 variorum ventorum, et illa pallulat flore albo :
 ingruens vero repente ventus cum turbine multo,
 fossaque eam evertit, et extendit super terram :
 talem Panthi filium præstantem hastæ-peritiam Euphorbum
 Atrides Menelaus, postquam interfecerat, armis spoliabat.
 Ut vero quando quis leo in montibus-nutritus, robore fretus,
 pascentis armenti bovem rapuerit, quæ optima :

- τῆς δ' ἔξ αὐχέν' ἔλξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει,
 65 δῆρ' ἄμφι δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομήες
 πολλὰ μάλ' ὕζουσιν ἀπόπροθεν οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἑλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρόν δέος αἰρεῖ·
 ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἑλθέμεναι Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 70 Ἔνθα κε βρεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς βρά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, βοῶν ἀτάλαντον Ἀρηί,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 75 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θέεις, ἀκίχγητα διώκων,
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγεινοι
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἡδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεὺς υἱός,
 80 Πατρόκλῳ περιδᾶς, Τρώων τὸν ἀριστον ἔπειφεν,
 Πανθοῖδην Εὐφρόβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν δ' αὖτις ἔβη θεὸς ἀμ' ἰόνων ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰὼν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροῖ χαλκῷ,
 δῆεα κεκληγὼς, φλογὶ εἰκελὸς Ἥφαιστοιο
 ἀσβέεσσι· οὐδ' οὐδὲν λάθην Ἀτρεὺς ὀξὺ βοήσας·
 90 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν' μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἔγνων, εἰ μὲν κε λῖπω κατὰ τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὅς κεῖται ἐμῆς ἐνὲκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Εἰ δέ κεν Ἔκτορι μῶνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 95 αἰδῶσθεις, μήπως με περιστήσῃς ἕνα πολλοί·
 Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἀγχι κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέετο θυμὸς;
 ὅππότε ἄνῃρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 θν' κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κωλύσθῃ.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἔκτορι χωρήσαντ', ἔπειτ' ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαμένα χάριμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.
 Ἔως δ' αὖτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχας ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκ-
 Αὐτὰρ δ' ὅγ' ἐξοπλίσας ἀνεγάρχετο, λείπε δὲ νεκρὸν, [τῶρ.
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥς τε λῖς ἡγυγνέιος,
 110 θν' βα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνωται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἀλκιμον ἦτορ
 παχυνταί, ἄκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαιολοῖ·
 ὡς ἀπὸ Πατρόκλιοι κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἔπειτ' ἔκτο ἔθνος ἐταίρων,
 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμῶνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,

hujus autem cervicem diffregit, correptam validis dentibus, primum, deinde vero sanguinemque et viscera omnia haurit dilanians : circumque hunc canesque virique pastores crebro admodum clamant e-longinquo, neque audent contra ire; valde enim eos pallidus timor occupat : sic horum nemini animus in pectoribus audebat contra ire Menelao gloria-sublimi.

Tunc facile abstulisset inclyta arma Panthoidæ Atrides, nisi ipsi invidisset Phœbeus Apollo, qui in-eum Hectorem incitavit, veloci parem Marti, viro se-quum-assimulasset, Ciconum ductori Mentæ, et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Hector, nunc tu quidem sic curris, quæ-non-assequeris per-sequens,] equos Æacidæ bellicosos : illi vero difficiles viris quidem mortalibus domitu, et equitatu, alii saltem atque Achilli, quem immortalis peperit mater. Interim autem tibi Menelaus Mavortius, Atrei filius, Patroclum protegens, Trojanorum fortissimum occidit, Panthoiden Euphorbum, exemitque ei impetuosum robur.

Sic fatus, rursum abiit deus per pugnam virorum : Hectori vero gravis dolor circumdedit præcordia circumfuso-nigra sanguine.] Discepit autem inde per ordines; statimque agnovit] hunc quidem auferentem inclyta arma, illum vero in terra] jacentem : fluebatque sanguis per inflictum vulnus. Ivit autem per primos-pugnatores, armatus corusco aere, acutum clamans, flammæ similis Vulcani inextinguibili : nec filium latuit Atrei acutum vociferans : ingemiscens vero is dixit ad suum magnum animum :

Hei mihi : si quidem dereliquero arma pulcra, Patroclumque, qui jacet hic meum propter honorem, vereor, ne-quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit. Si autem cum-Hectore solus et Trojanis pugnem verecundans, *metuo* ne-qua me circumveniant unum multi : Trojanos vero huc omnes ducit galeam-motans Hector. Sed cur mihi hæc meus secum-dissertit animus? Quandocunque homo velit contra deum (*dei nuntium*) cum-viro pugnare,] quem deus honorat, statim in-eum magna ciades de-volvitur.] Ideo mihi nemo Danaorum succensebit, qui viderit Hectori *me* cedentem, quoniam ex (*auctore*) deo pugnat. Sicubi vero Ajacem bello strenuum audire-potnero, ambo iterum invadentes reminisceremur pugnae, etiam adversus deum, si quo-modo eriperemus mortuum in-gratiam Pelidæ Achillis : inter-mala sane melius esset.

Dum is hæc versabat in mente et in animo, interea Trojanorum ordines advenerunt; præibat autem Hector. Atque hic retro cessit, reliquitque mortuum subinde-se-convergens; ut leo bene-barbatus, quem canesque et viri a stabulo abigunt contis et clamore : ejus autem in præcordiis forte cor cohorrescit, invitusque abijt a caula : sic a Patroclo discessit flavus Menelaus. Constitit vero conversus, ut venit ad-agmen sociorum, circumspiciens Ajacem magnum, Telamonium filium. Hunc autem valde celeriter advertit pugnae ad lævam totius,

θαρούνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μέχεσθαι·
θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤυδα·

120 Ἀϊαν, δαῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
στεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
ᾧς ἔφατ'· Αἶαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων· ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.

125 Ἑκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
ἔλχ', ἴν' ἀπ' ὁμοίων κεφαλῇν τάμοι δέξῃ χαλκῶ,
τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δόη.
Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥτε πύργον·
Ἑκτωρ δ' ἄψ ἑς ὁμίλον ἰὼν ἀνεγάζεθ' ἑταίρων.

130 Ἐς δὶφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶ.
Αἶας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὖρὺ καλύψας,
ἐστῆκε, ὅς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσι,

ᾧ ῥά τε νῆπι' ἀγοντι συναντήσονται ἐν Ἰλῃ

135 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δὲ τε σθένει βλεμμαίνει·
πῶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
ὅς Αἶας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβῆκε.
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
ἐστῆκε, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

140 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἑκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίκαπε μύθῳ·
Ἑκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδέεο.

Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύζηλιν ἔοντα.

Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σωώσεις

145 οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλῖοι ἐγγεγάσιν.

Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἔην,
μάρνασθαι δηλοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νολεμές αἰεὶ.

Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτε σώσεις μεθ' ὁμίλον,

150 σφέλλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ζέινον καὶ εἰταῖρον,
κάλλιπτε Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῶ,
ζῶς ἑών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλχέμεναι κύνας ἔτλης.

Τῷ νῦν εἰ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιτείσσεται ἀνδρῶν,

155 οἷα δ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὀλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσές ἐνέη,
ἄτρομον, ὅλν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσάμεθα Ἰλῖον εἰσω.

160 Εἰ δ' οὕτως προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
ἔδοι τεθνηὼς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρις,
αἰψά κε ν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἐντεα καλὰ
λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἰλῖον εἰσω.

Τοῖου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὅς μὲν' ἄριστος

165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχεμαχοὶ θεράποντες.

Ἀλλὰ σὺν' Αἶαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασας

στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δητῶν ἐν αὐτῇ,

οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκ-

170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος εἶν ὑπέροπλον εἶπες. [τῶρ·

confirmantem socios, et concitantem ad-pugnam;

divinitus enim iis terrorem immiserat Phoebus Apollo.

Profectusque-est currens, statimque astans verbum dixit:

Ajax, huc, amice, de-Patroclo mortuo *pugnaturi*
festinemus, si cadaver saltem Achilli referre-possimus
nudum: sed ejus arma habet galeam-motans Hector.

Sic dixit: Ajaci vero bellicoso animum commovit.

Ivit autem per primos-pugnatores, simulque flavus Menelaus.

Hector quidem Patroclum, quum inclytis armis exuisset,
trahebat, ut ab humeris caput abscinderet acuto aere,
et cadaver Trojanis raptatum canibus daret.

Ajax vero prope venit, gestans scutum, tanquam turrin;

Hector autem retro in turbam abiens recedebat sociorum;

in currumque insiliit; deditque ille arma pulcra Patrocli

Trojanis ferenda ad urbem, magna gloria ut-essent ipsi.

Ajax vero Menetiadae scutum latum obtendens

constitit, tanquam leo circumeundo *defensans* suos natos:

cui catulos ducenti occurrerint in silva

virii venatores; hic autem prae-robore truces-oculos-volvit,

totumque supercilium deorsum trahit, oculos tegens:

sic Ajax Patroclum heroem circumiens-protegebat.

Atrides autem ex-altera-parte, Marti-carus Menelaus,

stetit, magnum luctum in pectoribus augens.

Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum ductor virorum,

Hectorem torve intuitus gravi objurgavit sermone:

Hector, specie insignis, bellica-virtute jam multum eges:

certe te sic *sine causa* fama bona tenet, fugax quum-sis.

Considera nunc, quomodo civitatem et urbem servare possis

solus cum viris, qui in-Ilio nati-sunt:

non enim quisquam Lyciorum quidem pugnaturus cum-Da-

nais] ibit pro urbe: quoniam nulla utique gratia fuit

pugnare hostibus cum viris indesinenter usque.

Quomodo tu deteriore virum servaveris in turba,

improbe, quum Sarpedonem, simul hospitem et socium,

reliquisses Argivis capturam et praedam fieri?

qui quidem magno commodo fuit urbiq[ue] et ipsi tibi,

vivus quum-esset: nunc vero non ab-eo arcere canes sustinui-

sti.] Itaque nunc si quis mihi Lyciorum obsequetur virorum,

domum iverint. Trojae vero manifesta-aderit gravis perniciēs;

Si enim nunc Trojanis vis animosa inesset,

intrepida, qualis viros subit, qui de patria

adversus-hostes viros laborem et certamen suscipiunt,

statim Patroclum traheremus in Ilium.

Si vero hic ad urbem magnam Priami regis

perferretur mortuus, et ipsum traxissemus e-pugna,

ilico certe Argivi Sarpedonis arma pulcra

hoc pretio-redderent, et ipsum duceremus in Ilium.

Talis enim famulus interfectus-est viri, qui longe fortissimus

Argivorum apud naves, et cominus-pugnantes famuli.

Sed tu contra Ajacem magnanimum non sustinui

stare, oculos intuitus hostium in pugna,

neque ex-adverso pugnare: quippe te fortior est.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est galeam-motans He-

ctor:] Glauce, quid vero tu, talis quum-sis superbe, locutus-es?

- Ἦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριδιώλακα ναϊεταόουσιν·
νῦν δέ σευ ὀνοσάμην πάγχυ φρένας, ὅον ζειπες·
ὅστε με φῆς Αἶαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.
176 Οὐτοί ἐγὼν ἔρριγα μάχῃν οὐδὲ κτύπον ἵππων·
ἀλλ' αἰεὶ τε Διδὸς κρείστων νόος αἰγιόχοιο,
ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφειλετο νίκην
βῆτιδώς, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον·
180 ἢ ἐ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
σχῆσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὡς εἰπόν Τρῳέσσιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
Τρῳες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντα δῶω
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βῆιν ἐνάριχα κατακτάς.
Ἡ δ' ἀρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
δηλοῦ ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους·
190 ὥκα μάλ', οὐπω τῆλε, ποσι κραιπνοῖσι μετασπῶν,
οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἀμειβεν·
ἦτοι ὁ μὲν τὰ δ' ὥκα, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Τρῳαὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἀμβροτα τεύχεα δύνεν
195 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἀρα ᾗ παιδὶ ὅπασσεν
γῆρας· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
200 κινήσας βρα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
Ἄ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
ὃς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἀμβροτα τεύχεα δύνεις
ἀνδρὸς ἀρσστήας, τότε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἐπεφνες ἐνθά τε κρατερόν τε·
205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
εἴλυν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποιήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχῃ κλυτὰ τεύχεα Πηλεϊῶνος.
Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρ' οἱ νεῦσε Κρονίων.
210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῶ δέ μιν Ἄρης
δεινὸς, ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἀρα οἱ μέλει' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένος, μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ βρα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφίσι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπρόμενος μεγαθύμου Πηλεϊῶνος.
215 Ὡτρυνεν δὲ ἑκαστον ἐποιογόμενος ἐπέεσσιν,
Μέσθλην τε Γλαυκὸν τε, Μείδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισιήνορά θ' Ἴπποδόον τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τοὺς βγ' ἐποτρύνων ἔπειτα πτερόεντα προκηΰδα·
220 Κέκλυτε, μυρία πῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πόλεων ἤγειρα ἑκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρῳῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
προφρονέως ῥύσισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·

Dii-boni, certe putabam te mente superare ceteros,
eos, quotquot Lyciam glebosam habitant :
nunc vero tuam reprehendo plane mentem, quod tale dixisti :
qui me ais Ajacem ingentem non sustinuisse.
Nequaquam ego horruim pugnam, nec strepitum equorum :
sed semper Jovis validius consilium est agidem-tenentis,
qui et fortem virum in-fugam-vertit, et aufert victoriam
facile : alias autem ipse excitat ad-pugnam.
Sed age huc adsis, amice, prope me sta, et aspice opus :
utrum tota-die ignavus ero, ut dicis,
an aliquem etiam Danaorum, fortitudine licet promptissimam,
reprimam a-defensione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur, altum clamans :
Trojani, et Lycii, et Dardani cominus-pugnantes,
viri estote, amici, memoresque impetuosae fortitudinis :
dum ego Achillis exinii arma induam,
pulcra, quibus Patrocli vim spoliavi, ipso interfecto.
Sic igitur locutus abiit galeam-motans Hector
ardenti e praelio : currens autem assecutus-est socios
cito admodum, necdum longo-intervallo, pedibus velocibus
insecutus,] qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidae.
Stans vero seorsum a-praelio lacrimoso, arma mutabat :
nempe sua dedit, ferenda ad Ilium sacrum,
Trojanis bellicosis : ipse vero immortalia arma induebat
Pelidae Achillis, quae ei (ejus) dii coelites
patri caro dederant : hic autem suo filio praebuit
jam-senex : sed non filius in armis patris consenescebat.
Illum vero ut seorsum vidit nubes-cogens Jupiter
armis Pelidae se-armantem divini,
quassans caput, ad suum locutus-est animum :
Ah miser, haudquaquam tibi mors in-animo est,
quae jam te prope est : tu vero immortalia arma induis
viri fortissimi, quem tremunt et alii.
Hujus jam socium interiecisti mitemque fortemque :
arma autem non secundum fas (confameliiose) a capite
et humeris] abstulisti; verumtamen tibi nunc saltem magnam
victoriam dabo,] ejus compensationem, quod a-te haudqua-
quam, e-pugna reverso,] excipiet Andromache inclyta arma
Pelidae.] Dixit, et nigris superciliis annuit Saturnius :
Hectori autem apta-erant arma ad corpus; subijt vero cum
Mars] horrendus, bellicus : impletaque-sunt ei membra intus
vigore et robore : ad inclytos autem socios
ivit magno clamore: similisque Achilli videbatur eis omnibus,
armis resplendens magnanimi Pelidae.
Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Mesthlienque, Glaucumque, Medontemque Thersilochumque,
Asteropeumque, Disenoremque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque et Ennomum augurem :
hos ille incitans, verbis alatis allocutus-est :
Audite, innumeræ copiae circumhabitantium sociorum;
non enim ego multitudinem quaerens, neque egens ea,
huc e vestris urbibus excivi quempiam;
sed ut mihi Trojanorum uxores et infantes liberos
promis-animis defenderetis bellicosis ab Achivis :

τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχῳ καὶ ἰδωδῇ
 λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθῳ,
 ἢ ἐσώθῃται· ἡ γὰρ πολέμου δαριστύς.
 Ὅς δὲ καὶ Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἰς ἡ δὲ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγώ· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσον ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
 νεκρὸν ὑπ' Αἰάντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἧ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήγυρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφεῖς, οὐκέτι νῦν
 ἔλομαι αὐτῷ περ νοστήσειεν ἐκ πολέμοιο.
 Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς,
 ὅσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς θλεθρός.
 Ἀλλ' ἄγ', ἀριστήας Δαναῶν καλέει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦσαν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνός·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅτε παρ' Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῆμια πίνουσιν, καὶ σιμαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοὶ ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσῃ γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθηεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 Πάτροκλον Τρωΐσιν κυσὶν μεληθηρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· δὲῦδ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ διοτήτητα·
 τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὅπῃων Ἰδομενῆος,
 Μυριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ.
 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
 ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχῃν ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔψαν ἀολλέες· ἤρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ.
 Ὡς δ' ἔτ' ἐπὶ προχῶσσι Διοπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 ἤϊόνες βοῶσιν, ἐρευγομένης ἄλδς ἔξω·
 τόσῃ ἄρα Τρῶες λαχῇ ἴσαν. Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιᾶδην, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 φραγθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 λαμπρῶσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλὰν
 γεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιᾶδην ἤχαιρε πάρος γε,
 ὅρρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
 μίσσεν δ' ἄρα μιν ἐγῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωΐσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμύνμεν ὥρσεν ἐταίρους.
 Ὡσαν δὲ πρότεροι Τρῶες εἰλικυπας Ἀχαιοῦς·
 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι εἶον ἔγχεσιν, ἰέμενοι περ·
 ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὥκ' ἐλῆλινεν

hæc in-animo-habens, donis exigendis exhaurio et commea-
 tu] populos, vestrumque cuiusque animum recreo.
 Quare aliquis (quisque) nunc recta in hostem conversus,
 aut pereat,] aut salvus-sit : hoc enim belli commercium.
 Quicumque vero Patroclum, mortuum licet, tamen
 Trojanos ad equum-domitores pertraxerit, cesseritque ei
 Ajax,] dimidium illi exuviarum tribuam, dimidium vero ipse
 habebō ego; tantaque ipsi gloria erit, quanta vel mihi.
 Sic dixit : illi vero recta in-Danaos magna-mole ferebantur,
 hastis elevatis; admodum autem ipsis sperabat animus
 mortuum ab Ajace abstrahere TelamONIO :
 stulti; certe multis super ipso animam abstulit.
 Et tunc Ajax allocutus-est pugna strenuum Menelaum :
 O amice, o Menelae Jovis-alumne, haud-jam nos
 spero ipsos quidem redituros e bello.
 Haudquaquam tantum de-cadavere timeo Patrocli,
 qui mox Trojanorum saturabit canes atque alites,
 quantum meo capiti metuo, ne-quid gravius patiatur,
 et tuo : quippe praelii nubes omnia circumtegit,
 Hector; nobis vero manifestus-apparet gravis interitus.
 Sed age, fortissimos Danaorum voca, si quis audierit.
 Sic dixit : nec non-obsecutus-est pugna strenuus Menelaus ;
 vociferatus-est autem alta-voce, Danaïs ut-exaudiretur :
 O amici, Argivorum ductores ac principes,
 qui juxta Atridas, Agamemnonem et Menelaum,
 publice-præbita vina bibunt, et imperant singuli
 copiis : a Jove autem honor et gloria sequitur.
 Difficile vero mihi est dispicere unumquemque
 ducum : tantum enim certamen pugnae exarsit.
 Sed aliquis (quisque) ipse prodeat, indigneturque in animo,
 Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
 Sic dixit : confestim autem exaudii Oilei, Nitius velox Ajax ;
 primusque obviis prodiit, currens per praelium.
 Post hunc vero Idomeneus et armiger Idomenei,
 Meriones, par Marti homicide.
 Ceterorum vero quisnam sua mente nomina diceret,
 quotquot jam postea pugnam instaurarunt Achivorum?
 Trojani vero priores-impetum-fecere conferti; præibat au-
 tem Hector.] Ut vero quum in ostiis a-Jove-fluentis fluvii
 fremit ingens fluctus adversus ejus fluentum, circumque ex-
 tremam] litora clamant, eructato mari extra :
 tanto utique Trojani clamore ibant. Sed Achivi
 stabant circum Menetiaden, unum animum habentes,
 septi sculis æratis. Sed illorum
 splendidis galeis Saturnius caliginem multam
 circumfudit : quippe nec Menetiaden oderat vel antea,
 dum, vivus, famulus erat Æacidae :
 odit autem illum hostium canibus prædam fieri
 Trojanis : ideo etiam eum ut-defenderent excitavit socios.
 Moverunt autem loco priores Trojani agilibus-oculis Ach-
 vos :] mortuo vero derelicto, hi trepidi-fugerunt, neminem ta-
 men eorum] Trojani magnanimi interfecere hastis, cupientes li-
 cet;] sed corpus ad-se-trahebant : non-diu vero ab-illo Achivi
 erant absfuturi : admodum enim illos celeriter convertit

Ἀίας, ὃς περί μὲν εἶδος, περί δ' ἔργα τέτυκτο
 280 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἰκελὸς ἀλκὴν
 κατρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνες θαλεροῦς τ' αἰζηοῦς,
 ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσας·
 ὃς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Ἀίας,
 285 ῥαῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 ἄστυ πότι σφέτερον ἱρύνει, καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 Ἦτοιο τὸν Ἀθήοιο Πηλεσσοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἴππόθοος, ποδὸς Ὀυαε κατὰ κρατερὴν ὁσμίνην,
 290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακὸν, τὸ οἱ οὕτως ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαίξας δι' ὁμιλίου,
 πλῆγ' αὐτοσχεδὴν κυνέης διὰ χαλκοπαρήν·
 295 ἦρκε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 πληγῆν δ' ἔγχετ' ἐπὶ μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθις λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 καίεσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσει πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
 τῇλ' ἀπὸ Αἰρίσσης ἐριδῶλακος· οὐδὲ τοκαῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 ἔπλεθ', ὑπ' Αἰάντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἰάντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 305 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεάτο χαλκεον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίου, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων δ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπτῇ
 οἰκία ναιετάασκε, πολλὰς ἀνδρῶσιν ἀνάσσειν
 τὸν βαλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
 310 αἰχμὴ χαλκίῃ παρὰ νεάτοιν ὤμων ἀνέσχεεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἀίας δ' αὖ Φόρχυναι δαιφρόνα, Φαινοπος υἱόν,
 Ἴπποθόῳ περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 315 ἦρκε· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τὴν πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαγον, ἐρύσαντο δὲ νεκροῦς,
 Φόρχυν θ' Ἴπποθόον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὖτε Τρῶες Ἀρηϊφῶων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλαίῃσι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ καὶ κῆδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἴσαν,
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. Ἄλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὥτρυνε, δέμας Περὶφάντι ἐοικὼς,
 κήρυκι Ἠπυτιδῇ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 κηρύσσειν γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 τῷ μιν εἰσοδάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσσαισθε
 Ἴλιον αἰπαινῆν; ὥς δὴ ἴδον ἄνδρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορέη τε,
 330 πληθεῖ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἥμιν δὲ Ζεὺς μὲν πολλὸν βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 νίκην· ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.

Ajax, qui superabat quidem forma, superabat et factis
 ceteros Danaos, post eximium Peliden.

Recta autem perrupit primos-pugnatores, sui similis vi
 apro, qui in montibus canes florentesque juvenes
 facile dissipat, se subito-impetu-convertens per fruticeta
 sic filius Telamonis præclari, splendidus Ajax,
 facile aggressus Trojanorum dissipavit phalanges,
 qui Patroclum circumdederant, sperabantque maxime
 urbem ad suam trahere, et gloriam reportare.

Nempe illum (Patroclum) Lethi Pelasgi splendidus filius,
 Hippothous, pede trahebat per acrem pugnam,
 ligatum loro ad malleolum circa tendines,
 Hectori et Trojanis gratificans: repente autem ipsi
 venit malum, quod ab-eo nemo arcuit cupientium licet.
 Illum filius Telamonis, impetu-facto per turbam,
 percussit cominus, galeam per æneis-munitam-malis:
 scissa-est autem equinis-setis-densa galea circa hastæ capi-
 dem,] percussa hastaque magna et manu robusta:
 cerebrum vero propter conum prosiliebat e vulnere,
 cruentum; ipsius autem ibidem solutum-est robur, e manib-
 que] Patrocli pedem magnanimi remisit in-terram,
 ut-jaceret: prope autem ipsum cecidit cernuus super morta-
 um,] longe a Larissa glebosa; nec parentibus
 nutritia caris redidit, brevique ei ætas
 fuit, sub Ajacis magnanimi hasta domito.

Hector vero in-Ajacem jaculatus-est hasta fulgenti;
 sed is quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam,
 paululum: ille autem Schedium, magnanimi Iphiti filium,
 Phocensium longe fortissimum, qui in inclyto Panopeo
 domos habitabat, multis viris imperans:
 hunc percussit sub jugulum medium; penitus autem extremæ
 cuspidis ærea prope summum humerum emerit.

Fragorem vero edidit cadens, sonueruntque arma super ipse
 Ajax autem Phorcyn bellicosum, Phænoπος filium,
 Hippothoum defendentem, medium ad ventrem percussit:
 rupitque lorice cavitatem, et intestina æs penetrans
 hausit; ipse vero in pulverem lapsus, prehendit terram palma.
 Cessere autem retro primique-pugnatores et splendidus Hec-
 tor:] Argivi vero altum clamaverunt, traxeruntque mortuos,
 Phorcynque, Hippothoumque: solvebantque arma ab hunc-
 ris.] Tunc rursus Trojani Marti-caris acti ab Achivis
 in-Ilium ascendissent, præ-ignavia domiti;

Argivi autem gloriam retulissent, etiam præter Jovis fatam,
 fortitudine et robore proprio: verum ipse Apollo
 Æneam instigavit, corpore Periphanti similis,
 præconi Epytidæ, qui ejus apud patrem senem
 præconem-agens consenuerat, benevola mente consilia sciens:
 huic se-quum assimulasset, ipsum allocutus-est Jovis filius
 Apollo:] Ænea, quo-pacto etiam invito deo servetis
 Ilium excelsum? ut jam fecisse vidi viros alios
 fortitudineque roboreque confisos, virtuteque,
 copiisque suis, etiam perexiguum populum habentes.
 Nobis vero Jupiter quidem potius cupit, quam Danaïs,
 victoriam: sed ipsi fugitis territi admodum, nec pugnat.

"Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐκάντα ἰδὼν μέγα δ' Ἑκτορα ἔπτε βοήσας·
 5 Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰκαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντας.
 Ἄλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἔμοι ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ἔπατον μήστρωρα, μάχης ἐπιτάβροδον εἶναι.
 10 Τῷ β' ἰδὺς Δαναῶν ἰομεν, μῆδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελααίατο τεθνηῶτα.
 "Ὡς φάτο· καὶ βὰ πολλοὶ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλεγχθήσαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Αἰσιώκριτον οὐτάσε δουρί,
 15 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἑσθλὸν ἑταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 σπῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρί φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 20 ὃς β' ἐκ Παιονίης ἱριβύλακος εἰληλούθει,
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὐπώς ἔτι εἶχε· σάμασι γὰρ ἔρχατο πάντη
 25 ἰστάτες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνῶγει,
 οὔτε πινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσογον ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβῶμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 30 "Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
 δεύτο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ υπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτι γ' ἐμάχοντο·
 πυρρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 35 ἑλπίλοισι καθ' ὁμίλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 "Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς· οὐδέ κε φαίης
 οὔτε ποτ' ἤελιον σὸν ἔμμεναι οὔτε σελήνην.
 Ἥέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἐπὶ ὅσοι ἀριστοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.
 40 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 ἡελίου ὀξεία, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 γαίης οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόνετα,
 45 πολλὸν ἀφαστάσας. Τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἐπασχον
 ἧέρι καὶ πολέμῳ· τέροντο δὲ νηλεὶ χαλκῷ
 ὅσοι ἀριστοὶ ἔσαν. Δύο δ' οὐπω φῶτε πετύσθην,
 ἀνέρε κυδαλλίῳ, Θρασυμήδῃ Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιῳ θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἐπ' ἔφαντο
 50 ἰσὼν ἐνὶ πρώτῳ θυμῷ Τρῳέσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσιόμηνον θάνατον καὶ φύζαν ἑταῖρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πολεμόνδε μελαιναῦν ἀπὸ νῆων.
 55 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῷ βωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,

Sic dixit : Aeneas autem longe-jaculantem Apollinem
 agnovit, coram intuitus : valdeque Hectorem allocutus est
 clamans:] Hectorque et ceteri Troium ductores ac sociorum,
 dedecus quidem nunc hoc est, nos bellicosos actos ab Achivis
 in-Ilium ascendere, praegnavia domitos.
 Verum enim adhuc aliquis ait deorum, mihi prope astans,
 Jovem, summum consiliarium, in-pugna auxiliatorem esse.
 Ideo recta in-Danaos eamus, neque illi certe quieti
 Patroclum navibus admovent mortuum.
 Sic dixit : et multo primis-pugnatoribus praesiliens, stetit.
 Illi vero conversi-sunt, et adversi steterunt Achivis.
 Tum vero Aeneas Leocritum vulneravit hasta,
 filium Arisbantis, Lycomedis fortem socium.
 Hunc autem lapsus miseratus-est Marti-carus Lycomedes ;
 stetitque admodum prope accedens, et jaculatus-est hasta ful-
 genti,] et percussit Hippasiden Apisaonem, pastorem virorum,
 in-jecur subter praecordia ; staltique et genua solvit :
 is quidem e Paeonia glebosa venerat,
 et post Asteropeum fortissime-se-gerebat in-pugna.
 Hunc autem lapsus miseratus-est Mavortius Asteropeus,
 rectaque prorupit et hic, promptus cum-Danaïs pugnare :
 sed nequaquam etiam poterat ; scutis enim obsepti-erant undi-
 que] qui-stabant circa Patroclum, et hastas praetendebant.
 Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans ;
 nec quemquam retro a-mortuo cedere sinebat,
 nec quemquam procurrere-ad-pugnandum Achivos ante alios :
 sed potius ipsum circumeuntes-defendere, cominusque pugna-
 re jussit.] Sic Ajax praecipiebat ingens : sanguine autem terra
 rigabatur purpureo ; illi vero alii-super-alios cadebant
 mortui, simul Trojanorum et animosorum sociorum,
 et Danaorum : neque enim vel hi sine-sanguine pugnant ;
 pauciores tamen multo peribant : meminerant enim usque
 a-se-mutuo per turbam arcere caedem gravem.
 Sic hi quidem pugnantem instar ignis ; nec dixisses
 nec solem salvum esse, neque lunam.
 Caligine enim obtinebantur in praelio, quotquot fortissimi
 stabant circa Menetiaden mortuum.
 At ceteri Trojanique et bene-ocreati Achivi,
 liberi pugnant sub aere-sereno : expansusque-erat splendor
 solis acer, nubesque non exsurgebat a-toto
 campo, nec a-montibus : interquiescentes autem pugnant,
 sua-invicem evitantes tela luctuosa,
 longe distantes. Hi vero in medio qui-erant, dolores patiebant-
 tur] caligine et pugna ; affligebanturque saevo aere,
 quotquot fortissimi erant. Duo vero nondum viri audierant,
 viri gloriosi, Thrasymedes Antilochusque,
 de-Patroclo mortuo eximio ; sed adhuc putabant eum
 vivum in primo tumultu cum-Trojanis pugnare.
 Hi autem intuentes caedem et trepidam-fugam sociorum,
 seorsum pugnant, quoniam sic jusserrat Nestor,
 hortatibus-propellens ad-pugnam nigris a navibus.
 His vero per-totum-diem contentionalis magnum certamen
 ortum-erat] gravis : defatigatione autem et sudore indesinen-
 ter usque] genasque, tibiasque, pedesque subtus cujusque,

- χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετε μαρναμένοιν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλιο βοεῖν
 390 λαοῖσιν δῶή τανύειν, μεθύουσιν ἄλοιφῃ·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τότε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλός, ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἄλοιφῃ,
 πολλῶν ἑλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὅς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 395 ἔλκεον ἀμφοτέροιο· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρύρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῖσ' ὀνόσσιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἱππῶν
 ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. Οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ᾗδε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νέων μάρναντο θαῶων,
 τῆχει ὑπο Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 τευνάμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιγριμφθέντα πύλῃσιν,
 ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τότε μητρὸς ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διδὸς μεγάλιο νόημα·
 410 δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπετε κακὸν τόσον, ὅσον ἐτύχθη,
 μήτηρ, ὅττι βᾶ οἱ πολλὸ φιλαιτός ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμές ἐγγρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι· τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολλὸ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθίσομεν ἱπποδάμοισιν
 ἄστῳ πότε σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδὸς
 425 χαλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἔόντες,
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ἑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἦ μὲν Αὐτομέδων, Διώρεος Ἀλκιμος υἱὸς,
 430 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 πολλὰ δὲ μειλιχοῖσι προσήυδα, πολλὰ δ' ἀρειτῇ·
 τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἰνέαι οὔτ' ἐς πολέμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός·
 ὥς μένον ἀσφαλῆως περιχαλῆα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδ' ἐνισκίμψαντα καρήσασα· δάκρυα δέ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἡνιόχοιο πόθῳ θαλερῇ δὲ μαινέτο χαίτη,
 440 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

manusque, oculique, foedabantur pugnantium,
 circa strenuum famulum pedibus-velocis *Aecidae*.
 Ut vero quum vir tauri bovis magni pellem
 famulis dederit distendendam, ebriam pinguedine;
 acceptam autem hi seorsum-dispositi extendunt
 in-orbem, statimque humor exiit, subitque adeps,
 multis trahentibus; tenditur autem tota undique :
 sic hi huc et illuc cadaver parvo in spatio
 trahebant utrique : admodum enim ipsis sperabat animas,
 Trojanis quidem, *se id tracturos ad Ilium*; at Achivis,
 naves ad cavas : de ipso autem tumultus ortus-erat
 atrox; nec Mars copiarum-concicator, nec Minerva
 hunc conspicata vituperasset, ne si multum quidem ipsam
 ira cepisset.] Talem Jupiter super Patroclo virorumque
 equorum] die illo intendit exitialem laborem. Necdum aliq
 sciebat Patroclum mortuum esse divinus Achilles.
 Longe enim seorsum a-navibus pugnantibus velocibus,
 muro sub Trojanorum : quare illum nunquam existimabat
 mo] mortuum-esse; sed vivum, ubi-accessisset ad-porta
 reversurum : nam neque hoc credebat omnino,
 eversurum eum urbem sine se, sed neque secum.
 Saep enim hoc ex-matre didicerat, seorsum audiens,
 quae ei referebat Jovis magni sententiam :
 verum tunc non ei dixerat malum tantum, quantum accider
 mater, quod quidem ei multo carissimus pertiasset sociis.

Illi vero assidue circa mortuum acutas hastas tenentes,
 indeinenter concurrebant, et invicem-se interficiebant :
 sic autem aliquis dicebat Achivorum aere-loricatorum :

O amici, non sane nobis honestum est redire
 naves ad cavas; sed hic terra nigra
 omnibus disecat : hoc nobis continuo multo satius esset.
 quam si hunc Trojanis permittamus equum-domitoribus
 urbem ad suam ut-trahant, et gloriam referant.

Sic autem rursus aliquis Trojanorum magnanimorum d
 cebat :] o amici, etiam si fatale sit juxta virum hunc domat
 omnes simul, nunquam aliquis recedat a-pugna.

Sic igitur aliquis dicebat, animosque excitabat socii.
 Sic hi quidem pugnant : ferreus autem strepidus
 aereum ad-coelum ibat per aethere infructuosum.

Equi autem *Aecidae*, a-pugna seorsum stantes,
 flebant, ut-primum senserunt aurigam
 in pulvere prostratum ab Hectoris homicida.
 Certe vero Automedon, Dioris fortis filius,
 saepe et scutica celeri eos urgebat verberans,
 saepe et blandis verbis alloquebatur, saepe et minis :
 illi vero neque retro ad naves, latum versus Hellespontum
 volebant ire, neque in pugnam ad Achivos :
 sed veluti cippus manet firmiter, qui super tumulo
 viri stat mortui, vel mulieris :
 sic manebant immote perpulcrum currum tementes,
 solo admotis capitibus : lacrimae autem illis
 calidae de palpebris in-terram fluebant plorantibus,
 aurigae desiderio : floridaque foedabatur juba,
 orbe excidens juxta jugum utrimque.

Μυρομένο δ' ἄρα τάγε ἰδὼν ἔλεσε Κρονίων,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
Ἄ δειλὸν, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῇ ἀνακτι
θητῶ; ὁμῆς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε.
15 Ἦ ἦνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχοντο;
οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν διζυρώτερον ἀνδρὸς
πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
Ἄλλ' οὐ μὲν ὁμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
20 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτως;
σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼν μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὄρα καὶ Αὐτομέδοντα σάωσέτον ἐκ πολέμοιο
ῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ γὰρ σφισι κῆδος ὀρέξω,
κτείνειν, εἰκόκε νῆας εὐσσελμούς ἀφίκωνται,
25 οὗτ' ἡλίου καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἡῦ.
Τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κοινὴν οὐδὰςδε βαλόντα,
ῥίμψ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταί-
30 ροι, ἵπποις ἀίσων, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας [ρου,
ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲρ Τρώων δρυμαγδοῦ,
ῥεία δ' ἐπαΐεσσε πολλὸν καθ' ὁμίλον ὁπάζων.
Ἄλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πως ἦν, ὅλον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
35 ἔγγει ἐφορμάσθαι, καὶ ἐπύσχειν ὠκείας ἵππους.
Ὅψ' δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρχεος Αἰμονίδαο·
στῇ δ' ὅπιδεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσήδα·
Αὐτομέδων, τίς τοι νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
40 ἐν στήθεσσι ἐθήκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
ὅσον πρὸς Τρῶας μάχεται πρότωρ ἐν ὁμίλῳ
μῦθος· ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγαλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος υἱός·
45 Ἀλκιμέδων, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
ἵππων ἀθανάτων ἔγμεν δμῆσιν τε μένος τε,
εἰ μὴ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστορ ἀτάλαντος,
ζῶς ἔων; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα χιράνει·
ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα
50 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποδήσομαι, ὄρα μάχωμαι.
Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶν ἄρμ' ἐπορούσας,
καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. Νόησε δὲ παῖδιμος Ἐκτωρ·
αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἔγγυς ἐόντα·
55 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
Τῷ κεν ἐλπομένην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
σὺ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῦν,
60 κλαίεν ἐναντίδιον στάντες μάχεσθαι Ἀρηϊ.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἐὺς παῖς Ἀγχίσοο.
Τῷ δ' ἰθὺς βήτην, βοήης εἰλυμένῳ ὤμοις
αὔρῃ, στερεῇσι πολλὺς δ' ἐτελέηλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἄρμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδής

Plorantes autem illos conspicatus, miseratus est Saturnius,
movensque caput, ad suum dixit animum :

Ah miseri, cur vos dedimus Peleo regi
mortali? vos vero estis senii-expertes, immortalesque.
An ut ærumnosos inter homines dolores haberetis?
non enim quicquam alicubi est calamitosius homine
omnium, quæquæ super terram spirantque et moventur.
At non sane vobis certe et curribus artificiose-factis
Hector Priamides vehetur : haud enim permittam.
Annon satis, quod et arma habet, et in-*is*-gloriatur sic?
Vobis autem in genua mittam robur, et in animum,
ut et Automedontem salvum-evehatis e pugna
naves ad cavas : adhuc enim istis gloriam præbebo,
ut-cædant, usque-dum ad-naves bonis-transtis pervenerint,
occideritque sol, et tenebræ sacræ supervenerint.

Sic locutus, equis inspiravit robur validum.

Hi autem, a julis pulvere in-solum excusso,
velociter ferebant citum currum inter Trojanos et Achivos;
isque *vectus* Automedon pugnabat, dolens licet de-socio,
curru in *istis* ruens, tanquam vultur in anseres :
facile enim refugiebat e Trojanorum tumultu,
facile et irruebat confertam per turbam, persequens.
Sed non occidebat viros, quando impetum-sumebat perse-
quendi :] handquaquam enim licuit, solum stantem sacra in
sella,] hasta impetum-facere, et inhibere veloces equos.

Tandem vero illum socius vir vidit oculis

Alcimedon, filius Laercei Aemonidæ :

stetit autem post currum, et Automedontem allocutus est :

Automedon, quisnam tibi deorum inutile consilium
pectoribus indidit, et abstulit mentem sanam?
quod-ita in Trojanos pugnas prima in turba
solus ; at tibi socius occisus est ; arma autem Hector
ipse gerens humeris exultat Aecidæ.

Illum vero Automedon allocutus est, Dioris filius :

Alcimedon, quisnam tibi Achivorum alius similis,
equorum inamortalium cui-in-manu-sit castigatioque et impe-
tus,] nisi Patroclus, diis artifex par,
dum viveret? nunc autem mors *eum* et fatum associutum est ;
verum tu scuticam et habenas splendidas
accipe, ego autem curru descendam, ut pugnem.

Sic dixit : Alcimedon autem celerem-prælio currum con-
scendens,] raptim scuticam et habenas cepit manibus :
Automedon vero desiliit. Vidit autem splendidus Hector,
statimque Aeneam allocutus est, prope stantem :

Aeneas, Trojanorum princeps ære-loricatorum,
equos hos animadverti pedibus-velocis Aecidæ
in pugnam progressos, cum aurigis imbellibus :
ideo speraverim *me* capturum, si modo-tu animo
tuo velis : quum non, irruentes in-nos,
substinuerint contra stantes pugnare Marte.

Sic dixit : nec non-obsecutus est fortis filius Anchisæ.

Hi vero recta ibant, tergoribus-bovm tecti humeros,
aridis, solidis : multiplex vero superinductum-erat ses.
Cum his autem Chromiusque et Aretus divins-formas

496 ἦσαν ἀμφοτέρωι μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
αὐτῷ τε κτενέειν ἑλάν τ' ἐριαύχενας ἵππους
νῆπιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμῶτι γε νέεσθαι
αὐτίς ἄπ' Αὐτομέδοντος. Ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ
ἄλχῃς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.

500 Αὐτίς δ' Ἀλκιμέδοντα προσήυδα, πιστὸν ἐταῖρον
Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχυμένῃς ἵππους,
ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεύοντε μεταφρένῃ. Οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἑκτορα Πριαμίδην μένεος στήσασθαι δῖω,
πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλιτέριχε βήμενα ἵππων,
506 νῦν κατακτείναντα, φοβήσῃς τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἥ κ' αὐτὸς ἐν πρώτοισιν ἄλοισι.

Ὡς εἰπὼν Αἰαντε καλέσαστο καὶ Μενέαιον
Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορες, καὶ Μενέαιε,
ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτρέπεθ', οἵ περ ἄριστοι,
510 ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν
νῦν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἥμαρ.

Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πολέμονα κᾶτα δακρυόεντα
Ἑκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι καίεται.

515 Ἦω γὰρ καὶ ἐγὼ τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
Ἦ ἄρα, καὶ ἀμειπετῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Ἀρητίοι κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἰσὴν
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἰσατο χαλκός
νειαιρήν δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.

520 Ὡς δ' ὅταν ὄξυν ἔχων πελαγον αἰζήσιος ἀνὴρ,
κόφας ἐξόπιθεν κερῶν βοδὸς ἀγραυλοῖο,
ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπησιν
ὡς ἄρ' ὅγε προθορῶν πέσεν ὑπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
νηδυλοῖσι μάλ' ὄξυν κραδαινόμενον λύε γυῖα.

525 Ἑκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεῦατο χάλκεον ἔγχος·
πρόσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
οὐδεῖ ἐνισκίμθη, ἐπὶ δ' οὐρίαιχος πελεμήθη
ἔγχος· ἔνθα δ' ἐπεῖτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἀρης.

530 Καὶ νῦν κε δὴ ἐξέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὀρμηθήτην,
εἰ μὴ σφω' Αἰαντε δικάριναν μεμαῶντε,
ὅς ῃ ἦλθον καθ' ὁμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
Ἑκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής·

535 Ἀρητον δὲ κατ' αὐτὸν λίπον, δεδαῖγμένον ἦτορ,
κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, βοῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠύδα·

Ἦ δὴ μὲν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
κῆρ ἄχος μεθέηκα, χερελονά περ καταπέφνων.

540 Ὡς εἰπὼν, ἐς ὄφρον ὠλὼν ἔναρα βροτόεντα
θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεὶν
αἱματόεσι, ὥς τις τε λέων κατὰ ταύρου ἐδηδώς.

Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
ἀργαλεή, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
545 οὐρανόνθεν καταβᾶσα· προΐχε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
δονόμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτρέπετ' αὐτοῦ.
Ἦύτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι ταῦνσση
Ζεὺς ἐξ οὐρανόνθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,

libani ambo : admodum vero iis sperabat animus
ipsosque interficere, abigereque arduos-cervicibus equos :
stulti, nec jam erant sine-sanguine quidem reversari
retro ab Automedonte. Hic autem, precatus Jovem patrem,
fortitudine et robore repletus est praecordia circumfusa nigro-
sanguine ;] statimque Alcimedontem affatus est, fidem
cuium :] Alcimedon, ne jam a-me longe tene equos,
sed proxime inspirantes tergo meo. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a-robore temperaturum puto,
antequam Achillis pulcre-jubatos conscenderit equos,
nobis interfectis, fugaritque ordines virorum
Argivorum ; vel ipse inter primos captus-fuerit.

Sic fatus, Ajaces-duos vocavit, et Menelaum :
Ajaces, Argivorum ductores, et Menelaus,
jam mortui quidem curam-committite iis, qui fortissimi,
ut-cum circumeuntes-defendant, et propulsenat ordines vi-
rum :] a-nobis vero vivis propulsate crudelem diem :
hac enim ingruunt pugnam per lacrimosam
Hector, Aeneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
Sed haec quidem deorum in genibus posita-sunt.

Jaculator enim et ego : haec vero Jovi omnia curae-erunt.
Dixit, et vibratam emisit longe-umbrae hastam,
et intorsit Areti in clypeum undique aequalem :
is vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit as,
imisque in ventrem per balteum trajecit.

Ut vero quum acutam tenens securim juvenis vir,
ictu-incusso pone cornua bovis agrestis,
nervum perscindit totum, hic autem saltu-dato cecidit :
sic utique ille saltu-dato cecidit supinus : ei autem hasta
in-visceribus perquam acuta vibrando solvit membra.
Hector vero in-Automedontem jaculatus-est hasta fulgensi
sed is quidem ex-ad-verso conspicatus evita vit aeream hastam :
in-anteriorem enim partem declinavit : sed a-tergo hasta impo-
solo infix-a-est, supraque pars-posterior quassabatur
hastae : tunc inde remisit impetum validus Mars (hasta belli-
ca).] Et certe tunc ensibus cominus concurrissent,
si non ipsos Ajaces diremissent ardentem,
qui adveniebant per turbam, socio vocante.

Hos veriti cesserunt rursus retro
Hector, Aeneasque, et Chromius divina-forma :
Aretum vero ibidem dereliquerunt, laceratum corde,
jacentem ; Automedon autem, veloci par Marti,
armisque eum spoliavit, et glorians verbum dixit :

Profecto jam paullulum saltem de-Menetiade mortuo
cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.

Sic fatus, in curru sumtas exuvias cruentas
posuit ; ipseque inscendebat, pedibus et manibus superne
sanguinolentus, tanquam quis leo taurum depastus.

Rursus autem super Patroclo intendebatur aspera pugna
gravis, lacrimosa : excitabat vero certamen Minerva,
e-coelo delapsa : miserat enim eam late-sonans Jupiter,
ut-concigaret Danaos : jam enim animus conversus-erat quae
Sicut purpuream irin mortalibus extendit
Jupiter coelitus, signum ut-sit vel pugnae,

ἥ καὶ χειμῶνος δυσθαλπείος, ὃς βρά τε ἔργων
 550 ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει·
 ὃς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἐ αὐτήν,
 δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἔκαστον.
 Πρωτὸν δ' Ἀτρεΐδης υἱὸν ἐποτρύνουσα προσήυδα,
 Ἰφιδμον Μενέλαον· ὁ γὰρ βρά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ δνειδος
 ἔσται, εἰ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τίγῃ ὑπο Τρώων ταχέες κύνας ἔλκῃσουσιν.
 Ἄλλ' ἔγχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
 560 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίῃ κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλωμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐξεμάσαστο θυμόν.
 565 Ἄλλ' ἔκτωρ πυρὸς αἰὼν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγῃ
 χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὅπασει.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅτι βρά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἡρήσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βῆν ὅμοιοι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 καὶ οἱ μῦθους θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν,
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τε οἱ αἶψ' ἀνθρώπου·
 τοῖου μιν θάρσεος πλῆσσε φρένας ἀμφιμελαινας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔκαστ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίεν ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν βα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἰχάντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκῶν ἔλασεν·
 580 δούπησεν δὲ πεσών. Ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
 ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοισι Φασιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 ξείνων φίλατος ἔσκεν, Ἀδυδὸι οἰκία ναίων·
 585 [τῷ μιν εἰσατάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·]
 ἔκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 ὅσον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
 μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ' οἴχεται οἷος ἀείρας
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
 590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθοπὶ χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσιανέουσαν,
 μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 595 ἀσπράφας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
 νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόδῃσε δ' Ἀχαιοὺς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βουωτίας ἤρχε φόβοιο.
 Βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 ἄκρον ἐπιλήθην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
 600 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ β' ἔβαλε σχεδὸν ἑλθών.
 Λήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὐτάσσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 υἱὸν Ἀλεκτρύωνος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάριμης·

vel etiam tempestatis male-frigidæ : quæ ab operibus
 homines cessare-facit super terram, pecudesque contristat :
 sic hæc, purpurea-nube quum-contextisset se ipsam,
 ingressa-est Achivorum gentem, excitabatque virum quem-
 que.] Primum vero Atrei filium incitans allocuta-est,
 fortem Menelaum ; (hic enim eam prope erat),
 quum-se-assimulasset Phœnici corpore et indefessa voce :

Tibi certe jam, Menelae, pudor et opprobrium
 erit, si Achillis illustris fidum socium
 muro sub Trojanorum veloces canes discerpserint.
 Sed inhæreas strenue, adhortareque populum omnem.

Hanc autem vicissim affatus-est pugna strenuus Menelaus :
 Phoenix, pater, senex olim-nate, utinam Minerva
 daret robur mihi, telorumque averteret impetum :
 ita equidem vellem adesse et auxilium-ferre
 Patroclo : graviter enim mihi mortuus corripuit animum.
 Sed Hector ignis horrendam habet vim, nec cessat
 ære cædens : ei enim Jupiter gloriam præbet.

Sic dixit : gavis-a-est autem dea oculis-cæsiis Minerva,
 quod se prorsus-primam deorum implorari omnium.
 Ac vim humeris et genibus indidit,
 et ei muscæ audaciam pectoribus immisit,
 quæ, licet abacta maxime a-corpore humano,
 instat mordere, dulcisque illi sanguis hominis est :
 tali eum audacia replevit præcordia circum-nigra.
 Stetit autem super Patroclo, et jaculatus-est hasta fulgenti.
 Erat autem in Trojanis Podes, filius Etionis,
 divesque, fortisque : maxime vero eum honorabat Hector
 inter-populares, quia ipsi sodalis erat carus conviva :
 hunc ad balteum percussit flavus Menelaus,
 ruentem in-fugam : penitusque æs transegit :
 fragorem vero is edidit cadens. At Atrides Menelaus
 mortuum a Trojanis subtrahebat ad agmen sociorum.

Hectorem autem prope stans excitabat Apollo,
 Phænopi Asiadæ similis, qui illi omnium
 hospitum carissimus erat, in-Abdyo ædes habitans :
 [huic sese assimilians ipsum affatus-est sagittans Apollo:]

Hector, quisnam te amplius Achivorum formidavit?
 ut jam Menelaum territus-fugis, qui tamen antehac erat
 mollis bellator; nunc vero abit solus sublatum-auferens
 mortuum e Trojanis : tuum autem interfecit fidum socium,
 strenuum inter primos-pugnatores, Podem, filium Etionis.

Sic dixit : illum vero doloris nubes obtexit nigra :
 processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære.
 Ac tum Saturnius sumis ægidem fimbriatam,
 splendentem, Idamque nubibus cooperuit;
 et quum-fulgurasset, pervalide tonuit; eamque concussit :
 victoriam vero Trojanis dedit, inque-fugam-vertit Achivos.

Primus Peneleus Brotius fuit-dux fugæ :
 percussus-erat enim in-humerum hasta, facie in hostem con-
 versus usque,] summum leviter : perstrinxerat eum ad-os us-
 que] cuspis Polydamantis : is enim ferierat prope accedens.
 Leitum dein Hector cominus percussit in-manum ad carpum,
 filium Alectryonis magnanimi : cessareque fecit a-pugna ;

τρέσσει δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσασθαι Τρώεσσι.
 605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον δρμηθέντα
 βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
 ἐν καυλῷ δ' ἐάγει δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες. Ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι,
 δίφρῳ ἐφ'εσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὁπάονά θ' ἥνιοχόν τε,
 Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ' αὐτῷ —
 πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφεβλήσας
 ἤλυθε, καὶ καὶ Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοίρανος αἶκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑπ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο —
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὤσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὁγέων, κατὰ δ' ἥνια χυεῖν ἔραζε.
 620 Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεςσι φιλοσιν
 κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσήυδα·
 Μᾶστι νῦν, εἰως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
 γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 625 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
 Τοῖσι δὲ μῦθον ἤρχε μέγας Τελαμῶνιος Αἴας·
 Ὡ πόποι, ἦδη μὲν τε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 630 γνοῖη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, βέτις ἀφείη,
 ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπηξ ἀντ' ἰθύνει·
 ἡμῖν δ' αὐτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
 Ἀλλ' ἄγετ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 χάρμα φιλοὶς ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 οἳ που δεῦρ' ὀρώντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 σγῆσαι· ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 640 Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλαι τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀίμαι οὐδὲ πεπύσθαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ἀλλ' οὕτῃ δύναμαι ἰδεῖν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 ποίησον δ' αἰθρην, ὃς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 ἐν δὲ φάει καὶ δλεσσον, ἐπεὶ νῦ τοὶ εὐαδεν οὕτως.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ δλοφύρατο δακρυχέοντα·
 αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὁμίλῃν·
 650 ἡἷλος δ' ἐπέλαμψε, μάχῃ δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη·
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σκέπτω νῦν, Μενέλαε Διοτρεφῆς, αἶ κεν ἰδοῖαι
 ζῶντ' Ἀντιόχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 στρῦμον δ' Ἀχελῷ δαίφρονι θάσσον ἰόντα
 655 εἰπεῖν ὅτι βᾶ οἱ πολὺ φίλατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·

trepidusque is fugit circumspectans; quippe non-amplius spe-
 rabat animo] hastam tenentem in manu se pugnaturum cum-
 Trojanis.] Hectori vero Idomeneus in Leitam irruenti
 percussit lorica[m] ad pectus juxta papillam :
 sed in cuspidis junctura fracta est longa hasta : et clamavit
 Trojani. Hic autem in Idomeneum jaculatus est Deucalidem,
 in-curru stantem : ab-eo quidem paullulum aberravit :
 sed hic Merionis armigerumque aurigamque,
 Coeranum, qui e Lycio bene-habitata comitabatur eum
 (pedes enim primo, relictis navibus utrinque-recurrens,
 venerat, et Trojanis magnum victoriam prae buisset,
 nisi Coeranum festim celeres adduxisset equos :
 et huic quidem salus venit, arcuitque saevum diem :
 ipse autem perdidit animam vi Hectoris homicidae)
 hunc percussit sub malam et aurem, ac dentes
 excussit hasta extrema, linguamque percudit mediam :
 cecidit autem e curribus, habenasque effudit in-terram.
 Et hasce Meriones cepit manibus suis
 inclinans-se a solo, et Idomeneum allocutus est :

Urge nunc scutica equos, usque-dum veloces ad naves per-
 veneris :] sentis autem et ipse, quod non-amplius victoria ex
 Achivorum.] Sic dixit : Idomeneusque scutica-impulit
 pulcris-jubis equos] naves versus cavas : jam enim timor in-
 ciderat animo.] Nec latuit Ajacem magnanimum et Menelaum
 Jupiter, quum jam Trojanis daret alternantem victoriam.
 Hisce autem sermonem orsus est magnus Telamonius Ajax :

Eheu, jam quidem etiam qui admodum stultus sit,
 senserit, quod Trojanis pater Jupiter ipse opem-fert.
 Illorum enim omnium tela assequuntur, quicumque emitat,
 seu imbellis, seu strenuus : Jupiter vero omnino omnia dirigit :
 nobis vero sic omnibus irrita cadunt in-terram.
 Sed agite, per-nos tamen excogitemus consilium optimum,
 et quomodo mortuum extrahamus, et quomodo etiam ipsi
 gaudium dilectis sociis simus reversi :
 qui fere huc respicientes tristantur, nec amplius putant
 Hectoris homicidae robur et manus invictas
 nos sustenturos, sed in navibus nigris casuros-esse.
 Utinam vero esset socius, qui-nuntiaret citissime
 Pelidae : non enim illum opinor ne audivisse quidem
 tristem nuntium, quod sibi carus periit sodalis.
 Atqui nondum possum conspiciari talem inter-Achivos :
 caligine enim teguntur simul ipsique et equi.
 Jupiter pater, at tu libera a caligine filios Achivorum ;
 facque serenitatem, daque oculis videre :
 in luce vero vel perde, quandoquidem tibi placuit ita.

Sic dixit : eum autem pater miseratus est lacrimante :
 statimque caliginem quidem dissipavit, et amovit nebulam ;
 sol vero affulsit, aciesque tota illustrata est :
 et tunc Ajax allocutus est pugna strenuum Menelaum :

Circumspice nunc, Menelae Jovis alumne, si videre-possis
 vivum adhuc Antilochum, magnanimum Nestoris filium :
 hortare vero, ut-Achilli bellicoso ocyus profectus
 nuntiet, quod ei multo carissimus perit socius.

Sic dixit : nec non-obsecutus est pugna strenuus Menelaus ;

βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 δεῖτ' ἐπεί ἄρ' κε κάμησι κύνας τ' ἀνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οἷτε μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πᾶννυχιο ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀίσσουσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεῖται, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ
 ἤϊωθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦε πολλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβου ἔλωρ δηίοισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσι' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μελιχρὸς εἶναι,
 ζωὸς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥς· αἰετὸς, ὃν βῶ τε φασιν
 675 ὀξύτατον δέρεσθαι ὑποπρανίων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑπόθ' ἰόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἔξειλετο θυμὸν·
 ὥς τότε σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινὼν
 680 πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 εἰ που Νέστορος υἱὸν ἐτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντιλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, θορα πύθηαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὀμοῖαι εἰςροδύοντα
 γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλινδεῖ,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὠρίστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σὺν' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώω
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντιλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλησθεν, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἱππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγέλοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 τειρομένους ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντιλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
 705 ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 στή δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
 ἔλθειν εἰς Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δῖω·

profectusque est ire, tanquam aliquis leo a caula,
 qui postquam fatigatus fuerit canesque virosque lacescendo,
 qui ipsum non sinunt boum pinguedinem diripere,
 totam noctem vigilantes: ille autem carnum cupidus,
 recta-irruit, sed nihil proficit; crebra enim jacula
 adversa volant audacibus a manibus,
 incensæque faces, quas quidem horrens recedit incitatus licet;
 mane autem seorsum discedit mesto animo:
 sic a Patroclo pugna strenuus Menelaus
 abibat perquam invitus: admodum enim timebat, ne eum
 Achivi] gravi præ metu prædam hostibus relinquerent.
 Multum autem Merionæque et Ajacibus mandabat:
 Ajaces, Argivorum ductores, Merioneque,
 nunc aliquis mansuetudinis Patrocli miseri
 recordetur: omnibus enim morat mitis esse,
 vivus dum erat: nunc vero eum mors et fatum occupat.
 Sic igitur fatus abiit flavus Menelaus,
 quaquaversum circumspiciens, veluti aquila, quam quidem
 aiunt] acutissime cernere inter-aeris volucres,
 quam, licet in-alto sit, pedibus velox non latet lepus,
 arbusto sub late-comanti jacens; sed in ipsum ea
 impetum-facit, et ei celeriter correpto eximit animam:
 sic tunc sibi, Menelæ Jovis-alumne, oculi lucidi
 quaquaversum versabantur, multorum per agmen sociorum,
 sicubi Nestoris filium adhuc viventem videres.
 Illum vero citissime animadvertit, pugnae ad sinistram univer-
 sæ,] confirmantem socios, et concitantem ad-pugnandum:
 prope vero stans eum allocutus est flavus Menelaus:
 Antilochè, eia, age huc ades, Jovis-alumne, ut audias
 tristem nuntium, qui non debuit exstisise.
 Jam quidem te et ipsum opinor insipientem
 agnoscere, quod cladem deus Danais advolvit,
 victoria autem est Trojanorum: occidit vero fortissimus Achiv-
 orum,] Patroclus, magnumque desiderium Danais incidit.
 Sed tu cito Achilli, currens ad naves Achivorum,
 nuntia, si celerrime cadaver ad navem ablatum-servare possit
 nudum: sed arma habet galeam-motans Hector.
 Sic dixit: Antilochus autem cohorrui, sermone audito.
 Diu vero eum inopia vocis tenuit: atque ei oculi
 lacrimis impleti-sunt, florensque ei hæsit vox.
 Sed ne sic quidem Menelai mandatum neglexit:
 profectusque est currens, sed arma eximio dedit socio,
 Laodoco, qui prope eum flectebat solidis-ungulis equos.
 Hunc quidem, lacrimas-fundentem, pedes ferebant e prælio,
 Pelidæ Achilli malam rem nuntiaturum.
 Nec inde tibi, Menelæ Jovis-alumne, voluit animus
 laborantibus sociis auxiliari, unde discesserat
 Antilochus, magnum vero desiderium Pyliis factum-erat:
 sed ille his quidem Thrasymedem divinum excitavit,
 ipse vero rursus ad Patroclum heroem profectus est.
 Constitit autem, ad Ajaces cursu-veniens, statimque eos allo-
 cutus est:] Illum quidem jam ad-naves præmisi celeres,
 ut-eat ad Achillem pedibus velocem: nec-tamen illum puto
 nunc venturum, vehementer licet iratum Hectori divino:

οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἔὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπτῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

- 715 Τὸν δ' ἡμέϊβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
πάντα κατ' αἶσαν εἶπες, ἀγακλῆες ὦ Μενέλαε·
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. Αὐτὰρ ὅπισθεν
νόϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δῖω,
720 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώθυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
μῖμονομεν δῶν Ἀρῆα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
ἄλ' ἐφραθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
ὑπὲρ μάλα μεγάλῳ· ἐπὶ δ' ἄγε λαὸς ὅπισθεν
Τρωϊκὸς, ὥς εἶδοντο νέκυν αἰείροντες Ἀχαιοὺς.
725 Ἴθυσαν δὲ κύνεσσι δοικότες, οἳ τ' ἐπὶ κάρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
ἕως μὲν γάρ τε θεοῖσι, διαβραῖσιν μεμαῶντες,
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐν τοῖσιν ἐλίζεται, ἀλλὰ πεποιθὼς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἀλλυδὶς ἄλλος·
730 ὡς Τρῶες εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἶν ἐποντο,
νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύροισιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' Αἶαντα μεταστρεφόντες κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτλη
πρόσσω αἶξας, περὶ νεκροῦ θηρίασθαι.
735 Ὡς οἷγε μεμαῶντε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πόλεμος τέτατό σφιν
ἄγριος, ἥύτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
δρμενον ξείφνης φλεγθῆι, μινύθουσι δὲ ὄϊκοι
ἐν σπλάι μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιθρέμει ἱς ἀνέμοιο·
740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
ἀζηχῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἳ δ', ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ πηγαλοέσσαν ἀταρπὸν
ἢ δακὼν, ἡδὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
745 τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπευδόντεςσιν·
ὡς οἷγε μεμαῶντε νέκυν φέρον. Αὐτὰρ ὅπισθεν
Αἶαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχνάει ὕδωρ
ὕλης, πεδίῳ διαπρύσιον τετυχηκώς·
ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγείνα βέεθρα
750 ἰσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ρόον πεδίονδε τίθησιν,
πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ρηγνύσι βέοντες·
ὡς αἰεὶ Αἶαντα μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἳ δ' ἄμ' ἐποντο, δῶ δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
755 Τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἡδὲ κολοῖων,
οὐλὸν κεκλήγοντες, ὅτε προΐδουσιν ἰόντα
κίρκον, ὃ τε συμκρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι κούροι Ἀχαιῶν
οὐλὸν κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις.
760 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάρῳ
φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

nullo enim modo inermis cum-Trojanis pugnaverit.

Nos vero etiam per-nos excogitemus consilium optimum, vel quomodo mortuum extrahamus, vel quomodo etiam ipsi Trojanorum e pugna mortem et fatum effugiamus.

Huic autem respondit deinde magnus Telamonius Ajax : omnia recte dixisti, admodum-inclyte o Menelae : sed tu quidem, et Meriones, subeuntes valde cito, mortuum sublatum ferte e praelio : verum a-tergo nos pugnabimus cum-Trojanisque et Hectore divino, parem animum habentes, cognomines, qui et antea sustinimus acrem Martem prope invicem manentes.

Sic dixit : illi vero mortuum a terra ulnis-sustulerunt alte admodum : acclamavit autem populus retro Trojanus, ut viderunt cadaver tollentes Achivos : rectaque-irruerunt, canibus similes, qui in aprum pertussum impetum-faciunt ante juvenes venatores ; aliquantisper enim currunt, dilacerandi cupidi ; sed quum jam in illos convertitur aper, robore fretus, retroque cedunt, diffugiuntque-trepidi alio aliq : sic Trojanī, aliquantisper quidem catervatim assidue sequebantur,] ferientes ensibusque et hastis utrinque-acutis ; sed ubi jam Ajaces conversi contra ipsos constitere, eorum mutabatur color, nec quisquam sustinebat, in-advsum irruens, de mortuo pugnare.

Sic hi alacres cavader efferebant ex praelio naves versus cavas : sed pugna intendebatur ipsis atrox, velut ignis, qui invadens urbem hominum, ingruens subito incendit, pereuntque aedes in flamma magna : eamque fremebunda-agitat vis venti : sic quidem hos equorumque et virorum bellatorum horrisonus tumultus insequabatur abeuntes. Illi vero, tanquam muli, valido robore eminentes, trahunt ex monte per asperam viam vel trabem, vel lignum ingens navale : intus vero animus affligitur simul laboreque et sudore contententibus : sic illi alacres cadaver ferebant. At a-tergo Ajaces-duo arcebant Trojanos, sicut agger arcet aquam silvosus, campum-per totum porrectus ; qui vel rapidorum fluminum molesta fluentia reprimat, continuoque omnibus suctum in-campum dirigit avertens : haudquaquam vero eum vi pertrumpunt fluentes : sic usque Ajaces aciem reprimebant retro Trojanorum : illi tamen simul sequebantur, duoque in iis maxime,] Aeneasque Anchisiades, et splendidus Hector. Horum vero, sicut sturnorum nubes aufugit, vel graculorum, horrendo vociferantes, quum praevident ingruentem circum (vulturium), qui parvis caedem infert avibus : sic utique sub Aeneaeque et Hectore filii Achivorum horrendo vociferantes abibant, obliviscebanturque pugnae. Multa vero arma pulcra ceciderunt inque circumque fossam, fugientium Danaorum : pugnae tamen non fiebat cessatio.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

ILIADIS XVIII.

Ὀπλοποιία.

Armorum fabricatio.

- Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντιλοχὸς δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἀγγελοῦς ἦλθεν.
 Τὸν δ' εὔρε προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραϊράων,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 5 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτὲ καρρηχομῶντες Ἀχαιοὶ
 νηυσὶν ἐπὶ κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
 μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 ὧς ποτὲ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι εἶπεν,
 10 Μυρμιδόνων τὸν ἀρίστον, ἐπὶ ζώντος ἐμεῖο,
 χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡλίοιο.
 Ἡ μάλ᾽ αὖ δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός·
 σχέτλιος, ᾗ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ,
 ἅψ' ἐπὶ νῆας ἱμεν, μηδ' ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι.
 15 Ὡς εἰπὼς δ' ταυτὶ ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλγεινήν·
 ὦ μοι, Πηλῆος υἱὲ δαΐφρονος, ᾗ μάλ᾽ αὖ λυγρῆς
 πύσσαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὠφέλλε γενέσθαι.
 20 Κεῖται Πάτροκλος νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος ἔκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄγεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἰδὼν κόριν αἰθαλόεσσαν,
 χεῦσά το κακὰ κεφαλῆς, χαρὲν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεὶς
 καίτο, φιλῆσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Διμῶϊ δ' ἄς Ἀχιλλεύς λήσασσά το Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀνχημέναι μεγάλ' ἱαχων· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λῦθεν δ' ὑπὸ γυνία ἐκάσθης.
 Ἀντιλοχὸς δ' ἐτέρωθεν δδύρετο, δάκρυα λείδων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος· ὃ δ' ἔσπευε κυδάλμιον κῆρ·
 δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σιμερδαλέον δ' ὦμωξεν. Ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμῆν ἐν βένθεσσιν ἄλδος παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἐπεῖτα· θεαὶ δέ μιν ἀμπαγέροντο,
 πᾶσαι ὄσαι κατὰ βένθος ἄλδος Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαῦκή τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νηστιάς Σπείω τε, Θόή ὁ' Ἀλὶε τε βοῶπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαίρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἀγαυή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτῆς τε Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαίρα καὶ Ὀρεῖθια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἄλδος Νηρηίδες ἦσαν.

Sic illi quidem pugnabant instar ignis ardentis :
 Antilochus vero Achilli pedibus celer nuntius venit.
 Illum invenitante naves erectis-cornibus (*proris et puppi-*
bus),] ea cogitantem in animo, quæ jam perfecta erant :
 ingemiscens autem dicebat ad suum magnum animum :

Hei mihi, quidnam rursus capite-comantes Achivi
 ad naves fugati-aguntur, territi per-campum?
Metuo ne jam mihi perfecerint dii malas sollicitudines animo,
 ut olim mihi mater narravit, ac mihi dixit,
 Myrmidonum fortissimum, adhuc vivente me,
 manibus sub Trojanorum relicturum-esse lucem solis.
 Certe omnino jam mortuus-est Menœtii fortis filius,
 miserandus : certe jusseram eum, repulso hostili igne,
 retro ad naves ire, nec cum-Hectore fortiter pugnare.

Dum is hæc versabat in mente et in animo,
 interea ad-eum prope accessit illustris Nestoris filius,
 lacrimas calidas fundens, dixitque nuntium gravem :

Hei mihi, Pelei fili bellicosi, profecto perquam tristem
 audies nuntium rei, quæ non debuit facta-esse.

Jacet Patroclus ; de-cadavere autem jam pugnant
 nudo : sed ejus arma habet galeam-motans Hector.

Sic dixit : illum vero doloris nubes obtexit atra.

Ambabus manibus tollens pulverem flagratum (*cinerem*),
 fudit super caput, pulcramque deturpabat faciem :
 divinæque tunicæ niger undique-adhæsit cinis.
 Ipse vero in pulveribus magnus magno-spacio porrectus
 jacebat, suisque manibus comam deturpabat scindens.
 Ancillæ autem, quas Achilles in-præda-ceperat, Patroclusque,
 animo tristatæ altum ejulabant, et foras
 procurrebant circa Achillem bellicosum : manibus vero omnes
 pectora plangebant, resolvebanturque subtus genua cujusque.
 Antilochus autem ex-altera-parte lugebat, lacrimas fundens,
 manus tenens Achillis : is autem suspirabat generoso corde ;
 timebat enim, ne jugulum *Patroclo Hector* abscinderet ferro :
 horrendum vero ejulabat. Audivit autem veneranda mater,
 sedens in fundo maris, apud patrem senem ;
 ululavitque inde : deæ autem circa-ipsam congregabantur,
 omnes quotquot in fundo maris Nereides erant.

Illic quidem erat Glaucæque, Thaliaque, Cymodoceque,
 Neææ, Spioque, Thoæque, Haliaque magnis-oculis,
 Cymothoeque, et Actææ, et Limnoreæ,
 et Melita et Iæra, et Amphithoe, et Agave,
 Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
 Dexameneque, et Amphinome, et Callianira,
 Doris, et Panope, et inclyta Galatæa,
 Nemertesque, et Apsœdes, et Callianassa :
 illic erat et Clymene, Ianiraque, et Ianassa,
 Mæra, et Orithyia, comisque-pulcris Amalthia ;
 aliaque, quæ in fundo maris Nereides erant.

60 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλήθον σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὅρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδετ' ἀκούουσαι, ὅς' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 Ὡ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια·
 65 ἥτ' ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔξοχον ἥρώων· ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γονυῖ' ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἰσω,
 Τρωσὶ μαχρησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 60 οἶκαδε νοστήσαντα, δόμιον Πηληϊόν εἰσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζώει καὶ ὄρῃ φάος Ἥelioio,
 ἀχυνται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἴμ', ὅφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω
 ὅττι μιν ἔκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν· περὶ δέ σφισι κῆμα θαλάσσης
 ῥήγγυντο. Ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίδωλον ἔκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἐνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχύν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
 70 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 δῆλ' οὐδὲ κακώσασα κάρη λάβε παιδὸς ὀϊό·
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἔξαιδα, μὴ κεῖθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 75 ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὐχεο χεῖρας ἀνασχόν,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπιδουμένους, παθέειν τ' ἀεχθλῆα ἔργα. [Λεύς·
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆς·
 μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐτετέλεσεν·
 80 ἄλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων,
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ; τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δηρώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊῇ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ.
 Αἴδ' ὀφείλες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον
 ναεῖν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἀκοιτίν.
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὖτις,
 90 οἶκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνωγεν
 ζῶειν οὐδ' ἀνδρεσσὶ μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἔκτωρ
 πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείε ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
 Πατρόκλῳ δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσσει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἴσσαι, οἳ ἀγορεύεις·
 αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἔκτορα πότμος ἐτοῖμος.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 αὐτίκα θεοθάινει, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἑταίρω
 κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 100 ἐφίθιτ', ἐμείο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νόμοι γὰρ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος οὐδ' ἐτάροισιν
 τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολλὰς δάμεν Ἔκτορι δῖω·

Iis vero splendidus implebatur specus; hæc autem simul omnes
 pectora sibi-plangebant; Thetis vero exorsa est fletum:

Audite, sorores Nereides, ut bene omnes
 sciatis audientes, quanti meo insint dolores animo.
 Hei mihi miseræ, hei mihi infelicitèr-fortissimum-enixe!
 quæ postquam pepereram filium eximiumque fortemque,
 præstantissimum heroum, isque succreerat plantæ similis:
 hunc quidem ego educatum, ut plantam in eminentia aræ,
 in-navibus misi recurvis ad Ilium,
 contra-Trojanos pugnaturum: hunc autem non recepturum-sum
 rursus,] domum reversum, intra aedes Peleias.
 Quamdiu vero mihi vivit et videt lumen Solis,
 tristatur, nec quicquam ei possum auxiliari proficiscens.
 Sed proficiscar, ut visam dilectum filium, et audiam,
 quinam ipsum invaserit luctus, seorsum-a pugna manentem.

Sic locuta reliquit specum: illæ vero cum ipsa
 lacrimabundæ ibant; circumque ipsas unda maris
 scindebatur. Hæc autem ut jam ad-Trojam glebosam venerat,
 litus conscenderunt ordine, ubi frequentes
 Myrmidonum subductæ-erant naves velocem circa Achillem.
 Huic autem graviter-suspiranti astitit veneranda mater;
 acutum autem ululans, caput prehendit filii sui:
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est:

Fili, quid fles? qui vero te mente invasit dolor?
 Eloquere, ne cela: illa quidem jam tibi perfecta-sunt
 a Jove, ut jam antea precatus-es, manibus sublatis,
 omnes ad puppes cogi filios Achivorum,
 tui indigentes, patique indignas res.

Illam autem graviter-suspirans allocutus-est pedibus velocis
 Achilles:] mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfect:
 sed quæ mihi ex-his voluptas, quum carus perit socius,
 Patroclus? quem ego supra omnes honorabam socios,
 æque-ac meum caput: hunc peridi: arma vero Hector
 et trucidato exuit ingentia, mirabilia visu,
 pulcra: quæ quidem Peleo dii dederunt, splendida dona,
 die illo, quando te mortalis viri collocarunt in-cubili.
 Utinam tu quidem ibidem inter immortales marinas
 habitasses, Peleusque mortalem duxisset uxorem!
 Nunc vero mortali nupsisti, ut et tibi luctus in animo immen-
 sus esset,] de-filio occiso: quem non recipies rursus
 domum reversum: quippe ne me-quidem ipsum animus julet
 vivere, neque hominibus interesse, nisi Hector
 primus mea sub hasta, percussus, animam perdiderit.
 Patroclumque ob-interfectum-pœnas Menoitíaden dederit.

Illum vero vicissim affata-est Thetis, lacrimas fundens:
 cito-moriturus certe mihi, fili, es, quum-talia dicas:
 ilico enim tibi deinde post Hectorem fatum paratum est.

Illam vero graviter ingemiscens allocutus-est pedibus velocis
 Achilles:] ilico moriar, quandoquidem non eram socio,
 dum-interficeretur, auxiliaturus: ille quidem valde procul-a-
 patria] interit: me vero desideravit, mali propulsator ut-erit.
 Nunc autem, quoniam non revertar utique caram in patriam
 terram] neque ulla Patroclo natus-sum lux (salus), nec sociis
 ceteris, qui jam multi domiti-sunt ab-Hectore divino:

ἀλλ' ἦμαι παρὰ νηυσιν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 105 τοῖος ἐών, οἷος οὐτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' αἰμείονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπολοῖτο,
 καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολυφρόνα περ χαλεπῆναι·
 ὅς τε πολλὸ γλυκίων μέλιτος καταλειδομένοιο
 110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέζεται ἡτύε καπνός·
 ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἴμ', ὅρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κίχλει,
 115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέχομαι, ὅππότε κεν δὴ
 Ζεὺς ἐβάλῃ τελέσαι τῇ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
 ἀλλὰ ἔ μοιρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἡρης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
 κείσομ', ἔπει κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρόιμην,
 καὶ τινα Τρωιάδων καὶ Δαρδανιδῶν βαθυκόλπων,
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων
 δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
 125 γνοιέν δ' ὥς δὴ θηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπταυμαι.
 Μῆδ' ἐμ' ἔρυκε μάχης, φιλεύσασά περ· οὐδὲ με πείσεις.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν
 τειρομένοιο ἐτάροισιν ἀμυνέμεναι αἰπὺν δλεθρον·
 130 ἄλλὰ τοῖ ἐντα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἑκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι
 θηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἔπει φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσο μῶλον Ἀρης,
 135 πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσι ἴδῃαι.
 Ἦῴθεν γὰρ νεύμαι, ἄμ' ἡέλω ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡρακλῆος ἀνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' ὤϊος ἑοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς ἀλήσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
 140 Ὑμεῖς μὲν νῦν οὕτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 ἀφόμεναι τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρὸς,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλύμπον
 εἴμι παρ' Ὠφαιστον κλυτοτέχνην, αἶ κ' ἐθέλησιν
 υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανώοντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῆμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 ἡ δ' αὖτ' Ὀλύμπονδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ᾗϊεν, ὅρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκει.
 Τὴν μὲν ἄρ' Ὀλύμπονδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀ-
 θεσπεσίῳ ἀλαλήτῳ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι [χαῖοι]
 150 φεύγοντες, νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.
 Οὐδὲ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτίς γὰρ δὴ τόνγε χίχρον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἑκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἰέκεος ἀλκῆν.
 155 Τρις μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβεσφαίδιμος Ἑκτωρ,
 ἐκλέμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 τρις δὲ δὴ Ἀϊάντες, θοῦρην ἐπισιμένοι ἀλκῆν

sed sedeo apud naves, inutile pondus terrae,
 talis quum-sim, qualis nullus Achivorum ære-oricorum
 in pugna; concione autem meliores sunt et alii.
 Utinam contentio a diis et ab hominibus pereat,
 et ira, quæ impellit etiam admodum-prudentem sævire :
 quæque multo dulcior melle stillante
 hominum in pectoribus augescit, tanquam fumus :
 sicut me nunc irasci-fecit rex virorum Agamemno.
 Sed hæc quidem ante-acta-esse sinamus, dolentes licet,
 animum in pectoribus nostrum domantes necessitate.
 Nunc vero ibo, ut cari capitis perditorem inveniam,
 Hectorem; mortem autem ego tunc accipiam, quandocunque
 demum] Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii cete-
 ri.] Neque enim ne vis quidem Herculis effugit mortem,
 qui tamen carissimus erat Jovi Saturnio regi :
 sed eum fatum domuit et gravis ira Junonis.
 Ita et ego, si jam mihi simile fatum decretum-est,
 jacebo, quum mortuus-fuero : nunc vero gloriam bonam aufe-
 ram.] et aliquam Troadum et Dardanidum profundo-sinu,
 ambabus manibus genis a-teneris
 lacrimas abstergentem, crebro suspirare cogam :
 sentiant autem, quod jam diu ego a-pugna cessavi.
 Neu me prohibe a-pugna, amans licet : nec mihi persuadebis.
 Huic autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis :
 sane jam hæc, fili, revera sunt; non malum est,
 laborantibus sociis arcere gravem perniciem :
 sed tibi arma pulcra inter Trojanos detinentur,
 ærea, coruscantia : illa quidem galeam-motans Hector
 ipse ferens humeris exsultat : nec-tamen ipsum puto
 diu tuis gavisurum-esse; quippe cædes prope eum est.
 Sed tu quidem ne-tiquam ingredi pugnæ Martis,
 antequam me huc profectam (in) oculis videris.
 Mane enim revertar, cum sole oriente,
 arma pulcra ferens a Vulcano rege.
 Sic igitur fata, retro se-vertit a-filio suo :
 et conversa, inter-marinæ sorores dixit :
 Vos quidem nunc subite maris latum sinum,
 visuræque senem marinum et ædes patris,
 et ei omnia dicite; ego vero ad latum Olympum
 vadam ad Vulcanum clarum-arte-fabrili, si velit
 filio meo dare inclyta arma collucentia.
 Sic dixit : illæque undam maris statim subierunt :
 ipsa autem ad-Olympum, dea Thetis argenteis-pedibus,
 abiit, ut dilecto filio inclyta arma afferret.
 Illam quidem ad-Olympum pedes ferebant : sed Achivi
 immenso cum fremitu sub Hectore homicida
 fugientes, ad-navesque et Hellespontum venerant.
 Nec tamen Patroclum adhuc bene-ocreati Achivi,
 extra tela extraxerant mortuum, famulum Achillis :
 rursus enim jam illum assecuti-fuerant peditesque et currus,
 Hectorque Priami filius, flammæ similis vi.
 Ter quidem illum retro pedibus prehendit splendidus Hector,
 abstrahere cupiens, magna-que-voce Trojanos inclamabat :
 ter autem duo Ajaces, impetuosam induti fortitudinem,

νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἐμπεδον, ἀλλὰ πεποιθὼς,
 ἄλλοι' ἐπαίξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 180 στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λένον' αἰθῶνα δύνανται
 ποιμένες ἀγραυλοὶ μέγα πεινῶντα δίσσθαι·
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῶα Αἴαντε κορυστὰ
 Ἑκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδῖξασθαι.
 185 Καὶ νῦ καν εἰρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἥρατο κῦδος,
 εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις
 ἀγγελὸς ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦξέ μιν Ἥρη.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεια περὶόντα προσυῖδα·
 170 Ὅρσο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότες ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 ἔσθηκε πρὸ νεῶν. Οἱ δ' ἀλλήλους δλέκουσιν,
 οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμέσσαν
 175 Τρῶες ἐπιθούσιν· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ
 ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς,
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ δ' ἔτι κείσῃ· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω.
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 σοὶ λῶσθι, αἶ κέν τι νέκυς ἡσχυμένος ἔλθῃ.
 Τῇ δ' ἡμέλει δ' ἔπειτα ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἀγγελὸν ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπῳ ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρίν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
 190 πρίν γ' αὐτὴν ἔλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἥρα (ἵστοιο πάρ') οἰστέμεν ἔντεα καλὰ.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δῶα,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ἔμειλ',
 195 ἔγχεϊ δηϊῶν περὶ Πατρόκλειο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνέμος ὠκέα Ἴρις·
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτὰς ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρῶεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῶες, ἀναπνεύσῃσι δ' Ἀρήϊοι ὕψες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπὼς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὠρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὅμοιος ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
 205 ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶν
 γρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παμφανώσσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οἷτε πανημέριοι στυγερῶς κρίνονται Ἀρηϊ
 210 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἄμα δ' ἡλέω καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέουσιν ἐπ' ἑτήριοι, ὑψότε δ' αὐγὴ

a-mortuo eum vi-repulerunt : ille vero firmiter, robore fretus,
 interdum impetum-faciebat per tumultum, interdum autem
 consistebat alte clamitans : retro vero non cedebat omnino.
 Sicut autem a corpore haudquaquam leonem fulvum possant
 pastores in-agro-pernocclantes valde esurientem summovere :
 sic hunc non poterant duo Ajaces armis-acres,
 Hectorem Priamiden, a mortuo abstertere.
 Et jam abstraxissetque, et immensam retulisset gloriam,
 nisi Pelidæ pedibus-ventosa velox Iris
 nuntia venisset currens ab Olympo, ut-armaretur,
 clam Jove aliisque diis; miserat enim eam Juno.
 Prope autem stans verbis alatis Achillem allocuta-est :
 Surge, Pelide, omnium terribilissime virorum :
 Patroclo auxiliare, cujus gratia certamen grave
 stat ante naves : illi vero se-invicem perdunt,
 hi quidem, pugnantes cadavere pro mortuo,
 illi vero, ut-trahant ad Ilium ventosam,
 Trojani, recta-irruunt : maxime vero splendidus Hector,
 abstrahere cupit; caput autem ipsum animus jubet
 infigere palis, abscissum tenera a cervice.
 Sed surge, neu amplius jaceto : pudorque tuum animum tan-
 gat,] Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri :
 tibi erit contumelia, si cadaver deturpatum evadat.
 Huic autem respondit deinde pedibus-celer divinus Achil-
 les] : Iri dea, quisnam te deorum mihi nuntiam misit?
 Illumque vicissim allocuta-est pedibus-ventosa velox Iris :
 Juno me demisit, Jovis gloriosa conjux :
 nec scit Saturnius in-alta-sede, nec quiesquam alius
 immortalium, qui Olympum valde-nivosum circumcolumt.
 Hanc autem respondens allocutus-est pedibus celer Achil-
 les] : Et quomodo eam ad pugnam? habent vero arma mea
 isti] : mater autem cara non me prius sinebat armari,
 quam ipsam reversam (in) oculis viderem :
 pollicita-est enim a-Vulcano se allaturam arma pulkra.
 Alterius autem non ullius scio cujus inclyta arma inducere
 possim,] nisi Ajacis scutum Telamonii :
 sed et ipse hic, credo, inter primos versatur,
 hasta eadem-edens de Patroclo mortuo.
 Illum vero vicissim allocuta-est pedibus-ventosa velox Iris :
 bene etiam nos scimus, quod tibi inclyta arma detinentur :
 sed sic ad fossam profectus, Trojanis da-te-in-conspectum,
 si forte te veriti abstinerint a-pugna
 Trojani, respirarintque Mavortii filii Achivorum
 afflicti jam : exigua autem erit respiratio a-prælio.
 Illa quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris :
 at Achilles surrexit Jovi carus : ac Minerva
 humeris validis circumposuit ægidem fimbriatam :
 et ejus capiti nubem circumdedit angustissima dearum,
 auream, ex ipsaque accendit flammam collucentem.
 Ut vero quum fumus ascendens ex urbe ad-ætherem venit,
 longe ex insula, quam hostes oppugnant,
 qui per totum-diem horrendo cernunt Marte
 urbe procurrentes ex sua; sed cum sole occidente
 continuo et facies-in-speculis ardent densæ, atque splendor

γίγνεται δίσσουσα, περικτιόνεσσιν ιδέσθαι,
αὐτὸν πᾶς σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἴκωνται·
ὃς δ' ἂν Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκωνται.
115 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρυν ἰὼν ἀπὸ τεύχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
μίσσητο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὤπτε' ἐφειμένην.
Ἐνθα στὰς ἦυσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
φθέγγετο· ἀτὰρ Τρῳέσσιν ἐν ἀσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἰαχε σάλπιγξ

120 ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετο· Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτερ' ἔπαιον
ἐν ὅγεα τρώεον· ὅσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
125 Ἦνίοχοι δ' ἐκπλήγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
δαΐμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρίς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἰαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
τρίς δὲ κυκλήθησαν Τρῳῆς κλειτοὶ τ' ἐπικούριοι.
130 Ἐνθα δὲ καὶ τότε δλοντο δωδῆκα φῶτες ἄριστοι
ἀμφὶ σποῖς ὀγέεσσιν αἰχρῶσιν. Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως Πάτροκλον ὅπ' ἐκ βελώνων ἐρύσαντες
κάθησαν ἐν λεχέεσσιν· φίλοι δ' ἀμφοτέρων ἑταῖροι
μυρόμενοι· μετὰ δὲ σπιν ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
135 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἰσδε πιστὸν ἑταῖρον
κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαγμένον ὀξεὶ χαλκῷ.
Τὸν δ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἔκποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτίς ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
140 πέμψεν ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥόδας ἀέκοντα νέεσθαι·
Ἥλιος μὲν ἔδω, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.

Τρῳῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὀπίκας ἔκποις·
145 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
Ὀρθῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένετο, οὐδέ τις ἐτλη
ἔσεσθαι πάντας γὰρ ἔχε τρώμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
ἔφεσάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυε· ἀλεγείνῃσι.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν,
150 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἐκτορὶ δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔργῳ πολλὸν ἐνίκη·
ὁ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
155 ὅσπου νῦν ἵεναι, μὴ μίμνειν Ἠῶ διαν
ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τεύχεος εἰμεν.
Ὅρρα μὲν οὐτός τις ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δῖον,
τώρα δὲ ῥητήτεροι πολεμίζουσιν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἱαύων,
160 ὑπὸ μόνον νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδονικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
ὅς τις ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐβλήσει
μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῳῆς καὶ Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρωι μένος Ἀρης δατέονται,
165 ἀλλὰ περὶ πόλιν τε μαχίσκεται ἡδὲ γυναῖκων.

oritur emicans, finitimi ut-videant,
si forte cum navibus mali propulsatores veniant :
sic ab Achillis capite splendor ad-aetherem pertingebat.
Stetit autem ad fossam profectus extra murum, nec-tamen
Achivis miscebatur; matris enim prudens reverebatur prae-
ceptum.] Ibi stans clamavit; seorsum autem Pallas Minerva
vociferata-est: et in Trojanis immensum excitavit tumultum.
Ut vero quum admodum-luculenta vox *fuit* quando clangit tu-
ba] urbem cingentes hostes propter exitiales :
sic tunc admodum-luculenta vox exorta-est Aecidae.
Illi vero ut audiverunt vocem aeream Aecidae,
omnibus commotus-est animus : ac pulcris júbis equi
retro currus vertebant : praesagiebant enim clades animo.
Aurige autem perculsi-sunt, ubi viderunt indefessum ignem
horrendum super caput magnanimi Pelidae
ardentem : illum vero accenderat dea caesiis-oculis Minerva.
Ter quidem super fossam altum clamavit divinus Achilles :
ter vero conturbati-sunt Trojani inclytique socii.
Ibidem autem etiam tunc perierunt duodecim viri fortissimi
impediti circa suos currus et hastas (*its confixi*) At Achivi
alacriter Patroclum extra tela extractum,
deposuerunt in lectis; cari autem circumstabant socii
lugentes : cum iisque pedibus-velox sequebatur Achilles,
lacrimas calidas fundens, ut aspexit fidum socium
jacentem in feretro, laceratum acuto aere :
quem quidem miserat cum equis et curribus
in praedium, nec rursus excepit reversum.

Solem autem indefessum magnis-oculis veneranda Juno
misit ad Oceani fluentia, invitum, ut-rediret ;
Sol occidit, finemque-fecerunt divini Achivi
certaminis asperi et omnibus-aeque-gravis pugnae.

Trojani vero ex-altera-parte, ex aspero praedio
ut-excesserant, solverunt sub curribus veloces equos ;
ad concionem autem congregabantur, antequam cenam cu-
rarent.] Erectis vero stantibus concio habita-est, nec quis-
quam sustinuit] sedere; omnes enim tenebat tremor: eo-quod
Achilles] exortus-fuerat : diu vero a-pugna se-abstinuerat tri-
sti.] Illis autem Polydamas prudens coepit concionari,
Panthoides : hic enim solus videbat porro et retro (*futura et
praeterita*) : Hectori autem erat sodalis, eademque nocte nati-
erant;] sed hic quidem verbis, ille vero hasta multum supe-
rabat.] Qui iis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

In-utramque-partem diligenter deliberate, amici : hortor
enim ego] in-urbem nunc ire, nec exspectare Auroram divinam
in campo prope naves : procal vero a muro sumus.
Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni irascebatur divino,
tamdiu faciliores impugnatu erant Achivi.
Gaudebam enim ego veloces juxta naves pernoctans,
sperans nos naves capturos utrinque-recurvas.
Nunc vero graviter timeo pedibus-velocem Peliden :
qualis est illius animus violentus, non volet
manere in campo, ubi Trojani et Achivi
in medio utrique vim Martis dividunt (*utrinque experim-
tur*) : sed de urbeque pugnabit, ac de uxoribus.

Ἄλλ' ἴσμεν προτὶ ἄστου· πῖθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῆς ἀπέπασσε ποδώκεα Πηλεΐωνα
 ἀμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κιχλήσεται ἐνθάδ' ἔδοντας
 αὐτῶν ὀρηγθεὶς σὺν τεύχεσιν, εἴ νύ τις αὐτὸν
 270 γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 δς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχομεν· ἄστου δὲ πύργοι,
 275 ὑψηλαὶ τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυαῖαι,
 μακραι, ἐύξεστοι, ἔκρυμμέναί εἰρύσσονται.
 Πρωτὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 στησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἱ κ' ἐθέλῃσιν
 ἔλθων ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 παντοίου δρόμου ἄσθι ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. [τωρ·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος ἑκ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 δς κέλευαι κατὰ ἄστου ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 Ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθὶ πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολὺ χρυσόν, πολὺ χαλκόν·
 290 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμον κειμήλια καλὰ·
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περναμέν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
 κύδως ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ θαλάσση τ' εἶσαι Ἀχαιοὺς,
 295 νήπιοι, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλθεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 συλλέξας, λαοῖσι δότῃ καταδημοδορήσαι,
 τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἥ περ Ἀχαιούς.
 πρωτὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἔτεδον παρὰ ναῦφιν ἀνέστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἱ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσεται. Οὐ μιν ἐγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσχερός, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φερομένην.
 εὖνδ' Ἐνυαλίος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτορ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελιάδῃσαν,
 νήπιοι· ἐκ γὰρ σφῶν φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὕτις, δς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 Δόρπον ἐπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστεινάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο,
 χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου,
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λίς ἡγνέειος,
 ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφεβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ

Verum eamus ad urbem; obsequimini mihi: sic enim erit.
 Nunc quidem vox quiescere-fecit pedibus-velocem Peliden
 alma; si autem nos offenderet hic manentes
 cras, progressus cum armis, probe *tunc* aliquis illum
 agnosceret: libenter enim pervenerit ad-Ilium sacram,
 quicumque effugerit: multos vero canes et vultures comedet
 Troum: utinam procul-ab aure sic sit (*hoc nunquam au-*
diam)!] Si vero meis verbis obsecuti-fuerimus, tristes licet
 per-noctem quidem in concione robur habebimus, urbem
 [longe, bene-politæ, coagmentatæ tutabuntur.
 Mane vero sub-auroram cum armis loricati
 stabimus super turribus: huic autem gravius *fuertit*, si vo-
 luerit,] profectus e navibus, circa murum nobiscum pugnare.
 Retro iterum ibit ad naves, postquam arduis-cervicibus equos
 vario cursu satiarit, sub urbem temere-vagans.
 Intus vero non ipsum animus irruere sinet,
 nec unquam vastabit, priusquam eum canes veloces ederint.

Illum vero torve intuitus allocutus-est galeam-motans Hec-
 tor:] Polydama, tu quidem neutiquam mihi grata hæc dicis,
 qui hortaris in urbem nos cogi revertentes.
 An nondum satiati-estis manendo intra turres?
 Antea enim Priami urbem articulate-loquentes homines
 omnes prædicabant divitem-auri, divitem-aëris:
 nunc vero jam perierunt-ex ædibus reconditæ-opes pulcræ:
 multæ autem jam in-Phrygiam et Mæoniam amœnam
 opes venum-avectæ abihere, ex-quo magnus iratus-fuit Juppiter.
 Nunc vero quum mihi dedit Saturni filius versuti
 gloriam retulisse apud naves, marique conclusisse Achivos,
 stulte, ne-amplius hæc consilia ostende in populo.
 Non enim quisquam Trojanorum obtemperabit: non enim
 sinam.] Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes.
 Nunc quidem cœnam sumite per exercitum turmatim,
 et excubiarum mementote, et vigilate quisque:
 Troum vero quicumque de-opibus nimium sollicitus-est,
 collectas-in-unum copias det publice-absumentas,
 quorum aliquem (*quemque*) melius est *illis* frui, quam Achiv-
 vos.] Mane vero sub-auroram cum armis loricati
 naves juxta cavas excitemus acrem Martem.
 Si autem revera apud naves exortus-est divinus Achilles,
 gravius, si voluerit, ei erit: non illum ego
 fugiam e pugna horrida, sed omnino contra
 stabo, seu referat magnam victoriam, seu *ego* referam:
 communis Mars est, atque etiam occisorem occidit.

Sic Hector concionatus-est: ac Trojani acclamaverunt,
 recordes; nam iis mentes exemerat Pallas Minerva:
 Hectori enim assensi-sunt, pernicioza consilia-danti;
 Polydamanti vero nullus, qui bonum suaserat consilium.
 Cœnam deinde sumserunt per exercitum. At Achivi
 tota-nocte Patroclum gemitibus-lugebant flentes.
 Illis autem Pelides densum exorsus-est fletum,
 manus viros-occidentes imponens pectoribus sodalis,
 crebros admodum edens-gemitus: sicut leo bene-barbatus,
 cui nempe catulos cervos-venas surripuerit vir

10 ὤλῃς ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχυνται ὑστερος διθῶν·
πολλὰ δέ τ' ἄγχι ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἱγνί· ἐρευνῶν,
εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
ὥς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·

15 ὦ πόποι, ἦ β' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡμῖτι καίνω,
20 θαρσύνων ἥρωα Μενεΐτιον ἐν μεγάροισιν·
φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπείντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἴσαν.
Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρῶσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.

25 Ἄμφο γὰρ πέπρωται μοῖρην γαῖαν ἐρεῦσαι
30 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς
οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σὺ ὑστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐ σε πρὶν κτερίω, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι

35 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι καίσσαι αὐτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
360 κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέτα δακρυχέουσαι,
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρί τε μακρῷ,
πείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅρα τάχιστα
365 Πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόν τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέω,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
γαστήρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

370 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι γαλκῷ,
375 καὶ τότε δὴ λούσαν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώριοι·
ἐν λεχέεσσιν δὲ θέντες, ἐανῷ λίτι κάλυψαν
εἰ πόδας ἐκ κεφαλῆς καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.
Παννύγιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν' ἀμφ' Ἀχιλλῆα

380 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνιστενάχοντο γούωντες. —
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἀλοχόν τε·
Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀντίστας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν' ἦ ῥά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρχομάωντες Ἀχαιοί.

385 Τὸν δ' ἡμίθετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπεις.
Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μέδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἥ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,

390 ἀμφοτέρων, γενεῇ τε καὶ οὐνεκα σὴ παρακοίτις
κέλευμαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὀφελὸν Τρώεσσι κοτῆσσαμένη κατὰ βράβηαι;
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
Ἠφαίστου δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
395 ἐφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲς ἀθανάτοισιν,
χάλκεον, ἐν β' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίῳ.

Τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἴλεοσι πάντας ἔτευγεν,

silva ex densa : ille vero tristatur sero adveniēns ;
multas autem convalles obit, viri vestigia indagans,
sicubi inveniat : perquam enim acris ira eum corripit :
sic is graviter-suspirans, dixit-inter Myrmidonas :

Dii boni ! prorsus irritum verbum effudi die illo,
bono-animo-esse-jubens heroem Menetium in aedibus :
dicebam enim ei *me* in Opuntem inclitum filium reducturum,
Ilium quando-evastasset, nactusque-esset praedae portionem.
Sed non Jupiter hominibus cogitata omnia perficit.

Ambos enim *nos* fato-destinatum-est eandem terram rubefacere] hic in Troja : quippe neque *me* reversum
excipiet in-aedibus senex equum-agitator Peleus,
nec Thetis mater, sed hic *me* terra tenebit.

Nunc vero quandoquidem, Patrocle, te posterior subibo ter-
ram,] non tibi ante justa-faciam, quam Hectoris huc attulero
arma et caput, magnanimi tui intersectoris :
duodecim autem ante rogam cervicēs-abscindam
Trojanorum praclaris filiis, de-te infecto iratus.

Interea vero mihi apud naves recurvas jacebis sic :
circumque te Trojanæ et Dardanides profundo-sinu
plorabunt, noctesque et dies lacrimas-fundentes ;
quas ipsi labore-acquisivimus, vique hastaque longa,
opulentas evastantes urbes articulate-loquentium hominum.

Sic fatus, socios jussit divinus Achilles
circumdare igne positum tripodem magnum, ut celerrime
a-Patroclo abluerent tabum cruentum.

Ili vero aptum ad-lavacra tripodem statuere in ignem arden-
tem,] et aquam infudere, subitusque ligna accendere allata :
ventrem quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Ac postquam fervēfacta-erat aqua in splendenti aere,
tum statim laveruntque, et unxerunt pingui oleo :

ac vulnera impleverunt unguento novenni :
in lectis autem positum, tenui linteo texerunt
ad pedes a capite : desuper vero, palla candida.
Per-totam-noctem deinde pedibus celerrim circa Achillem
Myrmidones Patroclum gemitibus lugebant flentes.
Jupiter autem Junonem allocutusque-est sororem conjungem
que :] perfecisti tandem, magnis-oculis veneranda Juno,
et-excitasti Achillem pedibus celerrim : profecto etenim te
ex ipsa nati-sunt capite-comantes Achivi.

Ei vero respondit deinde magnis-oculis veneranda Juno :
importunissime Saturnie, qualem hunc sermonem dixisti !
Namque fere aliquis est homo homini *hoc* perfecturus,
qui-tamen mortalisque est, ac non tot consilia novit :
quomodo jam ego, quæ aio dearum *me* esse præstantissimam,
utrumque, genereque, et quod tua uxor
vocata-sum, tu vero omnes inter immortales imperas,
non debui Trojanis ira-accensa mala machinata-esse?

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.
Vulcani autem pervenit ad-domum Thetis pedibus argenteis,
immortalem, stellatam, insignem *inter domos altiorum* im-
mortalium,] æream, quam quidem ipse fecerat Claudas.
Illum vero invenit sudantem, versantem-ae circa folles,
studiose-agentem : tripodas enim viginti omnes fabricabat,

ἱστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθέος μεγάρου·
 375 χρύσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύκλῳ ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 ὅρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσάλατ' ἀγῶνα,
 ἡδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, παῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὕτω δ' ὅπῳ
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ β' ἦρτες, κόπτε δὲ δεσμούς.
 380 Ὅρρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἰδε προμολῶσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλὴ, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 385 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Ἄλλ' ἔπειο προτέρῳ, ἵνα τοι πὰρ εἰνία θεῶ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦθλου,
 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέγγην εἰπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε· Θέτις νύ τι σείο χατίζεις.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ βρά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἐνδον·
 395 ἦ μ' ἐσάσω, ὅτε μ' ἄλλος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησεν
 κρύψαι, χυλὸν ἰόντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορβόου Ὀκεανοῖο.
 400 Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαιδαλα πολλὰ,
 πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπῇ γλαφυρῷ· περὶ δὲ βόος Ὀκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἦδεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐσάωσαν.
 Ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἔκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάργια τίειν.
 Ἄλλα σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινίῃα καλὰ,
 ὅρρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθελόμην ὅπλα τε πάντα.
 410 Ἡ, καὶ ἂπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη,
 γωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώνοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν β' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
 λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόνγῃ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὶ χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 δῶ δὲ χιτῶν' ἔλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 γωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώνοντο ἀνακτι,
 χρούσεται, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 420 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ἔβαιθα ἀνακτος, ἐπολύνουν· αὐτὰρ ὁ ἔρβων,
 πλοσίου, ἐνόη Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαινοῦ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδᾶ ὅτι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

qui starent ad parietem bene fundatae domus :
 aureas autem ipsis rotas unicuique fundo subdiderat,
 ut ei sponte sua divinum ingrederentur coetum,
 ac rursus ad domum redirent, mirabile visu.
 Illi autem in tantum quidem erant perfecti, ansas vero nondum
 artificiosae additae erant; quas jam apparabat, cudebatque
 clavos.] Dum is haec conficiebat peritis praecordiis,
 interea ad eum prope accessit dea Thetis pedibus argenteis.
 Eam autem vidit progressa Charis splendida vitta in capite,
 pulcra, quam uxorem duxerat inclytus Vulcanus;
 inque ejus haesit manu, verbumque dixit et elocuta est:

Quid, Theti sinuoso peplo, venisti ad nostram domum,
 venerandaque dilectaque? antea quidem nequaquam frequen-
 tabas.] Sed sequere ulterius, ut tibi hospitales epulas appo-
 nam.] Sic locuta, ulterius ducebat eam augustis sinu deorum.
 Hanc deinde sedere fecit in sede argenteis-clavis distincta,
 pulcra, artificiosa; suberatque scabellum pedibus;
 Vocavitque Vulcanum inclytum-artificem, dixitque sermo-
 nem:] Vulcane, prodi huc, Thetis enim aliquid tui indicat.
 Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus:

Profecto mihi magnaue et veneranda dea est in domo:
 quae me servavit, quum me dolor incessit, longe prolapsam,
 matris meae consilio impudentis, quae me volebat
 occultasse, claudus quum essem: tum passus forem dolorem
 animo,] nisi me Eurynomeque, Thetisque excepisset sinu;
 Eurynome, filia refusi Oceani.

Has apud per novennium fabricavi artificiosa multa,
 fibulasque, tortilesque armillas, fistulasque et torques,
 in specu concava: circum autem fluentum Oceani
 spuma murmurans fluebat immensum: nec quisquam alius
 norat nec deorum, nec mortalium hominum,
 sed Thetisque et Eurynome sciebant, quae me servarent.
 Haec nunc nostram ad domum venit: ideo me admodum deo
 omnia Thetidi pulchrae-comis praemia salutis persolvere.
 Sed tu quidem nunc ei apponito epulas-hospitales laulas,
 dum ego folles reponam, instrumentaque omnia.

Dixit, et ab incudis stipite monstrum ardens surrexit,
 claudicans; subtus autem tibiae moliebantur imbecillae.
 Folles quidem seorsum posuit ab igne, instrumentaque omnia
 arcam in argenteam collecta collocauit, quibus opus faciebat:
 spongia autem usquequaque ora et ambas manus absternit,
 cervicesque validas et pectora hirsuta:
 induit vero tunicam; accepitque scipionem crassum, exitque
 foras,] claudicans: sed ancillae valide subibant regi,
 aureae, vivis adolescentulis similes.

Quibus quidem mens inest in praecordiis, inest et vox,
 et vis, ab immortalibus autem diis opera doctae sunt.
 Haec quidem a latere regis sedulo ibant: ille vero aegre gra-
 diens,] prope, ubi Thetis erat, in throno consedit fulgido,
 inque ejus haesit manu, verbumque dixit et elocutus est:

Cur, Theti sinuoso peplo, venisti nostram ad domum,
 venerandaque dilectaque? antea quidem nequaquam frequen-
 tabas.] Eloquere, quod cogitas: perficere autem me animus
 jubet,] si possum perficere, et si perfectum est.

Τὸν δ' ἡμέλειδε' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 "Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δὴ τις, δοῖαι θεαί εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ,
 30 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 δοσ' ἔμοι ἐκ πασσών Κρονίδης Ζεὺς ἀλγε' ἔδωκεν;
 ἐκ μὲν μ' ἀλλάνων ἀλίστων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Αἰακίδῃ Πηλεΐ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· δὲ μὲν δὴ γῆραϊ λυγρῷ
 35 κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. Ἄλλα δέ μοι νῦν
 οἶδ' ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφένον τε,
 ἔσχον ἡρώων· δ' ἄνδρα μὲν ἔρνεϊ ἴσος·
 τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλώης,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν· Ἴλιον εἶπον,
 40 Τρωσὶ μάχης σόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἰκαδὲ νοστήσαντα, δόμον Πηλεΐδῃ εἶμι.
 "Ὀργὰ δέ μοι ζώει καὶ ὄρε' φάος· Ἥελιοιο,
 ἀγνυται, οὐδὲ τί οἱ δύναμαι χραίσμῃσαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 45 τὴν ἀψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 "Ἦτοι δ' τῆς ἀγέων φρένας ἐφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐλαιοον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξέιεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 50 "Εὖθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠθάνετο λοιγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ δ' Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ δ' τεύχεα ἔσσειν,
 πέμπει δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἄμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῇμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 55 πολλὰ κακὰ βέβηται Μενoitίου ἀχιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα
 υἱεὶ ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυροῖς ἀραυρίας,
 60 καὶ θώρηχ'· δ' γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμνέας· δ' δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀγέυων.
 Τὴν δ' ἡμέλειδε' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτῳ δυσχερὸς ὧδε δυναίμην
 65 νόστιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 ὅς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτὲ
 ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται.
 "Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 70 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐλίσκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίῃν εὐπρεστον αὐτῇν ἐξανέστη, ἄλλοτε δ' αὐτὲ,
 ἄλλοτε μὲν σπεσθόντων παρήμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ,
 ὅπως "Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἀνοίτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτερίεα κασσ(τερὸν) τε,
 75 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἀργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο χειρὶ
 βαιστῆρα κρατερὴν, ἐτέρῃφ δὲ γέντο πυράγρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
 80 τρίπλακα, μαρμαρήν, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἀρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκος πύρχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

Huic autem respondit deinde Thetis, lacrimas defundens :
 Vulcane, an jam ulla, quotquot deae sunt in Olympo,
 tot in animo suo pertulit mœrores graves,
 tot mihi prae omnibus Saturnius Jupiter dolores dedit?
 Unam quidem me ex-aliis marinis homini conjugem subjecit,
 Æacidae Peleo, et sustinui hominis cubile,
 admodum invita : is quidem jam senio gravi
 jacet in ædibus confectus : alia vero mihi nunc imposuit Ju-
 piter :] filium postquam mihi dedit peperisseque enutrisse-
 que,] præstantissimum heroum, is autem suocereverat plantæ
 similis :] eum quidem ego educatum, ut plantam in-eminen-
 tia arææ,] in-navibus dimisi recurvis ad Ilium,
 cum-Trojanis pugnaturum : hunc autem non recipiam rursus,
 domam reversum, in aedes Peleias.
 Quamdiu vero mihi vivit et videt lumen Solis,
 tristatur, nec quicquam ei possum auxiliari profecta.
 Puellam quam quidem ei præmium electum-dederant filii A-
 chivorum,] hanc rursus e manibus ei abstulit rex Agame-
 mno.] Atque ille hujus gratia mœrens, animo tabescebat : at
 Achilles] Trojani ad puppes actos concluserunt, nec foras
 sinebant exire : hunc autem precati-sunt primores
 Argivorum, et multa inclyta dona ei recensebant.
 Ibi ipse quidem deinceps abnuat ab iis exitium arcere :
 sed ille Patroclum suis armis induit,
 misitque eum in-pugnam, multumque una populum præbuit.
 Toto vero die pugnarunt ad Scæas portas :
 et omnino eo-ipso-die urbem expugnassent, nisi Apollo,
 magnam cladem quum-fecisset, Menœti fortē filium
 occidisset inter primos-pugnatores, et Hectori gloriam dedis-
 set.] Hujus-gratia nunc ad-tua gēna accedo, si volueris
 filio meo brevi-morituro dare clypeum et galeam,
 et pulcras ocreas, fibulis apte-junctas,
 et lorica : quæ enim erat ei, eam perdidit fidus sodalis,
 a-Trojanis domitus : hic vero (Ach.) jacet in terra animo do-
 lens.] Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus :
 bono-sis-animo, ne tibi hæc in anima tua sollicitudini-sint.
 Utinam enim ipsum a-morte horrida sic possem
 seorsum abscondere, quando eum fatum grave adierit :
 ut ei arma pulcra aderunt, qualia quilibet inde
 hominum multorum admirabitur, quicumque viderit.
 Sic locutus, eam quidem reliquit illic, ivitque ad folles :
 hos autem ad ignem vertit, jussitque operari.
 Folles autem in fornacibus viginti omnes spirabant,
 omni-genum facilem-inflatu spiritum emittentes,
 nunc quidem properant ut-adsit, nunc vero contra,
 quemadmodum Vulcanusque vellet et opus perfici-possent.
 Æs autem in igne posuit indomitum, stannumque,
 et aurum pretiosum, et argentum : ac deinde
 posuit in stipite magnam incudem : sumisitque manu
 malleum gravem, alteraque sumisit forcipem.
 Fecit autem primum scutum magnumque solidumque,
 usquequaque artificiose-lingens, et orbem circumdedit fulgi-
 dum,] triplicem, candentem, et ab eo nexuit argenteum lo-
 rum.] Quinque autem ipsius erant scuti plicæ : sed in ipso

ποίει δαίδαλα πολλά ἰδυΐσι πραπίδεσσιν.
 Ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε κλήθουσιν,
 485 ἐν δὲ τὰ τεῖρα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωνται,
 Πληϊάδας θ' Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὀρίωνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κίλῃσιν καλέουσιν,
 ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει,
 οἷη δ' ἄμμορος ἐστὶ λοετῶν Ὀκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δῶν ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 καλὰς· ἐν τῇ μὲν βα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπνίαι τε·
 νύμφας δ' ἐκ θαλάμῳ, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,
 ἡγήνεον ἀνὰ ἄστρ'· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίδοντο, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 495 αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοῇν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' ἐν ἀγορῇ ἔσαν ἄθροοι· ἔθθα δὲ νεῖκος
 ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
 ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 δῆμῳ παραύσκων· ὃ δ' ἀναινέτο μηδὲν εἰσθαι.
 Ἄμφω δ' ἴεσθην ἐπὶ ἱστορί· πείραρ εἰσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶπ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώνων·
 τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσαν, ἀμοιβῆδης δὲ δίκασον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶν χρυσοῖο τάλαντα,
 τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.
 Τῇν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶν στρατοὶ εἶλτο λαῶν,
 510 τεύχεσι λαμπρόμενοι. Δίχα δὲ σφισιν ἦν δανε βουλῇ,
 ἥ δὲ διαπραθέειν, ἢ ἀνδιχα πάντα δάσασθαι,
 κτῆσιν δσπιν πολιάθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·
 οἱ δ' οὐπὼν πείθοντο, λόγῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τεῖχος μὲν β' ἀλοχοί τε φίλαι καὶ νῆπιά τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφρεσταάτες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν ἥρχε δ' ἄρα σπιν Ἄρηος καὶ Παλλὰς Ἀθῆνης,
 ἀμφω χρυσείω, χρυσεῖα δὲ εἵματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεῷ περ,
 ἀμφὶς ἀριζήλῳ λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἔκωνον, ὅθι σφῖσιν εἶκε λογῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔζοντ', εἰλυμένοι αἰθιοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῶν σκοποὶ εἶλτο λαῶν,
 δέγμενοι δὲ πτότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ εἰλικας βοῦς.
 525 Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δῶν δ' ἄμ' ἐποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγγι· δόλον δ' οὐτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προιδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα
 ταῖμοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 ἀργενῶν δῶν· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοδοτῆρας.
 530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολλὴν κέλαδον παρὰ βουσίην,
 εἰράων προπάρουθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίλθον, αἴψα δ' ἔκοντο.
 Στήσασαντο δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχέεισιν.
 535 Ἐν δ' Ἐρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλειον, ἐν δ' ὅλοη Κῆρ,

faciebat artificiosa multa peritis praecordia.

In eo quidem terram finxit, et coelum, et mare, Solemque indefessum, Lunamque plenam : in eo et sidera omnia, quibus coelum ut corona ambitur, Pleiadasque, Hyadasque, roburque Orionis, Ursamque, quam et Planstrum *vulgaris* appellatione vocant quae ibidem vertitur, et Orionem observat : sola autem exsors est lavacrorum Oceani.

In eo et duas fecit urbes articulate-loquentium hominum pulcras : in una quidem nuptiaeque erant, convivioque solennia :] sponsasque e thalamis, tædis adlucentibus, ducebant per urbem ; multosque hymenaeus excitabat : adolescentes autem saltatores in ordinem agebant se, interque eos] tibias citharæque sonum edebant : ac mulieres stantes admirabantur in vestibulis unaquaeque. Viri autem in foro erant frequentes : ibi vero contentio orta erat, duoque viri contendebant mulctæ gratia, ob-virum interfectum : alter quidem affirmabat omnia se fecisse didicisse,] populo declarans ; alter vero negabat se quicquam accepisse :] ambo vero cupiebant sub arbitro finem *causae* habere.] Cives autem utrisque acclamabant, hinc inde *factores* : praecones vero populum compescebant ; at seniores sedebant super politis lapidibus, sacro in circulo ; sceptraque praecorum in manibus habebant in-aerem-clamantium :] his deinde exsurgebant, alternatimque sententia-*te* rebant.] Jacebant autem in medio duo auri talenta, ei danda, qui inter hos sententiam rectissime diceret.

Sed alteram urbem duo exercitus obsidebant copiarum, armis fulgentes. Bifariam autem ipsis placebat consistere, aut eam evertere, aut in-duas-partes omnia dividere, opes quantas oppidum amenum intus continet : illi vero nequaquam parebant, ad insidias autem clamantibus.] Murum quidem conjugesque dilectæ et infantes *liberi* tenebant, supra-stantes, interque eos viri, quos habebat *et* nectus :] ipsi vero profecti-sunt : dux-erat autem *his* Mars et Pallas Minerva,] ambo aurei, aureasque vestes induti-erant, pulcri et magni cum armis, velut dii quidem utrinque perinsignes : populi vero humiliores erant. Ii autem quum jam pervenerint, ubi illis visum-erat insidiari apud fluvium, ubi et aquatio erat omnibus pecoribus ibi igitur hi considebant, tecti cornusco aere. His vero deinde seorsum duo speculatores sedebant *a-corporum* observantes, si-quando oves viderent et camuros boves. Illi vero statim progrediebantur, duoque una sequebantur *pastores*,] oblectantes-se fistulis : insidias *vero* neutiquam *pro-*senserant.] Ii quidem his prospectis incurrerunt, *continuo* que inde] intercludebant boum armenta et greges *pulchros* candidarum ovium, interficiebantque insuper earum *pastores*.] Illi vero ut jam audiere magnum tumultum apud *boves* pro concione sedentes, confestim equos consequentes pedes-in-altum-tolientes insequuntur, *pot-*est que pervenire.] Consistentes vero pugnabant pugnam *liberi* propter ripas.] feriebantque invicem-se aeratis hastis. In *his* Discordia et Tumultus versabantur, et exitiale Fatum

ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεοῦτάτον, ἄλλον δούτον,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλας ποδοῖν·
εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφνοῖνδον αἵματι φωτῶν.
Ἰμῖλευν δ' ὥς τ' ἔσσι βροτοί, ἦ δ' ἐμάχοντο,
10 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρουον κατὰ τεθνηῶτα.

Ἐν δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακὴν, πείσαν ἀρουραν,
εὐρείαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Οἱ δ' ὅπότε στρέψαντες ἰκοῖατο τέλος ἀρούρης,
15 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιτῆρος οἴνου
δόσαν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄμους,
ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

Ἦ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρρηρομένη δὲ ἐύχει,
χρυσεὴν περ εἴουσα· τὸ δὲ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

20 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
ἦσαν, ὅς τις δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντας.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄμιον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμᾶλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.

Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμᾶλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
35 παῖδες δραγμαῖοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀπεργχὲς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σῆπρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄμιον γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
βούν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἀμφέπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
40 δέκοντες ἐρίθοισιν, λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλήσσι μέγα βρίθουσαν ἄλωην,
καλὴν, χρυσεῖν· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρήσιν.

Ἀμφὶ δὲ, κυανὴν κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
45 κασιτέρου· μία δ' οἷα ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτῇ,
τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγῶμεν ἄλωην.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, ἀταλά φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιτῆρα καπνόν.

Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάξι φόρμιγγι λιγείῃ
50 ἰμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν δαίδεν
λεπταλὴ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ὑγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато κασιτέρου τε·
55 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσεύοντο νομόνδε,
πάρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ βοδανὸν δονακτῆα.

Χρῦσοισι δὲ νομῆες αἶμα ἐστιχῶντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δὲ σπὶ κύνας πόδας ἄργοι ἔποντο.
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
60 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐγέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὸς
ἔλατο· τὸν δὲ κύνας μετεκίσθον ἦ δ' αἰζήνοι.

Τῷ μὲν ἀναβρῆξαντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖν,
ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτῷ ἐνδίσσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

58 Οἱ δ' ἤτοι δακείν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ἰσάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομόν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶον ἀργεννάων,
σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφῆας ἰδὲ σπηχεύς.

alium vivum tenens recens-vulneratum, alium illasum ;
alium interfectum per praelium trahebat pedibus :
vestem autem habebat circum humeros cruentatam sanguine
virovum.] Versabantur vero, ut vivi homines, ac pugnant,
cadaveraque suorum-invicem trahebant interemta.

In eo posuit et novale molle, pingue arvum,
latum, tertiatum : multi autem aratores in ipso
juga convertentes agebant huc et illuc.

Hi autem quoties reversi pervenirent ad-finem arvi,
iis tunc in manus poculum praedulcis vini
dabat vir obiens : illi autem convertebant-se ad suos quisque
sulcos,] cupidi novalis profundi ad-terminum pervenire.
Ipsam autem novale nigricabat a-tergo, aratoque simile-erat,
aureum licet esset; hoc sane praeceteris miraculum inerat.

In eo posuit et separatum-agrum profundae-segetis : ubi
operari] metebant, acutas falces in manibus tenentes.
Manipuli autem alii secundum sulcum (recta serie) densi-ca-
debant humi,] alios vero manipulorum-ligatores vinculis con-
stringebant.] Tres autem manipulorum-ligatores illos seque-
bantur; ac pone] pueri manipulos-colligentes, in ulnis seren-
tes,] usque porrigebant : rex vero inter hos silentio
sceptrum tenens stabat super manipulorum-serie laetus corde.
Praecones autem seorsum sub quercu convivium apparabant;
bovemque mactatum magnum hic-inde-curabant; ac mulieres
in-caenam operariis albas farinas multas immiscebant.

In eo posuit et uvis admodum gravatam vineam,
pulcram, auream : nigri autem per eam racemi erant :
stabatque-innixa palis ex-ordine argenteis.
Circumduxit autem cyaneam fossam, et septum
stanni : una autem sola semita erat ad eam,
qua ibant bajuli, quando vindemiarent per-vineam.
Virgunculae autem et adolescentuli, teneris animis,
textilibus in qualis portabant praedulcem fructum.

His vero in mediis puer cithara arguta
suaviter personabat; chordamque ad pulcrum (vel Linumque
pulcrum) canebat [tenella voce : hi autem rumpentes vocem si-
mul] cum-cantuque sibiloque, pedibus tripudiantes seque-
bantur. In eo et armentum fecit boum capita-alte-feren-
tium :] ac boves ex-auro effectae-erant, stannoque,
cumque-mugitu e stercore (stabulo) ruebant ad-pascua
praeter fluvium resonantem, praeter stridulum arundinetum.
Aurei autem pastores una ibant-cum bobus,
quatuor, novemque illos canes pedibus celeres sequebantur.
Terribiles vero leones duo inter primas boves
taurum mugitorem tenebant : is autem late mugiens
trahebatur; eumque canes recepturi-sequebantur et juvenes.
Illi quidem discerpta bovis magni pelle,
viscera et nigrum sanguinem hauriebant : at pastores
frustra insequabantur, veloces canes hortatibus-incitantes :
hi nempe mordere quidem recusabant-aversi a-leonibus,
stantes autem admodum prope latrabant, eosque evitabant.

In eo fecit et pascuum inclytus Vulcanus,
in pulcro saltu, magnum, ovium candidarum,
stabulaque, tuguriaque tecta, et ovilia.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυΐης,
 τῷ ἱελέον, ὅδ' ὅν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἥσυχσεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦθεοι καὶ παρθένοι ἀλφειόβοιαι
 ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτάς θόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 ἔλατ' εὐννήτους, ἦκα στίλβοντάς ἐλαίῳ
 καὶ β' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
 600 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἱ κε θέσιν
 ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἱμερόντα χορὸν περίσταθ' ὁμιλος,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός,
 605 φορμίζων· δοιὴ δὲ κυθιστήτῃρε κατ' αὐτοὺς,
 μολπῆς ἐξάρχοντος, ἰδίνευον κατὰ μέσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 τεῦξε δ' αὖ οἱ θώρακα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν χροτάφοις ἀραρυῖαν,
 χαλκῇ, δαιδαλέῃ· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
 τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέραιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμει κλυτὸς Ἀμφιγυΐης,
 615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάραιθεν αἰέρας.
 Ἦ δ' ἱρῆς ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἠφαιστοῖο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ἦν δὲ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο βοάων
 ὄρνυθ', ἣν ἀθανάτοισι φόβος φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 ἡ δ' ἐς νῆας ἔκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δν φίλον υἱόν,
 6 κλαίοντα λιγέως πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 μύρονθ'. Ἦ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν εἰάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
 κείσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 10 τὴν δ' Ἠφαιστοῖο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', ὅτ' οὕτω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας εἰς τρόμος, οὐδέ τις ἐτλη
 15 ἄντην εἰσιδεῖν, ἀλλ' ἔτρεσαν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ὥς εἶδ', ὥς μιν μάλλον ἔδου χολός· ἐν δέ οἱ ὅσπερ
 δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ξεφάνανθεν·
 τέρπετο δ', ἐν χεῖραςσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,

In eo et chorum vario-effinxit-artificio inclytus Vulcanus,
 ei similem, qualem olim in Cnoso lata
 Dædalus concinnavit pulcras comas-habenti Ariadnæ.
 Ibi quidem adolescentes, et virgines formosæ
 tripudiabant, alter-alterius ad carpum manus tenentes.
 Horum autem istæ quidem tenues linteas-vestes habebant,
 vero tunicas] induti-erant bene-textas, leniter nitentes etc.
 et hæ quidem pulcras coronas habebant, illi vero gladios
 habebant aureos *pendentes* ab argenteis balteis.
 Hi vero modo quidem *in orbem* discurrebant doctis pedibus
 leviter admodum, veluti quum aliquis rotam aptatam in ma-
 nibus] sedens figulus tentaverit, si currat :
 modo autem rursus discurrebant per ordines in-se-invicem
 Multa vero pulcram choream circumstabat turba,
 oblectantes-se : inter eos autem modulabatur cantor
 citharam-pulsans : duo autem saltantes-in-caput inter ipsos,
 cantum quum-exordiretur, agebant-se inter medios.
 In eo posuit et fluminis magnum robur Oceani,
 orbem propter extremum scuti affabre facti.
 Ac postquam fabricarat scutum magnumque solidamqve,
 fecit inde ei lorica, fulgentiorem ignis splendore :
 fecit ei et cassidem validam, temporibus quadrantem,
 pulcram, multo-exornatam-artificio; et auream cristam super-
 imposuit :] fecit ei et ocreas e-ductili stanno.
 Ac postquam omnia arma elaborarat inclytus Vulcanus,
 coram matre Achillis posuit sublata.
 Hæc vero, ut accipiter, desiliit ab Olympo niveo,
 arma coruscantia a Vulcano ferens.

ILIADIS XIX.

Iræ renuntiatio.

Aurora quidem croceo-peplo ab Oceani fluentis
 exoriebatur, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
 illa vero ad naves pervenit, a deo dona ferens.
 Invenit autem Patroκλο circumfusum suum carum filium,
 plorantem stridule; multi autem circum ipsum socii
 lamentabantur. Inter hos vero astitit augustissima deorum,
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocuta est :
 Fili mi, hunc quidem sinamus, dolentes licet,
 jacere, quandoquidem semel deorum consilio interfectus es :
 tu vero a Vulcano *allata* inclyta arma accipe,
 perpulcra, qualia nondum quisquam vir lumeris gestavit.
 Sic igitur locuta dea arma deposuit
 ante Achillem : illa vero sonuere facta-artificiose omnia.
 Myrmidonas vero omnes cepit tremor, nec quisquam susti-
 nuit] contra aspicere, sed territi-diffugerunt. At Achilles
 ut vidit, ita ipsum magis sublit ira : intus autem ei oculi
 terribiliter sub palpebris, tanquam flamma, micauerunt :
 oblectabatur autem, in manibus tenens dei splendida dona.
 At postquam animo suo delectatus est, artificiosa aspicens,

20 αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητέρα ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἳ ἐπικυέες
 ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἀνδρὰ τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ τοι τόφρα Μενoitίου Διαιμον υἱὸν
 25 μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλάς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσῃσι δὲ νεκρόν —
 ἐκ δ' αἰὼν πέφαται — κατὰ δὲ χροά πάντα σαπῆη.
 Τὸν δ' ἡμίδεε' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἀγρία φύλα,
 μυῖας, αἳ βρά τε φῦτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἐμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποιεῖπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἴψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσο, δύσοο δ' ἄλκην.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρές ἐνῆκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 στάζε κατὰ βινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἐμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θύνα θαλάσσης διὸς Ἀχιλλεύς,
 σμερδαλέα ἰάγων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέταυτ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βράτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἔγχεϊ ἐρειδομένῳ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλικα λυγρά·
 50 καὶ δὲ μετὰ πρώτη ἀγορῇ ἴκοντο κιόντες.
 Αὐτὰρ ὁ δευτάτος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλικος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὔτα Κῶων Ἀντηνορίδης χαλκῆραϊ δουρί.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῃ, ἧ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἀρείων
 ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοὶ, θετε νῦν περ, ἀχρυμένῳ κῆρ,
 θυμοδόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἴνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῶ,
 60 ἡματι τῷ, θε' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσαι·
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδᾶξ ἔλον ἴσπετον οὐδας,
 δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Ἔκτορι μὲν καὶ Τρώεσσιν τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηρὸν ἔμψαι καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασσμεν, ἀχρῦμένοισι περ,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παῦω χόλον· οὐδὲ τί με χρὴ
 ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Ἀλλ' ἄγε θάσσοιν
 ἔτρυνον πολεμόνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 70 ὅρ' ἐτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν,
 αἳ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν λαΐειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 δῆλον ἐκ πολέμοιο ὅπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

continuo matrem suam verbis alatis allocutus est :

Mater mea, hæc quidem arma deus dedit, qualia par est opera esse immortalium, nec mortalem virum perfecisse. Nunc vero ego quidem me armabo : sed perquam graviter timeo, ne mihi interea Menœtii fortem filium muscæ, ingressæ per ære-inflicta vulnera, vermes intus-generent deturpenque mortuum (vita vero ademta-est), inque corpore omnia putrescant.

Ei autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis : fili, ne tibi hæc in animo tuo sint-cursæ.

Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina, muscas, quæ viros in-pugna-interfectos comedunt. Etsi enim jaceat vel integrum in annum, usque ei erit corpus incorruptum, aut etiam melius. Verum tu, ad concionem vocatis heroibus Achivis, ira renuntiata Agamemnoni, pastori virorum, continuo prorsus ad pugnam armator, induque fortitudinem.

Sic igitur fata, animos audentissimos ei immisit :

Patroclo vero ambrosiam et nectar rubrum instillavit per nares, ut ei corpus incorruptum esset.

At hic ibat præter litus maris, divinus Achilles, horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos. Et quicunque antea quidem navium in cœtu solebant-manere, quique gubernatores erant et tenebant clavos navium, et promicondi apud naves erant, cibi dispensatores : etiam hi tunc quidem ad concionem ibant, quod Achilles in-conspectum-venit : diu vero a-pugna abstinuerat tristi.

At duo claudicantes ibant Martis famuli, Tydidesque bellicosus, et divinus Ulysses, hastæ innitentes ; adhuc enim habebant vulnera gravia : sed jam in prima concione consederunt profecti.

At ultimus venit rex virorum Agamemno, vulnus habens : etenim illum in aspera pugna vulneraverat Coon Antenoridae ærata hasta.

Verum postquam omnes congregati-erant Achivi, inter-eos exsurgens locutus-est pedibus celer Achilles :

Atride, omnino hoc (reconciliatio) utrisque utilius fuisset, tibi et mihi, quando nos quidem, dolentes corde, animum-rodente contentione irati-fuimus, gratia puellæ. Hanc debuit in navibus occidisse Diana sagitta, die illo, quo ego cepi Lyrnessum populatus : tum sane non tot Achivi mordicus prendissent immensum solum,] hostium sub manibus strati, me iram-sovente.

Hectori quidem et Trojanis hoc utilius erat : at Achivos diu mœæ et tuæ contentionis memores-fore puto.

Sed ea quidem ante-acta-esse sinamus, dolentes licet, animum in pectoribus nostrum domantes necessitate.

Nunc vero ego finio iram ; nec me oportet pertinaciter usque irasci. Sed age ocyus hortatibus-concita ad-prælium capite-comantes Achivos, ut adhuc etiam Troum periculum-faciam, obviis profectus, num velint apud naves pernoctare : sed aliquem puto ipsorum libenter genu flexurum-esse ditis, qui quidem effugerit] infesto e prælio fugatus sub hasta nostra.

70 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 μῆιν ἀπειπόντας μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [αὐτόθεν ἐξ ἑδρῆς, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἴσικεν
 80 ὕβδαλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔδντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἑὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἑγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλὰ κί μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον,
 καί τε με νεικέλεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιάς εἰμι,
 ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἑρινύς,
 οἷτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἐμβαλὼν ἄγριον ἄτην,
 ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν βέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἄῤῃται,
 οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 πλινταται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [βλάπτουσι· ἀνδρώποτος· κατὰ δ' οὐν ἑτερόν γε πέδῃ·]
 95 Καί γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσαστο, τόν περ ἄριστον [σεν.]
 ἀνδρῶν ἡδὲ θεῶν φασ' ἐμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρῃ, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἐμελλε βῆναι Ἡρακλεΐην
 Ἀλκμήνῃ τέεσθαι· εὐστερὰ νῦν ἐνὶ Θῆβῃ.
 100 Ἥτοι δγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέλνυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὄφρ' εἵπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωδε μογοστόκος Εὐλείθυια
 ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν·
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προκηύδα πότνια Ἥρῃ
 ψευστήσας, οὐδ' αὖτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πόσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὶ
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν·
 ἀλλ' ὁμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρῃ δ' ἀΐξασα λίπεν βῖον Οὐλύμποιο,
 115 καρπαλλύμενος δ' ἔκτε· Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ᾗδῃ
 ἰφθίμην ἔλογον Σθενέλου Περσηΐδαο.
 Ἥ δ' ἐκούει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἐβδόμος ἐστήκει μαῖς·
 ἔκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωδε, καὶ ἡλιτόμηνον ἔδντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εὐλείθυας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγέλουσα Δία Κρονίωνα προκηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἥδῃ ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρύσθειος, Σθενέλειο παῖς Περσηΐδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικέας ἀνασσεύμεν Ἀργεῖοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὄξυνε κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
 Αὐτίκα δ' ἔλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοι,
 χροόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὅμοσε καρτερὸν ὄρκον.

Sic dixit : ac lætati sunt bene ocreati Achivi,
 iræ quum renuntiasset magnanimus Pelides.
 Inter hos autem locutus est et rex virorum Agamemno :
 [eo ipso loco a sede, neque in mediis assurgens :]
 O amici, heroes Danai, famuli Martis,
 stantem quidem vos decet audire me, neque convenit
 interpellare : grave enim hoc cuique, peritus licet sit.
 Virorum autem in magno tumultu quemodo quis audierit,
 vel dixerit? impeditur vero, argutus quamvis sit concionalis.
 Ad Peliden quidem ego orationem dirigam, sed vos ceteri
 intelligite, Argivi, sermonemque diligenter cognoscite quisque.
 Sæpe jam mihi hunc Achivi sermonem dixerunt,
 et mihi conviciabantur : ego autem non in-causa sum,
 sed Jupiter, et Fatum, et per-tenebras-vagans Erinyes,
 qui mihi in concione mente injecerunt sævam noxam,
 die illo, quo Achilles præmium ipse abstuli.
 Sed quid facerem? deus omnia perficit.
 Veneranda Jovis filia Ate (Noxa) quæ omnes in-errorem-agi,
 pernicioza; hujus quidem molles pedes : non enim solo
 insistit : enimvero illa per virorum capita incedit.
 [lædens homines : alterumque saltem concertantium irredit.]
 Etenim jam olim Jovem læsit, quem-tamen potentissimum
 hominum et deorum dicunt esse : sed etiam hunc
 Juno, femina quæ-est, dolis decepit,
 die illo, quo erat vim Herculeam (Herculem)
 Alcmena paritura pulcris-muris-cincta in Thebe.
 Nempe ille glorians dixerat-inter omnes deos :
 Auscultate mihi, omnesque dii, omnesque deæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hodie virum in-lucem partuum-doloris-præses Ilithyia
 edet, qui omnibus finitimis imperabit,
 eorum hominum ex-genere, qui sanguine ex meo sunt.
 Hunc vero dolos-meditans allocuta est veneranda Juno :
 mentieris, nec vero finem sermoni impones.
 Eia autem, age, nunc mihi jura, Olympie, firmum jusjurandum,
 revera eum omnibus finitimis imperaturum,
 quisquis in die hoc ceciderit intra pedes mulieris
 eorum hominum, qui tui ex sanguine sunt generis.
 Sic dixit : Jupiter autem neutiquam fraudem intellexit;
 sed juravit magnum jusjurandum; dein vero magnum malum
 accepit. Juno autem properans reliquit verticem Olympi,
 statimque pervenit Argos Achaicum, ubi utique morat
 esse generosam uxorem Stheneli Persæidæ.
 Ea vero gestabat-utero carum filium; ac septimus stabat (in-
 pærat) mensis : jeduxit autem in lucem, licet immaturus esset.
 Alcmenæ vero inhibuit partum, repressique Ilithyias.
 Ipsa autem renuntiatura factum, Jovem Saturnium affatæ
 est : Jupiter pater, candentis-fulminis-missor, rem quandam
 tibi in mente ponam. Jamjam vir natus-est, qui Argivis impera-
 bit. Eurystheus, Stheneli filius Persæidæ,
 tuum genus : non ei inconveniens est imperare Argivis.
 Sic dixit : eum vero dolor acutus in mente ferit profundæ.
 Illico autem corripuit Aten capite nitentibus-capillis-orato,
 iratus animo suo, et juravit firmum jusjurandum,

μήποτ' ἐς Ὀδυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτὶς Δεῦσεσθαι Ἄτην, ἥ πάντας ἀΐται.

130 Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεςχ', ὅθ' ἔδν φίλον υἷδν ὀρώτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρύσθῃς ἀέθλων.
Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ

135 Ἀργείους ὀλέσσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
Ἄλλ' ἐπαὶ ἀσάμην, καὶ μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἅψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἀποινα·
ἄλλ' ὀρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρρυθὶ λαούς.

140 Δῶρα δ' ἐγὼν ἔδε πάντα παρασχεῖν ὅσσα τοι ἔλθων
χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἑμῆς παρὰ νῆος ἑλόντες,
οἴσουσ', ὅρα ἰδῆαι, δ τοι μενοεικέα δῶσω.

145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλῆυς·
Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, [Λεύς·
δῶρα μὲν, αἱ κ' ἐθέλησθα παρασχεῖμεν ὡς ἐπιεικὲς,
ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοί. Νῦν δέ μνησώμεθα χάρις
αἰψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἔοντας,
150 οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἀρεκτον·
ὅς κέ τις αὐτ' Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰδῆται,
ἔγχετ' χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

Ὡδὲ τίς διμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

155 μῃ δ' ὅττω, ἀγαθὸς περ ἔδν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
νήστιας δ' ἔτρυνε προτὶ Ἴδιον υἱᾶς Ἀχαιῶν,
Τρῳαὶ μαχῆσομένους· Ἐπαὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον διμλήσῃσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμοστέροισιν.

160 Ἄλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ βοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
οἴτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.

Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἀκμηνος οἴτου δυνήσεται ἀντα μάχασθαι.

Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολέμῳ λειν,

165 ἄλλα τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἡδὲ κιχάνει
δέψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.

Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἑδωδῆς,
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολέμῳ λειν,
θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα

170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμῳ λειν.
Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθὶ
σπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῇν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.

175 Ὀμνύετω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιθήμεναι ἡδὲ μύγῃναι·
[ἥ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.

Αὐτὰρ ἐπειτὰ σε δαίτ' ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω

180 λαοί, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευλὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἐπειτὰ δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ

nunquam in Olympumque et caelum stellatum
redituram Aten, quae omnes noxa-afficit.

Sic fatus, deturbavit eam a caelo stellato,
manu circumrotatam: statimque ea pervenit ad-opera homi-
num.] De ea semper ingemiscebat, quando suum carum filium
videret[opus indignum sustentem, sub Eurysthei (*illatis*
ab Eur.) ærumnis.] Sic et ego, quando tum magnus galeam-
motans Hector] Argivos perdebat ad puppes navium,
non poteram oblivisci Noxae, qua semel laesus-fueram.
At postquam noxam-accepti, et mihi mentem exemit Jupiter,
iterum volo te placare, dareque infinita dona.

At exsurge ad-pugnam, et ceteras excita copias:
dona autem ego hic omnia præbebo, quaecunque tibi profectus
hesternus (*heri*) in tentoriis promisit divinus Ulysses.
Si autem vis, exspecta, festinans licet ad-certamen:
donaque tibi ministri, mea ex nave sumentes,
ferent, ut videas, quod tibi animum-placantia dabo.

Hunc autem respondens affatus-est pedibus velox Achilles:
Atride augustissime, rex virorum Agamemmo,
dona quidem, si vis, præbere, ut æquum-est,
vel retinere, penes te est: nunc vero recordemur praelii
illico: non enim decet verbis-tempus-terere hic manentes,
nec moras-facere: adhuc enim magnum opus infectum:
ut aliquis rursus Achillem inter primos videat
hasta aerea Trojanorum perdentem phalanges.
Sic aliquis (*quisque*) vestrum memor cum-viro pugnet.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
ne tamen sic, strenuus licet sis, deo-similis Achille,
jejunos impelle ad Ilium filios Achivorum
cum-Trojanis pugnatuos. Nam non in-exiguum tempus erit
certamen, postquam primum congressæ-fuerint phalanges
virorum, ac deus inspiraverit animos utrisque.
Sed saturari jube velocibus in navibus Achivos
cibo et vino; hoc enim robur est et vis.

Non enim vir totum diem usque ad solem occidentem
expers cibi poterit contra hostem pugnare.
Licet enim animo utique prompto-sit ad-pugnandum,
tamen et sensim membra gravantur, et occupant eum
sitisque et fames, noxamque-trahunt genua eunti.
Qui vero vir, vini satur et cibi,
cum-viris hostibus totam-diem pugnat,
audens ei est animus in præcordiis, nec quicquam membra
prius defatigantur, quam omnes recedant a-pugna.

Sed age, populum quidem dimitte, et jentaculum jube
instrui: sed dona rex virorum Agamemmo
ferat in mediam concionem, ut omnes Achivi
oculis videant, tuque animo tuo læteris.

Jurato autem tibi jusjurandum, inter Argivos surgens,
nunquam se hujus cubile ascendisse vel ei coisise;
[qua fas est, rex, et virorum et mulierum.]
et vero tibi ipsi animus in præcordiis placidus sit.

Ac deinde te convivio in tentoriis conciliet
lauto, ut ne-quid tui juris mutilum habeas.
Atride, tu vero deinde æquior et in alium

ἴσσαν· οὐ μὲν γάρ τι νειμῶσιν, βασιλῆα
ἄνδρ' ἀπαρέσσαν, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
185 χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω θυμῶσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονας. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
μιμνέτω αὖθι τέως, καὶ ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀλλήλους, ὅφρα κε δῶρα
ἐκ κλισίης ἔλθῃσι καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἡδὲ κελεύω·
κρινάμενος κούρητας ἀρίστῃς Παναχαϊῶν,
δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλεῖ
195 ῥηιδῶν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὥκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
κάπρον ἔτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἑλλάω τε. [Λεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
Ἄτρεϊδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
200 ἄλλοτ' περ καὶ μᾶλλον ὀφείλετε ταῦτα πόνεσθαι,
ὅππότε τις μεταπαυσάτῃ πολέμοιο γένηται,
καὶ μένος οὐ τόσον ᾔσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἔμοισιν.
Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, ὅς ἐδάμασσαν
Ἕκτωρ Πριάμιδος, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
205 Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον· ἦ τ' ἂν ἔγωγε
νῦν μὲν ἀνῶγοιμι πολεμίζειν ὕψας Ἀχαιῶν
νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἥελω καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὶν τισαίμεθα λώδην.
Πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαίμην ἰεῖν
210 οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, ἑταῖρου τεθνηῶτος,
ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξεί χαλκῷ
κέϊται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
μύρονται· τό μοι οὐτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἵμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶς Ἀχιλεῦ, Πηλεΐος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν, [σεύς·
κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοῆματί γε προβαλοίμην
πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα οἶδα.

220 Τῷ τοι ἐπιτέλῃω κραδίη μύθοισιν ἔμοισιν.
Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
ᾗστε πλείστην μὲν καλὰ μιν χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν·
ἀμνητος δ' ὀλιγιστος, ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
225 Γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθήσαι Ἀχαιοῦς·
λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπῆρτοι ἥματα πάντα
πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσει πόνοιο;
Ἄλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσιν,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἥματι δακρύσαντας·
230 ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ συγγεροῖο λήπωνται,
μεινῆσθαι πόσιος καὶ ἐδότητος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
ἑσάμενοι χοροὶ χαλκὸν ἀτειρέα. Μηδὲ τις ἄλλην
λαῶν ὀτρυντῶν ποτιδέγμενος ἰσχανασθήω.
235 Ἡδὲ γὰρ ὀτρυντὴς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λήπεται

eris : haudquaquam enim indigne ferendum, regem
virum placare, quando quis prior injuriam fecerit.

Illum vero vicissim allocutus est rex virorum Agamemno :
gaudeo tuo, Laertiade, hoc sermone audito
recte enim omnia persecutus es et enarrasti.
Hæc vero ego volo jurare, jubetque me animus,
nec pejerabo per deum. Sed Achilles
maneant hic interim, festinans licet ad certamen :
manete et ceteri omnes congregati, donec dona
e tentoriis venerint, et fœdera fida ferierimus.
Tibi vero ipsi hoc ego præcipio, et te jubeo, *Ulysse*,
delectis juvenibus primoribus universorum Achivorum,
dona mea a nave afferre, quot Achilli
heri polliciti sumus nos daturos ; adducitoque mulieres :
Talthybius autem mihi ocyus per exercitum latum Achivorum
aprum quæsitum apparet, mactandum Jovique Solique.

Hunc autem respondens allocutus est pedibus velox Achil-
les :] Atride angustissime, rex virorum Agamemno,
alias certe potius debetis hæc procurare,
quando aliqua postea cessatio a pugna fuerit,
et ardor non tantus sit in pectoribus meis.
Nunc vero illi quidem jacent confossi, quos domuit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam præbuit.
Vos autem ad cibum sumendum adhortamini : verum ego
nunc quidem jubere pugnam inire filios Achivorum
jejunos, impransos : sed cum sole occidenti
paraturos esse magnam cœnam, postquam ultimus conste-
meliam.] Ante vero nequaquam mihi quidem proprium per-
gultur demittetur nec potus, nec cibus, sodale mortuo,
qui mihi in tentorio, confossus acuto ære,
jacet, in vestibulum *pedibus* conversus : circum autem socii
lugent : ideo mihi nequitiam in mente hæc curæ sunt,
sed cædesque et sanguis et gravis gemitus virorum.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o Achille, Pelei fili, longe fortissime Achivorum,
præstantior es me et fortior non parum quidem
hasta, ego vero te prudentia utique superavero
multum : quippe prior natus sum, et plura cognovi.
Quare tibi acquiescat animus in verbis meis.
Celeriter pugnae fit satiety hominibus ;
cujus plurimam quidem stipulam in terram æs fundit ;
messis autem perexigua, postquam inclinet lances
Jupiter, qui hominum arbiter pugnae est.
Ventre vero haudquaquam licet mortuum *legere* Achivos :
admodum enim multi et crebri diebus omnibus
cadunt : quando igitur quis respiraverit a dolore ?
Sed oportet eum quidem sepelire, qui mortuus est,
firmum animum habentes, per diem *unam* defestum :
quotquot vero pugnae horrendæ super fuerint,
eos meminisse potus et cibi, ut adhuc magis
viris cum hostibus pugnemus indesineater usque,
induti corpus ære indomito : nec quisquam alia
copiarum cohortatione exspectata subsistat.
Illa enim cohortatio in malum ei cedit, qui relictus fuerit

νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἄλλ' ἀθρόοι δρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν δῆν Ἀρηα.
 ἦ, καὶ Νέστορος υἱὰς ὀπάσαστο κυδαλμοιο,
 Φυλίδην τε Μέρητα Θόαντα τε Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 Αὐτίκ' ἐπειθ' ἄμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθνας δὲ λείβητας ἑξήκοσι, δώδεκα δ' ἱππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔκτ' ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρηον.
 Χρυσὸν δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἥρχ', ἄμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. Ἄν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἴστατο Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλγίχιος αὐδὴν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἔρυσσάμενος χεῖρεςσι μάχαιραν,
 ἥ οἱ παρ' ἕφεος μέγα κούρην αἶν ἀμωτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν ἔλατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἑρινύες, αἵθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσῃ·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενείκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου·
 ἀλλ' ἔμην ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἔμοι θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 πολλὰ μέλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἄλγιστα ὁμόσας.
 ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμεν νηλεὲς χαλκῷ·
 τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιτῆς ἄλδος ἐς μέγα λαῖτμα
 βίψ' ἐπιδίνσας, βόσιν ἰχθύσιν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἀνστάς Ἀργεῖοις φιλοποτολμοῖσι μετῆύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄστας ἀνδρῶσι διδούσθα.
 Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 Ἀτρείδης ὥρηνε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 ἔγην, ἐμεῦ ἄεκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποδὶ Ζεὺς
 ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαίπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐπὶ ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμυρεπένοντο,
 βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος βαιοί·
 280 καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 ἱπποὺς δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
 Βρισηὶς δ' ἄρ' ἐπειθ', ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 ὥς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον δέξαι χαλκῷ,
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 στήθεά τ' ἥδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλείστον κεχαρισμένη θυμῷ,
 ζῶν μὲν σε λείπον ἐγὼ κλισίῃσιν ἰούσα·
 νῦν δέ σε τεθνήκτα κηχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,

apud naves Argivorum : sed omnes simul egressi
 Troianos in equum-domitores excitemus acrem Martem.
 Dixit, et Nestoris filios sibi-comites-delegit præclari,
 Phylidenque Megetem, Thoantemque, Merionemque,
 et Creontiaden Lycomedem, et Melanippum :
 profectique sunt ire ad tentorium Agamemnonis Atridæ.
 statim deinde simul verbum fuit, et perfectum erat opus :
 septem quidem e tentorio tripodas ferebant, quos ei pollicitus erat,] splendidosque lebetes viginti, duodecimque equos :
 eduxerunt confestim et mulieres, egregiorum operum scientes,] septem, at octavam, Briseidem pulcris-genis.
 Auri autem quum-appendisset Ulysses decem omnia talenta,
 præibit ferens, simulque alii dona ferebant juvenes Achiivorum :] et ea quidem in media concione posuere. Atque Agamemnon] surrexit : Talthybius autem, deo similis voce,
 aprum tenens in manibus, astabat pastori virorum.
 Atrides autem, extracto manibus cultro,
 qui ei juxta ensis magnam vaginam semper pendeat,
 apri setis pro primitiis abscissis, Jovi manus attollens,
 precabatur : verum omnes ibidem sedebant tacite
 Argivi, ut par erat, auscultantes regi.
 Qui conceptis precibus dixit, auspiciens in cælum latum :
 Testis esto nunc Jupiter primum, deorum summus et maximus,] Terraque, et Sol, et Furie, quæ sub terra
 homines puniunt, quicunque perjurium jurarit :
 nequaquam ego puellæ Briseidi manum intuli,
 nec concubitus causa indigens ipsa, neque ullius alterius rei :
 sed mansit intacta in tentoriis meis.
 Si vero quid horum perjurium est, mihi dii dolores dent
 multos admodum, quot dant ei qui in eos peccarit jurando.
 Dixit, et jugulum apri abscidit sævo ære.
 Hunc quidem Talthybius cani maris in magnum æquor
 projecit circumrotatum, escam piscibus : at Achilles
 assurgens inter-Argivos bellicosos locutus est :
 Jupiter pater, profecto magnas calamitates mortalibus infers !] Nec vero unquam animum in pectoribus meis
 Atrides commovisset prorsus, nec puellam
 abduxisset, me invito, sui impotens ; at certe Jupiter
 voluit Achivis mortem multis accidere.
 Nunc vero abite ad jentaculum, ut committamus pugnam.
 Sic dixit : solvit autem concionem celerem (celeriter).
 Illi quidem dispergebantur suam ad navem quisque.
 Dona vero Myrmidones magnanimi curabant,
 iverunt autem ad navem ferentes Achillis divini :
 et ea quidem in tentoris posuerunt, et sedere fecerunt mulieres :] equos vero ad armentum egerunt famuli præclari.
 Briseis autem inde, similis aureæ Veneri,
 ut vidit Patroclum confossum acuto ære,
 ipsi circumfusa, stridulum edidit-ululatum, manibusque laniabat] pectoraque, et teneram cervicem, atque pulcra ora.
 Dixit autem flens, mulier similis deabus :
 Patrocle, mihi miseræ plurimum dilecte animo,
 vivum quidem te reliqui ego, e-tentorio abiens ;
 nunc vero te mortuum invenio, princeps virorum,

220 ἄψ' ἀνιοῦσ' ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ.
 Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαιγμένον ὀξεί χαλκῷ·
 τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μῖα γέινατο μήτηρ,
 κηδεῖους, οἳ πάντας ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
 225 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 κουριδίην ἄλοχον θήσιν, ἔξιν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαΐσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 230 Τῷ σ' ἄμωτον κλαίω τεθνηότα μελιχρον αἰεὶ.

Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάσθη.
 Αὐτὸν δ' ἄμφρ' ἑρόντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 λισσόμενοι δαιπῆσαι· ὃ δ' ἥρνετο στεναχίζων·
 235 Λισσομαι, εἰ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἐταίρων,
 μή με πρὶν σίτοιο καλεῖσθε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰὼν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης.

Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 240 δοῦν δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδὲ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνεκίκατο φώνησέν τε·

245 Ἥ βρά νύ μοι ποτε καὶ σὺ, δυσάμορε, φίλαθ' ἐταί-
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας [ρων,
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπεργοῖατ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολυδάκρυον Ἄρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαιγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

250 ἀκμῆνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 σὴ ποθῇ. Οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀπορθιμένονιο πυθοίμην,
 ἅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴδει
 χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὃ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 255 εἶνεκα ῥιγδανής Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζων·
 ἡὲ τὸν δὲ Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτολέμος θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
 ὅλον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἱπποδότοιο

260 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὶ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὥς ἂν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγῃς, καὶ οἱ δεξίαις ἕκαστα,
 κτῆσιν ἐμῇν ἑμῶς τε καὶ ὑπερφέας μέγα δῶμα.
 Ἦδη γὰρ Πηληϊά γ' ὀόμοι ἡ κατὰ πάμπαν
 265 τεθνάμεν, ἡ που τυτθὸν ἐτι ζῶντ' ἀκάχησθαι,
 γήρατ' τε συγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 270 Μυρομένους δ' ἄρα τούγχε ἰδὼν ἔλεσσε Κρονίων,
 αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔθης. [Λεύς.
 Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλ-

reversa : ut me excipit malum e malo semper !
 Virum quidem, cui collocarant me pater et veneranda mater,
 vidi ante urbem confossum acuto aere ;
 tresque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
 conjunctissimos, qui omnes exitialem diem obierunt.
 Haudquaquam tamen me sinebas, quando virum meum velox
 Achilles] interfecit, evertitque urbem divini Mynetis,
 flere ; sed me dicebas Achillis divini
 ingenuam uxorem te facturum-esse, abducturumque in navi-
 bus] in Phthiam, paraturumque-opulas nuptiales inter Myr-
 midones.] Ideo te usque fleo mortuum, mitem semper.

Sic dixit flens : adgemebant autem feminae,
 de-Patroclo specie, de-suis autem *revera* ipsarum malis sin-
 gular.] Ipsum vero circa *Achillem* seniores Achivorum con-
 gregabantur.] precantes, ut-vasceretur : is vero recusabat ge-
 mens :] Obsecro vos, si quis mihi carorum obsequitur so-
 ciorum,] ne me ante cibo jubete, neu potu,
 satiare meum animum ; quippe me dolor gravis invadit :
 occidentem vero solem exspectabo, et perferam prorsus.

Sic fatus, alios quidem remisit reges :
 duo autem Atridae remanebant, et divinus Ulysses,
 Nestor, Idomeneusque, senexque equitum-agitator Phoenix,
 oblectantes assidue tristem : nec-tamen quicquam animo
 oblectabatur, antequam belli os subiret sanguinolenti.
 Recordatus vero crebro ex-imo-pectore-trahebat *gemitus*,
 dixitque:] Certe mihi olim et tu, infelix, carissime sodalium,
 ipse in tentorio lautum jentaculum apposuisti
 propere et diligenter, quando festinarent Achivi
 Trojanis equitum-domitoribus inferre lacrimosum Martem :
 nunc vero tu quidem jaces confosus : sed meum cor
 expers *esto* potus et cibi, intus licet-sint,
 tui desiderio. Nec enim quicquam pejus aliud paterer :
 ne si quidem vel patrem mortuum audirem,
 qui forte nunc in-Phthia molles lacrimas effundit,
 desiderio talis filii ; ipse vero alienigeno in populo
 propter horrendam Helenam cum-Trojanis bellum-gero :
 vel illum, qui in-Scyro mihi nutritur carus filius.

[si quidem adhuc vivit, Neoptolemus divinae-formae.]
 Nam antea quidem mihi animus in pectoribus sperabat,
 solum me moritutum-esse, longe-ab Argo equos-pascentē,
 hic in Troja ; te vero ad-Phthiam reditutum-esse,
 ut mihi filium veloci in nave nigra
 e-Scyro educeres, et ei ostenderes singula,
 possessionem meam, servosque, et alto-testo magnam do-
 mum.] Nunc enim Peleum utique puto vel prorsus
 obiisse, vel aegre adhuc viventem tristari,
 senioque inviso, et meum (*de me*) exspectantem semper
 tristem nuntium, quando interfectum audiat.

Sic dixit flens ; adgemebant autem primores,
 recordati quae quisque in aedibus reliquerant.
 Lugentes vero hos intuitus miseratus-est Saturnius,
 confestimque Minervam verbis alatis allocutus-est :
 Filia mea, jam prorsus deseruisti virum eximium.
 An utique tibi hand-jam omnino in animo curae-est Achilles !

καῖνος ὄγε προπάροιβε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 ἥσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἰχόνται μετὰ δειπνον, ὃ δ' ἀκηνος καὶ ἀπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσὴν ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἱκῆται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 ἥ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῃ,
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δὴ αἰθέρος. Αὐτὰρ ἄχαιοι
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἥ δ' Ἀχιλλεῖ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσὴν ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκοιτο·
 355 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισιθενέος πυκινὸν δῶ
 ὄψετο. Τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἔχοντο θαλάμους.
 Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νηφάδες Διὸς ἐκποτόντο,αι,
 ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώσασαι,
 360 νηῶν ἐκφορόντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόδεσσαι,
 θωρηκῆς τε κραταιγύαλοι καὶ μελιναι δούρα.
 Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πᾶσι· τῶ δὲ οἱ ὅσπερ
 λαμπρόσθη, ὥς τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 δυν' ἀχος ἀτλητον· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσσοι δούρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἡφαιστος κάμει τεύχων.]
 Κνημιῆδας μὲν πρώτῃ περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίους ἀραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδύνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ἕξιος ἀργυρόσθηλον,
 χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥ τε μήνη.
 375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 σταθμῶν ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλέως σάκος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. Περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ' ἀστὴρ ὥς ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσειαι, ἃς Ἡφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσει καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῶ δ' αὐτὲς πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῶϊον ἐσπάσας· ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πᾶλλειν, ἀλλὰ μιν ὅς ἐπιστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίοιο ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἥρώεσσιν.
 Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνυσον ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς
 γαμφηλῆς ἐβαλον, κατὰ δ' ἠνία τεῖναν ἐπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. Ὅ δὲ μάλιστα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὅπῃ δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,

ille, en! ante naves puppibus-et-proris-exceles,
 sedet plorans sodalem carum: ac ceteri jam
 abierunt ad jentaculum; is vero jejunos et impransus.
 Quin abi, ei nectarque et ambrosiam amabilem
 instilla in pectora, ut ne ipsum fames occupet.

Sic locutus, impulit ante promptam Minervam;
 hæc vero, harpæ similis alis-patulæ, voce-argutæ,
 e coelo desiliit, per æthera. At Achivi
 statim armabantur per exercitum: illa vero Achilli
 nectar in pectora et ambrosiam amabilem
 instillavit, ut ne eum fames acerba genua occuparet:
 ipsa autem ad patris late-potentis solidam domum
 abiit. Illi vero seorsum a-navibus se-effundebant velocibus.
 Ut vero quum densæ nives a-Jove devolant,
 gelidæ, ab impetu actæ sereni Boreæ:
 sic tunc crebræ galææ, lucidum renidentes,
 e-navibus ferebantur, et clypei umbonibus-munñti,
 loricaeque cavitatibus-firmis, et fraxineæ haste.
 Fulgor autem ad cælum ibat, ridebatque omnis circum terra
 æris præ fulgure: ac strepitus excitabatur sub pedibus
 virorum: in mediis vero armabatur divinus Achilles.
 [Cujus et dentium stridor oriebatur; atque ei oculi
 splendebant, velut ignis flamma; intus vero ei cor
 subit dolor intolerabilis: ipseque jam, Trojanis irascens,
 induit dona dei, quæ ei Vulcanus laboraverat fabricans.]
 Ocreas quidem primum circa tibias posuit
 pulcras, argenteis fibulis apte-junctas:
 deinde lorica circa pectora induebat.
 Circa humeros autem posuit ensem argenteis-clavis-distinctum,
] æreum: ac deinde scutum magnumque solidumque,
 aumsit; ejus autem in-longiniquum fulgor ibat, velut lunæ.
 Ut vero quum e ponto flamma nautis relucet
 ardentis ignis; is autem ardet alte in-montibus,
 loco in solitario; ipsos vero invitos procellæ
 ponto super piscos ab-amiciis seorsum ferunt:
 sic ab Achillis scuto splendor ad-æthera ibat,
 pulcro, affabre-facto. Atque galeam sublatam
 capiti imposuit validam: hæc autem, stellæ instar, refulgebat,
 ætis-equinis-comans galea: quassabanturque comæ
 aureæ, quas Vulcanus fuderat circa conum densas.
 Tentabat autem se ipsum in armis divinus Achilles,
 an sibi apta-essent, et facile-in-iis moverentur pulcri artus:
 ei vero tanquam alæ erant, attollebantque pastorem virorum.
 E theca autem paternam extraxit hastam,
 gravem, magnam, validam: quam quidem non poterat alius
 Achivorum] vibrare, sed ipsam solus norat vibrare Achilles,
 Pelliadem fraxinum, quam patri caro ejus dederat Chiron
 Pelii ex vertice, cædis-auctorem futuram heroibus.
 Equos autem Automedonque et Alcimus adornantes
 jungebant, ac pulcra lora-jugalia circumposita-erant; et frēnos
] maxillis immisere, habenasque extenderunt retro
 coagmentatam ad-sellam-currus. Ac scuticam splendidam
 manu capiens habilem, in currum insiliit
 Automedon; retro vero ad-pugnam-paratus ascendit Achilles,

- τεύχεσι παμφαίνων, ὥς' ἡλέκτωρ Ὑπερίων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέλευτο πατὴρ ἐοῖο·
 400 Ἔάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 ἄλλως δὲ φράζεσθε σωσόμεν ἥνιοχ' ἥα
 ἀψ' Δαναῶν ἐς θμίλον, ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο·
 μῆδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῳφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ἔάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὔδας ἔκανε·
 αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λήην σ' ἔτι νῦν σάωσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ δέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῇτι τε νογελή τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοισιν Πατρόκλοιο τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 ἥνπερ Διαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόριμόν ἐστι θεῶν τε καὶ ἀνέρι ἴρι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ἔάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρὴ.
 Εἴ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὅ μοι μῶρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι
 νόσφι φίλου πατρός καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἰάσασαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

- Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
 ἀμφὶ σέ, Πηλεὺς υἱέ, μάχης ἀκώρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
 5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
 φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὐδ' Ποταμῶν ἀπέτην, νόσφι Ὀκεανοῖο,
 οὔτ' ἄρα Νυμφαίων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσα ποιήεντα.
 10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 ἔσπης αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
 Ἥραιος ποίησεν ἰδυῖναι πραπίδεςσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔδον ἀργιγέρατ'· οὐδ' Ἐννοσίγῃων
 νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἄλλος ἦλθε μετ' αὐτούς.
 15 Ἦκε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Τί περ' αὐτ', Ἀργαῖάραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσ-
 ῃ τι περὶ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν μεμνηρίζεις; [σας;
 τῶν γὰρ νῦν ἀγχίστα μάχῃ πολέμος τε δέδωκεν·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 20 ἔγνως, Ἐννοσίγαιε ἔμην ἐν στήθεσι βουλήν,

- armis collucens, tanquam fulgidus sol.
 Terribiliter autem equis imperitabat patris sui :
 Xantheque, et Balie, inclyta soboles Podarges,
 alio jam modo deliberate salvum-referre aurigam
 retro Danaorum in agmen, ubi satiasi-fuerimus pagna :
 neque, ut Patroclum, relinquitte illic mortuum.
 Hunc autem sub jugo allocutus-est pedibus micans equus,
 Xanthus, statim vero inclinavit caput; tota autem juba,
 circulo profusa juxta jugum, ad-terram pervenit :
 vocalem vero reddidit dea candidis-ulis Juno :
 Et certe te nunc saltem salvum-referemus, impetnose
 Achille :] sed tibi prope est dies exitialis; nec quicquam nos
 in-culpa, sed deusque magnus et fatum violentum.
 Neque enim nostra tarditateque segnitieque
 Trojani ab humeris Patrocli arma detraxerunt :
 sed deorum fortissimus, quem comas-pulcras-habens peperit
 Latona,] interfecit eum inter primos-pugnatores, et Hectori
 gloriam dedit.] Nos vero etiam flatum Zephyri cursu aequa-
 mus,] quem velocissimum dicunt esse : quin-et tibi ipsi
 fatale est, a-deoque et viro vi domari.
 Sic igitur locuti equi Erinnyes inhibuerunt vocem.
 Hunc autem valde indignatus affatus-est pedibus velox Achil-
 les :] Xanthe, quid mihi mortem vaticinare? minime te de-
 Bene etenim novi et ipse, quod mihi fatum est hic perire,
 procul-a dilecto patre et matre : at tamen
 non cessabo, priusquam Troes abunde satiaverint-se pagna
 Dixit, et inter primos clamans dirigebat solidis-ungab-
 equos.

ILIADIS XX.

Deorum pugna.

- Sic hi quidem apud naves recurvas armabantur
 circum te, Pelei fili, pugnae insatiabilem, Achivi :
 Trojani vero ex-altera-parte in loco-editione campi.
 Jupiter autem Themidem jussit deos ad-concionem vocat
 vertice ab Olympi multis-convallibus : illa autem quaquaver-
 sum] vadens jussit deos Jovis ad domum ire.
 Nec aliquis igitur Fluviorum aberat, praeter Oceanum,
 nec Nympharum, quae nemora pulcra inhabitant,
 et fontes fluviorum, et prata herbosa.
 Quum-venissent autem ad domum Jovis nubes-cogentis,
 politis in-porticibus consederunt, quas Jovi patri
 Vulcanus fecerat peritis praecordiis.
 Sic hi quidem Jovis in-audibus congregabantur : nec Neptuneus
 non-paruit deae, sed e mari venit ad illos.
 Sedit autem in mediis, Jovisque interrogabat consilium :
 Cur rursus, Candentis-fulminis-missor, deos ad-concionem
 vocasti?] num quid de Trojanis et Achivis deliberas?
 Horum enim jam proxime pugna praeliumque exarsit.
 Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter.
 nosti, Neptune, meum in pectoribus consilium,

ὦν ἔνεκα ξυνάγειρα· μῆλουσί μοι, ἀλλόμενοι περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένεω πετυχί· Οὐλύμπιοιο
 ἤμιενος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὅφρ' ἂν βῆσθε μετὰ Τρῳάας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 ἀμφοτέρωσι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστίν· ἑκάστω.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἷος ἐπὶ Τρῳέεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μὲνυθ' ἔξρουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δὲ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλιστατον ἔγειρεν.
 Βᾶν δ' ἵμεναι πολεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νῶων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἥδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἡδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέκασται·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κτε, σθένει βλεμαίνων,
 χωλεῖων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 Ἐς δὲ Τρῳάας Ἀρης κορυβαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκροσεκόμης ἡδ' Ἀρτεμις ἰσχυαῖρα,
 40 Ἀητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Ἐλῶς μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἴσαν ἀνδρῶν,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦθονον, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἔξαφάνη, θηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῳάας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑψηλυθε γυῖα ἑκάστον,
 45 δειδιόστας, θο' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἀρηϊ.
 Αὐτὰρ ἔπει μεθ' ἑμίλον· Οὐλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 ὥρτο δ' Ἑρὶς κρατερῇ, λαοσσός· αὔε δ' Ἀθήνη,
 στήσ' ὅτ' ἐπὶ πᾶσι τάφρον δρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοι τ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὖτε.
 Αὔε δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνὴ λαοαπιῖος,
 ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεος Τρῳέεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε πᾶρ Σιμόνεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ στῦνοντες,
 55 σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἐρίδα ρήγγυντο βαρεῖαν.
 Δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἐψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὁρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσεσιόντο πόδες πολυπίδακος Ἰδῆς
 60 καὶ κορυφαί, Τρῳάων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἐδδεδίεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων, Ἀἰδωνεύς,
 δεῖσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἰαχε, μὴ οἱ ὑπερθεῖν
 γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
 65 σμερδαλέ, εὐρώοντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσσος ἄρα κύπτος ὥρτο θεῶν ἐριδι ξυνιόντων.
 Ἥτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πετρώοντα·
 ἄντα δ' Ἐνυαλίω θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρῃ δ' ἀντίστη χρυσήλατος, κελαινεῖη,
 Ἀρτεμις ἰσχυαῖρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Ἀητοὶ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνης Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαιστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 δὴ Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἀνδρες δὲ Σκάμανδρον.

quorum gratia vos congregavi : curae sunt mihi, pereuntes
 licet.] Sed ego quidem manebo in cacumine Olympi
 sedens ; ibi spectans mentem oblectabo : at jam vos ceteri
 abite, ut perveniat ad Trojanos et Achivos :
 utrisque vero auxilium-ferte, prout animus est cujusque.
 Si enim Achilles solus contra Trojanos pugnabit,
 ne paulisper quidem sustinebunt velocem Peliden.
 Et vero ipsum etiam antea territi-fugiebant, modo aspicien-
 tes ;] nunc tamen, quum jam et animo ob-sodium irascitur gra-
 viter,] vereor, ne et murum praeter-fatum everiat.
 Sic dixit Saturnius, certamenque ingens excitavit.
 Profecti-sunt autem ire ad-pugnam dii, diversos animos ha-
 bentes :] Juno quidem ad coetum navium et Pallas Minerva,
 ac Neptunus terram-cingens, et utiliū-auctor
 Mercurius, qui mente prudenti instructus-est :
 Vulcanus autem cum his ibat, robore truculenter-spectans,
 claudicans, subtusque tibis cum-molimine-ferebantur imbe-
 cillae.] Ad Trojanos vero Mars galeam-motans ; ac cum ipso
 Phoebus intonsus, et Diana sagittis-gaudens,
 Latonaque, Xanthusque, amansque-risum Ventus.
 Quamdiu quidem seorsum dii a-mortalibus erant viris,
 tamdiu Achivi magnopere gloriabantur, quod Achilles
 exortus-erat ; diu vero a-pugna se-abstinuerat tristi :
 Trojanis vero tremor gravis subiit membra cuique,
 timentes, quod viderent pedibus-velocem Peliden
 armis splendentem, hominum-perniciiei parem Marti.
 Sed postquam ad turbam Olympii venerant virorum,
 exorta-est Contentio vehemens, populi-concitatrix ; clamabat-
 que Minerva,] stans modo quidem ad fossam depressam extra
 murum,] modo super litoribus resonis altum vociferabatur :]
 clamabat ei Mars ex-altera-parte, obscuro turbini similis,]
 acute a summa urbe Trojanos adhortans,
 interdum propter Simoentem currens super Callicolone.
 Sic istos utrosque beati dii excitantes,
 commiserunt, interque eos contentionem rupere (*erumpere*
fecerunt) gravem.] Horrendum vero insonuit pater hominum-
 que deūmque] ex-allo : at subtus Neptunus concussit
 terram immensam, montiumque excelsos vertices.
 Omnes autem concutiebantur radices riguae-fontibus Idæ,
 et vertices, Trojanorumque urbs, et naves Achivorum.
 Timuit vero subtus rex inferorum, Pluto,
 territusque solio exsiliit, et exclamavit, veritus ne ei superne
 terram rescinderet Neptunus concusor-terre,
 domusque mortalibus et immortalibus panderentur
 terribiles, situ-sentis, quas horrent dii ipsi.
 Tantus utique sonitus oriebatur, diis certamine congressis.
 Nempe contra Neptunum regem
 stabat Apollo Phœbus, ferens sagittas pennatas :
 contraque Martem dea caesis-oculis Minerva :
 Junonique obstitit aureis-sagittis-instructa, tumultuum-vo-
 nationis-amans,] Diana telis-gaudens, soror Sagittantis :
 Latonaque obstitit potens, utiliū-auctor Mercurius ;
 contraque Vulcanum magnus Fluvius vorticibus-profundis,
 quem Xanthum vocant dii, hominesque Scamandrum.

75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἅντα θεῶν ἔσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορος ἅντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὅμιλον
 Πριαμίδων· τοῦ γὰρ βα μάλιστα ἔ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολέμιστῃν.
 Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 80 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἡΰ·
 υἱεὶ δὲ Πριάμοιο Λυκάοιο εἰσατο φωνήν·
 τῷ μιν εἰσαάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουλῆφόρε, πῶς τοι ἀπειλαί,
 ὅς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλεΐδω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολέμειζιν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν.
 Πριαμίδῃ, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδάρεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 90 στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 ἐξ Ἰδης, ὅτε βοῦσιν ἐπῆλυθεν ἡμετέρῃσιν,
 πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῴρσε μένος λαίψηρά τε γούνα.
 Ἥ κ' ἐδάμην ὑπὸ χειρὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἥ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἥδ' ἐκέλευεν
 ἔγχει χαλκίῳ Ἀλέγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ' ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺς βέλους πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 πρὶν χρόος ἀνδρομόειο διελθεῖν. Εἰ δὲ θεός περ
 ἴσον ταῖνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μῆλα βέα
 νικήσει, οὐδ' εἰ παγγάλλεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
 ἦρα, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰγιεγγέτησιν
 105 εὐχοο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκχεγᾶμεν, κείνος δὲ χερειλὸνος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἄλλιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυμβένος αἰθοπὶ χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσσας πᾶσι λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ σὺλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἥ δ' ἀμυδὶς καλέσσατο θεοὺς μετὰ μῦθον εἰπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ἡμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας δδ' ἔβη, κεκορυμβένος αἰθοπὶ χαλκῷ,
 ἀντία Πηλεΐωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρυνύμεν ὅπισσω
 120 αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμεῖων Ἀχιλλῆϊ
 παρσταίῃ, δότῃ δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊότητα.
 125 Πᾶντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 τῆςδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 σήμερον· ὅστερον αὖτε τὰ παίσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
 γινομένη ἐπένησε λῆναι, ὅτε μιν τέλες μῆτηρ.

Sic quidem dii contra deos ibant : at Achilles
 Hectorem contra maxime cupiebat penetrare per-turbam,
 Priamiden : hujus enim potissimum ipsum animos jubebat
 sanguine satiare Martem, invictum bellatorem.
 Æneam autem recta copiarum-concicator movit Apollo
 contra Peliden, immisitque ei animos validos :
 filio autem Priami Lycaoni assimilavit-se voce ;
 huic se quum-assimilasset, eum affatus est Jovis filius Apollo :
 Ænea, Trojanorum consiliator, ubi sunt tibi minæ,
 quas proferens Trojanorum ducibus promissisti convivans,
 Peliden Achillem contra pugnaturum-esse te ?
 Illum vero Æneas respondens allocutus est :
 Priamide, cur me hæc etiam invitum jubeas,
 contra Peliden nimis-animosum pugnare ?
 Non enim nunc primum pedibus-velocem contra Achillem
 stetero, sed dudum me et alias hasta fugavit,
 ex Ida, quando boves invasit nostras,
 evertitque Lyrnessum et Pedasum : sed me Jupiter
 servavit, qui mihi incitavit robur velocitæque genua.
 Certe domitus-fuissem sub manibus Achillis et Minervæ,
 quæ ante eum vadens dabat lucem (victoriam) et hortabatur
 eum, ut hasta ærea Lelegas et Trojanos interficeret.
 Ideo non potest contra Achillem vir mortalis pugnare :
 semper enim adest unus certe deorum, qui perniciem ab-vo
 avertat.] Et vero aliqui ipsius recta telum volat, nec desinit
 antequam corpus humanum transegerit. Si vero vel deus
 æqualem tenderet belli finem, non me valde facile
 vinceret, ne si quidem totum-æreum se-glorietur esse.
 Hunc autem rursus allocutus est rex, Jovis filius, Apollo :
 heros, quin age, et tu deos sempiternos
 precare; etenim te aiunt e-Jovis filia Venere
 prognatum-esse; ille vero inferiore ex dea est.
 Illa enim ex Jove est, hæc vero ex marino sæne.
 Sed recta infer æs indomitum, neu te omnino
 sævis verbis avertat et minis.
 Sic fatus, inspiravit robur magnum pastori virorum :
 processit autem per primos-pugnatores, armatus corusco ære.
 Nec latuit Anchisæ filius candidam-ulis Junonem,
 contra Peliden vadens per turmas virorum :
 illa autem, ad-se vocatis diis, inter eos verbum dixit :
 Considerate jam vos, Neptune, et Minerva,
 in mentibus vestris, ut se-habebunt hæc opera.
 Æneas hic ivit, armatus corusco ære,
 contra Peliden : impulit vero eum Phœbus Apollo.
 Sed agite, nos tamen eum avertamus retro
 illinc : aut aliquis inde etiam nostrum Achilli
 astet, detque ei robur magnum, nec quicquam animo
 deficiat : ut sciat, quod ipsum diligunt potentissimi
 immortalium : hi vero inanes sunt, qui hactenus quidem
 Trojanis defendere conantur prælium et cadem.
 Omnes autem de-cælo descendimus interfuturi
 huic pugne, ut ne-quid inter Trojanos patiat
 hodie : in-posterum vero ea patietur, quæcumque ei Parca
 nascenti nevit lino, quando ipsum peperit mater.

Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμῆης,
 130 δέισετ' ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἑναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ἥρῃ, μὴ χαλέπαινε παρὰ κ νόν· οὐδέ τί σε χρῆ.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυναλάσσαι·
 135 [ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν·]
 ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδράσσι μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἄρης ἀρχῶσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλλῆϊ ἰσχύσι, καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,
 140 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται
 φιλόπιδος μάλα δ' ὥκα διακρινθέντας ὅτω
 ἀψ' ἱμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 ἡμετέρης ὅπῳ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱπὶ δαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κῦναοχαίτης
 145 τεῖχος ἐς ἀμφύχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 ἑπὶ λῶν, τό β' αἰ Τρώες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὀπακπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνης πεδιόνδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔλτο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο·
 οἱ δ' ἐτέρωσι καθίζον ἐπ' ὀρρούσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρῃα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθέλατο μητιόωντες
 βουλὰς ἀρχέμεναι δὲ δυσχελεῖος πολέμοιο
 155 ὦννεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἡμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων· κάρχαίρει δὲ γαῖα πόδεσσιν
 ὀρνυμένων ἀμύδης. Δύο δ' ἀνέρες ἔροχ' ἀριστοὶ
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίστην, μεμαῶτες μάχεσθαι,
 160 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐδεδήκει,
 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θυρῖν
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίναςσε δὲ χάλκειον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
 165 σίντης, ὅντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμαάσιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίκων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊδῶν αἰζῆων
 δουρὶ βάλῃ, ἑάλυτε χανῶν, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἀλκιμον ἦτορ·
 170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐδ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκιδῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα κέφνη
 ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φέεται πρῶτῳ ἐν ὁμίλῳ·
 ὥς Ἀχιλλῆϊ ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 175 ἄντιον ἐθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐαο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντας,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 ἔστις; ἢ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 180 ἐπιδόμενον Τρώεσσι ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἰ κεν ἐμ' ἐξεναρξῆς,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·

Si vero Achilles non hæc deorum didicerit ex voce,
 timebit inde, quando aliquis contra deus venerit
 in prælio : terribiles vero dii, quum apparent manifesti.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 Juno, ne sævi sine mente ; neutiquam te decet.
 Non ego sane velim deos ad-certamen committere ;
 [nos alios, quoniam multo fortiores sumus :]
 sed nos quidem inde considemus profecti
 ex via in speculam, prælium vero viris curæ-erit.
 Sin autem Mars incipiat pugnam, aut Phoebus Apollo,
 vel Achillem inhibeant, et non sinant pugnare :
 statim inde et nobis ilico certamen orietur
 conflictus : perquam autem celeriter decreto-eos-prælio puto
 redituros in-Olympum, deorum ad cætum aliorum,
 nostris sub manibus necessitate violenter domitos.
 Sic quidem locutus præibat Cæruleus-crinibus
 murum ad circumaggeratum Herculis divini,
 altum, quem quidem ei Trojani et Pallas Minerva
 fecerant, ut cætum effugiens evitaret,
 quando eum persequens-ageret a litore ad-planitiem.
 Illic igitur Neptunus conædit, et dii alii,
 ac nesciam-ecindi nubem humeris circumdederunt :
 illi vero ex-altera-parte considabant in jugis Callicolones,
 circum te, arcitenens Phœbe, et Martem urbium-vastatorem.
 Sic hi quidem utrinque sedebant meditantes
 consilia : incipere autem exitialem pugnam
 pigrahantur utrique : Jupiter vero, sedens alte, jubebat.
 Illis vero totus impletus-erat campus, et fulgebat ære,
 virorum et equorum : resonabatque-tremens terra pedibus
 concurrentium simul. Duo autem viri longe fortissimi
 in medium utrorumque congregiebantur, ardentes pugnare
 Æneasque Anchisiades, et divinus Achilles.
 Æneas autem primus minabundus processit,
 nutans casside valida : ac clypeum impetuosum
 prætendebat pectori, vibrabatque æream hastam.
 Pelides vero ex-altera-parte contra ruebat, leo veluti
 exitialis, quem quidem viri interficere animis-ardent,
 congregati, totus pagus : is vero primum quidem contemnens
 incedit ; sed quando aliquis pugna-impigrorum juvenum
 hasta ferierit, contorquetque-se hians, circaque dentes spuma
 oritur, inque corde ei gemit generosus animus ;
 cauda vero lateraque et femora utrinque
 verberat, seque ipsum excitat ad-pugnandum ;
 torvumque-intuens recta fertur furore, si quem occidat
 virorum, vel ipse pereat prima in turba :
 sic Achillem incitabat robur et animus magnus,
 obviam ut-iret magnanimo Æneæ.
 Illi vero quando jam prope erant in alterum-alter vadentes,
 hunc prior allocutus-est pedibus-velox divinus Achilles :
 Ænea, cur tu, tantum agminum spatium permensus,
 hic constitisti? an te utique animus mecum pugnare jubet,
 sperantem Trojanis te imperaturum equum-domitoribus
 dignitate qualis est Priami? Sed si me interfeceris,
 non tibi propterea Priamus hoc præmum in manu ponet :

εἰσὶν γὰρ οἱ παῖδες· δ' ὁ ἔμπεδος οὐδ' ἀσιφρων.
 ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 186 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπὸς δέ σ' ἔολπα τὸ βῆξιν.
 ἦδ' ἂν μὲν σέγῃ, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβῃσα.
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μοῦνον ἐόντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὄρεων ταχέεσσιν πόδεσσιν
 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζο φεύγων
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἔλευθερον ἦμαρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐβρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 196 Ἄλλ' οὐ νῦν σε βύσσειαι ὀλομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἵναι, μὴ δ' ἀντίος ἴστας· ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παθεῖν· βεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἔγχεαι νηπύτιον ὥς
 ἔλπωο δειδίζεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 ἡμὲν κερτομίας ἡδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν τ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 πρόαλ' ἀκούοντες ἔπειτα θνητῶν ἀνθρώπων·
 206 ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου Ἀλκονόου
 αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο
 εὖχομαι· ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη·
 210 τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπέεσσ' ἔγχεαι νηπύτιον
 ὅδε διακρινθέντε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὅφρ' εὖ εἰδῆς
 ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 216 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὕτω Ὀδυσσεὺς ἱρή
 ἐν πεδίῳ πεπολιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 ἀλλ' ἔθ' ὑπερείας ὤκειον πολυπίδακος Ἰδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τοῦ τριχλῖαι ἵπποι· ἔλος κατὰ βουκολέοντο
 θήλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν. —
 Τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομένων,
 ἵππων δ' εἰσάμενος παρελῆατο κυανοχαῖτη·
 226 αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πῶλους.
 Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
 ἔκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλυνον
 ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης,
 ἔκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἄλδος πολιῖο θέσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἀνακτα·
 Τρῶες δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονος ἐξεγένοντο,
 Ἰλῶς τ' Ἀσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τὸν καὶ ἀνηρέϊσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῖσιν,
 236 κάλλος ἐννεα ὄλο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἰλῶς δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·

sunt enim ei filii : ipse autem firmus, nec imprudens-mem.
 An vero tibi Trojani agri-portionem tribuerunt, egregiam prae-
 aliis.] amoenam vitifero-solo, et arabili, ut colas,
 si me interfeceris? difficulter autem te spero hoc facturum
 Jam enim te, credo, et alias hasta fugavi.
 An non recordaris, quando te a bobus, solus quum-eras,
 agitavi de Idaeis montibus velocibus pedibus
 celeriter? tunc vero nusquam converterebaris fugiens :
 inde autem in Lynnessum evasisti : verum ego haec
 everti, aggressus cum (auxiliante) Minerva et Jove patr-
 captivas autem mulieres, libero die erepto,
 abduxi : at te Jupiter servavit, et dii ceteri.
 Sed non nunc te servaturos puto, ut in animum
 inducis : verum te ego regressum hortor
 in multitudinem ire, neu adversus stes mihi,
 antequam quid mali patiaris : factum vero et stultus esai.
 Huic vero Aeneas respondit, dixitque :
 Pelide, ne jam me verbis, puerulum tanquam,
 speres te territurum : quippe aperte scio et ipse
 et convicia, et opprobria proloqui.
 Scimus autem alter-alterius genus, scimus et parentes,
 jam-olim-dicta audientes verba mortalium hominum :
 visu vero certe nec tu meos nosti, neque ego tuos.
 Aiunt te quidem Pelei eximii prolem esse
 matre vero ex Thetide, comis-pulcris marina-nymphe :
 at ego me filium magnanimo Anchisae
 profiteor prognatum esse, mater autem mihi est Venus :
 horum jam nunc alterutri certe carum filium plorabant
 hodie : non enim puto verbis omnino puerilibus
 sic diremtos, e pugna nos redituros-esse.
 Quodsi vis et haec doceri ; ut bene scias
 nostrum genus (multi autem ipsum homines norunt) :
 Dardanum jam primum genuit nubes-cogens Jupiter :
 condidit autem is Dardaniam : quippe nondum Ilios sacra
 in campo aedificata-erat, urbs articulate-loquentium homi-
 num.] sed adhuc radices habitabant irriguae-fontibus Id-
 Dardanum autem genuit filium Erichthonium regem,
 qui tum opulentissimus erat mortalium hominum :
 hujus ter-mille equae per palustria pascebantur
 feminae, pullis exsultantes teneris :
 harum aliquas et ipse Boreas adamavit pascentium,
 equoque se quum-assimulasset, caeruleis-jubis, concubuit.
 Illae vero gravidae-factae pepererunt duodecim equulas :
 hae autem quando saltu-lasciviebant super aliam terram,
 summum super aristarum fructum currebant, nec eas frange-
 bant :] at quum saltu-lasciviebant super lata dorsa maris,
 in-superficie super collisos-fluctus maris cani currebant.
 Troem autem Erichthonius genuit Trojanis regem :
 ex-Troe vero tres filii eximii geniti-sunt,
 Ilusque, Assaracusque, et deo-par Ganymedes,
 qui sane pulcerrimus erat mortalium hominum :
 quem et in-altum-rapuerunt dii, Jovi ut-pocillator-esset.
 pulcritudinem ob ipsius, ut immortalibus interesset.
 Ilus autem genuit filium eximium Laomedonem ;

Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳ τε,
 Λάμπῳ τε Κλυτίῳ δ' Ἰκταόναί τ', ἄνδρ' Ἄρης·
 Ἀσάρακος δὲ Κάπυ· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσῃν τέκε παῖδα·
 αὐτὰρ ἐμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὖχουμαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἄρετῃν ἀνδρεσσὶν ὀφείλει τε μινύθει τε,
 ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα νηπύτιοι ὥς,
 ἐσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηιοτῆτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νῆς ἐκατόχυτος ἀχθος ἄροιτο.
 Στρεπτή δὲ γλώσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὅπποῖόν κ' εἰπήσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νεῖκα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥς τε γυναῖκας,
 αἵ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοδόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
 πολλὰ ἔτεά τε καὶ οὐκ' ὀχλὸς δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἄλκις δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψει μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἄλλ' ἄγε, θεῶσιν
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγγεήσιν.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δαινυῖ σάκει ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 σμερδαλίῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκη δουρὸς ἀκαιοῇ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἑο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 βέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρόνα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι οὐδ' ὑποεῖκιν.
 Οὐδὲ τότε Αἰνείαο δαιφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δῶο μὲν ἔλασσε διὰ πτόχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτόχας ἦλασε Κυλλοποδίων,
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθὶ κασιτιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μελινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθην,
 ἀντυγ' ὑποπρώτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός,
 λεπτοτάτῃ δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλεΐδης ἤϊξεν μελίη, λάμψε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἔαλῃ, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευεν,
 δέισας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαστρί
 ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 ἀσπίδος ἀμφιδρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν
 ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βάλος. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεναῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ἕξος ἐξῶ,
 σμερδαλέα ἰσχύων· ὃ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἀνδρὲς φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· ὃ δέ μιν βέα πάλλε καὶ οἷος.
 Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ,
 ἣ κόρυθ', ἡ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκασε λυγρὸν ὀλεθρον·
 τὸν δὲ καὶ Πηλεΐδης σχεδὸν ὀρι θυμὸν ἀπηύρα·

Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumque,
 Lampumque, Clytiumque, Hicetaonemque, sobolem Martis :
 Assaracus vero Capyn ; is autem Anchisen genuit filium :
 atque me Anchises ; Priamus vero genuit Hectorem divinum.
 Ex hoc quidem genereque et sanguine me profiteor esse.
 Jupiter vero virtutem viris augetque minuitque,
 prout voluerit ; ipse enim est potentissimus omnium.
 Sed age ne amplius hæc disseramus, pueruli tanquam,
 stantes in media acie prælii.
 Licet enim ambobus opprobria proloqui
 multa admodum : ne navis quidem centirem is onus ferret.
 Volubilis vero lingua est hominum, multique insunt sermo-
 nes,] omnigeni ; verborum autem latus campus hinc et inde.
 Qualecunque dixeris verbum, tale et audieris.
 Sed quid jurgis et rixis nobis opus est,
 altercari inter-nos contra, tanquam mulieres,
 quæ iratæ per contentionem animum-rodentem
 altercantur inter-se, mediam in viam prodeuntes,
 multa veraque et non vera : ira vero et hæc jubet.
 A-virtute tamen non me verbis avertes animosum,
 priusquam ære pugnes contra. Verum age, ocyus
 experiamur alter-alterum aeratis hastis.
 Dixit, et in terribile scutum intorsit gravem hastam,
 horrendum : ingensque scutum circumsonuit hastæ cuspidē.
 Pelides vero scutum quidem a se procul manu robusta
 tenuit, percussus : credebatur enim longæ-umbrae hastam
 facile penetraturam-esse magnanimi Æneæ :
 imprudens ; nec cogitabat in mente et in animo,
 quod non facile est, deorum inclyta dona
 a-viris certe mortalibus domari, neque ea his cedere.
 Neque tunc Æneæ bellicosi gravis hasta
 perrupit scutum ; aurum enim eam inhibuit, dona dei :
 sed duas quidem transiit per plicas ; verum etiam tres
 supererant : quoniam quinque plicas duxerat Vulcanus,
 duas æreas, duasque interiores stanpi,
 unam vero auream : qua demum detenta-est fraxinea hasta.
 Secundus autem Achilles emisit longæ-umbrae hastam,
 et percussit Æneæ clypeum undique æqualem,
 oram ad summam, ubi tenuissimum ambibat æs,
 tenuissimum vero inductum-erat corium bovis ; ac penitus
 Pelias prorupit fraxinus, crepuit vero clypeus ab ea (ictu ejus).
 Æneas autem contractus-subsedit, et a se procul scutum sus-
 tulit,] territus : hasta autem supra dorsum in terra
 stetit ulterius pergendi-cupida : et utrosque disruperat orbes
 clypei totum-hominem-tegentis : is vero evitata hasta longa
 constitit, (dolor autem ei offusus-est immensus oculis,)
 percussus, quod prope se fixum-erat telum. Verum Achilles
 promptus irruit, stricto ense acuto,
 terribilem edens-clamorem : at saxum sumsit manu
 Æneas, manum pondus, quod ne duo quidem viri ferrent,
 quales nunc homines sunt : is vero ipsum facile agitabat et so-
 lus.] Tum certe Æneas quidem irruentem percussisset saxo,
 vel in-galeam, vel in-scutum, quod ab eo defendisset tristem
 mortem ;] ipsum vero Pelides cominus ense anima privasset :

αἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόση Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγάλητορος Αἰνείαο,
 ὅς τάχα Πηλεϊωνὶ δαμῖς Ἀϊδὸςδε κάτεισιν,
 295 πειδόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμῆσει λυγρὸν δλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὕτος ἀνάτιος ἄλγεα πάσχει,
 μήψ' ἔνεκ' ἄλλοτρίων ἁχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεύς
 τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὅρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος δληται
 Δαρδάνου, δν Κρονίδης περὶ πάντων φίλοτα παίδων,
 305 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδῃ γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμέλειετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 310 Ἔννοσιγαί', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
 Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἥ κεν ἑάσειαι.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ δαμῆμεναι, ἔσθλιν ἐόντα.]
 Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσασαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμαρ,
 μὴδ' ὅπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 δαιομένη, δάλωσι δ' Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἔπει τὸ γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνων ἐγγεῖάνων,
 320 ἴξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ δὲ μελῆϊν εὐχαλκον
 ἀσπίδος ἐξέρυσε μεγάλητορος Αἰνείαο·
 καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ γρονθὸς ὑψὸς αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἥρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερῆλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατὴν πολυδάκτος πολέμοιο,
 ἐνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλεϊωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 335 ὅς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀϊδὸς εἰσαφίχῃαι.
 Αὐτὰρ ἔπει κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρῖξει.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἔπει διεπέραδε πάντα.
 Αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδα' ἀχλὺν
 θεοπέπλην δ' ἔπειτα μέγ' ἔβλεπεν ὀφθαλμοῖσιν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

nisi celeriter animadvertisset Neptunus concussor-terra.
 Statim autem inter immortales deos verbum dixit :

Dii boni, certe mihi dolor est de-magnanimo Aeneas,
 qui cito a-Pelide domitus ad-Orcum descendet,
 credens verbis Apollinis longo-jaculantis :
 demens : nec quicquam is ab-eo propulsabit triste exitium.
 Sed cur nunc hic insons mala patitur,
 immerito, ob debitos-aliiis dolores ; grata autem semper
 munera diis exhibet, qui coelum latum inhabitant ?
 Sed agite, nos ipsi eum e morte subducamus,
 ne-forte et Saturnius irascatur, si Achilles
 hunc interimat : fatale vero ei est effugere,
 ut ne sine-prole genus et prorsus-extinctum pereat
 Dardani, quem Saturnius prae omnibus dilexit liberis,
 qui ex-se nati-sunt mulieribusque mortalibus.
 Dudum enim Priami genus odit Saturnius :
 nunc vero certe Aeneas vis Trojanis imperabit,
 et filii filiorum, qui in posterum nati-fuerint.

Huic autem respondit deinde magnis-oculis veneranda Je-
 no :] Terrae-concussor, ipse tu in mente tua consule
 de-Aeneas, utrum eum e-periculo-extrahas, an relinquant.
 [a-Pelide Achille domandum, strenuus quamquam-sit.]
 Sane enim nos multa juravimus iurajuranda
 omnes inter deos, ego et Pallas Minerva,
 nunquam a Trojanis nos depulsuras-ope-allata malum diem,
 ne quando quidem Troja exitiali igne tota cremabitur
 incensa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.

Sed ut hoc audit Neptunus terrae-concussor,
 profectus-est ire perque pugnam et per stridorem hastarum,
 pervenitque, ubi Aeneas, atque inclytus erat Achilles.
 Confestim vero huic quidem inde ob oculos fudit caliginem,
 Pelidae Achilli : ipseque hastam aere-solido-prae-fixam
 clypeo extraxit magnanimi Aeneas ;
 et eam quidem ante pedes Achillis posuit ;
 Aeneam vero vi-abegit a terra in-altum sublatum.
 Multos autem ordines heroum, multos et equorum
 Aeneas superavit-saltu, dei a manu impetu-sumto :
 pervenitque ad extremam-partem impetuosae praelii ;
 ibi autem Caucones ad pugnam armabantur.
 Eum vero admodum prope accessit Neptunus concussor-ter-
 rae,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Aeneas, quis te sic deorum attonitum instigat
 contra Peliden ferocem pugnare,
 qui te simul fortior est et carior immortalibus ?
 Sed recede, quandocunque obvius-fueris-factus illi,
 ne et praeter fatum in-domum Orci pervenias.
 At postquam Achilles mortem et fatum assecutus-fuerit,
 audacter jam deinceps inter primos pugna ;
 non enim aliquis te alius Achivorum interficiet.

Sic fatus, eum reliquit illic, postquam praeceperat omnia.
 Tunc confestim Achilles ab oculis dispersit caliginem
 magnam : is vero continuo clare vidit oculis ;
 ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum :

Dii boni, certe magnum miraculum hoc oculis video :

345 ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδὲ τι φῶτα
λεῦσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ βα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰς αὐτὸς εὐχετάσασθαι.
Ἐβρέτω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι περὶθῆναι
350 ἔσσεται, ἅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
Ἄλλ' ἄγες δὴ Δαναοῖσι φιλοπολέμοισι κελεύσας,
τῶν ἄλλων Τρώων περὶσσομαι ἀντίος ἔλθων.
Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
μηκέτι νῦν Τρώων ἔκας ἔσσετε, δῖοι Ἀχαιοί,
355 ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἔγω, μεμάρτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστί, καὶ ἰφθίμω περ ἐόντι,
τοσσούδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
οὐδὲ κ' Ἀρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
τοσσῆςδ' ὁσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο·
360 ἄλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθυσμένον οὐδ' ἡβαιόν·
ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἰμι διαμπερές, οὐδὲ τιν' οἶω
Τρώων χαίρησιν, ὅστις σχεδὸν ἔγχος ἔλθῃ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος ἔκτωρ
365 κέλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἱμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·
Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδτε Πηλεΐωνα.
Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
Οὐδ' Ἀχιλλεύς πάντεσσι τέλος μῦθος ἐπιθήσει,
370 ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούσει.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μύχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
375 Καὶ τότε δρ' ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλ-
ῳ· ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, [λων·
ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἡ βάλῃ ἡ σκεδὸν ὄρι τύφῃ. [δρῶν,
Ὡς ἔφαθ'· ἔκτορ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμόν ἀν-
380 ταρήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
Ἐν δ' Ἀχιλλεύς Τρώεσσιν θόρε, φρεσὶν εἰμένους ἀλκῇν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφίτιωνα,
ἑσθλὸν Ὀτρυντεῖδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νῆς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
385 Τμῳλῷ ὑπο νιφόνει, Ἰδῆς ἐν πτόνι δῆμω·
τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς
μέσσην κὰκ κεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεάσθη.
Δουήσῃσιν δὲ πεσὼν δ' ἐπέυζατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Κεῖσσι, Ὀτρυντεῖδην, πάντων ἐκπαγλώτατ' ἀνδρῶν·
390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ἵλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ δινηέντι.
Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
395 πρῶτῃ ἐν ὕσμινι. Ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
ἑσθλὸν ἀλεξηγῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήσῳ·
Οὐδ' ἄρα χαλκῆϊ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

hasta quidem hæc jacet in terra, neque omnino virum
video, in-quem immisi, interficere *eum* cupiens.
Certe et Æneas igitur carus immortalibus diis
erat : sed ipsum putabam frustra sic gloriari.
Valeat : non ei animus me amplius experiri
erit, qui et nunc fugit lubens ex morte.
Sed agedum, Danaos bellicosos adhortatus,
illos alios Trojanos experiar obvius profectus.
Dixit, et in ordines salit : hortabaturque virum quemque :
Ne-amplius nunc a-Trojanis procul state, divini Achivi,
sed age, vir contra virum eat, promptusque-sit pugnare.
Difficile vero mihi est, etiam fortis licet sim,
tot homines insequi, et cum-omnibus pugnare :
neque-vel Mars, qui-tamen deus immortalis, nec Minerva,
tantæ aciei persequens-obierit os, et impigre-egerit :
sed quantum quidem ego valeo manibusque pedibusque
et animis, me jam nego remissurum ne minimum quidem :
sed omnino per-ordines ibo penitus, nec quenquam puto
Trojanorum gavisurum-esse, qui *meam* prope hastam venerit.
Sic dixit incitans : Trojanos vero splendidus Hector
hortabatur increpitans, affirmabatque *se* iturum contra Achil-
lem :] Trojani magnanimi, ne timete Peliden.
Et ego verbis vel cum-immortalibus pugnare-possem ;
hasta vero arduum, quoniam longe potentiores sunt.
Neque Achilles omnibus finem sermonibus imponet,
sed aliud quidem perficiet, aliud vero et in-medio claudum-
relinquet.] Huic ego obvius ibo, etiam si igni manuum-vi si-
milis-est,] si igni manuum-vi similis-est, animoque rutilo ferro.
Sic dixit incitans : illi vero adversi hastas tollebant,
Trojani : horum autem in-unum congressa-est vis, ortasque-est
clamor.] Et tunc Hectorem affatus-est astans Phœbus Apollo :
Hector, ne-jam omnino cum-Achille congregere-ante-aciem,
sed in agmineque et ex turba *eum* excipe,
ne-qua te vel missili-feriat, vel cominus ense percutiat.
Sic dixit : Hector vero rursus iniiit turbam-densam viro-
rum,] percussus, ut audivit dei vocem locuti.
At Achilles in-Trojanos insiliit, præcordia indutus robore,
horrende vociferans : primum autem interfecit Iphitionem
strenuum Otryntiden, multarum ductorem copiarum,
quem nymphe peperit Nais Otrynteo urbium-eversori,
Tmolos sub nivoso, Hydæ in opulenta civitate :
hunc quidem recta irruentem ferit hasta divinus Achilles,
medio in capite ; hoc vero in-duas-partes totum diffissum-est :
fragoremque-edidit heros cadens ; et super-eo-gloriabat^{ur} divi-
nus Achilles ;] Jaces, Otryntide, omnium terribilissime vi-
rorum!] hic tibi mors *accidit* ; genus autem tibi est ad lacum
Gygæum, ubi tibi ager paternus est,
Hyllum ad piscosum, et Hermum vorticosum.
Sic dixit glorians : illi autem caligo oculos obtexit.
Hunc quidem Achivorum equi canthis-rotarum lacerarunt
prima in acie : ille vero post hunc Demoleontem,
strenuum propulsatorem pugnæ, Antenoris filium,
percussit ad tempus, per galeam æneis-munitam-malis.
Neque ærea galea *hastam* inhibuit, sed per ipsam

αἰχμὴ ἱεμένη βῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 ἐνδόν ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτ' αὖτε δουρί.
 Αὐτὰρ δ' ὅθι σὺν δουρί μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 ἤρυγεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 κούρων ἐλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἑνοσίχθων·
 ὥς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Αὐτὰρ δ' ὅθι σὺν δουρί μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἰσάσκει μάχεσθαι,
 οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνουιο,
 410 καὶ οἱ φίλατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκαι·
 δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 νῶτα παραίσσοντας, θει ζωστήρος ὀχῆας
 415 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 ἀντιπὸν δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχλεος αἰχμὴ·
 γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώζας νεφέλη δέ μιν ἀμφοκαλύψεν
 κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
 Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 κάρ' ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 δῆρ' ἑκάς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 ὅξυν δόρυ κραδᾶων, φλογὶ εἰκελός. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὥς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, δεξιμόν γε μάλιστα· ἐξαιμάσσω το θυμόν,
 δε μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' γε νηπύτιον ὥς
 ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
 ἡμὲν κερτομίας ἡδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἔσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολλὴ χεῖρων.
 435 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 αἱ κέ σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 δουρὶ βαλὼν· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροισεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δόρυ, καὶ τὸγ' Ἀθήνη
 πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 ἦ κα μάλα φύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἔκ' ἔκτορα δῖον,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 σμερδαλέα ἰσχύων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 βεῖα μάλ', ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ.
 445 Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς
 ἔγχρ' χαλκίῳ· τρίς δ' ἡέρα τύψε βαθείαν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεῖνὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεια πετρόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἐφυγες θάνατον, κύν' ἡ τέ τοι ἀγχι
 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσωτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ μάλ' αἰς εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἦ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὑστερον ἀντιβολήσας,

cuspiis pergendī-cupida rupit os; cerebrum vero
 intus totum sedatum-est: domuit vero ipsum ardentem.
 Hippodamantem autem deinde, de curru desilientem,
 ante se fugientem, in-dorso percussit hasta.
 Atque is animum exhalabat et mugiebat, ut quum laurus
 mugit, vi-tractus Heliconium circa regem,
 adollescentibus trahentibus; gaudet autem his Neptunus:
 sic utique hujus mugientis reliquit ossa animus feror.
 Atque ille ivit cum hasta in deo-parem Polydorum
 Priamiden: eum vero nentiquam pater sinebat pugnare,
 quod sibi inter filios minimus erat natu,
 et sibi carissimus erat, pedibusque omnes vincebat:
 tum vero juvenili-stultitia, pedum virtutem ostentans,
 ruebat per primos-pugnatores, donec suam perdidit animam:
 hunc percussit medium jaculo pedibus-velox divinus Achil-
 les,] in-terga prætercurrentis, ubi baltei annuli
 aurei *balteum* constringebant, et duplex occurrebat lorica:
 in-adversum vero perrupit ad umbilicum haste cuspiis:
 in-genus autem procidit ejulans: nubesque ipsum obtexit
 nigra, ad se vero collegit intestina manibus, inclinatās.

Hector vero, ut vidit fratrem Polydorum
 viscera manibus tenentem, advolutum terræ;
 continuo ejus oculis offusa-est caligo, neque amplius susti-
 nuit] diu procul versari, sed obvius venit Achilli,
 acutum hastam vibrans, flammæ similis. At Achilles
 ut vidit, ita exsiliit, et jactabundus verbum dixit:

Prope est vir, qui meum maxime intimum-pupugit animum,
 qui mihi sodalem interfecit dilectum; nec sane diutius
 alter-alterum trepidi-fugerimus per aciei semitas.

Dixit, et torve intuitus allocutus-est Hectorem divinum
 Propius accede, ut ocyus ad-mortis metas pervenias!

Illum vero interritus allocutus-est galeam-motans Hector.
 Pelide, ne jam me verbis certe, puerulum tanquam,
 speres te perterrefacturum: nam aperte scio et ipse
 et convicia, et opprobria proloqui.

Scio autem, quod tu quidem strenuus, ego vero te multo inf-
 rior sum.] Sed hæc quidem deorum in genibus posita sunt,
 an tibi, inferior licet sim, animum exemero,
 hasta percusso: nam et meum telum acutum est in-cuspide.

Dixit, et vibratam emisit hastam; et eam-quidem Minerva
 flatu ab-Achille retro avertit glorioso,
 leniter admodum afflatam: ista autem rediit ad-Hectorem di-
 vinum,] ipsiusque ante pedes cecidit. Verum Achilles
 promptus irruit, occidere eum cupiens,
 horrendum vociferans: illum vero eripuit Apollo
 facile admodum, utpote deus, operuitque caligine multa.
 Ter quidem deinde irruit pedibus-velox divinus Achilles
 hasta aerea, terque caliginem percussit profundam.
 Sed quando jam quarto irruebat, daemoni par,
 minaciter increpitans eum verbis alatis allocutus-est:

Rursus nunc effugisti mortem, canis; certe tibi prope
 venerat malum: nunc vero te eripuit Phoebus Apollo,
 cui certe vota-facis, proficiscens in stridorem jaculorum.
 At certe te conficiam omnino, etiam posthac obvius-factus.

αἶ ποῦ τις καὶ ἔμειγε θεῶν ἐπιτάβροδος ἔστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπείσσομαι, ὃν κε κιχέω.
 458 Ὡς εἰπὼν Δρύον' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ᾗ ὅν τε μέγαν τε,
 καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἡρύκακε· τὸν μὲν ἐπειτα
 οὐτάζων ξίφει μέγαλον ἐξείνυτο θυμὸν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱὲ Βιάντος,
 ἀμφὺ ἐφορμηθεὶς, ἐξ ἵππων ὥστε χαμᾶζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας·
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων,
 εἴπων εὖ πεφίδοιτο, λαθὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 μὴ δὲ κατακτείνεειν, ὀμηλικὴν ἐλεήσας·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾗδῃ, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἥπτετο χεῖρεσι γούνων,
 ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἤπαρ·
 470 ἐκ δὲ οἱ ἤπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 κολπὸν ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σπότης ὅσσε κάλυψεν,
 θυμοῦ δυνάμενον. Ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
 δουρὶ κατ' οὔς· εἴθαρ δὲ δι' οὐατος ᾗδ' ἐτέροιο
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχέκλον
 475 μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 πᾶν δ' ὅπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαθε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τέοντες
 ἀγκυῶν, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἐπείρειν
 480 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
 πρόσθ' ὀρώων θάνατον, ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτὲ
 σπονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείτο ταχυσθεὶς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ β' ἱέναι μετ' ἀμύμονα Πείρην υἱὸν,
 485 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. Ὁ δ' Ἀρηϊθον θεράποντα,
 ἀψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρηνον ὀξεί δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥστε· κυκλήθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεῖ ἄγκυα θεσπιδαῆς πῦρ
 οὔρεος ἀζαλόιο, βαθεῖα δὲ καλεῖται ὄλη,
 πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὧς ὅγε πάντῃ θύνε σὺν ἐγγχεῖ, δαίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας ἐὺρυμετώπους,
 τριβέμεναι κοῖ λευκὸν εὐκτιμένην ἐν ἄλωι·
 ῥίμψα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὧς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄρων
 500 νέρθεν ἅπας πεπάλιακτο, καὶ ἀντυχες αἱ περὶ δίφρον,
 ὃς ἀρ' ἀφ' ἵππεώνων ὀπλῶν ραθάμιγγες ἔβαλλον,
 αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἱεροῦ κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας· ἀάπτους.

si forte aliquis et mihi deorum adjutor est.

Nunc vero ceteros persequar, quemcunque deprehendero.

Sic locutus, Dryopem ferit ad cervicem mediam jaculo, ceciditque is ei ante pedes; ipse autem hunc quidem reliquit, Demuchum vero Philetoriden, fortemque magnumque, ad genu hasta percussum detinuit: huic quidem deinde, feriens ense magno, exemit animam.

Atque ille Laogonon et Dardanum, filios Biantis, ambos cum-impetu-adortus, e curru depulit in-terram, alterum quidem hasta percussum, alterum vero cominus ense feriens; Troem etiam Alastoriden: hic quidem obvis venerat, genibus, si-quo-modo sibi parceret, prehensis, et vivum dimitteret, nec se interficeret, aequalem-aetatem miseratus: demens; neque hoc sciebat, quod non persuasurus erat.

Handquaquam enim Achilles animo-miti vir erat, nec lenis, sed valde promptus: hic quidem ceperat manibus genua, cupiens precari, ille vero ense percussit ad jecur:

ei autem jecur excidit, et ater sanguis ex ipso sinu ei implevit, ipsique tenebrae oculos contexere, anima privato. Ille autem Mullum percussit prope-astans hasta ad aurem; moxque per aurem ivit alteram cuspis aerea: illeque Agenoris filium Echeclum medium ad caput ense feriit capulum-magnum-habente: totus autem incaluit ensis sanguine: huic vero oculos occupavit purpurea mors et fatum violentum.

Deucalionem autem deinde, ubi connectuntur nervi cubiti, hac illum caram per manum transfixit cuspis aerea: ipse vero illum manebat, manu gravatus, prae se videns mortem: ille autem gladio cervice percussa, procul cum-ipsa gales caput excussit; medulla vero vertebri exsiliit; ipse autem in terra jacuit extensus.

At ille profectus-est ire in eximium Pirei filium, Rhigmum, qui e Thracia glebosa venerat: hunc percussit medium telo, fixumque-est in pulmone aë; decidit autem e curru. Ille autem Areithoum famulum, retro equos convertentem, in-dorsum acuta hasta ferit, curruque deturbavit: turbati-sunt autem ejus equi.

Ut vero fertur-furens-per profundas convalles immane-ar-dens ignis] montis aridi; profunda autem crematur silva, et quaquaversus agilians ventus flammam contorquet: sic ille quaquaversus furens-ferebatur cum hasta, demoni par, occidendos insequens; fluebat autem sanguine terra nigra. Ut vero quum quis junxerit boves mares latis-frontibus, ut-triturent hordeum album bene-condita in area, citoque comminuuntur boum sub pedibus valde-mugientium: sic ab Achille acti magnanimo solidis-ungulis equi calcabant simul cadaveraque et clypeos: sanguine autem axis subtus totus sedatus-erat, et ambitus qui erant circa sellam-currus, quos ab equinis ungulis guttae aspergebant, atque a canthis: ille vero cupiebat gloriam referre, Pelides, cruentoque-pulvere sedabatur manibus invictis.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ.

Μάχη παραποτάμιοις.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐβρέιοις ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα διατμήσας, τοὺς μὲν πεδίοις δῶκεν
 πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
 ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἔκτωρ·
 τῇ β' οἶγε προχέοντο πεφυζότες· ἡέρα δ' Ἥρη
 πῖτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεις δὲ
 ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον, ἀργυροδίνην·
 ἐν δ' ἔπесον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 10 ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' 8θ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡερέθονται,
 φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀνάματον πῦρ,
 ὀρμενον ἑξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
 15 ὡς ὅτ' Ἀχὺλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 πλητὸ ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἴσος,
 φάσγανον οἷον ἔχων, καχὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικῆς
 ἄορι θεινομένων, ἐρυθθαίνετο δ' αἵματι ἔδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φύγοντες πιμπλᾷσι μυχοὺς λιμένους εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει δν κε λάβῃσιν·
 25 ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα [ρων,
 πτώσσουν ὑπὸ κρημνοῦς· Ὁ δ' ἐπεὶ κάμει χεῖρας ἐναί-
 λωτος ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λήξατο κούρους,
 ποιήν Πάτροκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος,
 τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότες, ἥτε νεβροὺς,
 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἑταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἀψ' ἐπόρουσε, δαιζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' οἰεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν βρά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεί χαλκῷ
 τάμνει, νέους ὀρηκας, ἴν' ἄρματος ἀντυχες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε διὸς Ἀχὺλλεύς.
 40 Καὶ τότε μὲν μιν Αἴημον εὐκτιμένην ἐπέρασεν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινὸς μιν εὐύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς διὰν Ἀρίσβην·
 ἔθεν ἐπεκπροφυγῶν πατρώϊον ἱεστὸ δῶμα.
 45 Ἐνδὲκα δ' ἥματι θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φλοισιν,
 ἄλθων ἐκ Αἰήμοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὐτὶς
 χερσὶν Ἀχὺλλῆος θεὸς ἐμβαλεν, ὅς μιν ἐμελλεν
 πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρεκς διὸς Ἀχὺλλεύς

ILIADIS XXI.

Pugna ad fluvium.

Sed ubi jam ad-vadum pervenerant pulcre-fluentis fluvii,
 Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter;
 ibi divisos, hos quidem ad-campum inaequebatur
 urbem versus, qua Achivi turbati fugerant,
 die superiori, quando furebat splendidus Hector:
 illac hi (Troj.) profundebantur trepida-fuga; caliginemque Je-
 no] expandit ante eos spissam, ut-inliberet ac dimidia-pars
 in fluvium volvebantur profundum, vorticibus-argenteis;
 inciderunt autem magno strepitu: sonitumque-dedere alta
 fluentia,] ripaeque circumcirca graviter gemuere: illi vero cum-
 fremitu] innatabant huc et illuc, agitati circa vortices.
 Ut vero quum *eractæ* (ab) impetu ignis locustæ evolant,
 ut-fugiant ad-fluvium: atque ardet indefessus ignis
 excitatus repente; illæ vero metu-perculsæ-cadunt in a-
 quam:] sic sub Achille *fugante* Xanthi vorticibus-profundis
 implebatur fluentum resonans mixtim equisque et viris.
 Sed ille nobilissimus hastam quidem reliquit illic in ripe
 acclinatam myricis; ipse autem insiliit, daemoni par,
 gladium solum habens, exitiæque animo meditabatur opera.
 Et feriebat quaquaversum: illorum vero gemitus excitabatur
 fœdus] ense dum-cædebantur, rubescebatque sanguine aqua.
 Ut vero a delphine ingenti *pellente* pisces alii
 fugientes, implent recessus-intimos portus stationibus-tuli,
 formidantes; omnino enim devorat, quemcunque cepit:
 sic Trojani fluvii per impetuoosi fluentia
 abdebant-se-perculsi sub crepidines. Ille vero ut lassatus-erat
 manibus cædendo,] vivos e fluvio duodecim legit juvenes,
 pisciculum de-Patroclo Menotiade mortuo.
 Hos eduxit foras metu-stupentes, tanquam hinnulos;
 ligavitque a-tergo manus scite-sectis loris,
 quæ ipsi ferebant in tortilibus tunicis:
 tradidit autem sociis deducendos cavas ad naves;
 at ipse iterum irruit, occidere cupiens.
 Illic filio Priami obvius-factus-est Dardanidæ,
 e fluvio fugienti, Lycaoni; quem olim ipse
 abduxerat, captum e patris viridario, invitum,
 nocturnus progressus: is vero caprifici acuto ære
 incidebat novos ramos, ut currus ambitus essent:
 ei autem improvisum malum supervenit divinus Achilles.
 Et tunc quidem ipsum in-Lemnum bene-habitatam vendidit,
 navibus abductum: ac filius Jasonis pretium dedit.
 Illinc vero hospes ipsum redemit, multaque dedit,
 Imbrius Eetion, misitque in divinam Arisben:
 inde is clam-effugiens paternam venit domum.
 Undecim autem dies animum oblectabat cum-suis amicis,
 reversus ex Lemno: duodecima vero ipsum rursus
 manibus Achillis deus injecit, qñi ipsum erat
 missurus in Orcum, etiam nolentem ire.
 Hunc igitur ut advertit pedibus-velox divinus Achilles

60 γυνὸν, ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
ἀλλὰ τὰ μὲν β' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρὼς
φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρόσθιν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν δρῶμαι·
65 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔφερον,
αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος,
οἷον δὴ καὶ δδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένον· οὐδὲ μιν ἔσχεν
πόντος ἄλλος πολίτης, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
90 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωχῆς ἡμετέροιο
γεύσεται, ὅρα ἰδῶμαι ἐνὶ φρεσίν, ἡδὲ δαίλω,
ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείμεν ἑλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
γῆ φυσίκος, ἥτε κατὰ κρατερὸν περ ἐρύκει.

Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
65 γούνων ἀφασθαὶ μεμιασὶν πέρι δ' ἦθελε θυμῷ
ἐκφυγεῖν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
Ἦτοι δὲ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
οὐτάμεναι μεμιαῶς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
κύφας ἔγχεϊν δ' ἄρ' ὑπερ νώτου ἐνὶ γατῇ
70 ἔσση, ἱεμένη χροὸς ἀμειναι ἀνδρομέοιο.

Αὐτὰρ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν Ἐλὼν ἑλίσσεται γούνων·
τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον οὐδὲ μεθεῖν·
καὶ μιν φωνήσας ἔπια πετέροντα προσηύδα· [σόν·

Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο, καί μ' ἐλθέ-
75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.
Πάρ γάρ σοι πρῶτον πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες εὐκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
καί μ' ἐπέρασσας, ἀνέυθεν ἀγῶν πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80 Νῦν δὲ λύμην τρίς τόσσα πορών· ἥως δέ μοι ἔστιν
ῥῆδε δωδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον ἐληλυῦθα,
πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῖξεν ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Μοῖρ' ὀλοή· μάλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
ὅς μὲ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυθᾶδιον δέ με μήτηρ
85 γείνατο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτω, ὅς Λελέγισσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σαντιόεντι.
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
τῆςδε δύο γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

90 Ἦτοι τὸν πρῶτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἔπει βάλες ὀξείῃ δουρί·
νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὅτω
σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἔπει β' ἐπελασά γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
95 μή με κτεῖν'· ἔπει οὐχ' ὁμογαστρίος Ἑκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἑταῖρον ἔφεφεν ἐνήϊα τε κρατερὸν τέ.

Ὡς ἄρα μιν Πρίαμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
λυσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμειλίκων δ' ὅπ' ἀκούσεν·

Νήπιε, μή μοι ὅποινα πιφάσκειο μῆδ' ἀγόρευε·
100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτρακλον ἐπισπείν αἰσιμον ἦμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κα θεός γε

nodum, sine galeaque et clypeo; neque habebat hastam;
sed ea quidem omnia humum abiecerat; conficiebat enim su-
dor] fugientem e fluvio, delassatioque genua subitus domabat:
indignatus inde dixit ad suum magnum animum:

Dii boni, sane ingens miraculum hoc oculis video:
profecto jam Trojani magnanimi, quos interfeci,
rursus resurgent ex infernis-tenebris caliginosis:
ut jam et hic venit, qui-effugit saevum diem,
Lemnum, in sacram venundatus: neque ipsum tenuit
pontus sali cani, qui multos invitos coercoet.
Sed agendum et hastae cuspidem nostrae
gustabit, ut videam in mente, et edocear,
utrum similiter et illinc reversurus-sit, an ipsum coercebit
terra alma, quae etiam fortem coercoet.

Haec animo-versabat manens: is vero prope eum venit at-
tonitus,] genua tangere cupiens; valde enim exoptabat animo
effugere mortemque exitialem et fatum nigrum.
Nempe hic quidem hastam longam sustulit, divinus Achilles,
percutere paratos: is autem currens-sublit et prehendit genua
pronus: hasta vero super dorsum in terra
stetit, cupiens corpore satiari humano.

Atque hic altera manus quidem prehensis supplicabat genibus,
altera vero tenebat hastam acutam, nec dimittebat;
et eum compellans verbis alatis allocutus-est:

Genua-amplexus-oro te, Achille; tu vero me respice, mei-
que miserere:] loco tibi sum supplicis, Jovis-alumne, reveren-
di.] Apud te enim primum gustavi Cereris fruges,
die illo, quando me cepisti bene-structo in viridario,
et me vendidisti, procul abductum a-patreque amicisque,
Lemnum in sacram; centumque-boum-pretium tibi peperit.
Nunc vero redemptus-fuero, ter tanta praestans: dies autem
mihi est:] hic duodecimus, postquam in Ilium veni,
multa perpressus: nunc vero me tuis in manibus posuit
fatum exitiale: video fere odio-esse Jovi patri,
qui me tibi rursus tradidit: brevis autem aevi me mater
peperit, Laothoe, filia Altæ senis,
Altæ, qui Lelegibus bellicosus imperat,
Pedasum excelsam tenens prope Satioentem.
Hujus autem habuit filiam Priamus, multasque etiam alias
ex-hac duo nati-sumus, tu vero ambos obtruncabis.
Nempe illum primos inter pedites domuisti,
deo-parem Polydorum, postquam percussisti acuta hasta;
nunc vero hic mihi malum erit: non enim puto
tuas manus me evitaturum, quoniam prope-adduxit deus.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua;
ne me interfice: quippe non uterinus-frater Hectoris sum,
qui tibi sodalem interemit mitemque fortemque.

Sic igitur eum Priami allocutus-est splendidus filius,
supplicans verbis; immitem autem vocem audivit:

Stulte, ne mihi pretia-redemptionis memora, neu narra.
Antequam enim Patrocius assecutus-esset fatalem diem,
tum aliquantum mihi pepercisse in animo gratius erat
Trojanis, et multos vivos cepi, et vendidi:
nunc vero non est qui mortem effugiat, quemquem deus

- Ἴλιον προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παῖδων.
 Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη δλοφύρεαι οὕτως;
 κάθ' ἔθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὁράς, ὅς σε καλὸς τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη—
 ἔσσεται ἢ ἡώς, ἢ δελιή, ἢ μέσον ἡμαρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμείο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
 ἢ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆϊν δισσῆ. [ἦτορ·
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας· Ἀχιλεὺς δέ ἐρυσσάμενος ἕϊφος δέξῃ,
 τυψὲ κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἰσω
 δὴ ἕϊφος ἀμφοτέρων· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 καί τοι ταβεί· ἐκ δ' αἶμα μελαν ῥέε, δεῦε δέ γαῖαν.
 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρε-
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευεν· [σθαι,
 Ἐνταυθοὶ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὥστευλῃν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκνηδέες· οὐδὲ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήεσται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 ὁ σὺν δινῆϊσι εἰσω ἄλδς εὐρέα κόλπον.
 Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρήν' ὀπαῖζει
 ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργάτα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσὶν ἄστου κιχέλομεν Ἰλίου ἱρῆς,
 ὁ μὲν μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεν κερατίζω.
 130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρὸς ἀργυροδίνης
 ἀρκέσει, ὃ δὴ δηθὰ πολέας ἱερύετε ταύρους,
 ζωὸς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέσθε κακὸν μόρον, εἰσὶν πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λογιὸν Ἀχαιοῦν.
 135 οὐς ἐπὶ νηυσὶ βοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμείο. [λον·
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δέ χολώσατο κηρόθι μέλ-
 ὤρμηθεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δέ λογιὸν ἀλᾶλοι.
 Τόφρα δέ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 140 Ἀστεροπαῖος ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 υἱεὶ Πηλεγόνο· τὸν δ' Ἀἴδιος εὐρυρέθρος
 γείνατο, καὶ Περῖβοια, Ἀκессαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ βα μίγῃ Ποταμός βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 145 ἔστη, ἔχων δύο δούρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 ἔκ' ἀνός, ἐπεὶ καχόλωτο δαίχταμένων αἰζῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊε κατὰ ῥέον οὐδ' ἔλειπεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, δ' μευ ἔτλης ἀντίος ἔλθειν;
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μάνει ἀντίωσιν.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνας προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάλυμε, τίη γενεὴν ἔρσειεις;
 εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριδύλου, τηλόδ' ἐούσης,
 155 Παιόνας ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰληθῆθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,

ante Ilium meas in manus conjecerit,
 et omnium Trojanorum, præcipue autem Priami filiorum.
 Sed, amice, morere et tu : cur lamentaris ita?
 occubuit et Patroclus, qui tamen te multo præstantior.
 Non vides, qualis et ego, pulcerque, magnusque?
 patris vero sum eximii, deaque me peperit mater :
 verum instat tamen et mihi mors et fatum violentum
 (fuerit seu aurora seu crepusculum, seu merides),
 quando quis et mihi Marte animum auferet,
 sive is hasta percusserit, sive a nervo sagitta.
 Sic dixit : illius vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
 hastam quidem dimisit, conseditque manibus passis
 ambabus : Achilles vero stricto ense acuto
 percussit ad claviculam prope cervicem ; totus autem ei intro
 subijt ensis anceps : ipse vero pronus in terra
 jacebat extensus : ac sanguis ater effluebat, rigabaturq. terra.
 Illum vero Achilles in-fluvium, prehensum pede, misit te-
 rendum,] et super eo glorians verba alata profatus est :
 Istic nunc jace inter pisces, qui tibi vulneris
 sanguinem delambent, sine metu ; neque te mater
 impositum lectis deflebit ; sed Scamander
 feret vorticosus in maris latum sinum.
 Saliens aliquis per undam, nigram ventis-horrescentem sa-
 perficiem subijit] piscis, qui comederit Lycæonis albam pi-
 guedinem.] Pereatis, donec urbe potiamur Ilii sacra,
 vos quidem fugientes, ego vero a tergo contrucidans insequar.
 Nec vobis vel Fluvius late-fluens, vorticibus argenteis
 proderit, cui jam diu multos sacrificatis tauros,
 vivosque in vortices demittitis solidis-ungulis equos.
 Sed et sic peribitis dira morte, usque dum omnes
 lueritis Patrocli cædem et perneciam Achivorum,
 quos ad naves veloces interfecistis, absente me.
 Sic dixit : Fluvius autem iratus est in corde vehementius ;
 agitabatque in animo, quomodo cessare faceret a labore belli
 divinum Achillem, a Trojanisque perneciam averteret.
 Interea autem Pelei filius, tenens longa-umbra hastam,
 Asteropæo insiliit, interficere cupiens,
 filio Pelegonis : illum autem Axius latis-fluentis
 genuit, et Peribœa, ACESSAMENI filiarum
 natu-maxima : huic enim mixtus est Fluvius vorticibus pro-
 fundis.] In-hunc Achilles insiliit : hic vero adversus e-fluvio pro-
 diens] constitit, tenens duas hastas : animos autem ei præcor-
 diis indidit] Xanthus : quippe indignabatur de cæsis juveni-
 bus,] quos Achilles cædebat per fluentum, nec miserabatur.
 Hi vero ut jam prope erant in alterum alter vadentes,
 illum prior affatus est pedibus-velox divinus Achilles :
 Quis, unde es virorum, qui mihi ausus es obvius venire?
 infelicium vero filii meo robori occurrunt.
 Hunc vero Pelegonis allocutus est splendidus filius :
 Pelide magnanime, cur genus me meum interrogas?
 Sum ex Pæonia glebosa, longe sita,
 Pæonas viros ducens longis-hastis-armatos ; hæc autem mihi
 nunc] aurora undecima, postquam in Ilium veni.
 Ac mihi genus est ex Axio late-fluente,

[Ἀχαιοῦ, θεὸς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἔχουσιν,]
 θεὸς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 160 γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς
 Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῇ δούρατι ἀμφίς
 ἥρωος Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρω μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρω μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα καλαινέφες· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλλεύς μελίην ἰθυστίωνα
 170 Ἀστεροπαῖρ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσουπαλῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελιον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρις μὲν μιν παλέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρις δὲ μεθήκε βῆλ'· τὸ δὲ τέτατον ἤθελε θυμῷ
 αἶψα ἐπιγνάμψας δόρυ μελιον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλλεύς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλὸν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 ἄσθμαίνοντ'· Ἀχιλλεύς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν δρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάρηξε καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω χαλεπὸν τοι ἐρίσθενός Κρονίωνος
 185 παῖσιν ἐρίζεσθαι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῦτι.
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρόντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχόμεαι εἶναι.
 Τί τέκε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσειν μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρήντων,
 κρείσσειν δ' αὖτε Διὸς γενετὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραίσμεῖν ἄλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοπαρῖζει,
 195 οὐδὲ βαθυβρέτταο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,
 ἔξ οὔ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 ἀλλὰ καὶ θεὸς δαΐδουκε Διὸς μεγάλῳ κεραυνὸν,
 δεινὴν τε βροντὴν, ἔτ' ἀπ' οὐρανὸθεν σμαρχνήσῃ.
 200 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δαίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἔγχλυες τε καὶ ἰχθύες ἄμπεπνόντο,
 δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπιπεφρίδιον λαίροντες.
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποχορυστάς,
 οἳ ῥ' ἐπὶ παρ ποταμὸν πεφοβῆατο δινῆεντα,
 ὥς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέειν ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἔνθ' ἔλε Θερασίοχόν τε Μυδωνά τε Ἀστυπυλὸν τε,
 210 Μνηστῶν τε Θρασίων τε καὶ Αἰνίων ἡδ' Ὀφελέστην·
 καὶ νύ κ' ἐπὶ πλόνας κτάνε Παίονας ὠκύς Ἀχιλλεύς,

[Axio, qui pulcerrimam aquam per terram fundit,]
 qui genuit Pelegonem inclytum hasta; hunc autem me aiunt
 genuisse: nunc vero pugnemus, splendide Achilles.
 Sic dixit minitans: at sustulit divinus Achilles
 Peliacam fraxinum; ac simul hastis utrinque (*ex utraque ma-*
nu) heros Asteropæus: quippe ambidexter erat:
 et altera quidem hasta scutum percussit, nec penitus
 perrupit scutum; aurum enim prohibuit, dona dei:
 altera vero eum *ad* cubitum strictum percussit manus
 dextræ; exsiliit autem sanguis ater: ipsa vero super eum
 terræ infixæ est, cupiens corpore se-satiare.
 Secundus vero Achilles fraxinum recta-volantem
 in-Asteropæum immisit, occidere cupiens.
 Et ab-hoc quidem aberravit; at altam percussit ripam,
 medio-tenus autem impegit ripæ fraxineam hastam.
 Pelides vero, ense acuto extracto a femore,
 saliit in eum ardenti-animo: at ille fraxinum Achillis
 non poterat e crepidine evellere manu robusta.
 Ter quidem ipsam concussit, extrahere cupiens;
 ter vero remisit vi: at quarto, parabat animo
 frangere incurvatam hastam fraxineam Æacidæ;
 sed ante Achilles cominus ense animam ei abstulit.
 Ventrem enim ei percussit ad umbilicum: atque omnia
 effusa sunt in-terram intestina; ipsique continuo tenebræ o-
 culos contexere] anhelanti: Achilles vero in pectora æruens,
 armaque detraxit, et glorians verbum dixit:
 Jaceto sic: arduum tibi præpotentis Saturni
 cum-filiis contendere, e-Fluvio licet genito.
 Dicebas tu quidem Fluvii genus te esse late-fluentis;
 at ego genus magni Jovis glorior me esse:
 genuit me vir multis imperans Myrmidonibus,
 Peleus Æacides; ipse vero Æacus ex Jove erat.
 Quo potentior quidem Jupiter Fluvii in-mare-fluentibus:
 eo potentius itidem Jovis genus, quam-Fluvii est.
 Etenim tibi Fluvius certe adest magnus, si potest quid
 prodesse; sed non licet cum-Jove Saturnio pugnare.
 Huic neque rex Acheloius æquiparatur,
 nec profunde-fluentis ingens vis Oceani,
 ex quo-tamen omnes fluvii, et omne mare,
 et omnes fontes, et putei alti fluunt:
 sed et is metuit Jovis magni fulmen,
 horrendumque tonitru, quando de cælo fragorem-dederit.
 Dixit, et e crepidine evulsit æream hastam.
 Illum vero ibidem reliquit, postquam caram animam abstu-
 lerat,] jacentem in arenis: adliebat autem ipsum nigra aqua.
 Circa-eum quidem anguillæque et pisces occupati-erant,
 pinguedinem carpentes, renibus-obtensam detondentes.
 At ille profectus est ire ad Pæonas bellatores-equestres,
 qui adhuc juxta fluvium fugiebant vorticosum,
 ut viderunt illum fortissimum in aspera pugna
 manibus sub Pelidæ et ense violenter domitum.
 Tunc interfecit Thersilochumque Mydonemque Astypylum-
 que,] Mnesumque Thrasiumque et Ænium, et Ophelestem:
 et adhuc plures interemisisset Pæonas velox Achilles

- εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ἀνέρι· εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·
 ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἰσὺλα βῆζει
 215 ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῳᾶς ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἑμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέγμερα βῆξε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκῶν ἐρατεινὰ βέεθρα·
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διάν,
 220 στείνόμενος νεκῆεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. [Λεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις.
 Τρῳᾶς δ' οὐ πρὶν λήξω υπερφιλάους ἐναρίζων,
 225 πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι περὶρηθῆναι
 ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσειται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἄργυροτόξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
 230 εἰρύσσο Κρονίωνος, δ' τοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν,
 Τρῳαί παρυστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσέκοεν ἔλθῃ
 δεῖλος ὅψι δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίθωλον ἄρουραν.
 Ἥ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· δ' δ' ἐπέσσυτο, οἰζματι θυῶν·
 235 πάντα δ' ὄρινε βέεθρα κυκώμενος· ὥς τε νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ βα κατ' αὐτὸν ἔλις ἔσαν, οὐδ' ἑκτάν' Ἀχιλ-
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἦν τε ταῦρος, [Λεύς.
 χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σώω κατὰ καλὰ βέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖσιν μεγάλησιν.
 240 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κύμα,
 ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἴχε στήριξασθαι. δ' δ' ἐπέλεην ἔλε χερσὶν
 εὐφρέα μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἔριπτοῦσα,
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ βέεθρα
 245 ὄζοισιν πυκνιοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν,
 εἰσὼ παῖσ' ἔριπτοῦσ'· δ' δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 ἦϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραϊνωῖσι πέτεσθαι,
 δέϊσας. Οὐδέ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινίων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 διὸν Ἀχιλλῆα, Τρῳέσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δοῦρος ἔρωη,
 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μελανός, τοῦ θηρητῆρος,
 ἐκθ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἦϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 255 σμερδαλέον κονάβειν· ὑπαιθα δὲ τοιοῦτο λιασθεὶς
 φεύγ', δ' δ' ὅπισθε βῆων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ' ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὑδατὶ ῥόον ἡγεμονεύη,
 χερσὶ μάκρῃσιν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὅπρ' ὑψηλίδες ἅπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὄκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χώρῳ ἐνι προαλεί, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κυχίσσαςτο κύμα ῥόοιο,
 καὶ λαϊψήρῳ δόντα· θεοὶ δὲ τε φέρονται ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσα κ' δ' ὀρμήσειε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεὺς

nisi iratus cum affatus esset Fluvius vorticibus profundis,
 viro se postquam assimilaret ex altoque dixisset vortice:

O Achille, præ aliis quidem vincis, præ aliisque indiga
 facis] hominibus: semper enim tibi auxiliantur dii ipsi.
 Si tibi Trojanos dedit Saturni filius omnes perdere,
 ex me saltem exi-et per campum ardua patrato.

Referta enim jam sunt mihi cadaveribus amara flucta;
 nec prorsus aliqua possum effundere fluctus in mare divinum,
 angustatus cadaveribus; tu autem interficis exitiose.

Verum age jam et desiste; stupor me tenet, princeps virorum.

Hunc autem respondens allocutus est pedibus celer Achil-
 les:] erunt hæc, Scamander Jovis-alumne, ut tu jubes.
 Trojanos tamen non ante desinam superbos interficere,
 quam.concludero eos in urbem, et cum-Hectorem periculum-
 fecero] contra-stando, utrum me domabit, an ego ipsum.

Sic fatus, in-Trojanos irrui, dæmoni par.

Et tunc Apollinem allocutus-est Fluvius profundis-vorticibus:

Dii boni! Argenteo-arcu-insignis, Jovis fili, non tu-sane con-
 silia] observasti Saturni, qui tibi multis admodum mandavit,
 Trojanis adesse et opem-ferre, usque-dum venires
 sol-vespertinus sero occidens, obumbraretque glebosa arva.

Dixit, et Achilles quidem hasta-inclytus inasilit medio,
 a-crepidine proruens; ille vero concitus-ingruit, tumidis-flu-
 cibus furens;] omniaque commovit fluentia turbidos: im-
 peditque mortuos] multos, qui in eo affatim erant, quos occi-
 derat Achilles.] Hos ejecit foras, mugiens tanquam taurus,
 in-terram: vivos autem alios servavit in pulcris fluentis,
 occultans in vorticibus profundis magnis.

Horrenda vero circum Achillem turbida constitit unda;
 urgebatque scuto incumbens fluctus; nec pedibus
 poterat se-stabilire. At ulum prehendit manibus
 adultam, magnam: ea autem radicitus procidens,
 crepidinem totam disjecit, repressitque pulcra fluentia
 ramis densis: junxit vero tanquam-ponte illum ipsum (tu-
 vium),] intro tota prolapsa: isque e voragine prosilens,
 festinavit per-campum pedibus rapidis volare,
 percussus. Necdum destitit magnus deus, sed surrexit in il-
 lum,] in-summo-nigricans, ut ipsum arceret a-bellico-labore,
 divinum Achillem, Trojanisque exitium averteret.

Pelides vero saltu-refugit, quantum est in hasta jactus,
 aquilæ impetus habens nigri, illius venatricis,
 quæ simul fortissimæque et celerrima est volucrum:
 huic similis ruit, circa pectus autem æs
 horrendum resonabat: oblique vero ab-illo declinans
 fugiebat, et ille a-tergo fluens sequebatur magno sonito.

Ut vero quum vir aquilex a fonte aquis-nigris
 per plantas et hortos aquæ rivum deducit,
 manibus ligonem tenens, e-sulco obices ejiciens;
 et hac quidem (aqua) profuente, subtus calculi omnes
 agitantur; hæc autem cito defluens murmurat
 loco in declivi, præcurritque etiam ipsum doctorem:
 sic perpetuo Achillem insequatur unda fluvii,
 velocem licet: dii vero potentiores mortalibus.

Quoties autem conaretur pedibus-velox divinus Achilles

στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνόμεναι, εἰ μιν ἅπαντες
 ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῆμα Διιπτερός ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὕψοσε ποσσὶν ἐπῆδα,
 270 θυμῷ ἐνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 λάβρος, ὑπαιθα βέων, κονίνη δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὦμῳξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὕτως με θεῶν ἔλσεινδ' ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὕτως μοι τόσον αἰεὶς Οὐρανόωνων,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἐθέλγειν·
 ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
 λαυσηροῖς ὀλέσθαι· Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. [στος·
 280 τῷ κ' ὄφελ'·] Ἐκτωρ κτείνει, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἀρι-
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο δλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
 ὃν βρά τ' ἐναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρῶσσιν ἐτίκτιν·
 χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοστήθων·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λήην τρέμῃ ἤτε τι τάρβει·
 τόλῃ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρβόθω εἰμὲν,
 290 Ζητὸς ἐπαινέσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφῆσει, σὺ δὲ εἴσεται αὐτός.
 Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶε καὶ πίθηαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 πρὶν κατὰ Πιόφι κλυτὰ τεύχεα λαθὼν ἔλσαι
 Τρωϊκῶν, ὅς κε φύγησι. Σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν· διδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντες μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή —
 300 ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐχυμένοιο·
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίχτα μένων αἰχλῶν
 πλῶον, καὶ νέκυες. Τῷ δ' ὕψοσε γούνατ' ἐπῆδα
 πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἀν' ἰδύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 εὐρυρέων ποταμὸς· μέγα γὰρ σθένος ἐμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ δν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 χέετο Πηλεΐνι, κόρυσσε δὲ κῆμα ῥόοιο,
 ὕψος ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέχλετ' αὔσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι βέεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγῶν, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 ἴσθη δὲ μέγα κῆμα· πολλὸν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 ἰστροῦν καὶ λάων, ἵνα παύσοιεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βῆην χρατισμῆμεν, οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μᾶλα νειοῖσι λίμνης
 κείσετ' ὅτ' ἰλῦος κεκαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτὸν
 εἰλῶσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιγχεύας

stare contra, et cognoscere, an ipsum omnes
 immortales in-fugam-agerent, qui cœlum latum tenent :
 toties ipse magnus fluctus a-Jove-fluentis fluvii
 alluebat humeros desuper : is autem in-altum pedibus salie-
 bat,] animo afflictus : fluvius vero subtus genua domabat
 rapidus, oblique fluens, pulveremque subtrahabat pedibus.
 Pelides autem ejulavit, intuitus in cœlum latum :

Jupiter pater, ut nullus me deorum miserabilem sustinet
 ex fluvio eripere ; in-posterum vero vel quidvis patiar.
 Alius autem nullus mihi tantum in-culpa celestium,
 quantum mea mater, quæ me mendacis delinivit ;
 quæ me dicebat Trojanorum sub mure armatorum
 velocibus peritulum-esse Apollinis jaculis.
 Utinam me Hector occidisset, qui hic nutritus-est fortissimus :
 tum fortis quidem me occidisset, fortemque occisum-spoli-
 asset.] Nunc autem me ingloria morte fatale-est corrip-
 tum conclusum in magno fluvio, tanquam puerum subulcum,
 quem torrens-in-angusto obruerit hieme transeuntem.

Sic dixit : hinc autem valde cito Neptunus et Minerva
 stetero prope accedentes, corpore autem hominibus se-assi-
 milarant ;] manuque manum prendentes, confirmarunt eum
 verbis.] Inter-quos sermonem orsus-est Neptunus terræ-con-
 cassor:] Pelide, neu jam nimis trepida, neu quid turbare :
 tales enim tibi nos ex-diis auxiliatores sumus,
 Jove approbante, ego et Pallas Minerva :
 quoniam haud tibi a-Fluvio certe domari fatale est ;
 sed hic quidem cito desinet, tu vero videbis ipse.

At tibi prudenter suggeremus-consilium, si modo parueris :
 ne prius abstineas manus ab-omnibus-seque-gravi pugna
 quam in Ilii inclytos muros populum concluderis
 Trojanum, quicunque effugere-possit : tuque, Hectori anima
 crepta,] retro ad naves ito : damus vero tibi gloriam referre.

Hi igitur sic locuti ad immortales abierunt.
 At ille ivit (valde enim deorum impellebat eum præceptum)
 in campum : hic vero totus inundabatur aqua effusa :
 multa autem arma pulcra prelio-cæcorum juvenum
 fluitabant, et cadavera : illius autem in-altum genua exsili-
 bant] adversus fluctum ruentis recta ; neque eum tenuit
 late-fluens fluvius ; magnus enim robur immiserat Minerva.
 Nec Scamander remisit suam vim, sed adhuc magis
 irascebatur Pelidæ, tumefaciebatque undam fluenti,
 in-altum sublatus : Simoentem vero hortabatur vociferans :

Care frater, robur viri ambo certe
 cohibeamus : quoniam mox urbem magnam Priami regis
 evertet ; Trojani vero in pugna non manebunt.
 Sed auxilium-fer celerrime, et imple fluenta
 aqua ex fontibus, omnesque concita rivos ;
 erige vero magnam undam : et multam turbam excita
 truncorum et lapidum, ut compescamus ferocem virum,
 qui jamdudum vincit ; animoque-agitat is paria diis.
 Aio enim nec vim illius profuturam, nec formam,
 neque illa arma pulcra, quæ alicubi in-immo-fundo voraginis
 jacebunt a limo tecta : quin eum ipsum
 involvam arenis affatim, sabulo circumfuso

- 320 μυρίον, οὐδέ οἱ δοτὲ ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
ἀλλ' εἶναι τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετυύζεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος, ὑφ' ὅσῃ θύων,
325 μορμύρων ἀρρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διιπετέος ποταμοῖο
ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρε Πηλεΐωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' εὖσε, περιδδείσας Ἀχιλλῆϊ,
μή μιν ἀποέρσει μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
330 Αὐτίκα δ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
Ὅρσσο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήντα μάχῃ ἤσκομεν εἶναι·
ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκο δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο
335 εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν,
ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
φλέγμα κακὸν φορέουσα. Σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὀχθαῖς
δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
μελιχχοῖς ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρείῃ·
340 μὴ δὲ πρὶν ἀπόπαιε τὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἂν δὴ
φθέγοιμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καί εἰ νεκροὺς [λεύς·
πολλοὺς, οἳ ἄρα κατ' αὐτόθ' ἔλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλ-
345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ἐπ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἄλωτῃν
αἰὲρ ἀνέξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθεῖρῃ·
ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκροὺς
κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
350 Καίοντο πετέαι τε καὶ ἰτέαι ἡδὲ μυρίκαι,
καίετο δὲ λωτός τ' ἡδὲ θρύον ἡδὲ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ βέεθρα ἔλις ποταμοῖο πεφύκει·
τεῖροντ' ἐγγυλεύς τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
οἳ κατὰ καλὰ βέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
355 πνοιῇ τεϊρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο.
Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἡφαιστ', οὗτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῖζειν,
οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
360 ἄστος ἐξελάσει. Τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ, πυρὶ καϊόμενος ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ βέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
κνίσῃ μαλδόμενος ἀπαλοτρεφὲς σιάλοιο,
πάπτοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
365 ὥς τοῦ καλὰ βέεθρα πυρὶ φλέγτο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
οὐδ' ἐθέλε προρέειν, ἀλλ' ἰσχετο· ταῖρε δ' αὐτμῇ,
Ἡφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. Αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
πολλὰ λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κῆδειν
370 ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίας εἰμι,
ὅσσην οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ καλεῖς·
παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. Ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,

immensae; neque ejus ossa acient Achivi colligere: tantam ei colluviem desuper obtendam. Ibidem ei et sepulcrum factum-erit, nec quicquam ei opus erit humatione, quando ei exsequias-facient Achivi.

Dixit, et ingruit in-Achillem turbidus, in-altum furas, mugiens spumaque, et sanguine, et cadaveribus. Purpurea vero continuo unda a-Jove-fluentis fluvii stabat elevata, et rapiebat Peliden.

Juno autem alte clamavit, admodum-timens Achilli, ne ipsum abriperet magnus Fluvius vorticibus-profundis. Statim vero Vulcanum allocuta-est, suum carum filium:

Exsurge-ad-certamen, Vulcane, mi fili: contra te enim Xanthum vorticosum in-pugna existimamus-parem esse: verum opem-fer citissime, ostentaque flammam multam.

Verum ego Zephyri et velocis Noti ibo e mari gravem excitatura procellam, quae Trojanorum capita et arma comburat, incendium exitiale ferens. Tu vero Xanthi praeter ripas arbores ure, et ipsum immitte igni; nec te omnino blandis verbis avertat, et (sive) minis: neque ante cohibeas tuam vim, quam ubi jam loquar ego clamans; tunc compesce indefessum ignem.

Sic dixit-Vulcanusque jaculabatur immane-ardentem ignem. Primum in campo ignis accendebatur, cremabatque mortuos multos, qui in eo affatim erant, quos occiderat Achilles: totus vero siccatus-est campus, coercitaque splendens aqua. Ut vero quum autumnalis Boreas recens-irrigatam aream statim exsiccaverit; gaudetque, ipsum quisquis de-more-colit: sic exsiccatus-est campus lotus, ac mortuos exussit; jamque in fluvium vertit flammam collucentem. Urebantur ulmique et salices, ac myricae: urebatur lotusque, atque ulva, ac cyperus, quae circum pulcra fluentia fluvii affatim nascebantur: laborabant anguillaeque, et pisces, qui per vortices, qui per pulcra fluentia urinabantur huc et illuc, spiritu laborantes ingeniosi Vulcani.

Urebatur et vis Fluvii, verbaque fecit et elocuta-est:

Vulcane, nullus tibi certe deorum potest ex-aquo certare, neque ego tecum quidem sic igne ardenti pugnavero. Desine-a-certamine: Trojanos vero vel statim divinus Achilles urbe expellat: quid mihi cum-contentione et auxilio?

Dixit, igne ardens: ebulliebant autem pulcra fluentia. Ut vero lebes fervet intus, dum-urgetur igne multo, adipem liquefaciens saginati porci, undique exaestuans, subtus vero ligna sicca jacent: sic hujus pulcra fluentia igne ardebant, bulliebatque aqua; nec animus-erat profluere, sed inhibebatur: infestabat vero vapor.] Vulcani per-vim ingeniosi. At ille Junonem, multis supplicans, verbis alatis allocutus-est:

Juno, cur tuus filius in-neum fluentum incubat, infestatur] hoc praeter ceteris? non sane tibi ego tantum in-culpa sum, quantum ceteri omnes dii, quotquot Trojanis auxiliaiores. Sed certe quidem ego desistam, si tu jubes: desistat vero et hic. Ego autem insuper et hoc jurabo,

μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσι νεικῆσιν καὶ δὴν ἤμαρ,
 376 μὴ δ' ὅπρ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καί ωσι δ' Ἀργῆϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσφώνεσεν, θν φίλον υἱόν·
 Ἥφαιστε, σγέο, τέκνον ἀγαλλέες· οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσιπιδᾶες πῦρ·
 ἀφρορῶν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ βέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθη· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέεος βεβριθυῖα,
 ἀργαλέῃ· δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγαλῶ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρείᾳ χθών·
 ἄμφι δὲ σάλπιγγεν μέγας οὐρανός· Αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἤμενος Οὐλύμπῳ· ἔγλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 γηθοσύνη, θοὶ δ' ὄρετο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἳ οὐκ εἴτε δὴρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἀρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ οὐνείδιον φάτο μῦθον·
 Τίπτε' αὐτ', ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυλαύνεις,
 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἥ οὐ μέμνη, σπε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκε
 οὐτά μιναι; αὐτῇ δὲ πανόφιν ἔγχος ἐλοῦσα,
 ἰθὺς ἔμευ ὥσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδασαι;
 Τῷ σ' αὖ νῦν ὁῶ ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἶπεν οὕτωςε κατ' ἀσπίδα θυσανόεσσαν,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 τῇ μιν Ἀρης οὕτωςε μαιφόνος ἔρχει μακρῷ.
 Ἥ δ' ἀναχασσάμενη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 405 τὸν δ' ἄνδρας πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης·
 τῷ βάλε θυρῶν Ἀρησιν κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπτά δ' ἐπέσχε πελεθρα πεσών, ἐκόνισσε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καὶ μιν ἔπευχόμενη ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·
 410 Νηπύτι', οὐδὲ νῦν πῶ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 εὖχομαι· ἔγῳν ἔμμεναι, σπε μοι μένος ἰσοφαιρῖζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτινοῖς,
 ἥ τοι χωομένη κακὰ μῆδετα, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφάλοισιν ἀμύνεις.
 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσπε φαινώ.
 Τὸν δ' ἄγε χεῖρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγειρετο θυμὸν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσήδα·
 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἀρησιν
 δήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 καὶ ῥ' ἐπεισασμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀμφω καῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυδοτείρῃ·
 ἥ δ' ἄρ' ἔπευχόμενη ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευεν.

nunquam pro Trojanis *me* depulsurum-ope-allata malum
 diem;] ne quando quidem Troja exitiali igne tota cremabitur
 incensa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
 Et quum hoc audisset dea candidis-ulis Juno,
 confestim Vulcanum allocuta-est, suum carum filium :
 Vulcane, abstine, fili inclyte : haud enim par-est
 immortalem deum ita mortalium gratia torquere.
 Sic dixit : Vulcanus autem exstinxit immane-ardentem ignem;
 ac reflua continuo unda dejecit-ee in-pulcros rivos.
 Ac postquam Xanthi domita-erat vis, hi quidem postea
 quieverunt : Juno enim eos coercuit, irata quidem.
 Ceteris vero diis contentio incidit gravis,
 dura : in-diversa vero iis in praeordiis animus ferebatur :
 concurrerunt autem ingenti tumultu, remugitque lata tellus ;
 circumque clangorem-dedit magnum caelum. Audivit autem
 Jupiter] sedens in-Olympo ; risitque ei suum cor
 laetitia, ut vidit deos certamine congredientes.
 Tum il non-amplius diu seorsum-stetere : incepit enim Mars,
 clypeorum-perforator, et primus in-Minervam irrui, *aeream*
 hastam tenens, et probrosa dixit verba :
 Cur iterum, o impudentissima, deos ad-certamen commit-
 tis,] audaciam exitiosam habens, magnus autem te animus
 exstimulavit?]annon recordaris, quando Tydiden Diomedem
 impulsisti,] ut-me vulneraret? ipsaque fulgida hasta sumta,
 recta in-me adegisti, et corpus pulcrum dilacerasti?
 Ideo te vicissim nunc puto luituram-esse quanta in-me fecisti.
 Sic fatus, percussit eam in scutum fimbriatum,
 horrendum, quod ne Jovis quidem domuerit fulmen :
 in-hoc eam Mars percussit caede-inquinatus hasta longa.
 Illa vero retro-cedens saxum prehendit manu robusta,
 jacens in campo, nigrum, asperumque, magnumque,
 quod homines prisci posuerant, ut-esset terminus arvi :
 hoc percussit impetuoso Martem ad cervicem, solvitque
 membra.] Septem atque is occupavit jugera stratus, foedavit-
 que-pulvere crines;] armaque circumsonuere : risit vero Pallas
 Minerva,] et eum, glorians, verbis alatis allocuta-est :
 Stulte, ne adhuc quidem sensisti, quanto fortio-rem
 glori-ior ego *me* esse, quod mihi vires *tuas* opponis.
 Sic tuæ matris furias lueris,
 quæ tibi irata mala machinatur; quod Achivos
 deseruisti, ac Trojanis superbis auxilio-es.
 Sic igitur locuta, avertit oculos lucidos.
 Hunc vero abduxit manu prehensum Jovis filia Venus,
 crebro admodum suspirantem : aegre autem is collegit ani-
 mum.] Hanc vero ut advertit dea candidis-ulis Juno,
 statim Minervam verbis alatis allocuta-est :
 Dii boni, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 et vero rursus illa impudentissima abducit hominum-pernici-
 em Martem] infesto et prælio per tumultum : at insequere.
 Sic dixit : Minerva autem impetu-insequebatur, gaudebatque
 animo;] et irruens in *Venerem* ad pectora manu robusta
 percussit : ejus autem ibi soluta-sunt genua et carum cor.
 Illi itaque ambo jacebant in terra alma :
 hæc vero super-its-glorians verba alata dixit :

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσι νῆες ἄρωγοι,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργεῖοισι μαχολάτο θυρηκτῆσιν,
 430 ὧδ' ἔτε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτῃ
 ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώουσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἔπαυσάμεθα πολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέραντες εὐκτῖμενον πολλοῖεθρον.

Ὡς φάτο· μείδισεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἑννοσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ δίσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 ἀρξάντων ἐτέρων τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ' ἅμα χητὶ
 ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατέας δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 440 καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα ὀίδα.
 Νηπύτι, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· οὐδέ νυ τῶν περ
 μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 μῶνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 πὰρ Διὸς ἔλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἑνιαυτὸν,
 445 μισθῷ ἐπὶ ῥητῶν· ὃ δὲ σημαίνειν ἐπέτελλεν.
 Ἥτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεύχος ἔδειμα,
 εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἔν' ἀρρήκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βοῦς βουκολέεσσκες
 ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὕληεσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέας ἤραι
 ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἐκπαῖγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν δγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν
 δῆσειν, καὶ περὰ νῆσων ἔπι τηλεδαπάνων·
 455 στεῦτο δ' ὄγ' ἄμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀφορβοὶ κίομεν κεκοτηγὸς θυμῷ,
 μισθοῦ χυόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἔτελεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεται χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 πειρή, ὅς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπώλωνται
 460 πρόχῳ κακῶς, σὺν παῖσι καὶ αἰδοῖς ἀλόχοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἑννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαφρόνα μυθήσαιο
 ἔμμεναι, εἰ δὴ σοῖγε βροτῶν ἔνεκα πολολεμῶ,
 δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 ζαφλεγέας τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. Ἀλλὰ τάχιστα
 παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ θηριασθῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἰδέτο γὰρ βα
 πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτῃ μάλα νεῖκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείον φάτο μῦθον]
 Φεύγεῖς δὴ, Ἑκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλειον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτι, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 μή σε νῦν ἐτι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 ὑχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντιόων πολεμίζειν.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὕτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοῖα παράχοιτις
 480 [νεῖκεσεν Ἰσχυαίραν ὀνειδείους ἐπέεσσιν]

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύων ἄδδεις, ἀντ' ἐμῷ

Tales nunc omnes, quotquot Trojanis auxiliatores,
 sint, quando cum-Argivis pugnent armatis,
 et aequae audaces et sustinentes, ac Venus
 venit Marti auxiliatrix, meo robori occurrens:
 tum prorsus jam pridem nos destitissemus a-pugna,
 Illi eversa bene-aedificata urbe.

Sic dixit: subrisit autem dea candidis-ulis Juno.

At Apollinem allocutus-est rex Concussor terrae:

Phoebe, cur jam nos seorsum-stamus? neque par-est,
 quum-coeperint alii: hoc quidem turpe, si sine-pugna
 redierimus in Olympum, Jovis ad ere-fundatam domum.
 Incipe; tu enim es natu junior: non enim mihi-quidem
 honestum, quippe-qui prior natus-sum, et plura cognovi.
 Stulte, ut mento-cassum cor habes! nec prorsus eorum
 recordaris, quot jam passi-sumus mala circa Ilium
 soli nos deorum, quum superbo Laomedonti
 a Jove profecti operam-locavimus in annum,
 mercede condita; is autem praecipiens mandata-dabat.
 Nempe ego Trojanis circa urbem muros aedificavi
 latosque et admodum pulcros, ut inexpugnabilis urbs esset:
 Phoebe, tu vero pedes-traheñtes camuros boves pascebas
 Idae in saltibus multas-convalles-habentis, silvosae.
 Sed quum jam mercedis terminum gratissimae Horae
 attulerunt, tunc nos vi-fraudavit mercede tota
 Laomedon violentus, minatusque dimisit.
 Tibi quidem is minabatur pedes et manus desuper se
 ligaturum, et venditurum insulas in longinquas:
 affirmabatque idem utrisque se abscissurum aures aere.
 Nos vero continuo revertebamur, irato animo,
 ob-mercedem indignantes, quam pollicitus non persolvit.
 Ob-hoc jam nunc populo gratificaris; nec nobiscum
 tentas, ut Trojani fedifragi pereant
 funditus male, cum filiis et pudicis uxoribus.

Illum vero vicissim allocutus-est rex sagittans Apollo:
 Neptune, haudquaquam me prudentem dixeris
 esse, si jam tecum mortalium gratia dimicem,
 miserorum, qui foliis similes, interdum quidem
 admodum-vegeti sunt, terrae fructu vespentes,
 interdum vero pereunt exanimis. Sed citissime
 desistamus a-pugna; at illi ipsi praeliantor.

Sic igitur locutus retro se-vertit; verecundabatur enim
 cum-patruo congredi in manibus (certamine).
 Hunc autem soror vehementer objurgavit, domina ferarum:
 [Diana agrestis, et probrosum dixit sermonem:]

Fugis jam, Sagittans, Neptunoque victoriam
 totam concessisti, impuneque ei gloriam dedisti?
 Stulte, curnam arcum gestas inutilem sic?
 Non te nunc amplius patris in ardentibus audiam
 gloriantem, sicut antea inter immortales deos,
 contra Neptunum adversis-viribus te pugnaturum.

Sic dixit: eam vero nihil allocutus-est sagittans Apollo;
 sed irata Jovis veneranda uxor:

[increpuit Sagittis-gudentem contumeliosis verbis:]

Quomodo vero tu nunc sustines, canis audax, contra me

στήσεσθαι· χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεισθαι,
τοξοφόρῳ περ ἰούσῃ· ἐπαί σε λόντα γυναῖζιν
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλησθα.

185 Ἦτοι βελτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θήρας ἐναίρειν
ἀγροτέρας τ' ἑλάφους ἢ κρείσσοσιν ἱππὶ μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ὅσων φερέτερη εἰμ', ὅτι μοι μένος ἀντιπεριζεῖς.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἐμάρπτειν
190 σκαίῃ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα·
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθινε παρ' οὐατα μειδιώουσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέας δ' ἐκπιπτον διστοί.
Δακρυόεσσα δ' ὑπαῖθα θεὰ φύγεν, ὥς τε πέλεια,
ἥ ῥά θ' ὑπ' ἱρῆκος κοιλῇν εἰσέπττατο πέτρην,
195 χηραμόν οὐδ' ἄρα τῇγε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν·
ὥς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·

Λητοί, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μάχῃσομαι· ἀργαλέον δὲ
πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
200 ἄλλα μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὖχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συνάινυτο καμπύλα τόξα,
πεπτεῶν· ἄλλουδ' ἄλλα μετὰ στροφάλλιγι κόνιῃ.
Ἦ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἥς. —

205 Ἦ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἔσαν, Διὸς ποτὶ χαλκοδατῆς δῶ·
δακρυόεσσα δὲ πατὴρ ἐφ' ἔζετο γούνασι κούρη,
ἀμυρὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑάνδρος τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
εἰλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο ἡδὺ γελάσας·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανόωνων;
210 [μαψιδίως, ὥς τι κακὸν βέζουσιν ἐνωπῇ·]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαιδινή·
σὴ μ' ἀλογος στυφελίξε, πάτερ, λευκόλενος Ἥρη,
εἰς ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφηπται.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

215 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος εἰδύσετο Διον ἱρήν·
μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης,
μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῳ.

Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
οἱ μὲν γυώμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώοντες·

220 καὶ δ' ἔζον παρ Ζηνὶ καλαινεφεῖ. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ἁμῶς αὐτοῦς τ' ὄλεεν καὶ μώνυχας ἵππους.

Ἦς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱάναί
ἄσπετος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·

225 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἔθηκεν·
ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.

Ἔσθηκε δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεοῖο ἐπὶ πύργου,
ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα παλῳρίον· αὐτὰρ ὅπ' αὐτοῦ

Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδὲ τις ἄλλη
γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώδης ἀπὸ πύργου βαίνει χαμᾶζε,

230 ὅτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγχιλειοῦς πυλαίων·
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσέκε λαοὶ
ᾠθεῶσι προτὶ ἄστρ' πεφυζότες· ἥ γὰρ Ἀχιλλεὺς

ἐγγυὲς ὄδε κλονέων· νῦν οἷω λολίγ' ἔσσεσθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἄλδντας,
235 αὐτίς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·

stare? difficilis tibi ego, cui vires opponas,
sagittifera licet sis: quippe te laenam inter-mulieres
Jupiter constituit, et dedit interficere quamcumque velis.
Certe satius est tibi per montes feras interficere,
agrestesque cervas, quam cum-potentioribus vi pugnare.
Si vero vis pugna experiri, fac; ut bene scias,
quanto fortior sim, quandoquidem mihi vires opponis.

Dixit, et ambas ad carpum manus prehendit
sinistra, dextra autem ab humeris detraxit pharetram:
eaeque (pharetra) verberabat eam ad aures subridens
huc-illuc-se-versantem; veloces autem excidebant sagittae.
Lacrimabunda deinde dea fugit, veluti columba,
quae quidem ab accipitre acta cavam volat-in petram,
in latebram: neque enim illi capi fatale erat:
sic illa lacrimabunda fugit, reliquitque illic pharetram.
Latonam autem allocutus-est internuntius Argicida:

Latona, ego vero tecum haudquaquam pugnabo; arduum
autem] conligere cum-uxoribus Jovis nabes-cogentis:
sed promtissima inter immortales deos
glorior-te me vicisse aspera vi.

Sic igitur dixit: Latona vero collegit incurvos arcus et sagittas,] quae-eciderant alio alijs in vertigine pulveris.
Haec quidem sagittis sumtis, secuta-est filiam suam;
ea vero ad-Olympum pervenerat, Jovis ad aere-fundatam domum;]
lacrimabunda autem patris insedit genibus filia, circumque divinus peplus tremebat: hanc vero ad se recepit pater Saturnius, et interrogavit, suaviter ridens:

Quis tibi talia fecit, cara filia, caelestium?

[temere, utquam aliquid mali facienti palam?]

Illumque vicissim allocuta-est pulcre-coronata Tumultuosa:
tua me conjux male-excepit, pater, candidis-ulis Juno,
a qua mortalibus contentio et lis impendit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

At Apollo Phoebus subiit Ilium sacram:

curse-erat enim ei murus bene-aedificatae urbis,
ne Danae eum everterent praeter-fatum die illo.

At ceteri ad Olympum rediere dii sempiterni,
alii quidem irati, alii vero admodum gloria-exsultantes;
adsederuntque Jovi atras-nubes-cogenti. At Achilles
Trojanos simul ipsosque perdebant et solidis-ungulis equos.
Ut autem quum fumus ascendens ad caelum latum pervenit
urbis ardentis, deorum vero eum ira excitat;
omnibusque affert laborem, multisque mala immittit:
sic Achilles Trojanis laborem et mala attulit.

Stabat autem senex Priamus sacra in turri,
animadvertitque Achillem ingentem: et ab hoc
Trojanum facile turbabantur trepido-fugientes, nec ulla vis
erat: ille autem ejulatu-edicto a turri descendit in-terram,
mandata-daturus ad murum inclitis portarum-custodibus:

Apertas in manibus portas tenete, usque-dum copiae
venerint ad urbem trepido-fugientes: certe enim Achilles
prope iste pertarbans; nunc existimo exitiaha fore.
Sed postquam intra murum respiraverint concliusi,
rursus obceerate tabulas firmiter aptatas:

δεῖδια γὰρ μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἀλῆται.

Ἔς ἔραβ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῴσαν ὀχῆας
αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἴνα λοιγὸν ἀλάλοιο.

540 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὠψήλοιο,
δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
φεύγον· ὃ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Ἐνθα κεν ὠψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀγαυῶν,
545 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
φῶς· Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλει, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρεῖας Κῆρας ἀλάλοιο,
φηγῶν κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ.

550 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλεῖα πτολίπορθον,
ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴ μεγαλήτορα θυμόν·

Ἔ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλεύος
φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
555 αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλλεῖ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἔωμαι
Ἰδῆς τε κνημοὺς κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·

560 ἐσπέρους δ' ἂν ἔπειτα λωεσσάμενος ποταμοῖο,
ἰδρῶ ἀποβυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
καὶ με μεταίτας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
565 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
Εἰ δὲ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω
καὶ γάρ θην τούτῃ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῷ,
ἐν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

570 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.]

Ἦς εἰπὼν Ἀχιλλεῖα ἀλείς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
ἄλκιμον ὠρμᾶτο πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ φυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδὲ τι θυμῷ
575 ταρβέει οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὠλαγμὸν ἀκούσῃ·
εἰπερ γὰρ φθάμενός μιν ἡ οὐτάσῃ, ἥ βάλῃσιν,
ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένῃ οὐκ ἀπολήγει
ἀλκή, πρὶν γ' ἥ ξυμβλήμεναι, ἥ δαμῆναι·
ὅς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνορα,
580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλλεύος·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσιν,
ἔγχεϊ δ' αὐτοῖο τίτυσκετο, καὶ μέγ' αὐταί·

Ἡ δὲ που μάλ' ἔολπα ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
ἥματι τῷδε πόλιν κέρσειν Τρώων ἀγερώχων.

585 Νηπύτῃ, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
ὅς κε πρόσθε φίλων τοκίων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρουμένους· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐρέβηαι,
ὧδ' ἐκπαγλὸς ἔων καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.

metuo enim, ne exitialis vir in murum irrumpat.

Sic dixit: illi autem aperueruntque portas, et retraxerunt obices;] hæc autem apertæ peperere salutem. At Apollo obivus exsiliit, a-Trojanis ut perniciem arceret, Hi autem recta ad-urbem et murum altum, siti aridi, pulvere-tecti, e campo fugiebant; ille vero vehementer insequabatur hasta: rabies vero ei cor] usque tenebat violenta, studebatque gloriam n-ferre.] Tunc altam-portis Trojam cepissent filii Achivorum, nisi Apollo Phœbus Agenorem divinum excittasset, virum, Antenoris filium, eximiumque fortemque. Ejus quidem cordi audaciam immisit, atque ei ipse astitit, ut mortis gravia fata arceret, fago acclinalus: coopertus erat autem caligine multa. At ille, ut advertit Achillem urbium-vastatorem, constitit; multaue ei cor volvebat-estuans manenti: ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum:

Hei mihi, si quidem actus a violento Achille fugero, qua ceteri turbati fugantur; capiet me etiam sic, et imbellem obtruncabit. Si vero ego hos quidem turbati sinam a-Pelide Achille, pedibusque a muro alio fugero per campum Iliacum, donec pervenero Idæque ad-saltus, et senticeta subeam: vespertinus deinde quum-me-lavero de-fluvio, a-sudore refrigeratus, ad Ilium reverterer. Sed cur mihi hæc meus secum-disserit animus? Ne me abeuntem ab-urbe in-campum ad-vertat, et me rapide insecutus consequatur velocibus pedibus: non-amplius deinde licebit mortem et fatum effugare; valde enim fortis supra omnes est mortales. Quod si ipsi ante urbem obviam venero; etenim huic certe vulnerabile corpus acuto aere, inestque una anima, mortalemque ipsum dicunt homines. [esse: atqui ei Saturnius Jupiter gloriam præbet.]

Sic fatus, Achillem contortus exspectabat; intus vero d cor] fate gestiebat præliari ac pugnare. Veluti panthera prodit alto ex fruticeto virum venatorem contra, nec quicquam animo percellitur, neque in-fugam-vertitur, quum latratum audierit: etai enim prior eam vel cominus-percussisset, vel -emius, tamen etiam hasta transfixa non desistit a-strenua pugna, antequam vel cominus-congrediatur, vel do-metur:] sic Antenoris filius præclari, divinus Agenor, nolebat fugere, antequam periculum-faceret Achillis: sed (is) clypeum quidem sibi-præstendit undique æqualem, hasta autem in-eum collimabat, et altum clamabat:

Certe jam omnino sperabas in animo, splendide Achille, die hoc urbem te eversurum Troam gloriosorum! Stulte, certe adhuc multi efficiuntur dolores de ea: In ea enim multique et fortes viri sumus, qui propugnantes caris parentibus, axoribusque et liberis, Ilium tuemur: tu vero hic fatum consequeris, sic terribilis licet-als et audax bellator.

Ἡ βᾶ, καὶ δῆυν ἀκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
καὶ β' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος οὐδ' ἀφάρμαρτεν.
Ἀμφὶ δέ μιν κνήμης νεοτεύκτου κασσιτέριοιο
σμερδαλέου κονάθησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς δρυσεν
βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέιοιο
δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἤέρι πολλῇ,
ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέρραθε λαοῦ.
Αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγήνορι πάντα εἰοικώς,
ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἔως ὃ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πᾶρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔβαλεγεν Ἀπόλλων,
ὅς αὖ λείψαιτο κιχῆσθαι ποσὶν οἷσιν·
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ἑμίλῳ
ἀσπίσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τεύχεος ἐκτὸς
μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
ὅς τ' ἔθαν· ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐρέχυντο
ἐς πόλιν, θνίττινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ X.

Ἑκτορος ἀναίρεσις.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἤντε νεβροὶ,
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πλὴν τ' ἀκοντόν τε δίσκον,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπαλῆσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τεύχεος ἄσπον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλινάντες.
Ἑκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι Ὀϊοῖ Μοῖρ' ἐπέδθησεν,
ἴλιου προπάροιθε πυλάων τε Σκαϊάων.
Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσήδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
τίπτε με, Πηλέος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσιν διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἀμβροτον· οὐδέ νύ πώ με
ἔγνως ὡς θεὸς εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἡ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐδ' ἐφόβησας,
οἱ δὲ τοι εἰς ἄστυ ἔλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσσης.
Οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὗτο μορσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔλαιοφάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν δαυώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τεύχεος ἥ κ' ἔτι πολλοὶ
γαίαν ὁδᾶξ εἶλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλειο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
Ἡ σ' ἂν τισαίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρήτῃ.
Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
σευόμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὀρχεσφιν,
ὅς βρά τε βρεία θέσσι τιτανόμοις πεδίῳ·
ὡς Ἀχιλλεύς λαίψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνόμα.
Τὸν δ' ὁ γέρον Πριάμος πρῶτος ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν,

Dixit, et acutum telum gravi manu emisit;
et percussit ejus tibiā sub genu, neque aberravit;
circaque ipsam ocrea recens-elaborati stanni
horrendum resonuit : atque aes resiliit
a-percussio, nec penetravit; dei enim prohibuere dona.
Pelides vero impetum-fecit in Agenorem deo-parem,
secundus : at-non sivit eum Apollo gloriam referre,
sed illum eripuit, textitque caligine multa,
quietumque eum e praelio misit ut-abiret.
Atque hic Peliden dolo a-populo.
Ipsi enim Sagittans, Agenori in-omnibus se-assimulans,
stetit ante pedes; ille vero festinabat pedibus insequi.
Dum ille hunc per-campum persequeretur tritici-feracem,
conversus præter fluvium vorticibus-profundis Scamandrum,
parvo-intervallo præcurrentem; dolo autem ipsum deliniebat
Apollo,] ut semper speraret se assecuturum pedibus suis :
interim ceteri Trojani fugati venere conferti,
 læti ad urbem; urbs vero implebatur confertis.
Neque enim illi sustinebant urbem et murum extra
expectare jam se-invicem, et cognoscere, et quis effugisset,
et quis occubisset in pugna; sed cupide infundebantur
in urbem, quemcunque eorum pedes et genua servaverant.

ILIADIS XXII.

Hectoris cædes.

Sic hi quidem per urbem trepida-fuga-dissipati, velut him-
nuli,] a sudore respirabant, bibebantque, medebanturque siti,
acclinati pukris propugnaculis : at Achivi
ad-murum prope accedebant, acuta humeris inclinantes.
Hectorem vero, ut-ibi maneret, exitiale Fatum ligavit,
ante Ilium portasque Scæas.
At Peliden allocutus-est Phœbus Apollo :
Cur me, Pelei fili, pedibus velocibus persequeris,
ipseo mortalis quum-sis, deum immortalem? necdum omnino
me] agnovisti, quod deus sum; tu vero indesinenter furis.
Tibi nimirum nihil curæ-est in-Troas labor bellicus, quos fu-
gasti,] qui jam in urbem conclusi-sunt, tu vero huc divertisti.
Non me quidem interficies, quia non fato-subjectus sum.
Hunc autem graviter indignatus allocutus-est pedibus velox
Achilles,] in-errorem-conjecisti me, Sagittans, deum pernicio-
sissime omnium,] huc nunc aversum a muro : certe adhuc
multi] terram mordicus prendissent, antequam in-Ilium per-
venissent.]] Nunc vero mihi magnam gloriam eripuisti, illosque
servasti] facile; quippe non ultionem tu veritas-es in-posterum.
Profecto te ulciscerer, si mihi potestas adesset.
Sic satus, ad urbem magnis animis abiit,
ruens, velut equus certamine-victor cum curru,
qui celeriter currit magno-nisu-tendens per-campum :
sic Achilles celeriter pedes et genua movebat.
Hunc vero senex Priamus primus vidit oculis,

παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρες, ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 δεῖρά τ' ὀπώρας εἶσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί
 φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 λαμπρότατος μὲν δὲ ἐστὶ καχὼν δέ τε σῆμα τέτυκται,
 καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δαίλοισι βροτοῖσιν·
 ὅς τοῦ χαλκὸς διαμπερὲς περὶ στήθεσσι θέοντος.
 ὦμιξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειθε πυλάων
 ἐστήκει, ἀμωτον μεμαῶς Ἀχιλλῆϊ μάχεσθαι·
 τὸν δ' ὁ γέρον Δαιτυνὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἔκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 ὅλος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπειθὶ πολλὸν φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτλιος, αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
 ὅσων ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 κείμενον· ἥ κέ μοι αἰὼν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 ὅς μ' υἱὼν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν,
 45 κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστῃ ἀλέντων,
 τοὺς μοι Λαοβόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶν, ἥ τ' ἂν ἔπειτα
 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἐστὶ γὰρ ἔνδον·
 πολλὰ γὰρ ὥπασε παῖδι γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνῆσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρει, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
 55 ἔσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς.
 Ἄλλ' εἰσέρχεο ταῖχος, ἐμὸν τέκος, ὅφρα σωσῆς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐπὶ φρονέοντ' ἔλεησον,
 60 δούμορον, ὃν βα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γῆρας οὐδῶ
 αἶση ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ κἄλλ' ἐπιδόνητα,
 υἱὰς τ' ἄλλυμένους ἐκρηθείσας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 65 ἐκχομένους τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτῃσι θύρῃσιν
 ὤμησται ἐρούουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ
 τύψας, ἡδὲ βαλὼν, βεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ὅς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζης πύλαιφους,
 70 οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
 καίουσιν ἐν προθύροισι. Νέφρ' δέ τε πάντ' ἐπέουικεν,
 Ἀρηϊκταμένην δεδαγμένῃ ὀξεί χαλκῷ,
 καίεσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὸν τε κάρη πολλὸν τε γένειον,
 75 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἰκτιστὸν πλεῖται δαίλοισι βροτοῖσιν. [σιν,
 Ἥρ' ὁ γέρον, πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλατο χερ-
 τῶν ἐκ κεφαλῆς οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἐπείθει.
 Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν οὐδέρετο δακρυχέουσα,

collucentem, tanquam stellam, ruentem per-campum,
 quae autumnus oritur : perillustres autem ejus radii
 lucent multa inter astra nocte intempesta ;
 quam canem Orionis vulgari-appellatione vocant :
 splendidissima quidem haec est, exitiale vero signum est,
 atque immittit magnam aestum miseris mortalibus :
 sic hujus aes splendebat circa pectora currentis.
 Ejulabat vero senex, caputque pulsabat manibus
 in-altum sublatis, magnoque edito-ejulatō clamabat,
 supplex-orans dilectum filium : is vero ante portas
 stabat, vehementer animo-ardens cum-Achille pugnare ;
 eum tamen senex miserabiliter affatus-est, manus extendens :
 Hector, ne mihi mane, dilecte fili, virum hunc
 solus, seorsum-ab aliis ; ut ne mox mortem assequaris,
 a-Pelida domitus : quandoquidem longe viribus-præstat.
 Crudelis, utinam diis carus tantum esset,
 quantum mihi ; cito eum canes et vultures vorarent
 jacentem : certe mihi gravis ex præcordiis dolor abiit.
 Iste me filiis multisque et strenuis orbem fecit, alios
 interficiens, et alios vendens insulas in longinquas.
 Etenim nunc duos filios, Lycaonem et Polydorum,
 non possum videre, Trojanis in urbem conclusis,
 quos mihi Laothoe peperit, præcellens mulieribus.
 At si quidem vivunt in exercitu hostium, certe postmodum
 aereque auroque redimemus ; est enim domi :
 multa enim dedit filiae senex fama-inclytus Atres.
 Si vero jam mortui-sunt ; et in Orci domo,
 dolor meo animo et matri, qui genuimus ;
 populo autem cetero brevior dolor
 erit, modo non et tu moriaris, ab-Achille domitus.
 Sed ingredere murum, mi fili, ut serves
 Trojanos et Trojanas, nec magnam gloriam præbes
 Pelidae, ipseque dilecta vita priveris.
 Præterea et mei infelicis adhuc sani miserrere,
 calamitosi, quem pater Saturnius in senectutis limine
 fortuna in acerba perdet, mala multa expertum,
 filiosque interemtos, raptasque filias,
 et thalamos direptos, et infantes liberos
 allisos terræ, in gravi cæde,
 tractasque nurus perniciosas sub manibus Achivorum.
 Ipsum vero forsitan extremum me canes in-primis foribus
 cruda-vorantes raptabunt, postquam aliquis acuto ære
 cominus-vel eminus-feriens ex artubus animam eripuerit.
 quos nutriti in ædibus, mensæ-participes janitores,
 qui meo sanguine hausto, rabiosi valde animis,
 jacebunt in vestibulis. Juveni autem omnino decorum-est,
 pagna-casso, lacerato acuto ære,
 jacere ; omnia vero honesta etiam mortuo, quicquid appare-
 rit : sed quum jam canumque caput, canamque barbam,
 pudendaque deturpent canes occisi senis,
 hoc utique miserrimum accidit miseris mortalibus.
 Dixit senex, canosque capillos extrahēbat manibus,
 vellens e capite : neque Hectori animum flectebat.
 Mater vero rursus ex-alia-parte lamentabatur lacrimas.

80 κῶλον ἀνιμένην, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν
καί μιν δακρυχεύουσ' ἔπειτα περὶόντα προσυῦδα·
"Ἐκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἰδέο καὶ μ' ἔλῃσιν
αὐτὴν εἰποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
τῷν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
85 τείχεος ἐντὸς ὧν, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτου·
σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῇ,
οὐδ' ἄλογος πολυῶδρος, ἀνευθε δέ σε μέγα νοῦν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέας κατέδονται.
90 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδοῖσθην φίλον υἱὸν,
πολλὰ λισσομένῳ οὐδ' Ἐκτορι θυμὸν ἐπειθον·
ἀλλ' ὅγε μὲν Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μνήσιν,
βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ'· ἔδω δὲ τέ μιν χόλος αἰνός·
95 σμερδαλὸν δὲ δέδορκεν, εἰσπτόμενος περὶ χειρὶ·
ὥς Ἐκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἔρεϊσας.
Ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
"ὦ μοι ἔγῳν, εἰ μὲν καὶ πύλας καὶ τείχεα δύω,
100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
νύχθ' ὑπο τήνδ', ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἄλλ' ἔγω οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν
νῦν δ' ἔπειτα ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
105 αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας εὐκλειπέτους,
μήποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμείο·
Ἐκτωρ ἦφι βῆρι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
ἀντην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
110 ἢ ἐκεν αὐτὸν ὀλέσθαι· εὐκλειῶς πρὸ πολλῆος.
Εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταθέομαι ὀμφαλόεσσαν
καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἔρεϊσας
αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' αὐτῇ,
15 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἡγάγετο Τροίηνδ', ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἄρχῃ,
δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
ἅλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἤδε κέκυθεν·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἔλωμαι
20 μή τι καταχρύψειν, ἅλλ' ἀνδῖχα πάντα δάσασθαι.
[κτῆσιν δὴν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει.]
Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἔλωμαι ἰών· ὃ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν δόντα,
25 αὐτως, ὥς τε γυναικα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῶν ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡθιδός τε.
[παρθένος ἡθιδός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.]
Βέλτερον αὖτ' ἐριδι ξυνελαυνέμεν· ὅτι τάχιστα
30 εἶδομεν ὅποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὡς ὠρμαινε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαίγι πτολεμιστῇ,
σεῖων Πηλιάδα μέλινῃ κατὰ δεξιὸν ὤμων

sinum denudans, altera autem manu mamillam exseruit;
et illum lacrimas-fundens verbis alatis allocuta-est:

Hector, fili mi, et haec reverere, et mei miserere
ipsius: si-unquam tibi vagitus-sedantem mammam praebui,
horum reminiscere, care fili; arceque infestum virum
maenia ingressus: neu primus-pugnator stes ipse;
ferox: si enim te interemerit, haudquaquam te ego
dessebo in lectis, carum germen, quem peperit ipsa,
neque uxor magnifice-dotata; seorsum autem te longe a-nobis
Argivorum apud naves canes veloces comedent.

Sic hi lugentes alloquebantur dilectum filium,
multis supplicantes; neque Hectori animum flectebant:
sed is manebat Achillem ingentem propius accedentem.
Ut vero draco ad lustrum silvester eum ira manet,
pastus mala gramina; subit autem eum ira gravis,
horrendumque aspicit, convolvens-se circa latibulum:
sic Hector, inextinctum habens robur, non recedebat,
turrin ad prominentem fulgido clypeo acclinato.

Indignabundus vero dixit ad suum magnum animum:

Hei mihi, si quidem portas et maenia ingressus-fuero,
Polydamas me primus probris onerabit,
qui me hortatus-est Trojanos ad urbem ducere,
noctem sub istam, exitialem, quum exortus-est divinus Achil-
les.] At ego non parui: certe multo utilius fuisset:
nunc vero postquam perdidici populum pertinacia mea,
verecundor Trojanos et Trojanas longa-pepla-trahentes,
ne-quando quis dicat deterior alius me;
Hector suis viribus fretus perdidit populum.
Sic dicent: mihi vero tunc multo satius esset,
contra pugnando aut Achille interfecto redire,
aut me ipsum cadere gloriose pro urbe.

Quod si clypeum quidem deposuero umbone-munitum,
et cassidem validam, hastaque ad murum acclinata,
ipse profectus Achilli eximio obvius venero,
et ei pollicear Helenam, et opes cum ipsa
omnes prorsus, quascunque Alexander cavis in navibus
duxit ad-Trojam, quae fuit certaminis origo,
datum me Atridis abducendas, simulque praeterea Achivis
alias distributurum, quascunque urbs haec abditas-habet:
a-Trojanis vero deinde honorabile iusjurandum exigam,
nihil occultaturos, sed bifariam omnia divisuros....

[opes quascunque urbs amena intus continet.]

Sed cur mihi haec mens secum-disserit animus?

Vereor ne ei ego quidem supplicem profectus; is vero mei non
misereatur, nec quicquam me revereatur, interficiat vero me,
inermem] sic, tanquam mulierem, postquam arma exuero.
Non sane ullo-modo nunc licet a quercu neque a petra
cum-hoc confabulari, ceu virgo juvenisque.

[virgo juvenisque confabulantur inter-se.]

Satius vero certamine congredi: ut-quam celerissime
videamus, utri Olympius gloriam sit-praebiturus.

Haec animo-versabat manens: at eum prope accessit Achil-
les,] par Marti, galeam-quassanti bellatori,
vibrans Pelicam hastam ad dextrum humerum

δεινὴν ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκαλὸς αὐγῇ
 135 ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἔκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὐθὶ μένειν, ὅπῃ δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεὶς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραϊπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος δρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλεια·
 ἢ δὲ θ' ὑπαῖθα φοβεῖται· ὃ δ' ἐγγύθεν ὤξυ λεληκὼς
 ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἔλπειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
 ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθὺς πέτετο· τρέσει δ' Ἔκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαυψήρᾳ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῇν καὶ ἐρινεὸν ἡνεμόντα
 τεύχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξίτων ἐσσεύοντο·
 κρουὼν δ' ἱκανὸν καλλιβρόν, ἐνθα δὲ πηγαὶ
 δοαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἦ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶν ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο·
 ἢ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ προῖει εἰκυία χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάνων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαΐνιοι, θηὶ εἴματα σιγαλόεντα
 155 πλύνεσκον Τρώων ἄλογοι καλαὶ τε θύγατρες,
 τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν ὕψας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὅπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δῖωκα δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοεῖην
 160 ἀνύστην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέν· Ἔκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 ῥίμῃα μάλα τραχέως· τὸ δὲ μέγα κείται ἀέθλον,
 ἢ τρίτος ἢ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 165 ὡς τὼ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο·
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διακόμενον περὶ τεῖχος
 ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτ' ἔτις ὁ δῖος Ἀχιλλεύς
 ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἀλλ' ἀγέτε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μετιτάσθε,
 175 ἥ μιν ἔκ θανάτοιο σάωσομεν, ἥ μιν ἤδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, ἀρχιέλευσε, καλαινέφες, οἷον ἔσιπες
 ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πετρωμένον αἰσῇ,
 180 ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσχερὸς ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέμεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
 185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἐπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρὴν ἀΐξασα.

terribilem; circum vero res splendebat simile fulguri
 vel ignis ardentis, vel solis orientis.
 Hectorem vero, ut vidit, cepit tremor; neque amplius susti-
 nuit] illic manere, a tergo autem portas reliquit, abitusque per-
 territus.] Pelides vero irruit, pedibus rapidis fretus.
 Veluti circus in montibus, velocissimus volacrum,
 facile impetum dat in pavidam columbam:
 hæc autem oblique fugit: iste vero prope acute clangens,
 crebris impetibus sequitur, capereque illam eum animus ja-
 bet:] sic ille ardens recta involabat: sed trepidus-fugidus
 Hector] muro sub Trojanorum, velocitæque genua movebat.
 Hi vero præter speculam et caprificum ventosam
 murum usque subter per viam publicam rapido-cursum re-
 bant,] ad scaturiginesque pervenere pulcre-fluentes, ubi fontes
 duo erumpunt Scamandri vorticosi.
 Alter quidem aqua calida fluit, circumque fumus
 oritur ex ipso, velut ab igne ardenti:
 alter vero sætate profluit similis grandini,
 vel nivi frigidæ, vel ex aqua concretæ glaciæ.
 Illic autem ad ipsos labra ad-lavandum lata prope sunt,
 pulkra, lapidea, ubi vestes speciosas
 lavabant Trojanorum uxores pulcræque filios,
 olim tempore pacis, priusquam venissent filii Achivorum.
 Hac prætercurrere, alter fugiens, alter vero pone persequens:
 ante quidem fortis fugiebat, persequabatur vero eum multis
 præstantior] rapide: nam non victimam, nec bovis-pellem
 assequi-conabantur, qualia pedibus (cursus) præmia sunt vi-
 rorum:] sed de anima currebant Hectoris equum-domitoris.
 Ut vero quom adsueti-vincere circa metas solidis-ungulis equi
 celeriter admodum currunt; et magnum propositum est præ-
 mium,] vel tripes, vel mulier, viri in honorem defuncti:
 sic hi ter circa Priami urbem gyro-circum-acti sunt
 rapidis pedibus: dii vero omnes spectabant.
 His autem sermonem orsus est pater hominumque deumque:
 Proh dii, profecto dilectum virum agitari circa murum
 oculis video: meum autem dolet cor
 de-Hectore, qui mihi multa boum femora adolevit,
 Idæ in verticibus multas-convalles-habentis; interdum etiam
 in urbe summa (arce): nunc vero eum divinus Achilles
 urbem circa Priami pedibus velocibus insequitur.
 Sed agite, deliberate, dii, et consultate,
 utrum eum e morte salvum eripiamus, an eum jam
 per-Peliden Achillem domabimus, strenuus licet sit.
 Hunc vero allocuta est dea cæcis Minerva:
 o pater, candidi-fulminis-missor, atras-nubes-cogens, quæ
 dixisti!] virum mortalisi qui-sit, pridem destinatum fæto,
 jam vis a-morte luctuosa liberare?
 Fac: at non tibi omnes assentiamur dii ceteri.
 Hanc autem respondens affatus est nubes-cogens Jupiter:
 bono-esto-animo, Tritonia, dilecta filia: nequiquam animo
 serio loquor: volo autem tibi mitis esse:
 fac, prout tibi animus est, non cessa.
 Sic locutus, impulit antea paratam-animo Minervam;
 descendit autem ea ab Olympi verticibus concita.

Ἔκτορα δ' ἀσποχῆς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλ-
 ὤς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρασι κύων ἐλάφοιο δίηται, [λαύς.
 195 ὄρας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἀγρεα καὶ διὰ βήσας·
 τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτῆζας ὑπὸ θάμνῳ,
 ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
 ὣς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδῶκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
 205 ἀντίον ἀΐξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 εἰ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλοικεν βαλέεσσιν·
 τοσσάκι μιν προπάρῃεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 οὐτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν οὐδ' ὃ διώκειν·
 ὥς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 Πῶς δέ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματον τε καὶ ὄστατον ἦντε; Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῴρσε μένος λαίψηρά τε γούνα;
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι διὸς Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἐκτορὶ πικρὰ βέλεμνα·
 μή τις κῦδος ἄροτο βαλὼν, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 210 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέας θανάτοιο,
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἱπποδάμιοιο.
 Ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἵσιμον ἦ-
 ὤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ εἰ Φοῖβος Ἀπόλλων. [μαρ,
 Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 ἄγχου δ' ἱσταμένη ἔπει πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῦν γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δῶσαντε, μάχης ἄτον περ ἔοντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένος ἄμμε γενέσθαι,
 220 οὐδ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ δάμνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιθύνσω ἐναντίῳ μοι μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπειθέτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 225 στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἔρεισθεῖς.
 Ἥ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κυχήσατο δ' Ἐκτορα διόν,
 Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἄγχου δ' ἱσταμένη ἔπει πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ, ἦ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 ὅστω περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώνων·
 ἀλλ' ἄγε δὴ στάμεναι καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τῇ δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἐκτωρ·
 Δηϊφῶδ', ἦ μὲν μοι τὸ πάρος πολὺ φιλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, ὃς Ἐκάθῃ ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμῆσασθαι,
 ὃς ἐτλῆς ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τεύχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἐντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦθεϊ, ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσονθ', ἐξέλῃς γουνοῦμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὐθι μένειν τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·

Hectorem vero indolens inermem sequebatur celer Achilles.] Ut vero quum hinnulum in-montibus cervæ canis inse-
 quitur,] excitatum e cubili, perque convalles et per fruticeta;
 eum autem, etiamsi lateat metu-percussus sub arbusto,
 tamen vestigia-legens currit perpetuo, donec inveniat :
 sic Hector non latebat pedibus-velocem Peliden.
 Quoties vero impetum-sumeret ad-portas Dardanias
 recta irruere, bene-aedificatas versus turres,
 si quo-modo ei desuper auxiliarentur telis :
 toties eum Achilles ante avertebat, præveniens,
 in campum : ipse autem prope urbem volabat semper.
 Ut vero in somno non potest persequens fugientem consequi ;
 neque alter alterum potest effugere, neque alter consequi :
 sic hic illum non poterat assequi pedibus, neque ille effugere.
 Quomodo vero Hector fata effugere-potuisset mortis,
 nisi ei postremumque et ultimum occurrisset Apollo
 prope, qui ei excitavit robur velocitæque genua ?
 Copiis autem renuebat capite divinus Achilles,
 nec sinebat mittere in Hectorem amara tela :
 nequis gloriam auferret percussus, at ipse secundus veniret.
 Sed quando jam quantum ad scaturigines pervenerant,
 tum vero aureas pater attollebat lances,
 imposuitque duo fata longe-sternentis mortis,
 hoc quidem, Achilles, illud vero, Hectoris equum-domitoris ;
 sustinuitque medias prehensas : inclinata-est autem Hectoris
 fatalis dies,] descenditque ad Orcum ; reliquitque eum Phœ-
 bus Apollo.] Ad Pelidenque accessit dea cæcis-oculis Minerva,
 et prope stans verbis alatis allocuta-est :
 Nunc demum nos spero, Jovi dilecte, splendide Achilles,
 relatuus magnam gloriam Achivis, ad naves,
 Hectore casso, pugnas insatiabilis licet sit.
 Non ei nunc amplius certe licet nos effugere,
 ne si quidem perquam multum laboret sagittans Apollo,
 advolvens-se-pedibus patris Jovis ægidem-tenentis.
 Sed tu quidem nunc sta et respira ; huic vero ego tecum,
 accedens persuadebo, adversus ut-pugnæt.
 Sic dixit Minerva ; ille vero paruit, gaviusque-est animo :
 stetit autem fraxino ære-præfixæ innixus.
 Hæc vero hunc quidem reliquit, assecutaque-est Hectorem
 divinum,] Deiphobo se-assimilans corpore et indefessa voce ;
 prope autem stans verbis alatis eum allocuta-est :
 Mi-frater, profecto admodum jam te urget celer Achilles,
 urbem circa Priami pedibus velocibus persequens :
 sed age jam stemus, et resistamus ei manentes.
 Hanc autem vicissim allocutus-est ingens galeam-motans
 Hector :] Deiphobe, profecto quidem mihi antea multo carissi-
 mus eras] fratrum, quos Hecuba ac Priamus genuit filios :
 nunc vero adhuc etiam magis cogito animo honorare te,
 qui sustinisti mei gratia, ut vidisti oculis,
 moenibus egredi, ceteri vero intus manent.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva :
 Mi-frater, profecto quidem multum pater et veneranda mater
 supplicabant, deinceps genua-amplēctentes, circū et soda-
 les,] illic ut-manerem ; adeo enim metu-tremunt omnes :

ἀλλ' ἐμὸς ἐνδοθὶ θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰδὺς μεμαῶντε μαχώμεθα, μηδὲ τι δούρων
 ἔστω φειδωλὴ, ἵνα εἶδομεν, εἰ κεν Ἀχιλλεύς
 245 νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σῶ δουρὶ δαμῆη.
 Ὡς φαιμένη, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐδ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τὸ πάρος περ.
 Τρις περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μέναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνῆκεν
 στήμεναι ἀντία σείο· εἰοίμην κεν, ἥ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἀρίστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλὸν ἀεικίω, αἶ κεν ἐμὸλ Ζεὺς
 δῶή καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφελωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλίσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· δις δὲ σὺ βέλεις.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δρῶν ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 Ἔκτορ, μὴ μοι, ἀλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε. [Λεύς·
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστὰ,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σέ φίλῃμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἑτέρον γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοῦ τις ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κτῆδ' ἐμῶν ἐτάρων, ὃς ἐκτανεὺς ἔγχεϊ θύων.
 Ἦ βῆ, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 275 ἔξετο γὰρ προῖδων, τὸ δ' ὑπέριπτατο χάλκειον ἔγχος,
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγῃ· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἀψ' ὃ Ἀχιλλεῖ δίδου, λάβε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα· [Λεῦ,
 Ἦμῶτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλ-
 280 ἐκ Διὸς ἡείδης τὸν ἐμὸν μόρον· ἦτοι ἔφης γε·
 ἀλλὰ τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπύλοπος ἔπλεο μύθων,
 ὅρα σ' ὀδοδείσας μένοες ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρέων ἐν δόρῳ πῆξεις,
 ἀλλ' ἰδὼς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 285 εἰ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἔλυσαι
 χάλκειον, ὥς δή μιν σῶ ἐν χορῇ πᾶν κοίμῃσαι.
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ σπῖσι πῆμα μέγιστον.
 Ἦ βῆ, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 καὶ βάλῃ Πηλεΐδα μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. Χώσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅτι βῆ οἱ βάλος ὡκὺς ἐπώσιον ἔκφυγε χειρός·
 στή δὲ κατηφῆσας, οὐδ' ἀλλ' ἔχε μελινὸν ἔγχος·
 Διφροβὸν δ' ἐκάλει λευκάστιδα μακρὸν αὔσας·
 295 ἥτε μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.

sed meus intus animus conficiebatur dolore gravi.

Nunc vero adversi fortiter pugnemus, neque hastarum sit parcimonia, ut videamus, utrum Achilles, nobis interfectis, spolia sanguinolenta referat naves ad cavas, an tua hasta dometur.

Sic locuta, continuo astu praeivit Minerva.

Illi vero quum jam prope essent in alterum-alter videntes, hunc prior allocutus-est magnus galeam-motans Hector:

Non te amplius, Pelei filii, fugiam, sicut antea: ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam sustinui manere te ingredientem; nunc vero me animus impellit stare contra te: interimam certe, vel interimar. Sed agendum huc deos inter-nos-demus testes; hi enim optimi testes erunt et custodes pactorum: non enim ego te immaniter deturpabo, si mihi Jupiter dederit victoriam, tuamque animam abstulero; at postquam tibi detraxero pulchra arma, Achilles, cadaver Achivi reddam: sic et tu facito.

Illum vero torve intuitus allocutus-est pedibus velox Achilles: Hector, ne mihi, acerbissime, pacta memora.

Ut non sunt leonibus et hominibus foedera fida, nec lupique et agni concordem animum habent, nec hostili animo-sunt perpetuo in-se-invicem: sic non est me et te amice-pacisci, nec prorsus nobis foedera erunt, antequam utique alter stratus sanguine satiarit Martem, inexpectum bellatorem. Omnigenae virtutis recordare: nunc te admodum oportet hastaeque-vibratorum esse et audacem bellatorem. Non tibi amplius est effugium; statim vero te Pallas Minerva hasta mea domabit: nunc vero simul omnes lues dolores meorum sociorum, quos interfecisti hasta furens.

Dixit, et vibratam emisit longe-umbræ hastam. Et hanc quidem ex-adverso conspectam evitavit splendidus Hector: subsegit enim praevidens, ac supervolavit aerea hasta, et terræ infixæ est: evulsit verp eam Pallas Minerva, et Achilli reddidit, latuitque Hectorem, pastorem virorum. Hector vero allocutus-est eximium Peliden:

Aberrasti, necdum utique, diis similis Achilles, ex Jove noras meum fatum; ac certe dixisti; sed aliquis apta-loquens et subdolos eras verbis, ut tui præ-metu animorum virtutisque obliviscerer! Haud tamen mihi fugienti dorso hastam infiges, sed recta irruenti per pectora adige, si tibi dedit deus: nunc vicissim meam hastam evita aream; utinam jam tuo in corpore totam recipias: tum certe levius bellum Trojanis esset, te interfecto: tu enim es ipse perniciēs maxima.

Dixit, et vibratam emisit longe-umbræ hastam, et percussit Pelidæ medium scutum, necque aberravit: longe vero excussa-est scuto hasta. Iratus-est autem Hector, quod sibi telum velox irritum evolasset e-manu: Stetitque vultu-dejecto, nec aliam habebat fraxineam hastam: Deiphobum vero vocabat albo-clypeo, alte clamans; posebat eum hastam longam: is vero non ipsi prope erat.

Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτῳ δέκαλεσαν·
Δηϊφῶβον γὰρ ἔγνω· ἑφάμην ἥρωα παραιναι·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τέλει, ἐμὲ δ' ἔξαπάτησεν Ἀθήνη.

300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἀνευθεν,
οὐδ' ἄλγῃ· ἦ γάρ βα παλαιοί τόγε φιλοτερον ἦεν
Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκθόλῳ, ὃς με πάρος γε
πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κιχάνει·
μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύδσατο φάσγανον δέξυ,
τό οἱ ὑπὸ λαπάρῃν τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἴμῃσιν δὲ αἰεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,
310 ἄρπαξων ἢ ἄρν' ἀμαλῇν ἢ πτώκα λαγῶν·
ὥς Ἐκτωρ οἴμῃσε, τινάσσων φάσγανον δέξυ.
Ὠρμηθεὶ δ' Ἀχιλλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαινή,

315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ῥέτραι
γρύσσαι, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφοῖ θεμελιάς·
οἷος δ' ἀστὴρ εἴσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ·
ὥς αἰχμῆς ἀπὸ λαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
320 πάλιν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἔκτορι δῖω,
εἰς ὁρώων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξει μέλιστα.

Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βῆην ἐνάριζε κατακτάς·
φαίνετο δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος διεθροῖ·
τῇ β' ἐπὶ ὀ μμαῶν· ἔλασ' ἔγχεϊ διος Ἀχιλλεύς·
ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκασκή.
Οὐδ' ἄρ' ἐπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεα,
ὅρρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειδόμενος πέπεσσι.

330 Ἥριπε δ' ἐν κονίῃ· ὁ δ' ἐπέυατο διὸς Ἀχιλλεύς·
Ἔκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατρόκλῃ· ἔξεναρλῶν,
ὣς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίσσω νόσφιν ἄντα.
Νήπιε, τοῖο δ' ἀνευθεν ἀσσητήρ μέγ' ἀμείνων
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμην,
335 ὅς τοι γούνατ' ἔλυσας· σὲ μὲν κύνας ἢ δ' οἰωνοὶ
ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σὺν τε τοκῆων,
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάσαι Ἀχαιῶν·
340 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δέδεξο,
δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅρρα πυρὸς με
Τρῶες καὶ Τρῳέων ἀλοχοὶ λελάχουσι θανόντα. [λέύς·

345 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ·
μή με, κύων, γούνων γουναίξω, μηδὲ τοκῆων·
αἱ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ὦμ' ἀποταμνόμενον χρεᾶ ἰδμεναι, ὅλ' α' ἐόργας·
ὥς σ' αἶ ἔσθ' ὅς σῃς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλοχοι
οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἀποῖνα

Hector autem sensit suo in animo, dixitque :

Eheu, profecto omnino jam me dii ad-mortem vocarunt :
Deiphobum enim ego putabam heroem adesse ;
sed ille quidem in muro stat, me vero decepti Minerva.
Nunc autem jam prope est mihi mors exitialis, nec longe ;
neque est effugium : certe enim olim hoc gratum erat
Jovique, et Jovis filio, Longe-jaculanti ; qui tamen me antea
lubentes e-periculis-eripuerunt : nunc vero me fatum assequitur :
haud tamen ignaviter certe et inglorie perierim,
sed magnificum aliquid faciens et quod-posteris audiat.

Sic igitur fatus, strinxit enssem acutum,
qui ei ad latus pendebat magnusque validusque.
Impetum dedit collectus, velut aquila altivolans,
quæ descendit in-campum per nubes opacas,
raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem :
sic Hector impetum-dedit, vibrans enssem acutum.
Irruit et Achilles, ira autem sibi-impleverat animum
atroci ; ac scutum pectori prætendit
pulcrum, artificiose-factum : galea autem nutabat fulgida,
quatuor-conos-habenti ; pulcraque motabantur-concussæ co-
mæ] aureæ, quas Vulcanus fuderat circa conum densas.
Qualis vero stella procedit inter stellas nocte intempesta
Hesperus, quæ pulcerrima in cælo posita-est stella :
sic ab-hasta fulgor emicabat peracuta, quam Achilles
vibrabat dextera, struens malum Hectori divino,
inspiciens corpus pulcrum, ubi reciperet-vulnus facillime.
Hujus autem e-ceteris-partibus tantum tegebant corpus æra
arma,] pulcra, quibus Patrocli vim exuerat occisi :
apparebat vero ea parte qua claviculæ ab humeris cervicem
distinent,] jugulo, ubi animæ citissima perniciēs :
hac in se ardentem-ruentem ferit hasta divinus Achilles ;
prorsus autem teneram per cervicem abiit cuspis.

Nec tamen arteriam fraxinus absceidit ære-gravis,
ut aliquid ipsum Hector alloqueretur respondens verbis.
Cecidit autem in pulvere ; et super-eo-gloriosus est divinus
Achilles :] Hector, at aliquando putabas, Patroclum inter-
fectum-spolians,] salvum te fore, me autem nihil veritus-es
absentem.] Stulte, hujus enim seorsum ultor longe fortior
navibus in cavis ego post relictus-eram,
qui tibi genua solvi : te quidem canes et alites
lacerabunt turpiter, illi vero exsequias facient Achivi.

Illumque languens allocutus-est galeam-motans Hector :
supplex-oro, per animam et genua, tuosque parentes,
ne me sinas apud naves canes dilaniatum-vorare Achivorum :
sed tu quidem æsque abunde, aurumque accipe,
dona, quæ tibi dabunt pater et veneranda mater :
corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani et Trojanorum uxores participem-faciant mortuum.

Hunc autem torve intuitus affatus-est pedibus velox Achil-
les :] ne me, canis, per genua supplex-precare, neu per paren-
tes :] utinam enim ullo-pacto ipsum me furor et animus stimu-
laret,] crudas dissecans tuas carnes ut-comederem, quum-ta-
lia in-me feceris :] adeo non est, qui tuo canes a-capite arceat ;
ne si quidem deciesque et vices-tanta dona

360 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἄνωγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

355 Τὸν δὲ καταβνθήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
ἦ σ' εὖ γινώσκων προτίσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον
πεῖσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Φράζεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
360 ἐσθλὸν ἐόντ', δλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
ψυχὴ δ' ἐκ βεθίων παταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
ὃν πότμον γοῶσα, λιποῦσ' ἀδροτήτα καὶ ἤβην.
Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήυδα διὸς Ἀχιλλεύς·

365 Τέθναθι· Κῆρ δ' ἐγὼ τότε δέχομαι, ὅπποτε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι ἡδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔσχε', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περιδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
370 οἳ καὶ στήσαντο φθὴν καὶ εἶδος ἀγρήτων
Ἔκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνιούτῃ γε παρέσθη.
Ὡδὲ δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς κλησίον ἄλλον·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
Ἔκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέρ.

375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπαὶ ἐξενάρϊξε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ὡ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
380 ὃς κακὰ πολλὰ ἔρρεξεν, ὃς οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσσι πειρηθώμεν,
ἥρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὅτιν' ἔχουσιν·
ἦ καταλειψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
ἡ μένειν μεμάσσι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος·

385 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πᾶρ νῆεσσι νέκυς ἀκλαυτος, ἀθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀῖδαο,

390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.

Νῦν δ' ἄγ', αἰδόντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
Ἥράμεθα μέγα κῦδος ἐπέφρομεν Ἔκτορα διόν,
ὃ Τρώες κατὰ δόστου θεῶν ὥς εὐχετόωντο.

395 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα διόν ἀεικέα μήδετο ἔργα.
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέττηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πέτρης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφρου δ' ἔδρασε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
400 μάστιξεν δ' ἑλάν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέστην.

Τοῦ δ' ἦν ἔλκομένοιο κονίσταλος· ἀμφὶ δὲ χαίται
κυάνεαι πιλναντο, κάρη δ' ἔπταν ἐν κονίεσιν
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν

appenderint huc adducentes, promiserintque etiam alia;
nec si te ipsum auro compensari jubeat
Dardanides Priamus: ne sic quidem te veneranda mater
impositum lectis deflebit, quem peperit ipsa,
sed canesque et alites totum discerpent.

Illum vero jam-moriens allocutus-est galeam motans He-
ctor:] profecto te probe notum aspicio, nec sane eram tibi
persuasurus; certe enim tibi ferreus intus est animus.
Considera nunc, ne tibi aliqua deorum irae-causa fiam,
die illo, quando te Paris et Phoebus Apollo,
strenuum licet, interiment in Scaeis portis.

Sic quidem ipsum locutum finis mortis cooperuit:
anima vero e membris volans ad-Orcum descendit,
suam sortem deflens, relicto vigore et juvenia.

Hunc etiam mortuum allocutus-est divinus Achilles:

Tu morere: fatum vero ego tunc accipiam, quandocumque
Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii ceteri.

Dixit, et e mortuo evulsit aeream hastam.

Et hanc quidem seorsum posuit, sed ab humeris arma detra-
hebat] sanguinolenta: ceteri autem] circumfusi sunt filii Ach-
vorum,] qui et admirabundi-spectarunt habitum et speciem
stupendam] Hectoris: nec ei quis sine-vulnere-inflicto astitit.
Sic vero aliquis dicebat intuitus in proximum alium:

Papae, certe longe jam mollior tractatus est

Hector, quam quando naves incendit igne ardenti.

Sic quidem aliquis dicebat, et vulnerabat astans.

Hunc autem ubi spoliarat pedibus-velox divinus Achilles,
stans inter Achivos verba alata dixit:

O amici, Argivorum ductores atque principes,
postquam hunc virum dii mihi domuisse dederunt,
qui mala multa patravit, quanta non universi ceteri:
eia agite, circa urbem cum armis experiamur,
ut cognoscamus Trojanorum mentem, quamnam habeant;
utrum deserturi-sint arcem summam, hoc strato,
an manere ausint, etiam Hectore non-amplius vivo.

Sed cur mihi haec meus secum-disserit animus?
Jacet ad naves mortuus indefletus, inhumatus,
Patroclus; hujus autem non obliviscar, quoad ego
vivis interero, et mihi cara gēna moveantur;
quod si mortuorum oblivio-subit in Orco,
tamen ego etiam illic dilecti memor-ero sodalis.
Nunc autem, age, canentes pæana, juvenes Achivorum,
naves ad cavas redeamus, et hunc ducamus.
Retulimus magnam gloriam: interfecimus Hectora divinum,
cui Trojani per urbem, velut deo, vota-faciebant.

Dixit, et in-Hectorem divinum indigna moliebatur opera.
Amborum retro pedum perforavit tendines
ad talum-usque a calce, bubulaque innexuit lora,
de curruque ligavit; caput vero trahi sivit:
curruque consenso, et inclitis armis in eum elevatis,
scutica-percussit equos, ut-currerent; hi autem non inviti vo-
labant.] Ab-illo vero exstitit, dum-trahēbatur, pulvis: et cir-
cum comæ] atræ terræ admovebantur, caputque totum in pul-
vere] jacebat, ante venustum: tunc vero Jupiter hostibus

δῶκεν δεικίσσασθαι ἔη ἐν πατρίδι γαίῃ.

105 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη θπαν· ἡ δὲ νύ μήτηρ
τῶλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔβριψε καλύπτρην
τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐκιδούσα.

Ῥιμώξεν δ' ἄλυσιν πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ σπυρ.

110 τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα
Ἦλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχλοιο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μὲν βα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
πάντας δ' ἑλιδάμενε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,

115 ἔξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἑκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἑάσατε, κηδόμενοι περ,

ἐξελθόντα πόληος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λίσσασθαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀδριμοεργόν,
ἦν πῶς ἡλικίην αἰδέσσεσθαι ἡδ' ἐλεῆσαι

120 γῆρας. Καὶ δὲ νύ τῷδε πατὴρ τοιόδε τέτυκται,
Πηλεΐδης, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Ἰφιδῶ· μάλιστα δ' ἔμοι περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
τῶν πάντων οὐ τόσσον δούρομαι, ἀγνύμενος περ,

125 ὥς ἐνός, οὐ μ' ἄχος δὲ κατὰσπεται Ἄιδος εἰσω,
Ἐκτορος ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν·
τῷ κα κορεσσάμεθα κλαίοντες τε μυρομένω τε,

μήτηρ θ', ἡ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
130 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινῶ ἐξήρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νύ βελοίμαι, αἰνὰ παθοῦσα,

σεῦ ἀποτεθνήσκος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
εὐχολῇ κατὰ σπυρ πελέσκειο, πᾶσι τ' ὄνειρα,

Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσιν κατὰ πτόλιν, οἳ σε θεὸν ὥς
135 δεῖδχατ'· ἡ γάρ κ' ἐφ' ἡμᾶς μάλα μέγα κῆδος ἔσθαι
ζῶς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα χιχάνει.

Ὡς ἔφατο κλαίοντα· ὄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
ἤγγελλ' ὅτι βᾶ οἱ πόσις ἐκτοδὶ μέμνε πυλάων·

140 ἀλλ' ἤγ' ἰσπὼν ὕφαινε, μυχρὶ δόμου ὕψηλοιο,
δέκλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικιλ' ἔπασσεν.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα ἐπλοῖτο
Ἐκτορὶ θερμὰ λοστρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·

145 νηπίῃ, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοστρῶν
χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
τῆς δ' ἐλαλήθη γυνί, χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
ἡ δ' αὖτις ὀμώησιν εὐπλοκάμοισι μεπηύδα· [ται.

150 Δαῖτε, δῶμα μοι ἔπεσθον, ἰδῶμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκ-
Αἰδοῦς ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἔμοι αὐτῇ
στήθεσι πάλλαται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
πλήγνεται· ἐγγὺς δὲ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.

Αἰ γὰρ ἀπ' οὐρατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
155 δεῖδω μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
μοῦνον ἀποτεμῆξας πόλιος, πεδόνδε δῆται,

καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνορήτης ἀλεγεινῆς,

id dederat deturpandum ipsius in patria terra.

Sic hujus quidem pulvere-foedabatur caput totum : at mater
evellebat comam, et nitidum abjecit velum

procul : ejulatumque edidit admodum altum, filium intuita.
Lamentabaturque miserabiliter pater dilectus, circumque po-

puli] ejulatumque tenebantur, et lamentis per urbem :
huic autem maxime erat simile, ac si tota

Illos excelsa igni cremaretur a culmine.
Populi quidem senem vix tenebant dolore-indignantem,

egredi cupientem portis Dardaniis :
omnes autem supplex-orabat, provolutus in luto,

nominatim compellans virum quemque :
Absistite, amici, et me solum sinite, solliciti licet,

egressum urbe, ire ad naves Achivorum :
supplicabo viro huic pernicioso, violentia-patranti,

si forte ætatem revereat, ac misereatur
senectutis : etenim et huic pater talis est,

Peleus, qui ipsum genuit et nutrit, perniciem futurum
Trojanis ; maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit.

Tot enim mihi filios interemit juvenis-florentes :
de-quibus omnibus non tantum lugeo, dolens licet,

quantum de-uno, cujus me dolor vehemens deferet in Oreum,
Hectore : utinam obisset inter manus meas !

sic satiati-fuissemus flentesque, lugentesque,
materque, quæ eum peperit, infelix, atque ego ipse.

Sic dixit flens : adgemebant autem cives.
Inter-Trojanas vero Hecuba densum-suspiriis exorsa-est eju-

latum :] Fili, ego misera curnam vivam, gravia passa,
te mortuo ? qui mihi noctesque et dies

gloria per urbem eras, omnibusque emolumentum,
Trojanisque et Troadibus per urbem, qui te ut deum

exicipiebant : certe enim ipsis admodum magna gloria esses
vixus : nunc vero mors te et fatum occupat.

Sic dixit flens : uxor autem nondum aliquid audierat
de-Hectore ; non enim ei aliquis certus nuntius profectus

nuntiarat, quod ei maritus extra mansisset portas :
sed illa telam texebat, in secessu domus altæ,

duplicem vestem purpuream, et opera-picta varia sparsim-in-
texebat.] Jusserat autem ancillas comis-pulcras per domum

circumdare igne positum tripodem magnum, ut essent
Hectori calida lavacra e pugna reverso :

demens, neque sciebat, quod ipsum admodum procul a-lava-
cris] manibus Achilles domuerat caecis-oculis Minerva.

Ejulatum vero exaudiit et lamentationem a turri ;
ejusque continuo successi-sunt artus, humique ei excidit ra-

dus ;] ipseque statim inter-ancillas comis-pulcras locuta-est :
Adeste, duæ me sequimini : videam, quænam opera facta-

sint.] Venerandæ socrus vocem audiui, ac mihi ipsi in
pectore salit cor sursum ad os, subtusque genua

glaciantur : prope certe aliquid malum Priami filius.
Utinam procul ab aure sit mea verbum ! sed perquam graviter

timeo, ne jam mihi audacem Hectorem divinus Achilles
solum interclusum ab-urbe, in-campum agitet,

et jam cum cessare-faciat a-fortitudine exitiali,

ἥ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένει ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολλὸν προθέσκει, τὸ δὴ μένος οὐδενὶ εἰκῶν.
 480 Ὡς φαιμένη μεγάρῳ διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἄμα δ' ἀμφίπολοι κλόν αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν θμίλον,
 ἔστη παπτήνας· ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Εὐκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέας δέ μιν ἵπποι
 485 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν
 ἥριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
 ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἡδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμευον,
 470 κρήδεμνον θ', ὃ βρά οἱ δῶκε χρυσήν Ἀφροδίτῃ
 ἡματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ'· ἔκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δέ μιν γαλόω τε καὶ εἰνατέρεις ἄλις ἔσταν,
 αἱ ἔμετὰ σφίσιν εἶχον ἀνυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἀμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθῃ,
 ἀμβλῆδην γόωσα μετὰ Τρωῶσιν ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἵη ἄρα γαινόμεθ' αἴσῃ
 ἀμφοτέροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θηβῆσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὀληέσῃ,
 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν εὐῶσαν,
 δῶς μορος αἰνόμερον· ὥς μὲν ὥφειλλε τεκέσθαι.
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀἴδαο δόμους, ὑπὸ κεῦθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισιν· παῖς δ' ἐτι νήπιος αὐτως,
 485 δν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσεαι, Ἔκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολυδάκρυον Ἀχαιῶν,
 αἶετ' τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κῆδος ὅπασσω
 ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφῆλικά· παῖδα τίθῃσιν
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδοῦκονταί δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χαλίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεψάντων κοτύλῃν τις τυτθὸν ἐπέσχευεν,
 495 χειρεσσιν αὖτ' ἐδίην· ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐκ δαιτύος ἐστυφελίζεν,
 χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὄνειδείουσιν ἐνίσσων·
 ἔρβ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατήρ μεταδαινύται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δὲ τ' ἀνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν εὖ ἐπὶ γούνασι πατρός
 μυελὸν οἷον ἔδεσκε καὶ οἶων πλῖνα δημόν·
 αὐτὰρ θθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὐδῶσ' ἐν λίκτροισιν, ἐν ἀγκαλλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῇ ἐν μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, δν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
 οἷος γάρ σφιν ἔρσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σὺ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσσι, νόσφι τοκῶν,
 αἰόλαι εὖλαι ἔδονται, ἐπεὶ κε χύνες κορέσωνται,
 510 γυμνὸν ἄτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυμμένα χερσὶ γυναικῶν.

quae ipsum tenebat : quippe nunquam in turba manebat viro-
 rum ;] sed longe procurrebat, sua animi-vi nulli cedens.

Sic locuta, per-domum ruit, lymphae similis,
 vehementer-palpans corde; simulque ancillae ibant cum-ipsa.
 At quum ad-turrimque et hominum pervenisset turbam,
 stetit circumspectans in muro : illumque animadvertit
 raptatum ante urbem ; celeres vero eum equi
 raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.

Illi vero oculos obscura nox cooperuit :
 collapsaque-est retro, et animam efflavit.
 Procul vero a capite fudit redimicula speciosa,
 crinale, reticulumque atque textilem mitram,
 velumque, quod ei dedit aurea Venus,
 die illo, quo ipsam galeam-motans duxit Hector
 e domo Eetionis, postquam dederat infinita dona-sponsalia.
 Circum vero ipsam gioresque et fratris frequentes stabant,
 quae ipsam inter se tenebant prae-dolore-cupidam interitus.
 Ea vero ut ad-se-reddit, et in praecordia anima collecta-est,
 exorsa ejulatum, inter Trojanas dixit :

Hector, ego infelix ! eodem igitur nati-sumus fato
 ambo, tu quidem in Troja Priami in-domo,
 ego autem Thebis infra Placum silvosam,
 in domo Eetionis, qui me enutrit, parvula quum-essam,
 infelix infelicem : utinam non genuisset !
 Nunc vero tu quidem in-Orci domos, sub latebris terrae,
 abis, ac me gravissimo in luctu relinquis
 viduam in sedibus : filius autem adhuc infans sic est,
 quem genuimus tuque egoque, calamitosi : nec tu huic
 eris, Hector, emolumento : quippe occubuisti ; nec tibi hic.
 Etsi enim bellum quidem effugerit lacrimosum Achivorum,
 semper tamen ei labor et mala in-posterum
 erunt : alii enim ei terminis-mutatis-adiment agros.
 Dies vero pupillaribus omnibus-aequalibus-destitutum puerum
 reddit :] semperque dejecto-est-vultu, lacrimisque-madida-
 sunt genae.] Egens autem vadit puer ad patris sodales,
 alium quidem laena prensans, alium vero tunica :
 horum autem miserantium pocillum aliquis tantillum admo-
 vet,] ac labra quidem rigat, palatum vero non rigat.
 Hunc et aliquis utroque-parente-vivo-florens e convivio ex-
 turbat,] manibus verberans, et probriis insectans :
 « abi-in-malam-rem sic ; non tuus utique pater convivatur no-
 biscum. »] Lacrimabundus autem redit puer ad matrem vidi-
 am,] Astyanax, qui ante quidem sui super genibus patris
 medullam tantum comedebat, et ovium pinguem adipem :
 ac quando somnus occuparet, desilissetque pueriliter-lasita-
 re,] dormiebat in lectis, in ulnis nutricia,
 cubili in molli, deliciis repletus corde.
 Nunc vero multa patitur, caro patre privatus,
 Astyanax, ut-eum Trojani cognomine vocant :
 solus enim ipsis, Hector, defendebat portas et muros altos.
 Nunc vero te quidem ad naves recurvas, procul a-parentibus,
 mobiles vermes edent, postquam te canes se-satiaverint,
 nudum : at tibi vestes in sedibus jacent,
 tenuesque et venustae, factae manibus mulierum.

Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταπλέξω πυρὶ κηλέῃ,
οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγχεῖσαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶναι.

515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπαιδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν δ' ἔσιδοναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.

Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἰα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
5 ἄλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετῴδα·

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρήϊρες ἑταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπύμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωζαν ἀολλέες· ἔρχε δ' Ἀχιλλεύς.

Οἱ δὲ τρις περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι θέτις γόου ἱμερον ὤρσεν.

15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού' ἐξῆρχε γόοιο,

χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταῖρου·
Χαῖρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν·

20 πάντα γὰρ ᾗδῃ τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἐκτορα δ' εὐρ' ἐρύσας δώσω· ἐνυσὶν ὦμά δάσασθαι,
δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κατμένοιο χολωθείς.

Ἥ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,

25 πρηνέα πᾶρ λεγέσσει Μενoitιάδω τανύσσας
ἐν κονίῃς· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλὰς ἵππους·
καδ δ' ἔζον παρὰ νηὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

30 Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἶες καὶ μηχανὰς αἴγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὄες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εἰόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαιστοῦ·
πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρβεν αἶμα.

35 Αὐτὰρ τότε δανακτὰ ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χυόμενον κῆρ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃν Ἀγαμέμνονος ἔζον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν

40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιθόειν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἀπο βρότον αἵματόεντα.

Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον δημοσεν·

Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἀρίστος,

Verum enimvero hæc omnia comburam igne ardenti,
nihil tibi utique usui futura, quippe non jacebis in-ipsis;
sed apud Trojanos et Trojanas gloria tibi sunt.

Sic dixit flens : adgemebant autem mulieres.

ILIADIS XXIII.

Ludi in honorem Patrocli.

Sic hi quidem ingemiscebant per urbem : at Achivi
postquam ad-navesque et Hellespontum pervenerant,
alii quidem dispersi-ibant suam ad navem quisque :
Myrmidones vero non sinebat dispersos-abire Achilles,
sed is inter-suos socios bellicosos dixit :

Myrmidones pernicipibus-equis, mei cari socii,
ne jam sub curribus solvamus solidis-ungulis equos,
sed cum-ipsis equis et curribus proprius accedentes,
Patroclum defleamus : hic enim honor est mortuorum.
At postquam tristi satiati-fuerimus ploratu,
equis solutis cenabimus hic omnes.

Sic dixit : illi autem ejulabantur frequentes : præibat vero
Achilles.] Hi ter circa mortuum pulcre-jubatos egerunt equos
lugentes ; interque ipsos Thetis fletus desiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur et arma virorum
lacrimis : talem enim desiderabant artificem fugæ hostium.
Illis autem Pelides densum-suspiriis exorsus-est planctum,
manibus homicidis impositis pectori sodalis :

Salve mihi, o Patrocle, etiam in Orci domo :
omnia enim jam tibi perficiam, quæ antea pollicitus-sum :
meHectorem huc tractum daturum canibus, crudum ut-dis-
cerpant,] duodecim autem ante pyram cervices-abcissurum
Trojanorum claris filiis, de-te interfecto iratum.

Dixit, et in Hectorem divinum indigna moliebatur opera,
prorum ad feretrum Menetiadæ extendens
in pulveribus : illi vero arma sibi-exuebant quisque
ærea, coruscantia ; solvebantque altisonos equos ;
ac consederunt juxta navem pedibus-velocis Æacidæ
frequentissimi ; at is eis epulum-funebre lautum præbebat.
Multi quidem boves candidi palpitabant circa ferrum,
dum-jugulabantur, multæque oves et balantes capræ :
multique albis-dentibus sues, florentes pinguedine,
torrendi extendebantur per flammam Vulcani :
undique autem circum cadaver plurimus fluebat sanguis.

Ac regem quidem, pedibus-celerem Peliden,
ad Agamemnonem divinum ducebant reges Achivorum,
ægre persuadentes ob-sodalem irato corde.
Illi vero quum jam ad tentorium Agamemnonis venissent eun-
tes,] statim is præconibus argutis-voce imperavit,
in igne ponerent tripodem magnum ; si persuadere-possent
Pelidæ, ut-ablueret-sibi tabum cruentum.
At is recusabat constanter, insuper et jusjurandum juravit :

Non per Jovem, qui deorum summus est et optimus,

οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰεῖσθαι,
 45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦαι,
 κείρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὦδε
 ἔζετ' ἄχος κραδίην, ὅφρα ζωοῖσι μετεῖω.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ παιδωμένα δαιτί·
 ἤωθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 ὅλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπεικὲς
 νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρώεντα·
 ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπιθον-
 55 ἔσουμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοί τοι.
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσδοιο θαλάσσης
 60 καίτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἐν καθαρῷ, θηὶ κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύζεσκον·
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 νηδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
 Ἑκτορ' ἐπαίσσων προτὶ Δίον ἡνεμόεσσαν.
 65 Ἥλαθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλ', εἰκυῖα,
 καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὔδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχὺλλεῦ;
 70 οὐ μὲν μευ ζώντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανάοντος·
 θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδωλα καμόντων,
 οὐδέ μὲ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν·
 ἀλλ' αὐτως ἀλάλῃμαι ἀν' εὐρύπυλές Ἀΐδος δῶ.
 75 Καὶ οἱ δὲς τὴν χεῖρ', δλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς
 ἰσοομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπὶν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φῶιν ἀπάνευθεν ἑταίρων
 βουλὰς ἐξόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 ἀμφέχανε στυγερῇ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχὺλλεῦ,
 ταίγει ὑπο Τρώων εὐγενέων ἀπολέσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πύθῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ, Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 εὔτε με τυτθὸν ἔοντα Μενότιος ἐξ Ὀπσέοντος
 ἤγαγεν ὑμετέρονδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστυγαλοῖσι χολωθείς·
 ἔνθα με δεξάμενος ἐν δόμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
 90 ἔτραφέ τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 ὥς δὲ καὶ δασέα νύϊν βμή σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 95 τίπτε μοι, ἡθελί κεφαλῇ, δεῦρ' εἰληλουθας, [λεὺς·
 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλά μοι ἴσον στήθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε

non fas est lavacra ad-caput prope accedere,
 antequam Patroclum imposuero igni, tumultumque injecero,
 totonderoque comam : quippe haud mihi posthac iterum sic
 invadet dolor cor, quamdiu vivis interero.

At tamen nunc quidem invisio pareamus epulo, *ad id vocati* :
 mane vero eos excita, rex virorum Agamemno,
 lignaque comportent, apponantique, uti (*qualia*) *par est*
 mortuum habere, ut-subeat tenebras obscuras :
 ut hunc quidem comburat indefessus ignis
 ocyus ab oculis, copiaeque ad *sua* opera revertantur.

Sic dixit : illi autem ei maxime auscultaunt ac paruerunt.
 Sedulo vero cena parata, singuli
 convivabantur ; nec quicquam animus indigebat epuli aequi.
 Sed postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 alii quidem decubitori iverunt ad tentorium quisque.

Pelides vero in litore multo-strepitis resonantis maris
 jacebat graviter-gemens, multos inter Myrmidonas,
 in loco puro, ubi fluctus litus alluebant :
 quando eum somnus cepit, solvens curas animi,
 suavis circumfusus : valde enim lassatus-erat pulcris mem-
 bris] Hectorem persequendo ad Ilium ventosum.
 Supervenit vero anima Patrocli miseri,
 in-omnibus ipsi, magnitudineque et oculis pulcris, similis,
 et voce ; et tales corpore vestes induta-erat :
 constitit autem super capite, et eum sermone allocutus-est :

Dormis, et mei oblitus es, Achille?
 non quidem me viventem negligebas, sed mortuum *negligis* :
 sepeli me quam citissime, portas Orci *ut* intrem.
 Procul me arcent animae, simulacra defunctorum,
 nec me omnino se-adiere trans flumen sinunt :
 sed sic erro circum instructam-latis-portis Orci domum.
 Et mihi da tuam manum, obtestor : non enim amplius posthac
 redibo ex Orco, postquam me ignis participem-feceritis.
 Haudquaquam enim vivi dilectis seorsum a-sociis
 consilia sedentes meditabimur ; sed me quidem Fatum
 absorbit invisum, quod sortito-obvenit etiam nascenti.
 Et vero tibi ipsi fatum *est*, diis similis Achille,
 muro sub Trojanorum nobilium perire.

Aliud autem tibi dicam et mandabo, si obsequi velis.
 Ne mea a-tuis seorsum condas ossa, Achille ;
 sed simul, sicut nutriti-fuimus in vestris aedibus,
 quando me, parvulus quum-essem, Menetius ex Opunte
 duxit ad-vestram domum, homicidium propter triste,
 die illo, quando filium interfeci Amphidamantis,
 imprudens, invitus, de talis iratus ;
 tum me exceptum in aedibus eques Peleus
 nutritivique diligenter, et tuum famulum nominavit :
 sic vero et ossa nobis idem locus contegat,
 aurea amphora, quam tibi dedit veneranda mater.

Illum vero respondens allocutus-est pedibus velox Achilles :
 cur mihi, venerandum caput, huc venisti,
 et mihi haec singula mandas ? atqui ego tibi
 omnia maxime perficiam, et obsequar, ut tu jubes.
 Sed mihi propius asta : paululum saltem complexi

ἀλλήλους, ὁλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.

90 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἤτε καπνὸς
ῥῆχτο τετριγυῖα. Ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·

ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστί καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν
ψυχὴ καὶ εἰδωλὸν· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.

106 Παννυχί γάρ μοι Πατρόκληος δειλοῖο
ψυχὴ ἐφειστήκει γοῶσα τε μυρομένη τε,
καὶ μοι ἑκαστὸν ἐπέτελλον· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

ὦς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὅρ' ἕμερον ὥρσε γόοιο·
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
110 ἀμφὶ νέκυν ἔλεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρῆας τ' ὥτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
πάντοθεν ἐκ κλισίων· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρίρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

Οἱ δ' ἴσαν ὕλοτόμους πελέκειας ἐν χερσὶν ἔχοντες
115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κλόν αὐτῶν·
πολλὰ δ' ἀνάντα κάπαντα ἀράναντα τε δόχημιά τ' ἤλθον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημὸς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
τάμνον ἐπειγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
120 πίπτον· τὰς μὲν ἐπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ
ἐκδεον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα ποσσὶ δατεύντο,
ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Πάντες δ' ὕλοτόμοι φिटροὺς φέρον· ὧς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος. [Λεύς
125 Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτὺς βάλλον ἐπισχερὼν, ἐνὸ δ' ἄρ' Ἀχιλ-
φράσσατο Πατρόκλην μέγα ἥριον ἠδὲ ὅϊ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἀσπετον ὕλην,
εἶτα· ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι κέλευσεν
130 χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευῆαι δ' ὅπ' ὄχεσφιν ἑκαστον
ἵππους· οἱ δ' ὄρυνντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἐδυνον.

Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραῖθάτα· ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος ἐπείτο πεζῶν,
μυρμιλῶν· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἑταῖροι.

136 Θριψὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνυν, ἅς ἐπέβαλλον
κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀϊδὸςδε.

Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἱκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλ-
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νῆσον ὕλην. [Λεύς,

140 Ἐνὸ αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχηος διὸς Ἀχιλλεύς·
στάς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τήν ῥα Σπερχεῖῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·

Σπερχεῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἤρήσατο Πηλεὺς,
145 κείσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
σοὶ τε κόμην κερῆειν, βῆξιν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερύσειν
ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμνος βωμός τε θυθεῖς.

ὦς ἤρᾱθ' ὁ γέρων, σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νόμοι γὰρ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
Πατρόκλην ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

nos-invicem, tristi satiemur fletu.

Sic igitur fatus, captavit-proptensis manibus caris,
nec prehendit; anima enim sub terram, tanquam fumus,
abiit stridens. Attonitus vero exsurrexit Achilles,
manibusque complosit, verbumque lugubre dixit:

Dii boni, certe aliqua est et in Orci aedibus
anima et simulacrum: sed praecordia non insunt omnino.
Pernox enim mihi Patrocli miseri
anima superstitit ploransque, lugensque,
et mihi singula praecepit: similis autem erat mirifice ipse.

Sic dixit: illis vero omnibus auscultavit fletus;
ludentibus autem illis apparuit roscis-digitis Aurora
circa mortuum miserandum. At rex Agamemno
mulosque excivit et viros, qui-conveherent ligna,
undique e tentoriis; insuperque vir strenuus exortus est,
Meriones, famulus virtutem-amantis Idomenei.

Hi vero ibant materiae-caedendae securae in manibus ferentes,
funesque bene-tortos; ac muli praebant ipsoe:
nulla vero ardua, declivia, accliviaeque, transversaeque trans-
ierunt.] Sed quum jam ad-saltus venerunt irriguae-fontibus-
Idae,] protinus quercus alto-comantes longa-acie-munito aere
caedebant festinantes; eas vero magnum sonitum-edentes
cadebant: has quidem deinde diffidentes Achivi,
alligabant mulis; hi vero terram pedibus carpebant,
cupientes campum, per senticeta densa.

Omnes autem lignatores stipites ferebant: sic enim jusserat
Meriones, famulus amantis-virtutem Idomenei.

Atque in litore eos dejecerunt ordine, ubi Achilles
designaverat Patroclo magnum sepulcrum, ac sibi ipsi.

At postquam undique apposuerant immensam materiem,
considebant ibidem manentes conferti: atque Achilles
confestim Myrmidonas bellicosos jussit
aere cingi, jungereque sub curribus quemque
equos: hi vero festini-surrexerunt, et arma induerunt.
Conscederunt autem curribus vecti propugnatores, aurigaeque:
ante quidem curribus-recti, pone vero nubes sequebatur pe-
ditum,] frequentissimi: in mediis autem ferebant Patroclum
socii.] Capillis vero totum mortuum tegebant, quos injiciebant
tondentes: pone autem caput ejus tenebat divinus Achilles
moestus: sodalem enim eximium efferebat ad-Orcum.

Illi vero ut ad-locum pervenerant, ubi ipsis indicarat Achil-
les,] eum deposuere: statimque ei affatim accumularunt ma-
teriam.] Tum rursus aliud cogitavit pedibus-velox divinus
Achilles:] stans eorum a-pyra, flavam sibi-abscidit comam,
quam Sperchio fluvio alebat ferentem:
ingemiscens autem dixit, spectans in nigrum pontum:

Sperchie, frustra tibi-utique pater vovit Peleus,
illuc me reversum dilectam in patriam terram,
tibi-que comam abscisurum, mactaturumque sacram heca-
tomben;] quinquaginta insuper masculas ibidem oves sacri-
ficaturum] ad fontes, ubi tibi ager-sacer altareque odoratum
Sic vovit senex, tu vero ei mentem non perficisti.

Nunc autem quia non redibo dilectam in patriam terram,
Patroclo heroi comam dedito secum-ferendam.

- Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 ᾔηκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὅφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο.
 Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδου φάος Ἥελιοιο,
 156 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιῶν
 πείσσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθεῖ
 δπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' ὅσι μάλιστα
 160 κῆδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταροὶ ἀμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσεν ἀναξάνδρῳ Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἑσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθὶ μένον καὶ νῆσον ὄλην·
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὀπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εὐλίποδας ἑλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερὸν τε καὶ ἀμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 ῥέμῳ δῶλον ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μελίτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῷγε ἀνακτι τραπέζης κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ῥωμῶν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν·
 180 πάντα γὰρ ᾗδῃ τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοῦς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
 185 ἀλλὰ κύνες μὲν ἀλάλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῆιν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χώρον ἅπαντα,
 190 ὅσσην ἐπεῖχε νέκυς μὴ πρὶν μένος Ἥελιοιο
 σκῆλαι· ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 στάς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἡρᾷ· Ἀνέμοισιν,
 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσῷ δέπαϊ λιτάνευεν
 ἐλθέμεν, ὅφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεοίαιτο νεκροί,
 ὅλη τε σεύαιτο καήμεναι. Ὡκέα δ' Ἴρις
 ἀράων αἰούσα μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσσεύς ἀθροοὶ ἐνδον
 εἰλαπίνῃ δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. Τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἐξαστος·
 ἥ δ' αὖθ' ἔζεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἰμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὀκεανοῖο βέθερα,

- Sic fatus, in manibus dilecti sodalis comam
 posuit : his autem omnibus desiderium excitavit fletus.
 Et certe lamentantibus occidisset lumen Solis,
 nisi Achilles statim Agamemnoni dixisset astans :
 Atride : tibi enim maxime certe populus Achivorum
 parebunt dictis : fletu quidem licet etiam alias satiari.
 Nunc autem a pyra dimitte, et cenam jube
 parari : hæc vero curabimus, ad-quos maxime
 cura-justorum pertinet mortui : sed duces nobiscum maneat.
 Atque ut hoc audivit rex virorum Agamemno,
 confestim populum quidem dimisit per naves æquales ;
 funeratores autem ibidem manserunt, et accumularunt ligna ;
 struxerunt vero pyram centum-pedum quaquaversus ;
 et in pyra summa cadaver posuerunt, dolentes corde.
 Multas autem pingues oves et pedes-trahentes camuros boves
 ante pyram excoriarunt et curarunt ; at ex omnibus
 adipe sumta, obtexit cavader magnanimus Achilles
 ad pedes a capite, circumque excoriata corpora accumulabat ;
 imposuit et mellis et olei amphoras,
 ad feretrum acclinans : quatuorque arduis-cervicibus equis
 festinanter injecit pyræ, magnos edens-gemitus.
 Novem huic regi (*Patroclo*) mensarii canes erant :
 horum etiam injecit pyræ duos obtruncatos :
 duodecim et Troum magnanimorum filios strenuos,
 ære cædens : mala vero animo struebat opera :
 immisit denique ignis vim invictam, ut depasceret.
 Ejulavitque deinde, carumque nomine-ciebat sodalem :
 Salve mihi, o Patrocle, etiam in Orci domo :
 omnia enim jam tibi perficio, quæ antea pollicitus-sum.
 Duodecim quidem Troum magnanimorum filios strenuos :
 hos una tecum omnes ignis absunit : Hectorem autem neuti-
 quam] dabo Priamiden igni vorandum, sed canibus.
 Sic dixit mitans : circa-illum vero canes non occupaba-
 tur ;] sed canes quidem arcebat Jovis filia Venus
 per-dies et noctes : rosaceo autem unxit oleo,
 divino, ut ne ipsum laceraret raptans.
 Huic vero cyaneam nubem induxit Phæbus Apollo
 a-cælo-usque ad-terram, texitque locum totum,
 quantum obtinebat cadaver ; ne prius vis Solis
 siccaret circumcirca corpus cum-nervis atque artibus.
 Neque pyra Patrocli ardebat mortui.
 Ibi rursus alia excogitavit pedibus-velox divinus Achilles ;
 stans seorsum a-pyra, duobus vota-fecit Ventis,
 Boreæ et Zephyro, et pollicitus-est sacra pulcra :
 multumque etiam libans aureo poculo, supplicabat,
 ut-venirent, quo citissime igne comburerentur corpora,
 lignaque properent ardere. Velox autem Iris
 vota exaudiens internuntia venit ad-Ventos.
 Illi quidem Zephyri graviter-spirantis frequentes in-domo
 convivium celebrabant ; currens autem Iris institit
 limini lapideo. Illi vero ut eam viderunt oculis,
 omnes propere surrexere, vocabantque eam ad se quisque :
 hæc vero sedere quidem recusavit, dixit autem sermonem·
 Non est sedendum : vadam enim inde super Oceani fluent-.

Αἰθίοπων ἐς γαίαν, θηὶ βέλουσ' ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσουμαι ἱρῶν.
 Ἄλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἤδὲ Ζέφυρον κελαδαινὸν
 ἔλθειν ἀρᾶται, καὶ ὑπὶσγεται ἱερὰ καλὰ,
 210 ὅφρα πυρὴν ὀρήσῃ κατήμεναι, ἣ ἐνὶ κείτῃ
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ μὲν δρ' ὥς εἰποῖσ' ἀπεβήσεντο· τοὶ δ' ὄροντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντα πάροισιν.
 Αἶψα δὲ πόντον ἱκανὸν ἀήμεναι· ὥρτο δὲ κῆμα
 215 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
 ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῖς πῦρ.
 Παννύχιος δ' ἄρα τοίγῃ πυρὸς ἀμυδὸς φλόγ' ἔβαλλον,
 φυτῶντες λιγῶς· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέει, δεῦτε δὲ γαίαν,
 ψυχὴν κυκλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς δδύρεται ὀστέα καίων,
 νυμφίου, ὅτε θανὼν δειλοῦς ἀνάγῃσι τοκῆας·
 ὥς Ἀχιλλεὺς ἐτάροιο δδύρετο ὀστέα καίων,
 225 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῇν, ἀδινὰ στεναγίζων.
 ἦμος δ' Ἑωκφόρος εἴσι φῶας ἐρέων ἐπὶ γαίαν,
 ὄντε μέτα κροαόπεπλος ὑπερὶ ἅλα κίδναται· ἦώς,
 τῆμος πυρκαϊὴ ἑμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν ὀκνόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηίκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστανεν, οἰδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεὶς
 κλίνῃ κεκμηῶς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ἔπνος δρούσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλῆες ἡγερέθοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων θμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἔζετο δ' ὀρθωθείς καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῇν σέεσας· αἰθιοπὶ οἶνω
 πᾶσαν, ὑπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδῃο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται —
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρὶ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 ἐσχατῇ καίοντ' ἐπιμίξῃ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσέκειν αὐτὸς ἐγὼν Ἀἶδι κεῦθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπικεύα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμείο
 δεῦτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπυσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπὶθοντο ποδώκεϊ Πηλεϊῶνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῇν σέεσαν αἰθιοπὶ οἶνω,
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάπτεσε τέφρῃ·
 κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνθάδε ὀστέα λευκά
 ἄλλεγον ἐς χρυσῇν φιάλῃν καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῷ λιτὶ καλύψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα θεμελίῃα τε προβάλλοντο
 ἀμφὶ πυρὴν· εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίων· Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρκε καὶ ἕανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκπερ' ἀέθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,

Æthiopum ad terram, ubi sacrificant hecatombas
 immortalibus, ut jam et ego particeps-fiam sacrificiorum
 Sed Achilles Boream et Zephyrum sonorum
 venire orat, et pollicetur sacra pulcra,
 ut pyram suscitetis ad-ardendum, in qua jacet
 Patroclus, quem omnes gemunt Achivi.

Hæc quidem sic locuta abiit; illi vero exorti-sunt
 sonitu immenso, nubes vi-agentes præ se.

Confestim vero ad pontum venerere staturi; excitatusque-est flu-
 ctus] flatu sub stridulo: Trojamque ad-glebosam pervenere,
 ac rogo incubuerunt, valdeque sonuit immane-ardens ignis.

Tota-nocte inde hi pyras simul flammam jactabant,
 flantes stridule: ac tota-nocte velox Achilles
 aureo ex cratere, tenens poculum duplex,
 vinum hauriens in-humum fundebat, rigabatque terram,
 animam appellans Patrocli miseri.

Ut vero pater sui filii lamentatur ossa cremans
 desponsi, qui mortuus miseros dolore-affecit parentes:
 sic Achilles sodalis lamentabatur ossa cremans,
 reptans propter pyram, crebro ingemiscens.

Quando vero Lucifer venit lumen nuntians super terram,
 post quem croceo-peplo-induta super mare spargitur Aurora,
 tunc pyra elanguit, cessavitque flamma.

Ac Venti rursus abiere domum ut-redirent,
 Thracium per pontum: hic vero gemebat, tumore-fluctuum
 furens.] Pelides autem a pyra in-alteram-partem quum-disces-
 sisset,] procubuit fessus, et dulcis somnus ei cito supervenit.
 Illi vero (reges) circa Atriden frequentes congregabantur,
 quorum adeuntium ipsum tumultus et strepitus excitavit.
 Resedit vero erectus, et ipsos sermone allocutus-est:

Atrideque, et ceteri principes universorum-Achivorum,
 primum quidem pyram exstinguite nigro vino
 totam, quantum occupavit ignis vis: ac deinde
 ossa Patrocli Menœtiadæ legamus,
 bene discernentes: cognitu vero facilia sunt:
 (in media namque jacebat pyra, ceteri vero seorsum
 in-extrema-ora cremabantur promiscue, equique et viri:)
 et ea quidem in aurea phiala et duplici adipe
 ponamus, donec ipse ego Orco condar.

Tumulum autem non admodum magnum ego fieri volo,
 sed mediocrem talem: postmodum vero et hunc Achivi
 latumque altumque facite, qui quidem post me
 in navibus multa-transtra-habentibus relinquemini.

Sic dixit: illi vero obsecuti-sunt pedibus-veloci Pelidæ.

Primum quidem pyram exstinxerunt nigro vino,
 quantum flamma pervaserat, profundusque corruiit cinis:
 flentes vero socii mitis ossa alba
 collegerunt in auream phialam et duplicem adipem:
 in tentoriisque posita tenui linteo texerunt:
 circuloque-designarunt tumulum, fundamentaque jecerunt
 circa pyram: statim autem fusilem terram aggrasserunt:
 aggesto vero tumulo, redierunt. At Achilles
 ibidem populum detinuit, et sedere-fecit, lato-ambitu circum;
 e-navibus autem extulit præmia, lebetasque tripodasque,

260 ἵππους θ' ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἰρθίμα κάρηνα,
 ἡδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολλὸν τι σιθῆρον.
 Ἴτπευσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἀεθλα
 θῆκε γυναῖκα ἀγεσθαι, ἀμύμονα ἐργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠπώνετα δικαίαικοσίμετρον,
 265 τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
 270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἄπυρρον ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὁρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἵππῃας τάδ' ἀεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 275 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην.
 Ἵστε γὰρ ὅσων ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνετοί τε γὰρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 πατρὶ ἐμῷ Πηλεΐ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένω καὶ μώνυχες ἵπποι·
 280 τοιοῦ γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνίοχοιο,
 ἡπίου, ὃ σφωὶν μάλα πολλὰκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαϊτῶν κατέχευε, λούσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθεῖετον, οὐδέ δέ σφιν
 χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἐστατον ἀχνυμένω κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
 ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὃς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵππῃες ἀγερθεν.
 ὦρτο πολλὸ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλοξ,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο·
 290 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερός Διομήδης,
 ἵππους δὲ Τρωῶς ὕπαγε ζυγόν, οὗς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὀκίας ἵππους,
 295 Αἰθῆν τὴν Ἀγαμέμνονέν τὸν ἐόντα Πόδαργον·
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκε Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ, ἵνα μή οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Δίῳ ἡμερόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄρενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν δ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανώωσαν.
 Ἀντιλοχὸς δὲ τέταρτος ἐντρίχας ὠπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγαλὸς υἱός, ὑπερβύμοιο ἀνακτος,
 τοῦ Νηληιάδου· Πυλογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρον ἄρμα. Πατὴρ δὲ οἱ ἀγχι παραστάς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντιλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἐόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θέλειν· τῷ τ' ὦλω λαίγ' ἔσεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλω θυμῷ

equosque, mulosque, boumque robusta capita,
 et feminas pulcre-cinctas, splendidumque ferrum.

Aurigis quidem primum velocibus præclara præmia
 posuit, mulierem abducendam, eximia opera scientem,
 et tripodem ansatum duarum-et-viginti-mensurarum,
 primo : sed secundo deinde equam posuit
 sexennem, indomitam, foetum mulum utero-gastantem :
 at tertio igni-non-admotum deposuit lebetem,
 pulcrum, quatuor mensuras capientem, album adhuc sic (*ut*
a fabro) ;] quarto vero posuit duo auri talenta :
 quinto autem duplicem phialam ignem-non-expertam posuit.
 Stetit vero se-erigens et verba inter Argivos fecit :

Atrideque et ceteri bene-ocreati Achivi,
 aurigas hæc præmia expectantia jacent in circo.
 Si quidem nunc alius viri gratia certaremus Achivi,
 tum certe ego prima accepta in-tentorium ferrem.
 Scitis enim, quantum mei virtute superant equi ;
 immortales etenim sunt : Neptunus autem dedit ipsos
 patri meo Pelæo, is vero vicissim mihi tradidit.
 Sed certe quidem ego quiescam, et solidis-ungulis equi :
 talis enim gloriam eximiam amiserunt aurigæ,
 benigni, qui ipsis admodum sæpe liquidum oleum
 júbis superfundebat, quum-lavisset aqua limpida.
 Hunc hi stantes lugent, soloque ipsi
 jubeæ profusæ-sunt, ipsique stant dolentes corde.
 Vos vero ceteri accingimini per exercitum, quicunque Achivorum] equisque fidet et curribus coagmentatis.

Sic dixit Pelides ; celeres autem aurigæ surrexerunt.
 Surrexit multo primus quidem rex virorum Eumelus,
 Admeti dilectus filius, qui aurigandi-peritiam eximie-ornatus-
 erat :] post hunc autem Tydides surrexit fortis Diomedes,
 equosque Troicos duxit-sub jugum, quos quondam abstulit
 Æneæ ; at ipsum Æneam subripuerat Apollo.
 Post hunc autem Atrides surrexit flavus Menelaus,
 nobilissimus, sub jugumque duxit veloces equos,
 Æthen Agamemnoniam, suumque Podargum ;
 illam Agamemnoni dedit Anchisiades Echepolus
 donum, ut ne ipsum sequeretur ad Ilium ventosam,
 sed domi oblectaretur manens ; magnas enim ei dederat
 Jupiter opes, habitabat autem hic in spatiosa Sicyone :
 hanc iste sub jugum duxit, admodum cursus cupidam.
 Antilochus autem quartus pulcris-jubis instruxit equos,
 Nestoris præclarus filius, magnanimi regis,
 Neleidae ; Pylo autem nati ei equi
 pedibus-velocibus agebant currum. Pater vero ipsi prope as-
 tans] dixit in bonum monens, intelligentem etiam per-se :

Antiloche, certe quidem te, juvenem licet, dilexerunt
 Jupiterque Neptunusque, et aurigandi-artes docuerunt
 omnigenas : ideoque te docere nequaquam multum opus est.
 Nosti enim recte circa metas equos flectere ; sed tibi equi
 sunt tardiasimi cursu ; ideoque puto damnoosa eventura.
 Horum vero equi quidem sunt perniciores, nec tamen ipsi
 plura sciunt te ipso sollerter-machinari.
 Sed agendum tu, dilecte, sollertiam reconde animo

παντοίην, ἵνα μή σε παρεμποφύγησιν δαῖθλα.
 315 Μή τι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἢ βίηφι-
 μή τι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰθύει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 μή τι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθὼς
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἔλσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανώννται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὁρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοόισιν ἱμάσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλῶς, καὶ τὸν προὔχοντα δοκαύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀφραδὰς, οὐδέ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἵης,
 ἥ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπίθεται ὁμβρῳ.
 Ἀἶε δὲ τοῦ ἐκτέρθεν ἐρηρέδεται δύο λευκῶ,
 330 ἐν ξυνοχῇσιν οδοῦ· λαῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφί·
 ἥ τευ σῆμα βροτοῖο πάλοι κατατεθνηῶτος,
 ἥ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων·
 καὶ νῦν τέρματ' εἴθηκε ποδάρεκς διος Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγγρίμψας ἑλάναν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵπ-
 335 αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ, [πους·
 ἥκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππαν
 νέσσαι ὁμοκλήσας, εἴξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγγριμφθήτω,
 ὥς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσεται ἄκρον ἐκέσθαι
 340 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἔπαυρεν,
 μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατὰ θ' ἄρματα δῆγ·
 χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχεῖν δέ σοι αὐτῷ
 ἔσεται. Ἀλλὰ, φίλος, προνέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γὰρ κ' ἐν νύσῃ γε παρὲς ἐλάσθησθα διώκων,
 345 οὐκ ἐστ' ὅς κέ σ' ἄλῃσι μετάλμενος οὐδὰ παρέλθῃ·
 οὐδ' εἰ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνει,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἰπόν Νέστωρ Νηληϊῆος ἀφ' ἐνὶ χώρῃ
 350 ἔζετ', ἐπεὶ ᾗ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἔυτριχας ὤπλισαθ' ἵπ-
 Ἄνδ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἔβαλοντο· [πους.
 πᾶλλ' Ἀχιλλεύς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστορίδαι
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·
 355 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν· ὑστατος αὖτε
 Τυδείδης, ὅχ' ἀριστος ἰὼν, λάχ' ἐλαυνόμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 τιλόθεν ἐν λεῖπῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὅπασα πατρὸς εἶοιο,
 ὥς μεμνῶτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποεἰποι.
 Οἱ δ' ἄμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειρεν,
 πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν,
 ἔσσυμένως· οἱ δ' ὥκα διέπηρσσαν πεδίῳ,
 365 νόσφι νεῶν, ταχέως ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 ἴστατ' ἀειρομένη, ὥς τε νέφος ἢ θύελλα·
 χυῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

omhigenam, ut ne tibi effugiant præmia.
 Arte etenim faber-lignarius longe præstantior, quam viribus ;
 arte vero rursus gubernator in nigro ponto
 navem celerem dirigit, jactatam ventis :
 arte et auriga superat aurigam.
 Sed qui quidem equis et curribus suis fretus
 imprudenter eos in latum slectit huc et illuc,
 huic equi vagantur per stadium, neque eos continet :
 qui vero utilia noverit, agens deteriores equos,
 semper metam spectans, slectit prope, neque eum latet,
 quo-pacto primum eos agitet-laxatis bubulis loris :
 sed continet perpetuo, et præcedentem observat.
 Metam autem tibi indicabo cognitu-perfacilem, nec te latebit.
 Stat lignum aridum, quantum ulna, super terram,
 vel quercus, vel laricis, quod quidem non putrescit imbre :
 lapides vero ejus ex-utraq; parte positi-sunt duo albi,
 in concursu viæ : planum autem curriculum-equorum hinc-
 inde :] seu alicujus monumentum hominis jam-pridem de-
 functi,] sive hoc meta fuit tempore priscorum hominum ;
 ac nunc terminum fecit pedibus-velox divinus Achilles.
 Huic tu proxime admotos agita juxta currum et equos :
 ipse vero inclinatur bene-concinnata in sella-currus,
 paululum ad sinistram eorum ; at dextrum equum
 stimula minaciter-inclamans, laxaque ei habenas manibus.
 Ad metam autem tibi equus sinister admoveatur,
 ita-ut tibi modiolus utique videatur summum strinxisse
 rotas affabre-factæ : in-lapidem vero vites impingere,
 ne qua equosque vulneres, et currus confringas :
 gaudium vero hoc aliis, opprobrium tamen tibi ipse
 erit. Sed, dilecte, si-sapis, cantus esto.
 Si enim ad metam prætervectus- fueris urgens,
 non erit, qui te assequatur perneciter-insecutus, nec præter
 vehatur,] ne si a-tergo quidem Arionem divinum ageret,
 Adrasti velocem equum, qui ex deo genere erat,
 aut illos Laomedontis, qui hic nutriti-sunt eximii.
 Sic locutus Nestor Neleius iterum in loco
 resedit, postquam suo filio cujusque rei summam dixerat.
 Meriones autem quintus pulcris-jubis instruxit equos.
 Ascenderunt vero in sellas currum, et sortes injecere ga-
 leæ ;] concutiebat Achilles, et sors exallit Nestoridæ
 Antilochi : post hunc sortitus-est rex Eumelus ;
 post illum autem Atrides, inclitus-hasta Menelaus :
 post eum vero Meriones sortitus-est agere : postremus autem
 Tydides, longe fortissimus, sortitus-est agere equos.
 Steterunt jam ordine : monstravit autem metas Achilles,
 procul in plano campo, juxtaque speculatorem collocavit
 deo-parem Phœnicem, armigerum patris sui,
 ut memor-inspiceret cursum, et veritatem referret.
 Illi vero simul omnes in equos scuticas sustulerunt,
 percusseruntque loris, exhortatique-sunt verbis,
 magno-ardore : ii autem ocyus percurrerant campum,
 procul a-navibus, celeriter : sub pectoribus vero pulvis
 surgebat excitatus, tanquam nubes, vel procella :
 jubæ autem agitabantur cum flatibus venti.

Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πλινάτο πολυδοσιῆρη,
ἄλλοτε δ' αἶψασκε μετ' ὅρα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
370 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἑαστος
ἵπποις, οἳ δὲ πέτοντο κόνιοντες πεδίῳ.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἅψ' ἐφ' ἄλδος πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γέ ἐκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὧκα δ' ἔπειτα
αἶψα Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιθησομένοισιν ἔκταν,

380 πνοιῇ δ' Εὐμήλειο μετάρφενον εὐρέε τ' ὦμω
θέρματ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
καὶ νύ κεν ἡ παρελάσσε, ἥ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
εἰ μὴ Τυδεὸς υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὃς βὰ οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.

385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χυομένοιο,
οὐνεκα τὰς μὲν δρᾷ ἐτι καὶ πολλὸν μᾶλλον λούσας,
οἳ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.

Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὧκα μετέσσοντο ποιμένα λαῶν·
390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.

Ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐδεθήκει,
ἱππειὸν δὲ οἱ ἦξε θεὰς Τυγόν· αἳ δὲ οἱ ἵπποι
ἄμφω δόδου δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,

395 ἀγκυῶνάς τε περιδύρφη στόμα τε ρίνας τε·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλησθέν, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ

400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.

Ἀντιόχος δ' ἵπποισιν ἐκέλετο πατὴρ ἐοῖο·

Ἐμβήτον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.

Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελεύω,

405 Τυδείδω ἵπποισι δαίφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.

Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κινάνετε, μὴδὲ λίπθησον,
καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέην καταχεύῃ
Αἶθῃ, θῆλος εὐόσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;

410 Ὡδε γὰρ ἐξέρω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὅμμε κατακτενεῖ ὀξεί χαλκῷ,
αἳ κ' ἀποκηδήσαντε φαρμάμεθα χεῖρον ἄεθλον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα.

415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδὲ νοήσω,
στεῖνωπῷ ἐν ὀδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.

Ὡς ἱφαθ'· οἳ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν

μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
στεῖνος ὁδοῦ κοίτης ἰδὲν Ἀντιόχος μενεχάρμης·

420 ῥωχμὸς ἐπὶ γαίης, ἥ χειμέριον ἄλῃν ὑδωρ
ἐξέβηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἔπαντα·

Currus vero modo quidem terras appropinquabant almae,
modo autem sussultabant sublimes : at aurigae
stabant in sellis : palpitabat autem animus cuiusque,
victoriae cupidorum ; et hortabatur suos quisque
equos : hi vero volabant pulverem-excitantes per-campum.

Sed quum jam extremum peragerent cursum veloces equi
retro mare versus canum, tum demum virtus cuiusque
apparuit, statimque equis extendebatur cursus : celeriter
vero inde] Pheretiadae pedibus-veloces eminebant equae.

Post eas autem eminebant Diomedis masculi equi,
Troici, neque multum aberant, sed admodum prope :
semper enim currum ascensuris similes-erant,
satu vero narium Eumeli dorsum, latique humeri,
calefiebant : super ipsum enim capitibus repositis volabant.
Et certe vel praevertisset, vel dubiam victoriam fecisset,
nisi Tydei filio iratus-fuisset Phoebus Apollo,

qui ei e manibus excussit scuticam splendidam.
Ejus vero ex oculis effusus-erat lacrimae, indignantis,
quod illas quidem videret jam etiam multo fortius euntes,
sui vero divinitus affligerentur, sine stimulo currentes.

Nec sane Minervam fraude-ladens latuit Apollo
Tydiden, valde autem celeriter assecuta-est pastorem viro-
rum ;] reddiditque ei scuticam, vimque equis immisit.

Ipsa vero Admeti filium succensens accessit,
equinumque ei fregit dea jugem : atque ei equum
utrinque-extra viam currebant, temoque in terram factus-
decidit.] Ipse vero e sella juxta rotam provolutus-est,

cublitque ei circumcirca-lacerabantur, osque, naresque ;
collisique-est frons ad supercilia : atque ei oculi
lacrimis impleti-sunt, liquidique ei haesit vox.

Tydidēs vero praevertens dirigebat solidis-ungulis equos,
longe praeter ceteris emicans : nam Minerva
equis immisit vim, et ei gloriam imposuit.

Post illum Atrides agebat equos flavus Menelaus.

Antilochus vero equos adhortabatur patris sui :

Incumbite, et vos intendite quam celerrime.

Cum-illis quidem vos contendere haudquaquam jubeo,
Tydidē equis bellicosai, quibus Minerva
nunc praebuit celeritatem, et ipsi gloriam apposuit.

Sed equos Atridae assequimini, ne relinquimini,

rapide, ne vobis dedecus offundat

Aethē, femina quum-sit : cursum deficitis, praestantissimi !

Sic enim denuntio, et certe perfectum erit :

non amplius vobis cura apud Nestorem pastorem virorum
erit, statim autem vos interficiet acuto aere,

si remissi referamus vilius praemium :

verum insequimini, et festinate quam citissime.

Haec autem ego ipse machinabor, ac dispiciam,
angusta in via astu-praeferre : neque hoc me fallit.

Sic dixit : illi vero domini veriti minas,

acrius cucurrerunt exiguo tempore ; statimque inde

angustiam viae cavae vidit Antilochus bellicosos :

scissura erat terrae, qua hiemalis collecta aqua

eruperat viæ partem, profundumque fecerat locum totum :

τῇ β' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.

Ἀντιλοχος δὲ παρατρέφας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἐκτὸς ὁδοῦ, δλίγον δὲ παρακλίνας ἐβίαικεν.

125 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
Ἀντιλόχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἄλλ' ἀνεχ' ἵππους·
στενωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παραλάσσεις·
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας. [νεν,
ᾧ ἐπατ'· Ἀντιλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυ-

130 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰνόντι ἐοικώς.

Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδοῖο πέλονται,
ὄντ' αἰζῆδος ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἦθης,
τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρεΐδων· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἑλαύνειν,
135 μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
δίφρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεχέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεκείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντιλόχ', οὐτις στείροισι βροτῶν βλοῦτερος ἄλλος·
140 ἔρβ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἐτιμὸν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴση θεῶλον.

ᾧ ἐπατ'· ὅστις στείροισι βροτῶν βλοῦτερος ἄλλος·
140 ἔρβ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἐτιμὸν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴση θεῶλον.

ᾧ ἐπατ'· ὅστις στείροισι βροτῶν βλοῦτερος ἄλλος·

145 ἡ ὑμῖν· ἀμφὺ γὰρ ἀτέμδονται νεότητος.
ᾧ ἐπατ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδίσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἀγγι γέγοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσροῶντο
ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονιόντες πεδίοιο.

150 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
Τοιοῦ δ' ἀνευθεὶς ἄντος, ὁμοκλήτηρος ἀκούσας
ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προύχοντα,
ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοινίξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

155 λευκὸν σῆμ'· ἐτέτυκτο περὶ τροχὸν ἤντα μήνην.
Στῆ δ' ὁρῶς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ᾧ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἷος ἔγων ἵππους αὐγάζομαι, ἡῖ καὶ ὑμεῖς;

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροῖτεροι ἐμμεναὶ ἵπποι,

160 ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πού αὐτοῦ
ἔβλαθεν ἐν πεδίῳ, αἱ καὶ σέϊ γε φέρτεραι ἦσαν.

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτας ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
ῶν δ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν· πάντῃ δέ μοι ὅσσε

Τρωϊκὸν ἀμ πεδίων παπταίνετον εἰσροῶντι.

165 Ἡ δὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλξας·
ἐνθα μιν ἐκπίσσειν ὄλω σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαθε θυμόν.

Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

170 εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἐμμεναὶ ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεῆν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδεὸς ἱπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχύς Ἀίας·

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεὶ

175 ἵπποι ἀερίποδες πολὺς πεδίοιο δύνανται.

hac dirigebat Menelaus, rotarum-concursum vitans.

Antilochus autem deflectens impellebat solidis-ungulis equos
extra viam, parumperque avertens insequabatur.

Atrides vero extimuit, et Antilochum inclamavit :

Antiloche, temere equos-agis ; sed contine equos :
angusta enim via est ; mox vero latiore præterages :
ne qua utrosque lædas, curru meo impingens.

Sic dixit : Antilochus vero adhuc etiam multo magis agebat,
stimulo adurgens, tanquam non audienti similis.

Quantus vero disci jactus ab-humero-vibrati est,
quem juvenis emittit vir, tentans vigorem-juvenilem :
tantum cursu-emicarunt : equæ vero cesserunt retro
Atridae ; ipse enim sponte remisit agitare,
ne qua colliderentur in via solidis-ungulis equi,
currusque everterent bene-compactos, atque ipsi
in pulveres deciderent, festino-cursu-contententes de victo-
ria.] Hunc et objurgans allocutus-est flavus Menelaus :

Antiloche, nemo te mortalium perniciosior altius :
i-in-malum : quippe non te vere dicebamus sapere Achivi.
Sed certe ne sic quidem sine jurejurando auferes præmium.

Sic locutus, equos exhortatus-est, dixitque :
ne mihi inhibemini, neve stetis dolentes corde.

Prius istis pedes et genua lassabantur,
quam vobis ; ambo enim privati-sunt juventute.

Sic dixit : illi vero, regis veriti hortatur,
acrius cucurrerunt, statimque ipsi proximi fuerunt.

Argivi vero in circo sedentes spectabant
equos : hi autem volabant pulverem-excitantes per-campum.
Primus vero Idomeneus, Cretum dux, visos-agnovit equos ;
sedeat enim extra circum ceteris-sublimior in specula.
Illum autem, procul licet-esset, equos increpantem ut-andiit,
agnovit ; viditque equum insignem ceteros prævertentem,
qui quidem cetero quanto corpore spadix erat, in fronte vero
alba macula erat rotunda, tanquam luna.

Surrexit autem, et sermonem inter Argivos dixit :

O amici, Argivorum ductores atque principes,
solusne ego equos noscito, an et vos?

Alii mihi videntur nunc priores esse equi,
alius et auriga videtur : illæ vero equæ alicubi illic
læsæ-sunt in campo, quæ eousque certe præstantiores erant.

Nempe illas primum vidi metam circumflectentes,
nunc vero nequaquam possum videre : undique autem mihi
oculi Troicum per campum lustrant prospectanti.

Aut aurigam fugerunt habens, nec potuit equas
bene continere circa metam, et non feliciter flexit :

illic ipsum excidisse reor, et currus confregisse ;
hæc vero extra-viam-cucurrerunt, postquam furor occupavit
animum.] Sed intuemini et vos surgentes : non enim equidem
bene dignosco ; videtur autem mihi esse vir
Ætolus genere, Interque Argivos imperat,
Tydei equum-domitoris filius, fortis Diomedes.

Hunc autem indecore objurgavit Oilei filius velox Ajax :
Idomeneu, cur præmature garris ; illæ vero procul
equæ pedes-alte-tollentes amplum per-campum currunt.

Ούτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσούτων
οὔτε τοι δέξτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται δασε·
ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. Οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμειναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνους ἄλλοι.
480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἱ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΐδα·
Ἄϊαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
δεύσει Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
485 Δεῦρὸ νυν, ἧ τρίποδος περιδῶμεθον ἢ ἐλέβητος·
Ἰστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θεῖομεν ἄμφω,
διπότεροι πρόσθ' Ἴπποι· ἵνα γνοῖς ἀποτίνων·
Ὡς ἔφατ'· ὦρυντο δ' αὐτίκ'· Οὐλῆος ταχύς Ἀϊας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
490 Καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Ἄϊαν Ἰδομενεύ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
Καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
495 Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι ἐκισθράσθε
Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπείγομενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεύτεροι οἱ τε πάροισιν.
Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
500 μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ Ἴπποι
ὕψος' ἀειρέσθην ῥίμῃα πρήσσοντε κελευθόν.
Ἀἰεὶ δ' ἥνίοχον κόνις βραθάμυγες ἔβαλλον·
ἄρματα δὲ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασιτέρῃ τε,
Ἴπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
505 γίγνετ' ἐπισώτρων ἄρματροχίῃ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κόνει· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολλὸς δ' ἀνεκίχεν ἰδρὼς
ἵππων, ἕκ τε λόφῳ καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώντος,
510 κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. Οὐδὲ μάτησεν
Ἰρθιμος Σθέnelος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
δοῖκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερβύμοισι γυναῖκα,
καὶ τρίποδ' ὠτῶντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνε ὅφ' Ἴππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊὸς ἤλασεν Ἴππους,
515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας Ἴππους.
Ὅσσον δὲ τροχοῦ Ἴππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνακτα
ἔλκησιν πεδίῳ τιτανίνεμος σὺν ὄχεσφιν·
τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισώτρου τρίχες ἄκραι
520 οὐραϊαί· ὁ δὲ τ' ἀγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
χωρὴ μεσηγὺς, πολέος πεδίῳ θέοντος·
τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
λείπειτ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λελειπτο,
ἀλλὰ μιν αἶψα χίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠδ'
525 Ἴππου τῆς Ἀγαμέμνονός, καλλίτριχος Αἴθης.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἔς Ἰδομενῆος,
λείπειτ' ἀγαλλῆος Μενελάου δουρὸς ἱερῶν·

Nec minimus-natu es inter Argivos tantopere,
nec tibi acutissime ex capite prospiciunt oculi :
sed semper verbis garris. Neutiquam te decet
blateronem esse : adsunt enim et præstantiores alii.
Equæ vero eadem sunt priores, quæ et antea,
Eumeli, in eisque ipse tenens lora vehitur.

Hunc autem iratus Cretum dux contra allocutus est :
Ajax, rixa optime, maledice! In-ceterisque omnibus
inferior-es Argivis : quod tibi mens est insolens.

Age nunc vel tripode deposito-certemus, vel lebetes ;
arbitrum autem Atriden Agamemnonem faciamus ambo,
utræ anteriores sint equæ : ut sentias persolvens.

Sic dixit : surrexit vero protinus Ollei filius velox Ajax,
iratus, asperis ut-exciperet eum verbis.

Et omnino jam ulterius adhuc contentio evasisset utrisque,
nisi Achilles ipse surrexisset, et dixisset sermonem :

Ne amplius nunc asperis altercimini verbis,
Ajax, Idomeneuque, malis ; quippe non par-est.
Et vero alii succensueritis, quicumque talia faceret.

Sed vos in circo sedentes spectate
equos ; hi autem cito ipsi festino-cursu-contententes de victo-
ria] huc venient : tum vero cognoscetis singuli
equos Argivorum, qui secundi, quique priores.

Sic dixit : Tydides autem valde prope veniturgens equos,
scutica autem assidue feriebat super-humeros : atque ei equi
in-altum sussultabant cito conficientes viam.

Assidue autem aurigam pulveris guttas percutiebant :
curtusque, auro accurate-elaborati stannoque,
equos veloces pone-currebant ; neque profunda
siebat canthorum orbita retro

in tenui pulvere : hi vero festinantes volabant.
Stetit autem medio in circo ; multusque exsilliebat sudor
eque cervicibus et a pectore, in-terram.

Ipse vero e sella in-terram desiliit colloccente,
acclinavitque scuticam ad jugum. Nec segnis-erat
fortis Sthenelus, sed propere accepit premium ;
deditque abducendam sociis magnanimis mulierem,
et tripodem ansatum asportandum : ipse vero solvit equos.

Post eum autem Antilochus Neleius agebat equos,
dolus, haud quidem celeritate, prævertens Menelaum ;
sed etiam sic Menelaus agebat prope veloces equos.
Quantum vero a-rota equus distat, qui quidem dominum
trahit per-campum nisu-contento cum curribus ;
hujus quidem attingunt canthum pili extremi
caudæ ; is autem prope admodum currit, nec prorsus magnum
spatium in-medio est, per longum campum equo currente :
tantum jam Menelaus eximio Antilocho
posterior-erat : at prius etiam ad disci-jactum relictus-erat,
sed ipsum statim assecutus-est ; augebatur enim vis valida
equæ Agamemnoniæ, júbis-pulcris Æthæ.

Si vero adhuc ulterius actus-fuisset cursus ambobus,
eo certe eum præteriiisset, nec dubiam-victoriam reliquisset.
Sed Meriones, famulus strenuus Idomenei,
posterior-erat inclyto Menelao hastæ jactu :

530 βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρ' ἐν ἀγῶνι.
 Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπτα πτερόεντ' ἀγόρευεν
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπιεικές,
 δεύτερ· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδίδος υἱός.
 Ὡς εἶπ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκῃ ἡμέριψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε δῶικων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς
 550 καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δῖμοι καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλον,
 ἡὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τῇν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
 ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 555 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπτα πτερόεντα προσγύδα·
 Ἀντιλόχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλωρ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 560 Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 χαλκεον, ᾧ περὶ χεῖμα φαινεῖτο κασσινέριοιο
 ἀμφιδεδίγηται· πολὺς δέ οἱ ἀξίος ἔσται.
 Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρῳ,
 οἰσέμεναι κλισίῃσιν· ὁ δ' ὤχετο καὶ οἱ ἐνεικεν.
 565 [Εὐμήλωρ δ' ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἰδὲξάτο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχέων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένους· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
 χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἡὔδα ἰσότηος φῶς·
 570 Ἀντιλόχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας·
 ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρωσι δικάσατε, μὴ δ' ἐπ' ἀρωγῇ·
 575 μή ποτέ τις εἰπῇσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησιγάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἀγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 580 ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεὶα γὰρ ἔσται.
 Ἀντιλόχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θέμις ἔστιν,
 στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 χερσὶν ἔκων ῥαδιήνῃ, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἐλαυνες,

HOMERUS.

tardissimi enim ei erant pulcra-jubis equi,
 minimeque-peritus erat ipse agendi currum in certamine.
 Filius vero Admeti omnium-ultimus venit e-ceteris,
 trahens currus pulcros, agens ante equos.
 Hunc autem ut-vidit, miseratus-est velox divinus Achilles;
 stansque inter Argivos verba alata dixit:
 Ultimus vir præstantissimus agit solidis-ungulis equos:
 sed agedum ei demus præmia, ut par est,
 secunda; at prima ferat Tydei filius.
 Sic dixit: illi autem omnes comprobarunt, sicut jubebat.
 Et sane ei dedisset equam (comprobarant enim Achivi),
 si non Antilochus, magnanimi Nestoris filius,
 Pelidæ Achilli jure respondisset surgens:
 O Achille, valde tibi iratus-fuero, si perfeceris
 hoc verbum: es enim ablaturus mihi præmium,
 hoc cogitans, quod ei divinitus-læsi-sunt currus et veloces e-
 quæ;] ipse strenuus quum-sit: sed debuit immortalibus
 vota-facere: ita nequaquam ultimus-omnium venisset equos
 urgens. Si vero ejus misereris, et tibi gratum est animo,
 est tibi in tentorio aurum multum, est vero et æs,
 et pecora, suntque tibi ancillæ, et solidis-ungulis equi:
 ex-his ipsi postea electum dato vel majus præmium,
 vel etiam jam nunc, ut te collaudent Achivi.
 Hanc vero ego non dabo: de ipsa autem periculum-faciat,
 virorum quicumque velit mecum manibus pugnare.
 Sic dixit: subrisit autem pedibus-velox divinus Achilles
 gratulans Antilocho, quod ipsi dilectus erat sodalis:
 et eum respondens verbis alatis allocutus-est:
 Antiloche, si quidem jam me jubes e-domo aliud
 Eumelo dare, ego vero etiam hoc perficiam.
 Dabo ei loricam, quam Asteropeo abstuli,
 æream, quam circum ora fulgidi stanni
 circulo-fusa-est: multo autem præcio ei æstimanda erit.
 Dixit, et Automedontem carum jussit sodalem
 ferre eam e-tentorio: is vero abiit, et ei attulit.
 [Eumeloque in manibus posuit; is vero accepit gaudens.]
 Inter-hos autem et Menelaus surrexit, animo dolens,
 Antilocho immensum iratus: atque præco
 in-manibus sceptrum posuit, silereque jussit
 Argivos: at ille inde inter-eos-dixit par-deo vir:
 Antiloche, antehac prudens, quale fecisti!
 dedecorasti quidem meam-virtutem, læsisti autem mihi equos,
 tuis ante actis, qui multo inferiores erant.
 Sed agile, Argivorum ductores ac principes,
 in medium utrisque judicate, neu in gratiam:
 ne-quando quis dicat Achivorum ære-loricatorum:
 Antilocho mendaciis oppresso, Menelaus
 abiit equam ducens; quoniam ei longe deteriores erant
 equi, ipse vero melior armisque viribusque.
 Eia vero, age, ego ipse judicabo, ac me nullum puto
 alium increpaturum Danaorum: rectum enim erit judicium.
 Antiloche, eia vero, age huc ades, Jovis-alumne, ut fas est,
 stans ante equos et currum, ac flagellum
 manibus tenens argutum, quo antea agitas,

ἵππων ἀψάμενος, γαίησ' ἔννοσ' ἵππων
 585 ὁμνυθί, μὴ μὲν ἔκων τὸ ἔμδον δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἄντιον ἤδα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίας τελέθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππων δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μεῖζον ἐπαίτησας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλομένην, ἢ σοίγε, Διοτρεφὲς, ἤματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἦ ῥα, καὶ ἵππων ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρσιν τίθει Μενελάου. Τοιοῦτο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὡς τε περὶ σταχέσσιν ἔερση
 λήτου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίοχε, νῦν μὲν τοι ἔγδων ὑποείξομαι αὐτὸς,
 χαλόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος οὐδ' ἀσπίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπέυειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες καὶ πολλὰ ἔμωγσας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἔμειο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιτείσομαι, ἦδ' καὶ ἵππων
 610 δώσω, ἐμὴν περ εἰῶσαν· ἵνα γνῶσιν καὶ οἶδα
 ὡς ἔμδον οὐποτα θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηνής.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἀντίλοχοιο Νοῆμονι δῶκεν ἑταίρω
 ἵππων ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέσθη· ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέταρτος, ὡς ἔλασεν. Πέμπτον δ' ὑπελείπειτ' ἄεθλον,
 ἀμφίθετος φιάλῃ· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργεῖων ἄν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. Οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 ὄψει ἐν Ἀργείοισιν· δίδωμι δέ τοι τὸδ' ἄεθλον
 αὐτῶς· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐξδύσειαι, οὐδέ πόδεσσιν
 θεύσειαι· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέλγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἵπεις.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαίσσονται ἑλαφραί.
 Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἐπειοὶ
 Βουπρασίου, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 ἐνθ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἦνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἑόντα·
 δοῦρι δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.

equos tangens, terram-cingentem Neptunum
 jurato, *te* non volentem meum dolo currum impedivisse.

Eum vero Antilochus prudens contra allocutus-est :
 perfer nunc : multo enim equidem junior sum
 te, rex Menelae, tu vero natu-major et praestantior.
 Nosti, qualia juvenis viri errata sunt :
 velocior etenim *ei* mens est, tenue autem consilium.
 Ideo tibi toleret cor : equam vero tibi ipse
 dabo, quam accepi : si etiam e meis aliud
 majus postulaveris, continuo tibi statim dare
 malim, quam tibi, Jovis-alumne, in-dies omnes
me animo ejectione-esse, et in-deos fieri sceleratum.

Dixit, et equam ducens magnanimi Nestoris filius
 in manus tradidit Menelai : illius autem animus
 licuit (*exhilaratus est*), ut-si circa spicas ros *liquecisset*
 segetis crescentis, quando horrescunt arva :
 sic et tibi, Menelae, in praecordiis animus licuit.
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Antilochē, nunc quidem tibi ego cedam ipse,
qui eram iratus : quoniam non mento-vagus nec laesus-animus
 eras antea : nunc vero mentem vicerat juvenus.
 In-posterum autem cave praestantiores decipere :
 non enim me cito alius vir flexisset Achivorum.
 Verum tu jam multa passus-es, et multa molitus,
 tuusque pater bonus, et frater, causa mea :
 ideo tibi supplicanti obsequar : atque etiam equam
 dabo, mea licet sit ; ut sentiant et hi,
 ut meus nunquam *sic* animus superbus et immitis.

Dixit, et Antilochi Noemoni dedit socio
 equam abducendam : ipse vero inde lebetem accepit collocat-
 tem.] Meriones autem sustulit duo auri talenta,
 quartus, ut egerat *currum*. Quintum vero relictum-erat pre-
 mium.] duplex phiala : quam Nestori dedit Achilles,
 Argivorum per consensum ferens ; et dixit astans :

Accipe nunc ; et tibi hoc, senex, munus-recondatur,
 Patrocli sepulturae monumentum ut-sit ; non enim amplius
 illum] videbis inter Argivos : do autem tibi hoc praemium
 sic : nec enim caestibus certe pugnabis, nec luctaberis,
 nec jaculorum-certamen inibis, nec pedibus
 curres : jam enim gravis *te* senectus urget.

Sic fatus, in manibus posuit : ille vero accepit gaudens.
 Et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Certe jam haec quidem omnia, fili, recte dixisti.
 Non enim amplius firma membra, amice, pedes, nec manus
 ab-humeris utrinque celeri-impetu-moventur agiles.
 Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
 ut quando regem Amarynceum sepellebant Epei
 in-Buprasio, filii-que posuerunt regis certaminum-premia :
 illic nullus vir mihi similis vir erat, neque Epeorum,
 neque ipsorum Pyliorum, neque Aetolorum magnanimorum.
 Caestu quidem vici Clytomedem, Enopis filium :
 Aeneam vero lucta Pleuronium, qui in-me surrexerat :
 Iphiclum autem pedibus praetercurri, strenuus licet-esset ;
 hasta vero mittenda-superavi Phyleum-que et Polydorum.

Ολοισίν μ' ἔκποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 πλῆθει πρόσθε βαλόντας, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπετ' ἀθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠινόχευεν,
 ἔμπεδον ἠινόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιώντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 645 πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἥρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερίζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
 τιμῆς ἥτις μ' εἴκοι τιμηθῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὄψετ', ἐπεί πάντ' αἶνον ἐπέειπε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς ὅππεν ἀθλα·
 ἥμιλονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδην' ἐν ἄγωνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγμένω. ἦ δέ κ' Ἀπόλλων
 δῶκε καμμονίην, γνῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἥμιλονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νέεσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἄνῃρ ἧς τε μέγας τε,
 665 εἰδὼς, πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 ἔφατο δ' ἥμιλονον ταλαεργῷ φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἔγωγε, δεῖς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἥμιλονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμαῖη νικήσαντ'· ἐπεί εὐχομαι εἶναι ἀρίστος.
 670 Ἦ οὐχ ἔτις ὅστις μάχης ἐπιδύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμενα φῶτα γενέσθαι.
 Ὡς γὰρ ἔειπὼς, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροά τε ρήξω σὺν τ' ὅσπερ ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἑμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντας ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσθθεὸς φῶς,
 Μηχιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος,
 680 ὅς κ' ἔπειτα Θῆβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 ἐς τάφον ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκια Καδμειόνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δοῦριλυτὸς ἀμφεπονείτω,
 θαρσύνων ἔπεισιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 685 δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραυλοῖο.
 Τὸ δὲ ζωσασμένω βήτην ἐς μέσσον ἄγωνα·
 ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στίβαρῃσιν ἀμ' ἀμφοῖν,
 σὺν ῥ' ἔπεισον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενῦνον γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρὼς
 πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 κόψε δὲ παπτήναντα παρήνθη· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.

Solis me equis praelegerunt Actoridae-duo,
 ob-numerum superantes, invidentes mihi victoriam,
 quod nempe maxima illi certamini relicta-erant praemia.
 Hi vero erant gemini : alter quidem firmiter equos-regebat,
 firmiter equos-regebat, alter vero scutica incitabat.
 Sic olim eram : nunc vicissim juniores obeant
 opera ejusmodi : me autem oportet senectae tristia
 parere; tum vero excellebam-inter heroes.
 Sed abi, et tuo sodali certaminibus justa-facito.
 Hoc autem praemium ego lubens accipio, gaudetque mihi cor,
 quod-ita mei semper memor-es benevoli : nec te lateo,
 quo honore me par-est honorari inter Achivos.
 Tibi autem dii pro his gratiam largam referant.
 Sic dixit : Pelides vero magnum per coetum Achivorum
 abili, postquam omnem laudationem audierat Neliden.
 Atque ille caestu-decernentium duro posuit praemia :
 mulam laborum-patientem ducens ligavit in circo
 sexennem, indomitam, quae difficillima erat domitu;
 atque victo posuit poculum duplex.
 Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :
 Atridaeque et ceteri bene-ocreati Achivi,
 viros duos de his jubemus, qui sint praestantissimi,
 pugnis alte elatis inter se ferire : cui vero Apollo
 dederit victoriam, agnov-erintque omnes Achivi,
 mulam laborum-patientem ducens ad-tentorium eat :
 ac victus poculum auferet duplex.
 Sic dixit : surrexit autem statim vir fortisque magnusque,
 peritus caestus-pugnae, filius Panopei Epeus :
 prehenditque manu mulam laborum-patientem, dixitque :
 Prope veniat, quicumque poculum auferet duplex :
 mulam autem non puto aliquem abducturum alium Achivo-
 rum, caestibus vincentem me-nam me-profitetur esse optimum.
 An non satis, quod in-praelio inferior-sum? nec ullo-modo licet
 in omnibus operibus peritum virum evadere.
 Sic enim denuntio, quod et veritum erit :
 penitus ei corpusque disrumpam, et ossa confringam :
 curatores autem ei hic frequentes ibidem maneant,
 qui ipsum efferent, meis sub manibus domitum.
 Sic dixit : illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Euryalus autem contra-eum solus surrexit, par-deo vir,
 Mecistei filius Talaionides regis,
 qui quondam Thebas profectus-est defuncti Oedipi
 ad funus [Iudos funebres] : ibi vero omnes vicit Cadmeos.
 Hunc quidem Tydides hasta-inclytus sectabatur,
 confir-mans verbis, multum vero ei cupiebat victoriam.
 Cingulum autem ei primum projecit, ac deinde
 dedit lora scite-secta bovis agrestis.
 Hi autem quum-se-acclinis-sent, prodire in medium circum ;
 ex-adverso-que elevatis manibus robustis simul ambo
 in-se-irruerunt, et ipsis graves manus consertae-sunt.
 Vehemens autem crepitus maxillarum ortus-est, fluebatque
 sudor] undique e membris : irruit vero divinus Epeus,
 percussitque circumspectantem ad-genam; nec jam is diutius
 stetit : ejus enim succiderunt pulcra membra.

606 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικτὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 θιν' ἐν φυκίοεντι, μέγα δέ ἑ κῦμα ἀλύψεν
 ὡς πληγὴς ἀνέπαλ'. Αὐτὰρ μεγάλθυμος Ἐπειὸς
 χερσὶ λαβὼν ὠρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 καὶ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἴσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιαιμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικῆσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυρίθτην,
 τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιὸν Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 706 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον.
 Στῆθ' ὁρῶς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὀρυσθ', οἳ καὶ τοῦτο ἀέθλου περὶήσεσθον.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῷγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιδιαρῆσιν·
 ὥς δ' ἐμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 δώματος ὠψηλοῖο, βίαις ἀνέμων ἀλείνων.
 Τετρίγῃ δ' ἄρα νῦτα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 716 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 αἵματι φοινικέεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
 Οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνάτο σφῆλαι, οὐδὲ τε πελάσσαι,
 720 οὔτ' Αἴας δύνάτο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἀνίαζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἔμ' ἀνείρ', ἦ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 726 Ὡς εἰπὼν ἀνείρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὅππῃ κῶληπα τυγῶν, ὑπελυσσε δὲ γυῖα·
 καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπῖσιν· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θευντό τε θάμνησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνείρε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' αἶρεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἀμφὺ
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
 Καὶ νῦ κα τὸ τρίτον αὐτὶς ἀναΐξαν' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκεν·
 736 Μηνέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὅρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύουσιν Ἀχαιοί. [θοντο,
 Ὡς ἔφαδ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ-
 καὶ β' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 ἀργύρεον χρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλι ἐνίκῃ παῖσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροιδέα πόντον,
 746 στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θῶαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·

Ut vero quum ab inhorrescente Borea exallit piscis
 litore in algoeo, nigerque continuo ipsum fluctus operit :
 sic percussus exallit. At magnanimus Epeus
 manibus arreptum erexit ; dilecti autem circumstetere socii,
 qui ipsum ducebant per circum labantibus pedibus,
 cruorem crassum exspuentem, caput jactantem in-alteram-
 partem ;] ac mente-alienatum inter se collocarunt ducentes :
 ipsique euntes accipere poculum duplex.

Pelides vero statim alia tertia deposuit præmia,
 ostentans Danaïs, lactæ duræ ;
 victori quidem, magnum tripodem igni-aptum ;
 eum autem duodecim-boum-pretio inter se æstimabant Achi-
 vi :] viro autem victo mulierem in medio posuit :
 multa autem ea sciebant opera, æstimabantque ipsam quatuor-
 boum-pretio.] Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos
 fecit :] Surgite, qui et hujus certaminis periculum-facietis.
 Sic dixit : surrexit vero inde magnus Telamonius Ajax ;
 surrexit et Ulysses abundans-consiliis, dolos sciens.

Accincti autem hi prodierunt in medium circum,
 complexuque se-invicem corripuerunt manibus robustis :
 ut quum tigna-mutuo-sibi-inserta, quæ inclytus aptat faber,
 domus altæ, impetus ventorum vitans, se complectantur.
 Stridebant autem dorsa, validis a manibus
 attracta fortiter ; atque humidus defluebat sudor ;
 denseque vibices per lateraque et humeros
 sanguine rubentes surrexere : illi autem vehementer usque
 victoriam cupiebant, tripodem ob affabre-factum.
 Neque Ulysses poterat *Ajacem* supplantare, soloque affligere,
 neque Ajax poterat ; valida vero *eum* prohibebat vis Ulyssis.
 Sed quum jam tædio-afficerentur bene-ocreati Achivi,
 tunc ipsum allocutus-est magnus Telamonius Ajax :

Nobilissime Laertiade, sollertia-pollens Ulyssæ,
 aut me tolle, aut ego te ; hæc vero Jovi omnia curæ-erunt.

Sic factus, *eum* sustulit : doli autem non oblitus-est Ulysses :
 percussit pone poplitis-flexum assecutus, solvitque membra
 subtus ;] dejecit autem supinum : in pectora vero Ulysses
 decidit : populi autem admirabundi-spectabant, stupebant-
 que.] Secundus vicissim tollebat audens divinus Ulysses,
 movit autem paullulum a terra, nec levavit ;
 genu vero implicuit : et in-terram ceciderunt ambo
 prope se-invicem, foedabanturque pulvere.

Et certe jam tertio rursus surgentes luctati-fuissent,
 nisi Achilles ipse surrexisset, et cohuiisset :

Ne-amplius lucta-obnitimini, neu conterimini malis :
 victoria vero est utrisque ; præmiis autem æqualibus ablati-
 abite, ut et alii certent Achivi.

Sic dixit : illi autem ei maxime auscultarunt, et obsecuti-
 sunt,] et absterso pulvere, sibi-induerunt vestes.

Pelides vero statim alia posuit velocitatis præmia,
 argenteum craterem elaboratum ; sex autem mensuras
 capiebat, et pulcritudine excollebat omnem per terram
 multum ; quippe Sidonii magni-artifices scite elaborarant,
 Phœnices autem vexerant viri super nigrum pontum,
 collocarantque in portubus, Thoantique dono dederant :

υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς ὅθην ἀέθλιον ὅδ' ἐτάροιο,
 ὅστις Διαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 δευτέρῳ αὖ βοῦν ὅθην μέγαν καὶ πύονα δημῷ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρνυθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
 "Ὡς ἔφατ'· ὠρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτὲ νέους ποσσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στῆν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος ὥκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Ὀλιάδης· ἐπὶ δ' ὠρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 760 ἀγχι μάλ'· ὥς στε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
 στῆθεὸς ἐστί κανὼν, ὅν' εὖ μάλα χερσὶ τανύσση,
 πηνίον ἐξέλουσα παρέχ' ἰκόν, ἀγχοῖ δ' ἰσχει
 στῆθεος ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγυθεν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἔχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμυριχυθῆναι·
 765 καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ' αὐτμένεα διὸς Ὀδυσσεὺς,
 αἰεὶ ῥίμφοι θέων ἰσχόν δ' ἐπὶ πάντας Ἀχαιοὶ
 νίκης ἱεμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον. [σεύς
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσ-
 εύχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι δν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθί, θεά, ἀγαθὴ μοι ἐπιβρόθος ἔλθε ποδοῖν.
 "Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἑαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερβην.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἀέθλον,
 ἐνθ' Αἴας μὲν ὤλισθε θέων — βλάβην γὰρ Ἀθήνη —
 775 τῇ ῥα βοῶν κέχυν' ὄνθος ἀποκταμένωιν ἐριμύκων,
 ὅς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφηνε πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥινὰς τε.
 Κρηττῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ὥς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν εἰς φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρως μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραυλοῖο,
 ὕδην ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὅ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ,
 μήτηρ ὥς, Ὀδυσσῇ παρίσταται, ἣδ' ἐπαρήγει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.
 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἀέθλον,
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Εἰδόσιν ὑμῖν ἔρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἐτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 790 ὅστος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων
 ὀμολόγητοντα δέ μιν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
 "Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Τὸν δ' Ἀχιλλεύς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 "Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἰδέξατο χαίρων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 ὅπρ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,

filii autem Priami pro-Lycaone pretium dedit
 Patroclo heroi, Iasonides Euneus.
 Et hunc Achilles posuit præmium certaminis *in honorem* sui
 sodalis,] ei quicunque levissimus pedibus velocibus esset;
 secundo autem bovem posuit magnum et pinguem adipe:
 semitalentum vero auri ultimo-præmium posuit.
 Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit:
 Surgite qui et hujus certaminis periculum-facietis!
 Sic dixit; surrexit autem statim Oilei filius velox Ajax,
 surrexit et Ulysses abundans-consiliis; deinde Nestoris filius
 Antilochus; hic enim juvenes pedibus omnes vincebat.
 [Steterunt autem ordine; ostenditque metas Achilles.]
 Illis autem a carceribus extendebatur cursus. Celeriter inde
 emicuit Oiliades: et concitus-sequebatur divinus Ulysses
 prope admodum, ut quum aliquis mulieris bene-cinctus
 prope pectus est radius, quem scite admodum manibus pro-
 mittit,] subtemen extrahens per stamen, propeque tenet
 pectus: sic Ulysses currebat prope; atque a-tergo
 vestigia premebat pedibus, antequam pulvis circumspargere-
 tur] in ejus autem caput fundebat halitum divinus Ulysses,
 usque cito currens. Acclamabant vero omnes Achivi
 victoriæ cupido, magnoque adnitentem-studio hortabantur.
 Sed quum jam extremum peragerent cursum, subito Ulysses
 precatus-est Minervam cæcis-oculis suo in animo:
 Exaudi, dea, propitia mihi auxiliatrix veni pedibus.
 Sic dixit precans: illum autem exaudivit Pallas Minerva;
 membraque reddidit levia, pedes, et manus superne.
 Sed quum jamjam essent involaturi in-præmium,
 tunc Ajax quidem lapsus-est in-cursu (læsit enim eum Mi-
 nerva),] ubi boum fusum-erat stercus interfectorum, late-
 mugientium,] quos super Patroclo mactarat pedibus velox
 Achilles:] ac stercore bubulo impletum-est ei osque nares-
 que.] Craterem vero sustulit audens divinus Ulysses,
 ut venit præcurrens; at bovem accepit splendidus Ajax.
 Stetit autem cornu manibus tenens bovis agrestis,
 stercus expuens, interque Argivos dixit:
 Dii boni, certe mihi læsit dea pedes, quæ et olim,
 tanquam mater, Ulyssi astat, atque auxilio-est.
 Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter risere.
 Antilochus vero jam extremum abstulit præmium,
 subridens, et verba inter Argivos fecit:
 Scientibus vobis dicam omnibus, amici, quod etiam nunc
 immortales honorant ætate-provectiores homines.
 Ajax enim me paulo natu-grandior est:
 hic vero prioris ævi priorumque hominum;
 crudæ autem senectæ ipsum dicunt esse; difficile vero
 pedibus cum eo contendere Achivis, nisi Achilli.
 Sic dixit: laudeque-extulit pedibus-velocem Peliden.
 Eum vero Achilles his verbis respondens allocutus-est:
 Antilochè, non quidem tibi inanis dicta-erit laus,
 sed tibi semitalentum ego auri addam.
 Sic fatus, ei in manibus posuit: is autem accepit gaudens.
 At Pelides quidem longæ-umbrae hastam
 deposuit in circo afferens, deposuitque clypeum et galeam,

800 τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
 Στῇ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε καλεούμεν, ὥπερ ἀρίστῳ,
 τεύχεα ἑσταμένῳ, ταμεσίχροα χαλκῶν ἔλόντε,
 ἀλλήλων προπάρειθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
 805 Ὅπως ἑκάτερος κε φθῇσιν ὀρεζάμενος χροῖα καλὸν,
 ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 καλὸν, Θρηίκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
 Τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὥρτο, κρατερὸς Διομήδης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θαρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρῳ συνίτην, μεμαῶντε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένῳ· θάμβος δ' ἔγε πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τρις μὲν ἐπήϊξαν, τρις δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστην
 νύξ', οὐδὲ χροὶ ἔκασθεν· ἔρυστο γὰρ ἐνδοθὶ θώρηξ.
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκος μεγάλῳ
 αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκασκῇ.
 Καὶ τότε δὴ β' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
 παυσάμενους ἐκλαυσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
 825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐμητήν τελαμῶνι.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχώνων,
 ὃν πρὶν μὲν βίπτασκε μέγα σθένος Ἥατιόνος·
 ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπαρνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῇ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρυσσθ', οἱ καὶ τοῦτου ἀέθλου πειρήσεσθαι·
 εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίνονες ἄγροι,
 ἔξει μιν καὶ πάντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
 χρεώμενους· οὐ μὲν γὰρ οἱ ἀταμέτομόνός γε σιδήρου
 835 ποιμήν· οὐδ' ἀροτὴρ εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα μενεπτολεμος Πολυπό-
 ἂν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο, [της,
 ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἑπειός.
 Ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἑπειός,
 840 ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντας Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὖτ' ἀφῆκε Λεοντεύς, ὅς κ' Ἄρης·
 τὸ τρίτον αὖτ' ἔβριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [χειρὸς ἀποστιδαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτολεμος Πολυπόττης,
 845 ὅσσον τίς τ' ἔβριψε καλαῦροπα βουκόλος ἀνὴρ·
 ἡ δὲ θ' Ἐλισσομένη πέτεται διὰ βοὺς ἀγέλαϊας·
 τῶσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἔβόησαν.
 Ἄνυσάντες δ' ἔταροι Πολυπότῃσιν κρατεροῖο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόντα σίδηρον,
 καδὲ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκειας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκας·
 ἰστόν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοκώρυχοιο
 τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν

arma Sarpedonis, quæ ei Patroclus abstulerat.
 Stetit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :
 Viros duos de his iubemus, qui *sint* fortissimi,
 armis indutos, corpus-secante ære sumto,
 alterum-alterius ante consessum facere-periculum.
 Uter prior attigerit *alterius* corpus pulcrum,
 tetigeritque intestina, perque arma et nigrum sanguinem,
 huic quidem ego dabo hunc ensem argenteis-clavis-distinctum,] pulcrum, Thracium, quem quidem Asteropæo abstali.
 Arma autem utrique communia hæc ferant :
 et eis convivium lautum apponemus in tentoriis.
 Sic dixit : surrexit autem deinde magnus Telamonius Ajax,
 surrexit et Tydides, fortis Diomedes.
 Illi vero postquam hinc-inde-seorsum a-turba se-armaverant,
 in medium utrique congregiebantur, prompti pugnare,
 horrendo obtutu; stupor autem tenebat omnes Achivos.
 Sed quum jam prope essent in alterum-alter vadentes,
 ter quidem irruerunt, terque cominus impetum-fecere.
 Tum deinde Ajax quidem *illum* per clypeum undique-aequalem] percussit, nec ad-corpus pervenit; tuebat enim intus lorica.] Tydides vero deinde supra scutum magnum usque cervicem assequi-conabatur fulgidæ hastæ cuspidē.
 Et tum quidem de-Ajace metuentes Achivi,
 sine-imposito certamini eos jussere præmia paria referre.
 At Tydidæ dedit magnum ensem heros,
 cum vaginaque proferens et scite-secto balteo.
 Ceterum Pelides posuit orbem (*discum*) a-fornace-rudem, quem prius quidem mittebat magnum robur Eetionis; sed illum quidem interfecerat pedibus-velox divinus Achilles, hunc autem advexerat in navibus cum aliis poseessionibus.
 Setit autem se-erigens, et verba inter Argivos fecit :
 Surgite, qui et lujus certaminis periculum-facietis!
 Si ei etiam perquam in-longinquum patentes *sunt* pingues agri,] habebit ipsum etiam quinque volventes in-annos ad-usum : non enim illi indigens quidem ferro pastor vel arator, ibit in urbem *emcyrus*, sed *ipse ei* præbabit.] Sic dixit : surrexit autem inde bellicosus Polypætes, surrexit et Leonte validum robur deo-paris, surrexit et Ajax Telamonius, et divinus Epeus.
 Ordine autem steterunt : orbem vero prehendit divinus Epeus, misitque rotatum : riserunt autem omnes Achivi.
 Secundus vero *eum* emisit Leonteus, soboles Martis; tertio vero projecit magnus Telamonius Ajax.
 [manu e robusta, et jecit-ultra signa omnium.]
 Sed quum jam orbem prehendit firmus-bellator Polypætes, quantum quis projicit pedum bubulcus vir; id autem rotatum volat per boves armentales : tantum super-totum circi-spatium jecit; illi vero exclamarunt.] Surgentes autem socii Polypætes fortis naves ad cayas retulerunt regis præmium.
 At ille sagittariis posuit nigrum ferrum, ac deposuit decem quidem bipennes, decemque securiculas : malumque erexit navis prora-cærulea, procul in arenis; indeque pavidam columbam

λεπτῇ μηρίνῃσιν ὄσσαν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 856 τοξεύειν. Ὃς μὲν καὶ βάλην τρήρωνα πέλειαν,
 πάντας ἀειράμενος πελέκας, οἰκόνδε φερέσθω
 δὲ καὶ μεμήνῃσιν τύχῃ, ὄρνιθός ἀμαρτῶν—
 ἦσσαν γὰρ δὴ καίνος — ὃ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

Ὡς ἔφατ'· ὦτο δ' ἔπειτα βίην Τεύκροιο ἀνακτος,
 860 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντας
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. Αὐτίκα δ' ἰὼν
 ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπειλῆσεν ἀνακτι
 ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

866 Ὅρνιθός μὲν ἀμαρτε· μέγῃ γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ὃ μήρινθον βάλε παρ ποδᾶ, τῇ δέδωκε ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς διστός.

Ἡ μὲν ἔπειτ' ἦϊκε πρὸς οὐρανὸν, ἥ δὲ παρείθη
 μήρινθός ποτὶ γαίαν· ἀτὰρ καλᾶδ' ἔσαν Ἀχαιοί.

870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χεῖρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ διστόν ἔχεν πάλαι, ὥς ἴθυνεν.

Αὐτίκα δ' ἠπειλῆσεν ἐκὼν Ἀπόλλωνι
 ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

Ἦψι δ' ὑπὸ νεφύων εἶδε τρήρωνα πέλειαν
 876 τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσιν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βλάσ· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδὸς· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 ἱστῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πετὰρ πυκνὰ λιάσθεν.

880 Ὡς δ' ἐκ μαλέων θυμὸς πτάτο, τῆς δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.

Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκας δέκα πάντας ἀειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρον κοίλας ἐπὶ νῆας.

Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 886 καὶ δὲ λέβητ' ἀπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν·

ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῶν Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

890 Ἀτρεΐδῃ Ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 ἡδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμᾶσιν ἐπλεῖ ἀριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἀέθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχεαι, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνην ἥρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σὺ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἐγώ γε.

896 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ δὲ ἥρωος
 Τάλθυβιον κήρυκε δίδου περικαλλὲς ἀέθλον.

tenui funiculo ligavit pede, inquam iussit eos
 sagittari : qui quidem percussit pavidam columbam,
 omnes auferens bipennes, domum ferat :
 qui vero funiculum attigerit, ab-ave aberrans
 (inferior etenim is), hic ferat securiculas.

Sic dixit : surrexit autem inde vis Teucris regis ;
 surrexit et Meriones, famulus strenuus Idomenei.

Sortes autem in galea aerea concussere sumtas.

Teucer vero primus sorte sortitus est. Statim autem sagittam
 misit vi-valida, nec-tamen se vovit deo *Apollini*
 agnorum primigenium sacrificaturum inclytam hecatomben.

Ab-ave quidem aberravit ; invidit enim ei hoc Apollo ;
 sed is funiculum percussit ad pedem, quo ligata-erat avis :
 prorsus autem funiculum abscidit amara sagitta.

Illa quidem deinde evolans-fugit ad coelum, at demissus-est
 funiculus terram versus ; et plausum-dederunt Achivi.

Festinans autem Meriones extraxit manu *Teucris*
 arcum ; at jam sagittam tenebat dudum, quasi dirigeret.

Statim autem se vovit longe-jaculanti *Apollini*
 agnorum primigenium sacrificaturum inclytam hecatomben.

Alte vero sub nubibus speculatus-est pavidam columbam :
 hanc is in-gyrum-ae-flectentem sub ala ferit mediam :

penitus autem transiit telum : id quidem rursus in terram
 ante Merionæ fixum-est pedem : at avis

malo insidens navis prora-cærulea,
 collum demisit, simul et alæ densæ solvebantur.

Velox autem e membris anima avolavit, longeque ab illo
 (*malo*) decidit : populi vero admirabundi-spectabant stupe-
 bantque.] Inde Meriones bipennes decem omnes sustulit,
 Teucer vero securiculas portavit cavas ad naves.

At Pelides deposuit quidem longæ-umbræ hastam,
 et lebetem igne-non-admotum, bovis pretio, floribus-varium
 deposuit in circum ferens; atque jaculatores viri surrexerunt :
 surrexit quidem Atrides late-dominans Agamemno,
 surrexit et Meriones, famulus strenuus Idomenei.

Inter-eos autem dixit pedibus-velox divinus Achilles :

Atride : scimus enim, quantum antecellas omnibus,
 et quantum viribusque et jaculationibus sis præstantissimus :
 quare tu quidem hoc præmium habens cavas ad naves
 vade, at hastam Merionæ heroi demus,
 si tu quidem tuo animo velis : hortor enim equidem.

Sic dixit : nec non-obsecutus-est rex virorum Agamemno.

Dedit autem Merionæ hastam æream : sed ille heros
 Talthybio præconi dabat perpulcrum præmium.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτό δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 κλαίει, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 6 ἦρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Πατρόκλοιο ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἡΰ·
 ἡδ' ὀπσὰ τολύπεισε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἀλγεα,
 ἀνδρῶν τε πολλέμους, ἀλεγεινά τε χύματα πείρων·
 τῶν μιμνησκόμενος θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶδεν,
 10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 δινεύεσθ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἄλως. Οὐδέ μιν Ἥως
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλλα τ' ἡϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύσειεν ὕφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἑκτορα δ' ἔλκεσθαι δεσάσκετο δίφρου ὅπισθεν·
 τρις δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ παύεσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηγέα. Τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
 πᾶσαν ἀεικελὴν ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλαίρων,
 20 καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρόφυο ἔλυστάζων.

Ὡς δ' μὲν Ἑκτορα δῖον ἀείκλιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλαίρεσκον μάκαρες θεοὶ ἐξορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εἴσχαπον Ἀργεϊφόντην.
 25 Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐγήδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι Κούρῃ·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴδιος ἱρῇ,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἵτης·
 δὲ νεύεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἤγησ', ἥ οἱ πόρε μάχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετ' ἡύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἐστε, θεοὶ, δηλῆμονες· οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἑκτωρ μηρὶ ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;

35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι,
 ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ φῶ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοὶ κέ μιν ὦκα
 ἐν πυρὶ κήλαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 φ' οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι οὔτε νόημα
 γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς ἀγρία οἶδεν,
 δετ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλην τε βίην καὶ ἀγῆγορι θυμῷ
 αἴψας, εἴθ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὥς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς
 45 γίγνεται, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεταί ἡδ' ὀνίγησιν.
 Μάλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἡδὲ κασιγνήτον δημογαστρίον, ἡδὲ καὶ υἱόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν.
 Τληπότην γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

ILIADIS XXIV.

Hectoris redemptio.

Solutus erat autem cœtus, virique citas ad naves singuli
 dispergebantur ituri. Hi quidem cœna curabant
 somnoque dulci se-satiare : at Achilles
 flebat, cari sodalis memor ; neque illum somnus
 occupabat omnium-domitor : sed versabatur hunc et illic,
 Patrocli desiderans vigoremque et animos magnos :
 ac quot peregerat cum ipso, et passus fuerat labores,
 virorumque prœlia, periculososque fluctus emensus :
 hæc recordans, uberes lacrimas defundebat,
 interdum in latera jacens, interdum autem
 supinus, interdumque pronus ; tum vero rectus exsurgens
 oberrabat moestus præter litus maris. Neque ipsum Aurora
 apparens latebat super marique litoribusque :
 sed is, postquam junxerat sub curribus veloces equos,
 Hectorem trahendum ligabat post currum ;
 ter autem quum raptasset circa sepulcrum Menœtiadæ mor-
 tui,] rursus in tentorio quiescebat, illumque relinquebat
 in pulvere extensum pronum. Ejus vero Apollo
 omnem injuriam arcebat a corpore, virum miserans,
 etiam mortuum ; et ægide totum contegebat
 aurea, ut ne ipsum Achilles laceraret raptans.

Sic ille quidem Hectorem divinum indigne tractabat iratus :
 eum autem miserabantur beati dii inspicientes,
 furtoque-surripere hortabantur speculatorem Argicidam.
 Quod tum ceteris quidem omnibus placuit, nec tamen un-
 quam Junoni,] nec Neptuno, nec cœliis-oculis virgini :
 sed perstabant, sicut ipsis primum invisæ erat Ilios sacra,
 et Priamus et populus, Alexandri ob injuriam ;
 qui contumelia-affecit has deas, quando ejus ad-tugurium
 venerant,] eam vero prætulit quæ ei præbuit libidinem damno-
 sam.] Sed ubi jam exinde duodecima orta-erat aurora,
 tum quidem inter-immortales dixit Phœbus Apollo :

Crudeles estis, dii, noxii ! nonne quondam vobis
 Hector femora adolevit boum caprarumque lectarum ?
 Eum nunc non sustinuitis, vel mortuum, eripere,
 suæque uxori præbere videndum, et matri, et filio suo,
 et patri Priamo, populisque ; qui eum celeriter
 in igne comburent, et justa ei persolverent.
 Sed pernicioso Achilli, dii, vultis favere,
 cui nec mens est æqua, neque animus
 flexibilis in pectoribus : sed tanquam leo, ferocia animo-fel,
 qui quum magnisque viribus et superbo animo
 obsecutus, vadit ad pecudes hominum, ut dapes capiat :
 sic Achilles misericordiam quidem perdidit, neque ei pudor
 est, qui viros valde lædit *omissus*, ac juvat *servatus*.
 Certe aliquis etiam carioerem alium perdidit,
 vel fratrem uterinum, vel etiam filium ;
 verum tandem fletum atque luctum remisit.
 Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.

50 Ἀδτὰρ δὲ Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήνυρα,
ἔκπων ἐξάκπων, περὶ σῆμ' ἐτάριοιο φίλοιο
ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον οὐδέ τ' ἀμεινον.
Μὴ ἀγαθῶ περ ἐόντι νεμοσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
εἴη κεν καὶ τοῦτο τεινέ εἶπος, Ἀργυρότοξε,
εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσεται τιμὴν.
Ἕκτωρ μὲν θνητὸς τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
60 θρέψα τε καὶ ἀτίτῃλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλεΐ, θεὸς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
πάντες δ' ἀντιάσθαι, θεοὶ, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἀπιστε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσχύδαμιναι θεοῖσιν. [Ζεὺς
Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γέ μ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
φιλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἴλῳ εἰσὶν·
ὥς γὰρ ἔμοιγε· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων.
Οὐ γὰρ μοι ποτε βρωμὴς ἐδεύετο δαιτὸς ἔστις,
70 λοιπὸς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχρομαι γέρας ἡμεῖς.
Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἄαυσομεν — οὐδέ πη ἔστιν
λάβρη Ἀχιλλῆος — θρασύν Ἕκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέβλυκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμῆρ.
Ἄλλ' εἰ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἡμεῖο,
75 ὅρα τί οἱ εἴπω πυχινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δὲ Ἴρις ἀλλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου πατπαλοῦσσης
ἐνθορε μελαινὴ πόντω· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
80 Ἡ δὲ μολυβδοαῖνῃ ἱκέτῃ ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
ἦτε κατ' ἀγραυλοῖο βοὸς κέρας ἐμδεδαυῖα
ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῶ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἰαδ' ὁμηγερέες θλαῖαι θαεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσης
85 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, θεὸς οἱ ἐμμελλεν
φθίσεισθ' ἐν Τροίῃ ἐριδιώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἀφθίτα μῆδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
90 Τίπτε με καῖνος ἀνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ
μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄρ' ἀκριτα θυμῶ.
Εἴμι μὲν οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἤλε δῖα θεῶν
κυνάντων, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκεία Ἴρις
ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῆμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' εἰσαναβῆσαι ἐς οὐρανὸν ἀνθρώτην.
Εὗρον δ' εὐρύσκα Κρονίῳ, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἰαδ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴτε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ ἔθηκεν,
καὶ ῥ' ἑφφρην ἔπειεσι· Θέτις δ' ὥραζε πίουσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Sed hic Hectorem divinum, postquam cum cara vita priva-
vit,] a-curtu religans, circa sepulcrum sodalis dilecti
trahit : haud tamen ei hoc honestius, neque utilius.
Vereor ne, bonus licet sit, succenseamus ei nos :
expertem-sensus enim jam terram contumelia-afficit furens.

Hunc autem irata allocuta-est candidis-ubris Juno :
sit sane et hoc tuum verbum, Argenteo-arco-insignis,
si quidem parem Achilli et Hectori constituetis honorem.
Hector quidem mortalisque, mulierisque suxit mammam :
at Achilles est deae proles, quam ego ipsa
nutrivique et educavi, et viro dedi uxorem,
Peleo, qui prae aliis animo carus fuit immortalibus :
omnes autem interfuistis, dii, nuptiis ; interque hos tu
epularis, tenens citharam, malorum sodalis, semper perfide.

Illam vero respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter :
Juno, ne jam omnino irascaris diis.

Haud enim honor quidem utrique unus erit : sed et Hector
carissimus erat diis hominum, qui in Illo sunt :
sic enim mihi quidem : quia nunquam jucunda omittebat mu-
nera.] Non enim mihi unquam ara carebat convivio aequo,
libamineque, nidoreque : hunc enim sortiti-sumus honorem
nos.] Sed tamen furto quidem surripere omittamus (nec ullo-
modo licet) clam Achille) audacem Hectora : certe enim ei
(Achilli) assidue] mater adest simul noctesque et dies.
Sed si quis vocare-velit deorum Thetin prope me,
ut aliquod ei dicam prudens verbum, quo Achilles
dona a Priamo accipiat, et Hectorem redemptum-reddat.

Sic dixit ; surrexit vero Iris ventosa-pedibus nuntiatura.
Inter Samum autem et Imbrum asperam
insillit nigro ponto ; ingemuitque palus.

Ipsa vero, glandulae-plumbeae similis, in imum delapsa-est,
quae in agrestis bovis cornu immissa
descendit cruda-vorantibus piscibus mortem ferens.
Invenit autem in specu cava Thetin, circumque eam et alias
sedebant frequentes marinae deae : ipsa vero in mediis
flebat fatum sui filii eximii, qui ei erat
periturus in Troja glebosa, longe a-patria.

Prope autem stans allocuta-est pedibus velox Iris :

Surge, Theti, vocat te Jupiter aeterna consilia sciens.

Huic autem respondit deinde dea Thetis pedibus-argenteis :
Curnam me ille jubet ventre magnus deus ? Vereor autem
misceri immortalibus ; habeo vero dolores innumeros animo.
Ibo tamen ; neque irritum verbum erit, quodcumque dixerit.

Sic igitur fata, velum accepit angustissima dearum
atrum, eoque nullum nigris erat velamentum.

Profecta-est autem ire, et pedibus-ventosa velox Iris
praebat ; circumque ipsas diducebatur unda maris.

Litus vero ut-conscenderant, in caelum festinarunt.

Invenerunt autem late-sonantem Saturnium, circaque eum ce-
teri omnes] sedebant frequentes beati dii sempiterni.

Ipsa autem Jovi patri assedit, cessitque Minerva.

Juno vero aureum pulcrum poculum in manu ei posuit ;
et consolabatur verbis : Thetis autem reddidit, ut-biberat
His vero sermonem orsus-est pater hominumque deumque

105 Ἥλυθε Οὐλύμπονδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννήμερ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὤρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πολυπόρθῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργεϊφόντην·
 110 αὐτὰρ ἐγὼ τὸδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλόττηα τῇην μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ υἱεὶ σὺ ἐπίταλλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἶπε θεοὺς, ἐμέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 116 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσεν·
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δέσῃ ἀπὸ θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπουα καρήνων αἴεσσα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
 εἴρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 ἐσσυμένεως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
 Ἦ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τ' ἐμιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμὸν, τί μοι μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδεια κραδίην, μαινημένους οὔτε τι σίτου
 130 οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃ
 μισγεσθί· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχ' παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ἄλλ' ἐμέθεν εὔνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἀγγελὸς εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων
 135 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα. [λεῦς·
 Τὴν δ' ἀπαιμιέβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 λῆς·] εἴη· ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
 Ὡς οἶγ' ἐν νηῶν ἀγῶρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Δίον ἱρήν·
 Βάσχ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπου,
 145 ἀγγεῖλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Δίον εἰσω
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνῃ,
 οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 150 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' καὶ αὐτὶς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ δαῖτον, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὴν ὀπάσσομεν Ἀργεϊφόντην,
 ὅς ἔξει, εἰως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἀσκοπος οὔτ' ἀλιτήμων·

Venisti ad-Olympum, dea Theti, moesta licet,
 luctum grave habens in animo; novi et ipse :
 sed et sic dicam, cujus te gratia huc vocavi.
 Per-novem-dies jam contentio inter immortales exstitit
 Hectoris de cadavere, et Achille urbium-vastatore :
 furto autem surripere hortabantur speculatorem Argicidam,
 at ego hanc gloriam Achilli praebeo,
 reverentiam et amicitiam tuam in-posterum servans.
 Ocyus ad exercitum abi, et filio tuo praecipe.
 Irasci ei dic deos, et meque supra omnes
 immortales indignatum-esse, quod animo furenti
 Hectorem detinet apud naves recurvas, nec redemptum-red-
 didit :] si qua meque vereatur, et Hectorem redemptum-reddat.
 Sed ego ad-Priamum magnanimum Irim mittam,
 ut-redimat dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
 donaque Achilli ferat, quae animum ei placent.
 Sic dixit:nec non-obsecuta-est dea Thetis pedibus argenteis;
 descendit vero ab Olympi verticibus concita.
 Pervenit autem ad tentorium sui filii; ibique illum
 invenit crebros fundentem-gemitus; dilecti autem illum circa ipsum
 socii] prope curabant, et apparabant prandium :
 illis vero ovis villosa magna in tentorio mactata-erat.
 Haec autem admodum prope ipsum consedit, veneranda ma-
 ter,] manuque eum demulsa, verbumque dixit et locata-est:
 Fili mi, quousque lagens et moerens
 tuum edes cor, memor nec omnino cibi
 Nec cubilis? bonum vero mulieri in amore
 misceri : non enim mihi diu vives, sed tibi jam
 prope adest mors et fatum violentum.
 Sed mihi ausculta ocysus, Jovis vero tibi nuntia sum.
 Irasci tibi ait deos, etque supra omnes
 immortales indignatum-esse, quod animo furenti
 Hectorem detines apud naves, nec redimi-passus-es.
 Sed aegidum redemptum-reddet, mortuique accipe pretium.
 Hanc autem respondens allocutus-est pedibus velox Achil-
 les :] ita sit : qui pretium ferat, etiam cadaver asportet,
 si quidem volenti animo Olympius ipse jubet.
 Sic hi quidem in navium coetu, materque et filius,
 multa ad se-invicem verba alata dicebant.
 Irim autem impulit Saturnius ad Ilium sacrum :
 Vade, Iri velox, relicta sede Olympi,
 nuntia Priamum magnanimo, ad Ilium,
 ut-redimat carum filium, profectus ad naves Achivorum,
 donaque Achilli ferat, quae animum ei placent,
 solus, neque quisquam alius una Trojanorum eat vir.
 Praeco aliquis eum comitetur senior, qui regat
 mulas et rhedam volubilem, atque retro
 mortuum asportet ad urbem, quem interfecit divinus Achil-
 les.] Neque omnino ei mors obversetur animo, neu terror :
 talem enim ei ducem-viam dabimus Argicidam,
 qui eum ducet, usquequidam duceudo prope-Achillem constitue-
 rit.] At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
 neque ipse Ach. eum interficiet, et alios omnes prohibebit.
 Neque enim est imprudens, nec temerarius, neque noxius;

ἄλλα μάλ' ἐνδυκέως ἐκείτω πεφιδήσεται ἀνδρός.

ᾧς ἔφατ' ᾧρτο δὲ Ἴρις δαλλόπος ἀγγελεύουσα.

160 Ἦξεν δ' ἐς Πριάμιοι· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόνυ τε.

Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς

δάκρυον εἴματ' ἔφυρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίς

ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλή

165 τήν βα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔησιν.

Θυγατέρας δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νοὶ ᾠδύροντο,

τῶν μνηνεσκόμεναι, οἳ δὴ πολέας τε καὶ ἐσθλοὶ

χερσὶν ὅτ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.

Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἀγγελος, ἡδὲ προσήυδα,

170 τυτθὸν φεγεῖσθαι· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρ-

σὺ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσομένην τόδ' ἰκάνω, [βει-

ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἀγγελός εἰμι,

ὅς σε, δνευθεν ἰὼν, μέγα κήδετα ἡδ' ἔλαίρει.

175 Λύσσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,

δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,

οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴσω ἀνῆρ.

Κῆρυξ τίς τοι ἔποικο γεραίτατος, ὅς κ' ἰθύνει

ἡμῶν καὶ ἅμαξαν εὐτροχόν, ἡδὲ καὶ αὐτίς

180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδέ τι τάρδος·

τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἔμ' ἔμψαι Ἀργεῖφροντες,

ὅς σ' ἔξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.

Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,

185 οὗτ' αὐτὸς κτανέει ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.

Οὕτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὗτ' ἀσχοπος οὗτ' ἀλιτήμων·

ἄλλα μάλ' ἐνδυκέως ἐκείτω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Ἡ μὲν ἄρ' ὅς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.

Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἅμαξαν εὐτροχόν ἡμιονεῖν

190 σπλῖσαι ἠνώγει, πειρίνα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.

Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον καταβήσεται κηώεντα,

κέδρινον, ὑφόροπον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·

ἐς δ' ὁλοχρὸν ἔκαθον ἐκαλέσσατο φωνήσεν τε·

Δαιμονίη, Διὸθεν μοι Ὀλύμπιος ἀγγελος ἦλθεν

195 λύσσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.

Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;

αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει

κεῖσ' ἵνα ἐπὶ νῆας ἴσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

200 ᾧς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες ὀλονθ', ἧς τὸ πάρος περ

ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἡδ' οἷσιν ἀνάσσεις;

πῶς θέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷος,

ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοῦς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

205 υἷας ἐξενάριξε· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐκόψεται ὀφθαλμοῖσιν

ὤμηστος καὶ ἀπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἔλθῃσι,

οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. Νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν

ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποδὶ Μοῖρα κραταῖη

210 γεινομένη ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,

ἀργίποδας κύνες ἄσαι, ἰὼν ἀπάνευθε τοκήων,

sed magna cum-cura supplicii parcat viro.

Sic dixit: surrexit vero Iris ventosa-pedibus nuntiata.

Pervenit autem in Priami domum; et invenit clamoremque

fletumque.] Filii quidem patrem circumsedentes in aula

lacrimis vestimenta perfundebant: ipse vero in mediis senex

obvoluta veste tectus; circumque multus

simus affusus erat capitique et cervici senis,

quem quidem se-volutans affatim-injecerat manibus suis.

Filiae vero per sedes, et nurus, lamentabantur,

illorum recordantes, qui jam multique et strenni

manibus sub Argivorum jacebant animabus privati.

Stetit autem juxta Priamum Jovis nuntia, et allocuta-est eum,

summissa voce; illi autem tremor occupabat artus:

Confide, Dardanide Priame, animo, neu omnino formida:

non enim tibi ego malum meditare huc venio,

sed benevolo animo; Jovis autem tibi nuntia sum,

qui tui, procul licet-sit, magnam curam-habet, et miseretur.

Redimere te jussit Olympius Hectorem divinum,

donaque Achilli ferre, quae animum ipsi placent,

solum, neque quisquam alius una Trojanorum eat vir.

Præco aliquis te comitetur senior, qui regat

mulas et rhedam volubilem, atque retro

mortuum asportet ad urbem, quem interfecit divinus Achil-

les.] Neque omnino tibi mors obversetur animo, nec terror:

talis enim te dux-viæ comitabitur Argicida,

qui te ducet, usquedum ducendo prope-Achillem constitue-

rit.] At postquam duxerit intra tentorium Achillis,

aeque ipse sic te interficiet, et alios omnes prohibebit.

Neque enim est imprudens, nec temerarius, nec noxius,

sed magna cum-cura supplicii parcat viro.

Illa quidem sic locuta abiit, pedibus velox Iris.

Sed is filios rhedam volubilem mulinam

apparare jussit, arcamque ligare super ipsa.

Ipsae autem in penum descendit odoratum,

cedrinum, tecto-excelso, qui pretiosa multa continebat;

introxque uxorem Hecabam vocavit, dixitque:

Infelix, a-Jove mihi Olympio nuntia venit,

ut-redimerem dilectum filium, profectus ad naves Achivo-

rum,] donaque Achilli ferrem, quae animum ei placent.

Sed age mihi hoc dic, quid tibi in-præcordiis videtur esse?

valde enim me ipsum quidem mens et animus jubet

illuc ire, ad naves in exercitum latum Achivorum.

Sic dixit: ejulavit autem uxor, et respondit verbis:

hei mihi, quo jam tibi prudentia abiit, qua antehac quidem

celeber-eras per homines exteros et eos quibus imperas?

quo-pacto vis ad naves Achivorum ire solus,

vir ante oculos, qui tibi multosque et fortes

filios interfecit? ferreum certe tibi cor est.

Si enim te deprehendet et inspiciet oculis

crudelis et infidus vir iste, non tui miserebitur,

neque omnino te reverebitur. Nunc vero fleamus seorsum

sedentes in sedibus: huic autem sic olim fatum violentum

nascenti nevit lino, quando eum peperit ipsa,

celerem-pedibus canes ut-satiaret, suis seorsum a-parentibus,

ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθιέμεναι προσφῦσα· τότε ἀντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὐδ' ἐκακίζομένον γε κατέκτα,
 215 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωάδων βαθυκόλπων
 ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πάλε· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θοοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
 ψευδὸς κεν φαίμεν, καὶ νοσφίζοιμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ'—αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐξέδρακον ἀντην—
 εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσται. Εἰ δέ μοι αἶσα
 225 τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 ἀρχαὶς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα καλ' ἀνέωγεν.
 Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἐξελε πέπλους,
 230 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 ἐκ δὲ δὴ αἰθώνας τρίποδας, πύσσας δὲ λέβητας,
 235 ἐξέστην ἐλθόντι, μέγα κτήρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
 φαίσατ' ἐνὶ μεγάροισι οἱ γέρον· περί δ' ἤθελε θυμῷ
 λύσασθαι φίλον υἱόν. Ὅ δὲ Τρῶας μὲν ἀπαντας
 αἰθούσας ἀπέργεν ἔπεισ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσαν·
 Ἐρβετε, λωβητῆρας, Διαγχεῖς· οὐ νυ καὶ ὅμιν
 240 οἶκος ἐνεσσι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
 ἢ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἔδωκεν,
 παιδ' ὀλέσαι τὸν ἀρίστον; ἀτὰρ γνῶσεσθε καὶ ὅμμες.
 Ῥῆϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 κείνου τεθνηῶτος, ἐναίριέμεν. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 πρὶν ἀπαπαζομένην τε πόλιν κραίττομένην τε
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔσω,
 σπερχομένοιο γέροντος. Ὅ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 νεικεῖων Ἐλενόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθὸν τε Πολίτην,
 Διηφοβόν τε καὶ Ἰππόβοον καὶ Δῖον ἀγαυόν·
 ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμόκλησας ἐκέλευεν· [πάντες
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. Αἰὲθ' ἄμα
 Ἐκτορος ὤφελετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτὶνα φημι λελειφθαι·
 Μήστορα τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱπποχάρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἴσκει μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
 ἀνδρὸς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείπει-
 φαῦστα τ' ὀρχησταί τε, χοροῖτυπῆσιν ἀριστοί, [ταί,
 ἀρνῶν ἢδ' ἐρίφων ἐπιθήμιοι ἀρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἑμαῖαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
 ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο;
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,

virum apud violentum, cuius ego mediam jecur *utinam* te-
 nerem] comedendum, inherens ei : tunc repensa *ejus* facta
 essent] in-filium meum : quippe non ipsum ignave-se-gentem
 occidit,] sed pro Trojanis et Troadibus profundo-sinu
 stantem, nec fugae memorem nec declinationis.

Eam vero rursus allocutus est senex Priamus deo-similis :
 ne me volentem ire retine, neu mihi ipsea
 avis in sedibus mala sis : nec mihi persuadebis.
 Nam si alius quidem me aliquis terrestrium jussisset,
 seu qui vates sunt, aruspices, vel sacerdotes,
 mendacium certe crederemus, et aversaremur magis :
 nunc vero (ipse enim audivi deam, et asperi coram)
 ibo, et non irritus sermo erit. Si vero mihi fatum *est*
 mori apud naves Achivorum aere-loricatorum,
 volo : statim enim me interfecerit Achilles,
 ulnis complexum meum filium, postquam fletus desiderium
 exemero.] Dixit, et arcarum opercula pulcra aperuit.
 Inde duodecim quidem perpulcros exemit peplos,
 duodecimque simplices lenas, totidemque tapetas,
 totidemque pallia pulcra, totidem ad haec tunicas.
 Auri autem appensa extulit decem omnia (*summa*) talenta :
 extulit et duos splendidos tripodas, quatuorque lebetas,
 extulit et poculum perpulcrum, quod ei Thracas dedere
 viri,] in-legationem profecto, magnum donum : nec tamen eo
 pepercit in sedibus senex ; summe enim cupiebat animo
 redimere dilectum filium. Hic autem Trojanos quidem omnes
 a-porticu arcebat, verbis contumeliosis increpans :

Abite, flagitiosi, probris-digni ! non etiam vobis
 domi adest luctus, quod me venistis tristitia-affecturi ?
 an parvi-penditis, quod mihi Saturnius Jupiter dolores de-
 dit,] filium perdendo fortissimum ? Sed sentietis et ipsi !
 Faciliores enim multo Achivis jam eritis,
 illo mortuo, occisu. At ego-certe,
 antequam, ut-diraturque urbs, vasteturque,
 oculis videro, descendero in domum Orci.

Dixit, et scipione dispersebat viros ; illi autem exibat,
 urgente sene. Ipse vero filios suos increpabat
 objurgans Helenumque, Parinque, Agathonemque divinum,
 Pammonemque, Antiphonemque, pugnaque strenuum Poi-
 ten,] Deiphobumque, et Hippothoum, et Dium fortem ;
 novem his senex increpans mandabat :

Festinate mihi, mali filii, pudenda-agentes ! Utinam simul
 omnes] pro Hectore fuissetis veloces ad naves interfecti !
 Hei mihi infelicissimo, quod genui filios fortissimos
 Troja in lata, quorum vero nullum dico reliquum-esse :
 Mestoremque divinum, et Troilum ex-curtu-pugnacem,
 Hectoremque, qui deus erat inter viros, nec videbatur
 viri utique mortalis filius ease, sed dei :

hos quidem perdidit Mars : haec vero probra omnia supersunt,
 mendacesque, saltatoresque, choreis praestantissimi,
 agnorum atque haedorum publici raptiores.

Non tandem mihi rhedam appararitis celerrime,
 haecque omnia imposueritis, ut perficiamus iter ?

Sic dixit : hi vero patris veriti increpationem,

ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐντροχὸν ἡμιονεῖην,
καλὴν, πρωτοπαγέα· περὶνθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς
καδ' δ' ἀπὸ πασσαλόφει ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ἡμφαλόν, εὐ οἰήμασιν ἀρηρός·
270 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἐννεάπηχυ.
Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῶ,
πέλῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίον ἔστορι βάλλον·
τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδθησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐξεΐης κατέδθησαν, ὅπῳ γλωγχίνα δ' ἑκαμῖφαν.
276 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστῃς ἐπ' ἀπήνης
νῆeson Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἀποινα·
ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
τούς β' ὅτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς δ' ἡγεραῖος
280 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλιν εὐξέστῃ ἐπὶ φάτῃ·
τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δόμασιν ὑψηλοῖσιν
κῆρυξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμορον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάδῃ τετιηότι θυμῶ,
οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
286 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοῖτην
στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Τῇ, σπείσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχεο οἶκαδ' ἵεσθαι
ἅψ' ἐκ δουκεμένων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σῆς θυμὸς
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἡμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσας.
290 Ἄλλ' εὐχευέσθ' ἔπειτα καλαινεφέϊ Κρονίωνι,
Ἰδαίῳ, ὅτε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
αἶψα δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅτε οἱ αὐτῷ
φιλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
296 τῷ πείσους ἐπὶ νῆας Ἰης Δαναῶν ταχυπόλων.
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόιμην
νῆας ἐπ' Ἀργείων ἱέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
300 ὦ γόναι, οὐ μὲν τοι τὸδ' ἐπιμένῃ ἀπιθήσω.
Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἳ κ' ἐλεήσῃ.
Ἦ β' αὖ, καὶ ἀμφίπολον ταμῆην ὥτρυν' ὁ γεραίος,
χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκῆρατον· ἥ δὲ παρῆστι,
χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
306 Νυφάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο·
εὐχέτ' ἔπειτα στὰς μέσφω ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,
οὔραν ἐκτανύων· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
Ζεῦ πάτερ· Ἰδὼθεν μεδέων, κούδιστε, μέγιστε,
δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἠδ' ἐλεεινόν·
310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅτε σοι αὐτῷ
φιλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πείσους ἐπὶ νῆας Ἰω Δαναῶν ταχυπόλων.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
316 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πεπενηνῶν,
μόρφων, θρηνητῆρ', ὃν καὶ περὶν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑφορόφοιο θυρῇ θαλάμοιο τέτυκται
ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἰσατο δὲ σφιν

rhedam quidem extulerunt volubilem mulinam,
pulcram, recens-compactam; arcamque ligarunt super ipsa,
atque a paxillo jugum detraxerunt mulinum,
buxeuum, umbilico-oratum, acite annulis aptatum;
extulerunt et lorum-jugale una-cum jugo novem-cubitum
Et hoc quidem bene imposuerunt pulcre-polito temoni,
in parte-extrema anteriore, et annulum clavo-temonis super
posuere:]ter vero utrinque ligarunt ad umbilicum; ac deinde
ex-ordine circumligarunt, et extremum-lorum subnectendum-
inflexere] E thalamo autem ferentes bene-politam in rhedam
accumularunt Heclorei capitis infinita pretia;
junxeruntque mulos validis-ungulis, curules,
quos olim Priamo Mysi dederant, splendida dona.
Eques autem Priamo duxere-sub jugum, quos senex
ipse curans alebat bene-politum ad praecepe:
hos quidem currui jungabant in aedibus altis
præco et Priamus, prudentia mentibus consilia tenentes.

Prope autem ipsos accessit Hecuba mesto animo,
vinum tenens in manu suave dextra,
aureo in poculo, ut libatione-facta abirent:
stetit vero ante equos, verbumque dixit et elocuta-est:

Accipe, liba Jovi patri, et supplica domum ut-pervenias
redux ex hostibus viris: siquidem te animus
impellit ad naves, me quidem non volente.
Sed supplica tu jam atras-nubes-cogenti Saturnio,
Idæo, qui in-Trojam omnem despicit:
pete autem alitem, velocem nuntium, qui quidem ei ipsi
gratissimus alitum, et cujus robur est maximum,
dextrum: ut eum ipse in oculis conspiciat,
eo fretus ad naves eas Danaorum citis-insignium-equis.
Si vero tibi non dabit suum nuntium late-sonans Jupiter,
non ego te inde impellens hortarer
naves ad Argivorum ire, admodum licet cupidum.

Ilam vero respondens allocutus-est Priamus deo-similis
o uxor, haud sane tibi hoc præcipienti inobsequens-ero.
Bonum enim Jovi manus elevare, si forte miseretur.

Dixit, et ancillam dispensatricem jussit senex
manibus aquam infundere puram: atque astilit
pelvim ancilla gutturniumque simul manibus tenens.
Ut vero se-laverat, poculum accepit a-sua uxore;
precabatur deinde stans medio in-septo, libavitque vinum,
cælum suspiciens: et edita-voce verbum dixit:

Jupiter pater, ab-Ida imperans, augustissime, maxime,
da me ad Achillis tentorium gratum venire ac miserandum:
mitte autem alitem, velocem nuntium, qui tibi ipsi
gratissimus alitum, et cujus robur est maximum,
dextrum: ut eum ipse in oculis conspiciat;
eo fretus ad naves eam Danaorum citis-equis-insignium.

Sic dixit precans: eum vero exaudivit providus Jupiter.
Statimque aquilam misit, certissimum-augurem volucrum,
Morphonem, venatricem, quam et Percnon vocant.
Quanta autem excelsi janua thalami est
viri opulenti, firmiter-observata, bene-apta:
tantæ hujus utrinque erant alæ: visa-est autem ipsis

320 δεξιάς ἄλκας ὑπὲρ ἄσπερος. Οἱ δὲ ἰδόντες
γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἰδοὺ ἐπεθήσето δίφρου·
ἐκ δ' Ἰλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
325 τὰς Ἰδαίους ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
ἵπποι, τοὺς δ' γέρονι ἐφέπων μάστιγι κλέυεν
καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
πολλ' ὀλοφύρομενοι, ὥς τε θανάτῳδε κίοντα.
Οἱ δ' ἔπει οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
330 οἱ μὲν ἄρ' ἀφορῶσι ποτὶ ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί. Τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζῆν',
ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλετσε γέροντα.
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἦδα·
Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλατόν ἐστιν
335 ἀνδρὶ ἱεταίρῳ, καὶ τ' ἔλκευς, ὃ κ' ἐθέλῃσθα·
βάσχ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὥς ἀγαγ', ὥς μῆτ' ἄρ τις ἰδῇ μῆτ' ἄρ τε νοήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἰκέσθαι.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
340 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἰδήσαστο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοίης ἀνέμοιο·
εἰλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
345 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἔκανε·
βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσυνήτῃρι ἰοικώς,
πρῶτον ὀπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτῃ ἦβη.
Οἱ δ' ἔπει οὖν μέγα σῆμα παρέξ ἴλιον ἔλασαν,
350 στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὅρα πίοιεν
ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμῶλοιο ἰδὼν ἐφράσαστο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο φώνησέν τε·
Φράξο, Δαρδανίδῃ· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
355 Ἄνδρ' ὄρώ· τάχα δ' ἔμμε διαβραΐεσθαι ὀίω.
Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἰ κ' ἔλεῃσθι.
Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
ὄρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
360 στή δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἑριονίους ἐγγύθεν ἔλθων,
χεῖρα γέροντος ἔλκων, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
Πῇ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
νύκτα δι' ἀμβροσίην, στε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
οὐδὲ σύγ' ἐδδειςσας μένεα πνέοντας Ἀχαιοὺς,
365 οἱ τοὶ δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι;
τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
τοσσαυδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δῆ τοι νόος εἴη;
οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρονι δέ τοι οὗτος ὄπηδαί,
ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, στε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεψήσασμαι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἔιστω.
Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα γέρονι Πρίαμος θεοειδής·
οὕτως πη τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.

dextera ruens supra urbem. Illi vero conspicati
gavial-sunt, et omnibus in praecordiis animus exhilaratus est.
Festinans autem senex suum conscendit currum :
et egit equos e-vestibulo et porticu resonanti.
Ante quidem muli trahebant quatuor-rotarum rhedam,
quas Idaeus agebat prudens ; sed pone
equi, quos senex urgens scutica incitabat
celeriter per urbem : amici autem simul omnes sequebants,
multum lugentes, tanquam ad-mortem proficiscentem.
At postquam urbe descenderant, in-campumque pervene-
rant,] hi quidem retro ad filium redierunt,
filii et generi. Illi autem non latere lato-sonantem Jovem,
in campum progressi : conspicatus vero misertus est senis.
Confestimque Mercurium, filium carum, contra allocutus est :
Mercuri : tibi enim praë-aliis gratissimum est
homini te-comitem-adjungere, et exandis, quemcunque re-
lueris :] vade, et Priamum cavas ad naves Achivorum
sic ducito, ut neque aliquis eum videat, neque animadvertat
ceterorum Danaorum, antequam ad-Peiden pervenerit.
Sic dixit : nec non-obsecutus est internuntius Argicida :
statim deinde sub pedibus ligavit pulcra talaria,
ambrosia, aurea, quæ ipsum ferebant et super mare,
et super immensam terram, una-cum flatibus venti :
cepit et virgam, qua virorum oculos demulcet,
quorum vult, alios autem et dormientes excitat :
hanc in manibus tenens volabat potens Argicida.
Confestim autem Trojamque et ad-Hellespontum pervenit ;
profectusque est ire, juveni regio similis,
primum pubescenti, cujus venustiasima est juvenia.
Illi vero postquam magnum sepulcrum Ili praeteregerant,
inhibuerunt mulasque et equos, ut biberent
in fluvio ; jam enim et crepusculum venerat super terram.
Hunc vero ex propinquo conspicatus animadvertit praeco,
Mercurium, et Priamum allocutus est, dixitque :
Considera, Dardanide : prudentis animi opus adest.
Virum video ; cito autem eum nos perditurum puto.
Sed agedum vel fugiamus in equis (currus), vel ipsum jam
genibus prehensis oremus, si forte misereatur.
Sic dixit, ac seni animus confusus est, timuitque graviter :
rectæ autem comæ steterunt in flexilibus membris :
stetitque attonitus : ipse autem Mercurius prope veniens,
manu senis prehensa, interrogavit eum et allocutus est :
Quo, pater, sic equosque et mulas dirigis
noctem per aliam, quando dormiunt mortales ceteri ?
nec tu timuisti robur spirantes Achivos,
qui tibi hostes et infensi prope sunt ?
quorum si quis te videret, celerem per noctem nigram
tot opes vehentem, quæ tunc tibi mens esset ?
neque ipse juvenis es, senexque te hic conitatur,
impotentes, virum ut-arceatis, quando quis prior infestari !
Sed ego nullo te afficiam malo, imo et alium
a-te propulsaverim : caro vero te patri comparo.
Huc autem respondit deinde senex Priamus deo-similis
sic fere hæc certe sunt, dilecte filii, ut dicis.

Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἡμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 275 ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοπόρον ἀντιβολῆσαι,
 αἰσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγηγῆς,
 πέπνυσαι τε νόψ, μακάρων δ' ἔξ ἔστι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν λείπεις·
 280 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως καταλέξον,
 ἥέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μέμνη;
 ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἰλιον ἱρὴν
 ὀειδιότας; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὥριστος ὄλωλεν
 285 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπέδευετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 τίς δέ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἔστι τοκῆων,
 ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔισπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 290 περὶ ἡμεῖο, γεραίη, καὶ εἰρεαὶ Ἑκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανέρῃ
 ὀφθαλμοῖσιν ὤπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἑλσσας
 Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξείᾳ χαλκῷ·
 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 295 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νῆς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρον δέ δὴ, ὥς σῦ περ ὦδε·
 ἔξ δέ οἱ υἱὲς ἑσιν, ἐγὼ δέ οἱ ἔδδομός εἰμι·
 300 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρω λάχων ἐνθάδ' ἐπασθαι.
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἤϊσθ' ἐν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστῃ μάχῃν ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλόωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδέ δύνανται
 ἰσχίνει ἑσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 305 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξον,
 ἢ ἔτι πᾶρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥέ μιν ἤδη
 ἦσι κυσὶν μελίσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 310 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόγνε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί·
 ἄλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἡὺς
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρώς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 315 ἔσθουσ', αἶ βά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἰοῦ ἐτάριοι φίλοι
 εἰλαι ἀκηδέστας, ἥως ὅτε διαφανήη·
 οὐδέ μιν αἰσχύνη· θοιότ' κεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 οἷον ἑρσσίης κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 320 οὐδέ ποθὶ μιαιρὸς σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν,
 ὅσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῇ χαλκὸν ἑλσσαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔϊος,
 καὶ νέκυός περ δόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 325 ὦ τέκος, ἢ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐνασίσιμα δῶρα διδοῦναι
 ἀθανάτους· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴ ποτ' ἔην γε,
 λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·

Sed adhuc aliquis et me deorum protegit manu,
 qui mihi talem misit vis-comitem obviam-ut fiat,
 faustum, qualis jam tu es corpore et specie admirabilis,
 prudensque-es animo, beatisque prognatus es parentibus.

Eum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida:
 nāe jam haec omnia, senex, recte dixisti:

sed age mihi hoc dic et vere narra,
 utrum aliquo dimittis thesauros multos et pretiosos
 viros ad alienigenas, ut saltem hi tibi salvi maneant?
 an jam omnes deseritis Ilium sacram
 metu-perculsi? talis enim vir fortissimus-ille periit
 tuus filius: nec enim quidquam pugna inferior-erat Achivis.

Huic autem respondit deinde senex Priamus deo-similis:
 quis vero tu es, optime, quibusque prognatus es parentibus,
 qui mihi opportune interitum infelicis filii memorasti?

Illum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida:
 tentas me, senex, et interrogas de-Hectore divino.

Hunc quidem ego perquam saepe pugna in clarante-vivos
 oculis vidi, et quando ad naves agens

Argivos interficiebat, cadens acuto aere:
 nos vero stantes mirabamur; non enim Achilles
 smos sinebat pugnare, iratus Atridae.

Hujus enim ego sum famulus, eademque me advexit navis
 afflabre-facta:] ex Myrmidonibusque sum, pater vero mihi
 est Polyctor.] Dives quidem is est, senexque jam, sicut tu, ita:
 sex autem ei filii sunt, egoque ei septimus sum;
 inter hos, facta-sortitione, sors mihi-obtigit huc Achillem se-
 qui.] Nunc vero veni in-campum a navibus: mane enim
 edent circa urbem pugnam volubilibus-oculis Achivi.

Ægre-ferunt enim illi desidentes, nec possunt
 continere eos cupidos praelii reges Achivorum.

Huic autem respondit deinde senex Priamus deo-similis:
 si vere famulus Pelidae Achillis

es, agedum mihi omnem veritatem dic:
 utrum adhuc apud naves *exstat* meus filius, an ipsum jam
 suis canibus membratim discissum objecit Achilles?

Illum vero vicissim allocutus-est internuntius Argicida:
 o senex, nondum hunc canes vorarunt, neque alites:
 sed adhuc ille jacet Achilles apud navem
 sic, *ut ante*, in tentoriis: duodecimis autem ei dies *est*
 jacenti, nec-tamen omnino ei corpus putrescit, nec eum ver-
 mes] edunt, qui sane viros praelio-occisos comedunt.
 Certe quidem ipsum circa sepulcrum sui sodalis dilecti
 raptat crudeliter, aurora quando divina apparet;
 neque ipsum deturpat: admirareris-contemplans ipse, si-ac-
 cesseris,] ut roscidus jacet, circumque sanguis ablutus-est,
 neque ulla-parte sedatus: ac vulnera omnia clausa-sunt,
 quotquot inflicta-fuerant; multi enim ipsi ass impeggerunt.
 Adeo tibi curam gerunt beati dii filii praestantis,
 etiamsi mortui: nam ipsi carus praecipue *est* animo.

Sic dixit; gavisus-est autem senex, et respondit verbis:
 o fili, certe bonum etiam *est* justa dona dare
 immortalibus: nam non-unquam meus filius, siquidem fuit,
 oblitus-est in sedibus deorum, qui Olympum tenent;

- τῶ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτῳ περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τοῦδε δέξαι ἐμεῖν πάρα καλὸν εἰσεῖν·
 430 αὐτὸν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γὰ θεοῖσιν,
 ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ κείμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιῆ, νεωτέρου, οὐδὲ με πείσεις·
 ὅς με κλέπει σὺ δῶρα παρὶς Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 435 Τὸν μὲν ἐγὼ δαίδοικα, καὶ αἰδέομαι κέρι κῆρι
 συλεύειν, μὴ μοί τι κακὸν μετόπισθε γήνηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὴς καὶ καὶ κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
 ἐνδυκίεας ἐν νηὶ βοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπῶν ὀνοσάμενος, μαχέσαιοτο.
 440 Ἦ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 καρπαλίμως μάλιστα καὶ ἡνία λάξτο χερσίν·
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνους μένος ἡδύ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκόντο,
 οἱ δὲ νέον περὶ ὄρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
 445 τοῖσι δ' ἔρ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 πᾶσιν ἄφαρ δ' ὤρε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχῃας,
 ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπῆνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ κείμαι
 ὤψατο, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτι,
 450 δούρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 λαχνηέντ' ὄροσιν λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
 ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἀνακτι
 σταυροῖσιν πυκνοῖσιν· θύρην δ' ἔχε μῶνος ἐπιβλῆς
 εἰλατίνος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιβρῆσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληίδα θυράων,
 τῶν ἄλλων Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιβρῆσσεσκε καὶ οἶος·
 δὴ βα τὸθ' Ἑρμείας Ἐριούνιος ὦρε γέροντι,
 ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι,
 ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιναν ἐπὶ χθονὶ φώνησάν τε·
 460 ὦ γέρον, ἦται ἐγὼ θεὸς ἀμβροτοῦς εἰληλούθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γὰρ με πατὴρ ἔμα πομπῶν ὅπασσεν·
 ἄλλ' ἦται μὲν ἐγὼ πάλιν εἰσεῖμαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
 ὀφθαλμοῦς εἰσεῖμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη,
 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοῦς ἀγαπαζέμεν ἀντὶν.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλεΐωνος,
 καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἡνκόμοιο
 λίσσασα καὶ τέκεας ἴνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον
 Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἔξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαίον δὲ κατ' αὐθὶ λίπεν· ὁ δὲ μέμνηεν ἐρύκων
 ἵππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἴδους κίεν οἴκου,
 τῇ β' Ἀχιλεὺς ἔισκε, Διὶ φίλος· ἔν δὲ μιν αὐτὸν
 εὖρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθεν καθέλατο· τῶ δὲ δῦ' οἶω,
 ἦρος Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ἔξος Ἄρης,
 475 ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἰδωδῆς,
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. [στὰς
 τοὺς δ' ἰδὼς εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἀγχι δ' ἄρα
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λαβὴ γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀνδρ' ἀτὶ πυκινὴ λάβῃ δαί' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξέκετο δῆμον,

ideo filius recordati sunt etiam in ipso mortis fato.
 Sed agendum, hoc accipe a me pulcrum poculum;
 ipsumque tulare, et deduc me, cum (faventibus) diis,
 usque dum in tentorium Pelidae pervenero.

Illum vero vicissim allocutus est internuntius Argicida.
 tentas me, senex, juniorem, nec tamen mihi persuadere.
 qui me jubes tua dona clam Achille accipere.
 Eum quidem ego timeo, et vereor valde animo
 eum spoliare, ne mihi quod malum in posterum fiat.
 Tibi vero ego via-dux vel ad inclitum Argos proficiscor,
 sedulo in navi veloci, aut via-terrestri comitans:
 non sane aliquis tecum, hoc duce contempto, pugnaverit.

Dixit, et quum insiliisset Mercurius in-curram et equis,
 cito scuticam et habenas prehendit manibus;
 inspiravit autem equis et mulabus robur validum.
 Sed quum jam ad-turresque navium et fossam pervenissent,
 modo circa cenas custodes occupabantur:
 iis autem somnum infudit internuntius Argicida
 omnibus: statimque aperuit portas, et retrusit veces,
 introque duxit Priamumque et splendida dona in cheda.
 Sed quando jam ad-tentorium Pelidae pervenerant
 excelsum, quod Myrmidones fecerant regi,
 lignis abietis creas; sed desuper texerant
 culmine e-segetis-lanugine, quom e-prato demesserant;
 circum autem id magnum septum fecerant regi
 palis densis: januam autem tenebat unus obex
 abiectus, quem tres quidem obdebant Achivi,
 tres autem reserabant magnum claustrum forium,
 ex aliis; Achilles vero obdebat etiam solus:
 tum vero Mercurius utillum-auctor aperuit seni,
 introque-duxit inclitya dona pedibus-veloci Pelidae;
 e-curruque descendit in terram, dixitque:

O senex, ego quidem deus immortalis veni,
 Mercurius; tibi enim me pater una ducem-viae praeiit:
 sed ego quidem redibo, neque Achillis
 ad-oculos accedam: indignum vero esset,
 immortalem deum sic mortales curare palam.
 Tu vero ingressus prehendere genua Pelidae,
 et eum per patrem et matrem comis-pulcris
 supplex-ora, et per filium: ut ei animum commoveras.

Sic igitur fatus, abiit ad latum Olympum
 Mercurius: Priamus vero de curru desiliit in-terram,
 Idaeumque ibidem reliquit: is vero manebat continens
 equos mulasque: senex autem recta ivit per-domum,
 ubi Achilles sedebat, Jovi carus. Atque intus eum ipsum
 invenit; socii vero eorum sedebant: ei autem duo soli,
 heros Automedonque, et Alcimus, soboles Martis,
 ministrabant astantes: modo autem destitlerat a-cibo,
 ut-ederat et biberat: adhuc etiam apposita-erat mensa.
 Hos autem latuit ingressus Priamus magnus; prope vero suas
 manibus prehendit Achillis genus, et osculatus-est manus
 terribiles, homicidas, quas ei multos interfecerant filios.
 Ut vero quum virum malum magnum cepit, qui in patria
 homine interfecto, ad-aliorum pervenit civitatem,

ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰς ὁρώοντας·
 ὃς Ἀχιλλεύς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησεν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἰδόντο.
 495 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Μνήσαι πατὴρ σοῖο, θεοὶς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλικού, ὥς περ ἐγὼν, δλοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κείνον περὶναίεται ἀμφὶς ἐόντας
 τείρους, οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λογιὼν ἀμύναι·
 490 ἄλλ' ἤτοι κείνός γε, σθένος ζώντος ἀκούων,
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίης μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱὰς ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτὶνὰ φημι λελείφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλθον υἱὲς Ἀχαιῶν·
 ἔννεα καὶ ἰδέκα μὲν μοι ἱγὲς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔκτετον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν δοῦρος Ἀρης ὑπὸ γούνατι· ἔλυσεν
 ὃς δέ μοι ὀλος ἔην, εἰρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
 500 τὸν σὺ πρῶτην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πατρὸς,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ στεί, φέρω δ' ἀπερείσι' ἀποινα.
 Ἄλλ' αἰδέοιο θεοῦς, Ἀχιλλεῦ, αὐτὸν τ' ἐλέησον,
 μνησάμενος σοῦ πατρὸς· ἐγὼ δ' ἔλσεινότερός περ·
 505 ἔτλην δ', οἷ' οὐπώ τις ἐπιγυθίος βροτῶς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ἦμερον ὥρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἥκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένω, ὃ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνου,
 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθείς·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαίεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 [καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἡμερος ἥδ' ἀπὸ γυῖων,]
 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χεῖρας ἀνίστη,
 οἰκτεῖρων πολλῶν τε κάρη πολλῶν τε γένειον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῦλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν ὀλος,
 520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἱὰς ἐξενάριξας· σιδηρείον νύ τοι ἦτορ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔλκε ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἐν θυμῷ κατακτεῖσθαι ἔασομεν, ἀγνύμενοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις κτελεται κρυεοῖο γόοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 ζῶειν ἀγνύμενοι· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γάρ τε πῖθον κατακτείνονται ἐν Διὸς οὔδει,
 δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑών·
 ὃ μὲν κ' ἀμμιῆς δόζη Ζεὺς τεραπικέραυνος,
 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 ὃ δέ κε τῶν λυγρῶν δόζη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 καὶ ἔκακῃ βούδρωσις ἐπὶ χθόνα διὰν διαύει·
 φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένους οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 ἐκ γενετῆς πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐπέκαστο

viri ad divitias domum, stupor autem tenet aspicientes ;
 sic Achilles obstupuit, conspicatus Priamum deo-similem :
 obstupuerunt vero et ceteri, et in alterum-alter intuebantur.
 Hunc inde supplicans Priamus verbis allocutus-est :
 Recordare patrie tui, diis similis Achille,
 qui est ejusdem-ætatís, qua ego, gravi in senectutis limine.
 Et illum quidem fortasse vicini circumstantes
 premunt, neque aliquis est malum et perniciem defensurus ;
 sed tamen ille quidem, te vivere audiens,
 gaudetque in animo, et insuper sperat dies omnes
 visurum se dilectum filium, a Troja reversum.
 Sed ego infelicissimus, quum genuerim filios fortissimos
 Troja in lata, eorum tamen neminem credo relictum-esse.
 Quinquaginta mihi erant, quando venero filii Achivorum ;
 undeviginti quidem mihi uno ex utero erant,
 ceteros autem mihi pepererunt in ædibus mulieres.
 Ex his plerorumque quidem impetuosus Mars genua solvit :
 qui vero mihi unicus erat, tutabaturque urbem et nos ipsos,
 hunc tu nuper interfecisti, pugnantem pro patria,
 Hectorem : hujus nunc gratia veni ad-naves Achivorum,
 eum redempturus a-te, feroque infinita pretia.
 Sed reverere deos, Achille, meique-ipsius miserere,
 recordatus tui patris : ego autem adhuc miserabilior sum :
 sustinui vero, qualia nunquam aliquis super-terram mortalís
 alius,] viri filiorum-interfectoris ad os manum admovere.
 Sic dixit : ei autem de-patre desiderium excitavit fletus ;
 prehensaque manu, removit-a-se leniter senem.
 Hi vero recordati, hic quidem Hectoris homicidæ,
 flebat crebris-lacrimis, ante pedes Achillis provolutus :
 at Achilles flebat suum patrem, interdumque vicissim
 Patroclum : eorum autem gemitus per ædes exstitit.
 At postquam fletu satiatu-s-erat divinus Achilles,
 [et ei e præcordiis abiit desiderium, atque ex artubus,]
 protinus esede surrexit, senemque manu prehensum erexit,
 miseratus canumque caput, canumque mentum :
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :
 Ah miser, certe jam multa mala tolerasti tuo in animo.
 Quomodo sustinuisti ad naves Achivorum venire solus,
 viri ante oculos, qui tibi multosque et strenuos
 filios interfeci? ferreum certe tibi cor.
 Sed age jam conside in sede; dolores autem prorsus
 in animo residere sinamus, morsti licet.
 Non enim ullus profectus est in-tristi fletu.
 Sic enim fato-tribuerunt dii miseris mortalibus,
 ut-vivant tristes; ipsi vero sine-curis sunt.
 Duo quippe dolia jacent in Jovis limine;
 donorum, quas dat, alterum malorum, alterum vero bono-
 rum:] cui quidem miscens dederit Jupiter fulmine-gaudens,
 interdum quidem in-malum ille incidit, interdum et in-bonum :
 cui vero ex-malis dederit, injuriis-obnoxium fecit ;
 et illum exitialis inopia super terram almam exercet :
 vagaturque nec diis honoratus, nec mortalibus.
 Sic quidem et Peleo dii dederunt illustria dona
 a natalibus : omnibus enim præ hominibus ornatus-erat

ὀδωε τε πλοῦτῳ τε, ἀνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 καὶ οἱ θνητῶ ἐόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κραινόντων.
 540 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναΐωριον· οὐδὲ νυ τόνγε
 γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἤμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὀδῖον εἶναι·
 ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 545 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 τῶν σε, γέρον, πλοῦτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασῖαι τε·
 ἄνσχεο, μῆδ' ἀλίστων ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 550 Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀαχρήμενος υἱὸς ἔηος,
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μὲ πω ἐς θρόνον ἴξε, Διοτρεφές, ὅρρα κεν Ἑκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 555 λῦσον, ἱν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρναι φάος Ἥελιοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
 560 μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νόω δὲ καὶ αὐτὸς [λεύς·
 Ἑκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἑλίοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθει,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε βοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 565 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτῶς ἐλθέμεν, οὐδέ μάλ' ἡδῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχληας
 βρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων·
 τῶ νῦν μή μοι μέλλον ἐν ἀλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτόν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 570 καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλτρωμαὶ ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδευσεν δ' οὐ γέρον καὶ ἐπαίθετο μύθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὡς ἄλτο θυράζε,
 οὐκ οἶος· ἄμα τῶγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 ἥρωας Αὐτομέδων ἡδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 τί Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τὸθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοιοῦ γέροντος·
 καδ' δ' ἐπὶ διφροῦ εἴσαν· εὐξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἤρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 Καδ' δ' εἰπον δύο φάρε', ἐυνητήν τε χιτῶνα,
 ὅρρα νέκυν πυκασᾶς δῶπ' οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 νόσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 μὴ δ' μὲν ἀχυνμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιοτο,
 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθεῖν φίλον ἦτορ,
 καὶ ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλτήται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεγῶν ἐπέθηκεν ἀείρας,

opibusque, divitiisque, imperabat vero Myrmidonibus;
 et ei mortali licet deam fecerunt uxorem :
 sed et huic imposuit deus malum, quod ei nequaquam
 filiorum in aedibus soboles nata-est olim regnantium.
 Sed unum filium genuit immatura-morte-periturum : nec
 tamen hunc] jam-senem foveo ; nam valde procul a-patria
 sedeo in Troja, teque contristans, et tuos liberos.
 Et te, senex, olim quidem audimus opibus floruisse :
 quanta Lesbos supra (in alto), Macaris sedes, intus conti-
 net,] et Phrygia desuper, et Hellespontus immensus,
 horum te, senex, divitiis, et filiis aium ornatum-excelluisse.
 At postquam tibi cladem hanc intulerunt coelites,
 assidue tibi circa urbem praeliaque caedesque-virorum :
 perfer tamen, nec perpetuo more tuo in animo.
 Nihil enim proficies, tristatus de-filio praestanti,
 neque ipsum suscitabis, prius etiam malum aliud passus-fer-
 ris.] Ei vero respondit deinde senex Priamus deo-similis :
 ne me in sede colloca, Jovis-alumne, quamdiu Hector
 jacet in tentoriis insepultus ; sed citissime
 redemptum-redde, ut oculis videam : tu vero accipe dona
 multa, quae tibi offerimus : tuque his utinam-fruaris et perpe-
 nias] tuam in patriam terram, quum me primum dimisisti.
 [ipsum ut-vivam et aspiciam lumen Solis.]

Hunc autem torve intuitus afflatus-est pedibus velox Achil-
 les :] ne-amplius nunc me irrita, senex : cogito vero et ipse
 Hectorem tibi redemptum-reddere ; a-Jove autem mihi munus
 venit] mater, quae me peperit, filia marini senia.
 Et vero te sentio, Priame, animo, nec me lates,
 quod deorum aliquis te duxit celeres ad naves Achivorum.
 Haud enim ausus-esset mortalis intrare, ne admodum quidem
 juvenis,] in exercitum : neque enim custodes latuisset, neque
 obices] facile reserasset portarum nostrarum :
 quare nunc ne mihi magis in doloribus animum commoveas.
 ne te, senex, ne ipsum quidem in tentoriis sinam,
 quantumvis supplex sis, Jovis autem violem mandata.

Sic dixit : timuit autem senex, et paruit sermoni.
 Pelides vero e-domo, tanquam leo, prosiliit foras,
 non solus : una eum duo famuli comitabantur,
 heros Automedonque et Alcimus, quos quidem maxime
 honorabat Achilles sociorum, post Patroclum quidem mor-
 tuum.] Hi tunc sub jugo solverunt equos mulasque,
 introque duxerunt praekonem vocalem senis ;
 et in sedili collocarunt : bene-polita autem de rheda
 detraxerunt Hectorei capitis infinita pretia.
 At reliquerunt duo pallia, textamque-bene tunicam,
 ut cadaver coniectum redderet domum asportandum.
 Ancillas autem evocatas lavare jussit, circumque ungere,
 seorsum sublaturum, ut ne Priamus videret filium ;
 ne is quidem dolenti corde iram non contineret,
 filium conspicatus, Achilli autem commoveretur carum cor,
 et ipsum interficeret, Jovisque violaret mandata.
 Illud vero postquam ancillae laverant et unxerant oleo,
 circaque ipsum pallium pulcrum jecerant, ac tunicam,
 ipse illud Achilles lectis imposuit sublaturum,

570 σὺν δ' ἑταροὶ ἥειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.

Ῥωξέν τ' ἄρ' ἐπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·

Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινόμεν, αἶ κε πύθαι
εἰν Αἰδὸς περ ἐών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσσας
πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.

595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδόσσομαι δσος' ἐπέοικεν.

Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
τοῖχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·

Υἱὸς μὲν δὴ τοι λελυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,

600 κεῖται δ' ἐν λεχέσσ'· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φιν

ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.

Καὶ γάρ τ' ἡύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,

τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.

605 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,

χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,

οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆν·

φῆι δῶιω τεκέειν, ἥ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·

τῷ δ' ἄρα, καὶ δῶιω περ ἔοντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.

610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν

κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·

τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.

Ἦν δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.

Νῦν δὲ πού ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὐρεσὶν οἰοπόλοισιν,

615 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἐμμεναὶ εὐνὰς

νυμφάων, αἶτ' ἅμφ' Ἀχελώϊον ἐβρώσαντο,

ἐνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῦν μεδώμεθα, διε γεραιέ,

σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτὲ φίλον παῖδα κλαίοισθα,

620 Ὅλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

Ἦ, καὶ ἀναίτας δῖν ἄργυρον ὥκως Ἀχιλλεύς [μον,
σφάξ'· ἑταροὶ δ' ἑδερὸν τε καὶ ἀμφοτέρων εὐ κατὰ κόσ-
μιστυλλὸν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεπύραν τ' ὀβελοῖσιν,
ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα.

625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ

καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα γείρας ἱάλλον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος καὶ ἔρον ἔντο,

ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,

630 δσος ἦεν, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἑώκει.

Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,

εἰσορώων ὄφιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώοντες,

τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·

635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅρα κεν ἦδη

ὑπνώ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.

Οὐ γὰρ πῶ μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἑμοῖσιν,

ἕξ οὐ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·

ἄλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πέσσω,

640 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθόπα ὀϊνον

λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμεν.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,

simulque socii elevarunt bene-politam in rhedam.

Ingemuit autem deinde, dilectumque nomine ciebat sodalem :

Ne mihi, Patrocle, irascaris, si forte audiveris,
in Orco licet sis, me Hectorem divinum redentum-reddi-
disse] patri caro; quippe non mihi indecora dedit dona.

Tibi vero ego ex-his etiam impertiam, quanta par-est.

Dixit, et in tentorium rediit divinus Achilles.

Resedit autem in sella affabre-facta, unde surrexerat,
pariete ex adverso, et Priamum allocutus-est sermone :

Filius quidem jam tibi redemptus-est, senex, ut jussisti :

jacet autem in lectis, et cum aurora apparente

videbis ipse abducens : nunc vero memores-simus cœnæ.

Nam et comis-pulcris Niobe memor-fuit cibi,

cui-tamen duodecim liberi in ædibus perierant,

sex quidem filizæ, sex autem filii pubescentes.

Hos quidem Apollo interfecit ab argenteo nervo,

iratus Niobæ, illas autem Diana sagittis-gaudens,

quoniam Latonæ se æquiparabat genis-pulcræ :

dixit illam duos peperisse, ipsa vero pepererat multos :

illi autem, vel duo tantum licet essent, omnes perdidere.

Hi quidem novem-dies jacebant in cæde, nec quisquam erat,

qui-sepeli-ret : populos enim lapides fecerat Saturnius :

eos autem decima-die sepelierunt dii cœlestes.

Ipsa vero cibi memor-fuit, quando fatigata-erat lacrimas-fun-

dens.] Nunc vero alicubi in petris, in montibus desertis,

in Sipylo, ubi aiunt dearum esse cubilia

Nympharum, quæ circa Acheloiū movebantur (saltabant),

illic, lapis licet sit, a diis immisissos dolores concoquit.

Sed age jam et nos curam-geramus, divine senex,

cibi, deinde vero rursus dilectum filium defleas,

in Ilium vectum : ac multis-lacrimis-prosequendus tibi erit.

Dixit, et propere-surgens ovem candidam velox Achilles

maclavit : socii vero excoriaruntque et curantur bene, ut-de-

cebat,] minutatimque-secuerunt perite, verubusque transfi-

xere,] assaruntque accurate, extraxeruntque igni omnia.

Automedon autem panem sumtum distribuit in-mensa

pulcris in canistris : at carnes distribuit Achilles.

Ipsi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

Dardanides quidem Priamum admirabatur Achillem,

quantus erat, qualisque : diis enim coram similis-erat.

At Dardaniden Priamum admirabat Achilles,

aspiciens vultusque egregios, et sermonem audiens.

Ac postquam satiati-sunt alter-alterius aspectu,

illum prior allocutus-est senex Priamus deo-similis :

Mitte nunc cubitum me quam-primū, Jovis-alumne, ut

jam] somno sub dulci oblectemur sopiti.

Nondum enim clausi-sunt oculi sub palpebris meis,

ex quo tuis sub manibus meus filius amisit animam :

sed assidue ingemisco et dolores innumerabiles concoquo,

aulæ in septis volutatus per simum.

Nunc tandem etiam cibum gustavi, et nigrum vinum

per-guttur demisi : antea sane nequaquam gustaveram.

Dixit : Achilles vero socios et ancillas jussit

δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χαλῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἐσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοῖω λέχε' ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μελαιναν,
 αὐτὶς ἂν ἐξέλπει Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ποσσημαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 ὅρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμίθε' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δῖω,
 ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ δαῖτυ ἐέλεμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐν μεγάροις γοοοίμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοίμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσασιν,
 τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμιζόμεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 670 Σχίσσω γὰρ τόσσον πλεῖον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δέισει' ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κτήρυς καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς· εὖδε μυχρὴ χλιδάτης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ' Βρισηΐς παρελέξατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν βᾶ θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 εὖδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὑπνῷ·
 ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούριον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὖδεις
 ἀνδράσιν ἐν δῆτοισιν, ἐπεὶ σ' εἰσεν Ἀχιλλεύς.
 685 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἔλυσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 σείο δέ κε ζωῷ καὶ τρις τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοὶ μετόπισθε λεληθμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
 γνῶν σ' Ἀτρεΐδης, γνῶωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστην.
 690 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευξὶ ἵππους ἡμιόνους τε·
 βίμω δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐρβρεῖος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινηέντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἦως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 οἱ δ' εἰς δαῖτυ ἔλυν οἰμωγῇ τε σποναχρῇ τε
 ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. Οὐδέ τις ἄλλος

lectos sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, sternereque desuper tapetas,
 laenasque imponere villosas superne obducendas.
 Illae vero exierunt domo, facem in manibus tenentes :
 statim autem straverunt duos lectos festinantes.
 Hunc autem illudens allocutus-est pedibus velox Achilles :

Extra quidem jam cuba, senex optime ; ne quis Achivorum
 huc adveniat consiliarius, qui mecum assidue
 consilia consultant assidentes, ut mos est :
 horum si quis te viderit celerem per noctem nigram,
 continuo nuntiaret Agamemnoni pastori virorum,
 et forte dilatio redemptionis cadaveris fieret.
 Verum age mihi hoc dic, et accurate narra,
 quot-diebus cupis justa-facere Hectori divino
 ut tamdiu ipseque quiescam, et copias contineam.

Illi autem respondit senex Priamus deo-similis :
 siquidem jam me vis celebrare funus Hectori divino,
 sic certe mihi faciens, Achille, grata reddideris.
 Scis enim, ut intra urbem concludimur, longeque lignum
 devehendum ex monte : admodum vero Trojani metumt.
 Novem-dies quidem ipsum in aedibus lugeremus,
 decima autem sepeliremus, epulareturque populus :
 undecima vero tumulum super ipso faceremus ;
 sed duodecima pugnabimus, siquidem necesse est.

Eum autem rursus allocutus-est pedibus-velox divinus A-
 chilles :] erunt tibi et haec, senex Priame, ut tu jubes :
 inhihebo enim tanto pugnam tempore, quanto jubes.

Sic igitur locutus, ad carpum manum senis
 prehendit dextram, ne-forse timeret in animo.
 Illi quidem in vestibulo domus illic dormierunt,
 praeco et Priamus, prudentia mentibus consilia tenentes.
 At Achilles dormit in-recessu tentorii bene-compacti :
 ei autem Briseis accubuit pulcris-genis.

Ceteri quidem dii et mortales bellatores-equestres
 dormiebant totam-per-noctem, molli domiti somno :
 sed non Mercurium utillum-auctorem somnus cepit,
 versantem in animo, quomodo Priamum regem
 a navibus reduceret, clam sacris portarum-custodibus.
 Stetit autem supra caput, et eum sermone allocutus-est :

O senex, non utique tibi curae-est malum ; qui-ita adhuc
 dormis] viros inter hostes, postquam te sivit Achilles
 Et nunc quidem carum filium redemisti, multaue dedisti :
 pro-te autem vivo vel ter tanta dederint dona
 filii post te relictis, ai Agamemno
 rescierit de-te Altrides, rescierintque omnes Achivi.

Sic dixit : timuit autem senex, praekonemque excitavit
 Iis autem Mercurius junxit equos mulasque ;
 cito vero ipse egit per exercitum, neque ullus sensit.

Sed quum jam ad vadum pervenerant pulcre-labentis fluvii,
 [Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter,]
 Mercurius quidem tum abiit ad latum Olympum.
 Aurora autem croceo-peplo se-pandebat totam super terram :
 illi vero ad urbem agebant lamentisque gemituque
 equos, mulae vero cadaver ferebant. Nec quisquam alius

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἱκέλῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πέργαμον εἰκαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκα τε ἀστυβούτῃ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα γέγωνέ τε πᾶν κατὰ δστυ·
 Ὁφείσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάριμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτολεΐ λίπετ' ἀνὴρ,
 οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκτεο νόστος·
 ἀγγαυὸς δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἀλοχός τε φίλῃ καὶ πότνια μήτηρ
 τυλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν ἐύτροχον ἀΐξασαι,
 ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφρου γέρον λαοῖσι μετῴδα·
 Εἰξάτέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἀσσεθε κλαυθμοῖο, ἐπὶν ἀγῶνιμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 θρήνων ἐξάρχους, οἷτε σπονδεύσαν ἀοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δὲ με χάρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πᾶσι δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 θν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδὲ μιν ὦλω
 ἦβην ἔσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. Ἥ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ἔστε μιν αὐτὴν
 730 ῥύσκειν, ἔγχε δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχθήσονται γλαφυρῇσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἐβλαίῃ, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀβλαβὴν πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἥ τις Ἀχαιῶν
 735 ῥίψει χειρὸς ὧν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὀλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,
 ἢ πατέρ', ἢ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἀσπετον ὁδᾶς.
 Οὐ γὰρ μελιχὸς ἔσκε πατὴρ τῶς ἐν δαί λυγρῇ·
 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ δστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἐκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γάρ μοι μὴ θνήσκων λεγέων ἐκ χειρὸς δρεῖας·
 οὐδέ τί μοι εἴπες πυκινὸν ἔπος, οὐτέ κεν αἰεὶ
 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἐκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολλὸν φίλτατε παίδων,
 ἢ μὲν μοι ζωὴς περ ἔων, φίλος ἦσα θεοῖσιν
 750 οἱ δ' ἄρα στυγνὰ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἰσῇ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὥκεις Ἀχιλλεύς

sensit prius virorum beneque-cinctarum mulierum;
 sed Cassandra, similis aureæ Veneri,
 Pergamo consensu, dilectum patrem conspexit,
 stantem in sella-currus, præconemque urbis-clamatorem;
 illum vero super mulabus vidit jacentem in lectis:
 ejulavit inde clamavitque totam per urbem:
 Visite, Trojani et Troades, Hectorem, progressi,
 si quando et vivo e pugna reverso
 gavisi-estis: nam magnum gaudium urbi-que erat, toti-que po-
 pulo.] Sic dixit: neque ullus illic in urbe relictus-est vir,
 nec mulier; omnes enim intolerabilis invasit luctus:
 prope autem portas occurrerunt cadaver advehenti.
 Primæ super-hoc uxor-que dilecta et veneranda mater
 vellebant-crines, ad rhedam volubilem ruentes,
 tangentes mortui caput: flens autem circumstabat turba.
 Et certe jam totum-diem ad solem occidentem
 Hectorem lacrimas-fundentes delamentati-fuissent ante-por-
 tas,] nisi e sella senex populum allocutus-fuisset:
 Cedite mihi via, mulæ ut-transeant; at deinde
 satiabitis-vos fletu, postquam vexero domum.
 Sic dixit: hi autem distiterunt, et cessare via rhedæ.
 Illi vero ut vexerant-in inclytas aedes, eum quidem deinde
 tornatis in lectis posuerunt, juxtaque collocarunt cantores,
 nœnias auspicantes; qui quidem gemitibus-mixtum cantum
 ipsi lugubre-canebant, et adgemebant mulieres.
 Illis autem Andromache candidis-ulis exorsa-est planctum,
 Hæctoris homicidæ caput inter manus tenens:
 Mi vir, vita juvenis excidisti, ac me viduam
 deseris in ædibus; filius autem adhuc infans sic,
 quem genuimus tuque egoque, calamitosi, neque ipsam puto
 ad-pubertatem perventurum; prius enim urbs hæc a culmine
 evertetur. Certe enim perilsti custos, qui illam ipsam
 servabas, tuebarisque uxores reverendas, et infantes liberos:
 quæ jam cito in-navibus avehentur cavis,
 et sane ego inter has: tu vero, fili, vel me ipsam
 comitaberis illuc, ubi certe operibus indignis exerceberis,
 laborans pro domino immiti: vel aliquis Achivorum
 te projiciet, manu correptum, a turri, tristem interitum,
 iratus; cui forte fratrem interfecit Hector,
 aut patrem, vel et filium: nam perquam multi Achivorum
 Hæctoris in manibus mordicus prehenderunt immensum so-
 lum.] Non enim mitis erat pater tuus in pugna exitiosa:
 ideo et illum cives quidem lugent per urbem.
 Infandum autem parentibus fletum et mœrorem attulisti,
 Hector; mihi vero præcipue relictis-sunt dolores graves.
 Non enim mihi moriens e lectis manus porrexisti:
 neque aliquod mihi dixisti prudens verbum, cujus perpetuo
 recorderar noctes-que et dies lacrimas-fundens.
 Sic dixit flens: adgemebant autem mulieres.
 Illis vero et Hecuba densum exorsa-est planctum:
 Hector, meo animo omnium longe carissime filiorum,
 certe quidem mihi dum-viveres, carus eras diis:
 illi enim tui curam gesserunt etiam in ipso mortis fato.
 Alios etenim filios meos pedibus velox Achilles

πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλλος ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀῆμον ἀμυχθαλδέσσαν·
 πολλὰ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 785 πάλλ' ἀβυστάζεσκειν οὐὶ περὶ σῆμ' ἑτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὤς.
 Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κείσαι, τῷ ἱκελος, ὄντ' ἀργυρότοζος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικυόμενος κατέπεφνεν.
 790 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἀλίσστον ὄρινεν.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
 ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 δς μ' ἀγαγε Τροίηνδ' ὥς πρὶν ὤφελον δλέσθαι·
 795 ἦδη γάρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κείθεν ἔθην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὕτω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύζηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων, ἢ γαλῶν, ἢ ἐνατέρων εὐπέπλων,
 770 ἡ ἔκυρῃ — ἔκυρὸς δέ, πατήρ ὤς, ἥπιος αἰεὶ —
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσαι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμ' ἀμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἐτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 ἥπιος οὐδέ φίλος· πάντες δέ με περφίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίους· ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀἴετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδες, μηδέ τι θυμῷ
 δείσσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεύς
 780 πέμπτων μ' ὦδ' ἐπέτελλε μελαιναῶν ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ Ἡώς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὅπ' ἀμάτῃσιν βόας ἡμιόνοους τε
 ζεύγυσσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἡγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 785 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φασειμβροτος Ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγρετο λαός.
 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσσαν αἰθόπαι οἶνω
 πᾶσαν, δπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 δοτέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐθετο δάκρυ παρειῶν.
 795 Καὶ τάγε χρυσεῖν ἐξ λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοιλὴν χάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 πυκνοῖσιν λάεσαι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχσαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντα,
 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίων· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντο· ἔρικυδέα δαῖτα
 εὐμασίην ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 Ὡς οἳ' ἀμφίεπον τάφον Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

vendebat, quemcunque caperet, trans mare infructuosum,
 in Samum, inque Imbrum, et Lemnum importuosam :
 tibi vero postquam eripuit animam longa-acie-munito arcu,
 saepe raptavit sui circa sepulcrum sodalis,
 Patrocli, quem interfecerat: excitavit tamen illum ne sic qui-
 dem.] Nunc autem mihi roscidus et recens in aedibus
 jaces, illi similis, quem argenteo-arco-insignis Apollo
 suis mitibus telis superveniens interfecit.

Sic dixit flens, fletumque vehementer excitavit.
 Illis vero deinde Helena tertia exorsa-est planctum :
 Hector, meo animo levitur longe carissime omnium,
 certe quidem mihi maritus est Alexander divinae-formae,
 qui me duxit Trojam : utinam ante perissem !
 jam enim nunc mihi hic vicesimus annus est,
 ex quo illinc veni, et a-mea discessi patria ;
 sed nunquam ex-te audivi malum dictum, neque ignominio-
 sum :] verum si quis me etiam alius in aedibus increparet
 levitur, vel glorum, vel fratrum pulcris-peplis :
 vel socrus (socer vero, tanquam pater, mitis erat semper) :
 at tu illum verbis admonens cohibebas,
 tuaque humanitate et tuis lenibus verbis.
 Quare te simul fleo et me infelicem, dolens corde ;
 non enim quisquam mihi jam alius in Troja lata
 benignus, neque amicus ; omnes vero me abominantur.

Sic dixit flens : adgemuit autem plebs immensa.
 Apud-populum vero senex Priamus verba dixit :
 Convehetis nunc, Trojani, ligna ad-urbem, neu quicquam
 animo] timeatis Argivorum densas insidias ; namque Achilles,
 dimittens me, sic pollicitus-est, nigris a navibus,
 non prius se-infestaturum, quam duodecima venisset Aurora.
 Sic dixit : illi vero sub rhedis boves mulasque
 junxerunt : statimque deinde ante urbem congregati-sunt.
 Novem-dies quidem hi adducebant immensam materiam :
 at quum jam decima apparuit lucem-mortalibus-afferens Au-
 rora,] tunc extulerunt audacem Hectorem lacrimas-funden-
 tes:] in pyraque summa cadaver posuere et iniecere ignem.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum circa pyram inclyti Hectoris congregatus-est populus.
 [Ac postquam congregati-sunt, unaque-frequentes facti,]
 Primum quidem pyram exstinxerunt nigro vino
 totam, quantum occupat ignis vis ; ac deinde
 ossa alba legebant fratres sodalesque,
 lugentes, uberesque defundebantur lacrimae de-genis.
 Et haec aureum in loculum posuerunt suscepta,
 purpureis peplis obtecta mollibus :
 mox autem in cava fossa posuerunt ; sed superne
 densis lapidibus straverunt magnis :
 cito vero tumulum aggraverunt, circumque speculatores sed-
 ebant quaquaversus,] ne prius ingruerent bene-ocreati Achivi.
 Aggesto autem tumulo, redierunt ; ac deinde
 sedulo congregati, epulati-sunt splendidum epulum,
 aedibus in Priami, Jovis-alumni regis.

Sic illi curaverunt funus Hectoris equum-domitoris.

FINIS ILIADIS.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

- Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
παλλὰ δ' ἔγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δν κατὰ θυμὸν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἑτάρους ἐβρύσατο, ἱέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελιοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμύθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν δαῖθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἥδ' ἐθάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστον κεχρημένον ἥδ' ἐγναϊκὸς,
Νύμφη πότνι· ἔρυκε Καλυψώ, δια θεῶν,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λυλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπακλώσαντο θεοὶ οἰκόνδ' ἀνέσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν Ἀθήλιον,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἐλάειρον ἅπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν
ἀντιθέρι· Ὀδυσσεύς, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἰόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διγυθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαΐτι παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
30 τὸν β' Ἀγαμέμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν· Ὀρέστης
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε· ἀθανάτοισι μετῴδα·
Ὡ πόποι, ὅταν δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι καὶ ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' Ὀλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν δαῖθρον· ἐπεὶ πρὸ οἳ εἰπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὐσκοπὸν Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδαο,
ὅππῃ δ' ἂν ἡδέσῃ τε καὶ ἤς ἡμεῖρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πέτθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμέτερόν ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
καὶ λίην καίνός γε εἰκότι κείται δαῖθρος·
ὥς ἀπόλοιστο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit·
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quaerens servare suamque animam et reditum sociorum·
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolentibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ex amicis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indeciviter irascebatur
divino Ulyssæi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides telictus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit.
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; il vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam puberitque ei suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia lunt.
Huic autem respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva
o pater noster, Saturnie, summe regnantium,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἄλλὰ μοι ἄμψ' Ὀδυσσῆι δαΐφρονι δαΐεται ἦτορ,
 δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φιλον ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσφ' ἐν ἀμφιρύτῃ, θηί τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δεινὴ ῥέσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἄτλαντος θυγάτηρ ἑλοόφρονος, ὅτε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 60 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθρόσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 65 ἐντρέπεται φιλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὀδόντων.
 68 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θελοῖο λαθοίμην,
 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκαλὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχολωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάσσειν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶοσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλᾶξει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζόμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ἔπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φιλον μακάρεσσιν θεοῖσιν,
 νοστήσῃ· Ὀδυσῆα δαΐφρονα δνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργειφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην δτρύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὃς κε νέηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κερκαχόμενους Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἷτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φιλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἴνα μιν κλέος ἔσθλόν ἐν ἀνδράποισιν ἔχησιν.
 Ὡς εἰπὼς ὑπὸ ποσσὶν ἑδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐφ' οὗτο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαρχμένον δέ τί χαλκῷ,
 100 βριθὺ, μέγα, στίδαρὸν, τῷ δαμνησὶ στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσεται ὀδριμοπάτρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel sumum exsiliem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irasceris, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram continens et assidue semper
 ob Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.

Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ concussor
 non occidit, sed errabundum arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de re ditū ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huc autem respondit deinde dea cælis oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantium,
 si quidem nunc hoc gratum est beatīs diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audientis animi, uti redeat.
 Atque ego in Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut in concionem vocatis capite comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti patre nata.

- Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων εἴξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλαίου· πάλᾳ μὲν δ' ἔχε χαλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνων, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγένορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεισσοῖσι προπάραιθε θυράων θυμὸν ἔτερπαν,
 ἤμενοι ἐν βίνοισι βοῶν, οὐδ' ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρνηροὶ θεράποντες
 110 οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἰποῦεν ἔλθων
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχει καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰσὶδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰδὺς προθύροιο, νειμεσσίθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων δὴ θὰ θυρήσιν ἐφεισάμεν· ἔγρυθ' δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἑδέετο χαλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεις· αὐτὰρ ἔπειτα
 δεῖνόν σου πασάμενος μυθήσεται ὅττιός σε χρεῖ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔσπετο φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόκης ἐντοσθεν εὐξόου, ἐνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Πάρ δ' αὐτὸς κλισίῳν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιηθεὶς δρυμαγδῶ,
 δεῖπνον ἀδδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μεταλθὼν,
 135 ἣ δ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιομένηο ἔροιτο.
 Χερσὶν δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσῇ, ὅτερ' ἀργυρέοιο λείδητος,
 νύφασθαι· παρὰ δὲ ξιστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδ' αὖτε πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαιτρός δὲ κραιῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπύχματο οἰνοχοεύων.
 Ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγένορες· οἱ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ θμῶαι παρενήγεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἔπαστρέψαντο ποτοῖο.
 Οἱ δ' ἐπ' ἀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλόν.
 150 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρας, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλαι,
 μολπή τ' ὀρχηστῶν τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν·
 Φημίω, ἧς β' ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι ὁ φορμύζων ἀνεδάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :

stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssiæ,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mente.

Invenitque inde procos superbos : hi quidem lum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pollibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsi et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiformis mensas
 abetergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.

Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mœstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per sedes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit æxtram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes ; a nobis amico-excipieris : ac deinde
 cena relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic satis præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem Telemachus statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem alise
 hastæ Ulyssæis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varum, seorsum ab-alii
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii læderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret
 Aquam vero ancilla ex gutturno profunderat ferens,
 pulcro, aureo, super argentum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (repositis),
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt poti.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.

Præco autem in manibus citharam perpuleram posuit

Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσφρη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 ἄγχι σῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φλ', ἥ καὶ μοι νευμσθήσεται ὅτι κεν εἴπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 160 βεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίον νήποισιν ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὁστέα πύθεται ὀμβρῶ,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδ' ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθλότες τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπυρῇ, εἴπερ τις ἐπιγυθίων ἄνθρώπων
 φησὶν ἐλευσέσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖος δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁῖομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐνὸν μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῷός σσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλῳ δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱὸς, ἅτῃρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὥδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τιμεσῆν μετὰ χαλκῶν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 185 Νηὺς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πολλῆος,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηΐω ὕληντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἶρῃαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασι πολινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρητὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἄλωγος οἶνοπέδοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γὰρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἐπὶ που ζῶς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσσω ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὅς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὀτῶ,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὗτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ; ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæcis oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irascaris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens advenieris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæcis oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosi me-profitore esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines.
 in Temesen ad-quærendum as : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-artē,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem interrogas congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aium in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum aræ vitibus-consitæ.
 Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque anguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,

num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.
 Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

- 210 πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἐνθα περ ἄλλοι
Ἄργεῶν οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν·
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἶδον οὐτ' ἐμὲ κείνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, καλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
- 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἐμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτεμεν·
νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
- 220 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νῦν μνον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
- 225 τίς δαίς, τίς δὲ θυμὸς δδ' ἐπλετο; τίτις δέ σε χρεώ;
εἰλαπίνῃ ἡδὲ γάμοις; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἰσχρεὰ πολλ' ὁρώων, ὅστις πινωτός γε μετέλθοι.
- 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ξεῖν'· ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάξ·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἐμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἔβαλοντο θεοὶ κακὰ μητιώντες,
- 235 οἱ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
ἡδὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμιον τολύπευσεν·
τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
- 240 ἡδὲ καὶ καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν Ἀκλεῶς Ἀρπυῖαι ἀνηρεῖψαντο·
ὥρχειτ' αἴστος, ἄπυστος, ἔμοι δ' ὀδύνας τε γόους τε
κἀλλίπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
- 245 Ὅσσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ἠλγέντι Ζακύνθῳ,
ἡδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἢ δ' οὐτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
- 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἥ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
δεύῃ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
- 255 Εἰ γὰρ νῦν ἔλθῳ δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πηλῆκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο·
- 260 ὥρχειτο γὰρ καὶ κεῖσε βοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὸς χρεῖσθαι χαλκῆρας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δῶκεν, ἐπεὶ βα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:

quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
tenet?] Utinam sane ego felicitis potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontaris:]
debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:

nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.

Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.

Hæc autem neque abnuat odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talis, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
ex Ephrya reversum ab Ilo Mermerida:
profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quærens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσσκε γὰρ αἰνῶς
 295 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμυλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενόατο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ δὲ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 — Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων·
 αὐριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφαδε πάσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάτται γαμέεσθαι,
 ἅψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἑδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκνῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθῃαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἑέλκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἴρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 δε γὰρ δευτέρτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενος περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἰόντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ χεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ πρόνα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δόλω ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχλεῖν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἑσσί.
 Ἦ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγίσθον δολόμητιν, δε οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὄρω καλὸν τε μέγαν
 Διαιμος ἑσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀφινύων ἐὺ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώωσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ξείν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατήρ ῥ' παῖδι, καὶ οὐποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λωεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 εἰς ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξείνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅτι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἄνωγει,
 αὐτὶς ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *cum* vehementer:
 talis inter precos si versaretur Ulysses,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc decorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus: te vero considerare jubeo,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem:
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos,
 orationem edissere omnibus; dii vero testes adaint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis:
 illi vero nuptias conficiet et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris:
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente:
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum:
 hic enim novissimus venit Achivorum æro-loricorum.
 Si quidem patris vitam et redditum audieris,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem,
 reversus jam deinde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde, qualia decet; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris,
 considera deinde in mente et in animo,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam: neutiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætatē es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclutum interemerat?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam,
 atque ad socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes:
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcumque te mihi dare tuum cor jubet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἔλων· σοὶ δ' ἔξιον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρός
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δὲ, φρεσὶν ἥσι νήσας,
ἀμύθησεν κατὰ θυμόν· ὅσαπτο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθῆτος φῶς.

325 Τοῖσι δ' αἰδὼς αἶδε περικλυτὰς, οἳ δὲ σωσπῆ
εἶατ' ἀκούοντες ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ὑπεραιόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῆν
κούρῃ Ἰκαρίοιο, περιφρων Πηνελόπεια·

330 κλῖμακα δ' ὑψηλὴν κατεδήσατο οἴο δόμοιο,
οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δῦ' ἔποντο.
Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἳ καδὴν ἐκάτερθε παρέστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον αἰοδόν·

Φῆμιν, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάττε κλείουσιν αἰδοί·
τῶν ἐν γέ σφιν αἶεде παρήμενος, οἳ δὲ σωσπῆ
340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀνοπαῖα· αἰοδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει· ἐπεὶ με μάλιστα καθέκτο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος κεκρυμμένος ἀντίον ἡῦδα·
μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήνην αἰοδὸν
τέρπειν, θιπτή οἳ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοί
αἰτιοί, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅτε δίδωσιν
ἀνδράσιν ἀλφειοτῆσιν, θπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.

350 Τοῦτω δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν
τὴν γὰρ αἰοδῆν μᾶλλον ἐπικλείουσα· ἄνθρωποι,
ῥηὶς ἀκούοντες αἰνωτῇ ἀμφιπέλλεται.

Σοὶ δ' ἐπιταλμάτω κραδίη καὶ θυμός· ἀκούειν
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλασε νόστιμον ἦμαρ

355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰῶσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἰστόν τ' ἡλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κλέυε
ἔργον ἐποίχεσθαι μῦθος δ' ἀνδράσιν μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐν οἴκῳ.

360 Ἦ μὲν θαμνῆσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
παιδὸς γὰρ μῦθον κεκρυμμένον ἐνόητο θυμῷ.
Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἳ ὕπνον
ἡδὺν ἐπὶ βλεφαρόισι βάλλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ἐμᾶδῃσιν ἀνὰ μέγαρσιν σκιάοντα·
πάντες δ' ἥρῃσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος κεκρυμμένος ἤρχετο μῦθον·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
νῦν μὲν δαινύμενοι τερπύμεθα, μετὰ δὲ βοητῶς
370 ἔστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰοδοῦ
τοιαῦτ', οἷος δδ' ἔστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
one.] Sic quidem locuta abiit caesis-oculis Minerva :

avis autem ut Anopaea avolavit ; huic vero in animo
indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.
Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
gravem, quem ex Troja is decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem ex superiore parte domus animo adventit divi-
num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :

scalamque altam descendit suae domus,
non sola, simul eam et ancillas duae sequebantur.

Haec vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
mulieres] stetit juxta postem domus affabre structa,
Genis praetendens tegmina capitis-redimicula :
ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
gesta hominumque decorumque, quae celebrant cantores :

horum unum ipsa cane assidens ; illi autem silentio
vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu
tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper

viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
rem] oblectare, utcumque illi mens unpellitur? non sane canto-
res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;

non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,

telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curae-erit

omnibus, maxime vero tibi ; hujus (mei) enim imperium est
in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;

filii enim dictum prudens posuit in animo.

Ad superiore autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
mulieribus,] flebat deinde Ulysssem, carum maritum, donec ip-
si somnum] dulcem palpebris immisit caesis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per sedes umbrosas ;
omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meae proci, superba contumelia instructi,
nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
adit : nam hoc honestum est, audire cantorem
talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦσῶν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
 ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 376 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἀμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίσιτον νῆποιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδῶσμαι αἰὲν ἔόντας,
 αἰ κέ ποθι Ζεὺς ὄψῃσι παλίνριτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν διλοισθε.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδὰς ἐν χειλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 386 ὕφαγόνην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μὴ σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· δ τοι γενετὴ πατρῴων ἐστίν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Ἀντίνο', ἦ καί μοι νειμεισθήσαι ὅτι κεν εἴπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο χάριστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
 Ἄλλ' ἥτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 396 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
 τῶν κεν τις τὸδ' ἔχῃσιν, ἔπει θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκιο ἀναξ' ἔσοιμ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι λήσασατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠῦδ'·
 400 Τηλέμαχ', ἥτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχῃσι καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Μὴ γὰρ δὲ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν
 κτήματ' ἀπορβᾷσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταῶσης.
 406 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
 ὀππόθεν οὗτος ἀνὴρ, πόλιν δ' ἔξ' εὐχεται εἶναι
 γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενετὴ καὶ πατρίς ἀρουρα·
 ἤ τί ν' ἀγγελίην πατρός φέρει ἐργολόμενιο,
 ἢ ἔον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τὸδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ σῆχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γινώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὧπα ἐώκει.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠῦδα·
 Εὐρύμαχ', ἥτοι νόστος ἀπώλετο πατρός ἐμοῖο·
 οὔτ' οὐδ' ἀγγελίης ἔτι πειθόμεναι, εἰπόμεναι ἔλθοι,
 416 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥτινα μῆτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσσατο θεοπρόπτον ξερέηται.
 Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴος ἐκ Τάρου ἐστίν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλιοι δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταρφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
 420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
 οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχιόντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 426 Τηλέμαχος δ', οἳ οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem considemus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite ; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindictam facta hæc iri ;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius·
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero ?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse ?
 neutiquam enim malum est, regem-esse ? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
 horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.
 Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profitetur esse
 e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
 an tibi nuntium patris affert venientis ?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit ?
 ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus ; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est :] Eurymache, certe redivit perii patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vate sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profitetur esse
 filium ; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalem deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
 conversi oblectabantur ; expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.
 Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὕψηλός δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδου·
 20 τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνὴ ἀλόχῳ τέιν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἄλλεϊνε γυναικός·
 ἴ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 35 ὁμιῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα.
 ὤϊεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυσε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύχασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 40 πασσάλῃ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἄνωγ',
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 εἰμυατο ἐσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 5 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλά πέδιλα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυρθόγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρχηκομόωντας Ἀχαιοὺς·
 οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἡγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χαλκεὸν ἔγχος,
 οὐκ ὅλος, ἅμα τῶν κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῶν γὰρ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρωι Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δεδῆ γῆράι κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέφ' Ὀδυσσῆϊ
 ἴλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγιος ἔκτανε Κῦκλωψ
 20 ἐν σπηΐ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὥπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὄμλει,
 Εὐρύνομος, δῶς δ' αἰὲν ἔχον πατρῴια ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακησαιοί, ὅτι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θάλακος

sublimis aedificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti-bovm dederat ;
 æque autem ipsam ac pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum eo simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem ancillæ prudentis injecit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta est ire e thalamo ; januam autem altraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.]Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-fecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cenam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum est, nec concessis,

ἔξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσὶν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔχει
 ἡ δὲ νέων ἀνδρῶν, ἡ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ τίς τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡ δὲ τίς δῆμιον ἄλλο πιφαύσκειται ἢ δ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος. Εἶθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαιρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 σπῆ δὲ μέση ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 κτῆρ' Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθάπτόμενος προσέειπεν·
 40 Ὡ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσαι αὐ-
 δὲ λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει. [τός]),
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τίς δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
 δοῖά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασίλευε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 50 Μῆτέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσιν ἀριστοί·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπεβρίγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐδνῶσαιο θυγάτρα,
 δολίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερῶντες καὶ δὲ καὶ πίνοντας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 ὅς οἱ Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῦτον ἀμυνόμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλείοι τ' ἐσόμεθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχέτ' ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διάλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊέτ' αὖθις θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιτος,
 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμῶν λύει ἡδὲ καθίζει·
 70 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἔασατε πένθει λυγρῷ
 τελεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
 δυσμενέων κακ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 πῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους ὀτρύνοντες. Ἔμοι δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι χεῖμα· ἡλὶα τε πρόβασίν τε·
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστῳ ποτιπτυσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δὲ μοι ἀπρήκτους ὀδῶνας ἐμβαδύλατε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο· χεῖμα· μοι δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum incessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt? an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente, quem nobis clare enarret, quum prior audiverit? an quippiam publicum aliud declarat et concionatur? probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi Jupiter bonum perficiat, quodcumque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssais carus filius, nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi; stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.

Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ipse), qui populum congregavi; potissimum autem me dolor incessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu andivi venientem, quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim: neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor; sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui, duplex: unum, quod patrem strenuum perdidici, qui olim inter vos ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat; nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum omnem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet. Matri meæ proci ingruerunt nolenti, eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes: qui patris ipsius in domum reformidant ire Icarii, ut ipse dotet filiam, deque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.

Illi vero in nostram domum commeanates diebus omnibus, boves mactantes, et oves, et pingues capras, splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum temere: nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neuntiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:) aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honesta domus mea periit; indignemini et ipsi, aliosque revereamini vicinos homines, qui circumhabitant: deorum vero timete iram, ne-quid rependant, irati propter-mala facinora. Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem, quæ hominum concilia et solvit et cogit: abstinete, amici, et me solum sinite dolore mesto affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses, infensus malis affectit bene-ocreatos Achivos; quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi, istos incitantes. Mihi vero satius esset, vos absumere opesque-reconditas proventumque: si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret. Tandiu enim per urbem vos insectaremur verbis, bona repetentes, donec omnia reddita-essent: nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-tetram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἷτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν
 85 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἀσχετὰ, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
 ἀλλὰ φῶλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἥδη γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπὸσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἥ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στρασιμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διος Ὀδυσσεύς,
 μέμνετε· ἐπείγομαι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμύνηται νῆματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὅλῃ καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆσῃ,
 αἰ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰσθύν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπείθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπὶ λυθὸν ὥραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάρα ἦδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἀνωχθὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ στείῳ τε πατὴρ χέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνίσχῃ γε πολλὸν χρόνον ὕψας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 κέρδεά θ', οἷ οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανός τε Μυκῆνη·
 τῶν οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
 ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναῖσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὐν βίοτόν τε τὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὅρρα κε κελίη τοῦτον ἔχη νόον, δντινά οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποδὴν πολέος βιότοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτε ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλῃ,
 πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπυς ἔστι δόμον ἀέκουσαν ἀπώσαι
 ἣ μ' ἔτεχ', ἣ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἣ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἰ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quisquam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus-es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-cansa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum. Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat. Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit : exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant) Laerti heroi sepulcralem ; in *tempus* quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ; ne-qua me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit. Sic ait ; nobis vero inde et obsecutus-est animus generosus. Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam. Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem. Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi. Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi. Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcменеque, pulcramque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelope norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tamdiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (*divitiarum*) : nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit. Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero. Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

- 136 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται· Ἐρινύς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίφω.
Ἰμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζετο αὐτῶν,
ἔτι μοι μαγάρων, ἀλλὰς δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποινον ὀλέσθαι,
καίρει· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἱ κ' ἐποὶ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼ εὐρύσπα Ζεὺς
ὀφθόνεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τὼ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ νιοῖς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένω πετρύγεσσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντες τιναζάσθην περὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυφαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς, ἀμφὶ τε δειρὰς,
δεξιῶν ἤϊξαν διὰ τ' οἴκισα καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἀπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρωα Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δηλικιῆν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσημα μυθήσασθαι·
160 ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπασκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπ' ἀνέυθε φιλῶν ὦν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγρὺς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδελεον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σπιν ἀφαρ τόδε λωϊὸν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σπιν ἔβη πολέμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἑταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοσὶν ἔνιαυτῷ [ρους,
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
β' γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσιν, [δα·
οἴκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἄμεινον μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ δὴ ἀγάς· Ἑλλοίοι
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὦλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνιείης,
σὺν οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κ' πόρησιν.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furiæ,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes aliis:
sed quum jam ad-mediâ concionem clamosam pervenisent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminebat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilis est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, *eum* mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patientur in-posterum:
hæc autem ego te longe *sum* præstantior vaticinato.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes *sunt* fatales; ceterum Ulysses
perlit procul: utinam etiam tu perisæ cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multaue sciens,

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτὴρ μὲν οἱ πρῶτον ἀνηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἐμπης οὐτὶ δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θῶν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐν θυμῷ
 τίνων ἀσφάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσται ἀλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι δόμοι υἷας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὕτινα δεῖδιμεν ἐμπης,
 200 οὗτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἔόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γαριεῖ,
 μυθεῖαι ἀφράντων, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσται, ὅρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδόμενοι ἡματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνωμεν, οὐδὰ μὲτ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ὅς ἐπιεικὲς ὀπιούμεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἄγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὀμίεας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 ὃ καὶ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι καλεσθόν.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἧ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἦτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βλοστον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐν αὐτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μῆδ' ἔτ' ἔόντος,
 νοστήσας δὲ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 ὑμῶν τε οἱ γέωυ καὶ ἐπὶ κτέρεσσι κτερεῖω
 πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι δ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σπῆν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κάλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτουχὸς βασιλεὺς, μῆδ' ὥρεσιν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσίδα βέζοι.
 Ὅς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, ὅσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὐτὶ μεγάριω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορβᾶφις οὐνοιο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσιν βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασι νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμισίζομαι, ὅσιν ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὐτὶ καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λεωκρίτος ἀντίον ἤδα·

deceptam verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipse primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens agre-feras : graviusque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, expectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci essis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,

Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim obiectantes capita comedunt violentem
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Euenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲς, φρένας ἤλει, ποῖον ζειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχέσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπαλθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐδὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ καχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ζειπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνασὺ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἧδ' Ἀλιθέρης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσὶν ἐταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ θητὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐλὼς πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς, εὖχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὶ μοι, θ' χθιζὸς θεὸς ἥλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακίως ὑπερνηρόεντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅππῃθεν κακὸς ἔσσαι οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέσταται μένος ἦδ',
 οἷος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλλη ὁδὸς ἔσσαι οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσοι γόνος καὶ Πηνελόπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἀ μενοινῆς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατὴρ ἀρίστους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅππῃθεν κακὸς ἔσσαι οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεύς προλαλοῖπεν,
 280 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν,
 ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδοὺς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινῆς.
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα βοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἔφομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ἑμίλει,
 ὁπλίσσοντ' ἥϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐθειλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιᾶλψι Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιβόλομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad aedes iverunt divini Ulyssias.

Telemachus autem seorsum profectus ad litas maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssias reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec iusti sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-percant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque vialica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμεινεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κλέ Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι ται ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς το πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρός ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 310 Ἀντίνο', οὕτως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὁμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκχλον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς το πάροιθεν ἐκέρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἑμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μύθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρήσω ὧς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἵζηω,
 ἥ ἐ Πύλονδ' ἄλθων, ἢ αὐτοῦ πῶδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Εἰμι μὲν — οὐδ' ἀλίη δδὸς ἔσσεται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὧς νῦν ποὺ ὕμμιν εἰσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας; Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσαν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηννορόντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἢ ὅγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νῦν περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείριαν ἄρουραν,
 ἀθεῖν, ὄφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ἀλέσση.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηννορόντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἄλωμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφείλειεν πόνον ἄμμιν·
 335 κτήματα γὰρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἴκῃα δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅστις ὀπυῖοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' ἐβῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἀκρητὸν θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοίχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεύς
 οἶκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπεσαν σάνιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 διακίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 ἐσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου παλιῖδρεϊήσιν,
 Εὐρύκλει', ὥπως θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσπας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφορεύουσιν ἀφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo moestus animo :
 invenit autem procos superbos in aedibus,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsilt manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altoique, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pylum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lætari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliatores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephyram vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crâteri, et nos omnes perdat.
 Alii autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab-amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dicere : ille vero in-alte-tectum-penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

καῖνον διομένη τὸν κάμμορον εἶποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἄλφита χεῖον εὐβράφεεσι δοροῖσιν
 355 εἰκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὀππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἰμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρός φιλου, ἣν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπσα πτερόεντα προσεῦδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔλκετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν;
 365 μῦθος ἐὼν ἀγαπητός; δ' ὅ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 Ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτῃ.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἰὶν ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἀφυσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἄλφита χεῖον εὐβράφεεσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ἑμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυία κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἔσπερίους δ' ἐπὶ νῆα βοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἥ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἥτε νῆα βοήν· ὃ δὲ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσπετό τ' ἡέλιος σκιδώνντο τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα βοὴν ἔλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 θπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὖσσελμοι φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἑσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἑσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀθρόοι ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὥτρυνεν ἑκάστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἱμεναὶ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχρυσεν,
 πλάξῃ δὲ πίνοντας χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδαι ὥρυνντο κατὰ πτόλιν οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναϊεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγγμενοι ὁρμήν·
 ἄλλ' ἵομεν, μὴ δὴθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitari.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit ; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? Ille vero periit longe a patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthæc,
 ut dolo pereas ; hæc vero ipsi omnia dividunt.
 Verum mane hic, tuis insidens ; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] confide, nutrix : quippe nequaquam sine deo hoc consilium
 est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessissæ resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit ; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit ;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus ;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva ;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem ; ille vero ipsi lubens promissit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt ;
 statuitque in extremitate portus ; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur : deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæcis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini ;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 falsebatque bibentes ; e-manibusque ipsis excutebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsi somnus palpebris incidebat.
 Sed Telemachum allocuta est cæcis-oculis Minerva,
 evocatum ex-sedibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-oceati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsus :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 108 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως δ' ὅ' ἔπειτα μετ' ἵγνια βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηχομένωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλέμαχοιο·
- 110 Δεῦτε, φίλοι, ἦϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὐτὶ πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῶαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῶ ἐπὶ νηϊ
κάτθεσαν, ὡς ἔκλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
- 115 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἀγγὺ δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθίζον.
- 120 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκρατ' Ἐφέφυρον, καλὰ δόντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἔκλευσεν
ὄπλων ἔπεισθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
- Ἰστὸν δ' ἐλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσοδμηγῆς
125 στήσαντες ἀείραντες, κατὰ δὲ ποτόνοισιν ἔδησαν·
ἔκλον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἐπρῆσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἄμφω δὲ κῦμα
στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἰαχε νηὸς ἰούσης·
ἣ δ' ἔθεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 130 Δησάμενοι δ' ἄρα ἔπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μελαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνοιο·
λεῖδον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιονέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι, κοῦρή.
Παννυχτὴ μὲν β' ἦγε καὶ ἥω πείρα κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἡέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανεῖη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτιμένον πολυῖθρον,
1 ἔζον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνοσίγθονι κυανοχαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
ἔλατο, καὶ προῦχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μνηρ' ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἰστία νηὸς ἔισης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔθαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ εἴ' αἰδοῦς οὐδ' ἡδαιόν·
15 τούνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, ὅπου κύβη γαῖα καὶ δντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.

Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.

Hos vero allocuta-est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea nequitiam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam

sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;

atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considebant.

His vero secundum ventum misit cæsis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultaunt.

Malum autem ablegnum cavam intra basem

statuerunt elevatum, et rudentibus colligantur:

trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:

hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:

libabantque immortalibus diis sempiternis;

ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsis filiæ.

Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:

illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires

de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.

Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κάκευθεν.
 Αἴσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, θῶκος νημερτέα εἶπη·
 20 ψεύδῃ δ' οὐκ ἔρρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἰωπῶς τ' ἄρ' προσπύζομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μῦθοισι πεπείρημαι πυκνοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σὲ θεῶν ἀέκητι γένεσθαι τε τραφεμένον τε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 κρηπαλίμω· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἰχνη βαῖνε θεοῖο.
 Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἔδρας.
 *Ὤνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαίτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὤπτων ἄλλα τ' ἔπειρον.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἀβρόοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἐδρίασθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἔλθων
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαίτι,
 κῶσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἄλγισιν,
 πὰρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ φ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσήυδα
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγυίοιο·
 Εὐχεο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἤντησας τε δεύρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἔπην σπαίσης τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, διηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
 50 νεώτεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλυσσον.
 *Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἠδέος οἴνου·
 χαίρει δ' Ἀθηναίη πεπνυμένη ἄνδρϊ δικαίῳ,
 οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλυσσον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 55 Κλυθί, Ποσειδάων γαίηοιχε, μηδὲ μεγάρης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῶδος ὅραζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεύρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 *Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεῦτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 *Ὡς δ' αὖτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνοισι ὅτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν κλειῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicet ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum ? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium ; pudor vero est, juvenem virum seniores interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta praeivit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deae. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant. Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumqueprehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptune regi ; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum. Statimque supplicavit multa Neptune regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera. Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclutam hecatombam. Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo. O hospites, quinam estis ? unde navigatis humidas vias ?

ἢ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἳ τε ληιστῆρες, ὅππει δια, τοίτ' ἀλόνωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;

75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδ' αὖ
δαρσέσας· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιοχόμενοι ἱροῖτο·
[ἢδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.]

80 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
εἴρεαι ὀππότεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ κ' εἰ καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονίου εἰλήλουσμεν·
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεύος ταλασιφρόνος, ὃν ποτὲ φασιν

85 οὐκ οὐ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γάρ πάντας, ὅσοι Τρῶσιν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ Διεθρον ἀπυθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππότε' ὀλωλεν·

90 εἰδ' ὅγ' ἐπ' ἡπαίρου δάμῃ ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγῃ μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν Διεθρον ἐνισπείν, εἰ που ὅσποιας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας

95 κλαζόμενου· περὶ γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσειο μῆδ' ἑλεῖρων,
ἀλλ' εὖ μοι καταλεξὼν ὅπως ἦν τῆς ὀπωπῆς. [σεῦς,
ἰσσομαι, εἴποτ' εἰ τοί τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν

100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί-
των νῦν μοι μνῆσαι, καὶ μοι νημερτὰς ἐνισπε.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας διζυρός, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέκλημεν μένος ἀσχετοὶ υἱέες Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπῃ ἀρξείην Ἀχίλλεος,
ἢδ' ὅσα καὶ περὶ ἀστὺ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρναμέθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκτανεν ὅσοι ἀριστοί·
ἔνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχίλλεος,

110 ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μήστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐμός φίλος υἱὸς, ἄμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θέλει ταχὺς ἡδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

115 οὐδ' εἰ πεντάετ' ἔτι καὶ ἑξάετ' παραμύμων
ἐξέροις ὅσα καὶ πᾶθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν ἢν ἀνιθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκοίτο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπορδα γαίην ἀμφιέποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.

120 Ἐνὶ οὕτως ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἀντην
ῥέει, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνέκα δῖος Ὀδυσσεύος
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
κείνου ἔργον ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώοντα.

Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης
125 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εὐκλότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam praedones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
divini Ulyssis audientis-animi; quem pridem ajunt,
una tecum pugnātem, Trojanorum urbem everitisse.
Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit aeva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritae.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristē mortem enarrare, sicubi videris
oculis tuis, aut alius orationem si-andiveris
errantis; valde enim ipsum serumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcumque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-aris, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad praedam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
praelia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa praeter haec passi-sumus mala; quae illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἔνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόψ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργεῖοισιν σπῶς δγ' ἄριστα γένοιτο.
130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπλῇ,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργεῖοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆνις ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλεσσαμένῳ ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μῆψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον ὄνψ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν —
140 μῦθον μυθεσθῆν, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἔνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μιμησέσθαι ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε· βούλετο γάρ βα
λὸν ἐρυκαίνειν, βέξει θ' ἱερὰς ἐκατόμβδας,
145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξαισάιτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδῃ, δ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἔντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
150 ἡχῇ θεσπεσίῃ· δῖχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἥρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἐλκομεν εἰς θία διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
155 Ἥμισες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἰκαδὲ ἱέμενοι· Ζεὺς δ' οὕτως μῆδετο νόστον
σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δευτέρῳ αὐτίς.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιέλισσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλίσιν, αἳ μοι ἔποντα,
φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὲ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὀφέ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκρυεν δολιχὸν πλῆον ὀρμαίνοντας·
170 ἡ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερῇ ἔχοντες,
ἡ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
Ἥττοιμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πελαγὸς μέσον εἰς Εὐβοίαν
175 τέμνειν, ὅρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητος φύγομεν.
Ἄρτο δ' ἐπὶ λιγυρῷ οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἔχθρόντα κλέυθα διέδραμον· ἐς δὲ Γερασιῶν
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πολλὴ ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πελαγὸς μὲγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.
At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justii
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consera-
ti-sunt,] ira ex perniciose Minervæ forti-patre-nate,
quæ contentiobem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, post co-
nam.] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregavit.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
populum detinere, facerique sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod iis non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, perniciose mentibus oxi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illie, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis navibus vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secunde
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrimque-recur-
vis,] qui circa Ulyssem erant regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydeii filius Mavortius, excivique socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimatem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubœam
secare, ut quam-celestissime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : naves vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstiumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

180 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἶσας
 Τυδείδῃσι ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
 Ὡς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπειυθής· οὐδέ τι ἴδρα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πύθομαι, ἥ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἔλθμεν ἐγγεσιμύρους,
 οὐς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσέγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὖν' ἀπήυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἄντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἦτοι καί νιν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφρονῆα,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὃς οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ', ὁρόω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμὸς ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφινῶν εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρύ καὶ ἔσσομένοιοι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἔμοι τόσσῃνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
 ὅτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπτῃ.
 210 Τὸν δ' ἡμέτερος ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἄεχθῃ σέθεν, κακὰ μηχανάσασθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥδ' ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἔχθαιρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὀμῶν;
 τίς δ' οἷδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
 ἥ θγε μοῦνος ἔδωκ, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περικυδέα κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κῆδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάλοιο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γὰρ μέγα εἶπες ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἐπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων.
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἀνδρὰ σῴσασαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οὐκ ἂν ἐθέλμεναι καὶ νόστιμον ἤμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equidm-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus *cursum* tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclutum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, *quæ* et posteris innoscat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi huiusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes te vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quisvis*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septem dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et redditus diem videre,

ἢ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 236 ὦλεθ' ὑπ' Αἰγισθοιο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 240 Μέντορ, μὴκέτι ταῦτα λεγόμενα κηδόμενοι περ·
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἔλλων.
 246 Τρίς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὁράσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀλθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
 250 Αἰγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῶϊ, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
 πλάζεται ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνῃς κατέπεφνεν;
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 256 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντων Αἰγισθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρείδης Τροίηνθεν ἰὼν, ξανθοὺς Μενέλαος
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνης τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 καί μενον ἐν πεδίῳ ἔκας Ἄργεος· οὐδέ κέ τίς μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιῶν· μάλα γὰρ μέγα μήσαντο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἡμεῖθ'· ὃ δ' εὐκῆλος μυχῶ Ἄργεος ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
 266 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναινετο ἔργον ἀεικέες,
 δία Κλυταίμνηστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 πὰρ δ' ἀρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρείδης, Τροίηνδε κίων, εἰρυσθαὶ ἀκοῖτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδὼν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνῆγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μὴρ' ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 276 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πύλομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρείδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βάλεσσιν ἐποیحόμενος κατέπεφνεν,
 πηδάλιον μετὰ χειρὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 φρόντιν Ὀνητορίδην, ἐκ ἐκίνυτο πῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσai, ὅππότε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὃ μὲν ἐνθα κατέσχεν, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 286 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰτῶ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub *Ægisthi* dolo et suae uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-aeque-gravem ne dii quidem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando eum fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est:] Mentor, ne-amplius haec inter-nos-disseramus, mesti quidem:] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam praestitia.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum: adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic: quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno? ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem *Ægisthus* dolosus? quoniam occidit se multo praestantiorum. An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi errabat apud homines, ille vero summo-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor: profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo. Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit. Si viventem *Ægisthum* in ædibus deprehendisset Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus: sane ei nec mortuo superfusam terram injeciassent, sed certe hunc canesque et aves dilaniassent, jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat facinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina, sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnucebat facinus indignum, divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona: atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandata Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem. Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur, tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam, dereliquit avibus capturam et prædam futurum: ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum; multa autem femora adolebat deorum sacris super aris, multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque, perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo. Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti, Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, premonitorium Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo suis mitibus telis aggrediens occidit, clavum in manibus currentis navis tenentem, Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes procellae.

Sic ille quidem illic detentus-est, depropersans licet iter, ut sodum sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obcurum pontum in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

ἔξ ὁσων τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύσκα Ζεὺς
 ἐρράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 200 κῆματά τε τροφόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρεσσι.
 Ἔνθα διατμήσας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσαν,
 ἤχι Κύδωνες ἐναίον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰκεία τε εἰς ἄλλα πέτρῃ,
 ἰσχατῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ·
 205 ἐνθα Νότος μέγα κῆμα ποτὶ σκαλὸν ῥίον ὤθει,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῆμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπυλάδεσσιν ἔαζαν
 κῆματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπορφεύους
 210 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἐνθα πολὺν βίοντα καὶ χρυσὸν ἀγέλωρ
 ἦλθε ζῶν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 215 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλυθε διος Ὀρέστης
 ἄψ' ἄπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονίῃ,
 Αἰγισθὸν δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 220 μητρὸς τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιος Αἰγίσθου·
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμον ἀπο τῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 225 οὔτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσθην ὁδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ὀφείναι· καίνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποισι γε θυμῷ
 230 ἔλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλαισιν ἀέλλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
 αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δαινόν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δῖφρος τε καὶ ἵπποι,
 235 πᾶρ δέ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
 ἐς Λακεδαίμονα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀσπασθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεύδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 240 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 ὅρρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεθύμεθα· τοιοῦτο γὰρ ὄρη.
 245 Ἦδ' ἂν γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶφον· οὐδ' εἰκοὶν
 ὀρθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσόμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσάσης.
 Τοῖσι δὲ κῆρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ χρητῆρας ἐπιστῆψαντο ποτοιο·
 250 νύμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάσσειν
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit, fluctusque tumidos, ingentes, aequales montibus.

Illic disjunctis navibus, has quidem Crete admovit ; ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.

Est autem quædam lævis excelsaque in mare procurrens petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;

hic Notus ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-lebat,] in Phæstum ; parvulus autem lapis magnum fluctum inhibet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem

viri : at naves ad saxa allisas fregerunt

fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris

Ægypto admovit ferens ventusque et unda.

Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans errabat cum navibus apud alius-lingue homines.

Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristia, occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.

Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;

at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes

retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,

Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.

Atque hic quum hunc occidisset, dedit cenam-sepulcralem

Argivis] matrisque invisse et imbellis Ægisthi :

eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,

plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferre-poterant.

Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,

bonisque relictis virisque in tuis ædibus

adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent

bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.

Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo te

proficisci ; ille enim nuper aliunde venit

ex iis hominibus, unde non speraret animo

se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ

in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves

intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-

dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :

sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,

aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt

in Lacedæmonem divinam, ubi est flavus Menelaus.

Ora autem eum ipsum, ut vera tibi dicat :

mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.

Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.

Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :

O senex, profecto hæc recte dixisti :

sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,

ut Neptuno et aliis immortalibus

ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora adest.

Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet

diu deorum in epulo sedere, sed abire.

Dixit Jovis filia ; hi vero ausculta-runt locutæ.

Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;

juvenes vero crateras coronarunt potu ;

distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;

linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν δ' ἔσσην ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἀμφὶ ἰσθμὸν κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείῳ θοῇ ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὥς τε τοῦ ἡ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἡδὲ πενιχροῦ,
 ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῶν μαλακῶς οὔτε ξεινοῖσιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θὴν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύς φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 355 ξεινὸς ἐκινῶσιν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκῃται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔρησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔφεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 εἴμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἰπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὀμηλικῇ μεγαθύμου Τηλεμάχου.
 365 Ἔνθα κε λεζάμεν κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν· ἀτὰρ ἤϊωθεν μετὰ Καυκύνως μεγαθύμους
 εἴμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τὰν ἔκτο δῶμα,
 πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοὶ ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φῆγῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σὲ ἴδωπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοὶ νέωι ὧδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἥ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
 380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῶν καὶ παῖδεςσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ βέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὕτω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ βέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δῶμαθ' ἔκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔκοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσε
 οἶνον ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὥϊεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' ἔγρον κρητῆρα κέρασσάτο πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶν δ' ἔσσην ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessans verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperib, cui nec lenæ nec stragula multa *sint* in domo,
 quibus neque ipse mollior, neque hospites indormiant.
 At mihi sunt lenæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius navis in tabulatis cubaverit, dum equidem vixor, deinde vero liberi *mihi* in aedibus relinquantur, hospites qui- excipiant, quicunque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva : bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet Telemachum parere, quoniam longe melius sic. Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat tuis in aedibus ; ego autem ad navem nigram ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula. Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ; at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur, omnes æquales-æetate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra, nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens, neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum, deduc cum curru et filio : daque ei equos, qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsis-oculis Minerva, aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes. Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ; Telemachique prehendit manum, verbumque dixit et elocutus-est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore, siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.

Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium, sed Jovis filia, angustissima Tritogenia, quæ tibi et patrem strennum inter Argivos honorabat. At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam, ipsi, et filiis, et venerandæ uxori : tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte, indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir : hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva. Illos autem præibat Gerenius eques Nestor, filios et generos, suas ad aedes pulcras. Sed postquam ad-aedes venerant inclytis regis, ordine debebant per sediliaque sellasque. His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit vini dulcis-poti, quod undecimo anno aperuit proma, et operculum demisit : hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minerva supplicabat libans, filia Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακαιοῖντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεοίοιο,
 τριπτοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' εὐμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὃς οἱ ἔτ' ἤθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλογος δέσποινα Λέχως πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἑλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἦσαν προπάροιθε θυρῶν ὑψηλῶν,
 λευκοὶ, ἀποστειβόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ῥέσκεν, θεοφῖν μῆστῳ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμειεῖ Αἰδῶδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὔτε ἀόλλυες ἡγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμῳ ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίας τε
 Περσεύς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἐπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεικέλον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Καρπαλίμω μοι, τέκνα φίλα, κρήνηατ' ἐέλδωρ,
 ὅρρ' ἦτοι πρώτιστα θεῶν ἰάσσοιμ' Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὲς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἔτω, ὅρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἰς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἰς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελίσθω
 ἔλθειν, ὅρα βοδὸς χρυσὸν κέρασιν περιχευῇ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀόλλυες· εἴπατε δ' εἰσω
 δμῳῆσιν κατὰ δῶματ' ἀγαλνυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ὅρας τε εὔλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὰν οἰσμένην ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίνυνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἰσης
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγάλῃτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήφια, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐπολήν τε πυράργην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοδὸς κέρασιν περιχεῖεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίας καὶ διὸς Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητὸς ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κέντρῳ· πέλεκυν δὲ μενπιπτόλεμος Θρασυμήδης
 ἔξω ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικύβων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλόχυτάς τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῇ τριχᾶς ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ εὖ εὗαντο καὶ οὐλόχυτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἔλασεν ἀγχι στάς· πέλεκυν δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitari abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eam vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc cælebs filiorum erat in ædibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsæ :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque consedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Nelenus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasympedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quæ mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat,
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclytam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.

Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave æquali
 Telemachi sodi magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuitu.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Echo-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-cælati-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasympedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem cæsurus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque prælibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasympedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

450 αὐχένιους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 θυγατέρες τε νύοι τε καὶ αἰδοῖη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἅπαρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἵμα ρύη, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυσαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθόπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάθη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μιστυλλόν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φῆρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἄσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 πᾶρ δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὕροντο,
 οἶνον ἐνοικοχοεύντες ἐνὶ χρυσοῖς δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἀγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 *Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουσιν ἡδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔκλυαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμὴν σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφέες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσατο δίφρον·
 πᾶρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν· [δρῶν,
 μάλιστα δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειδὸς τέκε παιῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· οἱ δὲ τοῖς πᾶρ ζείνια θῆκεν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγυνε· ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἐβαῖνον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰδοῦσης ἐριδούπου·]
 μάλιστα δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον ὀδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείες ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἡέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatæ sunt
 filiaque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus, cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-
 apudum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera-gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et veribus transfigere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidæ.

Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestoram consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri præstantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.

Ac quum potus et cibi desiderium emisissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscullarunt ac parauerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.

Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.

Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum,] reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem mane-genita apparuit roeis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]

scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

Quæ in Lacedæmone facta.

Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητέωσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ὤων Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 Τὸν δ' εἶρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱὸς ἦδ' ὀυγατρός ἀμύμονος ᾗ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπειν
 ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνὸ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστῳ περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασσειν.
 10 Ἰτὶ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην,
 ἧς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἑρατεινῇν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερῆφας μέγα δῶμα
 γειτονες ἦδ' ἔται Μενελάου κυδαλλίμοιο,
 τερπόμενοι μετὰ δέ σπιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς,
 φορμίζων· δούῳ δὲ κυδισητῆρῃ κατ' αὐτοὺς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵπῳ,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 στήσαν· ὃ δὲ προμολῶν ἰδετο κρείων Ἑτῶννεὺς,
 ὀτρηνρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγχού δ' ἰσταμένος ἔπεια πτερόντα προσήυδα·
 Ζεῖνω δὴ τίνα τῷδε, Διοτρεφῆς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρες δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳ ἕκτον.
 Ἄλλ' εἴπ', εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ὥπας ἵππους,
 ἣ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ἧς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦρθα, Βοηβοῖδ' Ἑτῶννεῦ,
 τὸ πρίν' ἀτὰρ μὲν νῦν γε καί τις ὥς νῆπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
 ὄλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἱ χέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἷζυος. Ἄλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἧς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐκ μεγάρῳ διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρηνρὸς θεράπωντας ἄμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππῃσιν κάπησιν,
 πὰρ δ' ἔβαλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ χρὶ λευκὸν ἐμῆαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
 αὐτοὺς δ' εἰλῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφῆος βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γὰρ ἥελιον αἶγλην πέλεν ἦε σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερῆφας Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 Ἄτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἧς ὅ' ἀσπαμίνουος βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad aedes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis pertrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum spononderat et annuerat *se*
eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus *ille* imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo sedium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per aedes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti *adsumt*, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteonen,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilla loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-erumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in angustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur *euntes* per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, laverunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλων ἡδὲ χιτῶνας,
 ἐς βα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέητος,
 νύσασθαι· παρὰ δὲ ἔστην ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοῖται ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 60 Σίτου δ' ἄπτεσθον καὶ χαίρατον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασσαμένω εἰρησάμεθ' ὅτινές ἐστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπολώλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ὅττι Διοτρεφένων βασιλῆων
 σκήπτουχων· ἐπεὶ οὐ κα κακοὶ τοιοῦδες τέκιοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σπιν νῦντα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν
 ἔπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τὰ βὰ οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 70 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 ἄγχι σχῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράξο, Νεστορίδην, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καδ δώματα ἡχῆεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιγῆδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τάδ' ἀσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσρόνοντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ζύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπια πτερύοντα προσήυδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἔρῃοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἥ κέν τις μοι ἐρίσσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὁδοῶσιν ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς,
 Αἰθιοπίας θ' ἱκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπίδευς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρεῖων, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίοντο συναγείρων
 ἡλώμην, τειῶς μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνεν,
 λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὅς οὔτι χαίρων τοιςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλει· ἀκούμεν, ὅτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εἰ μάλᾳ ναιετάοντα, κεχανδόντα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄρελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναεῖν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίην ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποδόσιοι.
 100 Ἄλλ' ἐμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
 πολλὰκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lenas villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis con sederunt *At* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebate,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominū : non enim vestrorum genus *oblivione* perit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque *ipsis* terga bovis pingnia apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium examerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 serisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque ebhoris.
 Jovis utique talis est Olympii intus ania.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus sedes et possessiones sum.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam nos,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo *demum* anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopsque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perivi
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in *ad-*
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum perire
 Troja in lala, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀγνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅτε μοι ὄντων ἀπεχθαίρει καὶ ἔδωδ' ἔν
 μνησκόμενῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμώγησεν,
 ὅσ' Ὀδυσσεὺς ἐμώγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 αὐτῷ κῆδ' εἶσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐξέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν εἰλεπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ δ' ὤφ' ἵμερον ὤρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ δ' ἀκού-
 115 λαιναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μωμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μιν αὐτὸν πατὴρ εἴασσε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε περὶ ῥήσασαιτο.
 120 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ἐνφορφοῖο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακτῶν εἰκνία.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐκυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβιο δάμαρ, ὅς ἐναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 ὅς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοῖους δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη δλοχος πόρε καλλιμα δῶρα·
 χρυσέην τ' ἡλακτῆν τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ἔπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεθυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακτῆν τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ἐζέτο δ' ἐν κλισίῃ, ὑπὸ δὲ θρόνῳ πόσιν ἔην.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅστινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὦδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα—σέβας μ' ἔχει εἰσροβώσαν—
 ὡς δὲ Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὸς εἴοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν εἰλεπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ἠδ' ἀνιόντες.
 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ γόω, γύναι, ὡς σὺ ἔσπικας·
 κείνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθε τε χεῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἷζ' ὤσας ἐμώγησεν
 ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαιναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄργαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δὲ υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·

horum omnium causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius gratia, qui mihi somnum invisum facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus est,
 quanta Ulysses molitus est et pertulit : huic autem destina-
 tum erat] ipsi dolores ut forent, mihi vero moeror semper gra-
 vissimus] de eo, quoniam diu longe abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus sit : desunt certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de patre au-
 diens,] lenam purpuream oculis praestendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille haec deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte tecto
 egressa est, Dianae aureum arcum habenti similis.
 Huic autem illico Adrasta sellam hene factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lanæ :
 Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Aegyptiis, ubi plurimæ in aedibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra circumatatum praebuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita erant.
 Hunc igitur et ancilla Phylo apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa erat, violaceam lanam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero haec verbis maritum interrogabat singula :
 Scimusne jam, Menelae Jovis alumne, quosnam hi
 hominum se profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidiisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis est,
 Telemacho, quem reliquit recens natum in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulyssæ
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lenam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus est] : Atride Menelae, Jovis alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est vere, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάφῳρον ἐστὶ, νημεσσῶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 100 ὃδ' εἰδὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὴν ἔπεσθαι· ἐέδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὅφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἀλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 105 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι ἀσσοστήρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δ' μὲν οἴχεται, οὐδὲ οἱ ἄλλοι
 εἰς', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἔκειδ', ὃς εἴνεα' ἐμείοι πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους
 καὶ μιν ἔφην εἰδόντα φιλησέμεν ἔσχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ βοῆσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύσκα Ζεύς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 176 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαπατάσας,
 αἳ περινακτεάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ὄντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διάκριεν φιλονέτι τε τερπομένῳ τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφοκέλευεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
 ὃς κείνων δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 186 κλαίει δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτῳ ἔχεν ὅσση.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν δ' Ἡοῦς ἔκτεινε φαινήης ἀγλαδὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσκει· ὃ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρόμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἐστι, πίθοίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέρπομι· ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἦώς
 196 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσῶμαι γέ μιν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσση.
 Τοῦτ' οὖν καὶ γέρας οἷον διζυροῖσι βροτοῖσιν,
 καίρασθαι τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τίθησκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδεῖναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασι γενέσθαι
 Ἀντιλοχόν, περὶ μὲν βεῖναι ταχὺν ἡδὲ μαχητῆν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 206 εἴποι καὶ ῥέζειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοιοῦ γὰρ καὶ πατὴρ, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 βεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 ὀδον ἐπικλώσει γαμέοντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἡματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασσέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliiatores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.
 Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quæ circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed hæc quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.
 Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Auroræ interfecit splendide inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:
 Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-facerem tui:
 [ipsius in ædibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flets inter-cenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 deflere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genia.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicant fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in ædibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἔασομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερεὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἥσθ' ἐν περ ἔσσονται

215 Τηλεμάχῳ καὶ ἔμοι, διαειπόμεν ἄλληλοισιν.

Ἦς ἔφατ' Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
δτηρὸς θαράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκαίμενα χεῖρας ἱάλλον.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

220 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἐνθεν ἔπινον,
ἠπενθέες τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιληθον ἀπάντων.

Ἦς τὸ καταβρόδειεν, ἐκπῆν κρητῆρι μιγείῃ,
οὐ καὶ ἐρημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,

οὐδ' εἰ οὐ κατατεθναῖη μήτηρ τε πατήρ τε,

225 οὐδ' εἰ οὐ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
χαλκῷ δηϊόφην, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.

Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
ἑσθλά, τά οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θῳῶνος παράκοιτις,

Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα

230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἑσθλά μειμιγμένα, πολλὰ δὲ
ἡτρός δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρά·
ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιηνόος εἰσι γενέθλης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
ἐξαῦτις μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφὲς ἡδὲ καὶ οἶδε
ἀνδρῶν ἑσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα —
ἥτοι νῦν δαίνουθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εὐκότα γὰρ καταλέξω.

240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος εἰσιν ἀεθλοῖ·
ἄλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.

Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀικελίῃσι δαμάσσας,

245 σπεῖρα καὶ ἄμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκτῇ ῥοιῳῶς,
ἀνδρῶν δορυμενέων κατέδυ πόλιν εὐρύσχιαν·

ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤσκειεν,
δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·

τῷ ἱελοῖ κατέδυ Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀδάχθησαν

250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷ᾽ ἀνέγνων τοῖον ὄντα,
καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἄλειπεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρίον ἔλαιῳ,
ἄμφ' δὲ εἴματα ἔσσα, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὄρκον,

μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,

255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆϊά τε θαλὰ κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.

Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναήκει χαλκῷ,
ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.

Ἐνθ' ἄλλαι Γραιὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι

ἂψ οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἰῆς,

παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.

265 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :
coenae autem rursus memores-simus, manibusque aquam
infundunt : sermones autem etiam mane erunt
Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :
protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
luctui-iraque- adversum, malorum oblivionem-inducens
omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
non tota-die profunderit lacrimam de genis,
ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
bona, quae ei Polydamna praeberat, Thonis uxor,
Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.
Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
virovum fortium filii, (enimvero deus alias alii
Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
sane nunc convivamini, sedentes in aedibus,
et sermonibus delectamini : convenientem enim narrabo.
Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :

sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
Se ipsum plagis indecoris domans,
pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
virovum hostium ingressus-est urbem latissimam :

alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eu mi* igno-
rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
non prius *me* Ulysses inter Trojanos prodituram,
quam ipse ad naves veloces tentorilique pervenisset :
tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
ivit ad Argivos : atque astutiae *famam* reportavit multam.
Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
rursus domum : noxam vero deflebam, quam Venus
dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mar-
tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολλῶν ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 ἔκπῳ ἐνὶ ξυστῶ, ἔν' ἐνήμεθα πάντες ἀριστοὶ
 Ἀργείων, Τρῳέσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθεσ' ἔπειτα σὺ κεῖσε· καλευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, ὅς Τρῳέσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήφοβος θεοεικέλος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρις δὲ περιστείχας κοῖλον λόχον ἀμφοφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν δρυμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἱὸς Ἀχαιῶν·
 Ἀντίλοχος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μαστάκα χερσὶ πίεζεν
 νυλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόστῳ ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη·.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίον· οὐ γάρ σ' ἐγὼ τάγ' ἤρκασε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἄλλ' ἀγέτ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἡδῇ
 295 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθοῦσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐρύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθε ἱασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ζείνουσ' ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωας καὶ Νέστορος ἀγαλὰς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 παρ' δ' Ἑλένῃ τανύπεπλος ἐλέετο διὰ γυναικῶν.
 Ἥμος δ' ἡριγνεία φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἰματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξ' ἔθ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῦνθα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἐνίσπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἦλυθον, εἰ τινα μοι κληιδόνα πατρός ἐνίσποις.
 Ἔσθλ' ἐταί μοι οἶκος, ὧλως δὲ πλῖνα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, ὅττε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illic : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoris (uxo-
 rum vocibus).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticles vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : quem
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integeretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebant præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exreleæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram,
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris ?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pinguia opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἄδιδ' ἀφάουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἱ κ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν ὀλεθρὸν ἐνίσπειν, εἴ που ὤπωπας
ὀφθαλμοῖσι τέοισιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκουσας
325 πλαζομένου· πέρι γάρ μιν οἷζυρον τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μείλίσσοο μηδ' ἐλαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατήρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
330 δῆμω ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησai, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δέ μ' ἐγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάκλιδες αὐτοὶ ἐόντες.
335 Ὡς δ' ὅπ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβρὸς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
κνημῖους ἐξέρεθσι καὶ ἀγκυα ποτίνενα
βοσκομένη, δ' ὅ' ἐπειτα ἔην εἰς γλυθεὶν εὐνῇν,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐν Λέσῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπαίαισεν ἀναστὰς,
κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κηράροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ἐμυλῆσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίτο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἄ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρῆς εἰποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπτε γέρον ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπιτεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σπιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βρούλοντο θεοὶ μεμνησθαὶ ἐρετμένων.]
Νῆσος αὐτεῖα τις ἔστι πολυχλόστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δέ εἰ κυλιόσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νῆς
ἦνυσεν, ἥ λιγρὸς οὖρος ἐπιπνεύεισιν ὅπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἔισας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὖροι
πνεύοντες φαίνονθ' ἄλιαέες, οἳ ρά τε νῆων
πομπῆς γίνονται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Καὶ νύ κεν ἦτα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν δλοφύρατο, καὶ μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτόεις ἰφθίμου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθήη· τῇ γάρ βα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσῳ ἀλώμενοι ἰχθυάσσκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· εἵπειρα δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἄγχι στᾶσα ἔπος φάτο φωνησέν τε·
Νηπίος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἡέ χαλῖφρων;
ἡέ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεα πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκειαι, οὐδέ τι τέκμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meæ proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius sævam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive *de ea* alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-eatis ærumnas Achivi :
horum nunc m'hi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus :] dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-geritos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :

ita Ulysses illis durum fatum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque *eum* fortiter, gavis-i-sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis *quoque* congregaretur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter *verum* dixerim declinando, nec *te* decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant *dii* nos meminisse præceptorum.]

Insula autem quædam est undosus in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum *spatii* toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in *ea* autem portus *est* opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-socilis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

ἐδρέμεναι δύναισαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 376 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρεω, ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεῶν,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασι —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδῶα καὶ ἔδῃσε καλεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτής,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναοι λοχησάμενος λελαδέσθαι,
 ὅς κεν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα καλεύθου,
 390 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, Διοτρεφές, αἶ κ' ἐθέλῃς θά,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σθένος δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράξω σὺ λόχον θεῖοιο γέροντος,
 μή πως με προῖδων ἢ προδαεῖς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἥμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιεσθῆκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλδος εἰσι γέρον ἄλιος νημερτής,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἔλθων κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολὺς ἄλδος ἑξαναδῦσαι,
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλδος πολυδενθέος ὁδμήν.
 Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἦοι φαινομένηφιν,
 εὐνάσω ἐξείης σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὖσσελμοῖσιν ἄριστοι.

410 Πάντα δέ τοι ἔρεω ὀλοφύῳ τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὶν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέγεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὥς πώεσι μήλων.
 Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 415 καὶ τότε· ἐπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἄλῳξαι.
 Πάντα δέ γινώμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετά γίγονται καὶ ἕδωρ καὶ θεσπιδαῆς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πῆξεσιν.

420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῇ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε δὴ σέχσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλάρπει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσαι ἰχθυόεντα.

425 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἑστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus sum :
 eloquar tibi, quaecunque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui coelum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus sum :
 ipsa nunc explicita tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium coelum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum exspirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numeravit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete oblucentem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quaecunque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.
 Sed quidem demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eundi.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θαλάσσαν,
δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροστὴ νύξ·
30 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
ἦτα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ εἰαίρους
τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰδύν.

435 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπειμήδετο πατρί.

Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάφασα' ἀλήσιν
ἦστο μένουσα· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
440 ἐξείης δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.

Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
φωκάων ἀλιотρεφῶν ὀλωτάτος ὁδμή·

τίς γάρ κ' εἰναλῶ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
ἄλλ' αὐτὴ ἰσάσσε καὶ ἐφράσσω μέγ' ὄνειαρ·

445 ἀμβροστὴν ὑπὸ βίνα ἐκάστω ὅττι φέρουσα,
ἡδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσσε δὲ κῆτεος ὁδμήν.

Πᾶσαν δ' ἥοιην μένομεν τετληότι θυμῷ·
φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀλλήλας· αἱ μὲν ἔπειτα
ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ βῆγμινι θαλάσσης.

450 Ἐνδίας δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὔρε δὲ φώκας
ζατρεφῆας πάσας δ' ἄρ' ἐπύχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.

Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
αἰσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.

Ἥμεῖς δὲ ἰάγοντες ἐπισσύμεσθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας

455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
ἄλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠγυγένης,

αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὠσιπέτῃλον.

Ἥμεῖς δ' ἀστεμπῶς ἔχομεν τετληότι θυμῷ.

460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρον, ὀλοφῶτα εἰδὼς,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρομαι· προέειπεν·

Τίς νύ τοι, Ἀτρεΐος υἱέ, θεῶν συμφοράσσωτο βουλὰς,
ὄφρα μ' ἔλοις δέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύ-

ῶς δὴ δῶθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ [εἰς] —
εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.

Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
ἔστις μ' ἀθανάτων πεδᾶς καὶ ἔδουσε κελεύθου,

470 νόστον τ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεαι ἰχθυόεντα.

Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
ἀλλὰ μάλ' ὠφελ्लες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν

ῥέξας ἱερὰ καλ' ἀναβαινέμεν, ὅρρα τάχιστα
σὴν ἐς πατρίδ' ἱκίω, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,

πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτωιο, Διυπετέος ποταμοῖο,
αὐτίς ὕδωρ ἔλθης ῥέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας

ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σύ μενοινᾷς.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
tum vero dormivimus in litore maria.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tum vero ad litus maris late-potentis

ivi, multum diis supplicans : atque socios
tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-

petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
quatuor phocarum e ponto pelles attulit;

omnes vero erant recens detractæ : dolum autem struebat
patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpisset marinis,

sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam :
ex-ordineque ea nos collocavit, injectitque corium unicuique.

Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor :

quis enim marinum apud cetum cubare-posset?

sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :
ambrosiam naribus unicuique supposituit afferens,

dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.

Totum autem mane exspectabamus patienti animo :

phocæ vero e mari venere confertæ : eas quidem deinde
ordine cubabant juxta litus maris.

Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.

Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
suspiciabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.

Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis :

sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,

ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;

factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.

Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.

Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
tum vero me verbis interrogans allocutus-est :

Quisnam tibi, Atræi filii, deorum contulit consilia,
ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :

scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem

invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.

Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,

reditumque dic, ut per pontum proficiar piscosum.

Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est :

atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime

tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.

Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram,

quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas

immortalibus diis, qui cælum latum tenent :

et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.

Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἥρωειδῆα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελῶ, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὐδὲ Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίσσομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὧλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἥς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἥε φίλων ἐν χερσίν, ἔπει πολέμονι τολύπειυσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἴδμεναι, οὐδέ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀκλυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθηαι.
 495 Πολλὰ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίσποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μῶνοι· Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἔτι που ζῶδες κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχὴν ῥέτμοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερβίβλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ β' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδήσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τραινῶν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ β' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἔπει πῖεν ἄλμυρον ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρῃ.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμμελλε Μαλακίαν ὄρος αἰπεῖ
 515 ἦρσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρον, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατῇν· ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε· ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ καίθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἀψὲ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο·
 ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσεται πατρίδος αἰῆς,
 καὶ κύνει ἀπτόμενός ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἔπει ἀσπασίως ἴδε γαίαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δν βα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολομήτης ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἑνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαστο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐκιοσιφῶτας ἀρίστους
 εἰσε λῶγον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ δὲ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἶδόν· ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βούν ἐπὶ φάτνῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obcurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus sum:

Hæc quidem sic plane perdicam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti;
 an aliquis perijt morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
 Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relictis;
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu periere: pugnae vero etiam tu interfuisti.
 Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-intracis.

Gyris eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari:
 et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset
 peccatum:] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos fa-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem:
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et absceidit ipsam:
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum inci-
 di mari:] cui Ajax primum insidens valde percussus erat;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem tibi perijt, postquam biberat salsam aquam.
 Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis: servavit enim eum veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi sedes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt:
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam: multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem e specula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens: promisit autem mercedem,
 auri duo talenta: observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemnoni
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturus ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit na-
 chinam:] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρείδῃσι ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκαθεν ἐν μεγάροισιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ᾗθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρεν φάος ἡλείοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενος τ' ἐκορέσθη,
δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δῆομεν ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κυχίσσαι, ἥ κεν Ὀρέστης
πτεῖνεν ὑπορθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἄχνυμένω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετροέοντα προσήυδον·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἔτι ζῶος κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἢ θανόν· θθλω δέ, καὶ ἄχνυμένος περ, ἀκούσαι.]

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη

ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰχέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,

560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἄργεϊ ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἑλύσιον πεδὸν καὶ πείρατα γαίης

ἀθάνατοι πέμπουσιν, οἳ ξανθὸς Ῥαδάμανθος·

565 τῇ περ ῥήϊστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νικετὸς, οὐτ' ἄρ χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείνοντας ἀήτας

Ὀκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι.

570 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἀμ' ἀντιθείος ἐτάρουσιν

ῆϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,

δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσὴ νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,

ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἔϊσης·

ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖτι καθίζον·

580 ἔξῃς δ' ἐλόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρემοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διιπετέος ποταμοῖο,

στῆξα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν γόλον αἰὲν ἔόντων,

χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἴν' ἄσπεστον κλέος εἴη.

585 Ταῦτα τελευτήσας νέομην· δίδωσαν δέ μοι οὖρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὅκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπιμένειν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,

ὄφρα κεν ἐνδεκᾶτη τε δυωδεκᾶτη τε γένηται·

καὶ τότε σ' εἴ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus-est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati-sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor

volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus-eram,

tum vero me allocutus-est senex marinus verax:

Ne amplius, Atræi filii, longo tempore indesinenter sic

fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed cit-

tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes

interfecit prævieniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus

rursus intra pectus, etiamsi mæsto, lætabatur:

et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,

qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus-est:

filius Laertæ, in Ithaca ædes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,

Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelæe,

in Argo equos-pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ

immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis

ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,

cenamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus equalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,

constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,

aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum

dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,

donec undecimæque duodecimæque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

500 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐξέσων· αὐτὰρ ἔπειτα
δῶσω καλὸν ἄλυσον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμὲθεν μεμνημένος ἡμάτα πάντα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρuche.
505 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
ἡμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῶν —
αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
τέρπομαι — ἄλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἐταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
510 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοῖης, κειμηλίων ἔστω·
ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ὃ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύππειρον,
πυροὶ τε ζεαῖαι τ' ἡδ' εὐρυφυεὲς κρήναι λευκόν.
515 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱποδότοιο.
Οὐ γάρ τις νῆσος ἱππηλατος οὐδ' εὐλείμων,
αἶψ' ἄλλ' κεκλιαται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
520 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀλματὸς εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
Δῶρον δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμηλία κεῖται,
δῶσω δ' καλλίστον καὶ τιμῆστατόν ἐστιν.
525 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράσναι·
ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεὺς, θοῖ' ἔδς δόμος ἀμφεκάλυψεν
κεισά με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
530 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' εἰς δώματ' ἴσαν θεοῖο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα ὄϊνον·
αἶψα δὲ σφ' ὁλοχὸι καλλικρήδεμονοι ἐπέποντο.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δαίτην ἐνὶ μεγάροισι πέποντο. —
535 Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰόντες,
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, θοὶ περ πάρος ἔβριον ἔχουσιν.
Ἀντινοὺς δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
540 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νόημων ἐγγύθεν ἔλθων
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνείρομένος προσέειπεν·
Ἀντίνο', ἦ βρά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἡέ καὶ οὐκί,
ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόντος;
νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
545 Ἥλιδ' εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδομήτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασσαίμην.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμενον οὐ γὰρ ἔφαντο
ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
550 ἀγρῶν ἢ μῆλοισι παρέμμεναι, ἡέ σὺ δώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντινοὺς προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
νήμερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὄψετο καὶ τίνες αὐτῷ
κῆρυοι ἔποντ'; Ἰθάκῃς ἐξαιρέτοι ἢ ἐοὶ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum, ut libes diis
immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
possit :] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratam :
capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bo-
nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
atque ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
Donorum autem, quæcumque in mea domo recondita jacent,
dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.
Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illuc me in-redditum-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Convivatores autem in ædes Ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite-inte-
lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
Antinous vero consederat et Eurymachus divinx-formæ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
Antinōum verbis interrogans allocutus est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam nos,
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equas
duodecim feminae, subtus autem nulli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
tabant] in Pylum eum abtisse Neleiam, sed alicubi illic
in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithai fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

Θῆτες τε δμῳές τε; δύναιτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἥ ἐκῶν οἱ δῶικας, ἐπεὶ προσπύξατο μύθος;
 Τὸν δ' υἷος Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἦῤα·
 αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶικα· τί κεν βέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὁππότε ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήσθαι δόσιν εἴη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντο· ἐν δ' ἄρχῶν ἐγὼ βαίνομι· ἐνόησα
 Μέντορα, ἥ ἐθεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἔωκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χιτῶν ὑπὸ ἥϊον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλοινδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἀμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετῆφθ, Εὐπείθεος υἷος,
 ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμυμέλαιναι
 πίμπλανε, ὅσπερ δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτετν·
 Ὡς πόποι, ἥ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, δδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέσθαι.
 665 Ἐκ τούτων δ' ἄεκητι νέος παῖς οἴγεται αὖτως,
 νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἐταίρους,
 670 ὅρρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσσεται ἡδὲ φυλάξῃ
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
 ὡς ἂν ἐπισμυγεῖς ναυτιλῆται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μύθων, ὅς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μῆδων, ὅς ἐπυθέτο βουλάς,
 ἀλλῆς ἑκτὸς ἐκῶν οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὕφαινον.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελόπεια·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόσθεν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἥ εἰπέμεναι δμῳῆσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντα κατακείρετε πολλὸν,
 κτῆσιν Τηλεμάχῳ δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ βέξας ἔξαισιν οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δῆμῳ; ἥτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῶν,
 ἄλλον κ' ἔχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κείνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργει·
 ἀλλ' ὅ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τῇν δ' αὖτε προσέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἰ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη.

mercenarilque servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus-est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus-est :
 ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in-animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti-sunt; ac ducentem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis-erat.
 Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.
 His vero utrisque percussus-est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter-eos vero Antinous fatus-est, Eupitheii filius,
 dolens a furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimia.

Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ :
 ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit in-scia
 sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
 extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :
 hunc autem in limine venientem allocuta-est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœment !
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus-est Medon, prudentia sciens :
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσαι κατακτάμεν ὅξ' ἐὼν χαλκῷ,
 οἰκαδὲ νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἢ δ' ἐς Λακεδαιμόνα διαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφαστήν ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 706 δακρυόφι πλησθέν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅψ' ἐδὲ δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶν
 νῆϊν ὠκυπόρων ἐπιβανέμεν, αἴθ' ἄλλος ἵπποι
 ἀνδράσι γίγνονται, περώσει δέ πουλὺν ἐφ' ὕγρην.
 710 Ἥ ἴνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπῃται;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθηται
 πατρός ἐοῦ ἢ νόστον, ἢ θνητα πότμον ἐπέσπεν.
 716 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφοχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δίφρῳ ἐφίξασθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἄλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκηχτόν θαλάμοιο,
 οὐκ ἐπ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ θυμῷ μινυρίζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἄδινον γόωσα μετ' ἡύδα Πηνελόπεια·
 Κλύτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασάνων, ὅσαι μοι θυμῷ τράφεν ἢ δ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 726 παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν [γος]
 [ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρύ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 γυν αὐ παῖδ' ἀγαπήτῳ ἀνηρεῖσαντο θυέλλαι
 ἀλῆα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκουσα.
 Σχέτλια, οὐδ' ὁμῆς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεγίων μ' ἀνεγείρει ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅπποτ' ἐκεῖνος ἔβη κοιλῇ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαινόντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν εἴπεν.
 736 Ἄλλα τις ὀτρηνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 θυμῷ ἔμῳ, ἐν μοι ἔδωκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κιούσῃ,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
 Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὴ πού τινα κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφ' ἡνάς
 740 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὁδύρεται, οἱ μεμάσιν
 ἐν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατακτανε νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 746 Ἥ δ' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοὶ ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίωσα κατὰ χροῶν καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὕδρηνά μιν, καθαρὰ χροῖ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
 εἰς ὑπερφ' ἀναβῆσαι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,

Sed multo majusque et gravior aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam in Pylum sacram et in Lacedaemonem
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum or-
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
 Praeco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsam
 oportebat] naves celeres conscendere, quae maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssiae.
 Illam autem dolor circumfudit animum crucians, neque im-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multae in domo quae erat
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillae ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulae.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicae; nimios enim mihi Olympius dolores dedi-
 prae omnibus, quotquot una mecum nutritae ac nate sunt :
 quae antea quidem maritum bonum amia magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellae
 inglorium ex aedibus, nec de-abeunte audivi.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquaeque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
 aut me mortuum in aedibus reliquisset.
 Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc embi,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerissime
 Laerte haec omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssiae perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclae :
 puella cara, tu quidem me interfice saevo aere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia; praebui autem illi, quaecumque ju-
 bebatur,] panem et vinum dulce : a-me autem exegi magnam
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abiisse se rescivisses;
 quo ne flens corpus pulcrum laederes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε· Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σῶσαι.
Μηδὲ γέροντα χάου κεκαυμένον· οὐ γὰρ ὄλω
765 πᾶν γ' υθεῖς μακάρεσσιν γονὴν Ἀρκεισιάδαο
ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
δῶματά θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.

Ἦς φάτο· τῆς δ' εὖνησε γόνον, σγέθε δ' ὅσσε γόοιο.

Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
760 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπολοῖσι γυναιξίν·
ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
εἴποτέ τοι πολῦμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
ἢ βοδὸς ἢ διὸς κατὰ πίονα μηρὶ' ἔκχεν,

765 τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνόροντας.
Ἦς εἰποῦσ' ὀλόλυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα·
ὥδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνόροντων·

770 Ἡ μάλ' αὖ δὴ γάμον ἄμμι πολυμυήστῃ βασιλείᾳ
ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.

Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Δαίμονιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε

775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγεῖλησι καὶ εἰσω.

Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν

μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.

Ἦς εἰπὼν ἐκρίνατ'· εἴκοσι φῶτας ἀρίστους·

780 βᾶν δ' ἱέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἀλὸς βένθοδς ἔρυσσαν·

ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,

ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·

[πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]

τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὄρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·

ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

Ἡ δ' ὑπερῶν αὖθι περιφρων Πηνελόπεια

κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἀπατος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,

ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,

790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.

Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίῳ,

δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν·

τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπηλυθε νῆδυμος ὕπνος·

εὔδ' οὐδ' ἀνακλινθεῖσα· λυθὲν δέ οἱ ἄψα πάντα.

795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,

Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,

τὴν Εὐμήλος ὄπνιε, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

Πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θείοιο,

800 εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γόωσαν,

παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυρόεντος.

Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,

στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμῆμένη ἦτορ;

805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ ῥέϊα ζῶντες

supplicā Minervae, filiae Jovis aegidem-tenentis :

haec enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.

Neu senem afflige afflictum : non enim existimo

penitus diis beatis sobolem Arcesidae

invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
domos excelsas, et procul sitos pingues agros.

Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervae :

Audi me, aegidem-tenentis Jovis filia, indomita,

si-unquam tibi ingeniosus in aedibus Ulysseas

aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :

horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
procos vero averte male superbientes.

Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per aedes obscuras :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina

apparat ; neque omnino novit, quod suo caedes filio parata-est.

Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.

Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :

Mirifici, sermones quidem insolentes fugite

omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.

Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus

sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos :

profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.

Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :

ac malum imposuere et vela navi nigrae :

aptaruntque remos vertebis in coriaceis ;

[omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]

arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.

Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
illic autem oceanum sumserunt, exspectabantque vesperem su-
pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,

cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,

an ille a procis insolentibus domaretur.

Quanta autem cogitat leo virorum in turba,

timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :

tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :

dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.

Ibi autem aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva ;

simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,

Iphthimae, filiae magnanimi Icarii :

quam Eumelus duxerat, in Pheris aedes habitans.

Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,

dum Penelopen lamentantem, fientem,

compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.

In thalamum vero ingressa-est ad serae lorum ;

stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :

Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?

nequaquam te sinunt dii facile viventes

- κλαίειν, οὐδ' ἀχάκησθαι· ἐπεὶ ῥ' ἐτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτμήνός ἐστιν.
Τὴν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἥδ' ἄλκιμα κνώσους· ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν·
810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πώλ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροιθι δώματα ναίεις·
καί με κλεῖαι παύσασθαι οἷζυός ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
815 παντοίῃς ἀρετῇσι κακασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλῃς ἐπὶ νῆος, [γος]
νῆπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδυρόμαι ἥπερ ἐκείνου·
820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθῃσιν,
ἢ θγὲ τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἢν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἵεμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λήην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὴς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἀνέρες ἡρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλεαίρει·
ἢ νῦν με προσέηκε, τεινὴ τάδε μυθήσασθαι.
830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον οἷζυρόν καταλέξον,
εἵπου ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνῳ γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνιμῶλια βάζειν.
Ὡς εἶπόν, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἢ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κοῦρήν· Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῇ.
Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κλεῦθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰτῶν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρήεσσα,
845 μεσοσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμουό τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς σχεδία.

Ἦὸς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ἄρυσθ', ἢν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θῶπκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

fieri, neque affligari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius es.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiar,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsam mala machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obse-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis sedibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obse-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipse manifestum somnium supervenerat noctis concubio.

Proci vero conscensa nave navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantés.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Titihono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντας,
 μή τις ἐτι πρόσθρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα ῥέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσεύς θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν·
 ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ παρά νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνει μεμῶσιν,
 οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 20 ἐς Πύλον ἡγαθήην ἡδ' ἐς Ἀακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἔμῳ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδοῦντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἔλθων· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκεῖται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἡ βᾶ, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν Φίλον, ἀντίον ἡῦδα·
 Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτὴ τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελός ἐσσι·
 30 Νύμφης ἔμπλοκάμω εἵπειν νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὧς κε νέηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέμου πῆματα πάσχων
 ἤματι κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκτοιο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀρχέθιοι γεγάασιν·
 οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκῶν τε χρυσῶν τε ἄλις ἐσθλὰ τε δόντας,
 40 πολλ', ὅσ' ἀν' οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.
 Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδεῖν καὶ ἰκέσθαι
 οἴκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
 ἡδ' ἐπ' ἀπειρόνα γαῖαν, ἅμα πνοίῃς ἀνέμοιο.
 Ἐΐλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κύμα, λάρῃ δρυϊθὶ ἰοικώς,
 ἔχε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἄλως ἀτρογέτοιο
 ἔχθρας ἀγρώσων, πυκινὰ πετὰρ δεύεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱελὸς πολέεσσιν ὀχρήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
 55 ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βᾶς ἰοειδὸς ἡπειρόνδε,
 ἦϊεν, ὅφρα μέγα σπείος ἵκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν ἔμπλοκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἑσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifex rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in sedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium !
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus ?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostram consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum ;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-dis sunt ;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venas, crebro alas sibi-mergit sanguine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in fociis magnus ardebat, procul vero odor

60 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶδαι,
 δαιομένην· ἥ δ' ἔνδον ἀοιδιάου· ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐποιομένη, χρυσεὴν κεραῖδ' ὕφαινε.
 Ὡς δὲ σπέος ἀμφὶ περὶ φέει τηλεθάουσα,
 κληθήρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 65 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπες τ' ἱρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλλαι, τῇσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυροῖο
 ἡμερὲς ἡδύωσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῇσιν·
 70 κρήναι δ' ἐξείης πύσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησῖαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερφθεὶ φρεσὶν ᾗσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηέτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἴω θηήσαστο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, διὰ θεῶν —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόροθι δώματα ναιεῖ —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 85 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, διὰ θεῶν,
 ἐν θρόνῳ ἰδρῦσασα φαινήν, σιγαλέοντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπτι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναιτο τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξένια θεῶν.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκεν τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλησασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ᾗσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέσπηνσθε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἑλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἡνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδὲ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερὰ τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλώσσει.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παρεῖναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστου πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρασαντες ἔβησαν
 οἰκάδ'· αὐτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλόντο,
 ἥ σφιν ἐπύρρ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρὰ.
 110 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέριθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἡνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονύσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyæque per insulam redelebat,
 ardentium: ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus:
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes conice
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvis:
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant: ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit: neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitet);
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum, in sella collocatum splendida, admiranda:
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neuti-quam frequen-
 tabas. Dic quod cogitas; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectu est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit malum, ambrosia repletam,
 miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est:
 Interrogas me huc profectum, dea, deum: atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo; jubes enim:
 Jupiter me jussit huc ire invitum:
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui dñs
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum: at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime:
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστί φθιῶνς τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ, δια θαῶν,
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πεπρόνευτα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἐστέ, θεοὶ, ζηλήμονες ἐξοχον ἄλλων,
 ὅτε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, δὲ Ὀρίων' ἔλετο βοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἠγάσθε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίᾳ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνὴ
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰλᾶσα, μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 νεῷ ἐνι τριπόλῳ οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρῆναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρύπος βεβῶτα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα βοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλασεν ἐκίασσε μῶσφι ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' Ὀλοὶ μὲν πάντες ἀπέφθινον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλῶν τε καὶ ἔτρεφον, ἡδὲ ἔφασκον
 ἥσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἔπειτα οὕτως ἐστί Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἐλῶσαι·
 ἐρβέτω, εἰ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· πέμψω δὲ μιν οὕτῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς καὶ μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἔχεται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκροτος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πόντια Νύμφη
 150 ἦγ', ἐπειδὴ Ζηῆος ἐπέκλυεν ἀγγελιδάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσοι
 δακρυόφιν τέρσοντο· κατεβέτο δὲ γλυκὺς αἶδων
 νόστον ὀδυρομένην, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἱαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦσιν·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡτόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον δερκεσκάτο, δάκρυα λείδων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσφώνους δια θαῶν·
 160 Κέκμορε, μὴ μοι ἔτ' ἐνόσδ' ὀδυρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἀγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόλῳ χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δὲ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum, et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire palam, si qua *aliquem* carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora, tamdiu illi invidetis dii facile viventes, donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta suis mitibus sagittis aggreddens occidit.

Sic etiam, quando cum-lasione pulcras-comas-habens Ceres, suo animo obsecuta, commixta-est amore et cubili, novali in tertiato ; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus comasco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem

solum ; quoniam ei navem celerem corusco fulmine

Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Tibi *huc* alii quidem omnes perierunt strenui socii,

ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam

me facturum immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.

Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem egidem-

tenentis] nec praetergredi alium deum, neque irritam-facere ;

valeat, si eum ille impellit et fre jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam

ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructae, et socii,

qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,

quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :

sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,

ne-for-te tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,

ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi

a-lacrimis siccabantur ; consumebaturque ei dulcis aetas

ob-reditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans *eum* allocuta-est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi aetas

consumatur ; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ere

latam ratem : ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum

imponam animo-gratum, quae tibi famen arceant :

vestesque induam ; mittamque tibi ventum a-tergo,

δὲ καὶ μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι,
 αἱ καὶ θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῦσαι τε κρῆναι τε.
 ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεᾶ, τόδε μῆδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 175 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
 οὐκ ὀποροὶ περὶ ὡσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴν ἐπιβίην,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεᾶ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 ὣς φάτο· μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεῶν,
 χειρὶ τέ μιν κατέρειξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥ δὴ ἄλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφῶλια εἰδώς·
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι.
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
 185 καὶ τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
 ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσπ' ἂν ἐμοὶ περ
 αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐνάσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 ὣς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο διὰ θεῶν
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνα βαῖνε θεοῖο.
 Ἴζον δὲ σπείους γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἔδωδ' ἡν,
 ἔσθαι καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν.
 Αὐτὴ δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσσεὺς ἰεοῖο·
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκ' ἔνθα.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησεν ἐδητύος ἡδὲ ποτητός,
 τοῖς ἄρα μῦθον ἤρχε Καλυψὼ, διὰ θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵεναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
 Εἶγε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 κήδε' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμερόμενός περ ἰδέσθαι
 210 σὺν ἀλοχόν, τῆς αἰὲν ἐλδέαι ἥματα πάντα.
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χειρὶν εὐχομαι εἶναι,
 αὐ δέμας, οὐδὲ φῆν' ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἔρξαι. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
 215 πόντα θεᾶ, μὴ μοι τόδε χῶσε· οἶδα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγέθός τ' εἰκάντα ἰδέσθαι·
 ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 220 οἴκαδ' εἴ· ἔλθέμεναι καὶ νόστιμον ἥμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βράησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui coelum latum habitant,
 qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimi-
 sionem :] quae me jubes rate trajicere ingentem voragine mar-
 ris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves aequales
 veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum,
 manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens;
 qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui.
 Sciat nunc hoc Terra et Coelum latum superne,
 et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum
 jusjurandum gravissimumque est beatis diis :
 non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.
 Sed ea quidem cogito, et suadebo, quaecumque mihi quidem
 ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret.
 Etenim mihi mens est aequa, neque mihi ipsi
 animus in praecordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, praeivit augustissima dearum
 celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deae.
 Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir :
 et ille quidem tibi resedit in solio, unde surrexerat
 Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum,
 ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.
 Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini;
 ipsique ambrosiam ancillae et nectar apposuerunt.
 Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam saturati-sunt cibo et potu,
 inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima de-
 rum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 siccine vero domum caram in patriam terram
 protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.
 Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est
 dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,
 certe hic manens apud me hanc domum custodires,
 immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi
 tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.
 Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse,
 nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet
 mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse
 omnia omnino, quod te prudens Penelope
 forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :
 illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senil-expers.
 Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus,
 domumque redire, et reditus diem videre.
 Si quis autem me pessumdet decorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἑμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τὸδε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἡλῖος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἰδόντες δ' ἄρα τῶγε μυῶν σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτὴ δ' ἐπὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
230 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φάρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεὺς
καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πελεκὺν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελλειὸν περικαλλές ἑλάνιον, εὖ ἐναρρῆρος·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον εὖεσον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἰσθατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κληθρὴ τ' αἰγείρος τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
240 αἶα παλαι, περικέλευα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δειξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.

Αὐτὰρ ὁ τάμεντο δούρα· τοῖς δὲ οἱ ἦντο ἔργον.
Εἰκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελάκῃσεν δ' ἄρα χαλκῶ,
245 ἔλασε δ' ἐπισταμένους, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴδμεν.

Τόφρα δ' ἔνευκε τέτρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηθεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γῶμφοισιν δ' ἄρα τήγνε καὶ ἄρμονήσιν ἄρηνεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ

250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.
Ἴκρια δὲ στήσας, ἀρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποίει· ἄταρ μακρῇσιν ἐπηγκνέιδεσσιν τελεύτα.

Ἐν δ' ἰσθὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει.
Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερές οἰσύνῃσιν,
κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην·
τόφρα δὲ φάρε' ἔνευκε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἱστίᾳ ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήγνε κατέρυσεν εἰς ἅλα διαν.

Τέτρατον ἤμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἰμᾶτά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.

265 Ἐν δὲ οἱ ἀσπὸν ἔθηκε θεὰ μέλας οἶνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
κωρύκῳ· ἐν δὲ οἱ ὅψα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὔρον δὲ προέθηκεν ἀπτήμονά τε λαρόν τε.

Γηρόσυνος δ' οὐρᾷ πέτασ' ἱστίᾳ διὸς Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντων,
ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
Πηληϊάδας τ' ἐς ὁρῶντι καὶ ὅψε' ὄνοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαζὶν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκᾷει,
275 οἷον δ' ἀμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-ærumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebræ supervenerunt :
perfecti autem hi in-secessu speluncæ cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lænamque apparuit roseis-digitis Aurora,
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcræ, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat vis
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procæræ creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-cælum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procæræ creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.
Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asserbis perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei ;
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.
Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.
Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :
ac quinto dimisit eum ad insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquæ magnum ; atque etiam viatica
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.
Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ, δια θεῶν,
ποντοπορευόμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἐπὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἡμέατα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκιδόντα

380 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῷ·
εἶσατο δ', ὥς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Τὸν δ' ἔξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἑνὸς ἔχθων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γάρ οἱ
πόντον ἐπιπλώων· ὃ δ' ἐχύσατο κηρόθι μάλλον,
385 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεδούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἀμφ' Ὀδυσσῆι, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἴσα
ἐκφυγέειν μέγα πείραρ διζύος, ἦ μιν ἰκάνει·
390 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἰδέαν κακότητος.

Ὡς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χεροὶ τρίαιναν ἑλὼν· πάσας δ' ὀρόθυθεν ἄλλας
παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέσσι κάλυψεν
γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.

395 Σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεισε Ζέφυρός τε δυσάης
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγὼ δεῖλος, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.

300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρύν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰπὺς δλεθρος.

Τριμέκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τὸτ' ὄλοντο
Τροίην ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα

310 Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἄλδωναι.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.

315 Τῇλε δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστὸν ἔαζεν
δεινὴν μισγομένον ἀνέμων ἑλθοῦσα θύελλα.

Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ ὀρόρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
320 αἶψα μάλ' ἀνχεέειν μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ὀρμῆς.

Εἵματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῶ.
Ὅψέ δὲ δὴ β' ἀνέδου, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
πικρῇν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.

Ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδὴς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ ,
325 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἑλλάβετ' αὐτῆς·

ἐν μέσση δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἄλγεινον.

Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἦς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
αὐ πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
terræ Phæacum, qua proximum erat illi :

apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.
Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
procul e Solymorum montibus conspexit; visus enim ei
in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :

quassansque caput ad suum dixit animum :
Dii boni ! profecto jam statuerunt dii aliter
de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupat :

sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitum.
Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram pete-
nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia pe-
ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obtissem,
die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.

Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratibus oblitus-est, tametsi afflictus,
sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum aqua-
rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
per campum, densæ autem inter se cohærent :

330 ὡς τὴν ἄμ πελάγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέη προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρω εἴλασσε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν Κἀδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 Ἦ ρ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἀλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἵπε τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσαςτ' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν
 εἴματα ταῦτ' ἀποδῦς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἔμβροτον· οὐδὲ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειν χεῖρεσσιν ἐφάψαι· ἡπείροιο,
 ἄψ ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνονα πόντον,
 350 πολλὸν ἂν ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν·
 αὐτῇ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μαρμῆριζε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφ' ἀνῆσιν δόλον αὔτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποβῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὔπω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκάς ὀφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδοίμην, ὅθι μοι φάτο φυζύμεον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
 ὅρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἁρήρῃ,
 τόρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγος πάσχων·
 αὐτὰρ ἔπειν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 Ἔως δ' ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κελθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δια Καλυψῶ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τένυσεν·
 αὐτός δὲ πρηνὴς ἄλλ' ἀπάπτεσε, χεῖρε πτάσσας,
 375 νηχέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρειών Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἄλω κατὰ πόντον,
 εἰσέκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφείσσι μίγεις·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα δνόσσεσθαι κακότητος.
 380 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἔιστο δ' εἰς Αἰγῆς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἔλλ' ἐνόσηεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδθησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :

interdum quidem Notus Boreæ obiectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalē : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 peras.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipseam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *altius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos;
 pervenitque ad *Ægas*, ubi ei inclytæ aedes sunt.

Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι πάντας·
 386 ὥρσε δ' ἐπὶ κρατὶνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μίγξει
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἔνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῇ
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμάρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμία· ὃ δ' ἄρα σκεδὸν εἰσίδε γαῖαν,
 ὅξυ μάλ' ἀπὸ προῖδων, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀσπασίος βίोटος παίδεσσι φανήη
 398 πατὴρ, ὃς ἐν νοσήφ' αἰεὶ κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δὴρὸν τηκόμενος, στυγερός δὲ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὃς Ὀδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐποίησεν γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχε δ', ἐπαιγόμενος πῶλον ἠπείρου ἐπιδῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθει γὰρ μέγα κύμα, ποτὶ ξερὸν ἠπείρου
 δεινὸν ἐρευρόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄγνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆων ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 406 ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτεὰ δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τότε λαίτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκβασις οὐπη φαίνειθ' ἄλως πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὄξεις, ἀμφὶ δὲ κύμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐτως ἐστὶ πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 416 μήπως μ' ἔκβαίνοντα βάλλῃ λίθαι· ποτὶ πέτρῃ
 κύμα μέγ' ἀρπάξεν, μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ῥομή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήκας λιμένες τε θαλάσσης·
 δεῖδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἔξ ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι δδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 426 τόφρα δὲ μιν μέγα κύμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κύμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δὲ μιν αὐτὶς
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἔμβαλε πόντος.
 Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαίγγες ἔχονται·
 ὃς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 436 ῥινοὶ ἀπέδρυνθεν· τὸν δὲ μέγα κύμα κάλυψε.
 Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμορον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσύνῃ δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat dens ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.

Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnam animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim *stant* saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosus, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptuneus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæcis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem *fluctus* ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecto ponto.
 Sicut vero quum polypi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhaerescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-faturn periiasset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæcis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδὺς, τάτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆ, ἐς γαῖαν δρώμενος, εἴ ποι ἐφύροι
 440 ἡϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμίῳ κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὲ οἱ ἐίσαιο χῶρος ἀριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σάπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὖξάτο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθεῖ, ἀναξ, ὅτι ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖός μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοσι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκνῆται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐόν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στίβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φιλον κῆρ.
 455 Ῥῥεε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή·
 αἶν στόμα τε ῥινάς θ'· ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδός
 κεῖτ' ὀλιγηπαλέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἔκτανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλμυρῆεντα μεθῆκεν·
 ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον. Αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὁ δ' ἐκ ποταμίῳ λιασθεὶς
 σχολίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἀρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 465 Ὡ μὲν ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γέννηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυσ ἐέρσῃ
 ἔξ ὀλιγηπαλῆς δαμάσῃ κεκαφῆστα θυμόν·
 αὐρῇ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἥϊωθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβῆς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθεῖη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερός δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένομαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἔμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνους,
 ἔξ ὁμόθεν πεφυῶντας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τούδ' μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὗτ' ὁμβρός περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνὸν
 ἀλλήλοισιν ἔφην ἐπαμοιβάδης· ὁδς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσετ'· ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμύσσατο χερσὶ φίλῃσιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἡ δῶα ἡ δὲ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι
 485 ὥρῃ χειμερῇ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῖτ' ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι·
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo :

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque ~~qua~~ accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi *me* profiteor esse.

Sic ait : ille vero continuo sedav[.] suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia : ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus : defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem *illam* ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit *eam* manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] iunco incubuit, osculatusque est almam terram :
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?
 Si quidem in fluvio gravem *per* noctem excubavero,
timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum :
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet :
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse :
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum : foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum *ea* sæviret.
 Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses :
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat :
 sic Ulysses foliis se-obtexit : huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

- Ἦς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνόεοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστῆσας ἀγε Ναυσίθοος θεοειδής,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδ' Ἐκ Κηρί δαμειεῖ· Αἰδόσδε βεθήκει·
Ἀλκινόος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μητιόωσα.
15 Βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Ναυσικαά, θυγάτηρ μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δῦ' ἀμφίπολοι, Χαρτίων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθομοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὥς ποιοῖ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλικίῃ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Ναυσικαά, τί νύ σ' ὦδε μεθέμωνα γαίνατο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα γρή καλὰ μὲν αὐτῇν
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἔσθλη· χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσιν ἅμ' ἡοὶ φαينوμένηφιν·
καὶ τοὶ ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔφομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύναι· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔστι καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπὶ τρυφῇ πατέρα κλυτὸν ἡῶθι πρὸ,
ἡμίονους καὶ ἅμαξαν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγρῃσιν
ζώστρον τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπὶ πόδεσσιν
40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πολλός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπλίνεται, ἀλλὰ μάλ' αἰθήρ
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἰγλή·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare faceret citissime
a difficili labore, caras palpebras obtogens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacæas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperæa,
prope Cyclopas, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollicitibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendi-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At camus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor, ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui vehat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi alunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέβη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἦώς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικαῖαν εὐπέπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἴν' ἀγγελαίε τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κινήσατο δ' ἔνδον ἔοντας.
Ἥ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἥτο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένην ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας.

55 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἥ δὲ μάλ' ἀγγι· στήσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἀγῶμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥεπυτωμένα κεῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρωτοσίνι ἔντα
βουλὰς βουλευέειν καθαρά· χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,

οἱ δὲ δούλιοντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες

65 ἐς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρονὶ πάντα μέμηλεν.

Ὡς ἔρατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι

πατρὶ φίλῳ· δὲ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μῦθον·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

70 Ἔρχε· ἄτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονοίην

ὄπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον· ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·

75 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,

καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστῳ ἐπ' ἀπήνη·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσπευ ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβήσεται ἀπήνης —

δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἰως χυτλώσαστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἥ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἥνια σιγαλέοντα,

μάστιξεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοίην·

αἱ δ' ἄμωτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίων ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο βόον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἥτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολλὸν δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπρορείει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·

ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρά δινῆεντα,

90 τρώγειν ἀγρωστὶν μελιθεῖα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης

εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα,

ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλός, ἥχι· μάλιστα

95 λαίτγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἔλαιον,

δεῖπνον ἐπειθ' εἴλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τεροῦσθαι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tahat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus,
patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras
egredientem convenit ad inclytos reges
in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum
excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam
ad flumen, lotura, quæ mihi sordidatæ-jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem
consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,
duo in-matrimonio, tres autem coelibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,
ad choream ire; hæc autem mæse menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare
patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum
instruebant, mulosque submiserunt, junxerantque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-
rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-
venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua

pulcra profluabat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæ-que et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταῖτ' ἄρ' ἐπαίον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὐρεὸς ἰσχύαιρα,
ἥ κατὰ Τηγέτον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
- 106 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἄγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάνων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
- 110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
εὐξάσ' ἡμιόνους, πτόξασά τε εἰμᾶτα καλά·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.
- 116 Σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθεῖη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅδ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὠρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ὡ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
- 120 ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡ δὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδότης;
ὥστε με κούράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή,
Νυμφῶων, αἰ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσαα ποιήεντα.
- 126 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδήντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς περὶ ἴσσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ὡς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὡς ῥύσαιοτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
- 130 Βῆ δ' ἔμην, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὶ πεποithώς,
ὅστ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαλεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἢ οἴεσιν,
ἡ μετ' ἀγροτέρως ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ,
μῆλων περὶήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθειν·
- 136 ὡς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν ἐὺπλοκάμοισιν ἐμελλεν
μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑών· χρεῖω γὰρ ἔκανε.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκαχωμένος ἄλμη·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προύχούσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
- 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέας εἴλετο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ ἐρμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἥ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἥ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχλοῖσιν
λίσσοιτο, εἰ δελζιε πόλιν, καὶ εἰμᾶτα δοίη.
- 146 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχλοῖσιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μελιχλίων καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνούμαι σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
- 150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοι οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
εἰδὸς τε μέγεθός τε φυῆν τ' ἄγχιστα εἴσω·
εἰ δέ τίς ἐστι βροτῶν, τοι ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæce inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis ;
cum-illa autem simul Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt ; gaudet vero mente Latona ;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excellebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcræ-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.
Pilam deinde jecit in ancillam regina ;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem : illæ vero aliæ clamaverunt. Atque expectatus-
divinus Ulysses, sedensque cogitabat in mente et in animo :
Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni ?
anne hi injurii sunt et feroces, nec justii ?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens ?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales ?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus ; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas ; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit ; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :
Supplex-oro te, regina ; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filiæ magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

85 τριμέακαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 86 τριμέακαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεται· εἵνεκα σείο,
 λευσόντων τοιόνδε θέλος χορὸν εἰσιγινεύσαν.
 Κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔσχον ἄλλων,
 87 ὅς κ' σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγεται.
 88 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 89 Δῆλ' οὖρ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 90 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 91 τὴν ὁδόν, ἥ δὲ ἔμμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι —
 92 ὥς ο' αὐτῶς καὶ κείνο ἴδων, ἐτεθήπεια θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὕτω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 93 ὅς σε, γύναι, ἀγαμαὶ τὴ τέθρηπ' αὖτε δαΐδ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· γαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 94 Χθιζὸς εἰκοσάτῃ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι, κραϊπναὶ τὴ θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 95 ὅρρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ ὅτω
 πύσσεσθ' ἄλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 96 Ἄλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 97 Ἄστου δέ μοι δείξον, ὅς δέ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἰ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα.
 98 Σοὶ δέ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῆς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦτες κρεῖσσον καὶ ἀρείον,
 99 ἢ σὺ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἐχέον
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 100 γάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ὑψά·
 101 ξείν'· ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἀφρονὶ φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 102 καὶ πού σοι τά γ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἐμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 103 Ἄστου δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὐνομα λαῶν.
 104 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 105 Ἦ βρα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλυσεν·
 στήτε μοι, ἀμφιπόλοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 106 ἦ μὴ πού τίνα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῇται,
 δηϊότῃτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκύλῳ ἐνὶ πόντῳ,
 107 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἄλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus] in-ea profectione quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :) eodem autem ipso-modu et illud conspicuius,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te mulier admirorque, obstupescorque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me coniecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stolto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit. te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis. nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi ancillæ: quo fugitis, virum conspiciat?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo. nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

ξείνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, θβ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἕσταν τε καὶ ἀλλήλοισι κέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φῆρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν·
 215 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνωνγον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Δὴ βὰ τότε· ἀμφιπόλοισι μετ' ὕδατος Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀποπρῶθεν, θφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἑλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἦ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ χροὸς ἔστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε λούσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἑυπλοκάμοισι μετελθὼν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροὰ νίξετο διος Ὀδυσσεύς
 225 ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδος χνόνον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λούσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσασθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
 τὸν μὲν Ἀθηναῖη θῆκεν, Διὸς ἔκγεγαυῖα,
 230 μελίζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 ὤλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει δμοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνήρ
 Ἰδρις, θν' Ὁφαίστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 235 ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοισι.
 Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θύνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλδων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βὰ τότε· ἀμφιπόλοισιν ἑυπλοκάμοισι μετ' ὕδα·
 Κλυτὲ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, θρφα τι εἶπω·
 240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικίλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 245 ἐνθάδε ναϊετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μέμνουν.
 Ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρῶσιν τε πόσιν τε.
 Ἦτοι δ' πῖνε καὶ ἤσθε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς
 250 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἀπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεύει δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 Ὄτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἔμεν, θρφα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοιο ἀριστοῖ.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἐρδεῖν δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 θφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν καὶ ἐργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἁμαξάν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque potumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque,] et lavate eum in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt : atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserrat Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi; atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt : dederunt porro ei aurea in ampulla liquidum oleum, jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento. Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio. Coram vero haud ego lavo; vereor enim nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit; illæ vero secesserunt, narraruntque indepuella

At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros : e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat, vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita : illum quidem Minerva reddidit, Jove enata, majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero erispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva artem omnigenam; pulcra vero is opera perficit : sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris. Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris, pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam; non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent, ad-Phæacæ hic vir pervenit similes-diis. Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse, nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant. Utinam mihi talis maritus appellatus esset, hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit; illæ vero huic diligenter auscaltarunt et parerunt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque. Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses, rapaciter; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit; vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum, junxitque mulos fortibus-ungulis, atque incendit ipsa. Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te deducam] patris mei in domum prudentis; ubi te puto omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi. Sed omnino sic facito; videris vero mihi non desipere : donec quidem per agros iverimus et culta hominum, tamdiu cum ancillis, post mulos et currum, celeriter ito; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτρεθι πόλιος,
 λεπτὴ δ' εἰς ἱθιμὴ νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 65 εἰρύσονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφί,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν θπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα καὶ ἀποξύνουσιν ἑρετμά.
 70 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετὰ νεῶν καὶ νῆες ἔισαι,
 ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶ ὥσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμεύῃ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερρήαιοι κατὰ δῆμον —
 75 καὶ νῦ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔσεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὖρε; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῇ.
 Ἦ τινὰ που πλαγχθέντα κομίσαστο ἦς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τληθαπῶν· ἐπεὶ οὐτινες ἐγγυθεν εἰσὶν·
 80 ἦ τίς οἱ εὐξάμενῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόνθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 85 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἦτις τοιαῦτά γε βέλοιο,
 ἦτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμπαρδίων γάμον εἰλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνεῖς ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 90 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἔμοιο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγχι κελεύθου,
 αἰγέρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαυῖα τ' ἄλῃ,
 τῶσπον ἀπὸ πτόλιος, ὅσπον τε γέγωνε βοήσας·
 95 ἐνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰκόων ἡμεῖς
 ἀστυδὲ ἐλθόμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἐλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 100 Ῥεῖα δ' ἀρίγων· ἔστι καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι εἰοκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπῃ· ἂν σε δόμοι κεκῶθωσι καὶ αὐλῇ,
 105 ἡκα μάλα· μεγάροιο διελθόμεν, ὅφρ' ἂν ἔκῃαι
 μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶς· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέλιται αὐγῇ,
 τῷ ὄγε οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὧς.
 110 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τληθὲν ἔσσι.
 [Εἰ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 οἶκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq; parte urbis,
 arcus autem introitus; naves vero per viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navitis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitilis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuum remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cœlo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius *fecit*, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi sedens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-ædes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad ædes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te ædes occuluerint et aula,
 celeriter valde ædes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genna manus
 extendæ nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-edificatam, et tuam in patriam terram.]

Ἦς ἄρα φωνήσας ἱμασεν μάλιστα φαινή
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὥκα λίπον ποταμοῖο βέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἡνίοχεν, ὅπως ἄμ' ἐπόλατο πεῖροι
 320 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε· νόμ' δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετο τ' ἥλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἔλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔζετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίχ' ἔπειτ' ἤρ᾽ αὖτο Διὸς κούρη μεγάλοιο·
 Κλυθὶ μὲν, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 βαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἧδ' ἔλεεινόν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἐκλυέ Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὐπὺν φαίνετ' ἐναντίη· αἰδέτο γάρ βα
 330 πατροκασίγνητον· δ' δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινε
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ἦς δὲ μὲν ἐνθ' ἤρ᾽ αὖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 κούρην δὲ προτὶ ἄστῳ φέρεν μόνος ἡμιονοῖν.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὐ πατὴρ ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγνητοί δέ μιν ἀμφὶς
 5 ἴσαντ'· ἀθάνατοις ἐναλίχιοι· οἱ β' ὅτ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυνον, ἐσθῆτά τε ἔσπερον εἶσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦϊε· δαίε δέ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπεῖρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἀνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νausικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἶσω δόρπον ἐκόσμαι. [Θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὥρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἤερα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἱερὰν νῆν,
 ἐνθα οἱ ἀντεβολήσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· δ' δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ὡς τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόω, ὅς τοιςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, δν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατὴρ ἀμύμονος ἐγγυθὶ ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι· σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προσιόσσο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur po-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (arte) vero impingo-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclitum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divam
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filie magni :
 Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclitus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclitas aedes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anns Apirææ, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurre :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæstis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hocce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæstis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θεῶσιν τοίγῃ πεποιθότες ὠκείησιν
λαΐτμα μέγ' ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισὶ δῶκ' Ἐνοσίχθων·
τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερὸν ἤν νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθία βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
ἐρχόμενον κατὰ δαίτυ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ βῶ οἱ ἀχλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑσας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τεῖχεα μακρὰ,
ὕψηλὰ σκολόπεσιν ἀρρηστότα, θαῦμα ἰδεῖσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με καλεῖεις
πεφραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,
δαίτην δαιτυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε μηδὲ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
τῶν αὐτῶν, ὅσπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γενέατο καὶ Περιβοῖα, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερβύμοιοι Γιγάντεςσιν βασιλεύεν·
ἄλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.

Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγένεατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάρυμον, ὃς ἐν Φαίησιν ἀνασθεν·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἀκούρον ἰόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἔκκοιτι,
καὶ μιν ἔτισα, ὥς οὐτις ἐπὶ χθονὶ τέταται ἄλλη,
δοῖαν νῦν γε γυναῖκες ὅτ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ὡς κένην πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν
ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν βα θεὸν ὡς εἰς ὁρόωντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείγῃσ' ἀνὰ δαίτυ.
Οὐ μὲν γὰρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νεῖκεα λύει.

Εἰ κέν τοι κένην γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐπαρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἐκῆσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρυγέτον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν
ἔκτο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἰε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ῥομαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰδέσθαι.

Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλην πλέεν ἤν σελήνης,
δῶμα καθ' ὕψερες μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem *moris* magnam trajiciunt; quippe ipsis *hoc* dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
Hunc autem Phæaces nautæ-incltyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.
Sed quando jam regis ad-incltytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.
Reginam quidem primo invenies in ædibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.
Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Enrymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, peritque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filiam
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoreumque, Alcinooumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Arete; hanc vero Alcinoos duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est *honorata*
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipiunt vocibus *faustis*, quum incedit per urbem.

Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, *his* viris etiam limes solvit.
Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.
Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat incltytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lune,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκειοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνιοι·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἑντὸς ἔργον·
 ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἵστασαν οὐδ᾽,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσήν δὲ κορώνην.
 Χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὗς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγάλητορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωα ἥματα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήτοιο βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδιδίοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπιγετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἵστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντας νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλτρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσων Φαιήκας περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 νῆα βοῇν ἐνὶ πόντῳ ἔλαιυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἀγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄγχηαι καὶ βοῖαι καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τῶν οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πέσσει.
 120 Ὀγχὴν ἐπ' ὄγχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλῳη ἐβρίζωνται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεσται ἡέλιῳ, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώουσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὀμφακὲς εἰσιν,
 ἀνθος ἀφείσαι, ἑτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεῖατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιγετανὸν γανώουσαι·
 ἐν δὲ δῶα κρῆναι, ἥ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδνάται, ἥ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στάς θεῖτο πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 Ἐβρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶσσι βύσσον Ἀργεῖφόντη,
 φῦματ' ὀφείδου, ὅτε μνησαίετο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

*Ærei etenim parietes ducti erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cra-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus cladebant:
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senil-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi pepli
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim epulas habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, mobiles qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti sunt homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium habere bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem æm septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores proceræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem uvæ vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, uvæ immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi domo deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum ductores atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,*

140 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περὶ χεῦεν Ἀθήνη,
 ὄφρ' ἔκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὁ δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῦςδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀδία δοῖεν
 ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐν μεγάροισι γέρας θ', ὃ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱέσθαι
 θέσπον· ἐπειδὴ θητὰ φίλων ἀπο πημάτων πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἑσχαρῇ ἐν κονίῃσιν,
 παρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅφρ' ἐδὴ μετέειπε γέρων ἦρως Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἴσκειν
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἴσθαι ἐπ' ἑσχαρῇ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδῆγμενοι ἰοχανώνωνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἷσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικυρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραυῶν
 165 σπείσομεν, ὃς θ' ἱέτῃσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξεῖνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσεῖα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἄπ' ἑσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινεῦσθαι,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νήσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραυῶν
 σπείσομεν, ὃς θ' ἱέτῃσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελφρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νώμηνσεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἐπ' αὖτις ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλόονας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξενίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαίαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Aretenque et Alcinooum regem.
 Circumjecit autem Arete genibus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero muti facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :

Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genoa veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas ; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in aedibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis aerumnas patior.

Sic fatus, reasedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeneus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :

Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinol,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-juso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat ; maxime autem ipas eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinol :

Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit ; Pontonous autem dulce vinum miscebat ;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoris atque jubet.
 Nunc quidem epulati cabetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in aedibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μῆδέ τι μεσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιδῆμναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσα οἱ Αἴσα Κατακλώθῃ τε βαρεῖαι
 γεινομένην νήσαντο λίνῃ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμυχανώνονται.
 Αἰεὶ γάρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῶνος ἰὼν ζυμδλῆται ὁδίτης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγυθὲν εἰμέν,
 ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν; οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἴδωκα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέ μιν οὐδὲ φυτὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὔστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας διζύν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν Ἀλγεσιν ἰσωσαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μάλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσα γε δὴ ζυμπαπτα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 215 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενον περ.
 Οὐ γάρ τι συγερεῖ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἐπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἔο μνησασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 'Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 ληθάνει, ὅσος ἔπαθον, καὶ ἐνὶ πλεῖστασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὁτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένην φιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇ, δμῳὰς τε καὶ ὑπερεφές μεγα δῶμα.
 'Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπύθοντο ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν τ' ἐπὶ οὐθ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχιόντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 230 Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἥσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντα δαιτὸς·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε τιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχε σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 } Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεια, διηγεκνέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδ'· ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνας·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνέλπει ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Ψυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' κείται,
 245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει ὑπὸ λόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiatur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsoe prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Alcinoe, aliud quid tibi curae sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui caelum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscunque vos nostis maxime subeuntis miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem coenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunus aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infastum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspiciat me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus, illi quidem decubaturi iverunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-per
 sedebant: famulae autem auferebant vasa convivii:
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones:
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocuta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa:
 quis es unde es hominum? quis tibi haec vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mai e errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 difficile est, regina, penitus enarrare mea
 aerumnas: quandoquidem mihi multas dederunt dii oeklestes;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea: nec quisquam cum ipso
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ τὸν δούστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 ὅσον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι καραυνῷ
 250 Ζεὺς Ὀδυσσεὺς ἐκέλευσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιέλισσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ἰθυγίην πέλασσαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
 255 καλεῖται εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς· ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκίεως ἐφίλει τε καὶ ἐτρεφεν ἡ δὲ ἐφασκεν
 θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δαΐσκον, τὰ μοι ἀμβροτὰ δῶκε Καλυψώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀδυρόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὕπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτρέπετ' αὐτῆς.
 Πέμπει δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβροτὰ εἴματα ἔσσαν·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη θρεα σκιάοντα
 γαίης ὑμετέρης· γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμώρῳ ᾗ γὰρ ἔμελλον ἐτι ξυνέσεσθαι οἴζυϊ
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπώρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμου κατέδρασε κέλευθα,
 ὄρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδὲ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
 νηχόμενος τόδε λαΐτμα διέτμαγον, ὄρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμους τε καὶ ὕδωρ.
 Ἐνθα καὶ μ' ἐκβαίνοντα βηίσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλησι βαλὼν καὶ ἀτερπεί χώρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι ἐξίστατο χώρος ἄριστος,
 λαῖος πετρῶων· καὶ ἐπὶ σκάπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἐκ δ' ἔπεισον θυμὴ γερῶν· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διυπετέος ποταμοῖο
 285 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραβον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἐνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εἶδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῷ καὶ μέσσην ἡμαρ·
 δύσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ἦπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τῆς ἐνόης θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ τῇ ἐικυῖα θεῇσιν.
 Τὴν ἱκέτευς· ἡ δ' οὔτι νοήματος ἡμῖροτεν ἐσθλοῦ,
 ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντίσσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀρραδέουσιν.
 295 Ἡ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθόπα ὄϊνον,
 καὶ λουσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξε.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 παῖς ἐμὴ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἱκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes perire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipaius.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit fereas ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens nabam retro, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbusis dormivi : circumquaque vero folia
 congesti : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filias
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆρος, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νεῖκεε κούρη· [σεύς.
 ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 306 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβηλον, δέσας αἰσχυνόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσσαιτο ἰδόντι·
 δόζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαφιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλόν,
 τοῖς ἐών, οἷός ἐσσι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθελῶν γε μένοις ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὔ εἰδῆς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λῆξαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἱκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔστ' Εὐβοίῃς·
 τὴν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἱ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ᾗγον, ἐπαφόμενον Τίτυον, Γαιήϊον υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδήσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἀρισται
 νῆες ἔμαί καὶ κοῦροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.
 ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζειδωρὸν ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.
 ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι· ὅπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἶ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 Ὅρσο κέων, ὃ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.
 ὣς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 ὣς δ' μὲν ἔμβα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὅπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :

ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne-quæ et tibi animus irasceretur conspicio :

suspiciaces etenim sumus in terra genera hominum.
 Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum-sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere-velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum-diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabant per-tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam-Eubœa :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venire, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.
 Cognoscas vero et ipse in mente, quam optima
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinous : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se-invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulnas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinous vero decubuit in-penetrâli domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὄρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἣ δ' ἀνὰ ἄστου μετώχeto Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιάσασα·
 10 καὶ ῥα ἐκάστῳ φωντὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅρα ξεινοῖο πύθησθε,
 ὅς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἱκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμμένων πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξείνος ὅδ', οὐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἱκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἢ πρὸς ἡοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπεδὸν εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὅς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μάνει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἀριστοί.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἐργασθ', ὅρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν,
 Δημοδόκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδίην,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχeto θεῖον ἀοιδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευε, ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο.

Quando vero mane genita apparuit rosae digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium eversor Ulysses.
 Illis vero praeibat sacra vis Alcinoi
 Phaeacum ad concionem, quae ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem: sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans se praconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans:
 atque unicuique viro astans dixit verbum:

Huc age, Phaeacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de hospite audiat,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscuiusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraeque et sedilia
 congregatis: multi vero admirati sunt conspici
 filium Laertae prudentem. In eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in caputque et humeros;
 et ipsum prociorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phaeacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phaeaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque congregati erant,
 inter eos Alcinoos concionatus est et dixit:

Audite, Phaeacum ductores atque principes,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem: juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 ad nostram domum profecti; ego autem laute omnibus pra-
 bebo.] Juvenibus quidem haec praecipio: at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcrum
 veniat, ut hospitem in aedibus amice excipiamus;
 neu quis recusset: advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad canen-
 dum.] Sic igitur locutus praevit; ac simul sequebantur
 sceptrigeri: praeco autem arceasebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut praeceperat Alcinoos, ad litus maris instructuosi.

50 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἶγε μαλιναιαν ἄλως βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἰστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστίᾳ νηὶ μαλαίνῃ,
 ἡρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματινοῖσιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκὰ πέτασσαν.
 55 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν ῥ' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 ἸΔῆντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἄγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,
 60 ὅκτω δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλιποδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαίτ' ἐρατεινῇν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρήφρον ἀοιδόν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
 65 Τῷ δ' ἄρα Ποντονόος ἔθηκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 70 πὰρ δὲ δέπας οἰνοῖο, πεινὴν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκαίμενα χεῖρας ἱάλлон.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκον δειδόμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τότε· ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρύν ἔκτανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδου Ἀχιλλῆος,
 ὃς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῇ
 ἐκπάγλως ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ, ὅτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν δηριῶντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρεβη λαῖνον οὐδὸν
 χρησόμενος· τότε γὰρ βα κυλινδeto πῆματος ἀρχὴ
 Τρωσέ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς. [σεῦς
 Τραῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἀεῖδε περικυλιτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 85 καὶ κεφαλῆς εἵρουσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἰδέτο γὰρ Φαιήκας ὅτ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι ὅτε λήξειεν αἰδωνὸς νεῖκος ἀοιδός,
 δάκρυ· ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλασεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπεισάσκει θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ ὅτ' ἀψ' ἀρχοῖτο, καὶ στῖρνευεν αἰδεῖν
 Φαιήκων οἱ ἀριστοὶ· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς τις ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἥμενος ἀγχι· αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενέχοντος ἄκουσεν.
 Αἴψα δὲ Φαιήκῃσι φιληρέτμοισι μετήνδα·
 Κέλευτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἦδη μὲν δαιτὶς κεκορήμεθα θυμὸν ἔισης
 φόρμιγγός θ', ἥ δαιτὶ συνηρόρος ἔστι θαλεῖν·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν
 οἰκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαιουσσύνη τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεςσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
 Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti-sant ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]
 Illis vero Alcinous duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
 quos excoarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.
 Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.
 Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinæ :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendat,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit :
 contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acris verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
 Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus-est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.
 Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub supercilliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.
 Sed quando rursus incipiebat, et hortabatur *eum*, ut can-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinous vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
 Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :
 Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum equo
 citharaque, quæ convivio comes est tanto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 pugillatque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὡς δ' ἄρα φωνήσας ἤγησάτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 105 Κὰδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάρου
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ἐδδόν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βὰν δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλῃς δμῖλος,
 110 μυριοί· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὡρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεύς τε, Θῶων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλῳς θ', υἱὸς Πολυνῆος Τεκτονίδεω·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογῶν Ἰσος Ἀρηΐ,
 Ναυβολίδης θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαίηκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτonto κονίοντες πείδιον.
 Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων
 ὄσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πελεῖ ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκαθ', οἱ δ' ἔλιποντο.
 Οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλγαιῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν
 δίσχω δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλους,
 τοῖς δ' ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξείνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 οἶδέ τε καὶ δαδάηκε· φυήν γε μὲν οὐ κακὸς ἔστιν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἀμφὺ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχένα τε σπιθαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥθης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηκται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγγεῦται, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπας.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στή β' ἐς μέσσον ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινα πού δαδάηκε· εἴκοις δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μείζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ δ' τι ποσσὶν τε βῆξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σάειδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ εἴτι δαρὴν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη
 νηὺς τε κατεΐρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηχ' Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα καλεῖτε καρτομένους; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἥπερ ἀέθλοι,
 155 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὁμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex aedibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iterant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymnusque, et Anchialus, et Eretmeus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictis sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum-fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 puglatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenilli
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem moestitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulyssea:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigena
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ ἴσχω
180 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηϊ πολυκλήϊδι θαμίζων,
ἀρχὸς ναυτάων, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾗσιν ὀδαίων
κερδέων θ' ἄρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
185 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλω ἀνδρὶ ἔοικας. [σεύς
Οὕτως οὐ πάνταςσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσωσιν· ὁ δ' ἀσφαλῶς ἀγορεύει
αἰδοῖ μेलιγχή, μετὰ δὲ πρέπει ἀγομένοισιν·
ἔρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστου θεὸν ὅς εἰσορώσιν.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίχκιος ἀθανάτοισιν·
175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
Ἦς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
οὐδέ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
Ὀρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
180 ὡς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοιςιν δῶα
ἔμμεναι, ὅρρ' ἤβη τε πεποῖθεα χειρὶ τ' ἐμῇσιν.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων.
Ἄλλα καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι· ἀέθλων·
185 θυμοδακτὴς γὰρ μῦθος· ἐπώρυνας δέ με ἐπιών.
Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
μαίζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
ἢ ὅρρ' Φαίηκας ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
Τὸν ῥα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκας δολιγῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
ἄθος ὅπῳ ῥηπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
ρίμφα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρας· Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα
ἀμφαφῶν· ἐπεὶ οὔτι μαιμιγμένον ἔστιν ὁμιλῶ,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερῆσει.
Ἦς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
200 χαίρων οὐνεχ'· ἑταῖρον ἐνῆα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μεταφώνων Φαιήκεσσιν·
Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ᾗσιν ἢ τοσοῦτον ὀίομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Τῶν δ' ἄλλον ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
ἢ πῦξ ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
πάντων Φαιήκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστὶ· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
ἄφρων δὴ καίνος γε καὶ οὐτάναός περὶ ἀνὴρ,
210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ὅς δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
non enim te, hospes, perito viro assimilo
certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
sed illi, qui navem multis-transtis-instructam frequentans,
princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
onerisque memor, et inspector sit mercium,
lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similitis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
Ita non omnibus dīi amabilia munera donant
hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
Alius etenim specie deterior est vir,
at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
oblectati spectant : hic autem secure loquitur
modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspicunt.
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
ne deus quidem fingeret ; mente vero rudia es.
Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
ut tute fabularia, verum inter primos puto
fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.
Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
sum.] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
num ;] mordax enim sermo tuus ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
quam quali Phæaces ludebant inter-se.
Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactum
celerorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
palpando ; quandoquidem neutquam mixtum-est multitudini,
sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
gaudens quod socium benignum videret in cæpo.
Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
E-ceteris vero, quemcumque cor animusque jubet ;
huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
verit ?] insapiens vero ille et nullius-pretii est vir,
quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερῶ,
 ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι θεθλοί.
 215 Εὖ μὲν τόξον ὁἶα ἐβόον ἀμφοφάσθαι·
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, δίστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷός δ' ἡ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφρεστέρον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ γῆνι σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβέλθω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιτῇ,
 225 ὅτ' ἂν καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκει· ἐνὶ μεγάροισιν· χολώσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῶ.
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μή τις με παρῆλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυνταί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 χαόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νεύκεεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτῶς οὔτις ὄνοιο,
 240 ὅστις ἐπίσταίτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἰπῆς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύη παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρῃς ἀρετῆς μεμνημένος, οἶα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραίνωμεν ἔοικεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
 εἰματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
 οἶκαδε νεστήσας, ὅσον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχήσῃ καὶ αἰδοῇ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἶστω, ἥ που καίται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 ὅσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμοιο, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα·
 260 λαίηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἄμφω δὲ κοῦροι
 κρουθῆναι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tractare :]
 primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum : etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arca,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alio longe praestantiorum esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi ;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia :
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senectutem]
 pervenit in aedibus ; iratus enim cum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum : nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis ; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus ; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit ; illi vero omnes obmutuerunt silentio :
 Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est :
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concionaris,]
 sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit ; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicunque norit sua mente idonea loqui :
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in aedibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus :
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite ; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris aedibus.
 Sic dixit Alcinous deo-similis : surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula :
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatavunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco ; is autem deinde ivit in medium : circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis :
 quætiebant vero circum divinum pedibus : at Ulysses
 mirationes admirabatur pedum, stupescibatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φοριμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὖστεφάνου τ' Ἀφροδίτης
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρη· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἥφαιστοιο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἀγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἀκουσεν,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς χαλκεῖνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομῶν
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαρ ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
 275 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐς θάλαμον, θοὶ οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥτ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόνετα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἱμεν ἐς Λῆμνον, ἐκτίμενον πολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολὺ φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὥς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 Ἰσχανῶν φιλότῃτος εὖστεφάνου Κυθερείης.
 Ἦ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὃ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ᾗδῃ
 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριόφωνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἶσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδὲ τι κινήσαι μελάνην ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γέγνωσκον, στ' οὐκέτι φυντὰ τέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυεῖς,
 αὐτὶς ὑποστρέψας, πρὶν Λῆμνον γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπε τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροις, χόλος δὲ μιν ἀγριος ἦρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ᾗδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελασὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὥς ἐμὲ χυλὸν ἐόντα Διδὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδέσθην Ἀρηα·
 310 οὐνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἠπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὔτι μοι αἰτίος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκτῆ δύω· τῷ μὴ γείνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὀψεσθ', ἵνα τῷγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντης· ἐγὼ δ' ὁρώων ἀράχχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα, μίνυνθ' αἶ γε, κειέμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσεται ἄμφω
 εὐδεῖν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰς ὅκε μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδώσει ἔδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλις κυνώτιδος εἴνεκε κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis: statim vero illi nuntius venit Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore. Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-molens: imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent. Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique: multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranearum-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant. Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium. Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris. Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat: ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est: Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes. Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua. Sic dixit: illi autem gratum visum est cubare. Hi vero lectum ingressi concumbebant; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere. Et tum demum agnoscebat, quod non-amplius effugium erat. Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem. [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.] Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit: horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis: Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis: ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem: eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum: ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo; qui me non genuisse debebant. Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi; ego vero aspiciens contristor. Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes: cito non volent ambo dormire: sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi proptus omnia pater retribuat sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ:

330 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἄταρ οὐκ ἔχθυμος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοδατὲς δῶ·
 ἦλθε Ποσειδάων γαῖήχορος ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.
 335 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δωτῆρες ἑών·
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 τέχνας εἰσροῶσι πολὺφρονος Ἥφαιστοιο.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχάνει τοι βραδὺς ὤκύν·
 340 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἑὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρῃα,
 ὠκύτατόν περ ἑόντα θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χυλὸς ἑὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιγᾷργ' ὀφέλλει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 345 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑών,
 ἦ βρά κεν ἐν δεσμοῖς θήλοισι κρατεροῖσι πισθελίς
 εὐδῇεν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
 Τὸν δ' ἡμέλιβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ', Ἀπόλλων.
 350 Δεσμοὶ μὲν τρις τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
 ὑμεῖς δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·
 αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ
 355 Ἥφαιστον κλυτοεργὸν, ὅπως λύσειεν Ἄρῃα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Λῦσον ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ἐπίσχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 360 μὴ με, Ποσειδάων γαῖήχορε, ταῦτα κέλευε·
 δειλαὶ τοὶ δειλὼν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.
 Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 εἰ κεν Ἄρης οἴχοιτο, χρεὸς καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 365 Ἥφαιστ', εἰπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
 οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
 Τὸν δ' ἡμέλιβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 οὐκ ἔστ' οὐδὲ δόικα τῶν ἀνέρος ἀρνήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνέει μένος Ἥφαιστοιο.
 370 Τὼ δ' ἔπει ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἑόντος,
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε, δ' μὲν Θρήκηνδε βεδήκει,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομμείδης Ἀφροδίτη,
 ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυγαῖς·
 ἐνθα δὲ μιν Χάρτιες λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ
 375 ἀμβρότιω, ὅα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας·
 ἀμφὶ δὲ ἔμματα ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδῆσθαι. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδς αἰεὶ περικλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
 370 Ἀλκινόος δ' ἄλιον καὶ λαοδάμαντα κέλευσεν
 μουνὰς ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριζεν.
 Οἱ δ' ἔπει οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulchra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum : venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulae.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum; immensusque inde exortus-est risus diis beatis, artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene-succedunt mala opera : assequitur vero tardus celerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem, velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent, claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator honorum, nunquid in vinculis vellet fortibus compressus dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida :

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ :

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem :

et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus :

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube :

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-spondendum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concussor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robor Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἑτερος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιάοντα,
 375 ἰδυνθαίς ὅπισω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὀψὸς ἀερθεῖς,
 βῆιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἱκίσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πενήσαντο,
 ὠρχίσθη δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ταρφέ· ἀμειβομένων κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὸς δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δῖ' τότε δρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἣ μὲν ἀπειλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἣ δ' ἀρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσροῶντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δ' ξείνος μάλα μοι δοκίει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δώμην ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριχαιδέκαστος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἢ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 δῶρα δ' ἀρ' οἰσέμεναι πρόσθεν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκειον, ᾧ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρῇ, κολοὸν δὲ νεοπρίστου ἑλέφαντος
 405 ἀμφιδεδόνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μὴ φωνήσας ἔπειτα πετερόεντα προσυῖδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιν ἀναπαύσασαι ἀελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρὶδ' ἱκίσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴθὰ φίλων ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν,
 μῆδ' ἐτί τοι ξίφος γε ποτὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τοῦτου, δ' δὴ μοι δόικας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν·
 καὶ τάγ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνι· ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δῖ' ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε γῆλόν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἱήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρα λοισσάμενός τε ἰδῶν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrasas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcipsoam allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde hæc effecta sunt: stupor me tenet inspicientem.
 Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:
 Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.
 Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.
 Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:
 statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
 hæc hospes habens, ad conam veniat gaudens in animo.
 Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.
 Sic dixit: illi autem omnes approbant, et hortantur;
 donaque apportatum miserant præconem singuli.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensen totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.
 Sic factus, in manibus posuit ensen argenteis-clavis-di-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:
 Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procelle.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis serumnas pateris.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gande; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dediisti, ubi-placaras verbis.
 Dixit et circa humeros sibi-posuit ensen argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei incluta dona aderant:
 et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,
 matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.
 Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;
 accedentes vero consederunt in altis solis.
 Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:
 Huc-age, mulier, fer arcam lulentam, quam si/optima;
 inque ae pone vestem bene-lotam et tunicam.
 Et ei in igne ahenum calefacite, tepelacitoque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
δαιτὶ τε τέρπηται καὶ αἰδοῖς ὕμνον ἀκούων.

130 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
χρύσειον, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἡματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ διὰ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῶσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.

135 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλούσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.

Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλῆα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,

140 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλον,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε· ἂν αὐτὰ

145 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ.

Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἄκουσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηλεν
ποικιλῶν, ὃν ποτὲ μιν δέδασε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴ λούσασθαι ἄνωγεν,
150 ἔς β' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀστασιῶς ἴδε θυμῷ

θερμὰ λóετρ', ἔπει οὔτι κοιμίζόμενος γε θαμνίζεν,
ἐπ' εἰδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχῶμοιο·

τόφρα δὲ οἱ κοιμὴ γὰρ θεῶ ὡς ἐμπεδος ἦεν.

Τῶν δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑκάστω,
155 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἡδὲ χιτῶνα,

ἔκ β' ἀσάμινθου βάς ἀνδρας μέτα οἰνοποτήρας
ἤϊε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα

στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
θαυμάζειν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα

160 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν, ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρῶτῃ ζωάγρ' ὀφέλειαι.

Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς.

165 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῖη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐτ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·

τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὡς εὐχεσάμην

αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἥ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἔζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

170 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερώνων τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον αἰδὸν

Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.

Δῆ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

175 νῶτον ἀποπροταμῶν — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέλειπτο —
ἀργιόδοντος ὕδς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶ ἀλοιφή·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπτεύξομαι, ἀχνυμένους περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν αἰδοῖοι

180 τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφᾶς
οἴμας Μῆοσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φύλον αἰδοῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.

Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.

Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,

vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcrumque tunicam;

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum

dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Illico autem ipsum mulier-economam lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo

calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcram jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium

debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Uly-
sses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam:

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentia; eo-quod ipsos
cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη κήρυξ δὲ φέρων ἐν χερσίν ἔθηκεν
 ἦρψα Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρες δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνεαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔρχομαι δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξες, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 490 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὅσα' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἄλλ' ἀγε δὴ μετὰβηθὶ καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειδὲς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ ἴδιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶψα δὲ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θέσπιν ἀοιδῇν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδῇν,
 500 ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν εὐσσελμῶν ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δ' ἐπὶ ἐστῆκε· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὴν ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥ δὲ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλεῖν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρῆς,
 ἢ ἑαδὴν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτικῆριον εἶναι·
 510 τῆπερ δὴ καὶ ἐπείτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἀριστοὶ
 Ἀργεῖων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπρασθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποδὲν ἐκχόμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ δεῖδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤβη· Ἀρῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικήσαι καὶ ἐπειτα, διὰ μεγάρυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶεθε κερυκλυτὸς· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆα δὲ δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμυπεσοῦσα,
 ὅς τε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πύργων,
 525 ὅσπερ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐξιδούσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκυέει· οἱ δέ τ' ἐπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἥδ' ἐκὼς ὤμους,
 εἰρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' Ὀδυσσεὺς ἐλαινότατον ἀχρεὶ φθινύθουσι παρειαί·
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλαινὸν ὅπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβεν.
 Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἐπαφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιάκισσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:

Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.

Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.

Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii [quidem bene-talu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclytum circa Ulysem
 sedebant in Trojanorum cœtu, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.

Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sacro aere,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis inadiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulysem ad sedes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimam Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvolata,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros citivium,
 servitntem inducunt, laboremque sustinendum et ærumam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem ausdivit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiois dicebat:

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγεια·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαριζόμενος τὰδ' αἰδεῖται.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὕτω παύσατ' διζυροῖο γόοιο
 δ' εἰνός· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιδέθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἔν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἐννεκα γὰρ ξείνοισι τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἰκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, δστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μὴδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἰπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ'· οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περὶ ναιετάουσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἔπην τὰ πρῶτα γένηται·
 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆς.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν ὀϊμόν τε πόλιν τε·
 ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι· ἐστὶ, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖονας ἀγρούς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολῆσθαι.
 Ἀλλὰ τὸδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Ναυσιθοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῇ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραϊσόμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
 ἢ κ' ἀτέλεσθ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκκο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοὺς τε πόλεις τ' εὖ ναιετάουσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοουδής.
 Εἰπέ δ'· ὃ τι κλαίεις καὶ δόδρεαι ἐνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδῇ.
 Ἥ τις τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰνδοῖο πρὸ,
 ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθέρος, ὅτε μάλιστα
 κηδιστοὶ τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amico-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcumque te percontatus fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoim, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecerit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec iusti;
 quique hospitales sint, et ipsis meus est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periiit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοὺς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δε' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούαζονται αἰδοῦ,
 ἥμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
 10 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγγεῖρῃ δεπάσσουσιν·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνενα
 εἶρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον δυδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὁμῆες
 εἶδετ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 μῆϊν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροιθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείλειον· ἐν δ' ὅρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσιφυλλον, ἀριπρεπέες ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμην τε καὶ Ὀλίησσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλῃ κεῖται
 πρὸς Ὕψον—αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς Ἥῳ τ' Ἥλιόν τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγωγε
 ἥς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἥ μὲν μ' αὐτόθι ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μαγάροισιν
 Αἰαίῃ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὃς οὐδὲν γλύχιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροιθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδὲ' ἐνίστω,
 δν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Διόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμάρην· ἐνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὤλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασυμέθε', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίλοι ἴσῃ.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διεῖρ' ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 45 Ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ὅρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνουν,
 ὅσπιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἱππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando letitia quidem detineat populum universam,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam:
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii coelestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis: ego vero deinde, postquam effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam: in ipsa vero montes
 Neritus, nemorosus, conspicuus: circum autem insule
 multe habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus:
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroras versus Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ἔκα, dolosa, cupiens me sibi maritum esse:
 sed meum nunquam animum in pectore flectebat.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-illo me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum: ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas): ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

60 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θῆι χρῆ πεζὸν ἰόντα.
 Ἥλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίνεταί ὥρη,
 ἡέριοι τότε δὴ βα κακὰ Διὸς αἶσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 65 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγεήσιν.
 Ὅρρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἰόντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
 60 Ἐξ δ' ἀφ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλον· οἳ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιελίσσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρις ἑκαστον εἶσαι,
 οἳ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὥρ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοιαπὶ θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ἡμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ὠξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρησαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δαίσαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προεῤῥύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἶε
 75 καίμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἡμέθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλεαξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμεν ὁλοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέσθμεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο βοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοις τε πασσάμεθ' ἤδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγνων ἐτάρους προΐεν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἀνδρὰ δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσας,
 90 οἳ τινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἳ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδοντ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγνων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκῃ,
 νηυσὶ δ' ἐν γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους καλόμεν ἑρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 Οἳ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones aereis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et angebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 perire : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæc quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsas
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continentem.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigeant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus aestusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheria.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciocitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerant lotum gustandum :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursus volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἱκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες θανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήρστα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἀμπέλαι, αἵτε φέρουσιν
 ὄϊνον ἐριστάφυλον, καὶ σπῖν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παῖδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲς λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλῆεσσ'· ἐν δ' αἵγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 ἀγριαί· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ἑλὴν
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἥγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χερσεύει, βόσκει δὲ τε μηκάδας αἵγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεςσι νέες πάρα μιλτοπάριοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελείων ἕκαστα,
 ἄσπε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκευόμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὥσι θάλασσαν
 130 οἳ κέ σπιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γέ, φέροι δὲ κεν ὄρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλδς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἀμπέλαι εἴεν.
 Ἐν δ' ἄρσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὄρας ἀμύρην· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἐν οὐ χρεῶ πεισματὸς ἔστιν,
 οὔτ' εὐνὰς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι ἀνάσαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μέναι χρόνον, εἰς ὅκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσωνι ἄηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπέλους· περὶ δ' αἰγείροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλόμεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναῖην· οὐδὲ προύφαινε· ἰδέσθαι·
 ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανὸν προῦφαινε· κατεῖχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνὸ οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐδ' κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰκίζομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθελομένῃσι πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνθα δ' ἀποδρῖξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἰδινέμεσθα κατ' αὐτήν.
 ὤρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἵγας ὄρεσκόφους, ἵνα δειπνήσιαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα χαμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρήα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superborum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcce sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvīs, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsis vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumerae nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.
 Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.
 Non enim Cyclopibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsæ et insulam bene-habitatam elaborarent.
 Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris canī ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fuit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.
 Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.
 Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;

nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes exspectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.
 Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.
 Continuo incurvos arcus et hastas longie-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βαλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μανοικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 180 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἔμοι δὲ δέκ' ἔξελον οἶον.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πως νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γάρ ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἕκαστοι
 185 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ἰόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τὲ φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βῆγμινι θαλάσσης.
 190 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μέμνετ', ἔμοι ἐρήτρης ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἐτάροισιν
 195 ἔλθων τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 ἦ ῥ' οἳ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκλείευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβάλλειν ἀνὰ τα πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 180 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἑλὰ τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἰόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἰσχατιῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 βῆλιν, δάφνησι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷός τε καὶ αἶγες ἱάυεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 βῆλῃ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν,
 μακροῖσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν βυφικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαιε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπύπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 190 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀθεμίστια ἦδη.
 Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔφκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥέω ὕληντι
 βῆλῳ δρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήτρης ἐταίρους
 αὐτοῦ πᾶρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρέας ἐτάρων δυσκαίδεα· ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναῖκι
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν Ἀλσεὶ δεινὸρ ἦεντι
 Φοῖβος Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἐπὶ τὰ λάντα·
 δῶκε δὲ μοι χρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι δώδεκα πᾶσιν ἀφύσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
 ἡεῖθ' ὁμῶων οὐδ' ἀμειπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλῃ ταμείῃ τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἃν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἰκοσι μέτρα
 210 χεῖρ' ὀδμή· ὁδμή δ' ἀπὸ χρητῆρος ὀδῶδει,
 θεσσασίῃ· τότε ἂν οὐτὸ ἀπορχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem.
 Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque
 autem] novem sortito-contigere capræ; mihi vero decem elegi
 soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum,
 sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum
 dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum ru-
 brum.] sed inerat: multum enim in amphoris singuli
 hausimus, Ciconum sacro oppido capto.
 Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant,
 fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et ca-
 prarum.] Quando autem sol occidit et tenebræ supervenere,
 tunc vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione instituta inter omnes dixi:
 Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii;
 at ego cum navique mea et meis sociis
 profectus, hos homines explorabo, quinam sint:
 utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī,
 an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.
 Sic fatus, navem conscendi; jussique socios
 ipsosque consedere, et retinacula solvere.
 Hi vero continuo incendebant, et in transtris consedere;
 ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat,
 ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare,
 excelsam, lauris contextam: ibi vero multa
 pecora, ovesque et capræ stabulabantur; circum autem caula
 excelsa edificata-erat excisis lapidibus,
 procerisque pinis, et quercubus alte-omantibus.
 Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora
 solus pascebat procul; neque cum aliis
 versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.
 Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat
 homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso
 excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.
 Tum vero ceteros jussi dilectos socios
 illic apud navemque manere, et navem custodire:
 at ego, electis sociorum duodecim optimis,
 ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini,
 dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthæi filius,
 sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur;
 quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore,
 reverentes: habitabat enim in luco arborifero
 Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona:
 auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta;
 dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde
 vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustam,
 suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud
 norat famulorum, neque ancillarum in domo,
 sed ipseque uxorque cara, promaque una sola.
 Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum,
 unum poculum qui-impleverat, aque ad viginti mensuras
 infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat,
 divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκήν μέγαν· ἐν δὲ καὶ θία
 κωρύκῃ· αὐτίκα γάρ μοι ὅστω το θυμὸς ἀγήνωρ
 215 ἄνδρ' ἐπελεύσασθαι, μεγάλην ἐπαιέμενον ἀλκήν,
 ἀγρίον, οὔτε δίκας εὖ εἰδόντα οὔτε θέμιστας. [δὸν
 Καρπαλλίμῳ δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἐν-
 εῦρομεν, ἀλλ' ἐνόμεισε νομὸν κάτω πτόνα μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, στείνοντο δὲ σῆχοι
 220 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἰάναι· πάλιν αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλλίμῳ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ὄρω· αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δότῃ·
 230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντας ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἐνδον
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δαΐσαντας ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ θγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πτόνα μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἀρνειοὺς τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφός· αἵρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τότε δύω καὶ εἴκοσ' ἀμαξαι
 ἱσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 τόσσην ἡλίδεον πέτρην ἐπέθηκε θυρήφιν.
 Ἐξόχμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηχανάας αἴγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἑκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὅφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰςιδεν, εἰρτο δ' ἡμέας·
 Ὡ ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν κλειῖθ' ὕγρα κλειυθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μασιδίως ἀλάλθησε,
 οἳά τε λῆϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλδύνται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;
 Ὡς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φόβῳ· τε βαρὺν, αὐτὸν τε πείλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οἰκαδὲ ἰέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κλειυθα
 ἤλθομεν· οὗτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὀπουράνιον κλέος ἐστίν,
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam vicia] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,] virum superventurum, ingenti præditum robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec legem.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora. Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem stabula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et ætate medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem aëro vasa omnia,] mulcraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im mulgebat.] Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem hædosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat soclis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-coenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: nos vero perterriti diffugimus in recessum antri. At ille in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit fortis, arietesque, hircosque, profundam extra caulam. Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio. Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia] faciens rite, et fœtum submisit singulis. Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum repositus: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sument, et sibi ad-coenam foret. Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam prædones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim confractum est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere. Viros autem Atrides Agamemnonis nos-proflitemur esse, cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κτηανόμενοι τὰ σὰ γούνα
 ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἢ καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδέιο, φέριστα, θεούς· ἰκέται τέ τοί εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱεσάων τε ξείνων τε,
 ξείνιος, θες ξείνοισιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπίος εἰς, ὧ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰληλουθας,
 θες με θεούς κέλειαι ἢ δειδύμεν ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειτὴ πολλὸν φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἐχθος ἀλευάμενος περιδοίμην
 οὔτε στυγρὸν ἑτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με καλεῖται.

Ἄλλα μοι εἰφ', ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἢ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἢ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαείω.

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλά μιν ἀψοβρόν προσέειπεν δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 285 ἀκρὴν προσπελάσας· ἀνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὀλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·
 σὺν δὲ δύο μάργας ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 290 κόπτει· ἐκ δ' ἐγρέφαλος χμαδῆς ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
 Τοὺς δὲ διαμελίσσιν ταμῶν ὀπιλίσσαστο δόρπον·
 ἥσθιε δ' ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπὸλειπεν
 ἑλκῆατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόνεσσι.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέτομεν Διὶ χεῖρας,
 295 στέγῃα ἔργ' ὀρώωντες· ἀμυχανίη δ' ἔχε θυμόν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσαστο νηδύν,
 ἀνδρόμεα κρεῖ· ἔδων καὶ ἐπ' ἀκρῇτον γάλα πίπων,
 καῖτ' ἔντοσθ' ἀντροῖο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,
 300 ἄσπον ἰὼν, ξίφος δ' ἐν ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὀλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὀβριμον, ὃν προσέθηκεν.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμέναμεν Ἡῷ διαν.

Ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὅπ' ἐμβρυον ἤκεν ἐκάστη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσει πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάργας ὀπιλίσσαστο δειπνον.
 Δειπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 βηθιδίως ἀφελὼν θυραὸν μέγαν· αὐτὰρ ἐπειτα
 ἀψ' ἐπέθηκε, ὥς τε φαρέτρῃ πῦμ' ἐπιθεῖη.

315 Πολλῇ δὲ βοίῳ πρὸς ὄρος τρέπτε πίονα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γὰρ ἐκεῖτο μέγα ῥόταλον παρὰ σπηῷ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitum mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :
 Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem regidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.
 Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terrae,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinquebat
 intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero fientes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.
 Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper meram lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos periissemus saeva morte :
 non enim potuissamus ab-ostio excelsio
 manibus amovere saxum grave, quod admoverat.

Ita tum quidem ingemiscentes exspectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et solum submitis singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.
 Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.
 Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profundo-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.
 Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.
 Cyclopi enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρῶν, ἐλαίνων· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅρα φοροῆ
 αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσκόμεν εἰσρόωντες,
 ὅσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπεράα μέγα λαίτμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰσράσασθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρῆνχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 330 ἥ βα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλη· ἦλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλῶνθαι ἄνωγον,
 ὅστις τοιμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
 τριψαί· ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κ' καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 ἑσπάρεις, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
 Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλιτρίχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλασε πόνομα μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λαίπεθ' βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι δισάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκα θυρεὸν μέγαν ὕψος' ἀείρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμδρουον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ δ' ἔργα,
 σὺν δ' ὅγε αὐτὲ δύο μάρψας ἐπιλάσσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
 κισσύδιον μετὰ χειρὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τῇ, πῆς οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα·
 ὄφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκεύθει
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιδοῖν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
 350 οἴκαδε πέμψσεις· σὺ δὲ μαινέαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σχετλίε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὑστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ σὺ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὖτις·

355 Δὸς μοι ἔτι πρόφρων καὶ μοι τῶν οὔνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὅ κ' σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρεϊ ξείδιωρος ἄρουρα
 οἶνον ἔριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίης καὶ νύκταρος ἐστὶν ἀπορρώξ.

360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδωκα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀπραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσοι προσηύδων μελιχίοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερῶ· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
 Οὔτις ἐμοίγ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κυχλήσουσιν
 μήτηρ ἢ δὲ πατήρ ἢ δ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκα ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
 Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δὲ τοι ξεινήϊον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πῖσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδογμῶσας παχὺν αὐχένα· καδ δὲ μιν ὕπνος
 ῥῆι πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitate nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente. Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.

Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluisssem ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vesperinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jussisset. Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedenaque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et fortum submisit singulis. Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quendam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et exhibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas. Etenim Cyclopiibus fert alma terra vinum in-magnis-avis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is exhibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interrogas me nomen inclytum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es. Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttare vero erumpebat vinum,

φωμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' ὁ ἔρυστο οἶνοθαρείων.
 378 Καὶ τότε ἔγῳ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἴως θερμαίνοντο· ἔπεισά τε πάντας ἑταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, χλωρὸς περ ἐὼν, διαφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγῳν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅξιν ἐπ' ἀκρῷ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνῆρ
 385 τρυπάνῃ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσελεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρίηκα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιβόρεε θερμὸν ἐόντα.
 Πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἶσεν αὐτμῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ βίλαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκεν μέγαν τῆ σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὴ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σίλ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὦμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δαίσαντες ἀπεσύμεθ'· Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἀλῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυνεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὥκεον ἐν σπήεσσι δι' ἀκριας ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βόης αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰσταμένοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅτι ἔ κήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐδόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοὺς ἄμμε τίθησθαι;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηφι; [μος·
 Τούδ' αὐτ' ἐξ ἀντροῦ προσέφη κρατερὸς Πολύφ-
 ῳ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπειτα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλῳ ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σύγ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἐφαν ἀπιόντες ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὥς νομι' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μή τις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων δδύνῃσιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τίνα που μετ' ἔσειο λάβοι στεγίχοντα θύραζε·
 οἴσω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνον,
 ὥστε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 425 Ἄρσενες διες ἦσαν εὐτρεφεῖς, δασύμαλλοι,
 ἀκαλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀέκων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-grava-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbiique omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subvertitus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alii autem infra torquent iero
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo sedatum sanguine multo
 illum quidem deinde abjecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclopes magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an metuis ne quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polypheme-
 mus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio considerabat, manibus extensis,
 si quem forte inter ovesprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcricque, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεψι αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρω ἐκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἐταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἑκάστον φῶτ' ὀδὲς φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊδς γὰρ ἔην, μήλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῦτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθαι
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενέχοντες ἐμείναμεν ἦῴ διαν.
 Ἥμος δ' ἥριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμελλον ἀνήμελκτοι περὶ σπηλούς·
 440 οὐβάτα γὰρ σφαραγεῦντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων ὄϊων ἐπαμαίετο νῦτα
 ὀρθῶν ἐσταῶτων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὅτ' εἰροπόκων ὄϊων στέρνοισι δέδεντο.
 Ὑστάτος ἄρνεϊδς μήλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λάχῳ στεινόμενος καὶ ἔμοι, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρίε πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
 ὑστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳν,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιδάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺ γ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας ὄϊων,
 455 Οὔτις, ὃν οὔπω φημί πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 Εἰ δὲ ὁμοφρονέεις ποτιφρονήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ καῖνος ἐμὸν μένος ἡλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγχείφαλός γε διὰ σπέος ἑλλυδὶς ἑλλή
 θεινομένου βαίειτο πρὸς οὔδει· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείλους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμην, ὀπλέουσα δ' ἐταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἰκόμεθ'· ἀσπάσοι δὲ φίλοις ἐτάροις φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενέχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἴω, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίνειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλιτριχα μῆλα
 470 πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄμυρόν ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλησὶ καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν θλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἔγῳ Κύκλωπα προσηύδων κερτομοῖσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμέλλες ἀνάκτιδς ἀνδρὸς ἐταί-
 ἔδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέ γ' ἐμέλλε κυχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄζω σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθόμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μέλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum tra-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : aique ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 huius tergo arrepto, villosam sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roscia-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gavisus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exhibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pasceres teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : nam tu domini
 oculum desideras? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosiis sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque flores,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam hoc illuc
 eliso spargeretur ad solum; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caui,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes
 At ego non sinebam, sed superciliis innoebam uncinique,
 ne-flerent; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam
 Illi vero statim incendebant, et in transstris consedere;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni;

καὶ δ' ἔβαλε προπάρουθε νειὸς κυανοπρώροιο.
[ταυτὸν ἰδεύησεν δ' οἴητον ἄκρον ἱκέσθαι.]
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιρρόδιον φέρε κῆμα,
πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀυτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεια κοντὸν
ὥσα παρέβ'· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκλευσσα
ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν,
κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἔλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἀγρίον ἄνδρα;
ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
αὐτὶς ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ἰδέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἡ αὐδήσαντος ἄκουσεν,
σύν κεν ἀραῖ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
μαρμάρω δακρύοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἦσιν.
ὣς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν κακοητότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθητιῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἰρηταὶ ἀεικαλίην ἀλαωτὴν,
φάσθαι· Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
οὐδὲν Λαέρτῳ, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
ὣς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώξας ἡμεῖβετο μῦθον·
ὦ πόποι, ἡ μάλα δή με παλαιάφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἥς τε μέγας τε,
Τηλεμος Εὐρυμίδης, δὲ μαντοσύνην ἐκέκαστο,
καὶ μαντεύμενος κατεγῆρα Κυκλώπῃσιν·
ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὅπισσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσσεὸς ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλῃν ἐπιειμένον ἀλκήν·
νῦν δὲ μ' ἐὼν ὄλιγος τε καὶ οὔτιδανός καὶ ἀίκυς
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσσατο οἶνω.
Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι παρ' εἵναια θεῶν
πομπὴν τ' ἐτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑνωσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυνάμην
εὖ νιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἴσω·
ὥς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑνωσίχθων.
ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλυθὶ, Ποσειδάων γαίησθε, κυανογαῖτα·
εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
ὅς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἱκέσθαι.
[οὐδὲν Λαέρτῳ, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
Ἄλλ' αἶ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδεῖν καὶ ἱκέσθαι
οἶκον εὐκτιζέμενον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαίαν·
ὥφ' ἐκ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἶκον.

dejecitque ante navem nigra-prora.
[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]
Fluctavit autem mare decidente a petra :
ipsam vero navem statim ad-continenter refluentem ferebat flu-
ctus,] inundatio e mari, adegitque prope terram ut-veniret.
Atque ego manibus sumto prælongo conto
detrusi a litore; sociosque hortatus jussi
incumbere remis, ut malum effugeremus,
capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.
Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,
tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii
blandis verbis me inhibebant aliunde alius :
Improbe, cur vis irritare ferocem virum?
qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem
rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos per-
ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset,
collisisset nostra capita, et navalia ligna,
saxo aspero conjecto; tantum enim jaculatur.
Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,
sed illum rursus allocutus-sum irato animo :
Cyclope, si quis te mortalium hominum
do-oculi interrogaverit fæda cæcitate,
dic, Ulyssem urbium-eversorem excæcasse te,
filium Laertæ, in Ithaca sedes habentem.
Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :
dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.
Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,
Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,
et vaticinans consenescebat inter-Cyclopas;
qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,
manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.
Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam
huc venturum-esse, magno præditum robore;
nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,
oculo privavit, postquam me domuerat vino.
Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,
deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :
hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-
tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam
alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.
Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :
utinam enim ita jam animæque et vitæ te possem
expertem factum mittere in domum Plutonis,
ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.
Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi
supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum :
Audi, Neptune terram-continens, cæruleis-crinibus
si revera tuus sum, patremque te meum profiteris esse,
da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.
[filium Laertæ, in Ithaca domos habens.]
At si ei fatale est amicosque videre et pervenire
ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :
sero male veniat, amissis omnibus sociis,
nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ δγ' ἐξαῦτις πολλὸν μεῖζονα λαῶν αἰείρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας ἐπέειρε δὲ Ἴν' ἀπὲλεθρον.
 Καὶ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώοιο
 540 τυτθὸν, ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 ἕλ' αὖτ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνὸ' ἑλθόντες ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπας γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἶον εὐκνήμιδας ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔροχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει,
 βέξας, μῆρ' ἕκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοῖατο πᾶσαι
 555 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινόμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔγῳν ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτοὺς τ' ἀμβάλλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
 Ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' Ἰναιεν
 Αἰολὸς Ἱπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τείχος
 χάλκεον, ἄρρηκτον· λίσσῃ δ' ἀναδέδρωμε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάρῳ γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρην υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὄνειάτα μυρία κείται·
 10 κνίσθηεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δῶματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exandivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegique-prop-
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi o-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper:
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiæ cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisais, dederunt insuper: eum vero in litore
 Jovi atas-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam: ille vero non-curabat sacri;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bidentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubuimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natali in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiæ, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsi cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et ædes pulcras. [b.
 Menssem vero lotum amice-exciepbat me et exquirebat sing-

15 Ἴδιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν
καὶ μὲν ἐγὼ τῶ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δῶδ' ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεύχε δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοῶς ἐννεώριοι,
20 ἔνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κεῖνον γὰρ ταμῖν ἀνέμων ποίησε Κρόνῳ
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, δν χ' ἐθέλῃσιν.
Νῆτ' δ' ἐν γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαινή,
ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκαν ἀῆναι,
ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.
Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἡδ' ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἐγγὺς ὄντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κακμηῶτα·
αἶετ' γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τι ἄλλω
δῶχ' ἐτάρον, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἀργυρον οἴκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλῃτορος Ἴπποτάδαο·
ὣδε δέ τις εἶπεσεν, ἰδὼν ἐς πλῆσιον ἄλλον·
Ὡ πόποι, ὥς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, στεύων τε πόλιν καὶ γαίαν ἱχεται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμηλία καλὰ
ληίδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν δῶδ' ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλόττη
Αἰόλος· ἀλλ' ἄγε θάσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσους τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσπὶ ἐνεστίν.
Ὡς ἔφασαν· βουλὴ δὲ κακῇ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνέμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγὼ γε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἡὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἐτι ζωοῖσι μετέην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νητ'
κείμεν· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιοι θυέλλῃ
55 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον στενάχοντο δ' ἐταῖροι.
Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ αἰτοῖε τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνυμενον παρὰ ῥ' ἄλγχι καὶ οἴσι τέκασιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·
Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραι δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὅρρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.
Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
θάσσάν μ' ἐταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσιν ἐὺπνος

de-Ilo, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero magientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perlimus insipientia.
Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:
Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-estimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emens,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.
Sic dicebant; consiliumque malum vicit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem eripere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
expectectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.
Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suæque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescebant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.
Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

- σθένιος· ἀλλ' ἀέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καταπτόμενος ἐπέσσιν·
 οἱ δ' ἀνεφ' ἐγένοντο· πατήρ δ' ἡμεῖβετο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἀλέγχιστε ζωνόντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθῃται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
 Ὡς εἰπόν· ἀπέπεμπε δόμον βαρέα στενάχοντα.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρατο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἔβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰτὸ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἡπύει εἰσαλάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὄπακούει.
 Ἔνθα κ' εὐπνος ἀνὴρ δοῖδος ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίδατος τετύχηκε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσροδὸς ἐστίν·
 ἐνθ' οἳ εἰσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησάει· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέζετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅος σχέθον ἐξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔσθην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' ὅλον δρώμεν ἀπὸ χθονὸς ἄσσοντα.
 100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πείθεσθαι ἰόντας,
 ὅτινες ἀνέρες εἴεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάαντες λείην δόδον, ἥπερ ἀμαῖαι
 ἀστὺδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρη δὲ ξυμβληντο πρὸ ἀστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃα.
 Ἥ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιρέεθρον
 Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἀστὺ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
 110 ὅστις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφῆς δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 ἔδρον, ὅσῃν τ' ἔρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
 Ἥ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 δν πόσιν, ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δειπνον·
 τῷ δὲ δὴ ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὃ τεύχε βοήν διὰ ἀστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυρίοι, οὐκ ἀνδρῶσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγαντες.
 Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθεῖσι χειρμαδίοισιν
 βάλλον· ἀφορὰ δὲ κακὸς κόναθος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est penes tu
 Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :
 illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :
 Abi ex insula ocyus, pessime viventium.
 Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus-sit beatis.
 Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.
 Sic locutus, dimittebat ex ædibus graviter gementem.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Fatigabatur autem virorum animus a remigatione molesta,
 nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat rediit.
 Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastorem
 inelamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.
 Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,
 unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pascens ;]
 prope enim ibi noctisque et diei sunt vitæ.
 Ibi postquam ad portum inclitum veneramus, circa quem
 tra] excelsa est, continenter utrinque,
 litoraque prominentia e-regione sibi-invicem
 in ostio procurunt ; angustus vero introitus est :
 ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurras.
 Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant
 propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum traqui-
 litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,
 illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :
 constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.
 Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,
 fumum autem solum videbamus a terra exurgentem.
 Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes
 quinam viri essent im hac terra panem vescentes ;
 viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.
 Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua planstra
 ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.
 Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,
 filia eximiae Læstrygonis Antiphætæ.
 Hæc quidem ad fontem descendeat pulcre-fluentem
 Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;
 illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,
 quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.
 Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.
 Hi autem postquam ingressi-sunt inclitæ ædes, mulierem
 invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.
 Hæc autem continuo e foro vocabat inclitum Antiphætæ,
 suum maritum, qui sane illis molitius-est sævum exitium.
 Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi coenam :
 alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.
 Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes
 vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,
 innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.
 Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis
 jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus est

ἀνδρῶν τ' ἄλλυμένων νηῶν δ' ἅμα ἀγρυμνάνων·
 ἰχθυς δ' ὧς πεύροντες ἀτεπεία δαίτα φέροντο.
 25 Ὀφρ' οἱ τοὺς δλεκον λιμένος πολυθενέος ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματος ἔκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κόπης, ἵν' ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
 30 Οἱ δ' ἄλα πάντες ἀνέβριψαν, δαίσαντες δλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφίας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ἔλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἵπτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δλέσαντες ἐταίρους.
 35 Αἰαΐνη δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἐναϊεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασσιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασιμιβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 40 Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἑκδάντες δύο τ' ἡμᾶτα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμᾶτ' τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 45 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἔλων καὶ φάσγανον ὄξυ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοσπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰέσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης.
 50 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλιν.
 Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἔλθειν ἥδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθρα καπνόν.
 Ὡδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἔλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 55 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν δλοφύρατο, μούνον ἐόντα,
 βς βὰ μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 60 πτόμενος δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος Ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀνυσσιν μέσα νῶτα
 πληῖα· τὸ δ' ἀντικρὶ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καδ' ὅτε σ' ἐπείσ' ἐν κινήσει μακίων, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 65 ἐρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶας· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπᾶς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, εὐστρεφὲς ἀμροτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδθησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 70 ἔρχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ ὀπίσκει ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεῖρ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Κὰδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νῆος ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχλοῖς ἐπέσσει παρασταδὸν ἀνδρά ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ που καταδυσόμεθ', ἀγνύμενοι περ,
 75 εἰς Αἶδα δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπὶ λθῆ.
 Ἄλλ' ἀγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ τοῖς βῶσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscidi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussu
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confertæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-ro-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hostile æreum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic recinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellus erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavique socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflictī licet,
 in Plutonis sedes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέσσι πίθοντο·
 ἐκ δὲ καλυνόμενοι παρὰ θιν' ἄλως ἀτρυγέτοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μέγα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νυψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρυγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδωδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγνων ἀγορῇν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἕϊπον·
 Κέλκυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζῶφος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
 οὐδ' ὅπη ἥλιος φασγάνοις εἰσ' ὑπὸ γαίαν,
 οὐδ' ὅπη ἀνέειται· ἀλλὰ φραζώμεθα θῆσσον,
 εἴ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
 195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπειρίτος ἐστεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτω
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροφάγοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμηδας ἑταίρους
 ἡρῶμεν, ἄρχον δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ἰώκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχος.
 Βῆ δ' ἰάναι, ἅμα τῶν δῶα καὶ εἰκος' ἑταῖροι
 κλαίοντες κατὰ δ' ἅμμε λίτον γούωντας ὀπισθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισσέπτω ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέβλεψεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἷγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγῃ
 215 οὐρῆσιν μάκρῃσι περισσαινόντας ἀνέστησαν.
 Ὡς δ' ἐτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μελιγμματα θυμοῦ·
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεῆς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἔνδον ἀκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεῶων
 λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγαθὰ ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν δοιδάει — δάπεδον δ' ἔσταν ἀμφιμέμικεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φεγγώμεθα θῆσσον.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἥ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς

recordemur escæ, neu vexemur famæ.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt:
 abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
 admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
 Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
 manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* viam
 dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione facta inter omnes dixi:

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii:
 o amici: neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
 neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terra,
 neque ubi resurgit; sed consulamus ocyus,
 si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo
 Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit:
 ipsa vero humilis jacet: fumum autem in medio
 conspicuimus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi: illis vero confractum-est carum cor,
 recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
 Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes:
 at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
 numerabam, ducemque utrique præbui:
 alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
 deo-similis.] Sortes autem in galea aërea concutiebamur cele-
 ster;] exsilii vero sors magnanimi Eurylochi.
 Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
 flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.
 Invenērunt autem in convallibus structas ædes Circes
 politis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
 quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
 Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
 caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntes
 adulantur; semper enim fert delinimenta animi:
 sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
 adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis:

Circe autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
 telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
 subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
 His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum
 qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-veneranda

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
 pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
 sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit: illi vero compellabant vocantes.
 Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρέησιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιστα καὶ μέλι χλωρόν
 οἶνον Πραμνέω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτω
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθόλοιο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκεν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ.
 Οἱ δὲ σὺν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τοι πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιευνάδες αἰὲν ἐδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μελαιναν,
 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄχει μεγάλῳ βεδολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφιν πῖμπλαντο, γόνος δ' ὀϊστο τομώος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἑξέροντες,
 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν θλεθρον·
 Ἥομεν, ὥς ἐκείλευε ἀνὰ θρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεύ·
 εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ.
 [ἔστοισιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἰστὸν ἐποιοχόμενην λίγ' αἰδεῖν,
 ἥ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἢ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊε φαεινὰς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρέησιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἄμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 ἐξέφανε· θῆρον δὲ κατήμενος ἰσκαπτίζων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκειον· ἀμφὶ δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτῇν δδὼν ἠγῆσασθαι.
 Αὐτὰρ δ' ἄμ' ἀποτρέψαι λαβὼν ἔλλισσέτο γούνοιν·
 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπια πτερόεντα προσυῖδα·]
 Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οῖδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσειαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξειε σὺν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖςδεσι θῆσσον
 φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίτῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνῆϊον ἠδὲ θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
 Κίρκης ἔσεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νηνίην ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτην, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη·
 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀκριας ἔρχεαι οἶος,
 χώρου ἀϊδρις ἑών· ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥς τε σῦες, πυμνίους κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἢ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina pernicioso, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corai,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, sletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas aedes pulcras.
 [politiss lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quemquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inbasitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἢ δὲ σωῶσω·
 τῇ, τὸδε φάρμακον ἑσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχευ, δ' εἰν τοι κρατὸς ἀλάλῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἑρέω ὀλοφώϊα δῖνεα Κίρκης.
 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτην·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔδσει
 φάρμακον ἑσθλὸν, δ' τοι δώσω· ἑρέω δὲ ἕκαστα.
 Ὅπποτ' ἔσθ' ἐλθὼν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει βράδην,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 295 Κίρκῃ ἐπαίξει, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ δέ σ' ὑποδδείσασα καλῆσεται εὐνήθῃναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὅρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομίσσῃ·
 ἀλλὰ κλέεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 300 μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μελάν ἴσκα, γάλακτι δὲ εἰκλον ἄνθος·
 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέθῃ πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἄν' ὀλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεὰς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἦ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαινὰς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀσχαλῆμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνῳ ἀργυροῦλοι,
 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσῶν δέπα, ὅρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἐβέλξε,
 βράδην πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 320 Ἐρχοο νῦν συμφόδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἑταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδράμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆς;
 θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔ τι πῶν τάδε φάρμακ' ἐβέλχθης.
 Οὐδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὅς κε πῆγ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρχος ὀδόντων.
 [Σοὶ δὲ τίς ἐν στήθεσιν ἀσκήλητος νόος ἐστίν.]
 330 Ἦ σὺγ' Ὀδυσσεὺς ἐσσι πολύτροπος, ὅντι μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἀνέσσεσθαι χρυσόβραπις Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιδείομεν, ὅρα μίγνente
 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίοιμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κελῇ σοι ἦπιον εἶναι;
 ἦ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάρουσιν ἑταίρους·

ipsum reditutum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad sedes Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam perniciosæ consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamin
 in-escam :] sed neque sic incantare te poterit ; non enim sicut
 medicamen eximium, quod tibi dabo ; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruæ, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum ;
 ibi tu nequamquam deinde recusa dese cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnam jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud ;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.
 Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore ;
 Moly vero ipsam vocant dii : difficileque est effossa
 viris utique mortalibus ; dii autem omnia possunt.
 Mercurius quidem deinde discessit ad magnam Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi ; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcra-comis :
 ibi stans clamavi ; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo
 ut biberem ;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ehiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percussærat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irruí, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit et prehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis es unde es hominum ? ubi tibi urbs atque parentes ?
 stupor me tenet, quod nentiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-ais. [Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium. [Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone ; nos vero deinde
 lectum nostrum concedamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.
 Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse ?
 quæ mihi suæ quidem reddidisti in sedibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνόθ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύει
 340 ἐς θάλαμὸν τ' ἵναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῆς;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον δόσσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κάτα δρήσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' ἀλσέων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἄλαδε προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθ' ἑσπερθ', ὑπένεργε δὲ λίθ' ὑπέβαλλον·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάρειθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· λαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λὸ' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἔην·
 [χέρι δὲ δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέθοις,
 370 νύφασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔζει ἴσος ἀναΐδωρ,
 θυμὸν ἔδωκ, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶσαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δειδίμεν· ἥδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πτεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῶσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 βῆδον ἔχουσα· ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέφυγε συφεῖοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσέειπεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubet
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?

Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluvii, qui in mare profiunt.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido æthno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lenamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebele,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis apposis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebar alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sis, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-ædes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebatur unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἰψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὰ καλλίονες καὶ μελζονες ἐισοράσθαι.
 Ἐγώσσαν δέ ρε κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἑκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στήσα προσήδα διὰ θεάων·
 Διογενὲς Δαρτετιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἰψ' ἵναι καὶ ἀγεῖν ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἢν δ' ἵναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ βοῇ ἐρίφρας ἐταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀγραιβοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγελαιάς,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σῆχοι
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμιν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖς Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἔχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων καταλεξὼν ὀλεθρον.
 Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρυνέσθ', ἵνα μοι ἄμα πάντες ἐπησθε,
 ὅφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροὺς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηγεανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἔμοις ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοὶ, πόσ' ἔμιν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐ λύκους ποιήσεται ἢ λέοντας·
 ὃ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μεμνήριζα,
 σπασσάμενος τανύχκης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδὰρδε πελάσσαι,
 καὶ πῆψ' περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλά μ' ἐταῖροι
 μελιχλοὶς ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defuebant, quos ante produxerat medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe; viri vero statim facti-sunt juniores, quam antea fuerant, et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeruntque in manibus unusquisque.] Omnes autem gratius subitit fletus; circumque domus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa. Eaue me prope stans-allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysae, vade nunc ad navem celerem et litus maris : navem quidem omnium-primum subducite in-terram, possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia : ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus-est animus generosus. Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris : inveni deinde apud navem celerem dilectos socios, miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas derudentes. Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armatales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturant, omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis, lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti : et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur, ac si in Ithacam venissemus, patriam terram ; sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis : navem quidem omnium-primum subducamus in-terram, possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia : vos vero properate, ut me una omnes sequamini, quo videatis socios sacris in aedibus Circes, bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt; Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios : [et ipsos compellans verbis alatis allocutus-est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista, Circes ad aedes descensuri? quae cunctos aut sues, aut lupos reddet, aut leones; qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate. Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt nostri socii, unaque hic audax comitatus-est Ulysae : hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi, stricto longo gladio, crasso a femore, illo ei abscisum caput ad-solum dejicere, etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii blandia verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes, hic apud navemque manere, et navem custodire : nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Ὀὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπειτ' ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιππὴν.

Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
450 ἐνδυκῶς λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπειτ' ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἦ δέ μευ ἄγχι στήσα προσήυδα δια θεάων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθει· ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅτ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσῳ.

460 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσέκων αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβετε,
οἷον ὅτε πρώτιστόν εἰλείπετε πατρίδα γαῖαν
τρηχίης Ἰθάκῃς· νῦν δ' ἀσχελεές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποθ' ὁμῖν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἔπειτ' ἄλλα πολλὰ πέποσθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἦνθα μὲν ἡματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,

470 [μηνῶν φθινόκτων, περὶ δ' ἡματα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκχαλέσαντες ἔφην ἐρήϊρες ἑταῖροι·

Δαιμόνι', ἦδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἵης
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς εὐφρόφον καὶ σπὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

475 [Ὡς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
ἡμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρον σκιοέενα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκῃς ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἑλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Ὡ Κίρκη, τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης,
οἶκαδὲ πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἦδη,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ὡς ἔφραμην· ἡ δ' αὖτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἄεκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνεται οἶκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον δδόν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀἰδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο,
μάντιος Ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

495 ὅπως πεπνύσθαι τοὶ δὲ σκιά ἀΐσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρεν φάος ἡέλιου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαῖον τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus est
sed sequebatur; veritus est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde eis lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.

Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.

Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] anknus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consensu perpulcor lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abcessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc invitae meae manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinae,
animam-consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut-umbrarum volitant.

Sic dixit: at mihi confractum est carum cor:
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.

Ac postquam flendoque volutandoque satiatius-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ἦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὀδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶων
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ·
 605 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὶ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστάκ' λευκὰ πετάσσας
 ἦσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέας φέρησιν.
 Ἄλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τὴ λάχεια καὶ ἄλσασα Περσεφονείης,
 610 μακραὶ τ' αἰγέριροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίσκαρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἵναί δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τὴν ῥέουσιν
 Κώκυτος θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ·
 615 πέτρῃ τὴν ζύνεσις τὴν δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
 ἐνθα δ' ἐπειθ', ἦρος, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον δρύξαι, ὅσον τὴ πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῇν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 620 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ καλύψειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμενῆνὰ κάρηνα,
 ἔλθων εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῶν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπληστέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερυσέμεν οἶον,
 625 παμμελάν', ὅς μ' ἡλοισι μεταπρέπει βιμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 ἐνθ' οἶν ἀρνέων ῥέξειν ὀθλὴν τὴ μελαίναν,
 εἰς Ἐρεβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι,
 ἔμμενος ποταμοῖο βοῶν· ἐνθα δὲ πολλὰ
 630 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκῶν κατατρεφνέων.
 Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειραντας κατακτεῖναι, ἐπειῶσθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἱφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
 635 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἦσθαι, μηδὲ εἰν νεκῶν ἀμενῆνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον μιν πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμα λαῶν,
 ὅς κέν ποι εἴπῃσιν ὀδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 640 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλθεν Ἥώς.
 Ἀμφὶ δὲ με χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσεν·
 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱζυῖ
 645 καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ἄνθρωπον ἐταίρου
 μειλχιόεις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαον·
 Μῆκετι νῦν εὐδοντες ἀντιτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐτέφραδε πότνια Κίρκη.
 650 Ὡς ἐφάμην· τῷσιν δ' ἐπέπλετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λήν
 δαίμων ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀνηρώς,
 ὅς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam huius itineris dux-erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima domus

generosissime Laertiade, sollers Ulyse,

minime tibi ducis desiderium apud navem curae-est :

malo autem erecto, et velis albis expansis,

sede : illam vero tibi flatus Boreae feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossurae-aptum et luci Proserpinæ,

excelsaeque populi, et salices frugiperdae :

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus.

ipse vero in Plutonis eas domum aqualidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluant

Cocytusque, qui Stygis aquae est rivus;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum mulso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex-precare manium inaniam capita, vota

ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quae sit optima

te sacrificaturum in aedibus, pyramque impleturum rebe-

bonis :] Tiresiae vero seorsum arietem sacrificaturum ad-

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum

ibi ovem marem sacrificata, feminamque nigram,

ad Erebum versos; ipse vero seorsum aversus-esto,

contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multas

animas accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quae jam jaceant maculate saevo aere,

excorias comburere, vota-que facere diis,

praepotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam scio-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux popolorum-

qui tibi dicat iter et mensuras viae,

reditumque, ut per pontum prodiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero laeamque tunicamque vestimenta induit :

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis

pulcram, aeream; capitique imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectus hortabar socios,

blandis verbis, astans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum;

sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-socis, sacris in aedibus Circae,

ψύχεος ἱμείων, καταλέχτο οἶνοβαρύνων·
κινυμένων δ' ἐτέρων θυμαδὸν καὶ δοῦπον ἀκούσας
ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
ἀψοβρόν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
ἀστραγάλων ἔαγε, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατήλθεν.

Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον εἶπον·
Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
εἰς Ἀἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γῶν τιλλοντό τε χαίτας.
Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
ᾔομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
ἀρνεῖον κατέθηκεν δῖν θηλύν τε μελαιναν,
βρεία παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα καθήλομεν ἡδὲ θάλασσαν,
νῆα μὲν ἄρ' ἀμπερωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἕλα διαν,
ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
ἔκμενον οὔρον ἴει πλησίον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσεσα.

Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα

ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυδερνήτης τ' Ἴθυσεν.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνώντο τε πᾶσαι ἀγυαί.

Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἔικνε βαθυβύβρου Ώκεανοῖο.

Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
ἧρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι οὐδὲ ποτ' αὐτοῦς
Ἥλιος φαίθων καταδέχεται ἀκτίνεσσιν,
οὐδ' ὅπότε ἂν σταίχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
οὐδ' ὅτε ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραπῆται·
ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὐτὴ παρὰ ῥόον Ώκεανοῖο
ᾔομεν, ὅρρ' ἐς χῶρον ἀρικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.

Ἐνθ' ἱερῆϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δὲξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
βόθρον ὄρου', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῖν χεομένην πᾶσιν νεκυέσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
repente exallit, et oblitus est mente sua
retrosum descendere, accedens ad scalam longam;
sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinas ,
animam consulturis Thebani Tiresiae.

Sic dixi : illis vero contractum est eorum cor :
desidentesque illic fiebant, vellebantque capillos.
Verum enim non ullus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
interea profecta Circe ad navem nigram
masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
malumque imposuimus et vela navi nigræ ;
atque inde pecudes summas induximus ; atque etiam ipsi
inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
Nos autem armamentis singulis instructis per navem
sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
Ibi autem Cimmericorum est virorum populusque civitasque ,
qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
Sol lucidus aspicit radiis ,
nec quando vadit ad cœlum stelliferum ,
nec quando rursus in terram de cœlo devertitur :
sed nox perniciosa intenditur miseris mortalibus.
Navem quidem illuc profecti appellimus ; sed pecudes
extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedeæ Eurylochusque
tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus ,

πρῶτα μελικρήταρ, μετέπειτα δὲ ῥδέϊ ὄλωρ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλοιτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦμην νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔθων εἰς Ἰθάκην στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροις πυρὴν τ' ἐμπλησμένον ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερυσμένον ὀλω,
 παμμελὴν, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπαὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλισσάμην, τὰ δὲ μήλα λαδὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα καλαινερέε· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὅπερ Ἑρέβους νεκῶν κατατεθνητώων.
 [νύμφαι τ' ἡῖθεοί τε παλὺτέλῃοι τε γέροντες,
 παρθενικά τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμεινοι χαλκῆρσιν ἐγγεῖνσιν,
 ἄνδρες Ἀρηίφατοι, βεβρωτῶμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε· ἐπεὶ ἑτάροισιν ἐποτρύνεα ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλῶν,
 δειράντας κατακείαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἦμην, οὐδ' εἰων νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπηνόρος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐροδείης·
 σώμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ καταλείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπηνόρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῆφον ἡρόεντα;
 ἔφθης πεζὸς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάρμην· ὃ δὲ μ' οἰμώξας ἡμελίζετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
 ἄσπε μὲν δαίμονος αἵσα κακῆ καὶ ἀθέσφατος αἴνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλεγμένος οὐκ ἐνόησα
 ἀφορβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσον· ἐκ δὲ μοι αὐχλὴν
 65 ἀστραγάλων ἑάγῃ, ψυχὴ δ' Ἀΐδοσδε κατήλθεν.
 Νῦν δὲ σε τῶν ὀπιθεν γονάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μούνον ἐνὶ μεγάροις ἐλείπεσ·
 οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Αἴδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἀναξ, κέλομαι μνησασθαι ἡμεῖο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἄθαπτον, ἰὼν ὀπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεὶς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἄσσα μοῖ ἐστιν,
 75 στήμά τέ μοι χεῖραι πολιτῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοιςιν πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, votum
 me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ si t' optima
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus
 Tiresiæ vero me seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, coelibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum la-
 bentes;] multi quoque vulnerati æratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulant aliumde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quas jam jacebant mactatæ sævo ære,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinae:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefectum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obcuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondens sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post te (domi) reliquisti, oro, ne
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutriti parv-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æeam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefectum, insepultum, profectus pone relinquis,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumulumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicias, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perfice, fugeque in tumulo remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὧς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
ῥηθεῖ· ἐγὼ μὲν ἀνέυθευ ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω,ν
εἶδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖς,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἦλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὧς εἰὼν προτέρην πυκινὸν περ ἄχεύων
αἵματος ἄσπον ζῆμεν, πρὶν Τειρεσίᾳο πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
τίπτε' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίου
ἡλυθες, ὅφρα ἴδῃ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἀπισχε δὲ φάσγανον δέξῃ,
αἵματος ὅφρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ὡς φάτο· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαϊνόν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·

100 Νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ ὅτω
λήσεις Ἑννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὧς κακὰ περπάσχοντες ἵκοισθε,
105 αἰετ' ἐθέλεις σὸν θυμὸν ἐρυκακτεῖν καὶ ἐταίρων,
ὅππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὐρητὲ βόας καὶ ἱρὰ μῆλα
Ἥελίου, ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
καὶ κεν ἔτι εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἵκοισθε·
εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμηάρομ' ὀλεθρον
νῆϊ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρὶός· θῆξῃ δ' ἐν πῆματι οἶκῳ,
ἀνδράς ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν,
μῶμενοι ἀντιθέην Ὀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἦτοι καί νυν γε βίας ἀποτίσσαι ἐλθὼν.

Αὐτὰρ ἐπὶ νηυσὶν ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
κτείνης, ἡ δὲ δολῶ ἡ ἀμφαδὼν ὀξείῃ χαλκῷ,
120 ἔρχεσθαι δὴ ἐπειτα, λαβὼν εὐήρης ἑρετμὸν,
εἰσέειπε τοὺς ἀφίκῃαι, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
ἀνίρες, οὐδέ θ' ἄλῃσσι μαιμῖμένον εἶδον ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήους,
οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.

125 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὅππότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὀδῖτης
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαίδιμῳ ὦμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρης ἑρετμὸν,
130 βέτας ἱερὰ καλά Ποσειδάωνι ἀνακτὶ,
ἀρνεῖναι ταῦτόν τε σῶν τ' ἐπιδῆτορα κάπρον,
οἴκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῶ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyci filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
[Generosissime Laertiade, sollers Ulyse,]
cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut hibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quasvis dulcem, splendide Ulyse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcassi.
Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illæsas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi predico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absument,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto æge,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, euesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

- 136 ἀβληγρὸς μάλα τοῖος εὐεύσεται, ὃς κ' σε πέφνη
γῆρα' ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰρω.
- Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' οὖν ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.
- 140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὀρώω ψυχὴν κατατεθνηυῖα·
ἣ δ' αἰέλουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἔδν υἱὸν
ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
- Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἔοντα. [πεν·
- 145 Ἦς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδόν τοι ἔπος ἔρῳ καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
θνητὰ μὲν κεν ἔξ νεκρῶν κατατεθνηώτων
αἵματος ἄσπον ζμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφθονεῖς, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
- 150 Ἦς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἔπει κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὅρρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πέν αἶμα καλαινεφέες· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα,
ζῶδς ἔών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν δρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐπὼς ἐστὶ περῆσαι
πείζον ἔόντ', ἦν μή τις ἔχη εὐεργέα νῆα.]
- 160 Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆϊ τε καὶ ἑτάροισι, πολλὸν χρόνον; οὐδέ ποῦ ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μήτηρ ἐμὴ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο,
- 165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ ποῦ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ ποῦ ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλᾶμαι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι διῶ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
- 170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτιο;
ἦ δολιχὴ νοῦσος; ἦ Ἄρτεμις ἰσχυραῖρα
οἷς ἀγνοῖος βελέεσσιν ἐποιογμένη κατέπεφνε;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
- 175 ἦ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἥ τίς ἤδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἥ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἦ ἤδη μιν ἔφημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
- 180 Ἦς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λήην κείνη γε μένει τετλησθὶ θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτας τε καὶ ἡμέρας δακρυχεύουσα.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἐκῆλος
- 185 Τηλέμαχος τεμνὴν νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας
δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπῶλον ἀνδρ' ἀλεγύνειν
πάντας γὰρ καλέουσι. Πατήρ δέ σός αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδέ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναί

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.
Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hanc video animam defunctæ ;
illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.
Dic, rex, quo pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicit :
cui vero invidias, ille tibi lætus abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiae regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constanter, donec mater
advenit, eæ bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovi,
et me lugens verbis alatis allocuta est :

Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obcuram,
vividus quum sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;
Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]
Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus sum :
mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,
animam consultarum Thebæi Tiresiae.
Nondum enim prope veni Achaiam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus sum Agamemnonem divinum
Ilium ad insignem bonis equis, ut cum-Trojanis pugnarem.
Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodnam te fatum domuit longam sternentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis gaudens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virovrum alius habeat, me autem non amplius putent redire
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentes
que, utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflicto animo
tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas fundenti.
Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed
quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in agro, neque in urbem devenit: neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὐδεῖσθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεαυλιῦτ' ὅπῳρῃ,
 πάντῃ οἱ κατὰ γούνον ἄλως οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἄχων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄξει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐδοσκοπος Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βιλέεσσιν ἐποιχόμενη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νῦσος ἐπὴλυθεν, ἦτε μάλιστα
 τηχεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξεῖλετο θυμόν·
 ἄλλ' αὖ με σὺς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοροσύνη μελιδία θυμὸν ἀπήνυρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλθειν κατατεθνηυῖς·
 τρὶς μὲν ἐφωρμύθη, ἔλθειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκαλον ἦ καὶ ὄπισθ' ἔπατ'·
 ἐμοὶ δ' ἄχος δέξυ γενέσκειτο κηρόδι μᾶλλον
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 210 Μῆτερ ἐμὴ, τί νύ μοι μέμνεις ἔλθειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντα
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τέταρπώμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὁδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαρίσκει,
 ἄλλ' αὖτις δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κύν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος εἰθομένοιο
 δαμνῆ, ἐπαὶ κα πρῶτα λίτῃ λεύκ' ὅστιά θυμὸς·
 ψυχῇ δ' ἡὺτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φῶαςδε τάχιστα λιλαιέο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπῆσθα γυναικί.
 225 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὥτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηα —
 δσσαὶ ἀριστῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρες·
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα καλαινὸν ἀολλέες ἡγερέοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρόοιμι ἐκίστην·
 230 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύηνκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἰων πῖσειν ἄμα πάσας αἶμα καλαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκίστην
 ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὼ ἰδὼν εὐπατέρειαν,
 ἡ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἡ Ποταμοῦ ἡράσσατ', Ἐνιπῆος δαίωιο,
 ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησιν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκειτο καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' εἰσαίμενος γαιήχορος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχῶϊς ποταμοῦ παραλέετο δινήμενος·

strata et lenae, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servat in domo,
 in pulvere prope focum; vilis vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, florensque anni-tempus,
 undique illi per altiore-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem aget,
 tuum fatum deflens: molesta autem eum insuper senectus
 incessit.] Sic enim et ego perii, et fatum obii:
 nec me quidem in sedibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisa ex-membris tollere-solet animum:
 sed me tuique desiderium, tuique cura, inclyte Ulysee,
 tuaque benignitas usque memorem dulci animo privarunt.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitare
 matris meae animam prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ja-
 bebatur:] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somni,] avolatit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumamplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc inclyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vix mihi, filii mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quum mortui fuerint,
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absument, ubi primam reliquerit alba ossa animus:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende: hæc vero omnia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas luxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inclyta Proserpina),
 quotquot optimatum uxores erant, atque filiae;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optimam videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant; et unaquæque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse;
 dixitque Crethæ se uxorem esse Æolidæ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus fluviorum super terram labitur:
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quam-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostia fluvii ei accubant vorticosi:

πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
 κυρτωθέν κρύφην δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [Ἰῦσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέβης ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφύλλοι εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα καὶ ἰσχυο, μηδ' ὀνομήνης
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἥ δ' ὑποκυσαμένη Πελλίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διδὸς μεγάλῳ γενέσθην
 ἀμροτέρῳ· Πελλίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
 νέεε πολύβρηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἤμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθιάνα δ' ἱππισχάρμην.
 260 Ἦν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διδὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοῖνῃσιν λαῦσαι·
 καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόντα τε Ζήθον τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
 265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῶν περ ἰόντα.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρυῶνος ἀκοῖτιν,
 ἣ β' Ἥρα κλῆα θρασυμέμνονα, θυμολόοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοῖνῃσι Διδὸς μεγάλῳ μιγείσας·
 καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυῶνος υἱὸς, μένος αἰὲν ἀτειρήs.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἐπικαστήν,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀιδρεῖσσι νόοιο,
 γημαμένη φ' υἱεῖ· ὁ δ' ἐν πατέρ' ἐξεναρίβας
 γῆμιν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὀλοᾶς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχῳ αἰτῶν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
 φ' ἀχρεὶ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν ἴδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμιν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔθνα,
 ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφιόνος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηῷ ἱπὶ ἀνασσαν
 285 ἣ δὲ Πύλου βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορα τε Χρομίον τε Περικλύμενον τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρώ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώοντο περικτῆται· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ εἰδίδου, ὅς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκης εἰλάσει βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμιον
 ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλεοὶ καὶ βουκόλοι ἀγροῶνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐκτελούντο,
 295 ἀψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπλήυθον ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐης,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit :
 Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem am-
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiit fluctuantem.
 Illa autem gravis-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Æsonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiope vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormitisæ ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis.
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Cædipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere bo-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amoenissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furis efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chroniumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam oranes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latiss-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactis : has vero solus pollicitus est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eam im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero deum ipsum solvit vis Iphicleæ,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήνη εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
00 Καστορὰ θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ' ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἀμφὺ ζωὸς κατέχει φυσίχους αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτα
τεθνῶσιν· τιμὴν δὲ λαλόχασ' ἴσα θεοῖσιν.

05 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἄλωπος παράκοιτιν,
εἰςίδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔπεικεν δύο παῖδε, μινυθαδῶν δὲ γενέσθην,
Ἥκτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην·
οὓς δὴ μηχανίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα
καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
10 Ἐννέωροι γάρ τοιγε καὶ ἔννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἔννεόργυιοι.
Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδά στήσειν πολυαἰῶκος πολέμοιο·

15 Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνασίφυλλον, ἐν οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετελεσσαν, εἰ ἤβης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὤλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἤυχομος τέκε Ἀητῶς,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφῶνδ' ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
20 ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχῃ.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλὴν τ' Ἀριάδην,
κούρην Μίνωος δλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἐράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
25 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διούσου μαρτυρήσιν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερήν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλον ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [Λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
δσσας ἥρώων ἀλόχους ἰδῶν ἡδὲ θύγατρας·
30 πρὶν γάρ κεν καὶ νῦξ φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρη
εὐδεν, ἥ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους
ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοὶς ὕμιν τε μελίσσει.
Ὡς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρά σκιδέντα.

35 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μῦθον·
Φαίηκες, πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδόν εἴσας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἐμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
40 οὕτω χρῆζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὕμιν
κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰσότητι κέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἐχένηος·
[ὅς δὲ Φαίηκων ἀνδρὸν προγενέστερος ἦεν.]
Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἦμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης

45 μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε·
Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγώ γε
ζῶς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

50 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consi-
lium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem,
quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios,
Castoremque equum-domitorem, et pugilatu strenuum Pol-
loem :] quos ambos vivos detinet alma terra ;
qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes,
modo quidem vivant alternis diebus, modo autem rursus
mortui sunt : honorem vero sortiti sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimediæm, Aloei uxorem,
aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse :
et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),
Otumque deo-parem, inclytumque Ephialtem ;
quos procerissimos enutrivit alma Terra,
et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.
Novennes etenim hi etiam novem-cubitorum erant
latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.
Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo
certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo couati sunt imponere, at Ossæ
Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset.
Et sane periecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-com-
is Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili
florerent, tenerentque mentum florenti lanugine.

Phædræmque, Procrinque vidi, pulcræmque Ariadnæ.
filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus
ex Creta in emmensum solum Athenarum sacrarum
duxit quidem, sed non potuit-esse ; antea vero ipsam Diana
occidit] Dia in circumfusa, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
quæ auro pro suo marito accepit pretiosum.
Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,
quotquot heroum uxores vidi, ac filias :
prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora
dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios,
sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio ;
voluptateque tenebantur per ædes umbrasas.

His vero Arete candida-ulnis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ?
Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum
particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite,
neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis
bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et loquutus-est senex heros Echeueus :
[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum
loquitur regina prudens ; sed obedite :
Alcinoos autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego
vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.

Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰδόμε πᾶσαν
 δωτίνην τελέσω· πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστά δ' ἔμοι· τοῦ γὰρ κρείττος ἔστ' ἐν δῆμῳ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 365 ἄλκιος κρείων, πάντων ἀριδείκτε λαῶν, [σεύς
 εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνέγοιτ' αὐτόθι μῆναι
 πομπὴν τ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 κλεισιτέρῃ σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἐλθεῖν·
 380 καὶ κ' αἰδιότατος καὶ φίλτατος ἀνδράσιν εἴην
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.
 Τὸν δ' αὖτ' ἄλκινόος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσχομεν ἐκροώνοντες
 ἡγεροπῆτά τ' ἔμην καὶ ἐπὶ ἄλοπον, οἳ τὰ πολλοὺς
 385 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους
 ψευδέα τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδέ ἔδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπών, ἐν δὲ φρένας ἰσθλαί·
 μῦθον δ' ὥς ἔτ' αἰδοῖς ἐπισταμένους κατέλειπας,
 πάντων τ' Ἀργείων σὺ τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ.
 390 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτραχέως κατὰλεξον,
 εἴ τινας ἀντιθέων ἐτέρων ἴδες, οἳ τοι ἔμ' αὐτῷ
 ἴδιον εἰς ἔμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 Νῦν δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος οὐδέ πω ὥρη
 εὔδειν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέκελα ἔργα.
 375 Καὶ κεν ἐς ἧῷ διὰν ἀνασχομένην, ὅτε μοι σὺ
 τλαῖης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἄλκιος κρείων, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,
 ὥρην μὲν πολέων μύθων, ὥρην δὲ καὶ ἔργων·
 380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναι γέ λιλαιέαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
 τοῦτων σοὶ φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερά· ἄλλ' ἀγορεύσαι,
 κήδε' ἔμῳ ἐτέρων, οἳ δὴ μετόπισθεν βλοντο·
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στοναόσσαν αὐτὴν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
 385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλη
 ἀγνὴ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
 ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιος
 ἀγνυμένη· περὶ δ' ἄλλα γαγγέραθ', ὅσαι ἔμ' αὐτῷ
 οἴω ἐν Αἰγίσθοιο θάονοι καὶ πότμον ἐπέσπον.
 390 Ἐγὼ δ' αἶψ' ἔμ' κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν·
 κλαίει δ' ὅγε λίγας, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἰδων,
 πῖντὰς εἰς ἔμ' χεῖρας, ὀρέξασθαι μενειάινων·
 ἄλλ' οὐ γὰρ οἳ ἔτ' ἦν ἱς ἔμπεδος οὐδέ τι κίκυς,
 οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυα ἰδὼν ἔλθῃσά τε θυμῷ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταυηλεγέος θανάτοιο;
 ἦέ στίγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 400 ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
 ἦέ σ' ἀνάρσοι ἀνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βούς περιταμνόμενον ἦδ' οἶων πῶσα καλὰ,
 ἦέ περὶ πτόλιος μαχεύμενον ἦδὲ γυναικῶν;
 ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum; donec totum munus perficiam: deductio autem viris curae-erit omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses. Alcinoe rex, omnium nobilissime civium, ai me etiam in annum jusseritis hic manere, deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis, etiam hoc mallet, et multo utilius esset, pleniore cum manu caram in patriam pervenire; et magis honorabilis et carior viris essem omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversum.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque: o Ulysses, hoc quidem neutiquam te suspicamur aspicimus, impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos pascit terra nigra late-dispersos homines, mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bonae historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes. Sed ago mihi hoc dic, et accurate narra, ai quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt. Nox autem haec valde longa, immensa; neque adhuc tempus dormiendi in sedibus: tu autem mihi dic mirifica opera. Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu sustineres in sedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses: Alcinoe rex, omnium nobilissime civium, tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni: sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem haec tibi invidebo et miserabiliores alios narrare dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt: qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum, in reditu vero perierunt, male causa feminas.

Ac postquam animas quidem disperserat hac illuc casta Proserpina mulierum seminarum, venit deinde anima Agamemnonis Atridae dolens; circumque aliis congregatae erant, quaecumque simul cum eo] domo in Aegisthi perierunt et fatum obierunt. Agnovit vero statim me ille, postquam hiberat sanguinem agrum:] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans, extendens ad me manus, attingere cupiens: sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia qualis quidem antea erat in flexilibus membris. Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in animo,] et ipsum compellens verbis alatis allocutus sum:

Atride augustissime, rex virorum, Agamemnon, quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis? utrum te in navibus Neptunus domuit, excitato saevorum ventorum immenso flatu? an te hostiles viri laeserunt in terra, boves abducentem atque ovium greges pulcros, an pro urbe pugnaturum sive feminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens allocutus est:

- 406 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
οὔτε μὲ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
δρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμην,
οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
- 410 ἔτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσας,
δειπνίσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
ᾧ θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
νωλεμέως κτείνοντο σύες ὡς ἀργιόδοτες,
οἳ βὰ τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
- 415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπνίῃ τεβαλύνῃ.
Ἥδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεθόλυσας,
μουναὶ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
ἀλλὰ κε κείνα μέλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
- 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θῆεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῃ δολομήτις
ἀμφ' ἔμοι· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἄεθρων
βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασιγάνῳ· ἦ δέ κυνώπις
- 425 νοσφίσας· οὐδέ μοι ἐτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο
χεροὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν σὺν τε στόμῳ ῥεῖσαι.
ᾧ οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἔδλω γυναικὸς,
ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικέλ,
- 430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
ἀσπασίος παιδεσσιν ἰδὲ θυμώεσσιν ἑμοῖσιν
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἦ δ' ἐξοχα λύγρ' εἰδυῖα
οἳ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἔσομένησιν ὀπίσσω
θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
- 435 ᾧ ἐφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μέλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύσπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· εἵνεκα πολλοί
σοὶ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δόλον ἤρως τηλόθ' ἐόντι.
- 440 ᾧ ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἳ μῦθον ἅπαντα πιφασυμένον, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σόγ', Ὀδυσσεύ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
- 445 λῆν γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κοῦρῃ Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπεια.
Ἥ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πολεμῶνδε· πάσις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ῥεῖε ἀριθμῷ,
- 450 Ὀδῖος ἦ γὰρ τόνγε πατὴρ φίλος ὀφεται· ἑλθὼν,
καὶ κείνος πατέρα προσπύζεται, ἦ θέμις ἐστίν.
Ἥ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνὶ πλησθύνῃ ἀκούεις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 455 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φλῆν ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχόμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
εἰ που ἐτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum perniciose uxore, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *maciantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum cædi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine fueb-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filis,
Cassandræ, quam occidebat Clytæmnestra dolosa
propter me: at ego in terra manus elevans
jacebam moriens, ad gladium *captendum*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
quæcumque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenue struens marito cædem: sane pulabam quidem
gratum me liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exititalia callens
sibi quæ infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam et quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenæ quidem causa perimus multi;
tibi vero Clytæmnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed haud tibi, Ulysses, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque est, et bene in-mente consilia novit,
filia Icaris, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.

Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.

Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audias filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Δίος Ὀρέστης.
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διέειπαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνέμωλιν βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰλάντος θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σθένει, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδῶδες κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναῖουσι, βροτῶν εἰδωλα καμόντων;
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίῃα κατὰ χρέος, εἰ τινα βουλήν
 480 εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλοέσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάρῳιθε μακάρτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίμοιεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὸν τῷ μῆτι θανόντων ἀναχίλῃ.
 ὣς ἔφαθ'· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὸν θητευέμεν ἄλλω,
 490 ἄνδρ' ἅπ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,
 ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἡέ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέειν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
 Οὐ γάρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο,
 τοίοις ἑὸν, οἷός ποτ' ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύμων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ καὶ τέρω στυξαίμαι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοιλῆς ἐπὶ νηὸς εἰσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 510 Ἦτοι δ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μῦθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν ὄλω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arena, sive forte apud Menelam, in Sparta lata : nondum enim fere mortuus est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus sum : Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio, vivatne ille, an mortuus sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelides Achilles, et Patrocli, et eximii Antilochi, Ajacisque, qui præstantissimus erat formæque corporeque ceterorum Danaorum, post eximium Peliden. Agnovit autem me anima pedibus-velocis Aiacidae, et lamentans verbis alatis me allocuta est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse, infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus? quo pacto ausus es ad Orcum descendere, ubi mortui sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defunctorum? Sic dixit : atque ego ipsum respondens affatus sum : o Achille, Pelei filii, longe præstantissime Achivorum, veni Tiresias propter vaticinium, si quod consilium diceret, quo pacto Ithacam ad asperam pervenire : necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille, nullus vir majorum beatior, nec posterorum : antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis Argivi : nunc rursus potenter imperas mortuis, hic dum es ; ideo nequitiam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus est : ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse : mallet rusticus esse et mercede servire alii, virum apud inopem, cui haud victus multus esset, quam omnibus manibus defunctis imperare. Sed age mihi de filio meo generoso sermonem dic, utrum profectus sit ad bellum, inter primos pugnator ut esset, an etiam non. Die vero mihi etiam, de Peleo eximio si quid audiveris, utrum adhuc teneat honorem multos apud Myrmidonas, an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque eo quod ipsum senium occupat manusque pedesque. Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis, talis ut essem, qualis olim in Troja lata trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis. Si talis venirem vel paulisper in patris domum, tum alicui terribiliter ostenderem meum robur et manus invictas, eorum qui illum violant, arcemque ab honore.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus sum : certe quidem de Peleo eximio nihil audiavi : sed tibi de filio quidem Neoptolemo caro omnem veritatem dicam, ut me jubes ; ipse enim illum ego cava in nave æquali duxi et Scyro ad bene ocreatos Achivos. Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia, semper primus dicebat, et non aberrabat a dicendis : Nestorque deo par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὐπὸτ' ἐνὶ πλεθυὶ μένων ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 515 ἀλλὰ πολλὴ προθάεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἰκῶν
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ θηϊότῃτι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἔπεφνε, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 520 ἥρω' Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειο κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δῶρων.
 Κεῖνον δὲ καλλίστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἔππον κατεβαίνομεν, δὴ κάμ' Ἑπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤμην ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κεῖνον δ' οὐπὸτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠκρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρεῖν
 530 δάκρυ' ὁμορξάμενον· ὁ δὲ με μάλα πολλ' ἰκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοῖνα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἐβαινε
 535 ἀσκηθὴς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος οὔτι χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος· οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξέ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 ὧς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιδῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔρην ἀριδείκτεον εἶναι.
 Αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἔστασαν ἀγνύμεναι, εἰρόντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροσθήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πηλλὰς Ἀθήνη·]
 ὧς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖην γὰρ κεφαλὴν ἔνεχ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 550 Αἴανθ', ὅς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
 Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖός γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀγνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάλῳς ἤχθηρε· τειν' δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
 ὧς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
 ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 565 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum ~~sane~~ pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Ἐπεὺς
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa-erant :
 [et ut-aperirem densas insidias, et ut-includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ere-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero furit Mars.

Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Ἐακιδæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.

Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant moerentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsam ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra defuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :

Ajax, fili Telamonis eximii, non ego eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.

Sic dixi : ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνήτων.

Ἐνθ' ἦτο Μίνωα ἰδὼς Διὸς ἀγαθὸν υἱόν,
χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
570 ἦμενον οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἰρόντο ἄνακτα,
ἦμενοι ἐσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰzenήσα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Καὶ Τίτυν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
καίμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένῳ ἦπτα ἔκειρον,
δέερτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσίν·
580 Ἀητῷ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶ δ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἐσταότες ἐν λίμνῃ· ἥ δὲ προσέπλεξε γενεῖν·
στῆτο δὲ διψῶν, πείνει δ' οὐκ εἶχεν ἐλῆσθαι
585 Ὅσσάκι γὰρ κύψει' ὃ γέρων, πείνει μενεαίνων,
τοσσαχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταχέηνασκε δὲ ἑλιμῶν.
Δένδρεα δ' ὑσιπέτῃλα κατὰχρηθεν χέε κλητὸν,
ὄγγυαι καὶ ῥοῖαι καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
590 συκαῖ τε γλυκεραί καὶ εἰαῖαι τηλεθόωσαι·
τῶν ὅπσι' ἰθῦσαι· ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσσασθαι,
τάς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόνετα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λῆαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

595 Ἦτοι ὃ μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λῆαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον υπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτῆς· ἐπειτα πέδονδε κυλινδετο λῆας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὄσσασκε τιτανόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κόνη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενήσα βῆν' Ἡρακλεῖην,
εἰδῶλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλῳ καὶ Ἡρῆς χρυσοπέδῳ.]

605 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκῶν ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ', ἐρεμνῇ νυκτὶ ῥοικῶς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν οἰστὸν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ῥοικῶς.

Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτήρ,
610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκοι τ' ἀγρότεροί τε σῦες χαρποτοὶ τε λέοντες
ὑσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασταί τε.
Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
ὃς καί νιν τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκάτθετο τέχνη.

615 Ἐγὼ δ' αὐτίκα καί νιν, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπειτα περὶόνετα προσήδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἃ δελ', ἦ τί νῦν καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγηλάεις,
ὄν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥλιου.

620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ διζὺν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem: illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ angustissimæ filium,
jacentem in solo; is vero per novem jacebat jugera;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes: is autem non propulsabat manibus
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugī,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu; hic autem attingebat ad-mentum:
stabat vero sitiens; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere capiens,
toties aqua peribat absorpta: circa autem pedes
terra nigra apparebat; arefaciebat vero deus.

Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes:
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, duos dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen; sed quando erat
summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis
retro: deinde in-solum volvebatur lapis impudens.

Verum ille rursus trudebat contendens; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum: ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculaturus similis.

Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torrique leones,
præliaque, pugnaeque, caedesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus est:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὸν χεῖρονι φωτὶ
 δαδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετάλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπέμψε κύν' ἄχοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδ' ἐτί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἀέθλον. [λον
 635 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπέμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὣς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἥρων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 640 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἡχῇ θασπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δόος ἤρει,
 μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κῆν ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτοῦς τ' ἀμυδαίνειν ἀνά τε πυρμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κλισίῳ καθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀδυσσεὺς ποταμὸν φέρε κῆμα βόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσθή, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἔπειτα ποταμοῖο λίπεν βόον Ὀδυσσεὺς
 νῆυσ, ἀπὸ δ' ἔκετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπάρου,
 νησὸν τ' Αἰαίην, θηί τ' Ἡῶς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥelioιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀποβρέξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπηνόρα τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἰψά ταμῶντες, θθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἔπειτα νεκρὸς τ' ἐκάθη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρης ἐρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεΐκομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἰθόφα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετηύδα δια δαΐων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ἐπὶ ἔλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διεθνάνεες, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπαῖς θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθλίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην
 25 πλεῖστεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δαίω δδὼν ἡδὲ ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.

Eum quidem ego subdixi et traxi ex Orco :

Mercurius autem me duxit, ac caëlis-oculis Minerva.

Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.

At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 viro-um heroum, qui jam olim perierant.

Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :

[Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]

sed prius gentes congregabantur infinite mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor-cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri

ex Orco mitteret incluta Proserpina.

Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios

ipsosque inscendere, et retinacula solvere :

illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere

Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventas.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æxam, ubi Aurora mane-genitas
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.

Hic vero dormientes exspectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit rosæis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.

Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prostrinebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.

Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.

Et in medio stans dixit augustissima dearum :

Miseri, qui viventes subiistis domum Platonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.

Verum agite, editæ cibum et bibite vinum

hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανέω· ἵνα μήτι κακοῖς ἀφίη ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἵς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπετίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Ὄς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἢ δ' ἐμέ χειρὸς ἐλαῦσα φῶλον ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσε τε καὶ προσέλεατο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέειπε προσκῦδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὖν πάντα πεπειράνται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἔρω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξει, αἶ βά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρήνες λιγυρῇ θέλουσιν αἰδοῖν,

45 ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὸς δ' ἄμψ' ὁσοτέφιν θις

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινόι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἶ κ' ἐθέλῃσθαι,

50 θησάντων σ' ἐν νηὶ θεῇ χειράς τε πόδας τε,

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἔκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοιν.

Αἶ δέ κε λίσσῃται ἐτάρους λῦσαι τε κελεύης,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπεὶν δὴ τάςγε παρὲς ἑλάσσωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

διποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσειται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευεῖν· ἔρω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτάς

60 κῦμα μέγα βροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάςγε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρβύμιον εἶναι.

Τῇ δ' οὕπω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίννακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἄργῳ πασιμειλῶσα, παρ' Αἰθήτῳ πλέουσα·

καὶ ὅ κε τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἥρῃ παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Οἷδὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

δξεῖη κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν

75 κυανῇ· τὸ μὲν οὐπὸς ἔρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἰθρῇ

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβαλὶ βροτὰς ἀνήρ, οὐ καταβαλὶ,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκοσι καὶ πόδες εἴεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἐστι, περιέσσητ' εἰκυῖα.

significabo ; ut ne-quid malo-consilio damnosus

aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit : nobis vero rursus persuasus-est animus gener-

sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-

num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebræ supervenerunt,

illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis ;

hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,

sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula :

atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe :

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt : tu vero audi,

ut tibi ego dicam ; recordari autem te faciet etiam deus ipse.

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes

homines delinunt, quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenium, huic neutiquam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur :

sed Sirenes arguto deliniunt cantu,

sedentes in prato : magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato : verum aures obline sociorum,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum ; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,

erecto ad basem-mali ; ex ipso autem funes alligantur,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenium.

Si vero rogaveris socios, solvereque jubeas,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illiganto.

Ac postquam has præternavigarint socii,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,

utra demum tibi via futura-sit ; sed et ipse

animo considera : dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petrae imminentes : ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ :

Planctas (erraticas) vero hæc dii beati vocant.

Hac quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ

timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt ;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra ;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hac vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit.

sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans :

et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras :

sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli : hic quidem cælum latum attingit

aculo vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura : quod quidem nunquam cessat, neque unquam s-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

stumno :] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent :

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

- 80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡρωεῖδēs,
πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον· ἦπερ ἂν ὕμεις
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήτιος ἀνὴρ
τῶν ὀστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
- 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακὸν οὐδὲ κέ τις μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσι δώδεκα πάντες ἄωροι·
- 90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήχεες· ἐν δὲ ἑκάστη
σμερδαλή κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλαῖτοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοῖλοιο δέδυνεν·
ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοὶ βερέθρου·
- 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώσασα
δελφίνας τε κύνας τε, καὶ εἰ ποδὶ μείζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἄμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
παρφυγείν σὺν νηϊ· φέροι δέ τε κρατὶ ἑκάστω
- 100 φῶν· ἑκαρπάξασα νεὸς κυανοπύροιο. [σεῦ,
τὸν δ' ἔτερον σκόπελον χθαμαλωτέρων ὄφει, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστεύσεις.
Τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τετηλῶς·
τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδιν ἀναβροῖδει μέλαν ὕδωρ.
- 105 Τρις μὲν γάρ τ' ἀνίστην ἐπ' ἡματι, τρις δ' ἀναροῖδαι
δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ροιδοῖσιν·
οὐ γάρ κεν βύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἑνόςυχων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρεῖ ἑλάν· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτερόν ἐστιν
- 110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεᾶ, νημερτές ἔνισπε,
εἰ πως τὴν ὁδοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δέ κ' ἀμυνάμην, ὅτε μοι σίνιτοί γ' ἐταίρους.
- 115 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτί κ' ἀμείβετο δια θεᾶων·
σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήτριά ἐργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπέξειαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστὶν
δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
- 120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγείν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δηθύνθηθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἑλάν, βωσπείην δὲ Κραταῖν,
- 125 μῆτέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἣ μιν ἐπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκον· Ἡέλοιο βόες καὶ ἱρία μῆλα,
ἐπεὶ βούων ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πώεα καλὰ,
130 πεντήκοντα δ' ἑκαστα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδὲ ποτε φθινύουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
Νύμφαι ἑυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετή τε,
ἃς τέκεν Ἡέλω· Ὑπερίωνι δια Νείαρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-mat, oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam lætaretur conspiciatus, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes, densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illuc autem piscatur scopulum circumlustrans delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur se-effugisse cum nave; aufert vero capita unoquoque virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.

At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.

In hoc autem caprifiscus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.

Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.

Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter navem præterage; quoniam longe satius est, sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.

Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic, si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdis, illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?

Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est, graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram, vereor ne te denuo impetu-facto consequatur tot capitibus, totque viros abripiat.

Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Cratain, matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.

Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ pascuntur Solis boves et pingues pecudes, septem boum armenta, totque ovium greges pulcri, quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsarum,] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt, Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque, quas peperit Soli Hyperioni divina Neera.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 136 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισσε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλάσσεσθαι πατρώϊα καὶ ἔλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἐπ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηται, τότε τοι τεκμαίρομ' ἄλεθρον
 140 νῆι τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.

ᾧς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.

Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιγχε δια θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἐταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 ἔκκενον οὖρον ἱεὶ πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσσσα.

Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.

Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·

ᾧ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἴδμεναι οὐδὲ δὺ' οἴους
 155 θέσθαι, ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δια θεάων·
 ἄλλ' ἑρῶ μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεοπεσιδάων
 φόγγον ἀλεύσασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἐμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούμεν· ἄλλὰ με δεσμῶ
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ—ὄφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω—
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήρῳ.
 Αἱ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε καλεῶν,
 ὅμεις δὲ πλεόνεσσι τότε' ἐν δεσμοῖσι πᾶζειν.

Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πείρασκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξέικτο νηῦς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ αἶρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμία· κοίμησε δὲ κύματα δαιμόν.

170 Ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξειστῆς ἐλάττησιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν δέξει χαλκῶ
 τυτθὰ διάτμηξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·

175 αἶψα δ' ἱαίνεται κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελιου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.

Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδισαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·

180 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηῦς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδῆν·

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύναι· Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰστίσῃς, ἵνα νωτίτερῃν ὅπ' ἀκούσῃς. [χαῖων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκούσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.

Eas si quidem illæssas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero lædas, tum tibi prædico exitum
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugias,
 sero male redibis, amissis omnibus socia.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.

Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.

Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]

Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus ; hanc autem ventusque gubernatorque dirigeant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum ;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.

Sirenium quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :

solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.

Si vero orem vos, solvereque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :

interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenium : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento ; sopiverat autem fluctus deus.

Surgentes vero socii navis vela compilarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.

At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :

statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero sociis in aures omnibus illevis.

Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali ; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans,] celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :

Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.

Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψόμενος νῆται καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐν Τροίῃ εὐρέη
 190 Ἄργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτοίρη.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσα ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἔμην κῆρ
 ἤθελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὄφρ' οἱ νηυστάζων· οἱ δὲ προπασόντες ἔρυσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσ' μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πείθουν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάγχε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῇ Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἰψ' ἀπὸ κερὸν ἔλοντο ἑμοὶ ἐρήφρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον διαίπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀχουσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βρόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥέον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμὰ προήκεια χερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσι παρασκαδὸν ἀνδρὰ ἔκαστον·
 Ὡ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδάημόνες εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἐπὶ κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 ὤλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρι βλήριν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόη τε,
 ἐκφύγομεν καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι οἶω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντας.
 Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἄλδς ῥηγίμῃα βαθεῖαν
 215 τύπτετε κληΐδεσσιν ἐφ' ἡμενοῖν, αἶ κ' ἐπὶ ποδὶ Ζεὺς
 δώη τόνδε γ' ὀλεθρον ὀπκαφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήτῃ, ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλε, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηθα νομῆς·
 τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἐργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 καῖσ' ἐξορήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἑμοῖς ἐπέεσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεύμην, ἐπ' ἤρχον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δεισάντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίνης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμεν, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἰδὼν εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
 Οὐδέ περ ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσα
 πάντῃ καπαίνοντι πρὸς ἡεροιδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γούωντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ δια Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνέβροβδῃσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἥτοι ὅτ' ἐξεμέσσει, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄχνη
 ἀχροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ἔσ' ἀναβρόβειαι θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφοὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecumque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecumque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcrā; ac meum cor
 volebat audire, solveoque me jubebam socios,
 supercillis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochosque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenum audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, neque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiavi :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonnerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexpti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quia
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 dei hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirigo
 navem : in vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos concias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebatur, quoniam nequiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam exspectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnun sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur sentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis] horrendum absorbuit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immermurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utriusque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐδεδούρει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἥμεις μὲν πρὸς τήνδ' ἴδοιμεν, δέισαντες δλεθρον·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς ἑταίρους
 ἔξ' ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἔξονομκλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ἐπ' ἐπὶ προβόλῳ ἄλιεύς περιμῆκεῖ βρόδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοδὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαιρόντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἐβρίψε θύραζε·
 255 ὡς οἳ γ' ἀσπαιρόντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατήσθις κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 Οἰκτιστον δὲ καίνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσῳ ἐμώγησα πόρους ἄλως ἐξερσεῖνων.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγοιμεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε· ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων
 οἴων τε βληγῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπησε θυμῷ
 μάντιος Ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαΐδος, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμδρότου Ἥελιοιο.
 270 Δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισι μετηδῶν, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μῦθον, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαΐδος, ἣ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμδρότου Ἥελιοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναν ἀμειν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον εὐαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερώ μ' ἡμέλειτο μῦθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοῖεσι σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 δεῖ β' ἐτάρους καμᾶτω ἀδδηκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάας γαῖης ἐπιβήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκομένηθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτὺς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλῃσθαι ἄνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὸν δλεθρον,
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, οἷτε μάλιστα
 290 νῆα διαββαλοῦσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνῆσοιμεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὃ δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena caerulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamur, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator praelonga viri-
 piscibus minutis per dolum escam obiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat Scylla clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quaecumque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Char-
 ybdin] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latissimis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque Æææ, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem concontractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt.
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno ἀ-
 μέτους,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cenam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernices navium,
 oriuntur : quam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigrae,
 cenamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.
 Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάεστε, μούνον ἔοντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερὸν ὄρκον,
εἰ κέ τιν' ἡδὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶδ' ὦν
εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
ἢ βοῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἔκλοι
ἔσθιετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὖτί κ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέδισαν ἑταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισπασμένως τετύκοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἀστρα βεδήκει,
ὥρσεν ἐπὶ γαῖῃ ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν

γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὥρμισαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερυσάντες·
ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θῶακοι·
καὶ τότε γῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ τοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἔστιν, πῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δαινῶν γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,
Ἥελιου, θεὸς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπαπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.

Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτὸς ἀη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμω, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότιοι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,

καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθύς ὀρνιθὰς τε, φίλας δὲ τὴν χεῖρας ἔκοιτο,
γναμπτοῖς ἀγλαίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότε γῶν ἄνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὅφρα θεοῖσιν
εὐχάμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήναι νέεσθαι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξ ἀταίρους,
χεῖρας νηψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἡρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχουσαν.

Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

Κέκλυτέ μευ μύθον, κακὰ περ πάσχοντες, ἑταῖ-
ράντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῶ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπῆν.
Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Εἰ δέ κεν εἰς Ἴθάκην ἀρικόμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πτόνα νηὸν
τεύχομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρδοκραϊράων,
νῆ' ἐθέλῃ ἄλῃσθαι, ἐπὶ δ' ἐσπώνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum iusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque iusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi-sunt socii
e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros siebant socios,
quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :
sientibus autem lis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximias pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
pisces, avesque, caras quodcumque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infundere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisse sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.
Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum

struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

δεινὸν ἔδεδούρει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψαίμων κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἥμεις μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες ὀλεθρον·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίλῃς ἐκ νηὸς ἑταίρους
 ἐξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σχεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
 ὁφός· ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεύς περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ἀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδота βάλλον
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαιρόντα δ' ἔπειτα λαδὼν ἐρβύσε θύραζε·
 255 ὡς οἳ γ' ἀσπαιρόντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατῆσθε κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οὐκίστον δὴ κεῖνο ἔμοις ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμὸν γῆρα πόρους ἄλλος ἐξερεῖνων.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδιν
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκομένθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥelio.
 Δὴ τότε ἔγνων ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἷων τε βληχρῇ· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἥelio.
 270 Δὴ τότε ἔγνων ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὅφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύσασθαι τερψιμβρότου Ἥelio·
 275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον καχὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἄλλα παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἡ βῶ νυ σοῖγες σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐτάρους καμάρῳ ἀδδηκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑάσας γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα κεν αὐτὲ
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἄλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἀνωγας,
 285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
 Ἐκ πυτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλσποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφυγοῖ αἰπὺν ὀλεθρον,
 ἦν πως ἑξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θυέλλα,
 ἡ Νότου ἡ Ζεφύροιο δυσαιός, ὅτε μάλιστα
 290 νῆα διαβρᾶλουσι, θεῶν ἀέχῃτι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον δ' ἐπιλοσόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέε πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena caerulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspiciebamus, vertiti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverteri pedes et manus superne
 in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator praelonga vir
 piscibus minutis per dolum escam obijciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quaecunque passus-sum vias maris perlustras.

Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Char-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus,
 multæque pingues pecudes *Hyperionis filii*, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque halatum ; et mihi sermo incidit animo
 vatis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii.
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agile navem nigram.

Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sunt
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno
 [*mitos*,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, perniciēs navium,
 oriuntur : quamquam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nosti nigræ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immitteremus lato ponto.

Sic dixit Eurylochus ; comprobavit autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζετο, μούνον ὄντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσασα καρτερὸν ὄρκον,
 εἰ κέ τιν' ἦε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῷ μέγ' οἶδ' ὦν
 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
 ἢ βοῶν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτανῇ· ἀλλὰ ἔκλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ἦς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.
 Αὐτὰρ ἔπει δ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγγ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξἈπέδθησαν ἑταῖροι
 νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισπασμένως τετύκοντο.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνηστᾶμνοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλειον ἑταίρους,
 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα·
 κλαϊόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἀστρα βεβήκει,
 ὥρσεν ἐπὶ γαῖῃ ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσιν κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὀρμάσασμεν, κοῖλον σπέος εἰσερούσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θάωκοι·
 καὶ τότε ἔγῳν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

Ἦ φίλοι, ἐν γὰρ νηϊ τοῇ βρώσις τε πόσις τε
 ἔστιν, πῶν δὲ βοῶν ἀπεχωμῆθα, μῆτι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἵππα μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλλήκτος ἀνέμωτος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμωτος, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.

Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἦα πάντα,

καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 ἰχθύς ὀρνίθας τε, φίλας δ' ἐπὶ χεῖρας ἔκοιτο,
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε ἔγῳν ἄνα νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φήνει νέεσθαι.

Ἄλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
 χεῖρας νηψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἡρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

Κέλνυτε μευ μῦθον, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖ-
 ράντες μὲν στυγερὸν θάνατον δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῶ δ' οἰκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπᾶν.
 Ἄλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πίονα νηὸν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 νῆ' ἐθέλῃ ἄλῃσθαι, ἐπὶ δ' ἐσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 sim :] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum :
 si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
 constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
 prope aquam dulcem ; et egressi sunt socii
 e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros siebant socios,

quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :

slentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
 turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum : ingruit autem de-cœlo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
 ctam ;] ubi erant Nymphiarum pulcri chori ac sedilia :
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
 est ; verum a-bobus abstineamus, ne-quid patiamur ;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximias pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.

Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinebant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
 tum demum prædæ sequebantur palantes necessitate,
 pisces, avesque, caras quodcumque in-manus venisset,
 uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infundere.

Eurylochos autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
 omnes quidem invisæ sunt mortis miseris mortalibus,
 fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
 sacrificabimus immortalibus, qui cœlum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum
 struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
 navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομ' ἀπαξ πρὸς κῆμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἣ δὴ θάα στρεφέεσθαι, εἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἑλλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας

355 βοσκήσωνθ' ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον χρί λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐχάντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' εἶχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθομένους ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώντων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἀρα τὰλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.

Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·

370 οἰμώζεις δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν·

Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ὡκέα δ' Ἑλλίῳ Ὑπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῴδα, χαόμενος κῆρ·

Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς,

οἳ μευ βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἦσιν ἔγωγε

380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπρ' ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸθεν προτραποίμην.

Εἰ δέ μοι οὐ τίς οὔσι βοῶν ἐπεικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀΐδαο καὶ ἐν νεκυέσσι φαίνω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

385 Ἥελι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ ὄνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψίδος ἡψικόμοιο·

390 ἣ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος

εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἦδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραα προῦφαινον·

395 ἔρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμειμύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγντο φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρης ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἑλλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,

400 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο λαολαπτι θυὼν·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
ἱστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον λείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave caerulea-prora
pascebantur camuræ pulcræ boves, latius-frontibus:
has circumstant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in m.

Ac postquam precati-erant et mactarant et excoctarant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, supergæ ipsas frustra-cruda-posuerunt;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustæ
minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-
viam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super aliam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortui-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnus,
tum vero deinde ventus quidem desiliit turbine sævire:
nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φράνιτο γαίανον, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ἐθαλάσσα,
 δὴ τότε κυανένην νεφέλην ἔστισε Κρονίων
 νηὶς ὅπερ γλαφυρῆς ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ'· ἀνέμοιοι θύελλα
 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὅπισω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἀντίλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτῃ κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ'· ἀμυδὶς κεφαλῆς ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι εἰοικώς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβολε νηὶ κεραυνόν·
 ἦ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
 Τῷ ρ' ἀμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἦδ' ἐκ ἱστὸν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύτατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὥκα, φέρον ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἡλιῷ ἀνιόντι
 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβροίβδησε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὕψος· ἀερθεῖς
 τῷ προσφύς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιθῆναι.
 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὅλοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκήιον δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένην δέ μοι ἦλθον
 ὄψ' ἥμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνίστη,
 κρίνων νείκεα πολλὰ δικάζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πύδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὰ περιμήκεια δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰτῶν δλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πλάσσαν θεοί· ἐνθα Καλυψώ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμεν τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἦ δὴ γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἱοβίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτὶς ἀριζήλως εἰρημμένα μυθολογεῖν.

apparēbat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens:
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamentaque omnia
 in sentinam decidere: is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injecti navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est: ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus vero *is* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desit turbine furere:
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem: quando autem ad cenam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.

[Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me: non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori: odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄριξις εἰς Ἰθάκην.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
Ὡ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκευ ἔμδον ποτὶ χαλκοβατὲς δῶι,
5 ὑπερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὅτω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφίεμενος τάδε εἴρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθροπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ' ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῇ δ' ἄρ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγᾷ, μή τιν' ἐταίρων
βλάπτει ἑλανόντων, ὅπότε σπερχοῖατ' ἔρετμοις.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγνουν.
Τοῖσι δὲ βούν ἱέρουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινῇ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειπετο θεῖος αἰδοῖς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώωντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' οἱ ἄνθρωπος δόρκοιο λίλαίεται, ὅτε πανῆμαρ
νειὼν ἄν' ἔλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποχέσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὃς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετῴδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μέλιστα πιψασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἦδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἦθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνης
ὀλβια ποιήσαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἄρετῃν ὀπάσειαν
παντολὴν, καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et
ventus in Ithacam.

- Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio;
oblectationeque tenebantur per sedes umbras.
Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :
O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ærea-
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem pro
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es .
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dixit .
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliæque om-
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum pro
Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo .
Ii quidem decubitori abierunt domum unusquisque .
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honores
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem eorum
læderent impellentium , quando incumbere remis .
Illi autem ad Alcinoi domum iiverunt et convivium cenam
Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epula-
oblectantes-sese : inter ipsos vero modulabatur divinus-cantor
Demodocus , a-civibus honoratus . At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti
Sicut autem quum vir cenam concupiscit , cui solo-de-
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratro
optato autem huic occidit lumen solis ,
cenam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis .
Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :
Alcinoos rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illæsum ; valete
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat amittere
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amicis
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit .
Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

τεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
ἔασιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
οὐδὲν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
κώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν
ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
κυτόθεν ἐξ ἑδρέων. Ἄνδ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφοικύπελλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαίρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰκόλε γῆρας
λθῆ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παῖσι τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐθήσETO δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο
ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·

Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳδὸς ἄμ' ἔπεμπε γυναικᾶς·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἄμ' ἔπεμπε χομίζειν·
ἡ δ' ἄλλα σίτον τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἵψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεὶ στόρεσαν βῆγος τε λίονος τε
νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐθήσETO καὶ κατελεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερβρίπτουν ἄλα πηδῶν·
καὶ τῷ νῆδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχιεὶ εἰκόλες.

Ἦ δ' ὥς ἐν πεδίῳ πετράροιο ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἄμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ὑψὸς ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοις χελευθόν·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνης μὲν αἶετο, κύμα δ' ὅπισθεν
πορφύρεον μέγα ὅτε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρήξ
κίρκος ὁμαρτήσσειεν, ἑλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὄν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείναι τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσγες φαάντατος, ὅτε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φῶς Ἡοῦς ἡριγενεῖς·

τῆμος δὴ νήσω προσεπλινάτο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἀλλοῖο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῇ
ἄκται ἀπορρώγες, λιμένας ποτιπεπτηγυῖαι·
αἷτ' ἀνέμων σκεπτόωσι δυσασήν μέγα κύμα
ἐκτόθεν ἔντοσθεν δὲ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὐσελμοὶ, ὅτ' ἂν ὄρου μοῖτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoüs vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatissimis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Aretæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoi rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravera vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Ille autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
virovumque bella, sævosque fluctus transiens ;

tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,

in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαΐη·
ἀρχοῖ δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἥροειδές,
ἱρὸν Νυμφῶων, αἱ νηϊάδες καλέονται.
- 106 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφοροῖς ἔασιν
λαΐνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιδῶσσοι μελίσσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τ' οἱ θύραι εἰσὶν·
- 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.
Ἐνθ' οἳ εἰς ἐλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἡπεύρω ἐπέκελσεν, ὅσων τ' ἐπὶ ἡμισυ πάσης,
- 115 σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρος' ἐρετῶν.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἀειραν
αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλόεντι·
καθ' δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ,
- 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἀειραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαοὶ
ὤπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάρθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
ἐκτὸς δόου, μὴ πού τις ὀδιδάων ἀνθρώπων
πρὶν γ' Ὀδυσσῆ' ἐγρεσθαι ἐπαλθὼν δηλῆσαιτο·
- 125 αὐτοὶ δ' αὐτ' οἴκονδε πάλιν κλόν. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέτω Ὀδυσσῆι
πρῶτον ἐπηγεῖτο, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
- 130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
οἶκαδ' ἐλευσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
πάρχῃ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὐδοντ' ἐν νηὶ θῶπ' ἐπὶ πόντον ἄγοντες
- 135 κάθυσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δέ οἱ ἀσπετα δῶρα,
χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς θ' ὑφαντῆν,
πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἶπερ ἀπῆμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδῶν αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 140 ὦ πόποι, ἔννοσγαι! εὐρύσθενές, οἷον ἔειπες.
Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοὶ· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμῆσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ' εἶπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
οὔτι τίει, σὺ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπῖσω τίσις αἰεὶ.
- 145 Ἐρξόν, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἔνοσγθων·
αἰψὰ κ' ἐγὼν ἐρξάμην, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἥδ' ἀλείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περιαλλῆα νῆα,
- 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἥροειδέϊ πόντῳ
ῥαῖσαι· ἴν' ἤδη σῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ὦ κέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,
- 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

At in vertice portus patulis ramis-oliva est :

prope autem ipsam, antrum amœnum, obscuro,
sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.

Intus verò crateresque et amphoræ sunt
lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.

Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nympha
pallia texunt purpurea, mirabile visu :

intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sũt
hæ quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omniũ
homines intrant, sed immortalium via est.

Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : aqua
postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totis
concitata ; talium enim impellebatur manibus remigũ.
Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-ter

primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;

atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres

dederant domum eunti, propter magnanimam Minerva
Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt

extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea videret

ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
obliviscobatur minarum, quas deo-pari Ulyssi

primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium
Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos

honoratus ero, quum me vel mortales minime honorat.
Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.

Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
domum venturum ; reditum vero illi nunquam scire

penitus, quoniam tu primum promissisti et annuisti.
Hi autem dormientem in navi veloci super pontum relictũ

deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa domũ,
æque, aurumque abunde, vestemque textilem,

multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
si incolomis venisset, sortitus de præda portionem.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter
pater ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !

nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi

Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequeretur
non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semp̃.

Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor

statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis,
sed tuam semper iram observo et evito.

Nunc vero Phæaciam volo perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto

perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter
o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,

quum jam omnes incitatem intuebantur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θείναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νηὶ θοῇ ἔκελον· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφοικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἑνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἱμεν ἐς Σχερίην, θθὶ Φαίηκες γεγάασιν.
Ἐνθ' ἔμεν'· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
ρίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἤλθ' ἑνοσίχθων,
ὅς μιν λῆαν ἔθηκε καὶ ἐρβρίζωσεν ἔνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.

Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπια πετρὸντι· ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίχλυτοι ἄνδρες.
Ὅδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ὦ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδισ' ἐνὶ πόντῳ,
οἶκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα.

ὦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφρα θέσφαθ' ἱκάνει
πατὴρ δ' αὖτις, ὅς ἐφασκε Ποσειδάων· ἀγασσασθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπῆμονές εἰμεν ἅπαντων.

Ἡ ποτὲ Φαίηκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡρωιδεῖ πόντῳ
ἰασίμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφοικαλύψεν.

ὦς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·

πομπῆς μὲν πεύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἱκται
ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερύσομεν, αἱ κ' ἔλῃσθαι,
ἡ δ' ἡμῖν περιμνηκεὶς ὄρος πόλει ἀμφοικαλύψῃ.

ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδεισαν, ἐτοιμάσαντο δὲ ταύρους.

ὦς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
ἡμίμου Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
σταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,

ἔδων ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδέ μιν ἔγνων,
ἰδὼν δὴν ἀπέων· περὶ γὰρ θεὸς ἔφευεν

Ἰαλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς ὄφρα μιν αὐτὸν
ἔγνωστον τεύξειεν ἕκαστά τε μυθήσαιοτο,

ἡ μιν πρὶν ἄλογος γνοίῃ ἄστοι τε φίλοι τε,
ῖν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.

Γούνεκ' ἄρ' ἄλλοιεδέα φαίνεσκετο πάντα ἄνακτι,
τραπῖνοι τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι

ἔτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεβόωντα.
Ἰτῇ δ' ἄρ' ἀναίξας καὶ ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαίαν·

ἡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὠ πεπλήγετο μηρῷ
ερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·

ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ῥ' οἳ γ' ὑβρίζονται καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,

ἐ φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
ἦ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς

λάζομαι; αἰθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαίηκεσσιν
ὑποῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμεινὸν βασιλῆων

ἱκόμεναι, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Ἦν δ' οὐτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ

ἀλλεῖψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.
ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *sunt eam* facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari-fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclity viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum *se* perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agile, sicut ego dixero, pareamus omnes :

a-deductione quidem desistite mortaliū, quomodo aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : Illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,

cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfuderat,

Pallas Minerva, filia Jovis; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,

ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam inlassent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viaeque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,

petræque præcípites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora

manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque justis?

an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?

quam jam bona multa fero hæc? quam autem et ipse
vagor? utinam mansissent apud Phæacas

illic; ego vero ad alium magnanimorum regum

pervenissem, qui me amico-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic

relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque justis

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς Ἀλὴν γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλοιο, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυνται, ὅς τις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδωμαι,
μή τι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὄραντα τε εἴματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔ τι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
- 220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλὰ ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπαλῶ', οἳ τοι ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,
διπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
- 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῷ νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
- 230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥς τε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἥ ποῦ τις νήσων εὐδείλοιο ἤ τις ἀκτὴ
- 235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαίαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
- 240 ἡμὲν δσοι ναλοῦσι πρὸς Ἥῳ τ' Ἡελίῳ τε,
ἡδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλατός ἐστιν,
οὐδ' ἀλὴν λυτρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
- 245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὁμβρός ἔχει τεθαλυῖά τ' ἐέρση·
αἰγιόβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος ἐστὶ μὲν ὕλη
παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἔκει,
τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναι αἵης.
- 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
- 255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενεὺς,
- 260 Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀφηστὰς νῖκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἶνεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῷ

erant Phæacum duces et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebam
ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perforem
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, qui cunque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.

Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patria[m]
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manumque jacebat.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvisum
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco
salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genna accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra ? quis populus ? qui viri insunt ?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis ?

Hunc autem contra allocuta est dea cæcis-oculis Minerva
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quotquot in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque neque
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen patet
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis regidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat semper
semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem hæc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orsilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare praeda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo.

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων
οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾗ πατρὶ χαρίζομενος θεράπυον
δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων.
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχευ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἡ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυοὺς
ἐλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα ληίδα δῶκα·
τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
ἢ εἰς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι.
Ἄλλ' ἤτοι σφέας κείθεν ἀπόωσατο ἱς ἀνέμιοιο,
πόλλ' ἀεαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατήσai.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
πρὸς δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
ὄρπου μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλθέσαι·
ἐλλ' αὖτως ἀποδάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
ἢ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
ἀπέθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Ἡ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
ῥχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.

ᾧς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
περὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
ἀλλ' ἡ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη·
αἱ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπικλοπος, ὅς σε παρέλθοι
ν πάντεςσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
ῥέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
ὑδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων
ῥχων τε κλοπίων, οἳ τοι πεδόμεν φίλοι εἰσίν;
ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
ἔρδε· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν δ' ἄριστος ἀπάντων
οὐλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
ἤτι τε κλομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδέ σύγ' ἔγνως
Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥτε τοι αἰεὶ
πάντεςσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
κὶ δέ σε Φαίηκεσι φίλον πάντεςσιν ἔθηκα.
Ἰὺν αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνω
ρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
πασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
ᾧ θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
ἡδὲ ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
ἡδὲ τῷ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
άντων, οὐνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
ῥσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίαις ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· γαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶν ἀντίσταντι, [σεύς
κὶ μάλ' ἐπισταμένη· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔισκει.
οὗτο δ' ἐγὼν εἰ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἡπῆν ἦρσα,
ὡς ἐν Τροίῃ πολέμοιο πόλιν ἐπεύραμεν αἰπὴν,
ὑτάρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπύραμεν αἰπὴν,
ἦμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς,

HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
Hunc quidem ego revertentem percussi aëra hasta
ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
nox vero valde obscura tenebat cœlum, nec quisquam nos
hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
Ac postquam hunc interfeceram acuto aere,
statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
admodum invitos ; neque volebant me fallere.
Illinc autem vagati venimus huc noctu :
aëre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
illi autem bona mea cava e navi extracta
deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navī conscensa
abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.

Sic dixit : risit autem dea cœlis-oculis Minerva,
manuque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :

Astutus esset et fallax, qui te superaret
in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallacis,
verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
Sed age, ne-amplius hac inter-nos-seramus, scientes ambo
dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
in omnibus laboribus asto, et te servo,
et vero te Phœacibus gratum reddidi.
Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
bonaque abscondam, quotquot tibi Phœaces illustres
dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
omnium, quod veneris vagans : sed tacite
patere dolores multos, injurias sustinens virorum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
At postquam Priami urbem destruximus altam,
ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

- οὐδ' ὅτ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἀλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαίγμενον ἦτορ
 ἡλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πλοῖον δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γονάζομαι — οὐ γὰρ ὄλω
 325 ἤκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλειον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσιν ὄλω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμάς φρένας ἡπεροπέυσῃς —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτέον γε φιλον ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
 Τὸν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἔστ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ᾗτε τοι αὐτίως
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· ὀζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεοῦση.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔ ποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδε, θ' νοστήσεις διέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασσιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅρα πεποίθης.
 345 Φόρκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος·
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαῖη·
 [ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡρωειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατρηφεές, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τεληέσσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νηρίτων ἐστίν, ὅρος καταειμένον ὄλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σκέδασ' ἡέρα· εἰσατο δὲ χθών·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολυτίλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἢ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἡρῆσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔ ποτ' ἔγωγε
 ὄψεσθ' ὕμιν· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔξ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη
 360 αὐτὸν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχρῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
 θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπέος ἡρωειδὲς,
 μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 ἐμακρά τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem autem
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populi
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim potui
 venisse me in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæcis-oculis Minerva
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quoniam
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere.
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ ibi
 sedet in ædibus : luctuose vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in mis-
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obistere
 patroo, qui adversus-te iram induxit-in animam,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem tibi
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem aliam tellurem.
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublati :
 Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda
 [dita] salvete : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctel.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæcis-oculis Minerva
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva mater
 ipsi vero consultemus, quo-pacto omnia quam optime
 [dabit] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμὲν Ἰλιάης,
φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δλεθρον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἀλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπὸ σκεταὶ ἀνδρὶ ἐκάστω,
ἀγγελίας προίεσσα· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
πάρ δέ μοι αὕτη στήθι, μένος πολυθαράσες ἐνείσα,
ἵον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.

Ἄλ' κέ μοι ὡς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι-
αὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδρῶσσι μαχοίμην,
νῦν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσα' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
αἶ λῆν τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
ἠπόττε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' ὄλω
ἱματὶ τ' ἐγκεφαλῷ τε παλαξέμεν ἀσπετον οὐδας
ἰνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.

Ἀλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεςσι βροτοῖσιν·
ἀρβύω μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ἀνδράς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος

ἴσω, ὃ κε στυγέσθην ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
νυζώσω δὲ τοι ὅσπερ, πάρος περικαλλέ' ὄντα·
καὶ ἂν δεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης

ἣ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔειπες.

Ἰὺτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,

αἰ τοὺν ἑπίπουρος, ὁμῶς δὲ τοι ἥπια οἶδεν,

ταῖά τε σὸν φιλείαι καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.

ἡεὶς τότε σῦεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται

ἀρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,

πθούσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ

ἵνουςαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοφῆν.

Εὐθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξέρεσθαι,

πρ' ἂν ἐγὼν ἔλω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,

ἡλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·

τοὶ ἐς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα παρ' Μενέλαον

γετοῦ πευσιόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τ' ἀρ' οὐοὶ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·

ἴνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσχη

όντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντον δὲ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν·

Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ἡ δὴ τοι κείνός γε λῆν ἐνθύμιος ἔστω.

ἴσῃ μιν πόμπειον, ἴνα κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο

εἴσ' ἔλθων· ἀτὰρ οὐτὶν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκχλος

σταὶ ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἀσπετα κείται.

Ἰ μὲν μιν λοχῶσι νέοι σὺν νηϊ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivæ,

moliebantur procis insolentibus exitium.

Inter eos vero sermonem orsa est dea cæsis-oculis Minerva :

Generosæ Laertiadæ, sollertissime Ulysse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridis
periturus malo fato in ædibus eram,
nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.

Verum age, consallium texe, quo-pacto ulciscar ipso ;
et mihi ipsa asta, animum valde-andacem immittens,
qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-
das pinnae.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva :

et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
quandocunque demum hæc obeamus ; atque aliquem puto
sanguineque cerebroque sedaturum immensum solum
virovum procorum, qui tibi victum absumunt.

Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :
arethaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;
flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium
induam, quod aversetur conspicatus homo habentem :
deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere :
ut turpis omnibus procis appareas,
tuasque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.

Ipee vero omnium-primum subulcum adi,
qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
filiumque tuum diligit et prudentem Penelope.

Invenies-hunc suibus assidentem ; hæc vero pascuntur
apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
comedentes glandem suavam, et nigram aquam
bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.

Illic mane, et omnia assidens interroga,
dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysse :
qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum
abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?

an ut alicubi et ille errans dolores patiat
pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæsis-oculis Minerva :
ne jam tibi ille valde in-animo sit :

ipse eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus
sedet in Atridis ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.
Profecto ei insidiantur juvenes cum navī nigra,

ιέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὦλω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
[ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαιμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσασα τ' Ἀθήνη·
430 κάρφε μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θήκε γέροντος·
κνύσῃσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
ἀμφὶ δὲ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
438 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ.
Ἄμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
ψυλόν· ὥκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πῆρην,
πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
χωρὸν ἄν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
πέφραδε διὸν ὑφορβὸν, ὃ οἱ βίοντοιο μάλιστα
κῆδετο οἰκίων, οὐς κτήσατο διὸς Ὀδυσσεύς.

5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμινον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῃ ἐνὶ χώρῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρομος· ἦν βα συδῶτης
αὐτὸς δέμαθ' ἔσσαν, ἀποικοιμένοιο ἀνακτος,
νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτiao γέροντος,

10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἔνθα καὶ ἔνθα,
πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυσοκαῖδεα ποιεῖ
πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συσί· ἐν δὲ ἐκάστη

15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐργατόωντο,
θήλειαι τοκάδες τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προέαλλε συδῶτης
αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·

20 οἱ δὲ τριηκόσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.

Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, αἰὲν ἱαυον
τέσσαρες, οὐς ἔθρεψε συδῶτης, δρχαμος ἀνδρῶν.

Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
25 ὄφρον' ἄλλουδὶς ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπρόεηκε πόλινδε,
σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερπαιόισιν ἀνάγκη,
ὄφρ' ἱερεύσαντες κρεῖων χορεσαῖατο θυμόν.

Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες διακόμευροι·

30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἐνθα κεν ᾗ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram per-
rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem tu
habebit,] [virosum procorum, qui tibi victum devarat.

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
arefecit quidem ei cutem pulcrum in flexilibus membris;
flavosque ex capite deleuit crines, circum vero pellem
omnibus membris antiqui posuit senis:
deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui fuerat:
circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunica
laceras, squalentes, malo foedatas fumo:
circumque ipsum magnam pellem velocis induit cerri,
depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum ad-pra-
dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem de-
in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Uly-

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
locum per silvovum, per juga, qua ei Minerva
designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei casti
alta ædificata erat, undique conspicuo in loco,
pulcraque, magnaue, vacuis spatiis circumdata; quam
bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,

sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
divini proci; quippe mittebat subulcus
semper saginatorum porcorum optimum omnium:
hi vero trecentique et sexaginta erant.

Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virosum.
Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri
bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis subu-
tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
suam ut ageret procis insolentibus, necessitate;
ut sacris-factis, carnibus satiarent sibi animum.

Ex templo vero Ulysses viderunt canes latratores:
hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
sedit astutia, baculumque ei excidit manu.

Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolere.

ἀλλὰ σὺ δ' ὦτάς γε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπᾶν
σπυρτὸν ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χεῖρός.

τοὺς μὲν βροχλήσας σῦεν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλη
τυκῆσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·

ὦ γέρον, ἥ δλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
ἑσπίνης καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.

αἱ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
ντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων

μαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
διμεναί· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενος ποῦ ἔδωδ' ἡς

λάζετ' ἐπ' ἄλλοθρῶν ἀνδρῶν δῆμον τε πόλιν τε,
τί μοι ἐτι ζῶει καὶ ὄρεφ' φάος ἡελίοιο.

ἀλλ' ἔπειο, κλισίην δ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
ἴτου καὶ οἶνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν

ἴπης, ὅππῃθεν ἔσσι καὶ ὅππῃσ' ἀνέτηλξ.

ὣς εἰπὼν κλισίην δ' ἡγήσατο διὸς ὑφορβός·
σεν δ' εἰσαγαγὼν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·

γτόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγῆς,
ὑτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,

τι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι

τι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμαιε σὺ δ' ὦτά·

ἴν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σθένος ἔλθοι,

ἔνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ἴνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε

γενεαὶ ἡμετέρη· ἥ γὰρ βρώων δίκη ἔστιν,

εἰ δευδιόττων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες

νέοι· ἥ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,

κέν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὕπασσεν,

ἅ τε ὅς οἱ κτῆ' ἀναξ' εὐθυμος ἔδωκεν,

κόν τε κλῆρὸν τε πολυμήστην τε γυναῖκα,

οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,

καὶ ἔμοι τόδε ἔργον ἀέξεται, ὅς ἐπιμύμων

ἰ κέ μοι πόλλ' ὤνησεν ἀναξ', εἰ αὐτόθ' ἔγῃρα·

λ' ὁλεθ' — ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον δάεσθαι

κόγχην, ἔπει πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.

αἱ γὰρ ἔκεινος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς

λίον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.

ὣς εἰπὼν ζωστήρην θοῶς συνέεργε χιτῶνα·

ἰ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·

θεν ἔλῳν δ' ἔνεικε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·

σέ τε μιστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.

ἱπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέβηκ' Ὀδυσῆι

ρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφρα λευκὰ πάλυνεν·

δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθήδεα οἶνον,

τὸς δ' ἀντίον ἔξεν, ἐποτρύνων δὲ προσυῖδα·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,

ἔρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,

καὶ ὅππῃ φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἔλεητύν.

ἰ μὲν σφέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,

λὰ δίκην τίουσιν καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.

αἱ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρστοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης

λοτρῆς βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δώη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.

Hos quidem increpans populit alios alio, canes,
crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
repente; et mihi opprobrium offudisses.

Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:

deo-parem enim ob-herum lugens et dolens

sedeo; aliis autem sues pingues nutrio

ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi

vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse

cibo et vino saturatus in animo,

dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;

et sedere-fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,

in- eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et

elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
quodcumque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulco:

hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,

hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes

hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,

semper timentium, quando dominantur heri
juvenes: certe enim illius-quidem dii reditum impederunt,

qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,

domumque, et peculium, et multum-ambitiam uxorem;
qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-

juverit:] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:

sed perii: utinam Helenæ genus disperlisset
funditus; quoniam multorum virorum genna solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem

in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:

profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;

ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,

calida ipsis in-verubus: atque farinam albam inspersit;

in poculo autem miscebat dulce vinum:

ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus-est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt

porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,

non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.

Non quidem improba opera dii beati amant,

sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram

alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔθαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Ὀΐδε δέ καί τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυῖσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἔκχλοι
κτῆματα δαρδάρπουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπι φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποδ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δὴ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζῶή γ' ἦν ἀσπετος οὔτινι τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἄφρονος τοσσούτων· ἐγὼ δὲ καὶ τοι καταλέξω.
100 Δῶδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶων,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἐνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἐσχατῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ῥύομαι τε
καὶ σπι συῶν τὸν ἀριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
Ῥς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκλῶς κρέα τ' ἤσθιε πίνε τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνεσσι καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σάφον, ὥπερ ἔπινεν,
οἶνου ἐνίπλεον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
ᾧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ κρατερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι· Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γινώσκω τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγχε ὀϊδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
120 εἰ κέ μιν ἀγγελαίμιν ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ᾧ γέρον, οὔτις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλγτεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἔλθων ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἢ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἢ θέμις ἐστὶ γυναῖκος, ἔπῃν πόσις ἄλλοθ' ὀληται.
Ἀἰνὰ κε καὶ σὺ, γεραίε, ἔπος παρατεκτῆναι.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.]
Τοῦ δ' ἦδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἶωνοι
ῤινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοιπεν·
135 ἢ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὅστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εὐλυμένα πολλῇ.
Ῥς δὲ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πῆσιν, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἦπιν ᾧδε ἀνακαὶ κυχίσσεται, ὅππῃς ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατέρως καὶ μητέρος αὐτίς ἴκωμαι·

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incit
Isti vero etiam aliquid sciunt, dei quæ aliquam adest
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolui re
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaustientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
vīrorum heroum, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti vīrorum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudum
saginatorum caprarum, quicunque appareat optimis.
At ego suæ hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cenarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit Eumæus poculum, quo bibere
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quianam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum perisse Agamemnonis propter hostem
Dic mihi, si forte norim eum, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero loca error
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps iuvenum
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori quæ et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentuntur, nec volunt vera loqui.
Quicunque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lænamque tunicamque vestimenta daret,
Illius autem jam debent canes velocesque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero eum reliquit
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsæ
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt : non enim
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum iterum

ἴκον, οὐδὲ πρῶτον γενόμεν, καὶ μ' ἔτρεπον αὐτοί.
 Ἰδὲ νῦ τῶν ἐτι τόσσον ὀδύρομαι, ἰέμενός περ
 φθαλομοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
 ἅλ' αὖ μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.
 Ἦν μὲν ἔγων, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρόντ' ὀνομάζειν
 ἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
 ἅλ' αὖ μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἔόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
 εἶνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
 ἅλ' ἐγὼ οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὄρκῳ,
 ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
 ὅτι κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
 ἴσσαι με χλαϊνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 ῥὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχηρημένος οὔτι δεχοίμην.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος δμῶς Ἀἰδαο πόλυσιν
 ἰγνεται, ὅς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.
 ἰστον νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
 τίτῃ τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 μέν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 οὐδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' Ἰσταμένουιο,
 καδὲ νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
 θάδ' ἀτιμάζει ἀλογον καὶ φαίδιμον υἱόν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
 τ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκθαλος
 ἵνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνώμεθα, μηδὲ με τούτων
 ἱμνήσῃ· ἥ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
 ῥυγυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.
 ἅλ' ἤτοι ὄρχον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔσθαι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
 αἰέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 οὐν αὖ παιδὸς ἁλᾶστον ὀδύρομαι, ὅν τέκ' Ὀδυσσεύς,
 ἡλεμάρχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἐρονεῖ ἴσον,
 εἰ μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
 πτρός ἐοῖο φίλοιον, δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν·
 οὐδέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον ἔισας
 ἢ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν.

Πύλον ἡγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 καδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ πύλων ὀληται
 ἵνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεῖσιού ἀντιθέοιο.
 ἅλ' ἤτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἥ κεν ἀλώῃ
 κε φύγοι καὶ κίν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
 ἅλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
 εἰ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
 ἴς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκήες;
 ποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
 ἄγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
 μέν γάρ τί σε πᾶζον ὅμοιαι ἐνθάδ' ἰέσθαι. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς· ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 ἡ μὲν νῦν νῦν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἔδωδ'·
 ἡ μὲν γὰρ γλυκερὸν, κλισίης ἐντροπὴν ἐοῖσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
 Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
 oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
 sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine
 vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
 sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
 illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
 verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
 quod redibit Ulysses; ac pretium-letii-nuntii mihi esto
 statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
 [ut-induat mihi lenamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
 ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.

Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
 est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
 focusque Ulyssis eximil, ad-quam veni:
 certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
 hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
 domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
 hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumaeae subulce:
 o senex, neque ego pretium-letii-nuntii hoc persolvam,
 neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
 bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
 in-mentem-revoca: certe enim animus in pectore meo
 dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.

Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
 veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
 Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
 Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantae similes,
 et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
 patre suo caro, mente et specie admirabilem:
 ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
 vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quarendam patris fa-
 mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
 domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispereat
 sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
 sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius aerumnas enarra,
 et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
 quis es unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
 quamnam autem in nave venisti? et quomodo te nautae
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profiterentur?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.
 Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
 et vinum dulce, casam intra manentibus,

195 δαίνυσθαι δέον· ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μύγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρεῖάν·
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὦνητή τέκε μήτηρ
 παλλαχίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 ὅς τ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τίετο δῆμῳ
 δλωρ τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀἶδα δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα ὅσων καὶ οἰκ' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 ἔνεκα· ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἦδη πάντα λελοῖπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλὰ μιν γέ σ' ὀίμαι εἰσορόωντα
 215 γιγνώσκειν· ἥ γάρ με δῦν ἔχει ἡλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὅπότε κρῖνομι λόχονδε
 ἀνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τε μοι εἴξει πόδεσσιν.
 Τοῖός ε' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴ, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆας ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἀκοντες εὖ ἐσσετο καὶ διστοί,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύγχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαίρεμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάτχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήν γε συγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότε· ἐμ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νήεσσι ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολέμιζόμεν υἷες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔθμεν
 οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ ὅν ἐμείνα τεταρπόμενος τελέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλεσθαι,
 νῆας ἐὺ στελιαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγείρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant:
 facile inde et in annum integrum
 neulquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere gloriior me esse lata,
 viri divitis filium: multi vero et alii
 filii in domo nostra et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore: me autem ernta peperit mater,
 pellex; sed me aequae-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cuius ego genus gloriior me esse:
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur
 pulo.] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos: illi vero victum (opes) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt:
 ac mihi valde pauca dederunt, et aedes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meae gratia virtutis: quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello: nunc autem jam omnia defecit:
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulatam.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Mars
 et vires-bellicas: quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello: opus vero mihi haud gratum erat.
 nec grata rei-familiaris-cura, quae nutrit claros filios
 sed mihi semper naves remigio-instructae gratae erant.
 et bella, et tela bene-polita, et sagittae,
 tristia, quae aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quae fere deus in animo posuit
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos; et mihi abunde contigraui.
 Ex-quibus eligebam quae-placebant; multa autem per
 sortito-obtinebam: statim vero domus augebatur, et
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua sediret
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Arcturii
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus; deus vero dissipavit
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter:
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus: ac postea
 in-Egyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiiis sociis;
 novem naves adornavi; cito autem coactae-sunt corpora

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήρης ἑταῖροι
 αἰνούντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 ἰοῖσίν τε βρέξιν αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 πλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ἠϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
 ἡῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθείς καὶ ἄνουσι
 ἴμεθα· τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Ἰεμπταῖοι δ' Αἰγυπτον εὐρβείτην ἰχόμεσθα·
 τῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμυελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήρης ἑταίρους
 ὑτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 πτηῖρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νέεσθαι.
 Ἡ δ' ὕβρει εἰζάντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 ἴψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
 ὄρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγον καὶ νήπια τέκνα
 ὑτούς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκατ' αὐτή.
 Ἡ δὲ βοῆς ἀόοντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 ἄθον· πλήττο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 αλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὕζαν ἔμοις ἑτάροισι κακὴν βάλαν, οὐδέ τις ἐτλη
 αἰνῆαι ἐναντίσθιν· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 οὓς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Ὑπάρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 τοῖσι· — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ὑτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 ὅτιξ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθηκα
 αἰ σάκος ὦμοισιν· δόρυ δ' ἐκάλον ἔκτοσε χειρός·
 ὑτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 αἰ κύσα γούναθ'· ἑλὼν δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν·
 εὐφρον δέ μ' ἔσας ἀγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπηΐσσαν μελίησιν,
 ἔμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λήην —
 ἄλλ' ἀπὸ κείνος ἔρρυκε, Διὸς δ' ὠπιζέτο μῆνιν
 εἰνίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
 ῥήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 ἄλλ' ὅτε δὴ θγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 ἡ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 ῥώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
 εἰ μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσὶν, ὄφρ' ἰχόμεσθα
 ροινίκην, θβι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἡ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπηλυθὼν ὄραι,
 εἰ Λιβύην μ' ἐπὶ νῆος ἐέσατο ποντοπόροιο,
 μεῦδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἀγοίμην·
 αἰεὶ δὲ μ' ὥς περᾶσαι καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Γῶ ἐπόμην ἐπὶ νῆος, διόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἡ δ' ἔθεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφίσι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλεῖπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 γαίνεται γαῖδων, ἀλλ' οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ære;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operatuus necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et satum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum exceperit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cœlum ac mare,

δὴ τότε κυανὴν νεφέλην ἔσπεσε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ἐκ' αὐτῆς.
 205 Ζεὺς δ' ἀμυδίς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἐλελήθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἰστὸν ἀμαυμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλαιεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτῃν· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμᾶτ' ἀδοιμήμενον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅρ' ἱκετο δώματα πατρός·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφασκεν
 ξεινῆσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ἕνα γαίρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκιμνόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑταρόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις καμῆλ' αὖ καί το ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πτόνα δῆμον,
 330 ἥδη δὴν ἀπεῶν, ἣ ἀμφαδὸν ἢ κρυφιδόν.
 Ὄμωσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἔμε' πρὶν ἀπέπαιμψ'· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύκυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
 ἐνδυκίως τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλή
 ἀμφ' ἐμοί, ὅρ' ἔτι πάγχυ δῦς ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέραιοι δ' Ἰθάκης εὐδαίελοι ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἔμε' μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηϊ
 ὅπλῳ εὖστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποδάντες
 ἐσσυμένως παρὰ θύνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψιν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσπτον ἐφ' ὀλκίαιον καταβᾶς ἐπὶ πῆμα στήθος·
 ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὤκα θυρήθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβᾶς, ὅθι τε δρόος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμεν πεπτηγώς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαλεῖσθαι πρότερόν τοι μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecit navi fulmen:
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigra
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *itis* auferbat rotas.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animi,
 malum longum navis cærulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigri
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-superes
 frigore et labore afflictus duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-ades patris:
 ac mihi lenamque tunicamque vestimenta induit.

Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse omnes *tri-*
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegat[ur]
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferre.
 Et sane *itis* in decimam generationem alium adhuc abest
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu abeens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint eam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferat.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consili-
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem incidere.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-trans-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lenaque, tunicaque vestimentis.
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicas
 lacera, quæ et ipse in ocalis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspicue *ad culta petras*
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cenam sumere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floride *st-*
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant

ἤδ' ἐπὶ γλαφυρῆς ἔμεδ' ἐκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
ἡϊδῶς, καὶ με σταβμῷ ἐπέλασαν ἀγοντες
ἡδὸρς ἐπισταμένον· ἔτι γὰρ νύ μοι αἴσα βῦναι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
[δεῖλ' εἴνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
αὐτὰ ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἦδ' ὄσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον ὀνομαί, οὐδέ με πείσεις
ἱπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔοντα,
ιαψιδῶς ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
ὅσπον ἱμοῖο ἀνακτός, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
παγγυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
ἔφλωον ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολόπευσεν.
Ἰφ' κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
δέ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσω.
Ἴν' δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιᾶι ἀνηρείψαντο.
ὑτάρ ἐγὼ παρ' ἔσσιν ἀπώτροπος· οὐδὲ πόλινδε
ρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
ἰθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγαλίη ποθὲν ἔλθοι.
ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
μὲν οἱ ἀχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
δ' οἱ χαίρουσιν βλοστον νήπιον ἐδόντες.
ἀλλ' ἔμαί οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
; οὐδ' ἤ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθω,
; ῥ' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαίαν ἀληθεὶς
λυθ' ἔμα πρὸς δόματα· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
ἦ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἴδομενῇ ἰδέσθαι
ἄνδρας ἀκείονες, τὰς οἱ ξυνέεξαν ἀελλαι·
εἰ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
ἀλλὰ χρήματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
αἱ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
ἦτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
ἀ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαίρων. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πίπτος,
ἢ σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
Ὡ· ἄγε νῦν βήτην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
ρτυροὶ ἀμφοτέροισι θεοῖ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
γας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
υλὲ χιόνδ' ἵναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
ἔε κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεός, ὥς ἀγορεύω,
ὥας ἐπισσεύας βαλῆεν μεγάλης κατὰ πέτρης,
καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.
Γόν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὕφορβος·
ἰ, ὅθ' ἂν γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ καὶ
ἐπ' ἀνθρώπου δῖμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ἔπειτ' ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
καὶ δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλομένην
φρῶν κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίῳ ναίτοισιν.
δ' ὥρῃ δόρποιο· τάχιστα μοι ἐνδον ἑταῖροι
ἔν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
ἰορλον δὲ σύς τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὕφορβοι.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
ah miser hospitem, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti dictis arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-re-ditu mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum consecrat.
Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abripuerunt.
At ego apud suos maneo semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.
Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.
Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone;
qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
venit meas ad domos : ego vero ipsum amico-complectebat.
Dixit autem se eum inter Cretenenses apud Idomeneum vidisse
naves rescipientem, quas ei confregerant procellæ :
et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.
Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.
Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus :
ac desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.
Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lænaque tunicaque vestimentis deduc
ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
famulis incitatis me de-jice magna de rupe,
ut et alius mendicus caveat decipere.
Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul fama, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.
Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.
Sic hi quidem talia inter se dicebant,
prope autem suosque et viri venerē subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ θῆρα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συὼν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ δ' οἷς ἐτάροισιν ἐκέλευτο διὸς ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὧν τὸν ἀρίστον, ἵνα ζεῖναι ἱερέωσω
 415 τηλεδαπῶν· πρὸς δ' αὐτοὶ δησιόμεθ', ὅσπερ οἷζυν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῶ·
 οἱ δ' ὅν εἰζήγον μάλα πλῖνα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συδῶτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιόδοντος ὕδς καὶ ἐπείγετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα θυδὲ δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κελών·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοὶ δ' ἐσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὃ δ' ὠμοθετεῖτο συδῶτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πλῖνα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τέλλα καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἐπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντο τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀόλλεα· ἂν δὲ συδῶτης
 ἱστατο δαιτρεύων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσιμα ᾔδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν Ἰαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἀργιόδοντος ὕδς· κύδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἰθ' ὄττω, Εὐμᾶιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἔοντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαιμιόμενος προσέφη, Εὐμᾶιε συδῶτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
 οἷα πάραστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾗ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἀργματα ὕσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰδοπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὃ δ' ἔλετο ἥ παρὰ μοῖρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συδῶτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποικομήνοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ' δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν εἴσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσέουσιντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἄῃ Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφύδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συδῶτεω πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμᾶιε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενος τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅτ' ἐφάρχε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad τῶν
 strepitus vero ingens ortus est suum stabulantium.
 Verum ille suos socios hortabatur, divinus suboles:

Ducite suum optimum, ut hospitibus gratia mactae
 longinqui: una autem ipsi recreabimur, qui erumna
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus:
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto are:
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinque
 eum quidem inde statuerunt ad focum; neque subula
 oblitus est immortalium: mente enim utebatur bona,
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, qui
 querat findens;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jecit
 et ustularunt;] statimque eum divisere; ac frustra cre-
 bat subulcus,] undique auspicans a membris, in partem
 adipem:] et alia quidem in ignem jecit, conspersa erant
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus trans-
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia:
 posuerunt autem in mensis simul omnia: ac subulcus
 surrexit divisurus; valde enim mente aequa norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus est divisa
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maiae fili-
 posuit precatus; ceteras vero distribuit singulis:
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis; letificabat vero animum domini:
 et ipsum compellans allocutus est ingeniosus Ulysses:

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis bene

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subula
 comede, thrifrice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt; deus autem hoc quidem dabit, illud vero
 quodcumque suo animo voluerit: potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis:
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbiurn-vastatori poculum
 in manibus posuit; hic autem sedebat suam juxta partem
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subula
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non praebentibus) domina et Laerte sen-
 eum vero a Taphius emit ex-possessoribus suis.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius; illi autem ad cibum
 pane et carnis saturati; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine luna;] (ubi
 autem Jupiter] tota-nocte; ac flabat Zephyrus magnus
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus est, subula
 tentans,] si qua sibi exutam laenam praeberet, vel aliquid
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum
 valde:] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam: vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

(ὅ' ἀπαλὸν γάλασαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
 τι ἔπος προέηκεν, ἅπερ τ' ἀβρήτον ἔμεινον.
 ἅ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
 θ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 θο' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
 εἰσθὴν δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
 ἰσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
 ἅ' ὅτε δὴ β' ἐκόμισεσθαι ποτὶ πτόλιν αἰπὺν τε τεῖχος,
 εἰς μὲν περὶ ἄστου κατὰ βωπήϊα πυκνὰ
 δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
 ἴμεθα. Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέας πεσόντος,
 γυλῖς· αὐτὰρ ὑπερθε χίων γένετ' ἥ τε πάχνη,
 χρῆ, καὶ σακέσσι περιτρίφετο κρύσταλλος.
 νῶ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
 δον δ' εὐκῆλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
 τὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
 ῥαχδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ριγώμενον ἔμπης·
 λ' ἐπόμεν σάκος οἷον ἔχων καὶ ὥμα φαιινόν.
 ἅ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστροα βεδοίχαι,
 ἰ τότε ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηΐδων ἐγγὺς ἐόντα,
 κῶνι νύξας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπατέως ὑπάκουσεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 τοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
 μναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἥ παφε δαίμων
 χιτῶν ἴμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὅς ἐκείνος ἔην βουλευόμενος ἡδὲ μάχεσθαι·
 ἐγξάμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
 [καὶ ἐπ' ἀγκυῖνος κεφαλὴν σχέθεν εἶπε τε μῦθον·
 Κλυτε, φίλοι· θεοῖς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
 ἦν γὰρ νῆων ἐκὰς ἦλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
 πεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 πλέονας παρὰ ναῦσιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἔπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 ἱρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικώσσαν,
 ἣ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
 ἱμην ἀσπασίως φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
 Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη·
 ἦ κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
 ἐφότερον, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔηος·
 ἢ δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβῶτα·
 γέρον, αἶνος μὲν τοι ἀμύμων, δὴ κατέλεξας,
 ἰδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
 ἢ οὐτ' ἐσθλὸς δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ἢ ἐπέοιχ' ἐκέτην ταλαπεῖριον ἀντίσσαντα,
 ἢ ἀτὰρ ᾗδ' ὄνεν γε τὰ σά βράχεια δνοπαλίζει.
 ὣ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοῖδοί τε χιτῶνες
 θάξας ἐννυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
 Ἄντ' ἄρ' ἔπην ἔλθῃσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 ἵτος τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
 ἐμυῖει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε καλεῖται.]
 Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
 et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
 Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
 Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
 sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
 ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
 cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim iubeant.
 Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
 nos quidem circa urbem per virgulta densa,
 in arundinibus et palude sub armis prostrati,
 jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
 glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
 frigida, et scutis circum-accresebat glacies.
 Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
 dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
 at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
 stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
 sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
 Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
 tunc ego Ulysssem allocutus-sum, prope qui-erat,
 cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
 Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
 nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
 domat ; non enim habeo lænam : decept me deus,
 sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
 est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
 qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
 locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
 Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
 Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
 Audite, amici : divinum mihi in-somnis astilist somnium.
 Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis est
 nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
 si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
 Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
 confestim, ac lænam deposuit purpuream,
 profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
 illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
 Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
 daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
 utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
 nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta haben-
 tem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
 ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
 neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
 ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
 quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
 nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
 Non enim multæ lænæ, mutatorieque tunicæ
 hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuicque.
 [At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
 deducetque, quo te cor animusque jubet.]
 Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὄϊων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλον.
 520 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλειπ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεῖσχετ' ἀμοιβὰς
 ἔνυσθαι, ὅτε τις χερσίων ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 Ὡς δ' ὁ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ συδῶτη
 525 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτας ὧν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔγω ἰὼν ἀπῆλζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βῶ οἱ βιότου περικήδετο, νόσφιν ἰόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ἐξυ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὦμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑσέσσετ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 530 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγῶν εὐτρεφέας, μεγάλοιον
 ἔλετο δ' ὄξιν ἀκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κελών, ὅθι περ σύες ἀργυρόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ἔρχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ἀτρυνεύουσα νέεσθαι.
 Εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγαθὸν υἱὸν,
 5 εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμιοι·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶν δεδμημένον ἕπνῳ·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ἕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
 ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλᾶλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω υπερφιάλους μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίην ἔδδον ἔλθης.
 Ἄλλ' ἔτρυνε τάχιστα βοῇν ἀγαθὴν Μενέλαιον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμηε.
 Ἦδη γάρ βα πατήρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστήρας δώροισι καὶ ἐξώφειλλεν ἔδνα·
 μὴ νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 καίνω βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ἕπνιοι,
 παῖδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίου φίλων
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ.
 Ἀλλὰ σύγ' ἔλθων αὐτὸς ἐπιτρέψαις ἕκαστα
 25 δμῳάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰκόνα τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγῃ ἔπος ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστήρων σ' ἐπιτήδεις ἀριστῆες λοχώουσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἰέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὄϊω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν.

lectum; atque eviamque et caprarum pelles injiciebat
 Ibi Ulysses decubuit; injecti autem lenam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat montatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriret.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsam
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suius seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gauderat vero Uly-
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abies-
 Primum quidem ensam acutum circa fortes suspendi-
 ros ;] tum lenam sibi-circumdedit arcentem-ventos-
 densam ;] ac pellem summit capræ bene-nutritæ, nec-
 summitque acutum jaculum, canum propulsatorem
 rum.] Iritque decubiturus, ubi quidem sues albis-
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcentem-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reditu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed
 animo] noctem per divinam curæ de-patro excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est cælestis-oculis Min-

Telemache, non-amplius bene a tua domo procul-
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus ; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisus, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut-dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem inven-
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere ; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum offeratur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nuptæ
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, in-
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum et quæcunque tibi optima videatur esse ;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam ; tu vero repone animo
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram per-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant

Ἄλλα ἐκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὐρὸν ὀπισθεν

ἄθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύεται τε.
Αὐτὰρ ἐπὶν πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἐταίρους·
αὐτὸς δὲ πρῶτιστα σὺδῶτην εἰσαφικέσθαι,
ὅς τοι ὦν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.

Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἰσω
ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
οὐνεκά οἱ σῶς ἐσθὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθας.

Ἡ μὲν δρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
πὸν· Αὐτὰρ δὲ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἐγείρειν· [πον.
[λὰξ ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.]

Ἐγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
ζεύξον ὅφ' ἄρματ' ἄγων, ὅρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἡδῶ·
Τηλέμαχ', οὐκὰς ἐστὶν ἐπιγυρόμενος περ ὁδοῖο
νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἴσεται ἡώς.

Ἄλλα μὲν, εἰκότα δῶρα φέρων ἐπιδῖφρια θεῇ
ἦρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
Τοῦ γάρ τε ξείνος μνησέσεται ἥματα πάντα
ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃτα παράσχη.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἡώς.

Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ἔνοστος ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιόμοιο.
Γὼν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱὸς,
πτερχόμενός βα χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλέοντα
ῥῖνεν καὶ μέγα φῆρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὥμοις
ἦρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσῆυδα·
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.]

Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
ἰδὼν νῦν μ' ἀπόσπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
ἰδὼν γάρ μοι θυμὸς ἐλέδεται οἶκαδ' ἰεῖσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
ἔμμενον νόστοιο· νηυσσώμεαι δὲ καὶ ἄλλω
ἄνδρϊ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔσχα μὲν φιλέησιν,

ἔσχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἰσῖμα πάντα·
τόν τοι κακὸν ἐσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι

εἶνον ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]

Ἄλλα μὲν, εἰκότα δῶρα φέρων ἐπιδῖφρια θεῷ
ἀλλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδης· εἰπὼ δὲ γυναῖξιν

εἰπὼν ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἑλὶς ἔνδον ἔοντων·
μφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ·

εἰπὼν σάντας ἔμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
δ' εὐέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,

ῥρα τοι αὐτὸς ἐπιμῃ, ὑποκλύω δέ τοι ἵππους,
στεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃσιν· οὐδὲ τις ἡμέας

ὑπὸς ἀμπεύμῃ, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
ἢ τίνα τριπόδων εὐχάων ἢ λαβήτων

ἢ δού' ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἀλυσον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡδῶ·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-se-
cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
ipse vero omnium-primum subulcum adi,
qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
nuntium laturum prudenti Penelopæ,
quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.

At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit

[illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :

Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.

Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit

heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,

et verbis placidis compellatum dimiserit.

Etenim hospes recordatur dies omnes

viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,

festinans inde tunicam circa corpus splendidam

induit, et magnum pallium fortibus injecit humeris

heros : ivit autem foras, astansque eam allocutus-est :

[Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,

jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :

jam enim mihi animus caput domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :

Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,

cupientem reditus : succenseo autem et alii

viro hospitall, qui immoderate quidem diligit,

immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.

Æquale sane malum est, qui et nolentem redire

hospitem impellat, et qui iro-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque

dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero

pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero malieribus

jentaculum in sedibus ut-parent abunde ex-intus repositis :

utrumque, gloriæque et splendor, et utilitas est,

pastos ire multam super immensam terram ;

sin vero vis divertere in Helladæ, et medium Argos :

ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,

ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos

sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,

aut aliquem tripodum bene-seratorum, aut lebetum,

aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμει λαων,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὖρον ἰὼν κατελείπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς δλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δληται.
 Αὐτὰρ ἔπει τὸγ' ἀκούσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἦ ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἑτεωνεὺς,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, ἔπει οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτήσας τε κρεῶν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπῆλθεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶνεντα,
 100 οὐκ ὅλος, ἅμα τῇγ' Ἑλένῃ κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, θθ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβει ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ χρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένῃ δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποικίλοι, οὐδς κάμεν αὐτῇ.
 Τῶν ἐν' ἀειραμένην Ἑλένῃ φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δς κάλλιστος ἦν ποικιλιμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ὀλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἴκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
 ὧς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, δ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
 115 Δώσω τοι χρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κειράσσανται·
 ἔργον δ' Ἡφαίστειο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, θθ' ἐὸς δόμος ἀμφοκαλύψεν
 καίειά με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἶπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρεΐδης· ὃ δ' ἄρα χρητῆρα φαεινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένῃ δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χειρὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνήμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σὴ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κεῖσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτιμενοῦ καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπούσ' ἐν χειρὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς Πείριπθα τίθει Πεισιστράτος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐψὶ θήεσθαι θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἔλεσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστῇ ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα·
 [εἶδ' αὖτ' ὅτ' ἐπίθεσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 140 πᾶρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem quaerens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex aedibus supellectile-præstans perire
 Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in aedibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat hic
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus.
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplici.
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborata
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina malitiam
 qui pulcherrimus erat ornatu-versicolori, et maximas
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimas
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus
 Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimachus
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præ-
 Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplici
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulchris-genis,
 pepulum habens in manibus, verbumque dixit et elegit
 Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabile in nuptiarum
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam quæ
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram
 Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponeas, gratificans de-præsentibus:
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuere

ὦνον χρεὶ δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλμίοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἑτοίμα προκαίμενα χεῖρας ἱαλλον.
Λυτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκκι ξανθὸς Μενέλαος,
οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
χρυσῶν ἐν δέπαϊ, ὄρα λείψαντα κιοίτην·
στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσυῦδα·

Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
εἰπεῖν ἧ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὧς ἤπιος ἦεν,
εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
πάντα τάδ' ἔλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὧς
νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἴποιμ', ὡς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότῃτος ἀπάσης
ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἑσθλά.

Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὄνυχασσι πέλῳρον,
ἡμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὃ δὲ φισιν ἐγγύθεν ἔλθων
δεξιὸς ἤϊε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.

Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἄρχετο μῦθων·
Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
ἧ νῦν τόδ' ἔρηνε θεὸς τέρας ἧς σοὶ αὐτῇ.

Ὡς φάτο· μερμηρίζε δ' Ἀρήφιλος Μενέλαος,
δippeως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νόησας.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος υποφθαμένη φάτο μῦθον·

Κλύτε μιν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσσαι ὄτω.

Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, θηοὶ οἱ γενεῇ τε τόκος τε·
ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἧ καὶ ἦδη
οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσιν φυτεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
τῷ κέν τὸν καὶ κείθι θεῷ ὧς εὐχετοῦμην.

Ἥ καὶ ἐφ' ἵπποισιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἤϊζαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Δύσπετό τ' ἡἷλος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱὸς Ὀρσίλοχιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὃ δὲ τοῖς πὰρ ξείνιαι ὄηεν.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
μάστιξεν δ' ἔλααν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἀΐψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτῷ πολυθέτρων·
καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.

Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
vinum habens in manu dulces dextra,
aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
dicite *salutem*; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
reversus in-Khacam, ubi-advenero, Ulyssæi in domo
dixerim, ut a te potius amica-exceptionis omnigenæ
veniam, atque afferam opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
gavis-i-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæe Jovis-alumne, princeps virorum,
an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
quomodo ei rite responderet meditatns.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
immortales *mihi* suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
domum redibit, et ulciscetur; aut jam
domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
ruerunt ad-campum per urbem prompti;
iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
et scutica-percussit *Pisistratus*, ut-currerent; hi autem non
inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
urbem;] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

- 196 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δημήλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μάλλον δημοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπε' αὐτοῦ.
200 μὴ μ' ὁ γέροντ' ἀέκοντα κατασχήῃ ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼ θάσσον ἱέσθαι. [μῦ,
Ὡς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐπὶ συμφράσσαστο θυ-
σπῳος οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι·
206 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
ἱσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπειτα περὶόντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κελεύε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμὲ οἰκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷός ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σὲ μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδέ ἔφημι
ἂψ ἰέναι κενόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
216 Ὡς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἔβαινεν.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ-
Λίψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
Ἦτοι δ' ἐμὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, θύε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ· σχεδόνδ' ἐπ' οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπδς, φεύγων ἔξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
226 μάντις· ἀτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔνιαίε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρϊ μήλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μετ' ἔσχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἄφικετο, πατρόδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρυμον, ἀγαυότατον ζώνωντα,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίῃ. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκῳ
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασυλήτης Ἐρινύς.
236 Ἄλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύχους
εἰς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικέλ
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὁ δ' ἄλλων ἔκετο δῆμον,
Ἄργος ἐκ ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἵσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθα δ' ἔγχευε γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἱε κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφιδραον,
246 ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίῃν φιλότῃ· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδὸν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfectis
verbum meum? hospites autem penitus nos profitumur
ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque:
ne me senex invitum detineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito perire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est: satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quas ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus est:

Festinanter nunc conscende, jubeque inscendere et
socks,] priusquam ego domum Ivero, renuntiare
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus hunc veniet; neque eum pulo
retro iturum vacuum (sine te); valde enim irascetur.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pylorum in urbem, celeriterque domum perieit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et pariter
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consederunt.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; [scilicet
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-est
[scilicet] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, [scilicet
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam faciens:
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnys.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-
[scilicet] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indicium
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et [scilicet
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis litem;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.

Huic autem filii nati-sunt Alcmæon, Amphilocheusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
 ἄλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥδης
 ἀλλεος εἵνεκα οἶο, ἴν' ἀθανάτοισι μετῆη·
 εὐτάρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 ἦκε βροτῶν δ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
 ἥ β' Ὑπερησίνηδ' ἀπενάσματο, πατρὶ χολωθείς,
 ὅθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' εἰχχανεν
 πένδοντ' εὐχόμενον τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αἱ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῃ,
 ἴσσομ' ὑπὲρ θυῶν καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 ἧς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 ἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπιτεύσης·
 ἴς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οἷγάρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἡδ' Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
 ἔπος' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ δλέθρῳ.
 Ὅπνευκα νῦν ἑτάρους τε λαδῶν καὶ νῆα μελαιναν
 ἄλλον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 ἔγωγε καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρα κατακτάς
 μφυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνητοί τε ἔται τε
 ἄργος ἀν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 ὅν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν
 εὐγῶν· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 ἰλλά με νῆος ἔρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἐκέλευσα,
 ἥ με κατακτείνωσι· διωκόμενοι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὅ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νῆος εἴσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ καίθι φιλήσασαι, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκιον ἔγχος
 αἱ τόν' ἐπ' ἱκρύφειν τάψυσεν νεδὺς ἀμφιέλισης·
 ν δὲ καὶ αὐτὸς νῆος ἐβήσατο ποντοπόροιο.
 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρὰ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἴσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι· ἔλυσαν.

ἠγέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 πλῶν ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπὶ θοντο.
 Ἰσθὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 τῆσαν αἰράντας, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 λακὸν δ' ἴστιά λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

οἷσιν δ' ἔκμενον οὖρον εἰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ἄβρον ἐπαίγιζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάχιστα
 ἡὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Βῆν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χάλκιδας καλλιρέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 δὲ Φεῖας ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
 δὲ παρ' Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατεύουσιν Ἑπειοί.
 Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε βοῇσιν,
 ῥμαίνων ἥ κεν θάνατον φύγοι ἥ κεν ἀλώη. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὑφορβὸς
 ἰορπεῖτην· παρὰ δὲ σπῖν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hic in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis es unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perlit tristi interitu.
 Propterea nunc socisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exiit, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi aequali :] sed sequere ; at illic amico-excipieris ex his
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aeream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde cossedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.
 Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cæsis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.
 [Præteriere vero Crunoes et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secundo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

- Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
305 εἰ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φίλοι μείναι τε κελεύει
αὐτοῦ ἐνὶ σταβμῷ, ἢ δατρύνει πόλινδε·
Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
ἦϊθέν προτὶ δαυτοὺς λυλαίομαι ἀπονέεσθαι
πρωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἔμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
ὅς κέ με κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρον ὀρέξῃ.
Καὶ κ' ἔλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θελοῖο
ἄγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελόπειῃ·
315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφίλοισι μιγείην,
εἰ μοι δειπνὸν δοῖεν, ὄνειστα μυρὶ' ἔχοντες.
Αἰψὰ κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅττ' ἐθέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.
Ἑρμείῳ ἐκῆτι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
δρηστοσύνην οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειας βροτὸς ἄλλος
πῦρ τ' εὖ νῆσαι διὰ τε ξύλα δανὰ κεάσσαι
δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρης.
325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; ἢ σύγε πάγχυ λυλαίαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
330 Οὔτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένονι ἥδ' ἑχιτῶνας,
αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
οἳ σφιν ὑποδρώσιν· ἔϋξεστοι δὲ τράπεζαι
σίστου καὶ κρειῶν ἥδ' οἴνου βεβριθασιν.
335 Ἀλλὰ μέν' οὐ γάρ τίς τοι ἀνίσταται παρόντι,
οὐτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρων, ὃς μοι ἔσιν.
Αὐτὰρ ἔπειν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματα ἔσσει,
πέμψει δ' ἑπῇ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
340 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἀλγος καὶ διζύος αἰνῆς.
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
345 ἄλλ' ἔνεχ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
ἀνέρες, ὃν κεν ἔσται ἀλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἔπει ἰσχανάας μείναι τέ με κείνον ἄνωγας,
εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θελοῖο
πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γῆρας οὐδῶ,
εἰ που ἔτι ζῶουσιν ὅπ' αὐγάς ἡελίοιο
350 ἢ ἤδη τεθνήσκαι καὶ εἶν Ἀΐδαο δόμοισιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
355 ἐκπάγλως γὰρ παῖδός οὐδύρεται οἰχομένοιο
κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
inter eos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
utrum ipsum amplius studiosae curaret, manereque jubet
illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
mane ad urbem cupio discedere
mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porret
Et profectus ad aedes Ulyssis divini,
nuntium dixero prudenti Penelopæe,
et procis insolentibus me-immiscuero,
si mihi cenam dederint, cibum infinitum habentes.
Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca disciendis
carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-est
dendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus es, Eumæe autem
hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
si revera procorum vis ingredi cœtum,
quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœtum pertinet
Nequaquam tales sunt ministri illorum;
sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentem,
neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi autem
At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huc autem respondit deinde audens divinus Ulysses
utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumas per
Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
sed propter perditum ventrem malas curas habent
viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dicitur
Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubet
dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
de-patrefque, quem reliquit, profectus, in senectutis hunc
sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
an jamjam mortui-sint, et in Plutonis aedibus.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps
rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narro
Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicaturus
ut-anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
vehementer enim de-filio dolet absente,
deque-ingenue uxore, prudente; quæ ipsam maxime

ἤκαχ' ἀποφθιμένην καὶ ἐν ὧμαί γῆραί θῆκεν.
 Ἡ δ' ἀχρεὶ οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέω θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἐμοίγε
 ἐνθάδε ναϊετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσα περ ἔμπης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτῇ θρέψεν ἅμα Κτιμένην ταυνοπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν ὀπλοτάτην τέκε παίδων·
 τῇ ἰμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ῥ' ἦβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὴν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔκεινθη
 καλὰ μάλ' ἀμυρίσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 ἀγρόνδε προτάλλε· φίλει δέ με κηρόθι μάλλον.
 Νῦν δ' ἦδη τοῦτων ἐπιδύομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀξίουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμύμων
 τῶν ἔραγόν τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχον ἔστιν ἀκοῦσαι
 οὔτ' ἔπος οὔτε τὴν ἔργον· ἔπειτ' ἀπὸ κακῶν ἐμπέσεν ὄλκω,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χαιτέουσι
 ἄντια δεσποίνης φάσθαι καὶ ἑκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πείεμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμῶεσσιν ἰαίνει. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἦν, Εὐμαίε συνδῶτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῶων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων,
 ἡδὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρύακινα,
 ἧ ἔνι ναϊετάσκε πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβων ἡδ' ἐπέρασαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συνδῶτις, ὄρχαμος ἀνδρῶων·
 εἰνί, ἔπειτ' ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπειο πίνει τε οἶνον,
 ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκοῦειν· οὐδέ τί σε χρὴ,
 πρὶν ὥρῃ, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολλὸς ἄνους.
 Τῶν δ' ἄλλων στίνα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτῳ ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένην φιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένω τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλείοισιν,
 μνωομένων μετὰ γὰρ τε καὶ ἄλγας τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μέλα πολλὰ πάθη καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ.
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμήλος, οἶνοπληθής, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φύλ' ἀνθρώπων,
 ὁ ἑλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in praematura senectute posuit.

Illā autem dolore de suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicumque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.

Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tandiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimena peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lenaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calcamenta dederat,
 in-agrum emisit; diligebat autem me corde magis.

Nunc vero jam his indigeo; sed mihi ipsi
 opus incremento-angit beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis laetificant.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulca,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 huiusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-auro illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.

Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.

Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna; sed bona quidem,
 fertilis-bonum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-forax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοὶς βιβάσσειν ἐποیحόμενος κατέπεφνεν.
Ἔνθα δὴ δύο πόλεις, δῖχα δὲ σφισι πάντα δέδασται
τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασιλευεν,
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.

415 Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίελλυτοί τ' ἤλυθον ἄνδρες,
τρῶνται, μυρ' ἀγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσα ἐνὶ οἴκῳ,
καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευον·

420 κλυνοῦσθ' τις πρῶτα μίγῃ, κολῆν παρὰ νηϊ,
εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τάτε φρένας ἠπεροπεύει
θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς ἐστὶ καὶ πόθεν ἔλθοι·
ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφερὲς δῶ·

425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
κούρη δ' εἰμ' Ἀρύδαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
ἀλλὰ μ' ἀνὴρ παῖζαν Τάφιοι, ληίστορες ἄνδρες,
ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὃ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.

430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ·
ἥ βρά με νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
ὄφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερφερὲς δῶ
αὐτούς τ'· ἥ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μῦθον·
435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.

Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπαμύνοιο, ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ὅς μ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μῦθον·

440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
ὀμειτέρων ἐτάρων, ἔμβελήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
ἔλθων ἐξεῖπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδήσῃ
δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ἡμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.

445 Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἔπειγεται δ' ὦνον ὀδαῖον.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλεῖν βίότοιο γένηται,
ἀγγελή μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἰκέσθω·
οἶσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβραθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

450 Παιδὰ γὰρ ἀνδρὸς ἔῃος ἐνὶ μεγάροις ἀπιτάλλω,
κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
τόν κεν ἀγοίμ' ἐπὶ νηὸς· ὃ δ' ἡμῖν μυρίον ὦνον
ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.

Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.

455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοντον πολὺν ἐμπολῶντο·
ἀλλ' ὅτε δὴ κοιλὴ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
καὶ τότε ἄρ' ἀγγελὸν ἦκαν, ὃς ἀγγεῖλε γυναικί.

Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυῖδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,

460 χρύσειον ὄμρον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
τόν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ ὄμωαι καὶ πότνια μήτηρ
χερσὶν τ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ὀφθαλμοῖσιν δρῶντο,
ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.

Ἦτοι ὃ καννεύσας κολῆν ἐπὶ νῆα βεβήκει·

suis lenibus tellis aggreddens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt:
in his vero ambabus pater meus imperabat,
Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phœnices re-nautica-incliti venerunt viri,
veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
pulcræque magnæque, et splendida opera sciens:
hanc autem Phœnices percallidi decipiebant:
cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud eam,
] concubitu et amore: quæ quidem mentes decipimus
imbécillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset:
hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum:

Ex Sidone quidem abundante æris me gloriator case;
filia vero sum Arybantis ego abunde divitis:
sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
ex agro venientem; vendideruntque me huc deductam
hujusce viri ad ædes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus est vir, qui ei coierat clam
numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
ut videas patris et matris altam domum,
ipsoque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta est mulier, et respondit sermone:
fieri possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,
jurejurando fidem dare, vos incolumem me domum abduc-
turos.] Sic dixit: illi autem omnes jurabant, sicut jessæ.
Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
inter eos rursus locuta est mulier, et respondit sermone:

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
vestrorum sociorum, obviam factus vel in via,
vel alicubi ad fontem: ne quis ad domum seni
profectus aperiat; is autem suspicatus liget me
vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.
Sed retinete in mente verbum, et propere emtionem ve-
sticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
nuntius mihi deinde celeriter ad ædes veniat:
afferam enim et aurum, quodcumque sub manus venerit;
et vero aliud nautum ego volens sane dederò.

Filiū enim viri boni in ædibus nutrio,
astutum jam talem, simul cursitantem foras;
hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
comparavit, quocumque vendendum voveritis ad alienos bo-
mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad ædes pulcras.
Illi autem per annum totum apud nos ibidem manentes
in navi cava facultates multas emebant;
sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad redeundum,
tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad ædes patris,
aureum monile habens, quod electris intersertum erat:
hoc quidem in domo famulæ et veneranda mater
manibusque tractabant, et oculis spectabant,
pretium pollicitæ: ille autem huic innuit tacite.

Atque ille postquam innuerat, cavam ad navem ivit;

ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλθούσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῖν δέκα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμφεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ' ἄλεια κατακρύψας ὑπὸ κολῶπῃ
 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμενην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδώοντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νῆς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναδόντες ἐπέπλεον θυρὰ κλειυθα,
 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἔαλλεν.
 'Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἄλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅκησεν Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶν δ' ἐνδοῦπησε πεσοῦσ' ὥς εἰνάλῃ κήϊ·
 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοῦς δ' Ἰθάκῃ ἐπείλασσε φέρων ἀνέμω· τε καὶ ὕδωρ·
 ἔθα με Λαέρτης πρίετο κτεάτεσσιν ἰοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.

Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖσθε μύθῳ·
 Εὖμαι', ἡ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθης ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔσθην
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 ἡπίου, ὅς δὴ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκείως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγὼν
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ δαστέ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 αἶψα γὰρ Ἦῶς ἦλθεν ἐὺθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἑταροὶ λύνον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δεῖπνόν τ' ἐντόνοντο κερῶντό τε αἶσθα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἔδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἀστυδ' ἐλαύνετε νῆα μελαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροῦς ἐπισίσσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 ἐσπέριος δ' εἰς ἀστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
 Ἦῶθεν δὲ κεν ὕμιν δοιοπόριον παραθεῖμην,
 δαίτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπόσιον.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλῆμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἱκώμαι
 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν;
 ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγῶγε καὶ ἡμέτερόνδε κελόμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποδὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὕψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρα' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὕφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum conviviarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.

Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclitum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.

Hi quidem deinde *naves* conscensa navigabant humidas vias,
 nobis *navi* impositis: ac Jupiter ventam-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque eo insonnit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.

Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.

Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri aedes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque *navem* in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cenamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis vaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quoniam ego, dilecte fili, ibo? cujus aedes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad *domum* juberem
 ire: haud enim *ibi* ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter proci in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam textit.
 At tibi alium virum indicabo, quem ades,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ· Ἰθακῆσιν εἰς ὁρόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεὺς γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχύς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἑράζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐκάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἔόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 αἰ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνῶσις φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμοῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἥ καὶ Πείραιον προσφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πείθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἄμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ζεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοκίως φιλέειν καὶ τίμεν, εἰσέκην εἴλω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμδαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 550 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ ποσσὶν ἔδησατο καλά πέδιλα,
 εἴλετο δ' Ἀλκιμαν ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 νηὸς ἐπ' ἐκροφίῃ· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνθρώσαντες πλὸν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖος.
 555 Τὸν δ' ὦκα προδιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἕκτε' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρταί, ἦσι συδῶτης
 ἰσθλὸς ὢν ἐνίαιεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεώς.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἄριστον ἄμ' ἦοι, κειμαίνω πῦρ,
 ἐκπεψνάν τε νομῆας ἄμ' ἀγρομένοισι σῦεσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
 6 οὐδ' ἔλαον προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum fillum,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere uxorem, et Ulyssis munus habet.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in æthere habitans.
 an ipais ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad terram.
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a sociis seorsum ubi-vocavit.
 Inhasitque ei manu, verbumque dixit et elocutus est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis.
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitatus-
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic mancas,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.

Hi autem statim incensebant, et in transtris consedere
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.

Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, et
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, domum
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas
 bulcus,] bonus ut erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiservuntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus est :

Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ἱλάουσιν,
λλὰ περισσαινέουσιν· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

Οὕτω πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
στη ἐνὶ προθύροισι. Ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
κ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγρεα, τοῖς ἐπονείτο,
ἱρνὰς αἰθοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
ύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
εἰράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δὲ οἱ ἐκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φιλα φρονέων ἀγαπάζει
λθόντ'· ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
λοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἀλγεα πολλὰ μογήσῃ·
ὡς τότε Τηλέμαχος θεοειδέα διὸς ὑφορβὸς
πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἐγώ γε
ἔφεςθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νηὶ Πύλονδε·
ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
τέρψομαι· εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἐνδον ἑόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐτέρχρεαι οὐδὲ νομήας,
ἀλλ' ἐπιδημέυεις· ὡς γάρ νύ τοι εὐαδε θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορᾶν αἰθῆλον ὄμιλον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τίς ᾗδῃ
ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή
χῆται· ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κείται ἐχουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λίην καίην γε μένει τετλησὶ θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν ὥκτες τε καὶ ἡματα δακρυχεοῦσῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χαλκεον ἔγχος·
αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼν ἔναι καὶ ὑπέρβη λαΐων οὐδόν.

Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπείειν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·

Ἥσ' ὦ ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δόρμεν ἔδρην
σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.

Ὡς φασ'· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
χεῦεν ὑπο χλωρὰς βῶπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
ἐνθα καθέζετ'· ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.

Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
ὅπταλέων, ἃ βὰ τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·

σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθεά οἶνον·

αὐτὸς δ' ἀντίον ἔειν Ὀδυσσεύς θείοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὄνελαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.

55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·

Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τίς ἐ πεζὸν ὁδοῖαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμῆαιε συβώτα·
τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.

Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεαίων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulantur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obvius iivit hero,
osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversum e longinqua terra decimo anno,
unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus-est circumhærens, tanquam e morte ela-
psum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
viro-um procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
viro-um alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque is introibat, et transivit lapideum limen.

Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniēmus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;

panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:

ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
tunc vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus pulo huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

ψηοὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ δστέα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὧς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω·
 ἔρπον ὅπως ἐθέλεις· ἐκείτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς εἶπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζει,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν·
 ἢ ἦδ' ἄμ' ἔπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
 μνάται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν ξείνον, ἐπεὶ τὸν, ἔκετο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 80 δώσω δὲ ἔξφορ ἀμφηκὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας
 εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἐδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρήχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγῶγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσsetαι αἰνόν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἰόντα
 ἀνδρα καὶ ἰφθίμον· ἐπειτὰ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μεν καταδάπτειτ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιοῦτου ἰόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἦ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ
 ἔχθαιρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆῃ·
 ἢ τι κασιγνήτοισ ἐπιμέμφεαι· οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἢ καὶ ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦε καὶ αὐτός·
 [ἔλθωι ἀλγυτεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἴσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼν κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
 ἔλθων ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃω Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασάλατο, μῶνον ἰόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν δευκέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνοισι τε στυφελιζόμενος θυμῶς τε γυναῖκας
 ῥυστάζοντας ἀεικελίας κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἔδοντας
 μαψ αὐτως, ἀτέλειστον, ἀνηγύστω ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοισ ἐπιμέμφομαι, οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manes-trac-
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocu-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum *animum* *tristia* *sti*]
 quomodo enim jam hunc hospitem ego *suscipiam* *ut*
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus *confra-*
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior *laccssiverit*;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populiq; famam;
 an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicumque opti-
 ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit dom-
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravi-
 Efficere vero difficile *est* aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:

an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulyssæ eximio, vel etiam ipse

[venerit errans: adhuc enim et spei copia *est*:]
 ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,

si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:

sin vero rursus me multitudo domarent, solus quum-essen.
 mallet in meis interfectus ædibus

mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres

illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes

temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocu-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, *hæc* valde accurate dicam.

Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὄδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 αὖνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 αὖνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 αὖνον ἔμ' ἐν μαγάρῳσι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 ὣρ' νῦν δυσμενέας μάλα μυρίοι εἰς ἐν οἶκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 ἰουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ἱλθέντι Ζακύνθῳ,
 δ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 ὅσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 ἢ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 τοιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 ἱκὼν ἐμὸν τάχα δὴ με διαβρβαίσουσι καὶ αὐτόν.
 ἀλλ' ἦτοί μιν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐξέρπονι Πηνελόπειῃ
 ἱφ', ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰλθλούθα.
 ἡντάρ ἐγὼν αὐτοῖ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 ἢ ἄπαγγεῖας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 τευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἔμοι κακὰ μηχανώνονται.
 Τὸν δ' ἀπαιμειδόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεαίεις.
 ἀλλ' εἰγε μοι τόδε εἰπεῖ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἢ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος εἴλω
 δυσμάρῳ; ὅς τις μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀγαύων
 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶν τ' ἐν οἴκῳ
 πῖνε καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει·
 αὐτὰρ νῦν, εἴ οὐ σύγε ὄψεο νηὶ Πύλονδε,
 οὔ ποτε μὲν φασι φαιγέμεν καὶ πίεμεν αὐτῶς
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 ἥσται ὀδυρμένος, φθινύσει δ' ἄμφ' ὅσπερ ἡρώς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ἀλγιστον, ἀλλ' ἐμπεὺς μιν ἱάσμεν, ἀχνύμενοι περ.
 εἰ γὰρ πῶς εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγεῖας ὅπισσω κίε, μὴδ' ἐκ' ἀγροῦς
 πιδέσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρύβδην· καίη γάρ κεν ἀπαγγαίειε γέροντι.
 ἦ βᾶ καὶ ὥρσε συφορβόν· ὃ δ' εἰλετο χερσὶ πέδιλα,
 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαίος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαῇ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα·
 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντασι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδον καὶ β' οὐχ ὠλόαντο,
 κυκλῆθ' ὃν ἐτέρωσι διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 ἦ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι ναῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐκ δ' ἦλθεν μαγάρῳ παρὲξ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 στῆ δὲ πάροισ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδῃ νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μὴδ' ἐπίκλειθε,
 ὡς ἂν μνηστῆρας θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντες
 ὁ ἔρχεσθον προτὶ δαίτυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demiavit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in sedibus genitum liquit, nec me fructus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdet et ipsum.
 Sed enim hæc quidem decorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliantur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntias eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 hibeat et edebat, quando animus in pectoribus iuberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicant edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspezias; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est: tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet. Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam oconomam ire-jubeat quam citissimè
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectos Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulchræque magnæque, et splendida opera aciem.
 Stetit autem e-regione-ostii case Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Uly-
 ses;] exivitque domo extra magnum murum eaulæ,
 stetitque ante ipsam: eam vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, collers Ulyssæ,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut prociis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eas ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
 Ἦ καὶ χρυσεὶν ῥάβδῳ ἐπεμάσασα· Ἀθήνη·
 φῆρος μὲν οἱ πρῶτον ἔνπλυνες ἦδ' ἑλπίων
 175 ἄψ δὲ μελαγχροῖς γένητο, γναυμοὶ δὲ τάνυσθεν·
 κυάνας δ' ἐγένοντο γενεαῖδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξασα πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός·
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ πάροιθεν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' Ὀηθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώσωμεν ἱρὰ
 185 ἦδ' ἐλπίδας δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 οὗτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;
 ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νολεμέες αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπιθετο δὴν πατέρ' εἶναι—
 ἔξαυτίς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
 ὅτ' αὐτοῦ γε νόψ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
 Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ δεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσασθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τὸδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦτε με τοῖον ἐθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἦδ' ἐκαχῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔλετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἄμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑπ' ἱμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγύως, ἀδινώτερον ἢ τ' ὠϊνω,ν
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιν τέκνα
 ἀγρόται ἐξελιοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὡς ἄρα τοίγ' ἐλεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
 220 Καὶ νῦν δ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατέρ' αἶψα·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φιλε, νῆτ' σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐγετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν θοομαι ἐνθάδ' ἰκίσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit eum Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distantes
 caeruleique facti-sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, veritus ne deus
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :
 Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam antea
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus hand-amplius
 le.] Certe omnino aliquis deus es eorum qui caelum tenent :
] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra.
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses
 nequiquam deus sum ; cur me immortalibus assimila
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisq[ue]
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuat[us] v[er]o
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credidit
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est.

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse ager[et]
 facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-er[as].
 nunc vero diis similis-es, qui caelum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quærens
 neque mirari supra-modum nec stupere.
 Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus.

veni vicesimo anno in patriam terram.
 Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti.
 Facile vero est diis, qui caelum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est felus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
 sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam funderent.
 Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te navis
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 νῆα'ρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 καί κ' ἐμ' ἀγαγὼν ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἄνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θεῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 ἔτρεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 ἀλκόν τε χρυσὸν τε ἄλλ' ἐσθλὰ θ' ὕφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπῆεσσι θεῶν ἴσθητι κέονται.

Ἵν' αὖ δ' αὖτε ἰσχυρὴν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 φρα καὶ δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλευόμεν.
 ἅλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξω,
 ὅρ' εἰδὲν, ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 αἱ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζας
 ῥάσσομαι, εἴ κεν νοῖι δυνήσμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 κούνω ἄνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσμεθ' ἄλλους.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείο κλέος αἰὲν ἄκουον,
 ρεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμειναι καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
 ἅλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἀγὼ μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
 ἔνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 Μνηστῆρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἄτρεκας οὔτε δύο· οἶαι,
 ἅλλὰ πολὺ πλείονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμὸν.

Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύο καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκρήμενοι, ἔξ δὲ δρηστήρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πέντε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν,
 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐξήκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δωκαίδεκα πάντες ἄριστοι,
 καὶ σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος δοῖδός
 καὶ δῶι θεράποντες, δαήμενοι δαιτροσυνάων.

Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ὄντων,
 μὴ πολὺ πικρα καὶ αἰνὰ βίαις ἀποτίσσειαι ἑλθών.
 Ἀλλὰ σὺ γ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράζεο, ὅ κέν τις νοῖν ἀμύνει πρόφρονι θυμῷ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγὰρ ἐγὼν ἔρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 καὶ φράσαι, εἴ κεν νοῖν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἢ τίς τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ἐσθλὸς τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὅμι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενός· ὅτε καὶ ἄλλοις
 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθάνατοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσσεσθαι
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρας καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρῖνεται Ἀρης.

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχεο ἅμ' ἡοὶ φαινομένην φιν
 οἴκαδ' καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ πρότ' ἄστυ συνότης ὑστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.

Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πᾶσχοντος ἐμεῖο.

Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι θύραζε
 ἢ βέλουσιν βάλλουσιν· σὺ δ' εἰσρόων ἀνέχεσθαι.

Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando procis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :

at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δὲ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἰσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὅππότε κεν πολυδούλος ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέβη· ἔπει οὐκέτι τοῖσιν ἔρκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἄλλα κατήκισται, ὅσσον πυρὸς ἔκ' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἴνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχυνήτε τε δαῖτα
 καὶ μνηστύν· αὐτοὺς γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὰ σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπείειν καὶ δοῖα βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες εἰλοίμεθα· τοὺς δὲ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἔτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκίων μήτ' αὐτῇ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναϊκῶν γινώσκον ἰθύν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμῶν ὅπου τις νῶν τίει καὶ δεῖδιε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 310 γινώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναί με γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι οἶω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Δηθὰ γὰρ αὐτὸς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἐκῆλοι
 315 χρήματα δαρδάρπουσιν ὑπέρβριον οὐδ' ἐπὶ φειδῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκα ἐγὼ δαδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυδενθὲς ἐντὸς ἔκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Λυτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρόντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυσθ' ἀποπλείειν ἵνα μὴ δέισατο· ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασίλεια τέρην κατὰ δάκρυον εἰδοί.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tu
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet *Marte*.
 innuam quidem tibi hoc capite; tu autem deinde, quae
 tellexeris,] quaecunque tibi in aedibus Martia arma jac-
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus: at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur *arma desiderantes*.
dicens, Ex fumo deposui: quoniam non-amplius illi
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit
 ses;] sed foedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnus
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, foedatisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferit.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tu:
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope:
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingressum
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quam-
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius
 o pater, sane metum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet:
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in aedibus quieti
 opes devorant praeter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quaeque te parum-honorent, et quae inculpatae sint:
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea haec curare,
 si modo vere aliquid nostri Jovis signum aegidem-tenemus.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quae tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios:
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 innuam quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiae domum ferebant perpulcra dona.
 At praekonem praemisit domum ad Ulyssidem,
 nuntium dicturum prudenti Penelopae,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem per-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 praestans regina teneras lacrimas defunderet.

ὡ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ διὸς ὕφορβος
 αὐτῆς ἔνεκ' ἀγγελίης, ἔροντες γυναῖκι·
 ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 ἵρουξ μὲν βα μέσσηι μετὰ δμῶσιν ἔειπεν·
 ἦ ὅθι τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰληλούθεν.
 ἠνελοπεῖη δ' εἶπε συβώτης ἀγχι παραστάς
 ἑνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 ὕτάρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 ἰ β' ἔμεναν μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκαε τε μέγαρόν τε.
 Μινηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατήφυσάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 δ' ἦλθον μεγάρῳ παρὲκ μέγα τεῖχ' ὅν αὐλῆς,
 τοῦ δὲ προπάρῳιθε θυράων ἐδριόωντο.
 οἰσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιλῶς τετέλεσται
 ἠλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 ἀλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 δ' ἐρέτας δλιῆας ἀγείρομεν, οἳ καὶ ταχίστα
 ἰνοῖς ἀγγελῶσι θεῶς οἰκόνδε νέεσθαι.

Οὐπω πᾶν εἰρηθ', ὅτ' ἀρ' Ἀμφινόμος ἴδε νῆα,
 ρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενθέος ἐντὸς,
 τίς τε στέλλοντας ἐρετμὰ τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἰδὺ δ' ἀρ' ἐκγελάσας μετεφώνεον ὅς ἐτάροισιν·

Μή τιν' ἐτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἷδε γὰρ ἔνδον
 τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἦ εἰδὼν αὐτοὶ
 ἦα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κινήσai.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 ἴψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσαν,
 εὐχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἄθροοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 ὦν οὔτε νέων μεταίξιεν οὔτε γερόντων.
 οἴσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·

ᾧ πόποι, ὥς τόνδ' ἀνδρὰ θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 ἡματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκριας ἡγεμοόσας,
 ἰὲν ἐπασύστεροι· ἅμα δ' ἠέλῳ καταδύντι
 ὕποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 ἠὲ θεῶν πλείοντες ἐμύνομεν· ἦ ὦ δῖαν,
 Γηλέμαχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 ὑτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Γηλέμαχ'· μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ ὅλω
 οὗτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 λῦτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 αἰοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 ἀλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον διηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 ἰς ἀγορὴν — οὐ γὰρ τι μεθυσμέναί μιν ὄλω,
 ἀλλ' ἀπομνησεί, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 ὅννεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 ἰ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης
 ἢ ἐν δόμῳ βίοντες· αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχομεν,
 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἡδ' ὅστις ὄπλοιο.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcumque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiavit,
 profectus est ire ad suas ; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima ;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris ;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios ; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, expectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho ; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantar.

Sed agile, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem ; (nequaquam enim remissee acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :

potiusque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :)
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos ; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

- Εἰ δ' ὑμῖν ἔδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
μή οἱ χρήματ' ἔπειτα Διὸς θυμηδὲ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαιθ', ὅς κε πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου παίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·
ὅς β' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
ἦνδανε μύθοισιν· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
ὁ σφιν εὐφρονένων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλῳ θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρυνύωσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνώγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξαστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεῦθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλεθρον·
κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπέυθετο βουλὰς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
415 στή βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειᾶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὀμήλικας ἔμμεν· ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισιν· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ράπτεις οὐδ' ἱκέτας ἐμπαίεσαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος· οὐ δ' ὁσίη κακὰ ράπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἡ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λήν,
ὄνειακ' ἀλγίστηρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
ἤκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμοι ἦσαν·
τόν β' ἔβηλον φθίσαι καὶ ἀπορβᾶσαι φίλον ἦτορ
ἠδὲ κατὰ ζῶην φαγῆειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάσθω δὲ γυναῖκα
παιδᾷ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀναχίλεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἦ ὕδα.
θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Τηλεμάχῳ σὺν υἱεὶ χεῖρας ἐποιήσει,
ζῶντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡς γὰρ ἔξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedam·
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupserit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regum est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animi
[tibus.] Resciverat enim de-sui filii in sedibus patrandi.
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profectaque est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mab-
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoo vero increpabat, verbumque dixit et elocuta.

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; aique
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.
Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fage-
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhibebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uas:
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra
locutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

ἰφρά οἱ αἶμα καλαινὸν ἐρωήσαι περὶ δουρὶ
μετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλίπορθος Ὀδυσσεύς
ολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφρυσσάμενος, κρέας ὀπτόν
ἤχεϊρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
ὦ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλιτάτος ἐστὶν
νδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
καὶ γὰρ μνηστήρων· θεῶθεν δ' οὐκ ἐστ' ἀλέασθαι.

Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὀλεθρον.
Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
λαῖεν ἐπεῖτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
δύν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —

Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ἑφορβὸς
λυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὀπλίζοντο,
ῥ' ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
ἵγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ἰάβδω πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
σγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔσθωτης
ροίῃ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
λθοι ἀπαγγέλλων μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
ἦλθε, δι' Εὐμαιε. Τί δὴ κλέος ἐστ' ἀνὰ ἄστῃ;
ἦ ῥ' ἤδη μνηστήρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασι
ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται, οἴκαδ' ἰόντα;

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺδῶτα·
οὐκ ἔμελλέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
ἄστῃ καταβλώσκοντα· τάχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
ἀγγελὴν εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.

Ὁμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγελος ὤκως,
κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ εἶπεν.
Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.

Ἦδη ὑπὲρ πόλις, θη· Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
ἧα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδομένη κατωῦσαν
ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφηγύοισιν·
καὶ σφάεας ὥσθην τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.

Ὡς φάτο· μελίσθεν δ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχου,
ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.

Οἱ δ' ἔπει οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔσσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
κοίτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
δὴ τότε· ἐπεὶ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
ἔειλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει,
καὶ ἔστυδε ἰέμενος, καὶ ἔδν προσέειπε σὺδῶτην·

Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἰμ' ἐς πόλιν, ὅρα με μήτηρ

Π ΟΜΗΡΟΥ.

statim ei sanguis ater fluet circum hastam
nostram; quoniam et mihi urbiūm-vastator Ulysses
saep̄, genibus suis me imponens, carnem assam
in manibus posuit, praeibitque vinum rubrum.
Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
viroꝝ: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
a procis certe; divinitus autem *eventientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
Illa autem quum-ascendisset in-cornaculum splendidum,
fiebat inde Ulyssē, dilectum maritum, donec ei somnum
dulcem palpebris immisit caecis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
advenit: hi vero inde cenam scite parabant,
sue mactato anniculo. At Minerva,
prope astans, Laertiaden Ulyssē
virga percussum, iterum fecit senem,
turplaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelope
iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
venisti, divine Eumae. Quenam jam fama est per urbem?
num jam proci eximii intus sunt reversi
ex insidiis? an adhuc me denno observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumae subulce:
non curae-erat mihi hanc inquirere et interrogare,
per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
nuntio dicto, rursus huc redire.
Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
praeco, qui jam primus verbum tuae matri dixit.
Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
eram profectus, quando navem velocem vidi descendantē
in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
et ipsoꝝ putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cessarent ab-opere, appararantque convi-
vium,] convivati sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
vio aequo. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
Telemachus, dilectus filius Ulyssae divini:
sumsit autem validam hastam, quae ei manibus apta-erat,
ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

ὄφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὁλῶ
 κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυδέντας,
 πρὶν γ' αὐτόν με ἴδῃται· ἀτὰρ σοίγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἀγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρρον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὕτως ἔστιν ἀπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μὴνιει, ἀλγίον αὐτῷ
 15 ἔσται· ἥ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γάρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐπὶ τηλικόσῃ εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαιμένω σημάτωντι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχου· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερμῷ ἄλγῃ τε γέννηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἰματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπηοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἄστου φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προβιάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Λύτταρ ἐπεὶ β' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσῃ πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσὼ ἴεν καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολλὴ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κώεα καστορνύσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
 Δακρύσασσα δ' ἐπεὶ ἴδῃς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῳαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἦ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλῃ τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
 ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆγχε δακρύσασσα·
 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἐτ' ἐγὼ γέ
 ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄχρεο νηὶ Πύλῳνδε
 λάθρη, ἐμεῦ ἀέκῃτι, φίλου μετὰ πατρός ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόνον ὀρνυθὶ μὴδέ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρινε, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ὦλδ' ὑδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἑλοῦσα,
 [εἰς ὑπερὶ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντιτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήν ἐς ἐλεῦσομαι, ὅφρα καλέσω
 ξείνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἄμ' ἔσπετο δεῖρο κίοντι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἀγοντα
 ἐνδυκῶς φιλεῖν καὶ τιμῆν, εἰκόλεν εἰλω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Ἦ δ' ὑδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἑλοῦσα
 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
 60 ῥέξειν, αἶ κ' ἐποθὶ Ζεὺς ἀντιτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipi-
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet: dabit autem ei, quicumque voluerit.
 panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omni-
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus est ingenuus Uly-
 o amice, neque sane ipse detineri cupio:
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare: dabit autem mihi, quicumque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-erit.
 quo imperanti hero in-omnibus paream.

Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus fuerit;
 valde enim haec vestimenta habeo mala: cavendam est
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitur.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serba.
 Sed postquam pervenerat ad-sedes habitantibus-commun-
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Diana: similis, aut aureæ Veneri:
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis cum allocuta est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pythum
 clam, me invita, dilecti ad-querendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in caenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sic igitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit). Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάρου βεδήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔπνοντο.
 Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖοντο.
 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δέ φρεσὶ βυσσοδόμειον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πολὺν δμῖλον,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ᾔστο καὶ Ἄντιφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ᾔσαν ἐταῖροι,
 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τηλέμαχ', αἰψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὧς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ἅτως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.

Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ᾔγην ἐς οἶκον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 εἰ δ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.

Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλον ἡδὲ χιτῶνας·
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέγευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέδιντος,
 νήψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνουσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἷδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἵξε παρὰ σταθμὸν μεγάρου,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ δεητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσθαι
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι στονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυ' ἐμοῖσι πεφυρμένην, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤγρε' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐ δέ μοι ἔτλης,
 πρὶν εἶθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἀκούσας.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μῆτερ, ἀληθέην καταλέξω.
 Ωμόμβ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 δεξιόμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκῆς ἐφίλει, ὥς εἰ τε πατὴρ ἐόν ὕψα,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὧς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκῆς ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος οὐπτοῖ' ἔφρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.

Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Piræe, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paterna omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo tuis frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego his cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum-duxit in domum.

Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solis-que sedibus-que ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.

Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lænas villosas jecerunt et tunicas ;
 e balneoque ipsi egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.

Panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.

Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis mels imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atridis ad illum : nec mihi sustinuiſti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivimus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptum autem me ille in excelsis aedibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, ipse cum filiis glorioſis.

At de-Ulyſſe audentis-animi minime dicebat,

- 116 ζωῷ οὐδέ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
ἀλλὰ μ' ἐς Ἄτρεϊδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι καλλήτοισιν.
Ἐνθ' ἶδον Ἀργεῖην Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῳέες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἐπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
στυγερῶς χρηίζων ἰκόμεν Λακεδαίμονα διὰν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθεῖην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
- 136 ἤθελον εὐνήσθηναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἄνθρωποι.
Ἦς δ' ὅπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενεάς γαλαθηνούς
κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἄγκρα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἐπειτα ἐὺν εἰς ἡλυθεν εὐνήν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
τοῖος ἔων οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
ἔξ ἑρίδος Φιλομηλεῖδῃ ἐπάλαυσεν ἀναστάς,
- 136 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἰποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴεπε γέρον ἄλιος νημερτής,
τοῖος οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
- 146 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶ ῥατμοὶ καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Ἦς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην' ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρσινεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
ἦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσεύς,
ἥτοι ὅγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 156 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἱστήη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
ἔστιν ἢ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσελμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγγεγώνευον.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλὰ τε δῶρα
- 166 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροισιν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audire:
sed me ad Atriden, hasta-inclitum Menelaum,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojaniq[ue] deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus,
cujusnam rei indigens venissem Lacedaemonem divinus
at ego ei omnem veritatem enarravi:
et tunc me verbis respondens allocutus-est:

Dii-boni! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubit,
ambobusque illis saevam mortem inferit:
ita Ulysses illis saevam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-aedificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surges.
prostravitque eum fortiter, gavisii sunt autem omnes
talis existens cum-procis versaretur Ulysses;
omnes et brevis-aevi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quae me interrogas et precaris, non ego
alia praeter verum dixero declinando, nec te decipiam:
sed quae quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habere
Nymphas in sedibus Calypsus, quae ipsum necessitate
detinet: ille vero non potest suam in-patriam terram
non enim ei adsunt naves remigio-instructae et socii,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.

Sic dixit Atrides, hasta-inclitus Menelaus.
His peractis redii: dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit: illi autem animum in pectoribus commovebat
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis.

O uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
nempe ille non clare novit; meo autem attende sermonem
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mens
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, haec audiens mala opera,
est, at procis malum omnibus serit:
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset:
ita cito sentiret amicitiamque, multaue dona acciperet
ex me, ut aliquis te occurrentes beatum-diceret.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

ἐν τυκτῷ διαπέδω, θῆι περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δαίπνηστος ἦεν, καὶ ἐπὶ λυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἳ δ' ἤγαγον, οἳ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν εἶπε Μένων· ὅς γάρ βα μάλιστα
 ἦνδ' ἀνε κηρύκων καὶ σφιν παρεγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνόμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δαίπνον ἐλέσθαι.
 ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιστάοντας,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 οἳ δ' ἔλκευον ὅς μεγάλους καὶ πίνους αἶγας,
 ἴκευον δὲ σῶας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδ' ἐ
 ἄντρυνον· Ὀδυσσεύς τ' ἵναί καὶ Δίος ὕφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἵναί μενεαίνεις
 σήμερον, ὥς ἐπέτελλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἐν ἄγῳ
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὀπίσω
 νεικίη· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμελλωκε μάλιστα
 ἤμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σέως· ἄγε, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειγέ φατ' ἀρίσφαλ' ἐμμεναι οὐδόν.
 Ἦ βα καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στροφός ἦεν ἀορτῆρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 Τῷ βῆτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βῶτορες ἀνδρες
 ῥύατ', ὅπωςθ' ἐμένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλγικίον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στεῖχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 ἄστας ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθάκος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατος τρεφένων ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέειν ὕδωρ
 ὑφ' ὅθεν ἐκ πέτρης βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, θῆι πάντες ἐπιβρέζεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἳ παῖσι μετέπρεπον αἰπολοῖσιν,
 δαίπνον μνηστήρεσσι· δῶύ δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 Τούς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαυλον καὶ ἀεικέ· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζεν·
 ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεῖ θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μοιοδὸρον ἀγεις, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 πτωχὸν ἀνιρρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῆς φιλίῃσι παραστάς θλίβεται ὁμός,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam coenae tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea):
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat praecumum, et ipsis aderat in-convivio:

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium:
 nequaquam enim malum est in tempore coenam capere.

Sic dixit: illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas,
 laenas quidem deposuerunt in sedilibusque soliisque;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.

Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallem stabulorum custodem relictum-esse:
 sed illum vereor, et timeo, ne me postea
 objurget: graves vero dominorum sunt increpationes):
 sed age nunc eamus: jam enim praeterit maxima-ex-parte
 dies; at cito tibi ad vesperam frigidus erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 cognosco, sapio; haec jam intelligenti praecipis.
 Sed eamus; tu autem deinde perpetuo praesi.
 Da vero mihi, sicuti baculum tibi caesus est,
 ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; inerat vero tortile lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi fuerunt: stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat
 regem,] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem: turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope erant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor;
 circum vero aliorum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra: ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quae omnibus antecellebant gregibus,
 coenam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne: commovebat vero cor Ulyssis:

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit:
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quoniam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, conviviorum contaminatorem?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas;

τόν κ' εἴ μοι δόξης σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκαόρον τ' ἔμειναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεθεν, οὐκ ἐβελήσει
 ἔργον ἐποχέσθαι, ἀλλὰ πτώσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς τοιοῦτο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα εὐδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιῳ.
 Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λὰξ ἐνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχυρῶ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφίλειν,
 235 ἀλλ' ἔμειν' ἀσφαλῶς· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ δὲ μεταίτας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἥ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδὲς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπετολμήσῃ, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συνώτης
 νεῖκεσ' ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὐχάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὑμῖν ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πλῖνοι δημῶ,
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· τὸδε μοι κρηνῆνατ' ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἐ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστῳ κάτ'· αὐτὰρ μῆλα καχοὶ φθειρῶσι νομῆς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσῳ ἔειπε κύων, ὀλοφύωα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἔξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίστον πολὺν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσῆ' γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν ἴππεν αὐτοῦ, ἦκα χιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὥκα δόμους ἵκανε ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼν ἱέν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένων· περὶ δὲ σφραγς ἤλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰδεῖν
 Φήμιος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συνώτην·
 Εὐμαί, ἥ μάλα δὴ τάδε δώματα καλὰ Ὀδυσῆος·
 265 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἑτερ' ἐστὶν ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχέες εἰσὶν
 δυαλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπερπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγξ
 ἥπυει, ἦν ἄρα δαίτι θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συνῶτα·
 ῥεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδέ τὰ τ' ἄλλα πέρ' ἐσο' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσονται τάδε ἔργα.
 275 Ἦ δὲ σὺ πρῶτος ἔξελθε δόμους εὐναιετάοντας,
 δύοσε δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquā,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si i-verit ad aedes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manib.
 latera deterent per domum percussi.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipiens
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero suble-
 vā crepuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manib.
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissipavit omnes,
 quos nunc contumeliosos fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor ar-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas redditus per-
 250 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit redditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abiit; valde autem celeriter ad aedes pervenit re-
 260 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus suble-
 265 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est sub-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc sunt aedes pulcræ
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visæ.
 Ex aliis aliæ ædes sunt: instructa-est autem ei ante
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 270 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem citharæ
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe suble-
 275 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem rebus es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera
 Vel tu primus Ingredere aedes habitantibus-commodas,
 infer-que-te procis; ego autem relinquitur hic:

αἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
 μηδὲ σὺ δηθύνειν, μήτις σ' ἔκτοσθε νήσας
 ἢ βάλῃ ἢ δάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 50 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πολύτλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεύεις.
 Ἄλλ' ἔρχεαι προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
 Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμενον οὐδὲ βολάων
 τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 15 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
 Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀπακρύψαι μεμαυῖαν,
 οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
 τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ἐπλίζονταί·
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
 20 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
 Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ᾤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 25 αἰγὰς ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγούς·
 δὴ τότε καί τ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμιόνων τε βοῶν τε ἑλὶς κέρυτ' ὄφρ' ἂν ἀγοίεν
 δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
 30 ἔνθα κύων καί τ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
 Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὄφρ' ἔσθηνε καὶ οὐατα χάδβαλεν ἄμφω,
 ἄσπασεν δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο ὅσοι ἀνακτος
 ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφι ἰδὼν ἀπομύρζετο δάκρυ,
 35 ῥεῖα λαθὼν Εὐμαίων· ἄφαρ δ' ἔρραίνετο μύθῳ·
 Εὐμαί', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε καί τ' ἐνὶ κόπρῳ,
 καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσκε θείην ἐπὶ εἰδεῖ τῶδε,
 ἢ αἰετὸς, οἷοί τε τραπέζης κύνας ἀνδρῶν
 40 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτας.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
 Εἰ τοιόσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 45 αἰψὰ κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
 Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κινύδαλον, ὅττι δίοιτο καὶ ἴχνησι γὰρ περιήδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀνάξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
 ὦλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.
 50 Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικυρατέωσιν ἀνακτας,
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσμιον ἐργάζεσθαι.
 Ὅμιον γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαινύται εὐρύσκα Ζεὺς
 ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλθῃν.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 55 βῆ δ' ἰθὺς μαγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοσῶτ' ἐνιαυτῷ.
 Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἰδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἐργόμενον κατὰ δῶμα συβώτην ὥκα δ' ἔπειτα
 60 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας ὁ δὲ παπτήνας ἔλε ἔβρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

ne tu morare, ne quis te extra conspicatus
 neu percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquar hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictum :
 patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
 undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat :
 cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
 pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
 Argus, Ulyssæis audentis-animi, quem quondam ipse
 nutritiv quidem, neque eo fructus-est ; prius vero ad Ilium sa-
 crum] ablit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
 capras in silvestres, et cervos, et lepores :
 tum vero jacebat neglectus, absente domino,
 in multo stercore, quod ei ante fores
 mulorumque boumque abunde fusum-erat ; donec auferrent
 servi Ulyssæis prædium magnum stercoraturi :
 illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssæem prope stantem,
 canda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
 prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
 venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
 facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
 Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
 pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
 si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
 an sic, quales quidem mensales canes virorum
 sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 et sane viri canis hic est procul mortal.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
 qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
 statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
 Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
 bellua, quamcumque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
 cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
 sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
 curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
 non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
 viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
 ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
 statim ut-viderat Ulyssæem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
 venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
 innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

καίμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίλεισκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆροι, δόμον κατὰ δαινυμένουςιν
 τὸν κατέθηκε φέρον πρὸς Τηλέμαχου τράπεζαν
 ἀντίον ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέλετο τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ οὔτον ἀείρας.
 Ἀγγίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματι· Ὀδυσ-
 πωγῶ λευγαλῆρ ἐναλίγκιος ἱδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἰμῶτα ἔστο.
 Ἦκε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἐντοσθε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυκαρισσίνῃ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔισσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάμνῃ ἴθυνεν.
 Τηλέμαχος δ' ἐπὶ ὃ καλέσας προσέειπε συδῶτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέου
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρας ἐγᾶνδανον ἀμυθιζάοντι·
 345 Ἄδς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρον αὐτὸν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποχόμενον μνηστῆρας
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ χειρημένην ἀνδρὶ παρῆναι.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορδός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἀκουσεν·
 ἀρχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πετρόεντ' ἀγόρευεν·
 350 Τηλέμαχος τοι, ζεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποχόμενον μνηστῆρας
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προκτῆ. [σεύς
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὀδῖον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ἤσι μενοινᾷ.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὖθι, ποδῶν προπάροισεν, δευκαλῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' αἰοῖδς ἐνὶ μεγάροισιν δεῖδεν.
 Ἐδῶ δ' ἐδεδειπνήκει, ὃ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοῖδς·
 360 μνηστῆρες δ' ἐμάθησαν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Ἀεργιαδὴν Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνοῖθ' ὅ, οἵτινές εἰσιν ἑναῖσιμοι, ὅ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἑμελλ' ἀπαλεξήσιν κακότητος.
 365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἑλαιρόντες δίδωσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 370 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἥ γάρ μιν πρόσθεν ὅπωπα.
 Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συδῶτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὖχεται εἶναι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεισιν νείκεσσε συδῶτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συδῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
 ἦγας; ἢ οὐχ ἄλις ἤμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνιρροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἥ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσας;
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
 τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱγῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquas insidere solebat, carnes multis
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso; ibi vero ipse insedit : ei autem drink p[er]
 partem sumam apposuit, e canistroque panem subita

Proxime autem post illum ingressus est aedes [h[oc]
 mendico misero similis et seni,
 baculo innitens; ac turpia circa corpus vestimenta in-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra ire
 accubatas posti cupressæ, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendicularum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subita
 panemque totum ubi-cumcrat perpalcro ex canis-
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehens

Da hospiti hæc ferens, inquit, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonas indigentis viro ut-adul-

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem
 rat:] prope vero stans verba alata Ulyssi dixit :
 Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jube
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendic

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus [h[oc]
 Jupiter rex, fac Telemachum mihi inter viros beatum
 et ei omnia fiant quaecunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus manibus accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedeбат autem, quamdiu cantor in ædibus canebat
 Quando ille cornaverat, tum cessavit divinus cantor;
 proci vero tumultuati sunt per-aedes. At Minerva,
 prope astans, Laertiadem Ulysssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognoscereque, quinam essent just, quique injus-
 sed neque sic quemquam exemptura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quæ-
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus o[mn]i-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ip[su]m
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde ven-
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci Inclytæ reginæ,
 hoc super hospite; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :
 ipsum autem non clare scio, unde se genere proficatur

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcu-
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti? an non satis nobis errones sunt et alii,
 mendici molesti, conviviorum contaminatores?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti?

Eum autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loquens
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse enim adven-
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

καὶ θέσπιν δοῖδον, δ' κεν τέρπειον δαΐδων;
 ὅτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπειρώνα γαῖαν·
 τρωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρέφοντά ἑ αὐτόν.
 Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 ἱμῶσιν Ὀδυσσεύς, περί δ' αὖτ' ἔμοι' αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ ἀλέγω, εἰως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
 ῥῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα-
 τίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβομαι πολλὰ ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' εἰώθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
 ὑβόοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεια πτερόεντα προκηρύδα·
 Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὧς κήδεαι υἱός,
 ἅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δισθαί
 μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

Δός οἱ εἰλῶν· οὐ τοι φρονέω· κλοῖμαι γὰρ ἔγωγε·
 μήτ' οὐδ' ἡμέτέρ' ἐμὴν ἄξει τόγε μήτε τίς ἄλλον
 δρῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.

Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολλὴ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες.
 Εἰ οἱ πόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
 καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἴκος ἐρύκοι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνυν εἰλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
 κεῖμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδωσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
 σίτου καὶ κρεῖων· τάχα δὴ καὶ ἔμελλαν Ὀδυσσεύς,
 αὐτίς ἐπ' οὐδὲν ἰὼν, προικὸς γαῖσεσθαι Ἀχαιῶν·
 στή δέ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκίεις ἡ χάριστος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἄλλ' ὥριστος, ἔπει βασιλῆϊ ἰούκας.

Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶτον, ἡέ περ ἄλλοι,
 σίτου· ἐγὼ δέ κ' ἐπὶ κλειῶ κατ' ἀπειρώνα γαῖαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρωπώποισιν ἔναιον
 δλῆος ἀφνειὸν καὶ πολλὰ μὲν δόσαν ἀλήτη·
 τοίῳ ὁποιός τοι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξ Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 δ' μ' ἄμα ληίστηρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
 Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδόν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
 στήσῃα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμυρῆλίσσας.
 Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ καλόμην ἐρίφρας ἐταίρους
 αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαί·
 ὁππῆρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.

Οἱ δ' ἔβρει εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ,
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίῳ ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκ' αὐτή.

Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένην
 ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδὸν πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra :
 mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos
 servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego
 non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
 vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ;
 Antinous autem consuevit male irritare semper
 verbis asperis, incitatuque etiam alios.

Dixit, et Antinoo[m] verbis alatis allocutus-est :
 Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
 qui *me* hospitem jubes a domo pellere
 verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidio ; jubeo enim ego :
 neu jam matrem meam verere hac-*in*-re, neu quemquam
 alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis *est* in pectoribus cogitatio :
 ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est :
 Telemache alto[que], animo indomite, quale dixisti !
 Si ei tantum omnes præberent proci,
 etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub
 mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.

Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
 pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,
 rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :
 stetit autem juxta Antinoo[m], et ipsum sermone allocutus-
 est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
 de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.

Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
 etenim divitem, et sæpe dabam erronei

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
 set :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliisque multa,

quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.
 Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),

qui me cum latronibus multivagis impulit
 in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :
 statui vero in Ægypto fluvio dives utrinque-recuras.

Tunc quidem ego hortabar dialectos socios
 illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;
 speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
 cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.

Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente
 venerunt ; impletusque-est totus campus peditibusque et
 equis,] serisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit ; nec quiesquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 440 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν·
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἴω, πῆματα πάσχων.
 445 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὶς ἀνίην;
 στήθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι·
 ὥς τις θαρσαλὸς καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 450 Ἐξείης πάντεσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαμίδιως· ἐπεὶ οὕτις ἐπίσχεσις οὐδ' Ὀδυσσεύς·
 ἄλλοτριων χάρισσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοί· ἐπὶ εἶδει καὶ φρένας ἦσαν·
 455 οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σὺν ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης,
 δὲ νῦν ἄλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 460 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' ὄλω
 ἅψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάξεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θοῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνοτάτον κατὰ νῦτον· ὃ δ' ἑστάθῃ ἡῦτέ πέτρῃ
 ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βίολος Ἀντινόοιο·
 465 ἄλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομύων.
 Ἄψ δ' ἔγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, καδ' δ' ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλάτην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅρρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 470 Οὐ μὲν οὖν ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ἀπὸ πτό· ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχριόμενος κτεάτεσσιν
 βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργενῆς ὅτεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 475 Ἄλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἑρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ἔσθι· ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἅπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 480 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύνῃσσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νemesήσαν·
 ὧδε δὲ τίς εἴπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλγίτην,
 οὐλόμεν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 485 Καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν εὐκότες ἄλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔειξεν
 490 βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἄλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabat.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto re,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessarios.
 At me in Cyprium hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprium venias:
 adeo quidam audax et impudens es mendicis.
 Ordine omnibus astas: hi autem dant

temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratione
 de alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus est ingeniosus Telemachus:
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sacrum
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus est in corde magis.
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe pates
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria de

Sic dixit; et scabello prehensio et ferit dextrum humerum
 extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupe.
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desiderabat, atque ante
 ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locatus

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque commotio
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonem ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus est, Eupitheus
 comede tranquillus, hospes, sedens, aut alibi alio;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerant autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati sunt
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientiam:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem eremum
 perditæ; si forte quis celestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem inspicientes.

Sic igitur dicebat proci: ille autem non curabat verum
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum habebat
 de-percussio; nec tamen lacrimam humi demisit et caput
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope:

λημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῶσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτὸν σε βάλοι κλυτότοκος Ἀπόλλων.
 ἦν δ' αὐτ' Εὐρύνομα ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον ἦώϊκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 αἶ', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται·
 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Λείνός τις δύστηνος ἀλγυτεύει κατὰ δῶμα,
 νέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ὅθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδσαν τε·
 ὅτος δὲ θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῶσιν γυναιξίν,
 μένῃ ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδείπνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσηύδα διὸν ἔφορβόν·
 Ἔρχεο, δὴ Εὐμαίε, κίων τὸν ζεῖνον ἀνωχθί
 λθέμεν, ὅφρα τί μιν προσπύξομαι ἡδ' ἐρέωμαι,
 ἵπου Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡδὲ πέπυσται
 ἰδὲν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 ἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί·
 ἴ' ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 ῥεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρουζα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἔκετο νηὶς ἀποδράς·
 ἄλλ' οὐπω κακότητα δῆνυσεν ἦν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰοῖδον ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅτε θεῶν ἔξ
 εἰδὲι δεδαῶς ἐπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 οὐδ' ἄμυστον μεμιάσιν ἀκούμεν, ὅππότε' αἰεὶδῃ·
 ὡς ἐμὲ κείνος ἐβελγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.
 Πησὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρώϊος εἶναι,
 λρήτην ναιετάων, θθὶ Μίνωος γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 τροπροκυλινδόμενος· στεύεται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσαι,
 ἱγχεῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν κίονι δῆμῳ,
 ἡμῶν· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια θνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
 Οὗτοι δ' ἡδὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθων
 ἡ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σπῖσι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 τίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα,
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἰγας,
 ἰλαπινάζουσιν· πίνουσι τε αἰθωπα οἶνον,
 καψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέν' ἔπταρεν· ἀμφὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάθησε· γέλασε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψά δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ζεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
 Οὐχ ὁράς, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπασσιν;
 τῷ καὶ οὐκ ἀτελὲς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome oecronoma sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.
 Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim eum jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cenabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audentis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ-subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.
 Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.
 Dicit autem se Ulyseis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.
 Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus lætus est.
 Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cuiusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt:] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.
 Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πῶσι μάλ', οὐδέ τίς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρως, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεις σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶν νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχιοιο· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρηΐξεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί, αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπέϊη·
 οἶδα γάρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
 Ἄλλα μνηστήρων χαλεπὸν ὑποδαίδι' ὅμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔχει.
 Καὶ γάρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιώντα
 οὔτι κακὸν βέβαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρασκεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἐγὼ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθί
 570 μέναι, ἔπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος κέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἀσποτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἔπει σε πρῶθ' ἐκέλευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἔπει τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγε, Εὐμαί; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δέσας ξείσιον ἤε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάων ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων.
 Ἄλλα σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεια,
 οἷον πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων δ' ἐξείνος ὀίεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ πού τινες ὧδε καταθηγῶν ἀνθρώπων
 ἄνεραι ὕβριζοντες ἀτάσθαλα μηχανώωνται.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὧς ἀγόρευεν· δ' δ' ὤχετο δῖος ὑφορβός
 590 μνηστήρων ἐς ὅμιλον, ἔπει διαπέφραδε πάντα.
 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πτερόεντα προσηύδα,
 ἀγχι· σχῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πειθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σῶας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σῶω καὶ φράζω θυμῷ,
 μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δευελήσας·
 600 ἡῶθεν δ' ἐναὶ καὶ ἄγειν ἱερῆα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et funem
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente recorde
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lenaque tunicaque, vestimentis p
 Sic dixit : ivit vero subulcus, postquam sermone
 rat :] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocut
 Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animu
 de marito jubet, quamvis dolores passa sil.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lenaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pascas : dabit vero tibi quicumque volent
 Hunc autem rursus allocutus est audens divinus
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filio Icarii, prudenti Penelopæ :
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuisse
 Sed procorum difficultium subtimeo coetum;
 quorum injuriæque visque ad ferreum coelum pert
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum exier
 nihil mali quum fecerim, percussus doloribus des
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quicun
 Ideo nunc Penelopem in ædibus hortare
 ut maneat, festinans licet, in solis occasum :
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum suppl
 Sic dixit : ivit autem subulcus, ut hunc sermone
 rat.] Eum vero super limen profectum allocuta est Pen
 Non tu eum ducis, Eumæe? quid hoc in animo
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra modum, et
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus
 cus.] Hanc autem respondens allocutus es, Eumæe
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.
 Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelop
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicumque deus
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta est; sed abibat divinus subul
 procorum in coetum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est
 prope admotò capite, ut ne audirent ceteri :
 O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custodi
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia cura
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivum
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fa
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra abier
 est :] erit sic, pater : tu vero vade merenda summa :
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

τὰρ ἐμοὶ τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔειπ'· εὐχέσθου ἐπὶ δέφρου-
 ησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτήτος
 ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε,
 αἶον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὄρχηστῇ καὶ δοιῇ
 ποντοῖ· ἦδη γὰρ καὶ ἐπ' ἤλυθε δαίταλον ἡμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἰρου πυγμῆ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ δόστῳ
 ἀγχεύεσθ'· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἐπρεπε γαστέρι μάργῃ,
 ἡχέες φαγέμεν καὶ πύμεν· οὐδὲ οἱ ἦν ἱς
 δὲ βλίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὀράσθαι.
 ρναεῖος δ' ὄνομ' ἴσκει· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
 γεωετῆς· Ἴρον δὲ νόοι κίχλησκον ἅπαντες,
 νεχ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνάγοι·
 ῥ' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
 εἰ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔλκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
 ἱκ αἰεὶς, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
 κέμεναι δὲ κλονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
 ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἕρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σείμων· οὔτε τί σε βῶλω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς
 ἴτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πολλ' ἀνελόντα.
 ὕδδς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσται· οὐδέ τί σε χρὴ
 ὑποτρύνω φθονεῖν· δοαεῖς δέ μοι εἶναι ἀλήτης
 περ ἐγών· ὀλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὑπάξειν.
 ἐρσὶ δὲ μήτι λήην προκαλίξω, μὴ με χολώσῃς,
 ἥ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
 μάτος· ἡσυχή δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μέλλον ἔσ' εἴη
 ἱριον· οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέψασθαι ὅλω
 ὑπερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνευσεν Ἴρος ἀλήτης·
 πόποι, ὥς δ' ὑμολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
 ἡτ' καί μιν οἱ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαιμένη,
 πτωγῶν ἀμφοτέρῃσι, χαμαι δὲ καὶ πάντας ὀδόντας
 αἰμῶν ἐξελάσαιμι σὺς ὥς ληϊδοτείρης.
 ἴσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσῃ καὶ οἶδε
 κρηναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
 Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
 δοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ἀκρίωντο.
 οἷν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόιο,
 ἢ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστήρεσσιν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιούτων ἐτύχηθ'·
 ἦν τερπικλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.
 ἢ ξείνός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετο ἀλληλοῖν
 ποῖ μάχισσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὅκα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες,
 ἀπὸ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοέμοντας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curae-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
 atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
 profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
 plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
 oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
 mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
 indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
 nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
 Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
 ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
 quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
 beret:] qui ubi-venerat, Ulysem pellebat sua domo,
 et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
 non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
 trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
 Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
 neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
 Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
 de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
 sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
 Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
 veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fodem
 sanguine; quales vero mihi etiam magis adhuc esset
 cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
 iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
 dii boni, ut hic vorax volubilliter loquitur,
 vetulæ camino-ascuetæ similis; cui mala molirer,
 verberans ambabus *manibus*, humum autem omnes dentes
 maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
 Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
 pugnales: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?
 Sic hi quidem ante fores altas
 limine in polito perquam-animose rixabantur.
 Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
 suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
 qualem nunc delectationem deus duxit in hanc domum.
 Hospesque et Irus contendunt inter-se
 adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
 circumque mendicos pamosos congregabantur.

- Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Κέλυτέ μευ, μνηστήρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἴπω·
 γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
 45 κατθέμεθα, κνίσῃς τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντας·
 ὑπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 τῶν ἦν κ' ἐθέλησιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
 αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
 πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔδοξεν αἰτήσονται.
 50 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
 Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, οὕτως ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
 ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
 55 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,
 μήτις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρον ἐμὲ χειρὶ βαρεῇ
 πλήξῃ ἀτασθαλίων, τούτῳ δέ με ἴφι δαμάσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.
 [Αὐτὰρ ἔπει δ' ὁμοῦν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]
 60 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχῳ·
 Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν' Ἀχαιῶν
 δεῖδιθ'· ἐπεὶ πλέονεςσι μαχίσεται, ὅς κ' ἐσέθνη.
 Ξεινοδόχος μὲν ἐγὼν· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
 65 Ἀντίνοος τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροῦς
 καλοῦς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
 στήθεά τε στιβαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
 70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
 Μνηστήρες δ' ἄρα πάντες ὑπερβιάως ἀγάσαντο·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
 ὀϊν ἐκ ῥακίων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.
 75 Ὡς ἀρ' ἔφην· Ἴρῳ δὲ καὶ ὥρινετο θυμὸς.
 Ἄλλα καὶ ὧς δρηστήρες ἄγον ῥάσαντες ἀνάγκη,
 δευδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔχ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῦν μὲν μήτ' εἰς, βουγάιε, μήτε γένοιω,
 80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,
 ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἧ μιν ἱκάνει.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
 πῆμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,
 85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμησι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 μήδεά τ' ἐξεύρας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 ἐς μέσσον δ' ἀναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
 90 Δὴ τότε μερμήριξε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἧ ἑλάσει, ὥς μιν ψυχῇ λίποι αὐθι πεσόντα,
 ἧ μὲν ἦκ' ἑλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόσσατο κέρδιον εἶναι
 ἦκ' ἑλάσει, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάιεν Ἀχαιοί.
 95 Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter hos autem Antinous locutus est, Euphides filius.

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :
 ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in eam
 deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :
 uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,
 eorum quem voluerit, surgens ipse eligit :
 semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec per
 alium mendicium intus misceri nobis sinemus potius.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.
 Hos vero dolos-meditans allocutus est ingeniosus Iros.

O amici, nequaquam æquum est cum-junioris viri
 virum senem, calamitate labefactatum ; sed ne te
 instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum
 ne quis Iro gratificans me manu robusta
 percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jurant
 [Ac postquam jurarant, peregerantque jusjurandum.
 Inter-eos vero rursus locuta est sacra vis Telemachus.]

Hospes, si te jubet cor et animus generosus
 istum propellere, fac ; ceterorum autem neminem
 time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te per
 Hospitum-exceptor quidem ego sum ; comprobant
 Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobabant ; atque
 cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat
 mora] pulcraque magna ; nudati sunt autem ei latus
 pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
 prope astans membra auctavit pastori virorum.
 Proci vero omnes vehementer admirati sunt :
 sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum Irum.

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebat
 quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur
 Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,
 timebant ; carnes vero tremebant-circum membra.
 Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elevavit

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus fueris
 si profecto huncce tremis et times graviter,
 virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsam
 Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,
 mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram
 ad Echetum regem, hominum perniciem omnium.
 qui nasum abscindat et aures sævo ære,
 genitaliaque evulsa det canibus cruda discorpeda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subit membris
 in medium autem eum duxerunt : filii vero ambo
 varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,
 utrum feriret, adeo-ut ipsum anima liqueret illic lap-
 an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,
 leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Achivi.
 Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

ρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστιά δ' εἶσω
 λασεν· αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιον αἶμα·
 ἰ δ' ἔπεισ' ἐν κινήσει μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 κτιζῶν ποσι γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
 ἱφῆρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 κε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὅφρ' ἔκτε' αὐλήν,
 θούσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 γεν ἀνακλίνας· σχῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρι
 (μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐνταῦθοι νῦν ἦσο, σῶας τε κύνες τ' ἀπερύκων,
 ἰδὲ σῶγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 γρὸς ἐὼν μὴ πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.
 Ἢ βῆ καὶ ἀμφ' ὁμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 ἰκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀοστήρ.
 ψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἶσω
 ὃ γελώντες καὶ δεικανόνωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 τι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 δῆμω· τάχα γὰρ μιν ἀνάξιοιεν ἡπειρόνδε
 ἔχγετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληθδόνι δῖος Ὀδυσσεύς.
 ντίνους δ' ἄρα οἱ μεγάλῃν παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἠπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 ἵπτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰέρας
 ἱ δὲπαὶ χρυσέῳ δαιδίσκατο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὃ ξεῖνε, γένειτό τοι ἐξ περ ὀπίσσω
 βος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῶς ἔχεις πολέεσσιν· [σῦς
 Ἴδν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος Ἀμφινόμῃ, ἧ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
 ἰού γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκούων
 ἴσον Δουλιχίῃα εἶν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·
 ὦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ ἰοικας.
 οὐνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσον·
 δὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 ἰντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 ὦ μὲν γὰρ ποτὶ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἂν δτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 ἢ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 οἷος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 ὅν ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 αὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἐμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
 ἀλλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔραξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων
 ἀτρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 ὦ μή τις ποτὶ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμλίσιος εἴη,
 ἂν δγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 ἴ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας,
 ἡμᾶτα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
 ὁδρὸς, ὃν οὐκέτι φημί φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 ἴρον ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 κακὸν ὑπεξαγάγοι, μῆδ' ἀντιάσεις ἐκείνῳ,
 ὅπότῃ νοστήσειε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 ὦ γὰρ ἀναιμῶτι γὰρ διακρινέσθαι ὅτω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eam trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aniam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecit manuī,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum-sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.

Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt intro]suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinoo vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:

nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæque super terram spirantque et serpant.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genus vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patrique meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent.

Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique direntum-iri puto

150 μνηστήρας καὶ καῖνον, ἐπεὶ καὶ μελαθρον ὑπέλθῃ.

Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιγδέα οἶνον·
ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.

Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
νευστάων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέθησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχυ' ἴφι δαμῆναι.

Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,

160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσεια γένοιτο

μᾶλλον πρὸς πόσις τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,

165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισι περ ἔμπτῃς·
παιδὶ δὲ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,

καὶ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,

οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μῆδ' ἐπίκλυθε,

χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·

μῆδ' οὕτω δακρυόισι πεφυρμένη ἀμυρὶ πρόσωπα

ἔρχε· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.

175 Ἦδῃ μὲν γάρ τοι παῖς τῆλικός, ὅν σὺ μάλιστα
ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραῦδα, κηδομένη περ,

χρῶτ' ἀπονιπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·

180 ἀγλαίῃν γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν,
ᾤεσαν, ἔξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσὶν.

Ἀλλὰ μοι Αὐτονόῃν τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθὶ
ἔλθέμεν, ὅρα καὶ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·

οἷθ' οὐκ εἰσεῖμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.

185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει,
ἀγγελεύουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.

Ἔβδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα

190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεᾶν
ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησάιαι Ἀχαιοί·

κάλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρην
ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστράφανος Κυθήρεια

χρίεται, εὖτ' ἂν Ἰη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·

195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
λευκότερην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἑλέφαντος.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήατο διὰ θεᾶν.

Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάρου,
φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,

200 καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·

Ἦ με μάλ' αἰνοπαθὴ μάλακόν περ κῶμ' ἐκάλυψεν·

αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή,
αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et filum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ;
iterumque in manibus posuit poculum principi vinum.
Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
nutans capite ; jam enim malum ei angurabatur animus.
Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hoc animus.
Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domum
Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caecis-oculis Minus
filiae Icarii, prudenti Penelope, prociis se ostendere, ut diffunderet (exhilararet) in
animum procorum, et honorata fieret magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocutus.

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam meo
prociis me ostendere, invisus licet omnino :
filio vero dicam verbum, quod utilis fuerit, ne plane
prociis cum-superbis versetur, qui bene quidem loquuntur, male autem posse cupit.

Hanc autem rursus Eurynome oecονομα hic verba
est :] nunc jam haec quidem omnia, filia, appositae sunt.
Sed i, et tuo filio verbum dic, non cela, corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas :
neu sic lacrimis foedata circa faciem vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-estate est, quem tu
supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope
Eurynome, ne haec suadeas, sollicita licet, corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento :
decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant, perdidierunt, ex quo ille abiit cavis in navibus.
Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jubet venire, ut mihi astent in aedibus :
sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum transiens
nuntiatura haec mulieribus, et hortata ad-veniens.

Tum rursus aliud cogitavit dea caecis-oculis Minus
filiae Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutaeque sunt ei artae.
Ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissimas
immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur et
pulcritudinem quidem ei primum vultus pulchros et
divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem :
et ipsam proceriorem et habitioiem reddidit aspectu.
candidiorem autem ipsam fecit secto chore.

Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima deorum.

Venerunt autem famulae candidis-nibis ex domo,
cum-strepitu advenientes : hanc autem dulcis sonus
sit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta est.

Certe me valde ærummosam molliis sopor cooper-
utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

ῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φλοιο
 εντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαμένη κατέβη· ὑπερώϊα σιγαλόντα,
 οἷα κ' ἄμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δού' ἔποντο.
 Ἰδ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 ἧ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
 ἵτα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 ὦν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρψ' δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 ἴντες δ' ἤρῃσαντο παρὰ ληχεῖσι κλιθῆναι.
 Ἰδ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα·
 οἷς ἔτ' ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 ν δ', ὅτε δὴ μέγας ἔσαι καὶ ἤβης μέτρον ἰκάνεις,
 ἰκέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
 μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 κέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιοι οὐδὲ νόημα.
 ἴον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 τὸν ξείνον ἕσας ἀεικυσθῆναι οὖτω.
 ὥς νῦν; εἰ τοι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἔνος, ὧδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλγεινῆς,
 ἰκ' αἴσχος λῶσθαι μετ' ἀνθρώποισι πέλαιο.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ἦτερ ἐμῇ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·
 ἵταρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 θλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἐτι νήπιος ἦα·
 λά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 γάρ με πλήσσοις, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 δε κακὰ φρονέοντες, ἔμολι δ' οὐκ εἰσὶν ἄρωγοι.
 ὃ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 νηστήρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 ἔ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τω νῦν μνηστήρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 οὔτεν κεφαλὰς, δεδημμένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου,
 εἰς νῦν Ἴρος ἔκεινος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 παρὲν νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰκῶς,
 ἰδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 καδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσεΐδα Πηνελόπειαν·
 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 ἰ πάντες σε ἴδουεν ἄν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 λέονές κε μνηστήρες ἐν βρυετέροισι δόμοισιν
 ὠϊῶν δαινύατ'· ἐπεὶ περιέσσι γυναικῶν,
 ἰδὸς τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔσας.
 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν ἰδὸς τε δέμας τε
 ἔλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 οἷ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μετίζον κε κλῆος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὖτω.
 ὦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευσεν κακὰ δαίμων.
 Ἡ μὲν δὴ ὅτε τ' ἦε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cenaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famule duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redlimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivisti indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reductus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :

Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdiderunt immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristor : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

- δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑὸν ἐμὲ χεῖρα προτρέψα·
 200 ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὅσος Εὐανθήμιδας Ἀχαιοὺς
 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπὶ χεῖρας ἀποπέσσειν
 καὶ γὰρ Τρῳάς γαυρὸν μαχητὴς ἔμμεναι ἄνδρας,
 ἡμὲν ἀκουσιστὴς ἴδε φρεσὶν ἑστέων
 ἱκάνει τ' ὑπαντίσσειν ἐκδότητορας, οἳ κε τέχιστα
 ἔκρινεν μέγα νείκεος θυοῦ καλέμοιο.
 205 Τῷ οἳα οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνίσσει θεὸς, ἥ κεν ἄλλω
 αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ, σὺ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μεινέσθωσι πατέρες καὶ μητέρες ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἥ εἴ μ' ἄλλον ἐμεῦ ἀπονόσσειν ἴοντα.
 Αὐτὰρ ἔπειν δὴ καὶ δα γενεήσαντα ἴδαι,
 210 γήμασθ', ὅ κ' ἐθέλῃσθε, τῶν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τὰς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦν δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερός γάμος ἀντιβολήσει
 οἰομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς δίδον ἀπήρῃ.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰὼν ἔχως κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 215 μνηστήρων οὐ γὰρ δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο
 οὔτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀρνεῖοιο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλους ἐρίσσωσιν
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἵππα μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δῶρα διδοῦσιν
 220 ἄλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίοντι νήκοιεν ἔδουσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύκτεας διὸς Ὀδυσσεύς,
 ὄνεια τῶν μὲν δῶρα παρῆλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μελιχχοῖς ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοῖνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐκλείθεος υἱός·
 225 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ὥς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 230 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἑκαστος.
 Ἀντινῶν μὲν ἐνεῖκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικιλὸν ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περὶ νῆα δουραῖδεα πᾶσαι
 χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἄραρυται.
 235 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεῖκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἑρμένον ἥλιον ὥς.
 Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεῖκαν,
 τρίγλῃνα, μορόντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδρῳ Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 240 ἱσθμῖον ἤνεκεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεῖκεν.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα διὰ γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 245 τρεψάμενοι τέρποντο· μένος δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγχανα θῆκαν,
 αὖα πάλοι, περικύβλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 250 καὶ δαίδας μετέμισγον· ἀμοιβῆδ' ὁ ἀνέφαινον
 δμῶνι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῆσιν

destra in corpore prehensa me manu allocutus est.

O mulier : non enim potes bene crederes Actus ex Troja bene omnes incolantes solitarios : etenim Trojanes sunt bellicatores esse viros, tam jaculatores, quam minores agilitatum, equorumque velocium vocatores ; qui cunctis docuerunt magnam confectionem omnibus repelli.] Ideo nectio, utrum me remittat deus, an illic in Troja : tibi autem hic omnis cura est. Memor sis patris et matris in aedibus, sicut nunc, vel adhuc magis, me absente.

At postquam jam filium in-pubertate constitutum vides, cui volueris, tua domo reflecta.

Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficiat. Nox autem erit, quando decimum odiosæ nuptiæ perditæ mihi, cejpes utique Jupiter felicitatem abici. Sed hic gravis dolor cor et animum incensit, procorum non hic mos olim fuit ; qui præstantemque mulierem et divitis riri filium ambire velint, et inter-se contendunt : hi ipsi adducunt boves et pingues oves, poellæ propinquis convivium, et splendida dona : at non alienum victum impone absentium.

Sic dixit : gavisus est autem andens divinus Ulysses quod eorum quidem dona attrahebat, mulcebat et blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat.

Illam autem rursus Antinous allocutus est, Epichlori filia Icarii, prudens Penelope, dona quidem quicumque voluerit Achivorum hoc ten accipe : non enim bonum recusare donationem est : nos vero neque ad opera prius quidem ibimus, neque in alio,] quam tu ei nupseris Achivorum, quicumque sit.

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo : donaque proinde allaturum miserunt præcoem quæ Antinoo quidem tulit præco magnum perpulcrum parvarium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes aureæ, ansis bene-inflexis aptatæ.

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim aureum, electris consertum solis instar.

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt, trinis-ocellis, ægre-elaboratas ; gratia autem inde est multa.] A Pisandro vero Polycloride rege collare tulit servus, perpulcrum ornamentum.

Aliud autem aliud donum Achivorum pulcrum tulit. Ipsa quidem deinde ascendebat in cenaculum, divinus virum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcrum.

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum conversi delectabant-se ; manebantque, vesper dum-que veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper super-

Statim lampadas tres statuerunt in aedibus, ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt, sicca dudum, facile-ardentes, recens fissa ære ; et facies immiscuerunt : alternatim vero succendebant famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

ἵπτος Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Διμοαὶ Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ῥχσθε πρὸς δώμαθ', ἴν' αἰδοίῃ βασιλείᾳ·
 ἥ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 μέναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρία πείκετε χερσίν·
 ὕτάρ ἐγὼ τούτοις φάος πάντισσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρονον Ἥῳ μέναι,
 ὅτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἰδοντο.
 Ἦν δ' αἰσχροῦς ἐνένιπτε Μελανθὸ καλλιπάρῃος,
 ἦν Δολίος μὲν ἔκτετε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 αἰδέα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἧλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπείης·
 ἧλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέσκειν.
 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἔσσι,
 ὅδ' ἐθέλεις εὐδεῖν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 εἴ που ἐς λέσχην ἄλλ' ἐνόσδε πολλ' ἀγορεύεις.
 ἱερσαλέως πολλοῖσι ματ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ἀρβεῖς· ἥ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 οἰοῦτος νόος ἐστίν· θ καὶ μεταμῶνία βάσεις.]
 Ἡ ἄλυσαι, ὅτι Ἦρον ἐνέκησας, τὸν ἀλήτην;
 ἥ τις τοι τάχα Ἦρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 ῥτις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπῶς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 ὥματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σέας Τηλεμάχῳ ἑρέω, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 εἰς ἔλθων, ἵνα σ' αὐτὸ διαμειλίῃσι τάμησιν.
 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτόλησε γυναῖκα.
 ἰάν δ' ἴμεναι διὰ δώμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ἀρδοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 ἔτάρ ὁ παρ λαμπτήρσι φαείνων αἰθομένοισιν
 στήκει ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 ὀρμαινε φρεσὶν ἦσιν, εἰ δ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας ἔειπεν Ἀθήνη
 ὥδης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 ἰὴ ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσσεῖ.
 Γοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 ὑερτομέων Ὀδυσσεῖ· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔταυχεν·
 Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Δὴκ ἀθελὶ δδ' ἀνὴρ Ὀδυσσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἴμης μοι δοκέει δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχας οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ δ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσεῖα πτολίπορθον·
 εἰν, ἥ ἄρ κ' ἐθέλοις θητεῦμεν, εἰ σ' ἀνελόιμην,
 ἄγρου ἐπ' ἐσχατιῇς — μισθὸς δὲ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἰμασίαις τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 ἴθνα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηγετανὸν παρέχοιμι,
 εἴματα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δόλην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεαθες, οὐκ ἐθαλήσεις
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πώσσειςιν κατὰ δῆμον
 βούλειαι, ὅφρ' ἂν ἔλγης βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.
 Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.
 Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis .
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscbatur, et eum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aeream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.
 [confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]
 An exsultas, quod Irum viciasti, errorem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, foedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te tibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterrituit mulieres.
 Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt subts
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsam vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strennos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.
 Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero soclis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginae,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur factum splendor esse ipisus
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem :
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?
 Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimentaue indnerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργου γένοιτο
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν γῶν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου,
 370 νήστιες ἄχρῃ μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείη·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ἀμφοῖς κεκορηότες ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδῶν,
 τετράγωνοι δ' εἴη, εἰκοὶ δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὧλα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολεμόν ποθεν δρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνέη πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 ὄνειαρ παρ' παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ὄντα,
 φεύγοντι στείνοιτο δι' ἐκ προθύρου θυράεα.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἥ τάχῃ τοι τελέω κακὸν, ὃ γ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἥ βρά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάζεις.
 [Ἡ ἀλύεις, ὅτι Ἰφρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 Ἀμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέσας· δ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ θγ' οἰμώξας πῖσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστήρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκυῖοντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἰπὼσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὦρελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδως· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικά.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὑμῖν ὀροῦναι.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες,
 ὁππότε θυμὸς ἀνωγε· διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶν ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτόμενος χαλεπαίνει·
 μήτε τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 ὁμῶν, ὃ κατὰ δοματ' Ὀδυσσεύος θείοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δειπάσειν,
 ὄφρα σπείσαντες κατακείμενοι οἴκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieri
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam habere,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adeo
 sive rursus et boves essent agendi, qui sua optima
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales-æstate, par-onus-sustinentes, quorum robur
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederet-
 tus gleba aratro:] lunc me videres, an sulcum continere
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Sal-
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-aerea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in puginatoribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est incutus
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam hanc
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arcarentur per vestibulum foras.
 Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in corde magis
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est.
 Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talis-est
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel aliam
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]
 Sic igitur locutus, scabellum sumisit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percutit
 manum] dextram; gutturalium vero humi sonuit lap-
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per aedes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium
 Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum nec-
 set.]Nunc autem de mendicis contendimus: neque ubi-
 vij] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.
 Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.
 Sic dixit: illi autem omnes mordicis labris compressis
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ispis vero Amphinomis concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:]
 O amici, haud jam quisquam super dicto equo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti

ὃν ἔειπον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκτο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον εἶπεν.
 τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρωκ,
 ἦρυξ Δουλιχιδεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 ὥμνησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 πείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιηδέα οἶνον.
 αὐτὰρ ἔπειτ' σπείσαντ' ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 ἰάν δ' ἵμεναι κείμεντε ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

δυσσέως καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 νηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 ἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τέυχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἰσω
 ἄντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 ἀρράσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 κ' καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔφκει,
 ἴα ποτε Τροίηνδες κῶν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατῆχισται, ὅσσον πυρὸς ἔκτε' αὐτμή.
 Ἰρὸς δ' ἔτι καὶ τὸδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
 ἥ πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχύνητέ τε δαῖτα
 αἰ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σῖδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ἥρα κεν ἐς θάλαμον καταθεῖομαι ἔντεα πατρὸς
 ἀλλὰ, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμείρδει
 πατρὸς ἀποιοχόμενος· ἐγὼ δ' ἔτι νῆπιος ἦα·
 ὣν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἴν' οὐ πυρὸς ἔξेत' αὐτμή.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 ἴ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο
 κοῦ κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιοχμένη φάος οἶσει;
 μῶλός δ' οὐκ εἷας προβλωσκέμεν, εἴ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 εἶνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 οἴνικος ἀπῆται, καὶ τηλόθεν εἰληλυθὺς.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος.
 ἰλήθισεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 ὦ δ' ἄρ' ἀνὰ ἔξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 εἰσέρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὁμφαλοέσας
 γχεά τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ῥύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἔποιει.
 ἢ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴ πατέρ' αἴψα·
 ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρύμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.

Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsis vero craterem miscuit Mulius heros,
 praeco Dulichienais; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubaturi suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 procis caedem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed foedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi contine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.

Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulus vero non sinebas prodire, quæ præluceant.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 medium attingat, etiam longe qui-venerit.

Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuiis).] Clausit autem januas aedium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferabant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.

Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :

O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

- ἐμπης μοι τοίχοι μεγάρων καλάι τε μεσόδμοι
εὐάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.
- 40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· καὶ κατὰ σὺν νόον Ἰσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὐτῇ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὀλυμπόν ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν καταλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολαίφομαι αὐτοῦ,
- 45 ὅρα κ' ἔτι δμῶδες καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω
ἢ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
καίῳ ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
- 50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῷ διὰν ἔμιμνε.
Αὐτὰρ ὃ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διος Ὀδυσσεύς,
μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἔεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι κεκλήτῃ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
- 55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἔφικεν,
δινωτῇν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκαμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνῳ ποσὶν ἦκεν,
προσφύε' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
- 60 Ἦλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ὕλα πολλὰ, φῶς ἔμεν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν
- 65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεῦτερον αὐτῆς·
Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅπαιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἔελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησον·
ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰςθα θύραζε.
- 70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὦδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
ἢ στί δὴ ρυπῶς, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἴμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπέγγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
- 75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνοιον
ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτῃ,
τοίῳ ὅποιός ἐσι καὶ στευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
- 80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἦθελε γάρ που —
τῇ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλαίῃν, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι·
μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἐτι γὰρ καὶ ἑλπίδος αἶσα.
- 85 Εἰ δ' ὃ μὲν ὧς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἦδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι,
Τηλέμαχος τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λῆθει ἀτασθάλλουσ'· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
- 90 ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes aedium, pulcraque intercolumnia
abiagnaeque trabes, et columnae in-altum erectae,
lucet oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui orna-
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingenio-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
hic sane mos est decorum, qui Olympon habitat.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinqua hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem,
haec vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illucensibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus ad-
venit ubi etiam tum cubuit, et Aurora divam expectat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
prociis caedem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianae similis aut aureas Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidet-
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuit
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desiderabat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulae candidis-umbis ex domo;
eaeque panem quidem multum auferebant, et mensa
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaeque
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulyssem increpabat Melantho secundo rurus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-
es: aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus-est ingenio-
ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta mihi
sum, mendicoque per populum? necessitas enim est
Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
beatus divitem, et saepe dabam erro-
niam, tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigen-
set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaeque mat-
ribus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter haec perdidit Saturnus (voluit enim fer-
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem me-
decorum, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domina irata saeviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perit, et non-amplius reuertat
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntas.
Telemachus; hunc autem nulla in sedibus mulierum
latet injuriens: quoniam non-amplius tantillo-etatis est.

Sic dixit; cum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et cecidit.

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδᾶες, οὔτι με λήθεις
 ρδουσα μέγα ἔργον, θ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Ἰάντα γὰρ εὖ ᾔδηςθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 κ τὸν ξείνον ἔμμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 μετ' ἰσέειναι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀπ᾽ αὐτῆς.
 Ἡ ρα καὶ Εὐρύνομη ταμὴν πρὸς μῦθον εἴπεν·
 Ὀρύνωμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ῥα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ᾗδ' ἐπακούσης
 ξείνος ἐμῶν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
 φρον ἐϋξέστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
 ἴα καθ' ἕτε'· ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 οἷσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἶπεν, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσσομαι αὐτῇ·
 ἴς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ᾗδὲ τοκῆς;
 ἦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 γύναι, οὐκ ἄν τις σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν
 εἰκόει· ἥ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 κτε τευ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 νδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰσθίμοισιν ἀνάσσειν,
 ὠδίακας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
 κυρὸς καὶ κριθᾶς, βριθῇσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 ἵκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
 ἰ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ἐπ' αὐτοῦ.
 ὦ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετᾶλλα σῶ ἐνὶ οἴκῳ·
 ἡδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαίαν,
 ἡ μοι μάλλον θυμὸν ἐνὶ πλῆθους ὀδυνάων,
 νησαμένῳ μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρῆ
 ἔκω ἐν ἄλλοτρίῳ γούοντ᾽ αὖτε μυρόμενόν τε
 σθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἀκριτον αἰεὶ
 ἤχτις μοι θυμῶν νημεσίησται ἡδὲ σὺγ' αὐτῇ,
 ἡ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρήσεται με φρένας οἴνω.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 εἴν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε
 ἴλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἰλῖον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 εἰ κεῖνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 εἰζὼν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὗτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ἰθάκῃ τε Ζακύνθῳ,
 ἰ τ' αὐτῇ Ἰθάκῃ εὐδείελον ἀμφένεμονται,
 ἰ μ' ἀκαχομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Ἰπ' οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὐθ' ἱκετῶν
 οὔτε τι κηρύκων, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἔλλ' Ὀδυσῆϊ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολπεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 στησαμένη μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κούροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μέμνετ'· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆσιν, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me latens
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluas.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in ædibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est :
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat ;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percentabor ipsa,
 quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cælum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordeæ, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percentare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti: valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena fientemque et lugentem
 sedere: quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-quæ mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdidit immortalis, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum isque meus maritus profectus est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.

Nunc autem tristor: tot enim mihi inuvisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos stuo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
 subtilem et amplam: statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
] manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)

Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

- 148 Μοῖρ' ὁλοή καθέλθῃσι ταηληγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῖδων νεμεσήσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπαίρου κῆται πολλά κτεατίσσας.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔσος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ δμῶκλῃσαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
νυν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον οὐ τέ τιν' ἄλλην
μῆτιν ἐθ' ἐδρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ πᾶσι βίοντον κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἥδη γάρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἶκον κῆδεσθαι, πῶτε Ζεὺς κύδος ὁπάξει.
Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἶπε τὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ῶ γύναι· αἰδοίη Λαερτιάδῃσιν Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις
πλείουσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
ἦς ἀπέστην ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσπον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
Κρήτη τις γὰρ ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβρύτος· ἐν δ' ἀνθρώποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλώσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκριτες μεγάλοι, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεῖς τε τριχάκεις διότ' τε Πελασγοί—
τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατήρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ῥῆγεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ἐπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
ἐν λιμένει χαλπετοῖσι· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυδ' ἀνελθὼν·
ξείνον γὰρ οἱ ἔφασκε φίλον τ' ἔμην· αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἥδη δεκάτῃ ἡ ἐνδεκάτῃ πέλεν ἡὼς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
195 ἐνδουκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἳ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀφῖτα δῶκα καὶ αἶθωπα ἄννον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεῖσασθαι· ἵνα πλησαίετο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum elementis mor-
ne qua mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui possedit.
Sic dixi: illis autem persuasus est animus generosa.
Tunc interdum quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi apparet.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam
sed quum quartus venit annus, et advenerunt bore,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti sunt.]
tum demum me, per famulas, canes non (nihil) curae
deprehenderunt proci supervenientes, et increpare
Sic illud quidem perfecti, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum
consilium amplius invenio; valde autem hortantur per
nubere; et aegre fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam praebeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam quibus teneor: hic enim mos est, quae
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens:
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et intellegas.

Creta quaedam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes:
alia autem aliorum lingua mixta: insunt quidem Achaei.
insunt vero indigenae Cretenses magnanimi, insunt et Pelasgi.
[Doriensesque trifariam divisi, divinique Pelasgi.]
inter has autem (urbes) est Cnossus, magna urbs: ubi
per novem annos regnabat, Jovis magni confabulator.
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem:
sed ille quidem in navibus incurvis puppibus ad Ilium
abiit una cum Atridis: mihi vero nomen inclitum, Eileus
sumque junior nato; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysses ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad Trojam, quum abegisset eum a Maleis:
statuit autem naves in Amniso, ubi specus est Luciae,
in portibus difficilibus: vix tamen evasit procillas.
Statim vero Idomeneum querebat, ad urbem ascendens.
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendissimum
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aetate
digressus cum navibus incurvis puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad aedes ducens bene hospitio exoptavi,
cum cura amice tractans, e multis in domo suppetentibus
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad sacrificandum, ut explerent sibi animum.

ἔνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἤματα δίοι Ἀχαιοί·
 λει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 ἅ ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 ἢ τρικαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πῆσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 ἧς δ' ἄρ' ἀκούουσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῦς.
 ὧς δὲ χιών κατατίχκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ντ' Εὐρὸς κατέτῃεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ·
 ἤκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 εἰς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεύουσης,
 λαιούσης ἐνὶ ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μῶς μὲν γούσῳσαν ἦν ἑλέαιρε γυναῖκα,
 ῥαλαμοὶ δ' ὠκεὶ κέρα ἔστασαν ἢ εἰς σιδήρος,
 ῥέμεας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἴ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 αὐτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινὲ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 ἑτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ἵναισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἄγορεύεις.
 ἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσσα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο
 ὑτός θ' οἷός ἐστι καὶ ἑταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 γυναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφιέοντα [σεύς·
 ἰπέ μοι· ἦδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 οὐ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἁλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ὅτορ.
 λαῖναν πορφυρέην οὐλήν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἱπλήν· αὐτὰρ οἱ περόνῃ χρυσοῖο τέτυκτο
 ὕλοισιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 σπαίροντα λαῖων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 εἰς χρύσειο ὄντες, ὃ μὲν λαὸς νεβρὸν ἀπάγχων,
 ἵτ' ὅτ' ἐκφυγέειν μεμακάς ἤσπαιρε πόδεσιν.
 ὃν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόοντα,
 ὃν τε κρομυοῖο λοπὸν κατὰ ἰοχαλείοιο·
 ὡς μὲν ἦν μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐθηθήσαντο γυναῖκες.
 ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 κ' οἷδ', εἰ τὰδε ἔστο περὶ χροῖ οἶκός θ' Ὀδυσσεύς,
 τίς ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὶς ἰόντι,
 τίς που καὶ ξεινός· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 κε φίλος παῦροι γάρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 αἱ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ διπλάκα δῶκα
 ἱλὴν, πορφυρέην καὶ τριμείδαν χιτῶνα·
 δούως δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηός.
 καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 τετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐστι περ·
 ῥὸς ἐν ὠμοῖσιν, μελανόχρους, οὐλοκάηνος·
 ἱρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσχε· τίεν δὲ μιν ἔσχον ἄλλων
 ἑτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο,
 ματ' ἀναγνώσῃ, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 δ' ἐπεὶ οὖν τάρφῃ πολυδακρύτοιο γόοιο,
 τότε μιν μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercerat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare ; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Ita fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquecit in summis montibus,
 quam Euris liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis eum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et dic socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi animo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, εἵνε, πάρος περ ἔων ἔλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἴματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύσας ἐκ θαλάμου· περόνῃν τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἶκαδὲ νοστήσαντα φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
 260 ὄφρετ', ἐποπόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γυνὴ αἰδοίη Λαερτιάδῃ· Ὀδυσσῆος,
 μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρειο μηδέ τι θυμὸν
 τῆκε, πόσιν γούωσα· νεμεσσωμαι γέ μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γάρ τις τ' ἄλλοιον δδύρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκη φιλότῃτι μιγείσαι,
 ἢ Ὀδυσσῇ, ὃν φασὶ θεοὺς ἐναλγίχιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσσεὺς ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἐρίφρας ἐταῖρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· δδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἐταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἐβάλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκιον ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχιθεοὶ γεγάσιν·
 280 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἶκαδ' ἀπήμαντο. Καὶ μὲν παλαὶ ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς
 ἦεν· ἄλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ χέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἐταῖρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμπουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμέ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ἔκπερ νοστήσειε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἥδη δὴν ἀπείων, ἥ ἀμφιδὸν ἡὲ κρυφῇ δόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ἡδὴ
 ἀγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δηρὸν ἀπείσσειται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω·
 305 ἥ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quam ~
 serandus,] in aedibus meis carusque eris, honorandus
 ipea enim ei haec vestimenta ego praeberi, qualia an-
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidi-
 illi ornamento ut-esset; cum autem non suscipiam
 domum reversum, dilectam in patriam terram.
 Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-illum non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus ~
 o uxor veneranda Laertiade Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid ~
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil:
 etenim quaevis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupsit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulysses, quem aiunt diis similem esse.
 Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sensum
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere mari-
 vivi: atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum: at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens: irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol: hujus enim boves interfecerunt ~
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto:
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continen-
 Phaeacum in terram, qui propinqui-diis sunt:
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabam,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti:
 adeo astutias multas prae mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homin-
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferat.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses
 et sane in decimam generationem alium adhuc aletis
 tantae ei res-pretiosae jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et veniet jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria ~
 diu aberit: omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optima-
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni:
 certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

οὐ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
ἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
ᾧ κε τάχα γνώης φιλότῃτά τε πολλὰ τε δῶρα
ξίμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
ἀλλὰ μοι ᾧδ' ἀνὰ θυμὸν δίνεται, ὥς ἔσται περ.
ὅτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῇς
εὐξῇ· ἔπει οὐ τοιοῖσι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἵος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποι' ἔην γε,
εἰνους αἰδοίους ἀποπειμύμεν ἡδὲ δέχεσθαι.
ἀλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετα δ' εὐνήν,
ἔμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα,
καὶ κ' εὐ θαλπιδίων χρυσόθρονον Ἥῳ ἱκται.
ἔσθην δὲ μάλ' ἤρι λοέσσαι τε χρύσαι τε,
καὶ κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται
λενος ἐν μεγάροι· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
ἵτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
θάδ' ἔτι πρὴ ἔτι, μάλα περ κεχολωμένους αἰνῶς.
ἴως γὰρ ξίμευ σὺ, ξεῖνε, δαΐσσει, εἴ τι γυναῖκιν
λλάνω περιέειμι νόον καὶ ἐπιφρονα μῆτιν,
κεν αὖσταλός, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
αἰνυῇ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελεθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηγῆς εἰδῇ,
ᾧ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ᾧ· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιώνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
οὐ μὲν τε κλέος εὐρύ διὰ ξείνοι φορέουσιν
ἄντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος, [σεύς·
τοὶ ἔμοι χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα
χθεῖ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
οἰσισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
ἰεῖω δ', ὥς τὸ πάρος περ ἄντικυς νύκτας ἱαυον.
πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιω ἐνὶ κοίτῃ
εσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐϋθρονον Ἥῳ διαν.
ἰδὲ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
ἴγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
ἄων, αἶ τοι δῶμα κάτα δρήσεται ἕσαςιν,
ἰ μή τις γρηῤῥῆς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
τις δὴ τέλῃχε τόσα φρεσὶν, ὅσα καὶ ἐγὼ περ·
ἦνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμείο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἶνε φίλ'· οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
εἰωνοι τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἱκετο δῶμα·
καὶ σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις·
οἱ δὲ μοι γρηῤῥῆς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε ἔχουσα,
καί νιν δυστήνον ἐϋ τρέφειν ἡδ' ἀτίταλλον,
εξαμένῃ χεῖρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
σε πόδας νίψει, δολιχπελέουσά περ ἔμπης.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστάσθαι, περίφρων Εὐρύκλεια,
ἵψον σοῖο ἀνακτος διμήλικα· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἴθι τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοίος δὲ τε χεῖρας·
εἴφα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγῆραςκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaue dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* præ sagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulas, lavato, deponiteque cubile,
strata, et lænas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravior *erit*, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, ecquid mulieribus
aliis præstem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala *vestimenta* indutus, in ædibus
conviveris ? homines autem brevis-ævi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huc imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probis-insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
profecto mihi lænæ et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non ægre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutrebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclæa,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
 δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν ἔειπεν·
 ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
 ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
 365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
 πίονα μηρ' ἔκη' οὐδ' ἑξάτους ἑκατόμβας,
 ὅσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἄρῳμενος ἕως ἴκοιο
 γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε παίδιμον υἱόν·
 νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφειλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψίωντο γυναῖκες
 ξείνων τηλεδαπτῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δῶμαθ' ἴκοιτο,
 ὥς σθένει αἱ κύνες αἶδε καθεινώνονται ἅπασαι,
 τῶν νῦν λώβην τε καὶ αἵσχα πολλὰ' ἀλεείνων
 οὐκ ἐάσας νῆζειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν
 375 κούρη Ἰκαρίοιο, περὶ φρον Πηνελόπεια.
 Τῷ σε πόδας νύψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπέϊης
 καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεὶ μοι ὁρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς
 κήδεσιν. Ἄλλ' ἀγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἴκοντο,
 380 ἀλλ' οὐπω τινὰ φημι ἰοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
 ὥς σὺ δέμας φωνῆν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἰοικας.
 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γρη῏, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὄφθαλμοῖσιν [σεύς·
 ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοισιν
 385 ἐμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσα· ἀγορεύεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη γρη῏ς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόωντα,
 τῷ πόδας ἐξαπένειξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
 ψυχρόν· ἐπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
 390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβούσα
 οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.
 Νῆζε δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σῶς ἦλассε λευκῷ ὀδόντι,
 Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
 395 μητρὸς ἧς πατέρ' ἐσθλὸν, θεὸς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 κλεπτοσύνηθ' ὄρχη τε· θεὸς δὲ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
 Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· ὁ δὲ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
 Αὐτολύκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον
 400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχῆσατο θυγατέρος ἧς·
 τὸν βᾶ οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
 παυομένην δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Αὐτολύκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὐρεο, ὅττι κε θεῆς
 παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἐστίν.
 405 Τῇ δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
 πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἰκάνω,
 ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν ἀνά χθόνα πολυβότειραν·
 τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
 410 ἐπὶ σὺν ἂν ἡδῆσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
 ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
 τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
 Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέας Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
 lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum
 Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens
 Jupiter prae] hominibus odit, deum reverentem animi
 ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot votis
 gaudenti] pingua femora combussit, neque tot exca-
 catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut perveniret
 ad senectutem placidam, nutricesque splendidum tibi
 nunc autem tibi soli omnino abstulit redivit diem.
 Sic fere etiam illum probris insequantur mulieres
 hospitum longinquorum, quando alicujus inclitas et
 pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris in-
 cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria
 vitans,] non sinis eas te lavare; me vero non invitae
 filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
 et tui gratia; quoniam mihi commovetur intus animus
 doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod tu
 multi sane hospites ærumnosi hunc venerunt,
 sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me.
 sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses
 o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
 nos ambos, valde similes nobis invicem
 esse; sicut tu ipsa animum advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumsit spiritum
 in quo pedes abluere : aquam autem infudit multam
 frigidam; deinde vero calidam insuper fudit. At Ulysses
 sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit se
 statim enim in animo suspicatus est, ne ipsam altitatem
 cicatricem animadverteret, et manifestæ res fierent.
 Lavabat autem ea inde propius accedens dominum
 statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei apertum
 albo dente, in Parnassum profecto, ad Autolycumque
 matris suæ patrem strenuum, qui hominibus præcedens
 furtoque jurandoque (se nihil abstulisse); deus vero
 dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
 agnorum et hædorum; hic autem eum lubens una comitatus
 Autolycus vero quum venisset Ithacæ in opulentum
 lum,] filium recens natum invenit filiae suæ :
 hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
 desinenti a coena; verbumque dixit et elocuta est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
 filiae filio dilecto; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
 gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dicam :
 multis enim ego indignatus huc venio
 viris et mulieribus super terram aliam :
 huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
 quando puber factus maternam in magnam domum
 venerit in Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
 ex his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendorem
 dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyce

ρσίν τ' ἡσπάζοντο ἐπεσσί τε μελιγίλοισιν·
 ἡτήρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦς Ὀδυσῆϊ
 ἴσσο' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλά.
 ὤτολκος δ' υἱοῖσιν ἐκέλευτο κυδαλίμοισιν
 ἵππον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 τίτκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 ἔν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 στυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν τ' ὀβελόισιν
 πτησάν τε περιφραδέως δάσσαντό τε μοίρας.
 ἔς τότε μὲν πρόπαν ἡμάρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἴνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἕϊσης.
 ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 τότε κ' οἰμήσαντο καὶ ἕπνου δῶρον ἔλοντο.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἔν β' ἵμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 ἔες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἐν· αἰπὺ δ' ὅρος προσέβαν καταειμένον ὠλή
 ἀρνησοῦ· τάχα δ' ἱκανὸν πτύχας ἡνεμοέσσαι.
 ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἀκαλαρβρίταο βαθυβόρου Ὀκεανοῖο.
 εἰ δ' ἐς βῆσσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἔνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦϊσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἔες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἐν ἄρχι κυνῶν, κραδῶν δολιχόσκιον ἔγχος.
 ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχῳ πυκνῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
 ἦν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διείει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 ἔτε μιν Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 ἔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὧς ἄρα πυκνῇ
 ἔν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
 ὧν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἤλθε ποδοῖν,
 ἔς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ὑλοχόιο,
 εἰζας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 ἤ τ' ἄρ' αὐτῶν σχεδόνθεν· ὃ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 ἑτάμεναι μεμαώς· ὃ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
 ὑπὸς ὑπὲρ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
 κριφὺς αἵξας, οὐδ' ὅστέον ἔκετο φωτός.
 ὧν δ' Ὀδυσσεύς οὔτῃσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον,
 ὑπὲρ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκή·
 ἀδ' ὃ ἔπεσ' ἐν κονίσι μακίων, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
 ὧν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμυρεπόντο·
 τεύλην δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέιο,
 ἦσαν ἐπισταμένως· ἐπασιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔρχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δῶματα πατρός.
 ὧν μὲν ἄρ' Αὐτολύκας τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 ἔϊσάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 ἀρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπιμπον
 ἔς Ἰθάκην· τῷ μὲν β' ἀ πατήρ καὶ πόντια μήτηρ
 αἶρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 ὡλλήν σ' τι πάθοι· ὃ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
 ὧς μιν θηρεύοντ'· ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι,
 ἔαρνησόνδ'· ἔλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρσσι καταπρηνήσσι λαβοῦσα
 ἡνῶ β' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque datis salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 cornam parare : illi autem hortanti ausculta-
 runt : statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti-sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyci ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyci : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbræ hastam.

Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.

Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irrui, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausit carnis dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.

Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum,] penitus autem transiit splendidæ hastæ cuspidis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyci filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.

Illum quidem Autolycusque et filii Autolyci
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudenter caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyci.

Hanc cicatricem anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attriectans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἄψ' δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἄμα χάρμα καὶ ἀλγος ἔλε φρένα· τὸ δέ οἱ ὅσσε
 δακρυόφι πλῆσθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενεῖον Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·

Ἥ μάλ' Ὀδυσσεὺς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγὼ γε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμπαφάσθαι.

Ἥ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα.
 Ἥ δ' οὐτ' ἀθρῆσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 480 χεῖρ' ἐπιμασάμενος φάρυγος λάβει δεξιτερῇφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φώνησέν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεςφες αὐτῇ
 τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθη, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σῖγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡς γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφείρομαι, ἢ πτότ' ἂν ἄλλας
 490 ὁμοῖαν ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὁδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπικαιτόν·
 ἔγω δ', ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ δὲ σίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἰ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλῆξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἷ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἷ νηλιτεῖς εἰσὶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαι; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἐκάστην·
 ἀλλ' ἔχει σιγῇ μῦθον, ἐπὶ τρεῖσιν δὲ θεοῖσιν.

ᾧ δ' ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.

505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' εἰαίῳ,
 αὐτὶς ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη,
 θυτινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοώωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπεὶ νῦν ὑλὲς ἔλθῃ, ἔλθοι τε κοῖτος ἀπαντας,
 καίμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

ᾧ δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, γλωρῆς Ἀηδών,
 καλὸν ἀέδῃσιν, ἑαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκينوῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρι πολυτῆχά φωνῇ,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonavit autem as,
 retroque in alteram partem inclinatum est; et inter-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor in-
 tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara ver-
 vox.] Prehensio autem ejus mento, Ulysses alioquin

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te re-
 prius agnovi, quam plane herum meum contractum

Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e regione, neque animam
 ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
 manu admota guttur nutriticis prebendit destra;
 altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritum
 tuam ad mammam; nunc vero dolores multos propter
 veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injectus
 tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:

si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet sis, a te abstinebo, quando aliam
 famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Eurycleia
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium:
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec tamen
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente recorde tu
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tam vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpate sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus
 nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino le-
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unam
 que:] sed tene silentio verbum, committe vero res

Sic igitur dixit: anus autem per domum exiit,
 allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant
 Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo
 iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
 calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.
 His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidem
 quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolens
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:

per diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:
 at postquam nox venit, cepitque lectas omnes
 jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ere-

τεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος;
 ἅς καὶ ἐμοὶ δῖχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐμὲ μένω παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 ἤτην ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 ὑνὴν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμιό τε φῆμιν·
 ἡδὲ ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν δευτὶς ἀριστος
 ἔσται ἐν μεγάροις, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 ἰαῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐτι νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 ἡμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 ὦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 αἰ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 τήσιος ἀσχαλῶν, τήν οἱ κατέδουσι Ἀχαιοί.
 ἄλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 ἤνές μοι κατὰ οἶκον εἰίκσοι πυρὸν ἔδουσιν
 ἕξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν ἰαίνουμαι εἰς ὀρώσα·
 ἔλθων δ' ἐξ ὄρους μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχελῖλης
 ἄσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 ὁρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐξ αἰθέρα διὰν ἀέρεθ.
 ὑπὲρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ δνειρῷ·
 ἡμφὶ δ' ἐμ' ἠγέρεθοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 ἔκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἀψ δ' ἔλθων κατ' ἀρ' ἔξετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρθρῳ·
 ὦν ἡ δὲ βροτῆ κατερήτης φωνήσεν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὴν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἀπάρος, νῦν αὐτὲς τὰς πόσις εἰλήλουθα,
 εἰς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεκέα πότμον ἐφήσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιτῆδης ὕπνος ἀνῆκεν.
 ἰαπτήνασα δὲ χῆνας ἐν μεγάροις νῆσα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἤχι πάρος περ.
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς· ὅ γ' ὦναι, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεύς
 ἄλλ' ἀποκλίναντι· ἐπειρή βρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 ἐφραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνεται·] δλεθρος
 ἔσσι μελάρ· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε περιφρων Πηνελόπεια·
 εἶν', ἥτοι μὲν δνειροὶ ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 ἴγνουντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 οἰαί γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 ὦν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 αἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπειτ' ἀκράνται φέροντες·
 αἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 αἱ δ' ἐτρυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀιομαι αἰνὸν δνειρον
 ὀλοέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί γένοιτο.
 ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλου σῆσιν·
 ἡδε δὴ ἡὼς εἴσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἀέθλον,
 τοὺς πελέκειας, τοὺς καίνους ἐν μεγάροις ἐοίσιν
 ἵστασθ'· ἐξείης δρυόχους ὡς δώδεκα πάντας·
 ἑτάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν διστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἀέθλον τοῦτον ἐφήσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur hac et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in aedibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis læstor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fuul-sunt
 conferti in aedibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego stebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 vocæque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarti filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in aedibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-esset: proci vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Dux etenim portæ debilius sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebor,
 hæc decipiant, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in aedibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde-procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δς δέ κε ῥήϊται· ἐνανύσθη βῖον ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοῖστέυσθαι πελέκευν δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
580 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀλομαι, ἐν περ ὀνείρω. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τούτων δεθλον·
585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τούτους τόδε τόξον εὖξον ἀμπαφώνωντας
νευρήν τ' ἐνανύσαι διοῖστέυσαι τε σιδήρου.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ζεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροιςιν
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηκαν
ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβῆσα
595 λέξομαι εἰς εὐνήν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυα' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ᾤχετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λέξαιμην· σὺ δὲ λῆξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
600 Ὡς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἷα· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅφρα οἱ ὕπνον
ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διὸς Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέλφητον βοήην στορέει, αὐτὰρ ὑπερθεὶν
κῶσα πολλ' δῖων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρύνομῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεύς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορών· τὰ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ μετὰ βῆας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
ἥ ἔτ' ἔφ' μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ὑστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἐνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκῃσσι βεβῶσα,
15 ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὥς βα τοῦ ἐνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίκαπε μύθῳ·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somno.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus venit huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-se-

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras fundatur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super aliam terram.
Sed sane ego, in-cenaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.

Illic cubuero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famulorum cubilia depones.

Sic locuta ascendit in-cenacula splendida,
non sola; cum ea et famulæ iverunt alie.
In-cenacula autem ubi-ascenderat cum famulis
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei
dulcem palpebris immisit cæcis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, et sepe
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde lenam injecit ad-somnum-cum-
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscobantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc siperet cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor egre-ferentis mala opera.
pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:

Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti.

ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθε Κύκλωφ
φθίμους ἐτάρους σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μῆτις
ἔαγαγ' ἐξ ἀντροιο, διόομενον θανέεσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαρπτόμενος φίλον ἦτορ·

ὣ δέ μ' αὖτ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῦτα

ωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἔλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,

μπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα

ἰόλλη, μάλα δ' ὤκα λιλαιέται ὀπτηθῆναι·

κ' ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἔλίσσεται, μερμηρίζων,

ἔπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,

οὔνοος ἔων πολέσι. Συγέδδθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,

ῥαυανθέν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·

τῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-

ῖκος μέν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν·

αἱ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἔλδεσσι ἔμμεναι ὕλα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

σε δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·

λλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,

ἔπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,

οὔνοος ἔων· οἱ δ' αἰὲν ἀόλλεες ἔνδον ἔασιν.

Ἰρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·

ἔπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σθένος τε ἔκκτι,

ἣν κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

χέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερεῖονι πείθεθ' ἐταίρω,

ἔπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·

ὑτάρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἦ σε φυλάσσω

ἢ πάντεσσι πόνοισ· ἔρεω δέ τοι ἐξαναφανδόν·

ἔπερ πενήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων

οἱ περισταίην, κτείνειν μεμαῶτες Ἀρῇ,

εἰ κεν τῶν ἑλάσαιο βώας καὶ ἱρία μῆλα.

λλ' ἔλτεω σε καὶ ὑπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν

ἄννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσσει ἡδὴ.

Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὑπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·

ἣν δ' ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,

ἵτε τὸν ὑπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,

ἰσιμελὲς ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·

αἰεὶ δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

ὑτάρ ἐπεὶ κλαίονσα χορῆσαστο θν κατὰ θυμόν,

ρτέμιδι πρώτιστον ἐπέυξάτο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, αἶθε μοι ἡδὴ

ν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο

ἱτῖκα νῦν· ἣ ἔπειτ' αὖτ' ἀναρπάξασα θύελλα

χοῖτο προφέρουσα κατ' ἡρώεντα κέλευθα,

προχοῆς δέ βαλοῖ ἀφροβόου Ὀκεανοῖο.

κ' δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·

ἵσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἔλιποντο

φαναὶ ἐν μεγάρῳ, κόμισσε δέ δι' Ἀφροδίτῃ

ρῶν καὶ μέλιτι γλυκερῶν καὶ ἡδέει οἴνῳ·

Ἰρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν

δος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,

γα δ' Ἀθηναίῃ δέδωκε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :

ei autem plane ut navis in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculū vir, multo igne ardentī,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdequo cito cupit assatum-esse :

sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-celo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :

stetitique ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :
Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi haec est, uxor autem tibi haec in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse sibi filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam haec omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caecis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam pejori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quae te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima deorum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] fiebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianae primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat refuui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellae ;
quibus parentes quidem perdidit dii ; ipsae autem relictae-
erant] orbe in aedibus, curavit vero divina Venus
caso, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero praebuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inelyta operari.

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέτιχε μακρὸν Ὀλυμπον,
 κοῦρας αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἐς Δία τερπικέλευνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταβηγῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαι ἀνιρέψαντο
 καὶ ῥ' ἔδωσαν στυγερῇσιν Ἑρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 ὡς ἔμ' αἰσιώσισαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βαλοῖ Ἀρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἄλλα τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων
 ἱσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ δνείρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῆδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτῷ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἄμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην θναρ' ἐμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόβρονος ἦλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμηρίζε δ' ἐπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνέλων καὶ κῶμα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 ὅθιχε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὖξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ
 ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λίην, [ὑγρὴν
 100 φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἔνδοθεν· ἔκτοθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑλόμεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ πρόηκεν ἀλετρίε
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἔλατο, ποιμένι λαῶν·
 τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρῶντο γυναῖκες,
 ἀλφита τέυχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εἶδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὕτω παύειτ', ἀφαιροσάτη δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τειρ' ὅδε φαίνεις.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ἔσθι κεν εἰπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοάτο δαῖτ' ἐρατεινήν·
 οἱ δὲ μοι καμᾶτ' ὀδυμαλγεί γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφита τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κληθδὸν διὸς Ὀδυσσεὺς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιοι ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθόεος φῶς,
 125 ἔμματα ἐσάμενος περὶ δὲ ζίφος ὀξὺ θέτ' ὤμω·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum.
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum
 interea tamen puellas Harpyias abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita feriat Diana : ut [hæc
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam.
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quæ
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim ob-oculos
 omnium] honorum et malorum, ubi palpebras ob-oculos
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deas.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, [veram-
 nem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-soho
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lenam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus
 in domum deposuit in sella : extra vero babulam
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et
 duxistis meam in terram, postquam me malis-afflicta
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jovis
 statimque tonitruum a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus est autem divinus Ulysses
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbebant molæ
 farinas-bordeaceas conficientes et triticeas, medullas
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam trivium
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a caelo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui horum
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssæ capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo coenent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitruum : putabat enim se ultimum noxam
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssæ
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque enssem acutum suspendit ab-
 ro ;] pedibusque sub nitidia ligavit pulcros calceos ;

Ὀλοτο δ' Ὀδυσσεὺς ἔγχος, ἀσχετὸν ἔειπε χαλκῷ·
τῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐν οἴκῳ
ὑγῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὖτως καίται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἔμοι μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
μπλήθην ἑταρόν γε τίει μαρόπων ἀνθρώπων
ζείονα, τὸν δέ τ' ἀραίον ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
ὣκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιώσῃ.
Ὀῖνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὄφρ' ἴθελ' αὐτός·
ἵππου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἰρετο γάρ μιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτῳ καὶ ὕπνου μιμηθήσῃτο,
ἢ μὲν δέμνι' ἀνωγειν ὕποστορῶσαι δμῳῇσιν·
εὐτάρ ὅτ', ὥς τις πάμπαν διζυρὸς καὶ ἀποτμος,
ὣκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγασσι καθέδουεν,
ἢ λλ' ἐν ἀδελφῶν βοῇ καὶ κύεσιν οἴῳν
ῥαυθ' ἐνὶ προδόμῳ· χαλῖαν δ' ἐπίσσεσμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δέ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
ἔγχος ἔχων· ἅμα τῇγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
ῖππ' ὅ μιν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέλετο διὰ γυναικῶν,
Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνοριδάο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσονται ποικίλσασαι
ἀσπατέ τ' ἐν τε θρόνους εὐπορήσοισι τάπητας
ἱάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
τάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
καὶ δέπτα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ῥχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶστε θάσσον λούσαι.
Ὁὐ γὰρ δὴν μνηστήρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
ἢ λλ' ἀμὰ ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.]

Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἥδ' ἐπὶ-
λῖ μὲν ἐέλκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
εἰ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.

Ἔς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
ῖππ' καὶ ἐπισταμένως κέασαν ἑύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συδῶτης,
ρεῖς σιάλους κατὰ γων, οἱ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν β' εἶασε καθ' ἕκαστα καλὰ νέμεσθαι,
εὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μελιχίοισιν·

Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰκορῶσιν
ἢ ἐσ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶσθην,
ἦν οἷο' ὑδρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
ἰκῶν ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αγχιμόλον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰκόλος αἰγῶν,
εἰγας ἀγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολλοῖσιν,
λεῖπνον μνηστήρεσσι· δῶδ' ὅ μιν ἔποντο νομῆες.
Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
εὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κερτομολοῖσιν·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις κατὰ δῶμα
ἐνέρας αἰτιζῶν; ἀτὰρ οὐκ ἔξειθα θύραζε;
πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι ὄω

sumeisque validam hastam, praefixam acuto aere;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei subternere ancillas:
at is, tanquam aliquis aerumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pelibus ovium
dormivit in vestibulo: laenam vero injecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
est, hastam habens; una cum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliae quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
inijcite purpureos: aliae vero spongiiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliae vero petituras aquam
ite ad-fontem, et afferte cito eumes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus-dies.

Sic dixit: illae autem ei perquam auscullantur et paruerunt t.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigri-aquis;
aliae vero illic in aedibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulkra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in aedibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumae, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem æquæ habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipse venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
cenam proci; duo autem una comitabantur pastores.

Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exibis foras?
omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἔπει σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·
ὅς φάτο· τὸν δ' οὐτὶ προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ἄλλ' ἀέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας —
πορθμῆες δ' ἄρα τοῦςγε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδθησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
190 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐρέεινε συδῶντην, ἀγχι παραστάς·
Τίς δὴ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συδῶτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἄρουρα;
δύμορος, ἧ τε ἔουκε βασιλῆϊ ἀνακτῇ.
195 Ἀλλὰ θεοὶ δυνάσιν πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
ὀππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἷζύν.
Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπασπερόντα προσηΐδα·
Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσσω
200 ὁλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεις πολέεσσιν.
Ζεῦ πάτερ, οὐτὶς σεῖο θεῶν ὁλωτέρος ἄλλος·
οὐκ ἔλεαίρεις ἀνδρας, ἔπην δὴ γαίνας αὐτὸς,
μισογέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λυγαλέοισιν.
Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὅσσε,
205 μνησμένῳ Ὀδυσσῆος· ἔπει καὶ κείνον οἶω
τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
εἰ που ἐτι ζῶει καὶ ὀρᾷ φάος ἡελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
210 εἶσ', ἐτι τυτθὸν ἔοντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
Νῦν δ' αἶ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινόμεναι σφισιν αὐτοῖς
ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν
215 οὐδ' ὅπιδά τρομέουσι θεῶν· μεμάσσι γὰρ ἤδη
κτῆματα δάσασσθαι δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὸδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
πολλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἔόντος,
ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἴοντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ βίγιον αὐθι μένοντα
βουσὶν ἐπ' ἄλλοτρήσιν καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην φεύγων, ἔπει οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
ἀλλ' ἐτι τὸν δύστηνον ὀίομαι, εἰ ποθεν ἔλθων
225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θεή· [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
βουκόλ', ἔπει οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἔκει·
τοῦνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἰστίῃ τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ᾗν ἀφίκαίνω,
ἧ σθέν ἐνθάδ' ἔόντος ἐλευσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπύσσει, αἶ χ' ἐθέλῃσθα,
κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus *invicem* gustaverimus; quia tunc se-
center] petis: sunt autem et alia convivia Achivorum.
Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus [Ulysses],
sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philotius, princeps vinum
bovem sterilem procis agens, et pingues capras:
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora:
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astas.

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se proficisceris
viris? ubinam autem ei genus et patria terra?
infelix; certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabunt ærannam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astas;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:
Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum talis
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.
Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius:
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt me
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto
tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,
hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus
præfecit, adhuc parvulum, Cephalenorum in populo.
Nunc autem hæc quidem fiunt innumera, neque aliter
cuiquam viro succresceret boum genus latissimum
has vero alii me jubent ducere sibi ipsis
ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant.
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jam
possessions dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit: valde quidem malum, filius quoniam
aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem
bobus alienis assidentem dolores pati.
Et jam olim ad-alium magnanimorum regum
exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilis hæret
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
vivorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus [Ulysses]
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es.
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem inter
ideo tibi dicam et insuper magnum iusjurandum jurabo
sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulyssæ;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 ἢ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
 νοῆς χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυξατο πᾶσι θεοῖσιν
 οὐτῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἰνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόνον τε
 ρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 ἱετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
 οἷσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
 ἡλεμάχιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτὶς.
 Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιτῆδανε μῦθος.
 ἰθύνοντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσοῦς θείοιο
 αἰνάς μὲν κατέθεντο κατὰ κλισιμῶς τε θρόνους τε·
 δ' ἱέρευν δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ευὸν δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν·
 ἐλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δὲ τε οἶνον
 ἠγῆρσιν κερόωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συδῶτης.
 ἴτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοῖτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 λιοὺς ἐν κανέοισιν· ἐρνοχόει δὲ Μελανθεύς.
 ἰ δ' ἐπ' ὄνεαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθῆρκε, κέρδεα νομῶν,
 τὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαΐνον οὐδὲν,
 πρὸν ἀεικέλιον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
 ἱρ δ' ἐτίθει σπλάγχων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
 ρτομίαις δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
 ἰντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
 ιος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσοῦς, ἐμοὶ δ' ἐκτίσατο κείνος.
 μεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπισχετε θυμὸν ἐνιπῆς
 ἰ χειρῶν· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χεῖλεσι φύντες
 ἡλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 ἰσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Καὶ χαλεπὸν περ ἔοντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
 λημαχου· μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
 ἰ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
 ὕσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἔόντ' ἀγορήτην.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
 ἰρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
 ν· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομῶντες Ἀχαιοί
 τος ὕπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπολλωνος.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 ἰρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
 ρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, ὁ πονέοντο,
 ν, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάγχων· ὡς γὰρ ἀνώγει
 λέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσοῦς θείοιο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
 βης ἰσχεσθαὶ θυμαλγέος ὄφρ' ἔτι μάλλον
 ἰ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
 ν δὲ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμιστία εἰδὼς,
 ἰσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἴκῳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est bovm bubulcus vir :
 utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
 cognosceres, qualis mea potentia et quales me manus comiten-
 tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Proci autem Telemacho mortemque interitumque
 struebant : at iis sinistra venit avis,
 aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
 Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
 Telemachi caedes : sed meminimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
 Intrantes autem in aedes Ulyssis divini,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
 mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
 viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
 crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
 Panem vero ipsis distribuit Philætiος, princeps virorum,
 pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulysses sedere fecit, astutias versans,
 intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
 sella turpi posita, parvaque mensa :
 apposuit vero et viscerum partes, et vinum infudit
 in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
 convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
 omnium procorum ; quoniam nequaquam publica est
 domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit illa.
 Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
 et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
 Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
 In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
 Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.

Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
 compecuissemus in adibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.
 Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
 ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
 luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et igni ex-
 traxerant,] partibus divisas, convivabant celebri convivio.
 Inde Ulyssæ partem apposuerunt tē qui ministrabant,
 æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
 Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὸς θεσπεσίοισιν
 290 μνάσκατ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὃς βρ τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
 Κέλευτέ μευ, μνηστῆρες ἀγρήγορες, ὅφρα τι εἰπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐποίκεν,
 ἴσῃν οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὅφρα καὶ αὐτὸς
 ἡ ἐλοτρσχύῃ δῶν γέρας ἡ ἐν τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.

Ὡς εἰπὼν ἐβρίμει βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαδῶν· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδθησε δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνέπαπε μύθῳ·

Κτήσιππε, ἡ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.

Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγχρ' ὀξύνοντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερόντιο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέλις ἐνὶ οἴκῳ
 φαινέντω· ἦδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἐμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνόισι τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακείν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·

315 εἰ δ' ἦδη μ' αὐτὸν κτείνειαι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὰ κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἡ τάδε γ' αἶεν ἀεικέα ἔργ' ὀράσασθαι,
 ξείνους τε στυφελιζομένους δμῶας τε γυναικάς
 βυστάζοντας ἀεικελῶς κατὰ δώματα καλὰ.

320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὥρῃ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καταπτύμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.

Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαῖν
 ἥσιον, εἰ σφῶν κραδίη ἄδοι ἀμφοτερότιν.
 Ὅφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονα δνδα δόμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχυμέναί τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπαι τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστιγ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἦδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παραζόμενος καταλεξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πρόρῃσιν·
 ὅφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἐσθῶν καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομιζῇ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἡ ἐφθίται ἡ ἀλάληται,
 οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ καλεῖσθαι
 γήμασθ', ὅς κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἀσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulysses diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, acut deus
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum
 hospites Telemachi, quicumque ad-has sedes pervenit
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut ei ipse
 vel balneari det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in aedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manū robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eam Uly-
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omina rissum talem : ille tamen bene-
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpavit
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilis fuit
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc ignarus
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potajo,
 et pane consumito : difficile enim cohibere unum tantum
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis esse,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per ædes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio
 sero autem tandem inter-eos locutus est Damastor-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dictis
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulseate, non quoniam
 famulorum, qui in aedibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperat
 rediturum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et de-
 procos in aedibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens munda
 ut-nubatur ei, quicumque optimus vir, et qui plurimum
 rit:] ut tu quidem gaudens paterna omnia possides,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra alios
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam rememor matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona
 illi

ἰδέομαι δ' ἀέκουσιν ἀπὸ μεγάρου θάλασσαν
ὄθω ἀναγκαίῳ μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
τρεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεγε δὲ νῆμα.
ἰ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶντων ἀλλοτρίοισιν·
ἰμοφόρικτα δὲ δὴ κρέα ἥσθιον· ὅσπερ δ' ἄρα σφέων
κρυόφιν πίμπλαντο· γόνυ δ' ὤλετο θυμός.
οἷσι δὲ καὶ μετέειπε Θεακλύμενος θεοειδής·
Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὕμνων
λύαται κεφαλαί τε πρόσωπα τε νέρθε τε γούνα.
ἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
ῥ' ἔρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι·
δῶλων δὲ πλεόν πρόθυρον, πλεῖη δὲ καὶ αὐλή,
μένων Ἑρεβόςδε ὑπὸ ῥόφου ἥλιος δὲ
ῥανοῦ ἐξαπολώλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῇ ἡδὺ γέλασαν.
οἷσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἥρχ' ἀγορεύει·
Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθός.
λλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέψασθε θύραζε
ἀγορῇν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεακλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὗτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν·
σί μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἀμφω
εἰ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδ' ἀνείκης.
οἷς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νόω κακὸν ὕμνιν
χόμενον, τό κεν οὕτως ὑπεκφυγοῖ οὐδ' ἀλείατο
ἡστέρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
ἑράς ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.
Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμον εὐναισταόντων·
ετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρον ὑπέδεκτο.
νηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους δρώοντες
ἡλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελώντες·
δε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηννορέντων·
Τηλέμαχ', οὕτως σείο κακοξείνωντέρους ἄλλος·
ὦν μὲν τίνα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
του καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
ἱπταῖον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὖτως ἀχθος ἀρούρης.
λλος δ' αὐτὲ τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
λλ' εἰ μοὶ τι πίθοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
ὥς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλήϊδι βαλόντες
Σικελούς πέμψωμεν, θένε καὶ τοὶ ἄξιον ἄλφοι.
Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων·
λ' ἀέκων πατέρα προσεδέχετο, δέγμενος αἰεὶ,
πότῃ δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἥ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα διφρον
Ἥρ' Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
δρῶν ἐν μεγάρῳσιν ἑκάστου μῦθον ἄκουεν.
ἱπνον μὲν γὰρ τρίγῃ γελῶντες τετύχοντο
ὥς τε καὶ μενοεικὲς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἱέρευσαν·
ῥπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
ὦν δὴ τάχ' ἐμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ
σεμέναι· πρότεροι γὰρ δεικνεία μηχανόωντο.

veror autem invitam a domo pellere
verbo violento; ne istud deus perfecit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.
Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; fletumque præsequebatur animus.
Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo-similis:
Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subitusque genua.
Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ:
sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia;
] simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
aula,] properantibus in-Erebum sub tenebras; sol vero
ex-coelo deperit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.
His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:
Desipit hospes nuper aliunde huc advenctus.
Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
in forum ut-eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-similis:
Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.
Horum-ope exhibe foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere-possit neque evitare
procorum, qui per domum deo-paris Ulyssais
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad-habundum-commotis:
ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:
Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
qualem quidem quendam hunc habes mendicem erronem,
panis et vini indigentem, nec quicquam operum
scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.
Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
illos hospites in navem multis-transtis-instructam conjectos
ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
sed tacite patrem intuebatur, expectans semper,
quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcrum sellam
filia Icarii, prudens Penelope,
virovum in ædibus uniuscujusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,
suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
cena vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσαι θέμεν πολὺν τε σῖδ' ἄρ' ἔχον
 ἐν μεγάροισι Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἄρχην.
 5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἶλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θαλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἐνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμητός τε σῖδ' ἄρ' ἔχον
 ἐνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόντες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχέσας,
 Ἴφίτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ θυμὸν ἄλγος ἔπεισε
 οἶκον ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό β' αἰὲς δήμος ὄφελ' ἔχον·
 μήλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες αἶεραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἠδὲ νομήσας.
 20 Τῶν ἐνέκ' ἐξεσίην πολλὴν ἔδον ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὶνδ' ἑὸν· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφίτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἳ οἱ δλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἳ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶβ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἐόντα κατέχευεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέσσετο· οὐδὲ τράπεζαν,
 τῇ δὲ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ἔχον
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς εἶφος ὀξὺ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἄρχην ξεινοσύνης πρακτῆδος· οὐδὲ τραπέζην
 γνῶσθαι ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπέφνε
 Ἴφίτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὐποτε δῖος Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν,
 40 ἤρετ'· ἄλλ' αὐτοῦ μνηῖμα ξείνοιο φίλοιο
 κέσσετο· ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θαλάμῳ τὸν ἀφίκετο διὰ γυναῖκων
 οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔεσσαν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θυρὰς δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
 αὐτὶς δ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θωῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 πάντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥ τε ταῦρος,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θυρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsis-oculis Icar-
 filia Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principia.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumisitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis nec
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferum.
 Ibique arcus jacebat reflexus, et phætra
 sagittifera, multaque inerant luctuose sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obvis-
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilocho prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transstra-habentibus trecentas, et
 Horum gratia in-legationem multam viam obit
 adolescens quum-esset: misit enim pater, alioque
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei postea
 duodecim feminas, sub iisque multe patientes-
 quæ sane ei et postea cædes et fatum facta-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimus
 virum, Herculem, magnorum scientem operum:
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis
 Has quærens Ulyssi obvis-factus-est; dedit autem
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytes;
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neutiquam
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitis dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim
 polivit acite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavam immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonaverunt, et
 pascens in-prælo; tantum sonuerunt pulcræ fore.

ηγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ἄκα.
 δ' ἄρ' ἐφ' ὕψηλῃς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοῖ
 ἄσαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματα ἔκειτο.
 ἦεν δρεξαμένη ἐπὶ πασσάλου αἶνυτο τόξον
 ἔῳ γωρυτῷ, ὃς οἱ περικεῖτο φαεινός.
 ζομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κτε μάλα λιγέως ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἀνακτος·
 δ' ἔπει οὖν τάρφθη πολυδακρυόιο γόοιο,
 ῥ' ἔμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ὃν ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ὅκον· πολλοὶ δ' ἕνεσαν στονόεντες δίστοιο.
 ἰ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον ἔνθα σίδηρος
 το πολὺς καὶ χαλκός, αἰθλία τοῖο ἀνακτος.
 δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 ἦ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγας πύκα ποιήτοιο,
 τα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 μφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.]
 ἵτκα δὲ μνηστῆρσι μετρήδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τὸδε δῶμα
 ῥάετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἔμμενές αἰεὶ
 ὄρδς ἀποχομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδὲ τιν' ἄλλην
 ἴθου ποιήσασθαι ἐπισχέσιν ἐδύνασθε,
 ἢ ἐμὲ ἰέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 ἅλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τὸδε φαίνεται ἀέθλον·
 ἵσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 δέ κε ρηῖτατ' ἐντανύσῃ βῖδον ἐν παλάμῃσιν
 εἰ διοίστῃσιν πελέκειον δυοκαίδεκα πάντων,
 ῥ' κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τὸδε δῶμα
 ὑριδίον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον πρῶτοιο·
 ὅς ποτε μεμνήσασθαι ὀίμαι ἐν περ ὀνείρῳ.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 ἔξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολίον τε σιδήρον.
 ἀκρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 λαῖτε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 ντίνους δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Νῆπιον ἀγροῖται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 δειλὸν, τί νυ δάκρυ κατεΐβετο ἠδὲ γυναικί
 ὑμῶν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνεται; ἦτε καὶ ἄλλως
 εἴται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 ἅλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἡδὲ θύραζε
 λαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
 νηστῆρεςσιν ἀέθλον ἀάτον· οὐ γὰρ οἶω
 νηδῖός τὸδε τόξον εὖζῃον ἐντανύσασθαι.
 ὃ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖδεσι πᾶσιν,
 ἥος Ὀδυσσεὺς ἔσκει· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὅπωπα —
 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — παῖς δ' ἔτι νῆπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστῃσιν τε σιδήρου.
 ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, δν ποτ' ἀτίμα,
 ἤμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πάντας ἑταίρους.
 τοῖσι δὲ καὶ μετῃφ' ἱερῇ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοι φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum

cum-ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum-tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu,

profecta est ire in-domum ad procos illustres

arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram

sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad-procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ,

genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter-procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in-hanc domum ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper,

viro absente multo tempore; neque ullum alium

hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;

deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,

et sagittam-miserit per-secures duodecim omnes,

hunc una secuta-fuero, relicta hac domo

juventutis meæ, perpulcra, plena victu,

cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,

arcum procis deponere, canumque ferrum.

Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;

flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum

regis.] Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elo-

cutus est:] Stulti rustici, quæ-in-diem-sunt cogitantes;

ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri

animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui

jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto

facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,

qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi

(etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat

nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat

ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia-afficiebat

sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter-hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Satur-

nus:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἄμ' ἐλθεσθαι, νοσφισσαμένη τότε δῶμα·
 106 αὐτὰρ ἐγὼ γέλωδ καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπειροιο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνου;
 ἄλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτρυπᾶσθε τανυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησάμην·
 εἰ δέ κεν ἐνταῦνός τις διδοῖστέός τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνυμένῃ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσ', θε' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια κάλ' ἀνέλεσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικέσσαν,
 ὀρθὸς ἀναΐξας ἀπὸ δὲ ξίφος ἐξὺ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάφρον δρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἄμφι δὲ γαίαν ἔναξε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσεν· πάρος δ' οὐ πώποτε ὁπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διδοῖστέουσιν τε σιδήρου.
 Καὶ νύ κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἄλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄδικος
 ἡδὲ νεώτερός εἰμι καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππερ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ξο θῆκε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητῆσιν ἐϋξέστης σάνιδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὥκῃ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἅψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἔθθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, θένε τέ περ οἶνοχοεῦει.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδαν μῦθος.
 Λεώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ χρητῆρα δὲ καλὸν
 ἔχε μυχοτάτος αἰεὶ· ἀτασθαλίας δὲ οἱ οἴω
 ἐχθρὰ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεςσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὥκύ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλὰς μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστήας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολλὸν φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάνειν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐθ' ἔνυχ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὀμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἡδὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector vecordii animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen de la-
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra:]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem habere?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, nec amplius
 diu aversamini tensionem, ut videamus.

Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-feram,
 non mihi dolenti has sedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego posse re-
 valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lenam deposuit purpurem,
 erectus exurgens; atque enssem acutum deposuit ab-
 Primum quidem secures statuit, vallo perfuso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressi: stupor vero cepit omnes, ut
 quam accurate statuit; antea autem nunquam talis
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentavit
 Ter quidem ipsum pepulit, trabere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-feram
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupiens
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi
 Dii boni! certe vel etiam postea malusque ero et inf-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacerasset
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores es-
 arcum tentate, et perficiamus certamen.

Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum congrutinis bene-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexit
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius:

Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit aliquis

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Oenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulchrum
 sedebat intus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat proci.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentavit
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus et
 [hens,] baud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:

O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere ea re, cuius gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

μαί Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παρέκοιτιν
 τὰρ ἔπειν τόξου πειρήσεται ἡδὲ ἴθιαι,
 λην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 ἄσθω ἐδδνοισιν διζήμενος· ἡ δὲ κ' ἔπειτα
 μαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρισμος ἔλθοι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ τοῦ θόρον ἔθηκεν,
 ἵνας κολλητῆσιν εὐξέστης σανίδεσσιν·
 τοῦ δ' ὠκύ βέλους καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 ῥ' δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 πίνους δ' ἐνέπικτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 ἰνόντ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
 δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαθῆσει
 μοῦ καὶ ψυχῆς, ἔπει οὐ δύνασαι σὺ πανύσσαι.
 γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 ἦν τε βρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμναι καὶ διστῶν·
 ἅ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 ἔρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἰόντος·
 ῥα νεοὶ θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
 ἔξω πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέμεν ἀελόν.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀνάματον
 ἄρ δὲ φέρον δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ·
 δὲ στέατος ἐνεῖκε μέγαν τροχὸν ἐνδον ἰόντος·
 ῥα νεοὶ θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 τανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
 ντίνους δ' ἔτ' ἐπέιχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
 ῥχολὸν μνηστήρων ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διαρτῆσαντες ἄμ' ἀμφω
 κυκλὸς ἡδὲ συφορδὸς Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 εἰ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 ἅλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 λεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσεῦδα μελιχρῶσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορδὲ, ἔπος τί κε μυθησάμεην,
 αὐτὸς κεῖθι; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 οἷός κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 δε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνεῖκοι;
 κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσ' ἢ Ὀδυσσῆ;
 παθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἰ πάτερ, αἰ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃς ἐλδῶρ,
 ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ ἰ δαίμων·
 οἷός χ' ὅλη ἔμῃ δύναμις καὶ χεῖρας ἐκταίει.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπεύχετο πῆσι θεοῖσιν
 στήσας Ὀδυσσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
 ὑτάρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτὲ ἀνέγνω,
 αὐτὶς σφ' ἐπέεσσι ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ὠθον εἰκοστῷ ἔτῃ ἐς πατρίδα γαίαν.
 γυνώσκω δ', ὡς σφῶν ἐλδομένοισιν ἱκάνω,
 οἷσι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκουσα
 ξαμένου ἔμῃ αὐτὶς ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἵκεσθαι.

ducere Penelopem, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tenuerit et viderit, aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-induturam] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit, acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis : ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo : iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat. Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium, graveque molestumque ! indignor etenim audiens : si demum hic arcus optimates privabit animo et mente, quoniam non potes tu tendere. Nequaquam enim te talem genuit alma mater, qui tractator arcusque esses et sagittarum : sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum : Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantheu, juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa, effer autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est, ut juvenes calefacientes, inungentes unguine, arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa, extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat; quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant tendere, multum autem robore defecti erant.

Antinous vero adhuc abetinebat, et Eurymachus deo-similis, principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo bubulcus et subulcus Ulyssis divini; exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses. Sed quando jam extra fores erant atque aulam, locutus ipseos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam, an ipse celem? dicere autem me animus jubet. Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret huc valde derrepente, et aliquis deus ipsum afferret? utrum prociis auxiliaremini, an Ulyssi? dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir : Jupiter pater, utinam enim hoc perficeres votum, ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus : cognosceres, qualis mea potentia *sit et quales me* manus committentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum. Ac postquam horum ingenium verum cognovit, iterum ipseos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpepusus, veni vigesimo anno in patriam terram.

Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio, solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audiri vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶϊν δ', ὥς ἔσται περ, ἀληθείην καταλέξω.
 Εἰ χ' ὅπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματα ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγυς ἐμῆιο τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δῆ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δεῖξω,
 ὄφρα μ' ἐν γῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἄμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε· μή τις ἴδῃται
 ἔξελθὼν μέγαροιο, ἄτάρ εἴπησι καὶ εἴσω.
 230 Ἄλλα προμνηστίνιοι ἐξέλθετε, μῆδ' ἅμα πάντες
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες ἄτάρ τὸδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βῖδον ἠδὲ φαρέτρην·
 ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὐμαιο, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπέν τε γυναῖξιν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μή τι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε, διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἵηται.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῆφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τὸν δμῶε ἴτην θεοῦ Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλας πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἠδ' ἄλλῃσιν πολεῖσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίγης ἐπιδευέες εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγείη δέ καὶ ἔσομενοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος πρόσφρη, Εὐπείθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δέ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτῇ τοιοῦτο θεοῖο
 ἀγνῇ· τίς δέ κε τόξα τιταίνουτ'; ἀλλὰ ἔκνηλοι
 260 κάτθετ'· ἄτάρ πελέκειάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδew Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῳθεν δέ κλισεε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidam, veritatem dico.
 Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbe-
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam
 dam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in am-
 cicatricem, quam quondam mihi sus inflixit allo en
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Antolyci.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrix.
 Illi autem postquam inspexerant, beneque cognova-
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manib-
 et osculabantur amplectentes caputque et ham-
 Sic autem pariter Ulysses capita et manus oscula-
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos cohíbuisse, locutusque fuisset.

Cessate a-ploratu fletique; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fuit.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumææ, ferens per aedes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domos fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.
 Tibi vero, Philætie divine, fores mando-ante
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commenda-
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat.
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsam ne-
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elevat-

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris audire.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Euryma-
 chus:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam
 Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenuquam sublatum
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.
 Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.
 Mane vero jubete Melanthium, custodem capere,

· ἀγειν, αἱ πᾶσι μὲν ἔχοιτο αἰπολλοῖσιν,
 ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλωνι κλυτοτόφῳ
 πετρῶμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀεθλον.
 ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ νῆδον μῦθος.
 δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 καὶ δὲ χρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 σάν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπὶ νῆδ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 ἐ δολοφρονέων μετῆρ' πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἄλκυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγαλκλειτῆς βασιλείης·
 εἰπὼ, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
 μαχὼν δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
 μ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν,
 ἐν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
 καὶ δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.
 ἄγε μοι δότε τόξον εὐρύον, σφρα μὲθ' ἑμὶν
 ἵνα καὶ σθένεος πεηρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστίν
 ἡ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν,
 ἡ μοι ὄλεσεν ἀλητ' ἀχομιστή τε.
 ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερρυφίῳ νεμέσθησαν,
 ἵπτας, μὴ τόξον εὐρύον ἐντανύσειεν.
 νοὸς δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 δευλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
 γὰρ τίς, ὃ ἐκχλῶ ὑπερρυφίῳ μὲθ' ἡμῖν
 ἴσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
 καὶ ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
 ἔρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
 σε τρώει μελιηδὴς, δεῖτε καὶ ἄλλους
 περ, οἳ ἄν μιν λανθόν ἔλῃ, μὴδ' αἰσῆμα πῖνῃ.
 καὶ Κένταυρον, ἱγαχλυτὸν Εὐρυτίωνα,
 ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
 ἐπιθᾶς ἐλθόνθ'· ὃ δ' ἔπε' φρένας ἄσθεν ὄνῳ,
 ὁμοῦ καὶ ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
 ἵς δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
 καὶ ἀναΐξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
 τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσούεις
 ἦν ἄτην ὀχέων ἀσπίφρονι θυμῷ.
 οὐ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
 αὐτῷ πρῶτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖων.
 καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφασκομαι, αἶ καὶ τὸ τόξον
 νύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
 ἔρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαίνῃ
 ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
 βοῖαν· ἐνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἐκχλῶ
 τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.
 ὃν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἴνο, οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 ὡς Τηλεμάχῳ, ὅς κεν τάδε δῶμαθ' ἔλκεται.
 περὶ αἶ χ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεὺς μὲγα τόξον
 ἰνύσῃ, χερσὶν τε βίβῃ τε ἥφι πιθήσας,
 ἰδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
 αὐτὸς ποῦ τοῦτ' ἔνι ἐν στήθεσσι ἔολπεν·
 ἰὲ τις ὑμείων τοῦτ' εἵνεκα θυμὸν ἀγχεύων
 ἴδε δαινύσθω· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ βούλει.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu; distribueruntque omnibus, auspicantes poculis. Illi autem ut libarant hiberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinonm deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdiderit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit: illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :]

ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :]

non contentus-es, quod quietus superbos inter nos epularis?

neque omnino convivio privaris, atque audis sermones nostros et colloquium?

nec quisquam alius nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios lædit,

quicunque ipsum avide ceperit, nec decenter hiberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat vino,]

insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroes vero dolor cepit; per vestibulum autem foras pertraxerunt in eum insurgentes,

aures saevo ære naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum tenderis :

non enim cujusquam favorem invenies nostro in populo;

statim vero te navi nigra ad Echetur regem,

hominum perniciem omnium, mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades :

sed quietus bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicunque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum tetenderit,

manibusque viribusque suis fretus, domum meam me ducturum,

et suam facturum uxorem ? Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur ; quoniam nequaquam quidem decet.

230 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κοῦρην Ἰκαρίου, περίφρον Πηνελόπειαν, [ἡὺδα·
 οὔτι σε τόνδ' ἀξέσσαι δίομεθ'· οὐδὲ ζοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·

235 ἡ πολὺ χεῖρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐβόουν ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ρηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἤκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.

240 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπώς ἐστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστοῦ· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἡδ' εὐπηγῆς,

245 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὖχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον ἐβόουν, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡς γὰρ ἐερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κὰ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δὲ οἳ εὐχῶς Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά·
 250 δώσω δ' ἐξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκές· δώσω δ' ὅπῳ ποσοὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὺδα·
 μήτηρ ἐμῇ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
 255 κρείσσων, ὅ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι·
 οὐθ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἱπποδότιοι·
 τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.

260 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κάλυψε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἀνδρῶσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

Ἡ μὲν θαμνῆσασα πάλιν οἰκόνδε βαδίζει·
 265 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ἕπον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορβός·
 270 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες δμῶκλεον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεν κε νέων ὑπερηνορέοντων·

Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἕεσι κύνας ταχέας κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπολλών [ται,

275 ἡμῖν ἰλῆκησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δέσας, οὐνεκα πολλοὶ δμῶκλεον ἐν μεγάροισιν.

Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις·
 280 μὴ σε καὶ ὀπλοτέρως περ ἐὼν ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδιοῖσι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.

Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίηφι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, con-
 cutus est :] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamas; neque des-
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum :
 Certe multo pejores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui adveniens
 facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-feram.
 Sic dicent; nobis vero probra haec fient.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonae-famae per-
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi : cur vero probra haec facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmus-
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium :
 verum age, et date arcum bene-politum, ut valeam
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollinis,
 induam eum lanaeque tunicaeque, vestimentis par-
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem
 et ense incipitem; dabo quo et sub pedibus curam
 deducendumque curabo, quo ipsum cor animo-
 rum meorum.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra-
 dicens :] mater mea, arcum quidem Achivorum mihi
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pastores
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.

Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cum,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire : arcus autem viris curae-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperio
 domo.] Illa quidem attonita, retro in coenaculo
 filii enim sermonem prudentem posuit in an-
 In coenaculum autem quum-ascendisset cum famu-
 ribus,] flebat deinde Ulysses, dilectum maritum
 somnum] dulcem palpebris immisit cecis-oculis
 Atque arcum sumunt ferebat curvam divinus-
 proci autem proinde omnes increpabant in a-
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium :

Quoniam demum curvam arcum fers, nihil
 demens? cito tandem te apud sues canes rebores
 seorsum ab hominibus, quos (*canes*) nutriti; a
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt : at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in redibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat

Heus, ulterius fer arcum : cito non bene omnibus
 ne te, et junior licet sim, in-agrum peliam,
 percutiens saxis; viribus autem prestantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ar-
 ita prociis manibusque viribusque prestantior essem

κα τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 ἑτέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
 ἡστέρας· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
 λευγάων· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
 ρεῖρεσσ' Ὀδυσσῆι δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
 εἰ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 ἵσσαι μεγάρου θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 δέ τις ἢ στόναρχῃς ἢ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ῥῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
 δολώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 ἤισσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοτίτιος ἄλτο θύραζε,
 ἵσσαν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
 ἴτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ θύλον νεὸς ἀμφιέλισης
 Ὀλινον, ᾧ δ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 τ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη,
 ορώων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
 νηὶ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 κέρα ἴπες ἔδοικεν ἀποιοχόμενοι ἀνακτος.
 διὲ δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἥ τις θηητήρ καὶ ἐπικίλοπος ἔπλετο τόξων·
 ἰά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοῖο κεῖται,
 ἢ' ἐφορμᾶται ποιησάμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 μᾶ' ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
 οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεύς,
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολὺμητις Ὀδυσ-
 σῆς· ἐπεὶ μέγα τόξον ἐδόστας καὶ ἰδε πάντη,
 δε' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ δοιδῆς
 ἰδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κάλλοπι χορδῇ,
 ἵας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερων οἴης,
 ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 ἤτις δ' ἄρα χεὶρ λαβὼν περὶσσεύετο νευρῆς
 ἢ ὑπὸ καλὸν αἶσσε, χελιδὼν εἰκέλη αὐδὴν.
 ἡστέηρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα· χάρως
 ῥάπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·
 θησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 τι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 λετο δ' ὠκύν διστόν, ἐς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 μνός· τοὶ δ' ἄλλοι κολῆς ἐντοσθε φαρέτρης
 ἵατο, τῶν τάχ' ἔμμελλον Ἀχαιοὶ περὶήεσθαι.
 ἢ δ' ἐπὶ πῆχעי ἑλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 τόθεν ἐκ δίφρου καθήμενος, ἦκε δ' οἰστόν
 τα τυτσοκόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἡμέροτος πάντων
 κώτης στελεειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 χαλκοβαρῆς· δὲ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 ἵενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμέροτον οὐδέ τι τόξον
 ν ἔκαμον τανύων· ἐγὼ μοι μνός ἔμπεδόν ἔστιν·
 χ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες δύνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut-abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam remiserunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
 manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clansit vero fores aedium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philotius prosiit foras ,
 clansitque deinde fores bene-munitae aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit jannas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella , accedens, unde surrexerat ,
 inspiciebat Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans , tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes ediscent, absente domino.

Sic deo aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ,
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dique ,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subitus clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumisit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cro-
 nasque ,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
 non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὄρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἥ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφίθετο ξίφος ὀξυῖ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄρχ' ὁ δ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἱστῆκε, κεκορυμένους αἰθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βῖον ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοῦς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστήρσιν ἔειπεν·
 5 Οὗτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, εἰ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἥ καὶ ἐπ' Ἀντινόφῃ ἰθύνετο πικρὸν οἰστόν.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἀμφωτὸν καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὅφρα πῶι οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι
 μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μελαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαίμῳ ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἡλυθ' ἀνωκλή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἐκπесе χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῖρεν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ' ὅππῃ φορούμετο. Τοὶ δ' ἐμάδησαν
 μνηστήρῃς κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνιθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδυμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πῃ ἀσπίς ἦν οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἔλσθαι.
 Νεῖκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντίσσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἀριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὅς δὴ σπιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πεῖρατ' ἐφήπτο. [σεῖς
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἶκαδ' ἱκέ-
 δήμου ἀπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκίρετε οἶκον, [σθαὶ
 δμῳῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαιῶς
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσαθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἕσεσθαι·

Nunc autem hora est et cenam Achivis paratam
 in luce; at postea et aliter delectandi ac
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta con-
 430 Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit haste: prope ventum
 juxta sellam stetit, a armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 inailitque in magnum limen, habens arcum et plenum
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:
 Hoc quidem demum certamen difficile perfectum
 nunc denovo scopum alium, quem nondum quisquam
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam
 Dixit, et in Antinoo dirigebat amaram sagittam
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus erat
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivæ
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
 Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta.
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinator-est autem is in-alteram-partem, poculum
 cecidit manu,] icto: statim vero fistula per nares
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatas fœdabantur. Ipsi autem
 tuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cæde
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad caput
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:
 Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non amplius
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optime
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.
 Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non
 virum interfecisse: hoc autem stulti non advertunt
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines imponebat
 Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus:
 O canes, non me-amplius putabatis reducem domum
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consummabatur
 cum-familis vero mulieribus concumbebatis violenter
 ipsasque meos viventes ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent,
 neque ullam hominum indignationem in-posterum

ὦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου παῖρατ' ἐφ' ἤπται. [λέν·

ᾧς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἰ-
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅττι φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὁλοσ ἀμειβόμενος προσεειπεν·
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
αὐτὰ μὲν αἵσιμα εἶπες, ὅσα βέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
λλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἵτιος ἔπλετο πάντων,
ἰντίνους οὗτος γὰρ ἐπὶ λην τάδε ἔργα,

ὅτι γάμοις τόσσον κεχηρημένος οὔτε χατίζων,
λλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
πρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύοι
ὕψος, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνεει λοχίσσας.
[ῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φρίδες λαῶν
ῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρσασάμενοι κατὰ δῆμον,
σσα τοὶ ἐκπέπονται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
μελὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐξικασάβοιον ἕκαστος,
αλκὸν τε χρυσὸν τ' ἀποδώσομεν, εἰκόσε σὸν κῆρ
ἐνθῇ· πρὶν δ' οὔτι νειμωσσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
σσα τε νῦν ὑμῖ· ἐστί καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
ὅδε κεν ὡς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνονιο
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερδασσῆν ἀποτίσαι.
[ῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἤμ' μάχεσθαι
φεύγειν, ὃς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
λλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀλομαι αἰπὺν ὀλεθρον.

ᾧς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
ᾧσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·

ᾧ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
λλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον ἐξ ὅσον ἠδὲ φαρέτρην,
ὑδοῦ ἀποξέστοι τόξάσσεται, εἰκόσε πάντας
ἡμῆ κατακτείνῃ· ἄλλα μνησώμεθα χάριτας.
βράσσανά τε σπᾶσσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
ῶν ὠκυμῶρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
θρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων,
λωμεν δ' ἀνὰ δαίτυ, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
ᾧ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὠστατα τόξάσσεται.

ᾧς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσανον ὀξύ,
ἀλκιον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλλο δ' ἐπ' αὐτῷ
μερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διος Ὀδυσσεύς
ν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζῶν,
ν δέ οἱ ἦπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
ἰάσανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
ἀππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἰδῶτα χεῖρ ἐραζε
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
ὠμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
ακτιλῶν ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυντ' ἀχλύς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσσῆος εἰσάτο κυδαλίμοιο
ἐντὶος αἵτας· εἰρυτο δὲ φάσανον ὀξύ,
ἢ πῶς οἱ εἴξει θυράων· Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
Γηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκίρῃ δουρὶ
ῶμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσιν ἔλασεν·
δοῦπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
[circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :] Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de iis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro. Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium, Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius : ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret ipse, at tuum filium interficeret insidiatus. Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum, quæcunque tibi epota et comesta-sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-bonum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor exhilaratum-sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :] Eurymachæ, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,] quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis, ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cæde, antequam omnem proci injuriam luerint, Nunc vobis opto adest, vel contra pugnare, vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit : sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;] sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminimus pugnae. Ensesque stringite, et obtendite mensas sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus, eamque per urbem, clamorque citissime fiat ; tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum, æreum, utrinque acutum ; insilivitque in ipsum terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses sagitta emissâ ei percussit pectus ad mammam, et ei hepatis infixit velox telum ; e manu vero ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam decidit contortus ; ac cibos effudit humi, et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte, animo dolens ; pedibusque sellam ambobus calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysssem irruit gloriosus ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum, si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta, humeros inter, perque pectora eam transegit : fragoremque-edidit is lapsus, terramque feriit tota fronte.

32

- 96 Τηλέμαχος δ' ἀπόρrouσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελχόμενον δολιχόσκιον ἦ ἐλάσειεν
φρασάων ἄζας ἢ ἐπροπρηνέει τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε·
100 ἀγγυῶ δ' ἰσταμένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγχυαλον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰὼν· δώσω δὲ συβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
106 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὅπως θέων, εἰώς μοι ἀμύνεσθαι παρ' οἷστοι, [σεύς
μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων, μούνον ἔοντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπετίθειτο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρεας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χροῖ δύσετο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτὸς τῷ δμῳε δυέσθην τεύχεα καλὰ,
116 ἔσταν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ δ' ἔγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακτα οἷστυνόντα,
120 τῶν μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἔλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κροτὶ δ' ἐπ' ἰσθμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθυπερθεὶς ἔνευεν·
126 εἰλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρη δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σάνιδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὕφορβον,
130 ἔστατότ' ἀγχ' αὐτῆς μία δ' οἷη γίγνεται ἐφορμή. [κων-
τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη
καὶ εἰποι λαοῖσι, βοῇ δ' ὥκιστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
136 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπῶς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφέες· ἀγχὶ γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμῖν τεύχε' ἐνείκῳ θαρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, ὅτομαι, οὐδέ πη ἄλλη
τεύχεα κατέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥύγας μεγάρου.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
146 καὶ τόσσας κυνέας χαλκῆρεας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστήρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἰδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hastā
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne qui ha-
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel promō adversum percutiam.

Ivit autem currens, valdeque cito dilectam ad-patrem
nit;] prope vero stans verbis alatis eam allocutus est.

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aerem, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem sibi
et bubulco alia arma: nam armatum esse melius est.

Hunc autem respondens allocutus est ingenuus:
affer currens, dum 'mihi ad-propugnandum scutum
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obediens pro-
fectusque est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma erant.
Inde quatuor quidem scuta desumpsit, hastasque etiam
et quatuor galeas aeratas setis-equinis-densas:

ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem per-
Ipsē vero omnium-primum circa corpus sibi-induxit
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pectoris.
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versati.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum ad-
sagittae:] tamdiu procorum unum utique semper se
percutiebat collimens: illi vero conferti cadebant.

Ac postquam defecerunt sagittae regem jacebantem.
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinauit ut-staret, ad parietes collucentes:

ipse vero circum humeros scutum posuit quadripet-
capitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equinis-comantem: terribiliter autem creta
nutabat;] sumisit autem validas hastas duas munuscula

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero illam continentes
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit diuinus
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat cum
illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promissum

O amici, nonne jam aliquis ad posticum accessit
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos
pararum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope
valde] aulae pulchræ fores, et difficile os angiperti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset

Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos captivorum
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.

Inde duodecim quidem scuta desumpsit, totidemque etiam
et totidem galeas aeratas setis-equinis-densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens praeconi delati
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

ιακρά τινάσσοντας μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
Ἰψα δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα πτερπρέντα προσϋδα·

Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
οἷν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν ἥδ' Μελανθεύς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἤμβροτον — οὐδέ τις ἀλ-
ήτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
ἀλλίπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.

Ἄλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαιο, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
αἰ φράσαι, εἰ τις ἀρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἥ τάδε ῥέζει,
ὦς Δολίοιο, Μελανθεύς, τὸν περ οἶω.

Ὅς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἢ δ' αὖτις θαλάμῳδῃ Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἰσὼν τεύχεα καλὰ. Νόησε δὲ δῖος ὕφορβος,
ἴψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
εἵνος δ' αὖτ' αἰδήςλος ἀνὴρ, ὃν οἴομεθ' αὐτοὶ,
ῥηγεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι σμημερτὲς ἐνίσπε,
μιν ἀποκτείνω, αἱ κε κρείσσων γε γένομαι·
εἰ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἔν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
οὐδ' ἄλλας, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σὺ δ' ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τοὶ ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγανοὺς
χρῆσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶντας.
ῥῶϊ δ' ἀποστρέψαντες πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεὶν
θάλαμον βαλεῖν, σάνιδας δ' ἐκδῆσαι ὀπισθεν·

ἱρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
ὄν' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαι πελάσσει τε δοκοῖσιν,
εἰ κεὶν ὀρθὰ ζωὸς ἐὼν χαλεπὴ ἔλγαι πάσχη. [θοντο·

Ἄρ' ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-
κον δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἑόντα.

Ἰτοὶ δ' ἐμὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἔρευναν·
ὃ δ' ἔσταν ἐκάτερε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.

Ἦθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἥ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,

ἥ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη,
αἰέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκεν·

ἥ τότε γ' ἤδη καίτοι, βαφαὶ δὲ λείων ἱμάντων·

ὃ δ' ἀρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσαν τέ μιν εἰσω
κρίβ' ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ,

ἢ δὲ πόδας χεῖρας τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῷ,
μὰλ' ἀποστρέψαντες διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν

ὃς Λαέρταο, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ἱρήν δὲ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε

ὄν' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν πελάσσει τε δοκοῖσιν.

ὃν δ' ἐπικερτομένῳ προσέφησιν, Εὐμαιο συβώτα·

Νῦν μὲν δὴ μάλα παγχῶ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
νῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε λίκνῃ. [λάξεις,

δὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
σει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνίεις

γας μνηστῆρεςσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
Ἄρ' οὐ μὲν αὖθις λείπτο, ταθείς ὁλοῦν ἐνὶ δεσμῷ·

ὃ δ' ἐς τεύχεα δύνει, θύρην ἐπιθέντες φαινήν
ἵτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus est:

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum
in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius
in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam
reliqui acclinatam: horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam clande thalami,
et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat,
an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum,
allaturus arma pulcra: animadvertit vero divinus subulcus,
statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem;

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi,
proficiscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic,
utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero;
sic tibi huc ducam, ut injurias luat
multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysse:
ego quidem et Telemachus procos illustres
continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper
in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos:
catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis,
columnam in altam trahite, et admovete trabibus;
ut diu vivus manens, graves dolores patiatur.

Sic dixit: illi vero ei omnino quidem ausculta-
runt:] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum,
intus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armatus qua-
rebat:] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melantheus, custos caprarum,
altera quidem manu ferens pulcrum galeam,

altera vero scutum latum, antiquum, sedatum situ,
Laerte herois, quod juvenis is gestabat;

tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ-erant
lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum
intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-
tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbis vincu-
lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat

filii Laertæ, audens divinus Ulysse;

catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant,
columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem asperere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce;

Nunc quidem demum prorsus, Melanthe, nocte vigilabis,
lecto in molli decumbens, uti te decet;

nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis
latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis
capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo:
illi autem arma induti, janua occlusa splendida,

iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

Ἐνθα μένος πνεύοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμῳ, πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 205 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμῳλον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἥδ' καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἄμυνον ἄρην, μνηῆσαι δ' ἐτάριοι φίλοι,
 210 ὥς σ' ἀγαθὰ βέλεσκον· δημολικὴ δέ μοι ἔσσι.
 Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν δαμάκλειον ἐν μεγάροισιν
 πρῶτος τήγῃ ἐνένιπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεκίθησιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 Ὃδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 ὅππότε κεν τούτους κτέωμεν, πατέρ' ἥδ' καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα περήσει, οἷα μενοινῆς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σὺ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ' ὅπόσσα τοι ἔστι, τὰ τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θύρῃσιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἷας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασσομεν οὐδὲ θύγατρας
 οὐδ' ἀλοχὸν κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ δαίτυ πολεύειν.
 ὥς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόβι μῆλλον,
 225 νεύσασεν δ' Ὀδυσσεὺς χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοί γ' Ὀδυσσεύς, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή,
 οἷη δέ· ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένην, εὐπατερεῖη,
 εἰνάετες Τρῶεςσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι,
 230 σὴ δ' ἤλω βουλῇ Πριάμου πόλιν εὐρυάγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
 ἄντα μνηστήρων βλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ β'· καὶ οὐκω πάγχυ δίδου ἐτεραλκέα νίκην·
 ἀλλ' ἔ· ἄρα σθένης τε καὶ ἀλκῆς πειρητίζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἥδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλῃ ἄντην.
 Μνηστήρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομος τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαίφρων·
 οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀρίστοι,
 245 ὅσοι ἐ· ἔζων περὶ τε ψυχέων ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σκῶν·
 Τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
 ῳ φίλοι, ἦδη σχήσει ἀνὴρ δδε χεῖρας ἀάπτους·
 καὶ δὴ οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγμᾶτα εἰπόν·
 250 οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἀγεθ', οἱ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἶ χέ ποθι Ζεὺς
 δαΐη Ὀδυσσεὺς βλήσθαι καὶ κῦδος ἀρίσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὶν οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 Ὃς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
 ἴεμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constituerunt; qui quidem sex
 quatuor; illi autem intra aedes multique et stren-
 His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
 Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voc.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum

Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii-
 qui tibi bene saepe-faciebam, eadem-estate ante-

Sic dixit, suspicans populorum-conciliatricem ex-
 vam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant
 primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
 procos ut-oppugnes, auxillierisque ei ipsi:
 sic enim nostram mentem perfectum-iri volo:
 quando hos interfecerimus, patrem atque etiam tu-
 in illa et tu postea interficiaris, quod-talia cogis
 facere in sedibus: tuo vero ipsius capite les.
 At postquam vestras vires abstulerimus ere,
 possessiones, quotquot tibi sunt, quaeque intus, et
 cum-ils quae sunt Ulyssaei commiscebimus; nec ibi
 vivere in sedibus sinemus, nec filias,
 neque uxorem castam Ithacae in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata-est in corde magis.
 objurgavitque Ulysssem iratis verbis:

Non-amplius tibi, Ulyse, robur integrum, nec
 tudo,] qualis erat quando de Helena candida-
 patre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnas-
 semper;] multos autem viros interfecisti in gravi
 tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spacio-
 Quomodo demum nunc, quum tuas ad-aedes et post-
 venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?
 Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
 ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
 Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem titulum
 sed adhuc sane roburque et fortitudinem experietur
 et Ulyssaei, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendidæ super domus tectum
 consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
 Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque
 Pisanderque Polycitorides, Polybusque prudens:
 hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
 quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnant
 ceteros autem jam domuerat arcus, et crebre sagittas
 Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promissum

O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas
 ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes
 hi autem soli relictii-sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
 sed agite, sex primam jaculamini, sicuti Jupiter
 dederit Ulysssem percuti, et nos gloriam reportare.
 De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, et
 connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

ὡν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 λου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 ἵτ' ἀρ' ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 ἱς δ' ἀρα μύθων ἤρχε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἵποιμι καὶ ἄμμιν
 ἡστῆρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαι, οἳ μεμάασιν
 ἕας ἐξεναρξίαι ἐπὶ προτέροισι καχοῖσιν.
 ὦς ἔφαθ'. οἳ δ' ἀρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 τα τιτυσόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 ἱρυάδην δ' ἀρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδῶντης,
 ἰσανδρον δ' ἀρ' ἐπερνε βοῶν ἐπιδουκόλος ἀνὴρ·
 μὲν ἐπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰς ἔλον ἀσπετον οὐδας.
 ἡστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
 δ' ἀρ' ἐπήϊξαν, νεκῶων δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὖτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἐνοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 ἰν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάροιο
 βλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 λου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
 ἱφιμέδων δ' ἀρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 δην, ἀκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
 ἥσιππος δ' Εὐμαιὸν ὑπὲρ σάκος ἔγχε' μακρῷ
 ὦν ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
 ἰ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
 ἡστῆρων ἐς θμῖλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,
 ἦθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσ-
 ἱφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πολύβου δὲ συδῶντης·
 ἥσιππον δ' ἀρ' ἐπειτα βοῶν ἐπιδουκόλος ἀνὴρ
 λήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσήυδα·
 ὦ Πολυθερσεῖδ' φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 ὦν ἀφραδὴς μέγα εἶπειν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 ἰον ἐπιτρέψαι· ἐπειτὰ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 ἰτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὃν ποτ' ἔδωκα
 ἰθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 ἦ ῥα βοῶν ἑλίκων ἐπιδουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 α Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχε' μακρῷ·
 λέμαχος δ' Εὐηνόριδην Λειώκριτον οὐτα
 ρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 πε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγὶδ' ἀνέσχεν
 ἦεν ἐξ ὀροφῆς τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
 δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 μὲν τ' αἰδολος οἴστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ἰ ἐν ἐαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
 δ', ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψόφυγες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 ρέων ἑλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφρα πῶσσοῦσαι ἵενται,
 ἔ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάμμενοι, οὐδὲ τις ἀλκή
 νεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἄγρη·
 ἔρα τοι μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 πον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' αἰεϊκής,
 των τυπτομένων· δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θύεν.
 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούων

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatun vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetrabile :
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 sum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem feriit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, numquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
 cecidit vero is pronus, terramque feriit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insilunt;

hæ quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] sit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :

sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fedus,]capitibus percussis : pavementum vero lotum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua.

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνουμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἔλῃ-
 οὐ γάρ πώ τίνα φημι γυναῖκῶν ἐν μεγάροισιν [συν-
 εἴπειν οὐδέ τι βῆξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἀλλους
 315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι·
 τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἱοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὐχεαί εἶναι, [σέως·
 πολλάκις που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τηλοῦ ἔμοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
 σοὶ δ' ἀλογὸν τε φίλην σπείσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
 325 τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιςθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἴλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φθειγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδός ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φῆμιος, δ' ῥ' ἦειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔσθι δ', ἐν χεῖρεσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃν· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,
 ἥ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
 335 ἐρχεῖο ἵκοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσεὺς τε βῶν ἐπὶ μηρ' ἔκαιον·
 ἥ γούνων λίσσοιτο προσαιῖτας Ὀδυσῆα.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἀψαθαι Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσογγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῦλου·
 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖτας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα· [συν-
 Γουνουμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἔλῃ-
 345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοῖδὸν
 πέφνης, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰδῶ.
 Αὐτοδιδάκτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· ἴοικα δέ τοι παραεἰδὲιν
 ὥστε θεῶ· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν αἰσιόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι,
 355 αἴψα δ' ἔδν πατέρα προσεφώνεον ἐγγὺς ἑόντα·
 Ἰσχεο μὴδέ τι τοῦτον ἀνείτιον οὔτα χαλκῷ·
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσωμεν, ὅστε μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο, παιδὸς ἑόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοῖτιος ἥε συδῶτης,
 360 ἥε σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένος εἰδώς·
 πεπτηγὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφοὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἴψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖην·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et me nunquam enim cuiquam dico me mulierum in aedibus dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et eis compescebam procos, quicumque talia quidem hoc Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut abstinere quare et ob-iniquitates ævum fatum consecuti-sunt. At ego inter hos haruspex, nihil qui-petravi, jacebo : nam non est gratia in-posterum beneficii.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingenuus : si quidem jam inter hos haruspiceum proficisci te tu sæpe fere debes precatus-esse in aedibus, longe mihi redditus finem dulcis fieri, tibi autem uxoremque caram accedere, et filium per-quare non mortem tu inexorabilem effugia.

Sic igitur locutus, ense cepit manu robusta jacentem, quem Agelaus abjecerat humi quum-interficeretur ; eo hunc ad cervicem molis et loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mimum.

Terpiades autem cantor declinabat fatum utrum. Phemius ; qui canebat inter procos necessitate. Stetit autem, in manibus tenens citharam argenteam. prope ad posticam : bifariam vero mente deliberans utrum egressus domo, Jovis magni ad aram domestici sederet fabrefactam, ubi multa Laertes Ulysseque bonum femora comburebant ; an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem. Sic autem ei cogitanti visum-est utilis esse, genus prehendere Laertiadas Ulysiæ.

Nempe ille citharam cavam deposuit humi medio inter craterem et sellam argenteis-clavis clavis ipse autem demum Ulyssem aggressus prebentem et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse ; tu vero me respice, et me rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum ; deus vero mihi in mente et omnigenos insevit ; aptus-sum autem tibi accingere tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus sis quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque ad veniebam procis cantaturus inter convivia ; sed multo plures et potentiores ducebant me necesse.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachus. statimque suum patrem alloquebatur prope solio.

Contine-te, neu quicquam hunc insonem servabimus, qui me semper domo in nostra curabat, puer dum-eram : si jam non ipsum interfecerit Philoetius, vel saltem vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia non stratus enim jacebat sub solio, circum autem pelus indutus-erat bovis recens-excoriati, vitans fatum et Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit babulæ per-

Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἐπειτα προσεΐξας λάβει γούναυν
αἰ μιν λισσόμενος ἔπαι πτερόεντα προσηύδα·

ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν δὲ εἰμὶ· σὺ δ' ἴσῃο· εἰπέ δὲ πατρί,
ὣς με περισθενέων δηλήσεται ὀξεί χαλκῷ,
ἰνδρῶν μνηστήρων καχολωμένους, οἳ οἱ ἔχειρον
τῆματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νῆπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἄρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
φρα γνῶς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἰπῆσθα καὶ ἄλλω,
καὶ καχοεργίης εὐεργασίῃ μὲν' ἀμείνων.

ἰλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔσθεσι θύραζε
εὐφύου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδός,
πρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττιό με χρεή.

ὣς φάτο· τῷ δ' ἔω βήτην μεγάροιο κίοντες,
ἔσθην δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
ἄντοσε παπταίνοντες, φόνον ποτιδεγμένω αἰεὶ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ὡδς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσχων Κῆρα μελαιναν. [δρῶν
οὗς δὲ ἰδὲν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
εἰπταύτας πολλούς· ὥς τ' ἰχθύας, οὗς θ' ἀλγῆς
οἶλον ἐς αἰγιαλὸν πολλῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
ικτύω ἐξέρυσαν παλαιοῦσι· οἳ δὲ τε πάντες
ὑμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
ὣν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
καὶ τότε ἄρα μνηστήρας ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

ὣ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
φρα ἔμπος εἰπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
ἰνῆσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν
μυῶν σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ρχο· κυκλήσκει σε πατὴρ ἑμὸς, ὅφρα τι εἴπῃ.

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Πῆξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,

ἥ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
ἔδρεν ἔπειτα Ὀδυσῆα μετὰ καταιμόνοις νέκυσιν,

ἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
καὶ βᾶ τε βεβρωκὸς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·

ἂν δ' ἄρα οἳ στήθος τε παρηΐα τ' ἀμφοτέρωθεν
ἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὥπα ἰδέσθαι·

καὶ Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰδίδεν αἴμα,

θύσεν β' ὀλοῦξαι, ἐπεὶ μάγα εἰδιδὲν ἔργον·
λλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔρχεθ' ἐμνήνην παρ-

αἰ μιν φωνήσας ἔπαι πτερόεντα προσηύδα·
ἔν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσῃο μὴδ' ὀλοῦξαι·

ὅς ὅστις, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Γούρδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·

ὅτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὃ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·

ῶ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναικάς ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,

εἰ τί μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem
patri,] ne me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra cædem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
ædebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspectantes, cædem expectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surtiperet-se, vitans fatum atrum.

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol luceus abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus est ingeniosus Ulysses :
Telemache, eia age, mihi ad voca nutricem Eurycleam :

ut verbum et dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus est : illi autem non-evolvit verbum.
Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,

profectaque est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :

sic Ulysses inquinatus erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadavera et immensum inspexit sanguinem,

impetum cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses cohibuit et retinuit, cupientem licet ;

et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :
In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :

non est fas, interfectis super viris gloriari.
Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :

neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipeos perve-

niret:] quare et ob-insolentiam fixam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ mæ parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰσι δ' αὖτε ξαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 430 οὗτ' ἐμὲ τίουσαι οὗτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἄεζετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾷς ὑπερώϊα σιγαλόοντα
 εἶπω σὴν ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 440 Τὴν δ' ἄπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μέη· τὴν δ' ἐπέειρε· σὺ δ' ἐνθάδ' εἰπέ γυναῖξιν
 ἰλθέμεν, ἅπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξιν καὶ στρυνέουσα νέεσθαι.
 450 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχος καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὑδατι καὶ σπόγγῳσι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 460 Αὐτὰρ ἔπην δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι· ξίφεσιν ἄνωγχεσιν, εἰσὶν πασέων
 ψυχὰς ἐξαφείλησθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 470 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντο τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀλλήλες ἦλθον ἄπασαι,
 αἶν' ὀλοφρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρον κατατεθνηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέας αὐλῆς,
 480 ἀλλήλησιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπιπτόχων· ται δ' ἐκφόρον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὑδατι καὶ σπόγγῳσι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
 490 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔϋον· ται δ' ἐφόρον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὖσταθὲς μεγάροιο
 μεσσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 500 εἴλεον ἐν στείνῃ, ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἔρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τάνων, αἱ δ' ἐμὴ κεφαλὴ κατ' ὀνείδεα χεῦσαν
 μνητέρη θ' ἡμετέρη παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 510 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρώριο
 κλονὸς ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὕψος ἔπεντανύσσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἔκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι ταυνσίπτερο ἢ πέλειαι
 ἔρχει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἔσθ' ἔχει ἐνὶ θάμνῳ,
 520 αὐλιν ἐρείμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἰγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτιστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta mihi Ir-
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego conscenso cenaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum iniecit

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus
 nondum eam excitæ; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur

Sic igitur dixit; anus autem per domum transiens
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:

Incipite nunc cadavera portare, et iubete spon-
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongii multiforis purgare.

At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aule,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et quæ miscebantur dia-

Sic dixit; ac mulieres confectæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septe aule,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses.
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitas

Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongii multiforis purgabant.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domos
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque in

Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aule
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:

Non quidem jam pura morte animum auferentem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderant.
 matricque meæ, cumque procis concumbentem.

Sic igitur dixit; et funem navis prora-ceruleæ intravit
 ex-columna nexum magna tholi, iis circumjicit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

σπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
οὐ δ' ἀπὸ μὲν βῖνάς τε καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ἀμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμα δάσασθαι·
εἰράς τ' ἡδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιδάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
Ἰδούσῃ δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
ὑτάρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Οἷσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄκος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ἵνα θεεώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
θεῖν ἐνθάδ' ἀνωγθὶ σὺν ἀμφοτέροις γυναῖξιν·
ἵσας δ' ὄτρυνον διώας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια·
ὦ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
ἀλλ' ἄγε τοι χαῖν' ἀνὰ χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
ἡδ' οὕτω βράχεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
παθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δέ κεν εἴη. [σέως
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἔρ' νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

ὣς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθῃσε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἵκειν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆλον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἰδεδείκνυσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλὰ Ὀδυσσεὺς,
γυέουσα γυναῖξί καὶ ὄτρυνούσα νέεσθαι·
δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
ἡ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
ὡς κύνεον ἀπαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους·
ἱράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
αὐθυμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

ισσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καρχαλόωσα,
σποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἔοντα·
ἵνα δ' ἔβρῳσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃται
θαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἰδεαὶ ἤματα πάντα·
ὅτ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται, ὅψ' ἐπερ ἔλθων.
νηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγῆνορας, ὅτε οἱ οἶκον
ῥησεσκον καὶ κτήματα· ἔδον βιώνοντό τε παῖδα.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
κῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· ὅτ' ἀδύναται
ῥονα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
κί τε χαλφρονέοντα σασφροσύνης ἐπέβησαν·
σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.
ἵπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
οὔτα παρὰ ξέρουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda; manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut sibi ablinerant manusque pedesque,
ad Ulyssem in-domum ivere; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam:

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum; tu autem Penelopem
venire huc jube, cum famulis mulieribus:
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea:
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam:
neve hoc-modo pannis tectus latus humeros
sta in sedibus; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
ignis nunc mihi omnium-primum in sedibus fiat.

Sic dixit: neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea;
attulit vero ignem et thus: at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis,
nuntiatum mulieribus, et hortatur ut-venirent:
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii: cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse:
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant:
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est:] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes:
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ciabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope:] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt:
qui te sane læserunt; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitās

ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδρασε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
 οὐ γάρ πω τοῖονδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ἔρχετ' ἐποφύμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατέβηθι καὶ ἀπ' ἔργου μέγαρόνδε.
 Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασιν,
 ταύτ' Ἐλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
 τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἔγῳν ἀπέπεμψε νέεσθαι
 αὐτὺς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
 ὁ ξείνος, τὸν πάντας ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν παλαί ᾔδειεν ἔνδον ἑόντα,
 30 ἀλλὰ σαφροσύνησι νόηματα πατρός ἔκλυθεν,
 ὅρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορέωντων.
 Ὡς ἔραθ'· ἡ δ' ἐχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
 γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἤκεν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πτερόμεντα προσήυδα·
 35 Εἰ δ', ἄγε δὴ μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἐνίσκη,
 εἰ ἐπεὶν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
 ἦπώς δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
 μοῦνος ἔων, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμμενον.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον
 κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμῳ ἐπὶ πύκτων
 ἡμεῖς' ἀτυζόμεναι, σάνιδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
 πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσεν
 Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
 45 Ἐύρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
 ἑσταδόν· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
 κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
 [αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
 Τὴν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεοιοῦται περικαλλές,
 πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δὲ με προέηκε καλέσσαι.
 Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶν ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον
 ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἔπειτα κακὰ πολλὰ πέποσθε.
 Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἔλδωρ ἐκτετέλεσται·
 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δὲ καὶ σὲ
 καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἴπερ μιν ἔραζον
 μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καρχαλόωσα.
 60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανεῖη
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
 ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
 ἔβριαν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
 65 Οὐτίκην γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
 τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ὤλετο δ' αὐτός.
 Τὴν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 70 τέκνον ἔμδον, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexa:
 nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
 ivit visurus malum-illum non nominandum.
 Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
 Si qua enim mihi alia mulierum, quae mihi esset,
 haec veniens nuntiasset et ex somno me suscitasset,
 ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut-ret-
 rursus intra aedes : te vero in-hoc quidem senecta,
 Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Le-
 nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
 venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
 ille hospes, quem omnes ignominia-afficiebant a te
 Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
 sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
 ut virorum ulcisceretur violentiam superbum.

Sic dixit : illa autem gavis-a-est, et a lecto easse
 anum complexa-est; a-palpebris vero lacrimas dem-
 et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :

Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
 si vere jam domum venit, ut dicis,
 quomodo demum procis impudentibus manus intus
 solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Le-
 non vidi, non didici, sed gemitum solum audire
 eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu illa
 bene-structorum] sedebamus turbatae; foresque cum
 nos bene-apte,] prius quidem quam tandem me tu
 e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater me-
 caturum.] Inveni dein Ulyssem inter casa cadaver-
 stantem; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum
 jacebant super alios-alii : videns tu animo exhibitus
 [sanguine et cruore fodatum, tanquam leonem.]
 Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atriensis for-
 conferti : at ille domum suffit perpulcram,
 igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocares
 Sed sequere, ut vobismet laetitia immittatis
 ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
 Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est
 venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et
 et filium in aedibus; mala vero qui ei faciebant
 proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope
 nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exultare
 Nosti enim quod gratus in domo appareret
 omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem pater
 sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
 sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
 injuriam eorum indignatus acerbam et mala opera.
 Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
 non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-pot-est
 nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : al [Ulysses]
 perdidit redditum longe ab-Achaia, peritque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
 filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo decimo

πόσιν, ἔνδον ἰόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὐποτ' ἐφησθα
καδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
λλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
ἴλην, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι·
ἣν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
πέμειν· ἀλλὰ με κεῖνος ἐλὼν ἐπὶ μάσταχα χερσὶν
καὶ εἰπέμεναι, πολυιδρεῖσι νόοιο.

λλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδύσσομαι αὐτῆς,
λέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δαίτῳ.

Τὴν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
ἱὰ φίλῃ, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
νεα εἰρυσθαί, μάλα περ πολυίδριν εὔσαν.
λλ' ἐμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρα ἴδωμαι
ἰδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπαφνεν.

Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
μαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
παρσάσσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.

[δ' ἔπει εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβῃ λαίονιν οὐδὸν,
εἴ' ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἵχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κλῖνα μακρῆν
το κατὰ ὁρόων, ποτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι
θίμῃ παράμοιτις, ἔπει ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.

[δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκάνεν·
εἰ δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκεν,
ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροὶ ἐματ' ἔχοντα.
ἡλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Μῆτ' ἐμῇ, δύσμητ' ἐρ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
φθ' οὔτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδέ παρ' αὐτὸν
ῥομένη μῦθοισιν ἀνείρεαι οὐδέ μεταλλῆς;
μὲν κ' ἄλλῃ γ' ὅδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἰδρὸς ἀφρεσταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογῆσας
θοι εἰκοστώ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
οὐ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
ἵκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
ιδέ τι προσφράσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέσθαι
ιδ' εἰς ὧπα ιδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτεδν δὴ
π' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
κωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶϊον· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
ἡμαθ', ἢ δὴ καὶ νῶϊ κεχυρμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἴφα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
εἰράζειν ἐμέθεν τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
ἴνυ δ' ὅττι ρυπώω, κακὰ δὲ χροὶ εἶματα εἰμαι,
οὔνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὐπω φησὶ τὸν εἶναι.
ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
ἢ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσητῆρες ὅπισσω,
εὐγεί, πηροῦς τε προλιπῶν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἳ μὲν' ἀρίστοι
ιούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
κῦτος ταῦτά γε λέουσιν, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.

Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
hanc eum abluens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-ollertiam mentis.

Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficiam me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum- rerum- scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque eum qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.

Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, expectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
oblutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnocebat, mala corpore ve-
stimenta habentem.] Telemachus autem eam increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absteret, qui ei mala multa perpeasus
venisset vigesimo anno in patriam terram :
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
neque aliquod proloqui possum verbum ad eum, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subriat vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me ; cito autem cognosces etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malueque corpore vestimenta indu-
tum-sum,] ideo despicatui-habere me, et nondum putat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliqua, etiam enim virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patriæ terra :
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi erant
juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
ipse hæc sane videns, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνήσκων ἀνθρώπων.

[Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέας ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἄλκις δεινέσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
130 τοιγάρ ἐγὼν ἔρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα. [σεύς·

Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
δμῶα δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἐλίσθαι·
αὐτὰρ θεῖος αἰδὼς ἔχων φόρμιγγα λῖγειαν
ἡμῖν ἡγέσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,

135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἔκτος ἀκούων,
ἢ ἂν ὀδὸν στεῖχων, ἢ οἱ περιναϊεταόουσιν·

μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
ἀνδρῶν μνηστῆρων, πρὶν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω

ἄγρῳ ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
140 φρασσόμεθ', ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλῖξῃ.

ᾧ ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἤδ' ἐπιθοντο.

Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·
ἐπλίσθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἰστο θεῖος αἰδὼς

φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφίσιν ἡμερον ᾤρσεν
145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναγχετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.

ᾧ δὲ τις εἶπεσκε, δόμον ἔκτοσθεν ἀκούων·

Ἡ μάλα δὴ τις ἐγῆμε πολυμνήστην βασιλειαν·

150 σχετλίη, οὐδ' ἐτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἔκοιτο.

ᾧ δὲ ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμῃ ταμίῃ λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαιῷ·

155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·

αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη
μεῖζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
οὐλας ἔκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεὶ ὁμοίας.

ᾧ δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ

160 ἱδριε, δὴν Ἡφαίστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·

ὥς μὲν τῷ περίχουε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

Ἐκ δ' ἀσπαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·

ἂψ δ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,

165 ἀντίον ἦς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δαιμονίη, περὶ σοῖς γυναικῶν θηλυτεράων

κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·

οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὥδε γυνὴ τετληστί θυμῷ

ἀνδρὸς ἀφισταίῃ, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας

170 ἔλθοι εἰκοστῇ ἔτι ἐς πατρίδα γαίαν.

Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λόχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
λῆξομαι· ἧ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

δαιμόνι, οὗτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὗτ' ἀθερίζω·

175 οὔτε λῆην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅς τις ἐξῆθα,

ἔξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λόχος, Εὐρύκλεια,

ἔκτος εὖσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίησ'·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam
alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino
fortitudine defecturum, quanta vis quidem absi-

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus
etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimam.

Primum quidem lavamini, et induimini tunica,

famulasque in aedibus jubete vestimenta sibi omne
ac divinus cantor, habens citharam argutam,

nobis praebeat ludicram saltationem,

ut aliquis putet nuptias esse, extra audies,

vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-hab-

ne prius fama lata caedis per urbem fiat
virosum procorum, quam nos iverimus extra

agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic tamen
consultabimus, quicquid utille Olympius praebent.

Sic dixit: illi autem ei omnino auscultarunt ac prae-

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunica
ornatae-sunt autem mulieres: ac sumpsit divinus can-

citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
virosum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, haec extra aedes audies

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitum-
improba, nec sustinuit mariti sui, cui-uirgo-impul-

servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; haec autem non noverunt, quae
facta-erant.] At Ulysem magnanimum sua in domo

Eurynome oeconomia lavit et unxit oleo;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam:

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
majoremque aspectu fecit et crassiores; capite nuda

crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit artem
peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam, pulcra vero opera is pericit:

sic quidem huic circumfundit gratiam capitique et humer-

E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus
iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat.

ex-adverso suae uxori, et ipsam sermone allocutus-est.

Mirifica, tibi quidem prae mulieribus feminis
cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes:

haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus

venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterner lectum, ut etiam solus
decumbam: profecto enim huic ferreus in praecordis mien-

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habes

neque admodum admirror; perquam autem bene nori, quae
eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instrua

π οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λόχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 α καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγας σιγαλδέντας.
 Ως ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἤσας ἄλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 Ω γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὰς ἔειπες·
 δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λόχος; χαλεπὸν δέ καν εἴη
 μάλ' ἐπισταμένῳ, σπε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 δῖος ἔθελων θεῖη ἄλλη ἐνὶ χώρῃ·
 ρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἠδῶν,
 ε μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἔχει ἀσκητῶν· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδέ τις ἄλλος.
 μνος ἔφω τανύφυλλος εἰαίης ἔρκεος ἐντός,
 ιηνὸς, θαλῆθων· πάχετος δ' ἦν ἤτε κίων.
 δ' ἐγὼ ἀμφιβάλων θάλαμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεισσα
 νῆσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 λητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 ἰ τότε· ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου εἰαίης·
 μὸν δ' ἐκ ῥίξης προταμὼν ἀμφέεσσα χαλκῶ
 καὶ ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνα,
 ἰν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα ταρέτρω.
 ε δὲ τοῦ ἀρχόμενος λόχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεισσα,
 δάλλων χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοῶς, φοῖνικι φαινόν.
 τω τοι τότε σῆμα πιφάσσομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 λοι ἐτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λόχος, ἡέ τις ἤδη
 δρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμὲν· εἰαίης.
 Ως φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 μάτ' ἀναγνώσθη, τὰ οἱ ἐμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς·
 κρύσσα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 ἰρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσήδα·
 Μὴ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκῆζε, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 θρώπων πέπνυστο· θεοὶ δ' ὥπαζον διζύν, [λίστα
 νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἄλληλοισι μένοντες
 ἡς ταρπῆναι καὶ γῆρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 ἵταρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶσο μὴδὲ νημέσσα,
 νεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὦδ' ἀγάπησα.
 ἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ῥίγῃ, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 θῶν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυία,
 νδρὶ παρ' ἄλλοδαπῶν εἰμύγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 ἡδὴ, δ' μοι αὐτίς Ἀρηῖοι οὔτε Ἀχαιῶν
 ἔξμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐξ πατρίδ' ἐμελλον.
 ἦν δ' ἦτορ βέβαι· θεὸς ὥρρορεν ἔργον αἰεκέ·
 ἦν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάθετο θυμῷ
 υγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 ἰν δ', ἐπεὶ ἡδὴ σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 ὕψης ἡμετέρας, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπίσκει,
 λλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 ἰκτορική, ἦν μοι δῶκε πατήρ ἐτι δεῦρο κίουσῃ,
 | νῶϊν εἰρτο θύρας πυκινῶς θαλάμοιο,
 τεθεῖς δὲ μὲν θυμὸν, ἀπηνεία περ μάλ' ἰόντα.
 Ως φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὧφ' ἱμερον ὥρσε γόοιο·
 λαῖε δ' ἔχων ἄλογον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lenas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius. Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vigena, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscidi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque procissum circumdolavi aere
 bene et scite, et ad perpendicularum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.

Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfeci,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:
 inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fuisset autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulyssæ, irascere, quoniam in-alii quidem rebus
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos invicem manentes
 pubertate fructos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horrult, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisse, quod ipsam iterum Mavortii filii Achil-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnum:] at noxam non ante in-suo deposuit (cognovit) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiens, et
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sis.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flectat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

- Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηγομένοισι φανῇ,
 ὧντε Ποσειδάων εὐεργέτα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 236 βαίῃσιν, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολλῆς ἄλλος ἤπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὰ δὲ περὶ χροὶ τέτροφεν ἄλμυ·
 ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες
 ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσροῶσιν·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πῆχυν λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσαιτ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὗδ' ἔα ἵππους
 246 Λεύγρουσθ' ἀκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπων καὶ Φαέθωνθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἄρ' ἦν ἀλοχὸν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἦλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπός, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἰσω,
 νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομαι, γύναι, ὄφρα καὶ ἥδη
 256 ὑπνώ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 σῶν ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰάσθαι
 ὄλκον εὐκτιμένον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, ὦλω,
 πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὐτὶ χέρειον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 266 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χεῖρεσσιν ἔχοντ' εὐήρες ἑρετμόν,
 εἰκόλε τοὺς ἀφικνῶμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρες ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφάδης, οὐδέ σε κεύσω
 ὅππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδύτης
 276 φῆν' ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ παιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνεῖν δαυρόν τε σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἰκαδ' ἀποστελεῖν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλδος αὐτῷ
 ἀβλήχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνη
 γῆρ' ὑπο λιπαρῷ ἀρνημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 286 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasio;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaque circa corpus accrevit salm;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitæ:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia
 Et sane flentibus apparuisset roscis-digitis Auran.
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsis-oculis Minerva
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Aurora
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, & equos
 jungere veloces, lumen hominibus ferens.
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt
 Et tunc suam uxorem allocutus est ingeniosus Ulysses
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certamen
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perire
 Sic enim mihi anima vaticinata est Tiresias,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum camus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.

Eum autem rursus allocuta est prudens Penelope
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt redire
 ad-domum bene-edificatam, et tuam in patriam terram
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus iniecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, per
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus

Hanc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum animas
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remem
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alio navibus sunt
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero
 tunc me terræ infixo jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui celum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope
 si quidem demum senectutem dii perficiant meliores,

οἷον τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.
 Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 ἦ δ' ἄρ' Εὐρυνομὴ τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
 ἵτος μαλακῆς, δαίδων ὑπο λαμπομενῶν.
 ἄρ' ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λῆχος ἐγκονέουσai,
 ὥς μὲν κείουσa πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 ἦ δ' Εὐρυνομὴ θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
 μένοισι λῆχοςδε, δῶς μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 Ἰλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
 ἄσσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμόν ἔκοντο.
 ὤτ' ἄρ' Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἦδ' εὐδότης
 ταν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκα·
 ἢ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.
 ὥς ἔπει οὖν φιλότῃτος ἑταρπύγῃν ἑρατεινῆς,
 ἔσθον μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐπέποντε·
 ν δ' ἔνι μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
 ὧν μνηστήρων ἑσποῦσ' αἰδῆλον θυμῶν,
 ἐν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἰφια μῆλα,
 ἔζον· πολλὰς δὲ πίθων ἡφύσσετο οἶνος.
 ἔρ δ' Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν
 ὥποις ὅσα τ' αὐτὸς διζύσας ἐμώγησεν,
 ἔλεγε· ἦ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ ὕπνος
 ἐν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέγει ἀπαντα.
 ἦρξατο δ' ὥς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
 ξ' Ἀωτοφάγων ἀνδρῶν πλείραν ἄρουραν· [πεῖτα
 ἴσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὥς ἀπετίσατο ποιήν
 μων ἐτάρων, οὐδ' ἦσθιεν οὐδ' ἐλείρειν·
 ὡς Αἰόλον ἔκ' ἐβ', δ' μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
 πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
 ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θέλλει
 τον ἐπὶ ἰχθυόεντα φέρον μεγάλη στανάχοντα·
 ὥς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
 ἥς τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·
 ντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅς οἱ ὑπέκφυγε νηὶ μαλαγνῇ·]
 Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
 ὥς εἰς Αἴδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώοντα,
 ἧ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο,
 πολυκλήϊδι, καὶ εἰσίδε πάντας ἐταίρους
 ἔρα θ', ἧ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα·
 ὥς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἀκούσεν·
 ἵ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
 ἰλλῇν θ', ἣν οὐ πάποτε' ἀκήριοι ἄνδρες ἀλυξάν·
 ὥς Ἑλλοῖο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·
 ὥς νῆα θοὴν ἔβαλε φολόεντι κεραυνῷ
 ὥς ὕψι βρεμέτης ἀπὸ δ' ἐφθίθεν ἔσθλοι ἐταῖροι
 πτες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυξεν·
 ἵ' ἔκετ' Ὀδυσσῆα νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,
 ἧ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
 πέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἦδ' ἔφασκεν
 εἰν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἃ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
 ὥς ἐς Φαίης ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
 ἠὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes, anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praeibat

euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens:

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit; illi quidem deinde lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subuleus

cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulieres:] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili, delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes: illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum, virorum procorum inspiciens perniciosum custum, qui sui gratia multa, boves et pingua pecora, mactabant; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclaverat,] omnia dicebat; illa vero delectabatur audiens; neque ei somnus] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit; ac postea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram: et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit penam ob-sortes socios, quos comedebat is nec miserabatur: et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit, et dimittebat: nondum tamen fatalē, dilectam in patriam ut-perveniret,] erat; sed ipsum rursus abreptum procella pontum in piscosum tulit valde gementem: et quomodo Telepylium Læstrygoniam pervenit, ad Læstrygonas, qui navesque perdidit et bene-ocreatos socios:] [omnes: Ulysses autem solus effugit nave nigra:] et Circes enarravit dolum et varium-artificium; et quomodo Orci domum adit squalidam, animam consulturus Thebani Tiresias, navi multis-transstris-instructa; et aspexit omnes socios, matremque, quæ ipsum peperit et nutriti parvulum: et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit: quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Charybdim,] Scyllamque, quam nondum-umquam illæsi viri effugerunt:] et ut Solis boves interfecerant socii: et ut navem velocem percussit ardenti fulmine Jupiter altitonans; perieruntque strenui socii, omnes simul: ipse vero mala fata effugit: utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Calypso,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat reddituram se eum immortalem et senectutis-expertem dies omnes:] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat: et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus, qui sane ipsam ex animo, deum veluti, honoraverunt, et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε θλίς ἐσθλὰ τε δόντας.
Τούτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσίμελός ἐπόρουσε, λύων μελδήματα θυμοῦ.

Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
245 ὅπποτέ δ' ἦ Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἦδ' ἐκ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκεανοῦ χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
ᾤρσεν, ἣν ἀνθρώποισι φῶς φέροι· ᾤρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
250 ὦ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγος καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνῇ,
255 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστήρες ὑπερφιάλοι κατέχειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἑπαύλους.
Ἄλλ' ἦτοι μοι ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρὸν ἔπειμι,
260 ὀφύμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δέ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτῇ περ ἐούσῃ·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἴσιν ἅμ' ἡελῶ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
265 ἦσθαι μηδέ τινα προτιόσσειο μηδ' ἐρέεινε.

Ἡ ῥα καὶ ἀμφ' ὁμοίῳ ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδιώτην,
πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλᾶσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθσαν, ἐθωρήσαντο δὲ χαλκῷ·
270 ᾤξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πολλῶς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλληνίους ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν δμματα θέλγει,
ὣν ἐθάλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
2 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας ταὶ δὲ τρῖζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίῳ
τρῖζουσαι ποτίονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἄλληλῃσιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἑρμείας ἀκάχηται κατ' εὐρώεοντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὀκεανὸς τε βόας καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἥελιοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνειρώων
ἦσαν αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἰδωλά καμύονταν.

ODYSSEÆ XXIV.

sereque, auroque affatim, vestituque datis.
Hoc sane ultimum dixit verbum, quando cum deb.
membrorum-relaxator invasit, solvens curas an.
Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Mar.
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque eam
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam ex-
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit ve-
cubili ex molli ; uxori autem hunc sermonem man.

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certam-
ambo : tu quidem hic meum ærummosum reditum
deflens ; at me Jupiter doloribus , et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus
possessiones quidem , quæ mihi sunt , curale in æ-
pecora autem quæ mihi proci superbi consumser-
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achæ-
dabunt, donec omnia impleverint stabula.
Verum ego quidem ad arboribus-abundantem ærum-
ciscar .] visurus patrem eximium, qui mihi malis-
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris prociis, quos interfeci in ædibus :
in cenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mabo-
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulcra-
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subit-
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant ma-
ære ;] et aperuere fores, et exibant : præibat autem
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Mar-
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
viro-
viro-
pulcræ, auream, qua-quidem hominum oculos mæ-
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitavit :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes
bantur.] Sicut autem quando vesper-
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adherescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leocada petras
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratium,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

Εὐρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 εἰ Πατρόκλῃος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχῃο
 ἄντος θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 ὢν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 ἔς οἱ μὲν περὶ κείνον ὁμίλειον ἀγγίμολον δὲ
 λυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο
 (συμμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαις ἄμ' αὐτῶ
 κῶ ἐν Αἰγίσθῃο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 ὃν προτέρη ψυχὴ προσεφώνες Πηλεΐωνος·

Ἄτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικραυνοῦν
 ἰδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
 ἵνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
 ἥμῃ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγ' Ἀχαιοί.
 ἔ τ' ἄρα καὶ σὺ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
 ἰοῖρ' ὁλοή, τὴν οὕτως ἀλεύεται, ὃς κε γένηται.
 ἔς ὅφρα τις τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
 ἥμῃ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπείν·
 ἦ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 δέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
 ὦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμαρτο δῶναι.

Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαιο·
 λβιε Πηλῆος υἱέ, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχὺλλεύ,
 ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
 τεκνίοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱές ἄριστοι,
 κερνάμενοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλλιγι κόνις
 εἰσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
 Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
 ταυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
 λυτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
 ἀτθήμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροά καλὸν
 ἰδατέ τε λιαρῶ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
 ἰάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαιτὰς.
 Μήτηρ δ' ἔξ ἄλδς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλήθῃσιν,
 ἔγγυλῃς αἴουσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
 ἱεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς·
 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κολας ἐπὶ νῆας,
 ἢ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδὼς,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 ἱσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἰσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 ἀήτηρ ἔξ ἄλδς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλήθῃσιν
 ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθηγότος ἀντίωσα.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάρμοιο Ἀχαιοί·
 ἐμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἀλίοιο γέροντος,
 οἰκτρ' ὀλοφύρομεναι, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν.
 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ,
 θρήνεον· ἔνθα κεν οὐτὶν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
 Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
 Ἐπὶ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμῃ
 κλαίονεν, ἀθάνατοι τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
 ὀκτωκαιδέκατ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἔλικας βοῦς.
 Καί τοι ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῶ
 καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ

Invenērunt autem animam Pelidae Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
 advenit anima Agamemnonis Atridae
 dolens : circum autem aliae congregatæ erant, quoque una
 cum-ipsa] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
 Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
 fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
 quoniam multisque et fortibus imperabas
 populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
 Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
 fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
 Utinam honore fruius, quo quidem imperabas,
 populo in Trojanorum mortem et fatum obisses :
 ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
 atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
 rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
 felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
 qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo : circum vero te alii
 interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
 pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
 jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
 Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
 cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecis-
 set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
 deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
 aquaque calida et unguento : multas vero te circum
 lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
 Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
 nuntium audiens : clamor vero super mare excitatus est
 immensus : subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
 et jam impetu-facto conscendissent cavae naves ;
 nisi vir detinuisset, antiquaque multa sciens,
 Nestor, ejus et antea optimum conspiciebatur consilium :
 qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
 mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
 advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
 circum vero te steterunt filii marini senis,
 miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
 duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
 te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
 Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
 Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
 flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
 octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
 oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
 Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
 et melle dulci ; multique heroes Achivi

- τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πέζοι δ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ὀρώρει.
 Λυτὰρ ἔπει δὴ σε φάδ' ἤγνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἦϊωθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκει μέναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος·
 χείρως δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τίς ἀπάντων
 πῶν ἄλλων ἐτάρυν, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύομεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτὴ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλησπόντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάσι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσατο θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 ἔθηκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνονται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδέ θανὼν δνομι' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἑσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἔπει πολέμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθευ ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὥς ἐσιδέσθη.
 Ἔγνων δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἐην, Ἰθάκῃ ἐν οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν προτέρῃ ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ δημήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὅμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἥ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλῆσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἡδ' οἴων πῶεα καλὰ,
 ἡδὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἡδὲ γυναικῶν;
 εἶπε μοι ἐρομένῳ· ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέννη, ὅτε κείσε κατῆλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὄτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Δίον εἰς ἅμ' ἐπεσθὰ εὐσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μὴν δ' ἄρ' οὐλῶ πάντα περήσασμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram suam ardentem,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus oritur.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcanus,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, et splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menetiade mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honoramus
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tantum
 congegimus Argivorum sacer exercitus bellicosus
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
 ille, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consensu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interitui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, sit
 ut cinganturque juvenes, et appareant certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina.
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed illi
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confecerat
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave cibus
 Egisthi sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum
 illi vero proinde attoniti recta ieverunt, ut instabant
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atride
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedonem.
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram recessus
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubuisistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profecto-
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pelagus
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedonem
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemnon,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

οὐδ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 μετέτρον θανάτοιο κακὸν τέλος, ὅσον ἐτύχθη.
 ἰνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 δ' οὐτ' ἡρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 μὲν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 τῆσαιμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 ἐπτόν καὶ περιέμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 οὔροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διός Ὀδυσσεύς,
 ἴμεντες ἐπείγουμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκα φῆρος
 τελέσω — μή μοι μεταμύμων νήματ' ὀληται —
 αἰέρητι ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 Πτοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταηλεγέας θανάτοιο·
 ἥ τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νειμίσσῃ,
 ἵκεν ἀτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπέπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 ἵκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 ὡς τριετες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπηλυθὸν ὄρραι,
 ἀνῶν φθιγόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
 αἱ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἡ σάφα ἤδη,
 αἱ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ἐπ' ἀνάγκης.
 ἱῶθ' ἡ φῆρος ἔδειξεν, ὀφῆνασα μέγαν ἱστὸν,
 λύνασα, ἥελίῳ ἐναλγίχιον ἡδὲ σελήνῃ·
 αἱ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποδὲν ἴγαγε δαίμων
 γροῦ ἐπ' ἰσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
 ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 κ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηϊ μελαίνῃ·
 ὦ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἰοντο προτὶ ἄστῃ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 στερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 ὃν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα,
 τωχῶ λευγαλέῳ ἐναλγίχιον ἡδὲ γέροντι
 κτηπιτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο·]
 ἰδέ τις ἡμέων δύνато γυνῶν τὸν ἐόντα,
 ἱαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 ὤτὰρ δὲ τῶς μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
 ἀλλόμενος καὶ ἐνίσσόμενος τετλήσθαι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 ὃν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶερας,
 ἢ θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὄχληας·
 ὤτὰρ δὲ ἦν ἀλοχὸν πολυκερδείῃσιν ἄνωγεν
 ὄξον μνηστῆρεςσι θέμεν πολὺν τε σιδήρον,
 μὲν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 οὐδέ τις ἡμέων δύνато κρατεροῖο βιοῖο
 εὐρὴν ἐνανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἴκανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ὅθ' ἡμεῖς μὲν πάντες βυοκλόμεν ἐπέεσσιν
 ὄξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι·
 [Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 ὤτὰρ δὲ δέξατο χειρὶ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem ;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum ;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit :
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam ; statim autem inter-nos dixit :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis ;
 ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit : nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis :
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat ;
 et ipsam disolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texerat magnam telam] et-laverat, soli simile vel lunæ :
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra ;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam ; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante preibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,] mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo ininitem ; ac turpia circa corpus vestimenta induit-erat ;] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse ;
 ubi repente se-ostendit, nec qui majores natu-erant :
 sed verbisque malis incessimus atque icibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo :
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-tenentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos :
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere ; valde vero impares eramus :
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret ;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

- ρήϊδιός δ' ἐτάνασσε βίον, διὰ δ' ἤκα σιδήρου
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίε βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσάμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνω ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ βὰ τίς σφι θεῶν ἐπιτάρβροδος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶν,
 κτεῖνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὧν ἐτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδασ·
 Ὀδὲ Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἧ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτὴν ἐκθιοῖν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 — ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἧς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
 ἄθάνατοι χάριεσσαν ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὧς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτεῖνασπα πόσιν· συγερῇ δέ τ' ἀοιδῇ
 ἔσαστ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναῖξιν, καὶ ἧ κ' εὐεργὰς ἔχουσιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἔστασθ' εἰν Ἀἶδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἔπειτ' ἐκ πόλεως κατέβαν, τάχα δ' ἄγρὸν ἔκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βὰ ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμύγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἦν, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζαντο ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν, ἧ βὰ γέροντα
 ἐνδυκίως κομέσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτίμενον δόμον εἰσώ·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρός περὶ ῥήσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοῖη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἧέ κεν ἀγνοῖησι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θωὰς κλόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱέν πολυκάρπου ἀλωῆς, περὶ ῥέζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασίαις λέγοντες ἀλωῆς ἐμμεναὶ ἔρχοι
 225 ὄρχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρον δόδον ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρεύοντα φυτὸν· ῥυπόκωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ραπτὸν, ἀεικλίον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
 κνημίδας ραπτὰς δέδετο, γραπτῷς ἀλεινών·
 230 χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεκ'· σὺτὰρ ὑπερθεν

facilique tetendit arcum, ac misit sagittam per limen
 stetitque deinde super limen accedens; velocisque de
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit ven
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctu
 ex-adverso colligans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deum ad
 esset.] Statim enim per sedes, sequentes impetum suum
 interficiebant quaquaversum; illorum vero geminas
 fodus,] capitibus percussis, pavementum aenem tota
 guine undabat.] Sic nos, Agamemnon, perimus; quoru
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in sedibus. Un
 nondum enim sciunt amici nostri per sedes emisso, qui
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atreide:
 felix Laertes filii, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus es ut
 Adeo bona mens erat eximie Penelopeæ,
 filię Icarii; adeo bene memineral Ulyssais,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peri
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilem
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopæ.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cant
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Oris sedibus, sub cavernis terre.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium
 venere] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborat
 Illic ei domus erat: circumque stabulum curriebat circum
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.

Inerat vero et mulier Sricula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-aedificatam domum intrate
 in-cenam autem statim porcorum mactate quicumque
 mus:] et ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuera

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: et Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbutum, testam
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendi
 nec quencquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbuti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstravit.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbutis,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-est
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitas:
 manicasque super manus, ruborum causa: al superius

αἰγέην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἔβων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γῆραϊ τειρόμενον, μέγα δέ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 σῖτας ἀρ' ὑπὸ βλωθρῇν ὄγχην κατὰ δάκρυον εἶδεν.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 κύσσα καὶ περιφῦναι ἐδὼν πατέρ' ἡδὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτο ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιοτο.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτον κερτομοῖος ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰδὺς κλέν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι δ' ἄν μὲν κατέχευε κεφαλῇν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονήθῃ σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδέ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἑλαιή,
 οὐκ ὄγχην, οὐ περασίη τοι ἀνέυ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 εὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας
 ὑγρὸν ἔχεις αὐχμῆς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Ὀ μὲν ἀεργήης γε ἀναξ ἔνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰςοράσθαι.
 Ἰδὸς καὶ μέγεθος βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἰδοίαις.
 Γοιούτω δὲ ἰδοίαις, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 ὀδόμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκῃ ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἀγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εὖ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 ἢ ἐτέον γ' Ἰθάκην τῇδ' ἰκόμεθ', ὅς μοι ἔειπεν
 ἵτος ἀνὴρ νῦν δὴ θυμολήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 ἵτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἡδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἱμὶρ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶσι τε καὶ ἔστιν
 ἡδὴ τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκούσον·
 ἵδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 μέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ οὐτω τις βροτὸς ἄλλος
 εἰνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 ὕχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 ἰαέρτην Ἀρχεσιδάην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Ὦν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 νδυκέως φίλων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 αἱ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅα ἐώκει·
 ρυσσὺ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἐπὶ τάλαντα,
 ὥκα δὲ οἱ κρητῆρα παναργυρον, ἀνθειμένοντα,
 ὥδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 ὅσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 ὡρὶς δ' αὐτὴ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔσσαρας εἰδαλλμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς εἰλίσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πατὴρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 εἶν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἰκάνεις, ἣν ἐρεῖνεις·
 ἱβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 ὥρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρὶ ὀπάζων·
 ἢ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχες Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (*i.e. valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem, gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertie sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et statnam; regi enim viro similis-es.

Tali aptem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum.

Sed age, mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivaque et exisset, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram *domum* qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amico-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argentum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapetas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenjasses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίη ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
πῶστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξένισσας ἐκαίον,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον; ὃν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἤέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἥ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἑ μήτηρ
κλαῦσε περιστάσασα πατὴρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώκυα' ἐν λεχέσσιν ἐὼν πόσιν, ὥς ἐπέουκεν,
ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτιμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
πῶ δὲ νῆys ἔστηκε βοή, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἥ ἔμπορος ἐλλήλουθας
νῆys ἐπ' ἄλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύθαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομα' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆys δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεῦ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ καίθεν ἔβη καὶ ἔμῃς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος ἥ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἑγὼν ἀπέπεμπον ἐκαίον,
χαίρει δὲ καίνομαι ἰὼν· θυμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλπει
μῆξεσθαι ξενίῃ ἥδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄλχος νεφέλη ἐκάλυψε μελαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλέεσσαν
χεύαστο κακὰ κεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
δριμὺν μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰςορόωντι.
320 Κῦστος δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσηύδα·
Κεῖνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λῆς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλα δὴ χρή σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σημὰ τί μοι νῦν εἰπέ ἀριφραδέ, ὅρα πεποῖθω.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
οὔλην μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Παρησῶ μ' ἔλασεν σῦς λευκῶ ὀδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολκύον μητρὸς φίλον, ὅφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωην
εἰπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκα, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκαστα,
παιδὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισκοπόμενος διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque optet.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illu-
tum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fui
infortunatum? quem alicubi, procul ab amicis et patrie:
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in tem-
feris et avibus captura factus-est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parens-
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit hoc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses.
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypemonidae regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, securum ab-
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves cuncti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illu-
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis quæ-
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit at-
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinerem
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero veniens-
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatur-est autem ipsum amplectens, insilientem, et ex-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quæ tu
quis,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.

Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omni-
procos interfeci in nostris ædibus,
contumelliam ulciscens animo-gravem, et mala opera

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut per-
suas

Illum vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses.
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda matris
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuatim
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dediisti; ego autem poscebam
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac postea

κνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ λειπες ἑκαστα.
Οἷχνας μοι δῶκας τρικαίδεκα καὶ δέκα μηλέας,
πυκίας τεσσαράκοντ'· ἔργου δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
ῥώσιν πεντήκοντα, διατρήριος δὲ ἑκαστος
ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
πτότε δὴ Διὸς ὄραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ἦμα τ' ἀναγνόντας, τὰ οἱ ἔμπεδα πέπραδ' Ὀδυσσεύς.
ἔμψι δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
ἔλεν ἀποφύγοντα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
ὑπὲρ ἐπεὶ β' ἄμπευνο το καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
ξαυτίς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, ἥ βρα ἔτ' ἔσσι θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμ-
πὸν ἐτεδὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ἔβριον ἔτισαν. [πον,
ἴν δ' αἰνῶς δεῖδωκα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντας
ῥαδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγέλλας δὲ
ἀντὶ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολέσιν. [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
σεύς, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ὡλλ' ἵομεν ποτὶ οἶκον, ὅς ὀργάτου ἐγγυδὶ καίεται·
ῥα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ σὺδῶτην
ροῦπεμψ', ὥς ἂν δαίπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε βήτην πρὸς δώματα καλά.
ἢ δ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμοις εὐναιετάνοντας,
ἔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ σὺδῶτην,
κμομένους κρέα πολλὰ κερῶντάς τ' αἰθοπα οἶνον.

Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ
μυρίτολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρίσεν θάλασσαν
μυρὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
γχε παρισταμένη μέλει· ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
εἰζὼνα δ' ἡε πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Ἐκ δ' ἀσαιμένη βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
εἰδὼν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
αἶ μιν φωνήσας ἔπειτα πρὸς τέρποντα προσεΐπυ·

ὦ πάτερ, ἡ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιονοτάδων
δόξ τε μέγας τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
ὅς Νήριον εἶλον, εὐκτιζέμενον πολλέθρον,
εἴτην ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
ῥίος ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
ῥυχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφεισάμεναι καὶ ἀμύνειν
ῥορας μνηστῆρας· τῶ κα σφάν γούνατ' ἔλυσσε
ὀλλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔκδον ἰάνθης.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

ἢ δ' ἔπειτα οὖν παύσαντο πόνου τεύχοντο τε δαῖτα,
λέγεις ἔχοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Ἐνθ' οἱ μὲν δαίπνῳ ἐπεχείρουν· ἀγγέλλον δὲ
λὸ δ' ἔγερων Δαίλους, σὺν δ' υἱαῖς τοῖο γέροντος,
ἔργων μογόντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσαν
ἤτορα, γρηῃς Σικελῇ, ἡ σφεας τρέφει καὶ βρα γέροντα
ἰδυκῶς κομείσκειν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐμαρψεν.

ἢ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσαντο τε θυμῷ,
τταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi didisti tredecim, et decem malos,
ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti
daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unna-
quique] erat; illic vero vix omnigenae insunt,
quando Jovis horae incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genna et carum
cor,] signa agnoscentis, quae ei accurata dixerat Ulysses.

Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se
cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus col-
lectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo,
si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes
huc adveniant Ithacenses, nuntios vero
circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
confide, ne tibi haec in mente tua cura-sint.

Sed eamus ad domum, quae hortum prope sita-est:
illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum
praemisi, ut cenam apparent citissime.

Sic igitur locuti, ierunt ad sedes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-sedes habitantibus-
commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum
incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo
famula Scula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lenam pulcram ei circumjecit: at Minerva
prope astans membra auctavit pastori virorum,
majoremque, quam anlea, et habitorem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum
carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino alius te deorum sempiternorum
forma-que statura-que praestantiorum reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est:
utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
qualia Nericum cepi, bene-aedificatam urbem,
litus continentis, Cephallenibus imperans,
talis tibi hesternus in nostris aedibus,
arma habens humeris, astitisses, et propulsassem
viros procos; eo ipsorum genna solvissem
multorum in aedibus; tu vero mente intus letatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque
convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem
venit senex Dolius, unaque filii hujus senis,
ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos
mater, anus Scula, quae ipso nutrebat, atque senem
studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo,
steterunt in aedibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίους ἐπέσσει καθαπτόμενος προσέειπεν.

Ω γέρον, ἥ ἐπὶ δειπνον· ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
396 δῆρὸν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεῦς
μίμνομεν ἐν μεγάροις, θυμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

ᾠς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἴδους κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·

400 ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὐλέ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὁδία δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
ἥ ἦδ' ἰσάφει οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

406 νοστήσαντά σε δαῦρ', ἥ ἄγγελον δρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἦδ' οἶδα τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;

ᾠς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξετ' εὐξέστου ἐπὶ δῖφρου.

ᾠς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
410 δεικανώνντ' ἐπέσσει καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

ᾠς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροις πένοντο·

ᾠσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστῆρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

416 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπαροῖθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἰκῶν φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·

τοὺς δ' ἔξ ἀλλὰ των πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπον ἀγειν ἄλιεῦσι, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κλῖον ἀθρόοι, ἀγνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν διμηγέρες τ' ἐγένοντο,
τοῖσιν δ' Εὐπειθὴς ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἄντινους, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

426 τοῦ θγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἥ μέγα ἔργον ἀνὴρ δδ' ἐμήσατ' Ἀχαιούς·
τοὺς μὲν σὺν νηυσὶν ἀγων πόλεός τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων δχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἥ ἐς Πύλον ὤκα ἐκέσθαι
ἥ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θθὶ κρατέουσιν Ἑπειοί,

ἴομεν· ἥ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσσομέθ' αἰεὶ·
λώδῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὲ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
436 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἥδ' ὀ γένοιτο
ζωέμεν· ἀλλὰ τὰς ἴστα θανόν φθιμένοισι μετεῖην.

Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἑκάστωι.

ᾠς φάτο δακρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·
ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μῆδων καὶ θεῖος αἰοῖδς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·
446 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ἔς β' Ὀδυσσῆϊ
ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐφίκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stu-
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manu
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allor-
tuit.

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt;
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prosperi
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus
O senex, jam novit: quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille vero rursus deinde sedit bene-pactis
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulysem
blande-compellabant verbis, et manibus inherēbant
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occurrētes
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alios,
cum-streptuque gemituque, ædes ante Ulyssis
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant super
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unamque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus inque
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant.
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat.
Antinuum, quem primum interfecerat divinus Ulysses
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit

O amici, certe magnam opus vir hic molitus est
alios quidem cum navibus duceus multosque et strom
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos:
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe-
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei-
camus; aut et postea ignominiosi erimus semper:
contumelia enim hæc sunt etiam futuris audita.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectorios
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuturo.

Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divini-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipse somnus recesserat
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quoniam
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens:

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
immortalibus invittis diis hæc molitus est opera :

ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἄθανάτος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
ραίνετο θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων
ῥῖνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.

ᾧς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρῶν δέος ἤρει.

Γοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ἄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
ἵσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέχλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
ἡμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
ὃ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ἡμετέρους παῖδας καταπαύμεν ἀφροσύνας·
οἱ μέγα ἔργον ἐρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
τιμήματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
ἐνδρὸς ἀριστῆος τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
οὐκ ἔομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη·

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλήτῳ
ἡμίσωον πλείους τοὶ δ' ἀδρόοι αὐτόθι μένον.

Ὁ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ' Εὐπίθει
τείθεοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἱεσσεύοντο.
Ἀὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χοροῖς νόρῳπα χαλκῶν,
ἐθρόοι ἡγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.

Γοῖσιν δ' Εὐπίθεος ἡγήσατο νηπιήσιν
ῥῇ δ' ὄγε τίεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμάλλεν
ἐφ' ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

Ἀὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσεῦδα·

ᾧ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὅπατε κραιόντων,
ἔπειά μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθὶ καύθει;
ἢ προτέρω πολέμονα τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
εὐξείη ἢ φιλότῃα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διεῖραι ἡδὲ μεταλλᾷς;
ὃ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθὼν;
ῥέον, ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσαιο διὸς Ὀδυσσεύς,
ῥακία πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευμένῳ αἰεὶ
μυεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνον
κλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ εἰς ἔστω.

ᾧς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
ἱγὲ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐεσσα.

Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν στίχοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἐντο,
τοῖς δ' ἄρα μῦθον ἤρχε πολέτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥς κινόντες.

ᾧς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὡς ἐκάλειεν
ῥτῇ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·
εἰψα δ' Ὀδυσσεῖα ἔπειτα περὶόντα προσεῦδα·

Οἷδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θάσσον.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ὠρυνντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
ἔσπαρες ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἔξ δ' υἱεῖς οἱ Δολίοιο·
ἱν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ὄντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
Ἀὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χοροῖς νόρῳπα χαλκῶν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
ban] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subijt.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcumque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessiones attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant reditarum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno cum clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.
Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum ses,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupitiles dux-erat *proæ* stultitia :
putabat vero ille ultimum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturna.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnans,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,
fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
ils inde sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis vident, ne jam prope sint venientes.
Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubebat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiãmsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum ses,

αἰετᾶν βα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολὺτλας Διὸς Ὀδυσσεύς
 505 αἴψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν θν φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', ἥθη μὲν τόδε γ' εἶσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοί,
 μήτι καταισχύειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
 ἀλκῇ τ' ἠνорέη τε καχάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
 ὄψαι, αἶ κ' ἐθέλῃθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 οὔτι καταισχύοντα τῶν γένος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπεν·
 τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἤ μάλα χαίρω·
 515 υἱὸς θ' υἱονὸς τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.
 Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκεισιάδη, πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,
 εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
 αἴψα μὲλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.
 520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-
 Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἐπειτα Διὸς κούρη μέγαλοιο, [θήνη.
 αἴψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Εὐπαίθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
 ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυστο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·
 525 δούπησεν δὲ πσῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐν δ' ἔπεισον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
 τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισιν.
 Καὶ νύ καὶ δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔλθκαν ἀνόστους,
 εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 530 ἦύσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχετε λαὸν ἅπαντα·
 Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλείοιο,
 ὥς κεν ἀναιμῶτι γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
 535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 πρὸς δὲ πολὺν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βίῳτοιο.
 Σμερδαλέον δ' ἐδόθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ὀμνησεν δὲ ἀλεῖς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής.
 Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει φοβόνετα κεραυνόν,
 540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
 Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖτον πόλεμοιο,
 μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπαίθετο, χαῖρες δὲ θυμῷ.
 Ὅρκια δ' αὖ κατόπινθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

aperuerunt fores, exieruntque; præbat autem Ulys-
 Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulys-
 statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium.
 Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse
 viris pugnantis, ubi discernantur optimi,
 ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
 roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra dicebat
 est: videbis, si volueris, pater care, hoc in animo
 nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.
 Sic dixit: Laertes vero gavisus est, et sermonem et
 quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudens
 filiusque neposque de virtute certamen habent!
 Eum autem astans allocuta est cæcis oculis Minerva
 o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
 precatus virginem cæsiâ-oculis, et Jovem patrem,
 statim valde vibratam emitte longæ-umbræ hastam.
 Sic dixit, et inspiravit et robur magnum Pallas Minerva
 Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
 statim valde vibratam emisit longæ-umbræ hastam.
 et percussit Euphitheum, galeam per æreâ-minutissimâ
 ea autem hastam non inhibuit; penitus vero transiit
 fragoremque edidit ille lapsus, resonaveruntque arma
 ipso. Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et
 didus filius, et feriebant ensibusque et hastis accipiens.
 Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus, cum
 nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:
 Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
 ut sine-cruore utique dirimamini citissime.
 Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor ex-
 eorumque subinde territorum e manibus volabant arma
 omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
 ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.
 Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
 insulitque se-colligens, sicut aquila altivolans.
 Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
 decidit autem id ante Cæsiâ-oculis forti-patrem.
 Tunc Ulysses allocuta est cæcis oculis Minerva:
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
 contine-te, compesceque contentionem omnibus æquâ
 belli; ne-quæ tibi Saturnius irascatur late-sonans Jovis
 Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit.
 Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

Ἀρχόμενος πρῶτον Μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
θεῖν εἰς ἔμδον ἦτορ ἐπεύχομαι εἶνεκ' αἰοδῆς,
νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
ἦριν ἀπειρεσίην, πολεμόχλονον ἔργον Ἄρῃος
χόμενος μερόπεςσιν ἐς οὐατα πᾶσι βαλέσθαι,
ὥς μῦες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
ηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα Γιγάντων
εὐλόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην· τοῖν δ' ἔχεν ἀρχήν.

Μῦς ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
λησιον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
δατι τερπόμενος μελιθεῖ· τὸν δὲ κατείδεν
ιμνοχαρὴς πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον·
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡῶνα; τίς δέ σ' ὀφύσας;

ἄντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
ἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
ῥα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἰσθλά.
ἱμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσιγνάθος, θεὸς κατὰ λίμνην
ιμῶμαι, βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα·
αἱ με πατὴρ Πηλεὺς ποτὲ γείνατο, Ἵδρομεδούσης
ιχθυεὶς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας Ἥριδανιο.
καὶ σέ δ' ὄρω καλὸν τε καὶ ἀξιμιον ἔσχον ἄλλων,
κηπτούχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
μμεναι· ἄλλ' ἄγε, θάσσον ἔην γενεὴν ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
ἵπτε γένος τοῦμόν ζητεῖς, φίλε; δῆλον ἅπασιν
νθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνόις.
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κυκλήσσομαι· εἰμὶ δὲ κοῦρος
Ψωχάρταος πατρὸς μεγαλήτορος· ἡ δέ νυ μήτηρ
λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
εἵνατο δ' ἐν καλύθῃ με, καὶ ἐξεθρέφατο βρωτοῖς,
ύκοις καὶ καρούσι καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσιν.
ἰῶς δὲ φίλον ποιῇ με, τὸν ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
οἱ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασι· αὐτὰρ ἐμοίγε,
σσα παρ' ἀνθρώποις, τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
ρτος τρικκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
ὕδὲ πλακοῦς τανύπεπλος, ἔχων πολὺ σησαιμότυρον,
ὕ τομος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
ὕ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
ὕ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
ὕδ' ὅσα πρὸς θοῖνῃν μερόπων τέχουσι μάγειροι,
οσμῶντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.

ὕδὲ ποτὲ πολέμοιο κακὴν ἀπέφευγον αὐτὴν,
λλ' ἰθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθην.

ὕ δέδιδ' ἀνθρωπιν, καί περ μέγα σῶμα φοροῦντα·
λλ' ἐπὶ λίκτρον ἰὼν καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον,
αἱ πτέρνης λαβόμην, καὶ σπου πόνος ἀνδρᾶ ἵκτανε,
ἡδυμος ὡκ' ἀπέφευγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.

RANARUM ET MURIUM

PUGNA.

Incipiens primum Musarum coetum ex Helicone
venire in meum cor oro, gratia cantus,
quem nuper in tabellis mea super genna posui :
certamen immensum, bellico-tumultu-plenum opus Martia,
optans hominibus in aures omnibus immittere,
quomodo mures in ranas, strenue-pugnantes, irruerunt,
Terrigenarum virorum imitantes opera Gigantum :
uti sermo inter mortales erat ; tale autem habuit principium.

Mus aliquando sitibundus, mustelæ periculum elapsus,
prope in lacum tenerum admovit mentum,
aqua se-delectans dulci : eum autem conspexit
lacu-gaudens multisona *rana*, verbumque locuta-est tale :

Hospes, quis es? unde venisti ad litus? quis vero tuus ge-
nitor? omnia autem vere dic, ne mentientem te advertam.
Si enim te cognovero amicum dignum, in domum ducam,
donaque tibi dabo hospitalia multa et bona.

Sum autem ego rex Physignathus (buccas inflans, qui per
lacum] color, ranarum dux diebus omnibus :
et me pater Peleus (lutosus) olim genuit, Hydromedusæ
(aquarum reginæ) mixtus in amore apud ripas Eridani.
Sed et te video pulcrumque et fortem præ aliis,
sceptriferum regem, et in bellis pugnatores
esse : verum age, ocyus tuum genus narra.

Huic autem rursus Psicharpax (micarum fur) respondebat
dixitque :] cur genus meum inquiris, amice? manifestum est
omnibus] hominibusque, diisque, et aereis volucris.
Psicharpax quidem ego vocor : sum autem filius
Troxartæ (panum rosoris) patris magnanimi : verum mater
est Lichomye (lingens molas), filia Pternotroctæ (pernarum
rosoris) regis.] Genuit autem in tugurio me, et enutrivit ci-
bariis,] ficibus et nucibus et edulisiis omnigenis.
Quomodo vero amicum facias me, ad naturam nulla-re al-
mitem?] Tibi quidem enim vita est in aquis; sed mihi,
quæcunque apud homines, rodere mos est; nec me latet
panis ter-pistus in rotundo canistro,
nec placenta extensa, habens multum sesamum *inspersum*,
non segmen e perna, non jecora induta-alba- tunica (*perito-
næo*),] non caseus recens-coagulatus e suavi lacte,
non bonum dulciolum, quod et beati (*divites*) desiderant,
nec quæcunque ad cenam hominum parant coqui,
ornantes ollas condimentis omnigenis.

Neque unquam ex-bello malum aufugi clamorem, [scebam.
sed recta pugnam ingrediens, primis-pugnatoribus me-inmi-

Non metuo hominem, quamquam magnum corpus gerentem ;
sed ad lectum vadens, mordeo ei digitum summum ;
et calce prehendi, et quando dolor virum occupavit,
suavis subito aufugit somnus, mordente me.

Ἀλλὰ δύο πάντων περιδείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
κίρκον καὶ γαλέην, οἳ μοι μέγα πένθος ἄγουσιν,
50 καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος·
πλείστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἥτις ἀρίστη,
ἥ καὶ τραυλοδύοντα κατὰ τρώγλῃν ἐρεεῖναι.

Οὐ τρώγῃ βαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας·
οὐδὲ πράσοις χλοεροῖς ἐπιδόσκομαι, οὐδὲ σελίνους·
55 ταῦτα γὰρ ὑμέτερ' ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην.

Πρὸς τὰδε μειδίας Φυσίγναθος ἀντίον ἠύδα·
ξεῖνε, λίην αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἐστὶ καὶ ἡμῖν
πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματα ἰδέσθαι.
Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίῳν,
60 σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
[στοιχείοις διττοῖς μεμερισμένα δώματα ναεῖν.]
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δεόμεναι, εὐχερέες ἐστίν·
βαῖνέ μοι ἐν νώτοισι, κράτει δέ με, μή ποτ' ὀλῃαι,
ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.

65 Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ νῦν' εἰδίδου· ὃ δ' ἔβαινε τάχιστα,
χεῖρας ἔχων τρυφεροῖς κατ' αὐχένος, ἄλματι κούφῳ.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους,
νῆζει τερπόμενος Φυσίγναθου· ἀλλ' ὅτε δὴ βα
κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων,
70 ἄχρηστον μετάνειαν ἐμέμφετο, τίλλε δὲ χαίτας,
καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
πάλλῃσ' ἀηθείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλεθ' ἰκέσθαι·
δεινὰ δ' ἐπεστενάχιζε, φόβου κρυσέντος ἀνάγκῃ.

Οὐρὴν πρῶθ' ἤπλωσεν ἐφ' ὕδασι, ἥντε κώπην
75 σύρων, εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαίαν ἰκέσθαι,
κύμασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο· πολλὰ δ' ἐβώστρει,
καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευσεν·

Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐδάστασε φόρτον ἔρωτος
ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπῃν διὰ κύματος ἤγ' ἐπὶ Κρήτην·
80 ὥς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
βάτραχος, ὠκύσας ὥχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.

Ὑδρὸς δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο — δεινὸν δράμα
ἀμφότεροις — ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον.
Τοῦτον ἰδὼν κατέδου Φυσίγναθος, οὔτι νοήσας,
85 ὅσον ἑταῖρον ἐμαλλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν·
οὐδὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μελαιναν.
Κεῖνος δ', ὥς ἀφίθη, πέσεν ὑπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ,
χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζεν.
Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
90 λακτιζὼν ἀνέδυσε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι·
δευόμεναι δὲ τρίχες πλείστον βάρος ἔλκον ἐπ' αὐτῷ·
ὑστατα δ' ὀλλύμενος τοίους ἐρθέγγετο μύθους·

Οὐ λήσεις δολίως, Φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος, ὥς ἀπὸ πέτρης.
95 Οὐκ ἂν μοι κατὰ γαίαν ἀμείνων ἦσθα, κάκιστε,
παγκρατίῳ τε πάλῃ τε καὶ ἐς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. Ἐχει θεὸς ἐκδικὸν ὄμμα·
ποιήνῃ αὖ τίσεις σὺ μυῶν στρατῷ, οὐδ' ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι· τὸν δὲ κατεῖδεν

Verum duo præ-omnibus timeo totam per terras,
accipitrem et mustelam, qui mihi magnum dolorem dedit
et decipulam luctuosam, ubi dolosum esse solent
plurimum sane mustelam pertimesco, quæ potentissima
quæ et foramen-ingredientem, in foramine perquiri.

Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas;
neque brassica viridi pascor, neque apīs:
hæc enim vestra sunt edulia, qui in lacu viretis.

Ad hæc subridens Physignathus contra locustas
hospes, valde gloriaris de ventre: adsumt et notat
multa valde in lacu et in terra mirabilia visu.
Anceps enim dedit pascuum ranis Saturninis,
saltare per terram, et in aquis corpus cooperire.
[elementis duplicibus divisas ædes habitare.]
Si autem vis et hæc scire, facile est:
ascende mihi in terga, (tene vero me, ne quando per
quo lætus meam in-domum pervenias.

Sic igitur dixit, et terga præbebat: ille autem in-
citissime,] manus tenens tenerum ad collum, saltavit.
Et primum quidem gaudebat, quando spectabat transi-
tus,] natatu se-delectans Physignathi; sed quando lacu
undis purpureis alluebatur, multum lacrimans,
inutili penitentia querebatur; vellebatque comas,
et pedes astringebat ad ventrem; intus vero ei cor
palpitabat rei insolentia, et in terram volebat transire.
graviter autem ingemiscebat, timoris frigidi vi.

Caudam primum extendit in aquis, tanquam remum
trahens, supplicansque diis in terram ut-veniret,
aquis purpureis alluebatur: multum autem clamabat
et talem dixit sermonem, et ab ore profabatur:

Non sic in-tergis portavit onus amoris
taurus, quando Europam per undam vexit in Cretam
ut me natans in-tergis vexit ad domum
rana, elevans palidum corpus in-aqua alba.

Hydrus autem subito apparebat, horrendum spectaculum
ambobus; erectum vero super aquam habebat collum.
Hunc conspicatus demersit Physignathus, nequaquam
gitans,] qualem socium erat pereuntem derelictum.
subiit autem profundum lacus, et evitavit fatum natans.
Ille vero, ut derelictus-erat, cecidit supinus statim in aquam.
manus autem stringebat, et periens stridebat.
Sæpe quidem submergebatur in aqua, sæpe autem novo
calcitrans emergebat; fatum vero non licebat effugere.
madentes autem pili, plurimum pondus, trahebant eum.
tandem vero periens, tales locutus-est sermones:

Non latebis dolose, Physignathe, hæc qui fecisti.
naufragum me dejiciens a corpore, ut a petra.
Non me in terra potior fuisses, pessime,
pancratioque, luctaque, et ad cursum: sed ubi sedebam
in aquam me projecisti. Habet deus vindicem oculorum:
poenam inde lues tu murium exercitui, neque effugas.

Hoc locutus, exspiravit in aquis: eam autem compe-

χοπίναι, ὁχθησιν ἐφεζόμενος μαλακῆσιν·
 ὃν δ' ἐξολόλυε, δραμῶν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
 Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν, ἔδω χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
 ἰ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκάλειψαν, ὅπ' ὄρθρον
 ἴσσειν ἀγορήνδ' ἐς δώματα Τρωεάρταο,
 ῥὸς δυστήνου Ψυχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
 ἰος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας, οὐδὲ παρ' ὄχθα
 ἰδὼν τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἡοῖ, πρῶτος ἀνέστη
 υἱάρτης, ἐπὶ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον·
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 βατράχων, ἡ μοῖρα κακῇ πάντεσσι τέτυκται.
 ἰ δὲ νῦν ἔλαεινός, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 ἰ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάξασα
 ἰσση γαλήνῃ, τρώγλῃς ἐκτοσθεν ἐλοῦσα.
 δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἤξαν
 νοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
 ταγίδα καλέουσι, μυῶν δλῆταιραν ἐοῦσαν.
 τρίτος ἦν, ἀγαπητὸς ἱμοὶ καὶ μητέρει κεδνῇ,
 τὸν ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος, ἐς βυθὸν ἄξας.
 λ' ἄγεθ', ὀπλισόμεσθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς,
 ματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλείοισιν.
 Γαῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλιζέσθαι ἅπαντας.
 αὐτοὺς μὲν ῥ' ἐκόρουσεν Ἄρης, πολέμοιο μεμη-
 ημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμην ἔθηκαν, [λῶς.]
 ἄντες κυάμους χλοεροῦς, εὐ τ' ἀσκήσαντες,
 αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
 ἰρηκας δ' εἶχον καλαμοστέφειν ἀπὸ βυσσῶν,
 γαλήνῃ δαίραντες, ἐπισταμένως ἐποίησαν.
 πῆς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμπαλον· ἡ δὲ νύ λόγῃ
 ἰχῆς βελόνῃ, παγγάλακον ἔργον Ἄρης
 ἐκόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ χροτάφοις καρούοιο.
 Οὐτῶ μὲν μῦες ἔσταν ἐν ὀπλοῖς. Ὡς δ' ἐνόησαν
 τραχοὶ, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, ἐς δ' ἕνα χῶρον
 κόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
 ἐπομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἡ στασίας ἡ τίς ὁ θρύλλος,
 ρυῖ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσίν,
 ῥογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος, Ἐμβασίχυτρος,
 γέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἶπέ τε μῦθον·
 ὦ βατράχοι, μῦες ὅμιν ἀπειλήσαντες ἐπεμψαν,
 εἰν ὀπλιζέσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
 δὸν γὰρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὅνπερ ἐπεφνεν
 ἕτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. Ἀλλὰ μάχεσθε,
 ἰνες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάατε.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε· λόγος δ' εἰς οὐατα πάντων
 ἐλθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
 ἐμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγναθος εἶπεν ἀναστάς·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἐκτεῖνον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
 λύμενον πάντας δ' ἐπὶ νήϊ παλίων παρὰ λίμνην,
 ξεῖς τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
 ν' ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναΐτιον· ἀλλ' ἄγε, βουλὴν
 ἰσῶμεν, ὅπως δολοὺς μῦας ἐξολέσωμεν.
 οἰγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.
 ὠματα κοσμήσαντες ἐν ὀπλοῖς στῶμεν ἅπαντες

Lichopimæ (lingens lances), riplis insidens mollibus;
 graviter autem exululavit, currensque annuntiavit muribus.

Ut vero didicere fatum, sublit ira gravis cunctos.
 Et tunc præcones suos jusserunt, sub diluvium
 convocare mures ad-concionem in aedes Troxartæ,
 patris infelicis Psicharpagis, qui in lacu
 supinus extensus-erat mortuo corpore, nec juxta ripas
 erat adhuc miser, medio vero innatabat ponto.

Ut autem venere festinantes simul-cum aurora, primus sur-
 rexit] Troxartes, super filio iratus, dixitque sermonem:

O amici, etiamsi solus ego mala multa passus-sum
 ex ranis, hæc sors mala omnibus facta-est.

Sum autem nunc infelix, quippe tres filios perdidici.

Et primum quidem occidit corripiens
 invisissima mustela, extra foramen deprehensum.

Alterum autem rursus viri crudeles ad mortem duxerunt
 recentioribus artibus, ligneo dolo excogitato,
 quam decipulam vocant, murium perditricem.

Qui tertius erat, dilectus mihi et matri castæ,
 hunc suffocavit Physignathus, in profundum ubi-duxerat.
 Sed agite, armemur, et exeamus in ipsas,
 corpora ubi-ornaverimus in armis artificiosis.

Hoc locutus, persuasit, ut-armetur, universis.

[Et hos quidem armavit Mars, belli curam-gerens.]

Ocreas quidem primum circa tibias posuerunt,
 confractis fabis viridibus, beneque præparatis,
 quas ipsi per noctem ingressi arrosant.

Loricas autem habebant calamo-tectis a coriis,
 quos, mustela excoriata, scite fecerunt.

Clypeus autem erat lucernæ medius-umbilicus; ac lancea
 erat prælonga acus, totum-sereum opus Martis:
 et cassis in temporibus testa nuncis.

Sic quidem mures stabant in armis. Ut autem viderunt
 ranæ, emergerunt ex aqua; et in unum locum
 profectæ, consilium coegerunt de-bello malo.

Considerantibus autem ipsis, unde hæc seditio, vel quis hic
 tumultus,] præco prope venit, gerens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi(casei rosoris) filius magnanimi, Embasichytrus
 (ingressor ollorum,)] nuntians belli malam famam, dixitque
 sermonem:] O ranæ, mures vobis minati me misere,
 edictum vobis armari ad bellumque pugnamque.

Viderunt enim in aqua Psicharpaga, quem occidit
 vester rex Physignathus. Verum pugnate,
 quaecumque inter ranas fortissimæ estis.

Sic locutus renuntiavit: sermo autem in aures omnium
 ingressus turbavit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus vero ipsis, Physignathus dixit, assurgens:

O amici, non occidi ego murem, nec vidi
 pereuntem: omnino autem suffocatus-est ludens apud lacum,
 natatus ranarum imitans: hi autem pessimi
 nunc me accusant, insontem: sed age, consilium
 exquiramus, quomodo dolosos mures disperdamus.
 Etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Corporibus instructis in armis stemus cuncti

- ἄκροις παρ χειλεσσιν, ἔπου κατάκρημνος δ' ἡῶρος·
 156 ἦνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐρ' ἡμέας ἐξέλθωσιν,
 δρασάμενοι κορούθων, ὅστις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,
 ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἐκείναις εὐθὺ βάλλωμεν.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,
 στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
 180 Ὡς ἄρα φωνήσας ἑπλοῖς ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλακῶν κνήμας ἐὰς ἀμφοκαλύψαν,
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ σέυτλων,
 φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
 ἔγχος δ' ὀξύσχοις ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 186 καὶ κέρα κοχλίων λεπτῶν ἐκάλυπτε κάρηνα.
 Φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῇσιν,
 σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἐμπληντο ἑκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατεροὺς τε μαχητὰς,
 170 πολλοὺς καὶ μεγάλους ἡδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἡδ' Ἰγνάντων,
 ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ
 ἢ μὺσὶ τειρομένοις· καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν·
 ὦ θυγάτερ, μυσὶν ἢ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
 176 καὶ γὰρ σὺ κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
 κνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδόσμασιν ἐκ θυσιῶν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πῶ ποτ' ἐγὼ μὺσὶ τειρομένοισιν·
 ἐρχομένην ἔπαυγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 180 στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' εἰαίου.
 Τοῦτο δὲ μοι λήν ἔδακε φρένας, οἷά μ' ἔρεξαν.
 Πέλοισι μου κατέτρωξαν, δν ἐξύφνην καμουῖσα
 ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 τρώγλας τ' ἐμποίησαν· δ δ' ἡπητής μοι ἐπέστη,
 186 καὶ πολὺ με πρᾶσσει· τούτου χάριν ἐξώργισμαι.
 [καὶ πρᾶσσει με τόκον· τὸ δὲ βίγιον ἀθανάτοισιν.]
 Χρησάμενη γὰρ ὕφνην, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 Ἄλλ' οὐδ' ὧς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐβελήσω.
 Εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοί· ἄλλα με πρῶην
 190 ἐκ πολέμου ἀνιούσαν, ἐπεὶ λήν ἐκοπώθην,
 ὕπου δεινομένην, οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
 οὐδ' ὀλίγον καμῦσαι· ἐγὼ δ' αἴψως κατεκείμεν,
 τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐδόθην ἀλέκτωρ.
 Ἄλλ' ἄγε, παυσώμεσθα, θεοί, τούτοις ἀρήγειν,
 196 μὴ καὶ τις ἡμεῶν τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι,
 μήτις καὶ λόγχῃσι τυπῇ δέμας ἡδ' ἀμαίρει·
 εἰσὶ γὰρ ἀγγεμάχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
 πάντες δ' οὐρανόθεν τερπόμεθα δῆριν ὀρώντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτ' ἐπεπεῖλοντο θεοὶ ἄλλοι
 200 πάντες, ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολέες εἰς ἓνα χώρον.
 [Καὶ δ' ἦλθον κήρυκε, τέρας πολέμοιο φέροντε.]
 Καὶ τότε κύνωπες, μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν ἐσαλπίζον πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.
 206 Πρῶτος δ' Ὑψιβόας Λειχίνωρα οὐτ' ασε δουρί,
 ἑσταότεν ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα ἐς μέσον ἤπαρ·
 καὶ δ' ἔπεσε πρηνῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισσεν ἐθείρας.

summas ad ripas, ubi præceps est locus :
 quando autem impetu facto in nos exiverint,
 prehensis galeis, quicunque prope obvius venerit,
 in lacum ipsos cum illis statim dejiciamus.
 Sic enim ubi-suffocarimus eos in aquis, nalandi-rescia
 statuemus alacriter de-muribus-occisis hic tropæum.
 Sic igitur locutus, armis indui-fecit universos.
 Folliis quidem malvarum tibias suas circumclexerunt;
 loricas autem habebant viridibus latis a betis;
 folia autem brassicarum in clypeos bene aptaverunt;
 tanquam lancea vero, acutus-juncus unicuique longus
 batur :] et galeæ e-cochleis tenuibus circumcegebantur :
 Armis-munitis autem steterunt in ripis altis,
 quassantes lanceas; ira vero implebantur unaqueque
 Jupiter autem deos ubi-vocarat in cælum stetit,
 et belli molem ostenderat, fortesque pugatores,
 multos et magnos, et hastas longas ferentes,
 qualis Centaurorum exercitus procedit et Gigantas;
 suaviter ridens interrogabat, quinam ranis auxiliarentur
 vel qui muribus afflictiis : et Minervam allocutus est.
 O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
 etenim tuum per templum semper saltitant omnes,
 nidore delectati, et cibariis ex sacrificiis.
 Sic igitur dixit Saturnius : eum autem allocutus est
 o pater, haud unquam ego muribus afflictiis
 venerim auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt
 coronas lædentes, et lucernas, olei gratia.
 Hoc autem meam nimis momordit mentem, quale est
 trarunt :] peplum meum corrosero, quem texui labore
 e trama subtili, et stamen subtile nevi,
 foraminaque in-cofecerunt; at sartor mihi instat,
 et valde me urget : hanc ob-causam irata-sum.
 [exigitque a-me usuram; hoc autem horridum immortali
 Mutuata enim texui, et non habeo unde-restituam.
 Sed ne sic quidem ranis auxiliari velim.
 Sunt enim neque ipsæ mentibus integræ; sed me nuper
 ex hello reversam, postquam valde defatigata-eram,
 somno indigentem, non siverunt, tumultuantes,
 ne parum quidem oculos-claudere; ego vero in-somno-er-
 bam] capite dolens, donec vociferatus-est gallus.
 Sed age, desistamus, dii, ab-illis iuvandis,
 ne-quis nostrum vulneretur telo acuto,
 ne-cujus etiam corpus hasta percutiatur vel gladio;
 sunt enim cominus-pugnantes, etiam si deus obvius venerit
 omnes autem de-cælo delectemur pugnam spectantes.
 Sic igitur dixit : ei autem parnerunt dii alii
 omnes, simul vero intrarunt conferti in eum locum.
 [Devenērunt autem præcones-duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices, magnas tubas habentes,
 terribiliter caneabant belli strepitum; cœlitus autem
 Jupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.
 Primus Hypsiboas (alte-clamans) Lichenora (linctores
 riit hasta,) stantem inter primos-pugnatores, in ventrem
 medium jecur:] conciditque is promus, teneroque pulvis.

δοῦπτησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ ταύχῃ ἐπ' αὐτῷ.] Γρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισα Πηλεΐωνα, τῆξεν δ' ἐν στήρῳ στιβαρὸν δόρυ· τὸν δὲ πεσόντα ἔλε μείλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη. Σευτλαῖος δ' ἀρ' ἔπεφνε βαλὼν κίαρ Ἐμβασίχυτρον· Ὡκιμίδην δ' ἄχος εἶλε, καὶ ἤλασεν δέξῃ σχοίνῳ.] Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν· ῥιπε δὲ πρηνῆς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπη. Λιμνόχαρις δ', ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον, Γρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρώσεν ἐπιφθὰς εὐχένα παρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Λειχήνωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, αἱ βάλεν, οὐδ' ἀφάρματε, καθ' ἥπαρ. Ὡς δ' ἐνόησεν Κραμβοφάγος, ὄχθησι βαθείης ἔμπεσε φεύγων· ἰλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης, ἀλλ' ἤλασεν αὐτόν· ἀππεσε δ', οὐδ' ἀνένευσεν· ἐδάπτετο δ' αἵματι λίμνη τορφυρέω, αὐτὸς δὲ παρ' ἡϊόν' ἐξετανύσθη, ὀρδῆσιν λιπαρῆσι τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.

Γυροφάγον αὐτῆσιν ἐπ' ὄχθης ἐξενάρξεν. Ἰτερνογλύφον δ' ἐξιδὼν Καλαμίνθιος ἐς φόβον ἦλθεν, ἤλατο δ' ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσιίδα ῥίψας. Φιλτραῖον δ' ἀρ' ἔπεφνε ἀμύμων Βορβοροκοίτης, Ὑδροχάρις δὲ τ' ἔπεφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,] ῥεμμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ ἐκ ῥινῶν ἔσταζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα. Λειχοσπίναξ δ' ἐκτείνειν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην, ἄγει ἐπαίξας· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Πρασσοφάγος δ' ἐξιδὼν ποδὸς ἔκυσσε Κνισσοδιώκην· λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα. [τῇν, Ψυχάρπαξ δ' ἡμὺν ἐτάρων περὶ τεθνηῶτων, αἱ βάλε Πρασσοφάγον, μήπω γαίης ἐπιδάντα· τίπττε δὲ οἱ πρόσθεν, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε βεθέκει. Πηλοβάτης δ' ἐξιδὼν πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτόν, αἱ τὸ μέτωπον ἔχρισεν, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μαιράν. Θυμώθη δ' ἄρα κείνος, ἐλὼν δὲ τε χειρὶ παχείῃ εἰμένον ἐν πεδίῳ λίθον ὀβριμον, ἄχθος ἀρούρης, τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη κνήμη δεξιτερῇ, πῆσε δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν. Κραυγασίδης δ' ἡμυνε, καὶ αὐτὴς βαίνειν ἐπ' αὐτόν, εὐψὲ δὲ μιν μέσσην κατὰ γαστέρα· πᾶς δὲ οἱ εἰσω ζήσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ' ἔκχυντο ἅπαντα ἥκατ' ἐφελκομένῳ ὑπὸ δουράτι χειρὶ παχείῃ. Σιτοφάγος δ', ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῖο, πιάζων ἐκ πολέμου ἀνεγάζετο, ταίρετο δ' αἰνῶς ἤλατο δ' ἐς τάφρον, σπικας φύγοι αἰπὺν φλεθρον. Γρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς ποδὸς ἄκρον. [ὥκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἤλατο φεύγων.] Πρασσαῖος δ', ὡς εἶδεν ἐθ' ἡμίπνουσιν προπεσόντα, ἤλατο διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν δέξῃ σχοίνῳ· οὐδ' ἐβῆξε σάκος, σχέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀνωκή.

Τοῦ δ' ἔβαλε τρυφάλειαν ἀμύμονα καὶ τετράχυτρον διος Ὀριγανίων, μιμούμενος αὐτόν Ἀρηα,

sedavit crines.] [insonnit cadens et strepuere arma super ipso.] Troglodytes (cavernas subiens) poet hunc ferit Peliona infixitque pectori validam hastam: et lapsum cepit atra mors; animaque e corpore evolavit.

Seutlaeus (betæ esor) inde occidit, icto corde, Embasichytrum:] [at Ocimiden (ocimi esorem) dolor cepit, et icit illum acuto junco;]] Artophagusque (panis esor) Polyphonum (clamosum) in ventre ferit:] qui cecidit pronus, animaque membræ evolavit.] Limnocharis (lacus amator) vero ut vidit per-euntem Polyphonum, Troglodyten petra molaris-instar ferit prævertens] cervicem ad medium; et huic nox oculos operuit.

Lichenor autem in-ipsam collimavit hasta splendida, et ferit eum, neque aberravit, ad jecur. Ut vero vidit Crambophagus (brassicæ esor), ripis altis incidit fugiens: sed ne sic quidem cessabat a-pugna, sed ferit ipsum: qui concidit, nec resurrexit: tingebaturque sanguine lacus purpureo, ipse autem juxta litus extensus-est, in-chordis pinguiusque provolutus intestinis.

Tyrophagum his-ipsis in ripis interfecit.

Pternoglyphum vero videns Calaminthius (menthæ amator) in timorem venit:] salitque in lacum fugiens, clypeo abjecto. Philtræum autem interfecit fortis Borborocetes (in cæno cubans.)) [Hydrocharis porro occidit Pternophagum regem,] saxo percussam ad sinciput; cerebrum vero e naribus stillabat; sedabatur autem sanguine terra.

Lichopinax inde occidit eximium Borboroceten, hasta adortus; ei vero caligo oculos cooperuit.

Prassophagus (porri esor) autem intuitus, pede traxit Onisodioten (nidoris sectatorem)] in lacuque suffocavit, prehensio manu tendine.] Psycharpax vero pugnavat sociis de mortuis, et ferit Prassophagum, nondum in-terram quum-ascendisset; ceciditque is ante ipsum, animaque ad-Orcum ivit.

Pelobates (in cæno gradiens) autem conspicatus, luti pugillum jecit in ipsum,] et frontem illevit, et excæcabat propemodum. Iratus-est autem inde ille: arripiensque manu forti jacentem in campo lapidem gravem, pondus terre, eo ferit Pelobaten sub genua: tota autem fracta-est tibia dextra; cecidit vero is supinus in pulveres.

Craugasides (clamator) autem defendebat et rursus ibat in ipsum:] feritque eum medium in ventrem; totus autem ei intro] acutus-juncus sublit, humique effundebantur omnia intestina attracta sub hasta manu crassa.

Sitophagus (frugum esor) autem, ut vidit in ripis fluvii, claudicans e bello recedebat; affligebatur vero graviter: salitque in fossam, ut effugeret grave exitium.

Troxartes autem ferit Physignathum ad pedem extremum. [cito vero is afflictus in lacum salit fugiens.]

Prassæusque (porri esor), ut vidit adhuc semianimem prolapsum:] ivit per primos-pugnatores, et jaculatus-est acuto junco:] nec fregit scutum, sistebatur autem ibidem hastæ cuspid.

Ejus vero ferit galeam e imiam ex-olla-quadrata divinus Origanion (origami amator), imitans ipsum Martem,

320 ὃς μόνος ἐν βατράχοισιν ἀρίστευεν καθ' ὁμίλον·
 ὄρμησαν δ' ἄρ' ἐπ' αὐτόν· ὃ δ', ὥς ἶδεν, οὐχ ὑπέμεινεν
 ἥρωας κρατεροῦς, κατέβυ δ' ὑπὸ βένθεσι λίμνης.

Ἦν δέ τις εἰνὶ μύεσσι νέος παῖς, ἔξοχος ἄλλων,
 ἀγγέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπιβούλου,
 325 ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρην φαίνων, κρατερὸς Μεριδάρπαξ.
 [ὃς μόνος εἰνὶ μύεσσι ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.] * *
 Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος, οἷος ἀπ' ἄλλων,
 στεῦτο δὲ πορθῆσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν.

Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
 370 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Καὶ τότε ἀπολλυμένους βατράχους ὤκτειρε Κρονίων·
 κινήσας δὲ κάρη, τοῖν ἠφθέγγατο φωνή·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 οὐ μικρὸν μ' ἐκπλήξε Μεριδάρπαξ, κατὰ λίμνην
 375 ἐνναίρην βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
 Παλλὰδα πέμψωμεν πολεμώκλονον, ἥ ἐ καὶ Ἄρην,
 οἱ μιν ἀποσχίσουσι μάχης, κρατερόν περ ἔοντα.

Ἦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
 οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίης, Κρονίδη, σθένος, οὔτε γ' Ἄρης

380 ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε, πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἡ τὸ σὸν ὄπλον,
 [κινέσθω μέγα, Τίτανοκτόνον, ὀβριμοεργόν,]

ᾧ Τίτῆνας ἔπεφνες, ἀριστοῦς ἔξοχα πάντων,
 ᾧ ποτὲ καὶ Καπαῆα κατέκτανες, ὀβριμον ἄνδρα,
 385 Ἐγκελιδόν τ' ἐπέδησας ἰδ' ἀγρία φύλα Γιγάντων,
 κινέσθω· οὕτω γὰρ ἀλώσεται, ὅστις ἀριστος.

Ἦς ἄρ' ἔφη· Κρονίδης δ' ἔβαλε φολόεντα κεραυνόν.
 Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον,
 αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν, δειμαλέον Διὸς ὄπλον,
 390 ἧκ' ἐπιδινήσας· ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἀνακτος.

Πάντας μὲν β' ἐφόδησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 ἵετο πορθῆσειν βατράχων γένος αἰχμητῶν,
 εἰ μὴ ἀπ' Οὐλύμπου βατράχους ὤκτειρε Κρονίων,
 395 ὃς ἔα τότε βατράχοισιν ἀρωγὸς εὐθὺς ἐπεμψεν.

Ἦλθον δ' ἐξαπίνης νωτᾶχμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, στρεβλοὶ, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι,
 ὀστοφυεῖς, πλατύνωντοι, ἀποστίλθοντες ἐν ὤμοις,
 βλαισοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
 400 ἀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες — οἱ δὲ καλεῦνται
 καρκίνοι — οἳ ἔα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἐκοπτον,
 ἡδὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχοι.

Τοὺς καὶ ὑπέδδαισαν δειλοὶ μύες, οὐδ' ἔτ' ἔμειναν,
 ἐς δὲ φυγὴν ἐτρέποντο· ἐδύσετο δ' ἥλιος ἤδη,

405 καὶ πόλεμος τελετὴ μονήμερος ἐξετελέσθη.

qui solus inter ranas fortiter-pugnabat in turba;
 irruerunt autem in eum; is vero, ut vidit, non sustinuit
 heroes validos, sed subiit profunda paludis.

Erat autem quidam inter mures juvenis puer, praestans
 cominus-pugnans, carus filius eximii Artepibuli (panis-
 tis,) princeps, ipsum Martem representans, strenuus Meri-
 darpax (frustorum fur.) [qui solus inter mures praestabat per-
 do.] Stetit autem ad lacum glorians, seorsum ab aliis
 jactabatque perditurum se ranarum genus bellicosum.

Et jam perfecisset, quippe magnum ei robur erat,
 nisi cito vidisset pater hominumque deumque.

Et tunc pereuntes ranas miseratus est Saturnius;
 motoque capite, talem emisit vocem:

Dii boni! profecto magnum opus in oculis video!
 non parum me percussit Meridarpax, ad lacum
 trucidare ranas truculenter-minans: sed citissime
 Palladem mittamus tumultuosam, vel etiam Martem
 qui ipsum arcebunt a-pugna, validus licet sit.

Sic igitur dixit Saturnius: Mars autem respondit
 me: nec sane Palladis, Saturnie, vis, neque Martis,
 valebit a-ranis avertere grave exitium.

Sed age, omnes eamus auxiliatores: vel tuum telum.
 [moveatur magnum, Titanas-occidens, validissimum,
 quo Titanas occidisti, fortissimos praeter omnibus,
 quo quondam etiam Capaneum occidisti, immanem
 Enceladumque ligasti, et feras gentes Gigantum,
 moveatur: ita enim superabitur fortissimus quisque.]

Sic igitur dixit: Saturnius autem dejecit ardens
 Primum quidem intonuit, magnumque concussit Olympum
 ac deinde fulmen, terribile Jovis telum,
 misit contortum; illud autem evolavit e-manu regi-
 Omnes quidem terruit jaculatus ranasque muresque,
 sed neque sic cessabat murium exercitus, sed adhuc
 cupiebat depopulatum-ire ranarum genus bellicosum.
 nisi ab Olympo ranas miseratus-fuisset Saturnius,
 qui tunc ranis auxiliatores statim misit.

Venerunt subito tergis-incudum-instar, curvis-
 oblique-gradientes, tortuosi, forcipibus-circa-ora, pedibus-
 stacois,] ossea-natura, lati-dorso, renitentes in humeris
 vari, longimani, a pectoribus intaentes,
 octipedes, bicipites, intractabiles: hi autem vocantur
 cancri: qui utique murium caudas oribus abscedebant,
 ac pedes et manus; refringebantur vero in iis lanceae.
 Quos etiam formidarunt miseri mures, nec sustinuerunt
 in fugamque conversi-sunt. Occidebat vero jam sol,
 et belli ludus unius-diei peractus-est.

Α.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάστοι,
 τε θεοὶ κατὰ δῶμα Διδὸς τρομέουσιν ἰόντα·
 ἰ βρά τ' ἀναίσσουσιν, ἐπισηγδὸν ἐρχομένοιο,
 ἴντες ἀφ' ἐδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει.
 ἦ τῷ δ' ὅτ' ὅλη μέμνε παρὰ Διὶ τερπικραυνῶρ,
 βα βιδόν τ' ἐχέλασσε καὶ ἐκλήϊσσε φαρέτρην·
 ἰ οἱ ἀπ' ἰφθίμων ὤμων χεῖρεςσιν ἐλοῦσα
 ζον, ἀ νεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἰοῖο
 ἰσάαλου ἐκ χρυσέου· τὸν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἀγούσα.
 ἦ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατήρ, δέκατ' χρυσέῳ
 ἠκνύμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι
 κα καθίζουσιν· χαίρει δὲ τε πότνια Λητώ,
 νεκὰ τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.

Χαίρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,
 πολλῶνά τ' ἀνακτα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 ἦν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ,
 κλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον,
 ρχσάτῃ φοίνικος, ἐπ' Ἰνώποιο βέβροισ.

Πῶς τ' ἄρ σ' ὁμνήσω, πάντως εὖμνον ἰόντα;
 ἔντη γάρ τοι, Φοῖβε, νόμοι βεβλήταται ὥδης,
 ἔν ἄν' ἤπειρον πορτιτρέφον, ἢ δ' ἀνὰ νήσου.

ἔσαι δὲ σκοπίαί τοι ἄδων καὶ πρόωνες ἄκροι
 ἠλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἑλαδε προρέοντες,
 ἰταί τ' εἰς ἑλα κεκλιμέναί, λιμένες τε θαλάσσης.

ἰ ὥς σε πρῶτον Λητῷ τέκε, χάρμα βροτοῖσιν,
 ἠνεῖσα πρὸς Κύνθου ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,
 ἦλερ ἐν ἀμφιρύτῃ; ἐκέρθε δὲ κῆμα καλαινὸν
 ἦει χέρσονδε λιγυπνοῖσις ἀνέμοισιν.

ἦθεν ἀπορνούμενος, πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις

σοὺς Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηνῶν,
 ἰός τ' Αἰγίνη, ναυσικλείτῃ τ' Εὐβοίᾳ,
 ἰταί τ', Εἰρεσίαί τε καὶ ἀγχιάλῃ Παπάρηθος,
 ρηϊκίος τ' Ἀθῶος καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
 ρηϊκίῃ τε Σάμος, Ἰδης τ' ὄρεα σκίοεντα,
 κύρος καὶ Φώκαια καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπὺ,
 μέρος τ' εὐκτιμένη καὶ Ἀἴμνος ἀμυγθαλάσσης,
 ἑσβος τ' ἡγαθέη, Μάκαρος ἔδος Αἰολίωνος,
 ἰ Χίος, ἡ νήσων λιπαρωτάτῃ εἰν ἄλλ' κείται,
 κίπαλδεις τε Μίμας καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,
 ἰ Κλάρος αἰγλήσσης καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπὺ,
 ἰ Σάμος ὑδρηλῇ, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 ἰ Πηλῶς τε, Κῶος τε, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

Ι.

IN APOLLINEM.

Memor-ero neque obliviscar Apollinis sagittantis,
 quem dii per domum Jovis metuunt euntem :
 atque ei assurgunt, prope advenienti,
 omnes a sedibus, quando splendidos arcus tendit.
 Latona autem sola manebat apud Jovem fulmine-gaudentem,
 quæ quidem arcumque relaxavit, et occulit pharetram,
 et ei a fortibus humeris manibus sumtum
 arcum suspendit ad columnam patris sui,
 paxillo de aureo : ipsum vero in solium considerare-fecit ducens.
 Et autem inde nectar dedit pater, poculo aureo
 invitans carum filium : postea vero dii alii
 ibi considunt : gaudet autem veneranda Latona,
 quod arcitenentem et fortem filium peperit.

Salve, o beata Latona, quoniam peperisti præclaros liberos,
 Apollinemque regem, et Dianam sagittis-gaudentem ;
 [hanc quidem in Ortygia, illum vero aspera in Delo,]
 acclinata ad latum montem, et Cynthium collem,
 proxime palmam, sub Inopi fluentis.

Quomodo autem te celebro, prorsus celebratissimum ?
 ubique enim tibi, Phœbe, modi contigerunt cantus,
 et per continentem vitulorum-nutricem, et per insulas.

Omnes autem speculae tibi placere-solent, ac vertices summi
 altorum montium, amneaque in-mare profluentes,
 litoreaue in mare vergentia, portusque maris.

An ut te primum Latona peperit, gaudium mortalibus,
 acclinata ad Cynthium montem, aspera in insula ;
 Delo in circumflua ? utrinque autem unda nigra
 exhibet in-terram stridule-spirantibus ventis.

Hinc oriundus, omnibus mortalibus imperitas,

quotquot Creta intus habet, et populus Athenarum,
 insulaque Ægina, navibusque-inclita Eubœa,
 Ægæque, Iresiaque, et maritima Peparethus,
 Thraciusque Athos, et Pelei summi vertices,
 Thraciaque Samus, Idaque montes umbrosi,
 Scyrus, et Phocæa, et Autocæa mons altus,
 Imbrusque bene-culta, et Lemnus importuosa,
 Leabusque divina, Macaris sedes Æolionis,
 et Chius, quæ insularum fertilissima in mari jacet,
 saxosusque Mimas, et Coryci summi vertices,
 et Claros splendida, et Esagæ mons altus,
 et Samus aquosa, Mycaleque alti vertices,
 Miletusque, Cosque, urbs Meropam hominum,

καὶ Κνίδος αἰπεινὴ καὶ Κάρπαθος ἡνεμόεσσα,
 Νάξος τ' ἤδ' Πάρος, Ῥηναϊὰ τε πετρήεσσα·
 45 τόσσον ἐπ' ὠδίνουσα Ἐκρηβόλον ἵκετο Λητώ,
 εἰ τίς οἱ γαίῳεν υἱεὶ θάλοι οἰκία θέσθαι.
 Αἱ δὲ μάλ' ἐτρόμον καὶ ἐδεδίδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιστέρῃ περ εἴουσα·
 πρὶν γ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ Δῆλου ἐδήσατο πότνια Λητώ,
 50 καὶ μιν ἀνειρομένη ἔπτα πτερόνετα προκηρύδα·
 Δῆλ', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοισ ἔδος ἔμμεναι υἱος ἑμοῖο,
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ κίονα νηόν;
 ἄλλος δ' οὐτὶς σεῖο ποῦ' ἀφεται, οὐδέ σε τίσει,
 οὐδ' εὖδουν σε ἔσεσθαι οἶομαι, οὐτ' εὖμῃλον,
 55 οὐδέ τρύγην οἴσεις, οὐτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.
 Αἱ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἐκαέρου νηὸν ἐχρήσθαι,
 ἀνθρώποι τοι πάντες ἀγινήσουσ' ἐκατόμβας,
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι· κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ

δερὸν, ἀναξ, εἰ βόσχοις, θεοὶ κέ σ' ἔχουσιν

60 χεῖρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης· ἐπεὶ οὐ τοι πῖαρ ὕπ' οὐδας.
 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσκηρύδα·
 Λητοί, κυδίστη θύγατερ μεγάλοιο Κοίοιο,
 ἀσπασίην κεν ἔγωγε γονὴν ἐκάτοιο ἀνακτος
 δεξαμένην· αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσχρήχης
 65 ἀνδράσιν· ὧδε δὲ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.
 Ἀλλὰ τόδε τρομέω, Λητοί, ἔπος, οὐδέ σε κεύσω·
 λίην γάρ τινά φασιν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα
 ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισιν
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ λειδῶρον ἄρουραν.
 70 Τῷ ῥ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μὴ, ὅπότ' ἂν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἡελίοιο,
 νῆσον ἀτιμήσας, ἐπεὶ κραναήπεδός εἰμι,
 ποσοὶ καταστρέψας ὥση ἄλδς ἐν πελάγεσσιν.
 Ἐνὸ' ἐμὲ μὲν μέγα κῆμα κατὰ κρατὸς ἄλις αἰεὶ
 75 κλύσσει· ὃ δ' ἄλλην γαίαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἄδη οἱ,
 τεύξεσθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα·
 πολυύποδες δ' ἐν ἑμοὶ θαλάμιας, φοῖκαί τε μελαιναὶ
 οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτει λαῶν.
 Ἄλλ' εἴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν δρῶν ὁμόσσαι,
 80 ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
 ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· ἐπεὶ πολυώνυμός ἐστιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητώ δὲ θεῶν μέγαν δρῶν ὁμόσσεν·
 ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 85 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
 δρῶν δεινότητάς τε πέλει μακάρεσσιν θεοῖσιν·
 ἦ μὴν Φοῖβον τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ
 βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δὲ σέγ' ἔξοχα πάντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμόσεν τε, τελευτήσέν τε τὸν δρῶν,
 90 Δῆλόν μιν μάλα χαῖρε γόνυ ἐκάτοιο ἀνακτος·
 Λητῷ δ' ἐννήμαρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτους
 ὠδίνεσσι πέπαρτο. Θεαὶ δ' ἔσαν ἐνδοθὶ πᾶσαι,
 ἔσαι ἀρισταὶ ἔσαν, Διώνη τε, Ῥεῖη τε,
 Ἰχναίη τε Θέμις καὶ ἀγαστονος Ἀμφιτρίτη,

et Cnidus alta, et Carpathus ventosa,
 Naxusque, ac Paros, Rhemeaque saxosa :
 tantum terrarum parturiens Jaculatorem obivit Latona,
 si qua sibi terrarum filio velit habitacula ponere.
 Hæc vero valde tremebant et timebant, neque ulla sustinuit
 Phœbum suscipere, etiamsi fertilior esset :
 prius quam tandem Delum ascendisset veneranda Latona ;
 et ipsam interrogans, verbis alatis allocuta est :

Dele, an velis sedes esse filii mei,
 Phœbi-Apollinis, ponereque in te opulentum templum ;
 alius vero nemo te unquam tanget, nec te honorabit,
 nec fertilem-boum te fore puto, nec fertilem-ovium ;
 nec vindemiam feres, neque plantas plurimas produces.
 Si vero Apollinis sagittantis templum habebis,
 homines tibi omnes adducent hecatombas,
 hic congregati ; nidor vero tibi immensus semper erit,
 diu, rex, si alas : dii te habeant

manu ab aliena ; quoniam non tibi fertile subest solum.

Sic dixit : gaudebat autem Delus, respondensque allocuta est :] Latona, gloriosissima filia magni Coei, lubens quidem ego partum sagittantis regis susciperem ; graviter enim vere sum malæ-famæ apud-homines : sic autem admodum-honorata fiam. Sed hunc tremo, Latona, sermonem, nec te celabo ; valde enim quendam dicunt protervum Apollinem fore, magnopereque dominaturum immortalibus, et mortalibus hominibus per aliam terram. Eo graviter timeo in mente et in animo, ne, quandocunque primum viderit lumen solis, insulam aspernans, quoniam aspero-solo sum, pedibus subvertens, trudit maris in pelagus. Ibi me quidem magna unda in caput abunde semper inundabit ; ille vero aliam terram adibit, quæ placuerit ipsi, ad-struendum templumque, et lucos arboribus-abundantes ; polypī autem in me thalamos, phocæque nigræ domicilia facient inculta, inopia civium. Sed si mihi sustineres, dea, magnum jusjurandum jurare, hic eum primum constructurum perpulcrum templum, ut-sit hominum oraculum ; at postea

omnes apud homines, quandoquidem multi-nominis-est.

Sic igitur dixit : Latona vero deorum magnum jusjurandum juravit :] sciat nunc hæc Terra, et Cælum latum superne,] et subterlabens Stygis aqua, quod maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : certe utique Phœbi hic odorata erit semper ara et lucus ; honorabit vero te-sane præ omnibus.

Ac postquam juraratque peregeratque jusjurandum, Delus quidem valde gaudebat partu jaculatoris regis ; Latona autem novemque-dies et novem noctes insperatis partus-doloribus confixa-erat. Deæ vero erant intus omnes, quæcunque summæ erant, Dioneque, Rheaque, Ichnæaque Themis et sonora Amphitrite,

95 ἄλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης.
 [Ἦστο γάρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.]
 Μοῦνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοςτόκος Εἰλειθυία·
 ἦστο γάρ ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσεῖσιν νέφεσσιν,
 Ἥρης φραξμοσύνη λευκωλένου, ἥ μιν ἔρυκεν
 100 ζηλοσύνη, δέ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 Λητῶ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότε ἔμελλεν.
 Αἱ δ' Ἴριν προὔπειψαν ἔυκτιμένης ἀπὸ νήσου,
 ἀξέμεν Εἰλειθυίαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὄρμον,
 χρυσείοισι λίνουσιν ἑερμένον, ἐννεάπτεχον·
 105 νόσφιν δ' ἤνωγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης,
 μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειν ἰούσαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε ποδὴνέμος ὠκία Ἴρις,
 βῆ βα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσσε πᾶν τὸ μεσηγύ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔκανε θέων ἔδος, αἰπὺν Ὀλύμπον,
 110 αὐτίκ' ἄρ' Εἰλειθυίαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε
 ἐκπροκαλεσσαμένη, ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα,
 πάντα μάλ', ὥς ἐπέτελλον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
 Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐπείθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
 βῆν δὲ ποσὶ, τρήρῳσι πελειασὶν ἰθμαδί ὁμοίαι.
 115 Εὖτ' ἐπὶ Δῆλῳ ἔβαινε μογοςτόκος Εἰλειθυία,
 τὴν τότε δὴ τόκος εἴλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι.
 Ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πῆχες, γούνα δ' ἔρριπεν
 λιμνῶν μαλακῶ· μείδησε δὲ γαί' ὑπένερθεν·
 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φώδε· θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.
 120 Ἐνθα σε, ἦϊε Φοῖβε, θεαὶ λόνν ὕδατι καλῷ,
 ἀγνώκας καὶ καθαροῖς σπάρεᾶν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ,
 πεπῆτ', νηγατέμῃ πέρι δὲ χρύσειον στρόφοι ἦκαν.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀπολλωνα χρυσάορα θήσαστο μήτηρ,
 ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινήν
 125 ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαίρε δὲ Λητῶ,
 οὐνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερόν υἱὸν ἔτικτεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέβρωκς ἀμβροτον εἶδαρ,
 οὐ σέγ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσειοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
 οὐδ' ἔτι δεσμέα σ' ἔρυκε, λύνοντο δὲ πείρατα πάντα.
 130 Αὐτίκα δ' ἀθανάτησι μετηύδα Φοῖβος Ἀπολλων·
 Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
 χρῆσθω δ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλὴν.
 Ὡς εἰπὼν, ἐβίβασκεν ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης
 Φοῖβος ἄκερσεκόμης, ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 135 θάμβεον ἀθάναται· χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
 βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην·
 γηθοσύνη, ὅτι μιν θεὸς εἴλετο οἰκίᾳ θέσθαι
 νήσων ἡπείρου τε, φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον
 ἦνθος, ὥς δτε τε ῥίον οὖρεος ἀνθεσιν ὕλης.
 140 Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε, ἀναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπολλων,
 ἔλωτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθῳ ἐβήσας παπταλόεντος,
 ἔλωτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἡλάσκαζες.
 Πολλοὶ τοι νηοὶ τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα·
 πᾶσαι δὲ σκοπιαὶ τε φίλαι καὶ πρῶνες ἄκροι
 145 ὠρηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ δ' ἄλαδε προρέοντες.
 Ἀλλὰ σὺ Δῆλῳ, Φοῖβε, μάλιστ' ἐπιτίτρεπαι ἦτορ·

aliasque immortales, seorsum a-candida-ninis Junone.

[Sedebat enim ea in sedibus Jovis nubes-cogentis.]

Sola autem non audierat partus-dolorum-praesens Ilithyia ;
 sedebat enim summo in-Olympo sub aureis nubibus,
 Junonis consilio candidae-ulnis ; quae ipsam detinebat
 invidia, quando jam filium eximumque fortemque
 Latona paritura pulcra-comis tunc erat.

Illae autem Irin emisere bene-habitata ab insula,
 ut-adduceret Ilithyiam, pollicitae magnum monile,
 aureis filis consortum, novem-cubitorum ;
 seorsum autem jusserunt vocare a-candida-ulnis Junone,
 ne ea ipsam subinde verbis averteret venientem.

At ubi hoc audierat pedibus-ventosa velox Iris,
 profecta-est currens, celeriterque permensa-est totum inter-
 vallum.] Ac postquam pervenit ad-decorum sedem, altum
 Olympum,] statim inde Ilithyiam, e domo foras
 evocatam, verbis alatis allocuta-est,

prorsus sicut jubebant Olympias domos habentes-deae.

Ei vero inde animum flectebat in pectoribus caris ;

iverunt autem pedibus, pavidis columbis incessu similes.

Quando Delum ingressa-est partus-dolorum-praesens Ilithyia,
 illam tunc demum partus cepit, gestiebatque parere.

Circa palmam vero jecit brachia, genuaque fulcivit
 in-prato molli ; subrisit autem terra subtus :

prosiliiit vero Apollo in lucem ; deae autem ulularunt omnes.

Ibi te, jaculator Phoebe, deae lavabant aqua pulcra,

caste et pure ; fasciaverunt autem in veste candida,

tenui, nova ; circumque aureum cingulum jecerunt.

Neque inde Apollinem aurea-cithara lactavit mater ;

sed Themis nectarque et ambrosiam gratam

immortalibus manibus propinavit : gaudebat vero Latona,
 quod arcitenentem et fortem filium peperit.

Ac postquam, Phoebe, comedisti immortalem cibum,

non te dein retinebant aurea cingula palpitantem,

neque amplius vincula cohibebant ; solvebantur autem li-
 gamina omnia.] Statim vero inter-immortales-deas dixit Phoe-
 bus Apollo :

Sit mihi citharaque cara et incurvi arcus
 oraculoque-edam hominibus Jovis verum consilium.

Sic fatus, incessit in terra spatiosa

Phoebus intonsus, longe-jaculans ; illae autem omnes

stupebant immortales : auro vero Delus tota

cumulata-erat, aspiriens Jovis Latonaeque progeniem ;
 laeta, quod ipsam deus elegit sibi ad-habitacula ponenda
 ex-insulis et continente, dilexitque in-animo magis :

floruit, sicut quando vertex montis floribus silvae.

At ipse argenteum-arcum-gestans, rex, longe-jaculans
 Apollo.] interdum quidem Cynthum ascendisti saxosum,
 interdum vero rursus insulasque et viros vagans-adibas.

Multa tibi sunt templaque et luci arboribus-abundantes ;
 omnes autem speculaeque carae, et vertex summi
 altorum montium, amnesque in-mare profluentes.

Sed tu Delo, Phoebe, maxime delectaris corde,

ἐνθα τοι ἑλισχίτωνες Ἰάονες ἡγερέθονται,
 σὺν σφοῖσιν τεκέεσσι καὶ αἰδοίης ἀλόχοισιν
 οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
 160 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅτ' ἂν στήσανται ἀγῶνα.
 Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγῆρως ἔμμεναι αἰεὶ,
 δς τότ' ἐπαντιάσει, ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν·
 πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
 ἄνδρας τ' εἰς ὁράων, καλλιζώνους τε γυναῖκας,
 165 νῆας τ' ὥκειάς ἡδ' αὐτῶν κτήματα πολλὰ.
 πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα, δοῦ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται,
 κοῦραι Δηλιάδες, Ἐκατηβελέαιο θεράπναι·
 αἶτ' ἐπεὶ ἄρ' πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὀμνήσωσιν,
 αὗτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν
 170 μνησάμεναι, ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἡδὲ γυναικῶν
 ὕμνον αἰδοῦσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.
 Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστῶν
 μιμῆσθ' ἴσασιν· φαίη δὲ κεν αὐτὸς ἕκαστος
 φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλῇ συνάρηεν ἀοιδή.

168 Ἄλλ' ἀγεθ', Ὀλῆχοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθεν
 μνήσασθ', ὅπποτέ κεν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἐνθάδ' ἀνείρῃται ξείνος ταλαπείριος ἑλθὼν·
 170 ὦ κοῦραι, τίς δ' ὑμῖν ἀνὴρ ἡδίστος ἀοιδῶν
 ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέψ τέρπεσθε μέλιστα;
 ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφύμωσ'·
 Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνι παιπαλοέσση·
 τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
 Ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσον ἐπ' αἶαν
 175 ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλει εὐναίεταώσας·
 οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.

Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα
 ὑμνέων ἀργυρότοξον, δν ἡύκομος τέκε Λητώ.

ὦ ἀνα, καὶ Λυκίην καὶ Μηονίην ἑρατεινὴν
 180 καὶ Μίλητον ἔχεις, ἑναλον πόλιν ἡμερόεσσαν·
 αὐτὸς δ' αὖ Δῆλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσεις. * *
 Εἴσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
 φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὸν πετρήεσσαν
 ἀμβροτα εἴματ' ἔχων, τεθυωμένα· τοιοῦ δὲ φόρμιγγ
 185 χρυσοῦ ὑπὸ πλῆκτρον καναχὴν ἔχει ἡμερόεσσαν.
 Ἐνθεν δὲ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονός, ὥς τε νόημα,
 εἴσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὀμήγουριν ἄλλων·
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μελεῖ κίθαρις καὶ ἀοιδή.
 Μοῦσαι μὲν θ' αἶμα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
 190 ὑμνεῦσιν ῥα θεῶν δῶρ' ἀμβροτα, ἡδ' ἀνθρώπων
 τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ζῶουσ' ἀπαραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
 εὐρέμεναι θανάτοιο τ' ἄκος καὶ γήραος Ὀψαρ.
 Αὐτὰρ εὐπλόκαμοι Χάριτες καὶ εὐφρονες Ὠραι,
 195 Ἀρμονίη θ', Ἥθε τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη,
 ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι·
 τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ μεταμύλπηται, οὐτ' ἐλάχεια,
 ἀλλὰ μάλα μεγάλῃ τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγῆτῃ,

ubi tibi talaribus-vestibus induti Iaoes congregantur,
 ipsis cum liberis et venerandis uxoribus :
 hi vero te pugilatque et saltatione et cantu
 memores oblectant, quando instituerint certamen.
 Diceret immortales et senii-expertes esse semper is
 qui tunc occurreret, quando Iaoes conferti essent :
 omnium enim videret gratiam, delectaretque-sibi animum,
 virosque inspiciens, pulcreque-cinctas mulieres,
 navesque veloces, et ipsorum possessiones multas.
 Ad hæc autem, hoc magnum miraculum, cujus fama nun-
 quam peribit,] puellæ Deliades, Longe-jaculantis ministræ ;
 quas postquam primum quidem Apollinem celebrarint,
 rursusque dein Latonamque et Dianam sagittis-gaudentem,
 recordati, virorumque antiquorum ac mulierum
 hymnum canunt, demulcentque gentes hominum.
 Omnium autem hominum voces et strepitum-crotalorum
 imitari callent : putaret vero se ipse unusquisque
 loqui ; adeo illis pulcr aptatus-est cantus.

Verum agite, propitius-sit Apollo cum Diana,
 salvet autem vos omnes ; mei vero et postea
 mementote, quando aliquis terrestrium hominum
 hic roget hospes itinerum-audens hæc profectus :
 « o puellæ, quisnam vero vobis vir suaviissimus cantorum
 hic versatur, et quonam delectamini maxime ? »
 vos autem bene prorsus omnes respondete decenter :
 « cæcus vir : habitat vero Chio in saxosa ;
 cujus omnes in-futurum ceteris-præstant cantus. »
 Nos autem vestram famam feremus ad omnes, quantum sa-
 per terram] hominum versamur per-urbes bene-habitas :
 illi vero accredent, quandoquidem et verum est.

At ego non desinam longe-jaculantem Apollinem
 celebrare argenteum-arcum-gestantem, quem comis-pulcra
 [peperit Latona.

O rex, et Lyciam et Mæoniam amabilem,
 et Miletum habes, maritimam urbem amœnam :
 ipse autem Delo circumflus magnopere dominaris.

Vadit vero canens Latonæ gloriosæ filius
 cithara cava ad Pytho saxosam,
 immortales vestes habens, odoratas ; ipsius autem cithara
 aureo a plectro sonum habet amabilem.
 Inde vero ad Olympum a terra, tanquam cogitatum,
 vadit Jovis ad domum, deorum inter costum aliorum :
 statim autem immortalibus cura-est cithara et cantus.
 Musæ quidem simul omnes, alternantes voce pulcra,
 celebrant inde deorum dona immortalia, atque hominum
 ærumnas, quantas habentes sub immortalibus diis,
 vivunt imprudentes et inopes-consilii, nec possunt
 invenire mortisque medelam et senectutis remedium.
 At pulcra-comis Gratia, et lætae Horæ,
 Harmoniaque, Hebeque, Jovisque filia Venus,
 tripudiant, altera-alterius ad carpum manus tenentes ;
 inter-has quidem nec turpis ludit, neque humilis,
 sed valde magnæque visu, et specie admirabilis,

Ἄρτεμις ἰσχυραῖρα, δμότηρος Ἀπόλλωνι.

100 Ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἄρης καὶ εὐσκοπος Ἀργεϊφόντης
παῖζουσ· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκυθαρίζει,
καλὰ καὶ ὕψι βιδάς· ἀγλή δέ μιν ἀμφιφασίνει,
μαρμαρυγαὶ τε ποδῶν καὶ εὐκλώστοιο χιτῶνος.

Οἱ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν, εἰσρόδοντας,

105 Ἀητῶ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεὺς,
ὦα φθλον παῖζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Πῶς τ' ἄρ σ' ἠμνήσω, πάντως εὖνυμον ἰόντα;

ἧέ σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν αἰεῖδω καὶ φιλότῃτι,

ἔκπας μνωμένους ἔκies Ἀζανίδα κούρην,

110 Ἰσχυ' ἄμ' ἀντιθέω, ἙλATIONIDH εὐίππῃ;

ἢ ἅμα Φόρβαντι, Τριόπου γένει, ἢ ἄμ' Ἐρεχθεῖ,

ἢ ἅμα Λευκίππῳ καὶ Λευκίππῳ δάμαρτι

παῖζας, δ δ' ἔπποισιν· οὐ μὴν Τρίσπος γ' ἐνδλείπεν

ἢ ὡς τὸ πρῶτον χρηστήριον ἀνθρώποισιν

115 ζητεύων κατὰ γαίαν ἔβης, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων;

Πιερίην μὲν πρῶτον ἀπ' Οὐλύμῳ κατῆλθας

Λάκτον τ' Ἡμαθίην τε παράστιχες, ἢ δ' Ἐνιῆνας,

καὶ διὰ Περρῆαιδούς· τάχα δ' εἰς Ἰαωλὸν ἵκανες,

Κηναῖον τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης.

120 Στῆς δ' ἐπὶ Ἀηλάντῳ πεδίῳ· τό τοι οὐχ ἄδε θυμῷ

τύχασθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.

Ἐνθεν δ' Εὐρίπῳ διαβάς, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων,

βῆς ἀν' ὄρος ζῆθεον, γλωρόν· τάχα δ' ἔξες ἀπ' αὐτοῦ,

ἔς Μυκαλησὸν ἰὼν καὶ Τευμησὸν λεχετοῖην·

125 Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἔδος καταειμένον ὤλη·

οὐ γάρ πώ τις ἐναίε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,

οὐδ' ἄρα πῶ τότε γ' ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι

Θήβης ἄμ' πεδίον πυρφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὤλη.

Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκies, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων·

130 Ὀρχηστὸν δ' ἔξες, Ποσειδῶν ἀγλαὸν ἄλσεα·

ἔνθα νεοδμῆς πῶλος ἀναπνέει ἀχθόμενος κῆρ,

ὠκυν ἄρματα καλὰ· χαμαι δ' ἑλατῆρ ἀγαθὸς περ,

ἐκ δίφρου θορόν, ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν

καὶν' ὄχεα κροτέουσιν, ἀνακτορὴν ἀφίιντας.

135 Εἰ δὲ κεν ἄρματ' ἄγῳσιν ἐν ἄλσει δενδρήεντι,

ἵππους μὲν κοιμέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῷσιν.

Ὡς γὰρ τὰ πρῶτισθ' ἐστὶ γένεθ'· οἱ δὲ ἀνακτι

εὗρονται, δίφρον δὲ θεοῦ τότε Μοῖρα φυλάσσει.

Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκies, ἑκατηβόλ' Ἀπόλλων·

140 Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κινήσας καλλιρέθρον,

ἔπε Λιλαίην προχέει καλλιῤῥον ὕδωρ.

Τὸν διαβάς, Ἐκάεργε, καὶ Ἰαλόντιον πολύκυρον,

ἔνθεν ἄρ' εἰς Ἀλιάρτον ἀφίκεο ποιήεντα.

Βῆς δ' ἐπὶ Τελφοῦσῃ· τόθι τοι ἄδε χῶρος ἀπήμων

145 τύχασθαι νηὸν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα·

στῆς δὲ μάλ' ἄγχι· αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεις·

Τελφοῦς, ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν,

ἀνθρώπων τεύχει χρηστήριον, ὅτε μοι αἰεὶ

ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἐκατόμβας,

150 ἢ μὲν δοῖο Πειλοπόννησον πείραν ἔχουσιν,

ἢ δ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμυρύντας κατὰ νήσους,

Diana sagittis-gaudens, educata-simul-cum Apolline.

Inter has porro Mars et speculator Argicida
ludunt; at Phœbus Apollo inter-eos-citharam-pulsat,
pulcre et sublimiter gradiens; splendor vero illum circumlu-
cet,) micationesque pedum et bene-netas vestis.

Ac delectantur animo magno, inspicientes,
Latonaque aureis-comis, et providus Jupiter,
filium carum ludentem inter Immortales deos.

Quomodo proinde te celebrabo, omnino celebratissimum?
an te inter procos canam, et in-amore,
quando ambiens adiisti Azanidem puellam,
una-cum Ischye deo-pari, Elationide equis-præstante?
aut una-cum Phorbante, Triopi genere, aut cum Erechtheo,
aut cum Leucippo, et Leucippi conjuge?

pedes, ille vero cum-equis: non sane Triopus deficiebat

an ut primum oraculum hominibus
querens per terram ivisti, longe-jaculans Apollo?

In Pieriam quidem primum ab Olympo descendisti;
Lectonque Emathiamque transibis, et Enianias,
et per Perrhæbos: cito autem in Iacolcum pervenisti,
Censumque ascendisti navibus-inclytæ Eubœæ:
stetisti vero in Lelanto campo: qui tibi non placuit in-animo
ad-struendum templumque et lucos arboribus-abundantes.
Inde autem Euripum transgressus, longe-jaculans Apollo,
ascendisti montem divinum, viridem: cito vero venisti ab
ipso,] in Mycaleum profectus, et Teumessum herbosam:
Thebæ autem pervenisti in-solum indutum silva:
nondum enim quisquam habitabat mortalium sacra in Thebe:
neque omnino erant semitæ, nec viæ

Thebæ per campum tritici-feracem; sed eum habebat silva.

Inde vero ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo;
in-Onchestumque pervenisti, Neptunium splendidum lucum:
ubi recens-domitus equi-pullus spirat gravatus animo,
trahens currus pulcros; humi autem auriga, præstans licet,
et curru ubi-exsiliit, iter facit: hi vero (aurigæ) interim qui
dem] vacuos currus quatiunt, imperio remisso.

Si autem currus agant in lucum arboribus-abundantem,
equos quidem curant, illos autem reclinales sinunt.

Sic enim omnium-primum fas erat: ipsi vero regi Neptuno
supplicant; currum autem dei tunc statum servat.

Illinc porro ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo;

Cephissumque inde attigisti pulcre-fluentem,

qui ex-Lilæa profundit pulcre-labentem aquam.

Hunc transgressus, Sagittans, et Ocaleen tritici-feracem,

inde in Haliartum pervenisti herbosam.

Ivisti autem ad Telphusam: ibi tibi placuit locus innocuus
ad-struendum templumque et lucos arborosos.

Stetisti vero valde prope eam, et ipsam sermone affatus-es:

Telphusa, hic demum in-animo-habeo perpulcrum tem-
plum,] hominum struere oraoulum: qui mihi semper

huc adducunt perfectas hecatombas,

tum quotquot Peloponnesum pinguem habent, [ant,
tum quotquot Europamque, et circumfluas per insulas habi-

χρησόμενοι τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηῶ.

265 Ὡς εἰπόν, διέθηκε θεμελίῃ Φοῖβος Ἀπόλλων,
εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκέσ· ἥ δ' ἐξιδούσα
Τελφοῦσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπε τε μῦθον·

Φοῖβε ἀναξ, ἐκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
ἐνθάδ' εἴπει φρονέεις τεύξαι περικαλλέα νηὸν,
ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, ὅττε τοι αἰεὶ
280 ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἐκατόμβας·
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
πημαίνει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκείων,
ἀρδόμενοι τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγέων.

Ἐνθα τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰςοράσθαι
285 ἄρματά τ' εὐπλοῖα καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων,
ἣ νηὸν τε μέγαν καὶ κτήματα πολλὰ ἐνέοντα.

Ἄλλ' εἰ δὴ τι πτόιο — σὺ δὲ κρείσσω καὶ ἀρείων
ἔσσι, ἀναξ, ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἐστὶ μέγιστον —
ἐν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησίου.

270 Ἐνθ' οὐθ' ἄρματα καλὰ δονήσεται, οὔτε τοι ἵππων
ὠκυπόδων κτύπος ἔσται εὐδμητον περὶ βωμόν.
Ἄλλα καὶ ὧς προσάγοιεν Ἱηπαιήων δῶρα
ἀνθρώπων κλυτὰ φύλα· σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὺς
δέξαι· ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.

275 Ὡς εἰπούσ', Ἐκάτοῦ πέπιθε φρένας, ὅφρα οἱ αὐτῇ
Τελφοῦσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονί, μηδ' Ἐκάτοιο.

Ἐνθεν δὲ προτέρω ἔκεις, ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων·
ἔξες δ' ἐς Φλεγῶν ἀνδρῶν πόλιν ὑδριστάων,
οἱ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον

280 ἐν καλῇ βήσσει, Κηφισίδος ἐγγυθὶ λίμνης.
Ἐνθεν καρπαλίμως προσέθηκες πρὸς δεῖράδα θύων·
ἔξω δ' ἐς Κρίσῃν ὑπὸ Παρνησὸν νιφόντα,
κνημόν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὑπερθεν
πέτρῃ ἐπικρέμαται, κοιλὴ δ' ὑποδέδρομε βῆσσα,
285 τρηχεῖ· ἔνθα ἀναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων
νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπε τε μῦθον·

Ἐνθάδε δὴ φρονέω τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, ὅττε μοι αἰεὶ
ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἐκατόμβας,
290 ἢ μὲν ὅσοι Πελοπόννησον πείραιν ἔχουσιν,
ἢ δ' ὅσοι Εὐρώπῃν τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
χρησόμενοι τοῖσιν δ' ἄρ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πτόνι νηῶ.

Ὡς εἰπὼν, διέθηκε θεμελίῃ Φοῖβος Ἀπόλλων,
295 εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκέσ· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
λαΐνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἢ δ' Ἀγαμήδης,
υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασαν ἀθέερα φύλ' ἀνθρώπων
ἔστοισιν λάεσσιν, αἰόδιμον ἔμμεναι αἰεὶ.

300 Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλιῖβρος, ἔνθα δράκαιναν
κτείνειν ἀναξ, Διὸς υἱός, ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
ἀνθρώπους ἐρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτοῦς,
πολλὰ δὲ μῆλα ταναόποδ'· εἶπε πέλε πῆμα δαφονόν.

oraculum-petituri : iis autem ego verum consilium
omnibus edicam, oracula-edens in opulento templo.

Sic fatus, disposuit fundamenta Phoebus Apollo,
lata et valde longa per-totum : sed intuita
Telphusa corde irata-est, dixitque sermonem :

Phoebe rex, sagittans, verbum aliquid tibi in mente po-
nam :] hic quoniam cogitas struere perpulcrum templum,
ut-sit hominibus oraculum ; hique tibi semper
huc adducent perfectas hecatombas :
at tibi edicam, tu vero in mente reconde tua :
infestabit te semper strepitus equorum velocium,
aquantesque muli meis sacris ex fontibus.

Hic aliquis hominum malet inspicere
currusque fabrefactos, et velocium strepitum equorum audi-
re,] quam templumque magnum et opes multas, quae-insint.

Sed si quid demum obtemperaveris, (tu autem potentior et
praestantior] es me, rex, tuaque vis est maxima,)
in Crissa fac templum, sub jugo Parnassi :

ubi nec currus pulcri agitantur, nec tibi equorum
velocium strepitus erit bene-structam circa aram.

Sed etiam sic adducant Iepaeani dona
hominum inclylae gentes ; tu vero mente gaudio-perfusus
accipe sacra pulcra circumhabitantium hominum.

Sic locuta, Sagittantis flexit mentem, ut sua ipsius
Telphusae fama esset super terram, nec-vero Sagittantis.

Illinc autem ulterius ivisti, longe-jaculans Apollo :
venistisque in Phlegyarum virorum urbem contumeliosorum,
qui Jovem non curantes super terra habitabant
in pulcra valle, Cephissium prope lacum.

Inde rapide ascendisti ad jugum ruens ;
venistisque in Crissam sub Parnasso nivoso,
latus Zephyro obversum : sed desuper
petra suspensa-est ; cava autem subtenditur vallis,
aspera ; ibi rex constituit Phoebus Apollo
templum facere amabile, dixitque sermonem :

Hic demum cogito struere perpulcrum templum,
ut-sit hominibus oraculum ; qui-quidem mihi semper
huc adducent perfectas hecatombas,
tum quotquot Peloponnesum pinguem habent,
tum quotquot Europamque, et circumfluas per insulas ha-
bitant,] oraculum-petituri : iis autem ego verum consilium
omnibus edicam, oracula-edens in opulento templo.

Sic fatus, disposuit fundamenta Phoebus Apollo,
lata et valde longa per totum ; at super ipsis
lapideum limen posuit Trophonius, atque Agamedes,
filii Ergini, cari immortalibus diis :
circum vero templum condidere innumerae gentes hominum
politis lapidibus, cantu-celebre ut-esset semper.

Prope autem erat fons pulcre-fluens, ubi draconem
occidit rex, Jovis filius, a valido arcu,
bene-nutritam, magnam, monstrum ferum, quae mala multa
hominibus faciebat in terra, multa quidem ipsis, [enta.
multaque pecoribus pedes-tendentibus ; quippe erat pestis cru-

καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνον ἔστρεφεν Ἥρης
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
 δι' ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολώσαμένη Διὶ πατρὶ,
 εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γέναιτ' Ἀθῆνην
 ἐκ κορυφῆς ἥ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
 110 ἥδ' ἐκ αἰγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάιναι,
 ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
 πρῶτος, ἔπει μ' ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν·
 καὶ νῦν νόσφιν ἔμειο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθῆνην,
 115 ἥ πᾶσιν μακάρεσσιν μεταπρέποι ἀθανάτοισιν·
 αὐτὰρ δ' ἣν ἡπεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
 παῖς ἔμδος, Ἥφαιστος, ρικνὸς πόδας, δι' τέκον αὐτῇ

ρίψ' ἀνὰ χερσὶν εἰλοῦσα, καὶ ἔμβalon εὐρεῖ πόντω·
 ἀλλὰ ἔ Νηρῆος θυγάτηρ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 120 δέξατο, καὶ μετὰ ἥσι κασιγνήτησι κόμισσεν.
 Ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσιν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα· τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;
 πῶς ἔτλης οἷος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθῆνην;
 οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην; καὶ σὴ κακλήμενη ἔμψης
 125 ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 καὶ νῦν μὲν τοι ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται
 παῖς ἔμδος, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν,
 οὔτε σὸν αἰσχύνωσ' ἱερὸν λῆχος, οὔτ' ἔμδον αὐτῆς
 οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σείο
 130 τηλόθεν οὔσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
 Ὡς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφιν θεῶν κτε χωομένη κῆρ.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἤρπτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
 χεῖρὶ καταπρηγνῆ δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτε νῦν μοι, Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερβεν,
 135 Τιτήνες τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
 Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοὶ τε·
 αὐτοὶ νῦν μευ πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
 νόσφιν Διὸς, μηδὲν τι βλῆν ἐπιδευέα καίνομ·
 ἀλλ' ὅγε φέρτερος εἴη, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεὺς.
 140 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασε χθόνα χεῖρὶ παχείῃ·
 κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἥ δ' ἐσιδοῦσα
 τέρπετο δι' κατὰ θυμόν· ὀϊστοὶ γὰρ τελέεσθαι.
 Ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὔτε ποτ' εἰς εὐνὴν Διὸς ἤλυθε μητιόεντος,
 145 οὔτε ποτ' ἐς θῶκον πολυδαίδαλον, ὥς τὸ πάρος περ
 αὐτῇ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκατο βουλὰς·
 ἀλλ' ἥ γ' ἐν νηοῖσι πολυλλύστοισι μένουσα
 τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μήνες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 150 ἃς περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 ἥ δ' ἔτεκε οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον, οὔτε βροτοῖσιν,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
 Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῆρ' κακόν· ἥ δ' ὑπέδεκτο.
 155 Ὡς κακὰ πολλὰ ἔρδασκε κατὰ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
 ὅς τῃ γ' ἀντίσσειε, φέρεσσι μὲν αἰσιμον ἦμαρ,
 πρὶν γέ οἱ ἰὼν ἐφῆμεν ἀνάξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων

Et aliquando susceptum ab aureum-solum-habente Junone
 nutriti] gravemque difficilemque Typhaona, damnum mor-
 talibus,] quem olim Juno peperit, irata Jovi patri,
 quando jam Saturnius gloriosam genuerat Minervam
 e vertice; ac statim irata-est veneranda Juno
 atque etiam congregatos inter immortales dixit :
 Audite me, omnesque dii, omnesque deæ,
 ut me ignominia-afficere incipit nubes-cogens Jupiter
 prior, postquam me uxorem fecit-sibi honesta doctam :
 et nunc sine me peperit cæsiis-oculis Minervam,
 quæ inter-omnes beatos excellit immortales :
 at ille debilis factus-est inter omnes deos,
 filius meus, Vulcanus, mutilus pedibus, quem peperit ipsa,

projei manibus correptum, et injecto lato ponto :
 sed ipsum Nerei filia, Thetis argenteis-pedibus,
 suscepit, et cum suis sororibus curavit.
 Utinam aliud diis gratificata-esset beatis.
 Improbe, versute, quid nunc adhuc machinaberis aliud?
 quomodo sustinuisti solus gignere cæsiis-oculis Minervam?
 non ego peperissem? et tua vocata tamen uxor
 eram inter immortales, qui cælum latum habitant.
 Et nunc idcirco ego machinabor, ut nascatur
 filius meus, qui inter-deos excellat immortales,
 nec tuum dedecorans sacrum lectum, nec meum ipsius :
 nec tuo in cubili versabor, sed abs te
 procul absens, diis interero immortalibus.
 Sic locuta, seorsum a diis ivit irata animo.
 Statim deinde precabatur magnis-oculis veneranda Juno,
 manu vero prona percussit terram, et dixit sermonem :
 Auscullate jam mihi, Terra, et Cælum latum superne,
 Titanesque dii, vos sub terra habitantes
 Tartarum circa magnum, ex quibus sum virique diique ;
 ipsi nunc me omnes audite, et date mihi filium
 seorsum a-Jove, nihil quicquam viribus inferiorem illo ;
 sed is præstantior sit, quantum Saturno late-sonans Jupiter.
 Sic igitur locuta, verberavit terram manu robusta :
 motaque-est inde terra alma : illa autem intuita
 delectabatur suo in animo : putabat enim perfectum-iri.
 Ex hoc jam deinde integrum in annum,
 neque unquam ad cubile Jovis ivit providi,
 neque unquam ad sedile arte-variegatum, sicut antea qui-
 dem ipsi insidens sapientia meditabatur consilia :
 sed ea in templis multum-adoratis manens
 oblectabatur suis sacris, magnis-oculis veneranda Juno.
 Verum quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum se-circumvolvante anno, et advenerant horæ,
 ipsa peperit nec diis similem, nec mortalibus,
 gravemque difficilemque Typhaonem, damnum mortalibus.
 Statim hunc prebensum magnis-oculis veneranda Juno
 dedit deinde ferens malo malum, eaque (Pytho) suscepit.
 Quæ sic mala multa faciebat apud inclytas gentes hominum :
 quisquis ei occurreret, auferebat eum fatalis dies,
 priusquam illi telum immisit rex sagittans Apollo

καρτερόν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπήσιν
καίτο μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χώρον.
380 Θεσπεσίη δ' ἐνοπή γένετ' ἀσπετος· ἡ δὲ καθ' ὕλην
πυκνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἔλισσεται, λείπε δὲ θυμὸν,
φρονὸν ἀποπνεύουσα· ὃ δ' ἐπεύξατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐνταυθοὶ νῦν πύθευ ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ·
οὐδὲ σύγε ζώουσα κακὸν δῆλημα βροτοῖσιν
385 ἔσσειαι, οἱ γὰρ πῶς πολυφόρου καρπὸν ἔδοντες
ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τελέεσσας ἑκατόμβας·
οὐδὲ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεὺς
ἀρκεῖσι, οὔτε Χίμαιρα δυσώνυμος, ἀλλὰ στέγ' αὐτοῦ
πόσει γαῖα μέλαινα καὶ ἡλέκτωρ Ὑπερίων.
390 Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος τὴν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπευσ' ἱερὸν μένος ἡελίοιο·
ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κυλιέσκειται· οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὐνεκα κείθι
αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἡελίοιο.

395 Καὶ τότε ἄρ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
οὐνεκά μιν κρήνη καλλιῤῥοος ἐξαπάτησεν·
βῆ δ' ἐπὶ Τελφούσης κεχολωμένος, αἴψα δ' ἔκανε·
στῆ δὲ μάλ' ἀγχ' αὐτῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τελφοῦσ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα,
398 χώρον ἔχουσ' ἐρατὸν, προχέειν καλλιῤῥοον ὕδωρ.
Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.
Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὤσεν ἄναξ, ἐκέρχρος Ἀπόλλων,
πετραίης προχέσῃσιν, ἀπέκρυψεν δὲ βέεθρα,
καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐν ἄσει δεινρῇεντι,
399 ἀγχι μάλα κρήνης καλλιῤῥόου· ἐνθα δ' ἄνακτι
πάντες ἐπὶ κλησὶν Τελφουσῶν εὐχετόωνται,
οὐνεκα Τελφούσης ἱερῆς ἤσχυεν βέεθρα.

Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὀξτινας ἀνθρώπους ὀργίνας εἰσαγάγοιτο,
399 οἱ θεραπεύονται Πυθοὶ ἐνὶ πετρήσῃ.
Ταῦτ' ἄρα ὀρμαίνων, ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα βοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἑσθλοί,
Κρήτες ἀπὸ Κνωσοῦ Μινωῖτου, οἱ ῥά τ' ἄνακτι
ἱερὰ τε βέλουσι, καὶ ἀγγέλλουσι θέμιστας
399 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ
χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο.

Οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
ἐς Πύλον ἡμαθόεντα Πυλῆγενεας τ' ἀνθρώπους
ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήνετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
400 ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφίνι δοικῶς,
νηὶ βοῇ, καὶ καίτο πέλωρ μέγα τε δεινὸν τε.
Τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν

πάντας ἀνασείλασκε, τίνας δὲ νῆϊα δοῦρα.
Οἱ δ' ἀέκων ἐνὶ νηὶ καθέλατο δαιμαίνοντες·
405 οὐδ' οἳ γ' ἔπλ' ἔλυον κοίτην ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
[οὐδ' ἔλυον λαῖφος νηὸς κυανοπύρροιο,]
ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
ὥς ἔπλεον· κραιπνὸς δὲ Νότος κατόπισθεν ἐπείγειν

validum; ea vero doloribus agitata gravibus,
jacebat valde anhelans, volutans-se per solum.
Ingens vero clamor factus-est, immensus: ea autem per sil-
vam] crebro admodum huc et illuc volutabatur, linquebatque
animum.] cruentum expirans; et jactavit-super-ea Phœbus
Apollo:] Hic nunc putresce super terra virorum-altrice;
neque tu-sane vivis malum damnum mortalibus
eris, qui terræ almæ fructum edentes
huc adducunt perfectas hecatombas:
neque omnino tibi mortem gravem nec Typhoeus
arcebit, nec Chimæra infausti-nominis, sed te-sane hic
putrefaciet terra nigra et indefessus Hyperion.
Sic dixit jactans; ei vero caligo oculos obtexit.

Ipsamque ibidem putrefecit sacra vis solis;
ex quo nunc Pytho vocatur: illi autem regem
Pythium vocant ex-re-nominatum, quoniam illic
eo-ipsa-in-loco putrefecit monstrum vis acuti solis.

Et tunc sane cognovit sua in mente Phœbus Apollo,
quod se fons pulcre-fluens deceperat:
ivit autem ad Telphusam iratus, celeriterque advenit:
stetit vero valde prope eam, et ipsam sermone allocutus-est:

Telphusa, non eras meam mentem decipiens,
locum habens amabilem, profusura pulcre-fluentem aquam.
Hic demum et mea fama erit, nec tua solius.

Dixit, et molem superingessit rex, sagittans Apollo,
petrarum prominentis, occultavitque fluentia,
atque aram fecit-sibi in luco arboribus-abundante,
prope valde fontem pulcre-fluentem; ibi autem regi
omnes cognomine Telphusio supplicant;
quoniam Telphusæ sacræ dedecoravit fluenta.

Et tunc in animo meditabatur Phœbus Apollo,
quosnam homines sacerdotes sibi-ascisceret;
qui sibi ministri-forent Pytho in saxosa.

Hæc igitur animo agitans, conspexit in nigro ponto
navem velocem, atque viri inerant multique et boni,
Cretes ex Cnosso Minoa; qui quidem regi
sacraque faciunt, et enuntiant leges
Phœbi Apollinis aureum-arcum-gestantis, quodcumque dixe-
rit] oracula-edens ex lauro, cavitatibus sub Parnassi.

Hi quidem ob mercaturam et opes navi nigra
ad Pylum arenosam, et Pylo-ortos homines,
navigabant; at eis obviam-factus-est Phœbus Apollo,
in pontoque insillit, corpore delphini assimilatius,
navi veloci, et jacebat monstrum magnumque horrendumque.
Eorum vero nemo in animo cogitavit, neque advertit,

undecumque commovebat, concutiebaturque navalia ligna.
Illi autem tacite in navi sedebant timentes;
neque illi rudentes solvebant cavam per navem nigram,
[nec solvebant velum navis prora-cærulea,]
sed quemadmodum eam primum instruxerant lorīs,
sic navigabant: præceps autem Notus pone excitabat

νῆα θοήν. Πρῶτον δὲ παρημεῖοντο Μάλειαν,
 ὡ παρ δὲ Λακωνίδα γαίαν, ἔφαλον πολλέθρον,
 Ἴον, καὶ χῶρον τερψιμδρότου Ἥελιοιο,
 Ταναρον, ἔνθα τε μῆλα βαθύτριχα βόσκειται αἰεὶ
 Ἥελιοιο ἀνακτος, ἔχει δ' ἐπιτεπτεία χῶρον.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἔθελον νῆα σχεῖν, ἡ δ' ἀποδάντες
 ὡ φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
 εἰ μνείει νῆος γλαφυρῆς δαπέδοισι πέλωρον,
 ἢ εἰς οἶδ' ἄλιον πολυτχθρον αὖτις ὀρούσει.
 Ἄλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπέθετο νῆυς εὐεργῆς,
 ἀλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πείριαν ἔχουσα
 ὡ ἡ δόον' πνοιῇ δὲ ἀναξ, ἑκάεργος Ἀπόλλων,
 ῥηϊδίως ἴθυσ' ἢ δὲ πρήσσουσα κέλευθον
 Ἀρήνην ἔκανε καὶ Ἀργυφὴν ἑρατεινήν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔκτικτον Αἴπυ
 καὶ Πύλον ἡμαθόεντα, Πυλογενεάς τ' ἀνθρώπους·
 ὡ ῥῆ δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χαλκίδας καὶ παρὰ Δύμην,
 ἢ δὲ παρ' Ἥλιδας διὰν, θοὶ κρατέουσιν Ἑπειοί·
 οὔτε Φεράς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὐρῃ
 καί σπιν ὑπ' ἐκ νεφέων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ Ὀλύνθησα Ζάκυνθος.
 ὡ Ἄλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν,
 καὶ δὴ ἐπεὶ Κρίσης καταφαίνετο κόλπος ἀπείρων,
 ἔπει δ' ἐκ Πελοπόννησον πείριαν ἔεργει·
 ἢ δ' ἄνεμος Ζέφυρος μέγας, αἰθριος, ἐκ Διὸς αἴσης,
 ἄερος ἐπαγγίζων ἐξ αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
 νῆας ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ἕδωρ.
 Ἀφορροὶ δὴ ἔπειτα πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε
 ἔκλειον, ἡγεμόνευε δ' ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἴον δ' ἐκ Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν,
 ἐξ ἡμέης· ἢ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νῆυς.
 ὡ Ἐνθ' ἐκ νῆος δρούσεν ἀναξ, ἑκάεργος Ἀπόλλων,
 ἀστὲρ εἰδόμενος μέσῳ ἡματι· τοῦ δ' ἀπὸ παλλὰς
 σπινθάριδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκεν·
 ἐς δ' ἄδυτον κατέδυνε διὰ τριπόδων ἐροτῆμιν.
 Ἐν δ' ἄρ' ὄγε φλόγα δαΐε, πιφασκόμενος τὰ δὲ κῆλα,
 ὡ πᾶσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλυξαν
 Κριαίων ἀλοχοί, καλλίζωνοί τε θυγατρὲς,
 Φοίβου ὑπὸ βριπῆς· μέγα γὰρ δέος ἔειλεν ἕκαστον.
 Ἐνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα, νόμη' ὥς, ἄλτο πέτεσθαι,
 ἐνέρι εἰδόμενος αἰζήῳ τε κρατερῷ τε,
 ὡ πρωτόβη, χαίτης ἐλυμμένης εὐρέας ὤμους·
 καὶ ἴσος φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προκηρύδα·
 ὦ ξείνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κελυθα;
 ἢ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μακρὶδὺς ἀλάλησθε,
 οἳ τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ θαλάσσης, τοῖς ἄλδωνται
 ψυχὰς παρθόμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 ἢ οὕτως ἦσθον τετιγότες, οὐδ' ἐπὶ γαίαν
 ἐκπῆτ', οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νῆος ἔθεσθε;
 αἴτι μὲν γὰρ δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφειοτάων,
 ὡ ἔκπῆτ' ἂν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νῆι μελαίνῃ
 ὀλωσιν, καμάρῳ ἀδδονότες· αὐτίκα δὲ σφας
 σφίοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἶρεσι.

navem velocem. Primum vero præternavigabant Maleam,
 præterque Laconicam terram, Helosque, maritimam urbem,
 advenere, et locum oblectantis-mortales Solis,
 Tanaarum, ubi pecudes villosæ pascuntur semper
 Solis regis; habentque alnum locum.
 Hi quidem deinde illic volebant navem sistere, et egressi
 observare magnum miraculum, et oculis videre,
 utrum mansurum-esset navis cave in-tabulatis monstrum,
 an in undam marinam piscosam rursus ruiturum.
 Sed non clavis parebat navis bene-fabricata,
 verum præter Peloponnesum pinguem tendens
 ibat iter: flatu vero rex, sagittans Apollo,
 facile dirigebat; ea autem conficiens viam
 ad-Arenen pervenit, et Argyræam amoenam,
 et Thryum, Alpei vadum, et bene-ædificatum Æpy,
 et Pylum arenosam, Pyloque-ortos homines:
 ivit porro præter Crunos, et Chalcidem, et præter Dymen,
 et præter Elidem divinam, ubi dominantur Epei; [do,
 quando ad-Pheras appelletur, gaudens Jovis vento-secun-
 atque ipais sub nubibus Ithacæque mons altus apparebat,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus.
 Sed quando jam Peloponnesum præterierat omnem,
 ac postquam jam Crissæ apparebat sinus immensus,
 qui penitus Peloponnesum pinguem dirimit,
 venit ventus Zephyrus magnus, serenus, e Jovis consilio,
 impetuosus, ingruens ex æthere, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.
 Retrogradi jam deinde ad Auroramque Solemque
 navigabant; duxque-erat rex, Jovis filius, Apollo:
 pervenerunt vero in Crissam late-conspicuam, vitiferam,
 in portum; et arenis appulsa-est pontum-transiens navis.
 Illic navi exsiliit rex, sagittans Apollo,
 astro se-assimilans medio die: ab eo vero multæ
 scintillæ evolabant, fulgorque ad cælum pervenit;
 in adytum autem subit per tripodas valde-pretiosas.
 Intus deinde ille flammam accendebat, ostentans sua tela,
 totam vero Crissam occupabat fulgor: et acclamarunt
 Crissæorum uxores, pulcroque-cinctæ filię,
 Phœbi ob impetum: magnus enim timor ceperat quemque.
 Inde vero rursus ad navem, tanquam cogitatum, prosiliit
 volatu,] viro se-assimilans juvenique fortique,
 primum-pubescenti, cæsarie obvolutus latos humeros;
 et ipsos compellatos verbis alatis allocutus-est:
 O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias?
 nunquid ob mercaturam, an temere vagamini,
 tanquam prædones, super mare? qui quidem vagantur,
 animas periculis objectantes, malum alienigenis ferentes?
 cur ita sedetis attoniti, neque in terram
 egressi-estis, neque arma nigræ navis deposuistis?
 hic etenim mos est hominum sollertium,
 quandocunque ex ponto ad terram navi nigra
 venerint, labore defessi; statim autem ipso
 cibi dulcis circum præcordia desiderium capit.

Ὃς φάτο, καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν·
 τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἤδα·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταβητοῖσιν ἔοικας,
 οὐδέμας, οὐδὲ φυτὴν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 οὐδέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι δόδια δοῖεν.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 τίς δῆμος, τίς γαῖα; τίνες βροτοὶ ἐγγεγάσιν;
 ἄλλη γὰρ φρονέοντες ἐπεπλόμεν μέγα λαῖτμα,
 ἐς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
 νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
 νόστου ἴμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.
 Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλ-
 475 ξεῖνοι, τοὶ Κνωσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε [λων·
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν οὐκέθ' ὑπότροποι αὐτὶς ἔσεσθε
 ἐς τε πόλιν ἑρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἑκαστος,
 ἢ τε φῶας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πῖονα νηὶν
 ἔξετ' ἔμδον, πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.
 480 Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων δ' εὐχομαι εἶναι·
 ὑμέας δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πῖονα νηὶν
 ἔξετ' ἔμδον, πᾶσιν μᾶλα τίμιον ἀνθρώποισιν·
 βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
 485 αἰεὶ τιμῆσεσθε διαμπερὲς ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἀγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω, πεῖθεσθε τάχιστα.
 Ἰστία μὲν πρῶτον κάθητον, λύσαντε βοεῖας·
 νῆα δ' ἔπειτα θοὴν ἐπὶ ἡπείρου ἐρύσασθε,
 ἐκ δὲ κτήμαθ' ἔλασθε καὶ ἔντεα νηὸς εἴσης,
 490 καὶ βωμόν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
 εὐχεσθαι δὴ ἔπειτα, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
 Ὃς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ,
 εἰδόμενος δελφῖνι, θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα,
 495 ὥς ἔμοι εὐχεσθαι Δελφίνιω· αὐτὰρ δ' βωμὸς
 αὐτὸς Δελφίειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεὶ.
 Δειπνήσαι τ' ἄρ' ἔπειτα θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 καὶ σπείσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶν στίχοιο μελῖφρονος ἐξ ἔρον ἤσθε,
 500 ἔρχεσθαι θ' ἄμ' ἔμοι, καὶ ἡπαιχθόν' ἀεῖδειν,
 εἰκόκα χῶρον ἱκησθον, ἵν' ἔξετε πῖονα νηόν.
 Ὃς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μᾶλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπὶ-
 Ἰστία μὲν πρῶτον κάθησαν, λύσαν δὲ βοεῖας [θοντο.
 ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες·
 505 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐκ δ' ἄλδος ἡπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο
 ὑψὺ ἐπὶ ψαμάθοις, παρὰ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν,
 καὶ βωμόν ποιήσαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπὶ τ' ἄλφιστα λευκὰ θύοντες,
 510 εὐχονθ', ὥς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
 Δόρπον ἐπειθ' εἵλοντο θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 καὶ σπείσαν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, [λων,
 βάν β' ἱμεν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν ἀναῖ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλ-

Sic dixit; et ipsis fiduciam in pectoribus immisit :
 eum et respondens Cretum dux contra allocutus-est :

Hospes, quippe nequaquam mortalibus similis-videris,
 non corpore, neque oris-habitu, sed immortalibus diis,
 salveque et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
 Et mihi hoc dic verum, ut bene sciam :
 quis populus, quænam terra hæc est? quinam homines
 sunt? alio enim cogitantes navigabamus-per magnum mare
 ad Pylum ex Creta, unde nos genere profitemur esse;
 nunc vero huc cum navi devenimus nequaquam lubentes,
 reditus appetentes, per-alium iter, alias vias;
 sed aliquis immortalium nos huc duxit nolentes.

Hos vero respondens allocutus-est sagittans Apollo :
 hospites, qui Cnossum arboribus-abundantem incolebatis
 antea, at nunc non-amplius reduces iterum eritis
 in urbemque amabilem et aedes pulcras quisque,
 et ad caras uxores; sed hic opulentum templum
 habitabitis meum, multis honorati hominibus.
 Sum autem ego Jovis filius, Apollinemque me gloriæ esse
 vos vero duxi huc super magnam voraginem maris,
 nequaquam mala cogitans, sed hic opulentum templum
 habitabitis meum, omnibus valde honoratum hominibus :
 consiliaque immortalium scietis; quorum voluntate
 semper honorabimini perpetuo dies omnes.
 Sed agite, sicut ego dixero, parete citissime :
 vela quidem primum demittite, solutis loris :
 navem autem deinde velocem in litus trahite,
 atque opes eximite et arma ex-navi æquali,
 et aram facite super litus maris :
 ignem vero accendentes, superque eo farinas albas adole-
 tes,] precamini jam postea, astantes circa aram.

Sicut quidem ego primum in obscuro ponto,
 me-assimilans delphini, veloci navi insillii :
 sic mihi supplicate Delphinio; at ara
 ipsa Delphia et conspicua erit semper.

Cœnateque porro inde velocem apud navem nigram,
 et libate beatīs diis, qui Olympum habitant.
 Ac postquam cibi dulcis desiderium exemeritis,
 veniteque una mecum, et Iepæana canite,
 usquedum ad-locum perveneritis, ubi habebitis opulentum
 templum.] Sic dixit; hique ei valde auscultarunt et paruerunt.
 Vela quidem primum demiserunt, solveruntque lora;
 malumque receptaculo admoverunt, rudentibus demissum
 egrediebantur vero et ipsi in litus maris.
 Ex mari autem in-terram velocem navem sursum traxerunt,
 alte super arenas, juxtaque sustentacula longa straverunt :
 et aram fecerunt super litore maris;
 ignemque accendentes, superque eo farinas albas adolentes
 supplicabant, ut juss erat, astantes circa aram.
 Cœnam deinde sumserunt velocem apud navem nigram,
 et libarunt beatīs diis, qui Olympum habitant.
 At postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 profecti-sunt ire; præibatque ipsis rex, Jovis filius, Apollo.

ἐρμυγῖν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων,
καλὰ καὶ ὑψί βιβάς· οἱ δὲ ῥήσσοντες ἔποντο
Κρήτες πρὸς Πυθῶν, καὶ ἡπαιτὸν ἄειδον,
οἳ τε Κρητῶν παιήονες, οἵσιν τε Μοῦσα
ἐστήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μέλγηνυν δοιδήν.
ἄκητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσὶν, αἶψα δ' ἔκοντο
Περνήσων καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἐνθ' ἄρ' ἔμελλον
οἰῆσιν πολλοῖσιν τετιμένοι ἀνθρώποισιν.

Δεῖξέ δ' ἄγων αὐτοῦ δάπεδον καὶ πόνα νηὸν
τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
τῶν καὶ ἀνείρομένοις Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠύδα·
ὦ ἄν', ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἦγχεες — οὕτω που τῷ σῶφί φιλον ἔπλετο θυμῷ —
πῶς καὶ νῦν βεόμεσθα; τό σε φράζεσθαι ἄνωγμεν.
Οὔτε τρυγηφόρος ἦδε γ' ἐπήρατος οὐτ' εὐλείμων,
ἔστ' ἀπὸ τ' εὐ ζῶειν καὶ ἄμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν.

Τοὺς δ' ἐπιμειδίσας προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
νηπιοὶ ἀνθρώποι, δυστήλμονες, οἱ μελεδῶνας
βούλεσθ', ἀργαλέους τε πόνους καὶ στέινα θυμῷ·
ῥηϊδίον ἔπος ὕμῳ ἔρεω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
Δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
παύειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται
ὅσα ἐμοὶ κ' ἀγάγῃσι περικλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
νῆν δὲ προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φύλ' ἀνθρώπων

ἐνθάδ' ἀγειρομένους, καὶ ἐμὴν ἰδύν τε μάλιστα

ἥ τι τηύσιον ἔπος ἔσεται, ἥ τι ἔργον,
ἕρως θ', ἥ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων

οἷον ἐπειθ' ὁμῖν σημαντόρες ἄνδρες ἔσονται,
τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδομένησθ' ἤματα πάντα.
Εἰρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι φύλαξαι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Ἀητοῦς υἱέ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἑλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

B.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἐρμῆν ὕμνει, Μοῦσα, Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου,
ἔγγειον ἀθανάτων ἑριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα,
Νύμφη εὐπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα,
αἰδοίῃ μακάρων δὲ θεῶν ἡλεούθ' ὁμιλον,
ἄντρον ἔσω ναίονσα καλίσκιον· ἐνθα Κρονίων
Νύμφη εὐπλόκαμω μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
ἔρα κατὰ γλυκὺς ἕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μέγαλοιο Διὸς νόος ἐξετελείτο,
τῇ δ' ἤδη δέκατος μελὶς οὐρανῷ ἐστῆρικτο·
[ἔτι δ' ἔφως ἄγαγεν, ἀρίστη μὲν τε ἔργα τέτυκτο·]
καὶ τότε ἐγένετο παῖδα πολύτροπον, αἰμυλομήτην,
λήϊστον, ἑλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὄνειρων,

citharam in manibus habens, admirabiliter ludens,
pulcre et sublimiter gradiens : at terram pedibus pulsantes
sequebantur] Cretes ad Pytho, et Iepæana caneant,
quales sunt Cretum pæanes, quibus quidem Musa
in pectoribus posuit dea stævem cantum.

Indefessi autem collem ascenderunt pedibus, citoque adve-
nere] in-Parnassum, et locum amabilem, ubi inde erant
habitaturi, multis honorati hominibus.

Ostendit vero ducens suum solum et opulentum templum.
Eorum autem commovebatur animus in pectoribus caris :
illumque interrogans Cretum dux contra dicebat :

O rex, quandoquidem procul ab-amicis et patria terra
nos duxisti (sic fere tuo placitum erat animo),
quomodo et nunc vivemus? hoc te consultare jubemus.
Neque uvæ-ferax hæc amabilis terra-est, nec pratis-bonis,
ita-ut inde commodè vivamus, et cum hominibus versemur.

Illos vero subridens affatus-est Jovis filius Apollo :
insipientes homines, miseri, qui curas
cupitis, gravesque labores, et angustias in-animo :
facile verbum vobis dicam, et in mente ponam.
Dextra prorsus quisque habens in manu cultrum,
mactate semper pecora; hæc vero copiosa omnia aderunt,
quanta mihi adduxerint inclytæ gentes hominum :
templum vero custodite, excipiteque gentes hominum

hic se-congregantium : et meum impetum maxime

sive quod vanum verbum fuerit, sive quod opus,
injuriaque, qui mos est mortalium hominum

alii deinde vobis rectores viri erunt,
quibus necessitate subditi-eritis dies omnes.
Dicta-sunt tibi omnia; tu vero in mente tua serva.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Latonæ fili :
verum ego et tui et alius meminero cantionis.

II.

IN MERCURIUM.

Mercurium celebra Musa, Jovis et Majæ filium,
Cyllenen regentem, et Arcadiam pecorosam,
nuntium immortalium, utilium-auctorem, quem peperit Maja
Nympha pulcris-comis, Jovis in amore congressa,
veneranda : beatorum vero deorum subduxit-se e-cætu,
antrum intus habitans umbrosum : ubi Saturnius
cum-Nympha pulcris-comis miscbatur nocte intempesta,
dum dulcis somnus occuparet candidam-uhis Junonem,
latens immortalesque deos mortalesque homines.
Sed quando demum magni Jovis mens perfecta-erat,
huicque jam decimus mensis in cælo stetit :
[inque lucem eam duxerat, insigniaque opera facta-erant :]
tunc peperit filium versutum, blande-decipientem,
prædonem, abactorem bonum, ducem somniorum,

15 νυκτὸς ὅπωπ' ἤτῃρα, πύληδ' ἄκον, ὃν τάχ' ἔμαλλεν
ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἥφιός γε γονῶς, μέσῳ ἤματι ἐγκυθάρειν,
ἐσπέριος βοῦς κλέψεν ἐκ' ἠδ' ὀδῶν Ἀπολλωνος,
τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τότε πότνια Μαῖα.

20 *Ὅς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων ὄρε γυίων,
οὐκ αἶψά τ' ἐκείτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ·
ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζῆτει βόας Ἀπολλωνος
οὐδὲν ὑπερβαίνων ὑψηρεφές ἀντροίο

ἐνθα χέλυν εὐρών, ἐκτῆσατο μυρίον ὄλθον

25 Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα χέλυν τετῆνατ' αἰοῖδον

ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν,
βοσκομένη προπάρουθε δόμων ἐριθιλέα ποιήν,
σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Διὸς δ' ἐριονίους υἱὸς
ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπεν·

30 Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.

Χαῖρε, φυὴν ἐρέεσσα, χοροῖτις, δαιτὸς ἐταίρη,
ἀσπαστή προφανέισα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
αἰόλον ὄστρακον, ἐσσι, χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
ἀλλ' οἶσω σ' ἐς δῶμα λαβὼν· ὁρελός τί μοι ἔσση,

35 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις.

[Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν.]

Ἦ γὰρ ἐπηλυστές πολυτῆμονος ἔσσαι ἔχμα
ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης, τότε κεν μάλα καλὸν αἰδοίς.

Ὡς ἄρ' ἔφη καὶ χερσὶν ἄμ' ἀμφοτέρῃσιν αἶερας,

40 ἀψ' εἰσω κίε δῶμα, φέρον ἑρατεινὸν ἄθυρμα.

Ἐνθ' ἀναμῆλῶσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου,

αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκύριοι χελώνης.

Ὡς δ' ὅπότε ὠκὺ νόημα διὰ στέροισι περήσει
ἀνέρος, ὅντε θαμναίει ἐπιστροφῶσι μέριμναι,

45 [ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,]

ὡς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμῆδετο κύδιμος Ἑρμῆς.

Πῆξεν δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῦτα λιθοβόρῃνοιο χελώνης·

ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοδὸς παρὰ πίδασσιν ἔησιν,

50 καὶ πῆχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·

ἐπτά δὲ συμφώνους ὄων ἐτανύσσατο χορδὰς.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε φέρον ἑρατεινὸν ἄθυρμα,
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἥ δ' ὑπὸ χειρὸς

σμερδαλέον κονάθησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν αἶδεν,

55 ἔξ αὐτοσχεδῆος πειρώμενος — ἥ τε κοῦροι

ἤδηται θαλίῃσι παραιδὼκα κερομέουσιν —

ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαριάδα καλλιπέδιλον,

ὡς πάρος ὥρριζεσκον ἑταιρείῃ φιλότῃτι,

ἦν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων·

60 ἀμφιπόλους τ' ἐγέραιε καὶ ἀγλαὰ δώματα Νύμφης,

καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον, ἐπηγετανούς τε λέβητας.

Καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.

Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρον ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ

φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κραιῶν ἐρατίζων

II. IN MERCURIUM.

noctis speculatorem, forum-observatorem; qui d
ostensurus inclyta opera inter immortales deos.

Matulinus natus, medio die citharam-pulsabat,
vesperinus boves furatus-est longe-jaculantis A
quarta die priori, qua ipsum peperit veneranda Maja,

Qui et postquam matris ab immortalibus prosiliit membra
non-amplius diu jacebat manens sacra in vanno (cunis):
sed ille exsiliens quærebat boves Apollinis,

limen transgrediens alte-tecti antri,

ibi testudine inventa, acquisivit infinitas opes.

Mercurius sane primum testudinem arte-effecit canoram;

quæ tum ei occurrit ad aulae fores,
depascens ante ædes floridam herbam,
lente pedibus incedens. Jovis autem utilium-ancor filius
conspicatus risit, et statim sermonem dixit:

Signum nunc mihi valde utile accidit: hand aspernor.
Salve, specie amabilis, chori-rectrix, convivii socia,
grata quæ-apparuiisti: unde hoc pulcrum oblectamentum,
variegata tesla, es, testudo in-montibus vivens?

Sed feram te in domum sumtam: utilitas aliqua mihi eris,
nec despicatui-habebo: tu vero me omnium-primum juvabis
[Domi melius est esse, quoniam noxium foris esse.]

Certe enim incantationis damnosæ eris impedimentum
vivens; sin mortua fueris, tunc admodum pulcre canes.

Sic igitur dixit; et manibus simul ambabus ubi-sustulerat
rursus introivit domum, ferens amabile oblectamentum.

Ibi exsculpens scalpro cani ferri

medullam-spinalem exterebravit montanæ testudinis.

Sicut autem quando celere cogitatum per pectus transierit
viri, quomodo frequentes versant curæ:

[vel quando volvuntur ab oculis lucia-micationes:]

sic simul verbumque et opus mollebat gloriosus Mercurius

Fixit autem inde in mensuris sectas arundines calami,
ubi-trajecerat penitus dorsa tecto-lapideo testudinis,

circum autem pellem extendit bovis consiliis suis,

et brachia imposuit, insuperque jugum (transillum) apto
vit ambobus;] septem vero consonas ovium intendit chordas.

Ac postquam construxerat secum-portans amabile oblecta
mentum,] plectro tentabat singulatim; ea autem sub manu

graviter insonuit: deusque pulcre succinebat,

ex tempore periculum-faciens (veluti juvenes

puberes in-conviviis vicissim conviciantur),

de Jove Saturnio, et Maja pulcros-calceos-habente,

quomodo olim consueverant amatoria consuetudine,

suamque ipsius generationem inclytam prædicans,

famulosque celebrabat, et præclaras ædes Nymphæ,

et tripodas per domum, crebrosque lebetes.

Et hæc quidem jam canebat, alia autem mente agebat.

Et hanc quidem deposuit ferens sacra in vanno,

citharam caram: ipse autem deinde carum appetens,

λο κατὰ σκοπιὴν εὐώδους ἐκ μεγάρου,
μαίνων δόλον αἶπὺν ἐνὶ φρεσὶν, οἷά τε φῶτες
πληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἡέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὀκεανόνδε
νύτοισιν ὅ' ἔπποισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
Πιερίης ἀφίκανε θέων ὄρεα σκιδέντα,
ἔθα θεῶν μακάρων βόες ἀμβροτοὶ αὐλὴν ἔχουσιν,
βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἔρατεινούς.
Τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς, εὖσκοπος Ἀργειφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμεντο βοῦς ἐριμύκους.
Μανωλίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθούδα χῶρον,
ἔχιν' ἀποστρέψας· δολίχῃ δ' οὐ λήθετο τέχνης * *
ἄντια ποιήσας ὑπλάς τὰς πρόσθεν ὀπισθεν,
τὰς δ' ὀπιθεν πρόσθεν, κατὰ δ' ἑμπαλιν αὐτὸς ἔβαινεν.

Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔρριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίσσιν,

ἔρραστ' ἡδ' ἀνόνητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
σμυμίσγων μυρτιάς καὶ μυρσινοειδέας ὄρους.
Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέας ἀγκαλον ὕλης,
ἐβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσαστο σάνδαλα κοῦφα
αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύνιδος Ἀργειφόντης
ἔσπασε Πιερίῃθεν, ὁδοιοπορίην ἀλεείνων,
οἷά τ' ἐπειγόμενος, δολιχὴν ὁδὸν αὐτοτροπήσας.
Τὸν δὲ γέρον ἐνόησε, δέμων ἀνθοῦσαν ἀλῶν,
ἴμενον πεδίοις δι' Ὀρχηστὸν λεχεπολὴν.
Τὸν πρότερος προσέφη Μαιῆς ἐρικυδέος υἱός·
Ἦ γέρον, ὅτε φῶτα σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμος,
ἢ πολυοινήσεις, εὐτ' ἂν τὰδε πάντα φέρῃσιν.

Καὶ τε ἰδὼν, μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς, ἀκούσας,
καὶ σιγῇ, ὅτε μὴ τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.

Τόσσον φάς, συνέσειε βοῶν ἱφθίμα κάρηνα.
Πολλὰ δ' ὥρῃ σκιδέντα καὶ αὐλῶνας κελαδαινοὺς
καὶ πεδὶ' ἀνθεμόεντα διηλάσε κύνιδος Ἑρμῆς.
Ὀρφναίῃ δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίῃ νύξ,
ἢ κλειῶν, τάχα δ' ὄρθρος ἐγγίγνετο δημοεργός·
ἢ δὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο διὰ Σελήνῃ,
Πάλλαντος θυγάτηρ, Μεγαμηδείδαιο ἀνακτος·
τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἀλκιμος υἱὸς
Φοῖβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους.
ἄκηχτες δ' ἔειπον ἐς αὐλὴν ὑψιμέλαθρον
καὶ ληνούς, προπάροιθεν ἀριπρεπέας λειμῶνας.

Ἐνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους

καὶ τὰς μὲν συνέλασεν ἐς αὐλὴν, ἀθρόας οὖσας,
λωτὸν ἔρεπτομένης ἡδ' ἐρσήεντα κύπειρον·
σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπαμείβετο τέχνην.
Δάφνης ἀγλὰν ὄζον ἑλὼν ἐπέλειψε σιδήρῳ,
ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἄμπνυτο δὲ θερμὸς αὐτμῆ.

Ἑρμῆς τοι πρῶτιστα πυρῆϊα πῦρ τ' ἀνέδωκεν.

Πολλὰ δὲ κάγκανα κῆλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
οὐκ λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηγετανά· λάμπετο δὲ φλόξ
τῆλός τε φῦσαν εἶσα πυρὸς μέγα δαιμόνιοι.

prosililit in speculam odorata ex domo,
molens dolum altum in mente, qualia quidem homines
prædones agitant obscuras noctis in hora.

Sol quidem occidebat sub terra in Oceanum
ipsisque cum-equis et curribus; at Mercurius
Pierias advenit currens ad-montes umbrosos,
ubi deorum beatorum boves immortales stabulum habebant,
depascentes prata intemerata, amena.
Horum tunc Majæ filius, speculator Argicida,
quinquaginta ab-armento avertit boves late-mugientes;
errabundas autem agebat per arenosum locum,
vestigis reflexis: dolosæ vero non obliviscatur artis,
e-contrario faciens ungulas priores, posteriores,
posterioresque, priores, et ex-transverso ipse incedebat.

Sandalia autem statim projecit super arenas marinas,

ineffabilia et incomprehensibilia complicabat mirabilia opera
commiscens myricas, et myrtis-similes ramos.

Ex-his tunc colligat recens-florentis fasciculo silvæ,
sine-damno sub pedibus ligavit-sibi sandalia levia,
ipsis cum-foliis, quæ gloriosus Argicida
avulsit a-Pieria decedens, iter-populi declinans,
utpote properans, longum iter in-compendium-agens.

Eum vero senex animadvertit, struens floridum hortum,
properantem ad-campum, per Onchestum herbosam.

Hunc prior allocutus-est Majæ inclytæ filius:

O senex, qui plantas fodis incurvus humeris,
certe vino-abundabis, quando hæc omnia fructum ferent.

Et conspicatus, ne conspicatus sis, et surdus esto, etsi-audie-
ris,] et taceas, quum nihil lædat rem tuam ipsius.

Tantum locutus, una-agitabat boum fortia capita.

Multos autem montes umbrosos, et valles sonoras,
et campos floridos transiit gloriosus Mercurius.

Obscura autem adjutrix finiebatur divina nox,
maxima-ex-parte; citoque mane fiebat operariis-favens:
ac modo in-speculam (caelum) accesserat divina Luna,
Pallantis filia, Megamedidæ regis:

tunc ad Alpheum amnem Jovis validus filius

Phœbi Apollinis boves egit latis-frontibus.

Indomitæ autem pervenere ad stabulum altum,
et lacus, qui erat ante excellens pratium.

Ibi postquam bene herba paverat boves lato-mugientes,

et has quidem simul-egit in stabulum, confertas,
lotum carpentes, et roscidum cyperum:
simulque forebat ligna mula, ignisque aggressus-est artem.
Lauri splendidum ramum sumtam decorticavit ferro,
aptum palmæ; sursumque-spirabat calidus vapor.

Mercurius utique primum focum ignemque edidit.

Multa autem sicca ligna humili in fovea
densa sumta imposuit copiosa: emicabat vero flamma
procul spiramen mittens ignis valde ardentis.

- 115 Ὅφρα δὲ πῦρ ἀνέκαε βίη κλυτοῦ Ἥφαίστοιο,
τόφρα δ' ἐριδρύχους ἑλικας βούς ἑλκε θύραζε
δοιάς ἀγχι πυρός· δύναμις δέ οἱ ἐπλετο πολλή.
Ἀμφοτέραι δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοῦσας
ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε, δι' αἰῶνας τε τορήσας
- 120 Ἔργῳ δ' ἔργον ὅπαζε, ταμῶν κρέα πύονα δημῶ·
ᾧπα δ' ἄμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν,
σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσματα καὶ μέλαν αἷμα,
ἐργμῆνον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης·
βινούς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφελῶ ἐπὶ πέτρῃ,
- 125 ὥς ἐτι νῦν τάμετ' ἄσσα πολυχρόνια πεφύασιν,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἀκριτον. Αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσσατο πύονα ἔργα
λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
κληροπαλεῖς· τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστη.
- 130 Ἐνθ' ὁσῆς κρέων ἡράσσατο κύδιμος Ἑρμῆς.
Ὅδμῃ γάρ μιν ἔτιρε, καὶ ἀθάνατόν περ ἔόντα,
ἦδεῖ· ἀλλ' οὐδ' ὥς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
καὶ τε μάλ' ἱμείροντι, περὶν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὐλίον ὑψιμέλαθρον,
- 135 δημόν καὶ κρέα πολλά· μετῴρα δ' αἰψ' ἀνάειρεν,
σῆμα νήης φωρῆς, ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀγείρας,
οὐλόποδ', οὐλοκάρῃνα πυρὸς κατεδάμνατ' αὐτμῆ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα κατὰ χρέος ἤνυσσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέθηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην,
- 140 ἀνθρακίην δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυε μελαιναν
παννύχιος· καλὸν δὲ φάος ἐπέλαμπε Σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἰψ' αὐτίς ἀφίκετο διὰ κάρῃνα
ὄρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν,
οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
- 145 οὐδὲ κύνες λελάχοντο. Διὸς δ' ἐριούσιος Ἑρμῆς
δοχμωθεὶς μεγάρῳ διὰ κλήθρον ἔδυεν,
αὐρῇ ὀπωρινῇ ἐναλγίχιος, ἥντ' ὁμίχλη.
Ἰθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πύονα νηὶν,
ἦκα ποσὶ προδιδῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥς περ ἐπ' οὔδει.
- 150 Ἑσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπώχετο κύδιμος Ἑρμῆς·
σπάργανον ἄμφ' ὤμοις ἐλυμένος, ἥντε τέκνον
νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἱγνύσι λαΐφος ἀθύρων
κεῖτο, χέλυον ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς ἐέργων.
Μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεός, εἰπέ τε μῦθον·
- 155 Τίπτε σὺ, ποικιλομήτα, πόθεν τόδε νυκτὸς ἐν ᾧρῃ
ἔρχῃ, ἀναιδείην ἐπιειμένε· νῦν σε μάλ' ὀλω
ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα
Λητοίδου ὑπὸ χερσὶ δι' ἐκ προθύροιο περήσειν,
ἢ σὲ λαβόντα μεταξὺ κατ' ἀγκυα φηλητεύσειν.
- 160 Ἐβρε, τάλαν! μεγάλῃν σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
- Τὴν δ' Ἑρμῆς μῦθοισιν ἀμαίβετο κερδαλοῖσιν
μητὲρ ἐμῇ, τί με ταῦτα δεδόσκειαι, ἥντε τέκνον
νήπιον, ὅς μάλ᾽ αἰετα παῖρα μετὰ φρεσὶν αἰσὺλα οἶδεν,
- 165 ταρβαλέον, καὶ μητρός ὑπαιδεῖδοικεν ἐνιπάς·
αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη,
βουλεύων ἐμὲ καὶ σὲ διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσιν

II. IN MERCURIUM.

Dum autem ignem accendebat vis inclyti Vulcani,
interea valde-mugientes camuras boves trahebat foras
duas prope ignem; vis vero ei erat multa.
Ambas autem in terga humi dejecit anhelantes;
inclinansque volvebat, medullasque perfodiens

Operi vero opus addebat, incidens carnes pingues adipem;
assabat autem verubus transfixa ligneis.
carnes simul et terga honorifica, et sanguinem,
inclusum in intestinis; reliqua vero ibidem jacebant in sol
pelles autem extendit aspera in petra,
sicut adhuc nunc secantur, quaeque ad-diuturnitatem in
sunt,] diu jam postea et infinite. At deinde
Mercurius gaudens-animo traxit pingua opera
laevi super loco-plano, et scidit duodecim partes
sorte-distribuendas; perfectumque honorem addidit cuiq[ue]
Ibi jus (*esum*) carnum appetebat gloriosus Mercurius;
odor enim illum torquebat, quamquam immortalem,
suavis; sed neque sic eum jubebat animus generosus,
et valde cupientem transmittere per sacrum collum.
Sed haec quidem deposuit in stabulum altum,
adipem et carnes multas: in-sublime vero statim sustulit
signum puerilis furti, insuperque ligna sicca colligans,
densa-pedibus, densa-verticibus, ignis domuit aestu.
Ac postquam omnia rite perfecerat deus,
scandalia quidem projecit in Alpheum profundis-vorticibus
carbones autem exstinxit, cineremque amoliebatur nigri
pernox: pulcra autem lux illucebat Lunae.

Cyllenes vero statim rursus advenit ad-divinos vertices
matutinus; nec quisquam ei in-longo itinere occurrit
nec deorum beatorum, nec mortalium hominum:
neque canes latrarunt. Jovis autem *stilius* utilium-auctor
Mercurius] incurvalus domus per seram ingressus est,
aurae autumnali similis, veluti nebula.

Rectaque-progressus ex-antro pervenit ad-opulentum
plum,] leviter pedibus incedens: non enim sonitum-edel
sicut in solo.] Festinanter vero dein cunas adibat glori
Mercurius:] fascia circa humeros obvolutus, veluti puer
infans, in palmis juxta poplites velo ludens
jacebat, testudinem amabilem ad laevam manum cohibe
Matrem vero non latebat deam deus, dixitque *ex sermone*

Quid tu, versute, fecisti et unde jam noctis in hora
venis, impudentia indute? nunc te omnino puto
vel cito insolubilia vincula circa latera habentem,
Latoidae sub manibus, per vestibulum exiturum:
vel eum te prehensum mediis in vallibus spoliaturum.

I in-malam-rem, improbe! magnam te pater sevit solli
dinem] mortalibus hominibus et immortalibus diis.

Ei vero Mercurius verbis respondit astutis:
mater mea, quid me haec loquens territas, veluti puerum
infantem, qui valde pauca in animo improba novit,
timidum, et qui matris reformidat increpationes?
At ego artem aggrediar, quaecunque sit optima,
consulens mihi et tibi penitus; neque deos

νοὶ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἀπαστοι
αὐτοῦ τῆς μένοντες ἀνεξόμε', ὥς σὺ κελεύεις.
170 Βέλτερον, ἡματα πάντα μετ' ἀθανάτοισι δαρῖζειν,
πλούσιον, ἀφνειὸν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
ἄνθρωπον ἐν ἡρόεντι θαλασσίμην· ἀμφὶ δὲ τιμῆς
κατὰ τῆς δαΐης ἐπιθήσομαι, ἥσπερ Ἀπόλλων.
Εἰ δέ κε μὴ δώσῃ πατὴρ ἐμὸς, ἦτοι ἔγωγε
175 περὶ σὺν δύναιμαι φηλητῶν δρχαμος εἶναι.
Εἰ δέ μ' ἐρευνήσῃ Λατοῦς ἐρικυδέος υἱός,
ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀνομαίαν ἀντιβολήσῃν.
Εἴμιν γὰρ ἐς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
ἐνθεν ἄλις τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
180 πορθήσω, καὶ χρυσὸν, ἄλις τ' αἰθῶνα σιδήρον,
καὶ πολλὴν ἐσθήτα· σὺ δ' ἔλπει, αἶψ' ἐθέλῃσθα.
Ἵς οἱ μὲν β' ἐπέεσσιν πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
υἱὸς τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
Ἦδ' ὅτ' ἡριγένεια φῶς ὀνητοῖσι φέρουσα
185 ὤρνυτ' ἀπ' Ὀκεανοῖο βαθυβρόχου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀρχηστρόνδ' ἀφίκανε κίων, πολυήρατον ἄλσος
ἀγρὸν ἐρισφαράγου Γαιήχου· ἐνθα γέροντα
κνωδάλον εὖρα, δέμοντα παρὰ δόδου ἔρκος ἄλως
τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·
190 ὦ γέρον, Ὀρχηστοῖο βατοδόρπε ποιήεντος,
βοῦς ἀπὸ Πιερίας διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
πάσας θηλείας, πάσας κεράσσουσιν ἑλικτάς,
ἔξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐδόσκετο μῶνος ἀπ' ἄλλων,
κύνεας· χαροποι δὲ κύνες κατόπισθεν ἔποντο
195 ἴσσοι, ἥτε φῶτες, δμοφρονες· οἱ μὲν ἔλειφθεν,
οἱ τε κύνες, ὅτε ταῦρος — δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται —
ταῖς δ' ἔβαν, ἡελίω νέον καταδυομένοιο,
ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
Τῷτά μοι εἰπέ, γεραίε παλαιγενὲς, εἰ πον ὕψπας
200 ἀνέρε, ταῖς δ' ἐπὶ βουσί διαπρήσσοντα κλελευθον.
τὸν δ' ὁ γέρον μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
ὦ φίλος, ἀργαλέον μὲν, δσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὀδὸν πρῆσσουν ὀδῖται,
τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλά,
205 ζοιτοῦσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡλῖον καταδύντα
ἔσκαπτον περὶ γουόν ἄλως οἰνοπέδοιο·
παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι,
ἕστις ὁ παῖς ἔμα βουσί εὐκραίρησιν ὀπῆδει,
210 ἡπίος, εἴγε δὲ ῥάβδον· ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιεν.
[ἐροίσω δ' ἀνέριγε, κάρη δ' ἔχον ἀντίον αὐτῶν.]
Φῆ β' ὁ γέρον· ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κλέ μῦθον ἀκούσας·
οἰωνὸν δ' ἐνόει ταυνοσίτερον, αὐτίκα δ' ἔγνω
φλητὴν γεγαῖα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
215 Ἐσσυμένως δ' ἤϊεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
ἐς Πύλον ἡγαθέην, διζήμενος ἐλπίποδας βοῦς,
πορφυρέην νεφέλην κεκαλυμμένους εὐρέας ὤμους·
ἱγνία τ' εἰς ἐνόησεν Ἐκιδόλος, εἴπε τε μῦθον·
220 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
ἱγνία μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·

nos inter immortales indotati et impasti
hic ibidem manere sustinebimus, ut tu jubes.
Melius est, dies omnes cum immortalibus versari,
divitem, locupletem, spoliis-abundantem; quam domi
antro in obscuro considere; sed honorem
etiam-ego justum adipiscar, quem-scilicet Apollo.
Si autem non dederit pater meus, nempe ego
tentabo: possum prædonum dux esse.
Si autem me exquisiverit Latonæ inclytæ filius,
aliud quiddam ei et majus puto occurrurum.
Ibo enim in Pythona, magnam domum perforaturus;
inde affatim tripodas perpulcros atque lebetas
prædabor, et aurum, affatimque splendidum ferrum,
et multam vestem: tu vero videbis, si volueris.

Sic hi quidem verbis inter se colloquebantur,
filiusque ægidem-tenentis Jovis, et veneranda Maja.
Aurora autem mane-genita, lucem mortalibus afferens,
oriebatur ab Oceano profunde-fluenti: atque Apollo
in-Onchestum pervenit profectus, valde-amabilem lucum
purum late-sonantis Neptuni; ibi senem
repentem invenit, struentem extra viam sæpem horti.
Eum prior allocutus-est Latonæ inclytæ filius:

O senex, Onchesti ruborum-deceptor herbosi,
boves a Pieria quærens huc advenio,
omnes femineas, omnes cornibus camuras,
ex armento: sed taurus pascobatur solus ab alis,
niger: torvique canes pone sequebantur
quatuor, veluti homines, unanimes; hi quidem relictī-sunt,
et canes et taurus (quod certe valde mirum est);
illæ autem abierunt, sole modo occidente,
ex molli præto, a dulci pascuo.

Hæc mihi dic, senex olim-nate, sicuti vidisti
virum, hæc cum bobus facientem iter.

Hunc autem senex verbis respondens allocutus-est:
o amice, difficile quidem, quæcunque oculis quis viderit,
omnia dicere: multi enim iter faciunt viatores:
quorum alii quidem mala multa cogitantes, alii vero valde
bona,] itant: difficile autem cognoscere est unumquemque.
At ego per-totum diem ad solis occasum
fodiebam circa fertile-solum horti vitiferi:
puerum vero visus-sum, optime, at clare nescio, cornere,
qui puer una boves pulcris-cornibus comitabatur,
infans; habebat autem virgam, flexuoseque incedebat.
[a-tergo vero cohibebat, caputque habebant adversum ipsi.]

Dixit senex; ille autem ocyus iter faciebat verbo audito;
volucrumque videbat patulis-alis; statimque agnovit
prædonem natum Jovis filium Saturni.
Rapide vero ruit rex, Jovis filius, Apollo
Pylum versus divinam, quærens pedes-trahentes boves,
purpurea nebula coopertus latos humeros:
vestigiaque animadvertit Jaculator, dixitque sermonem:
Dii-boni! certe magnum miraculum hoc oculis video:
vestigia quidem hæc sunt boum capita-alto-ferentium,
sed retro conversa-sunt in herbosum prætum:

βήματα δ' οὐτ' ἀνδρὸς τάδε γίγνεται, οὔτε γυναικὸς,
οὔτε λύκων πολυῶν, οὔτ' ἀρκτων, οὔτε λεόντων·
οὐδὲ τί κεν ταύρου λασιαύχενος ἑλπομαι εἶναι,
125 ὅστις τοῖα πέλωρα βιβῆ' ποσὶ καρπαλλίμοισιν·
αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.

Ἦς εἰπὼν, ἤϊξεν ἀναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὅρος καταειμένον ἑλῃ,
πέτρης ἐς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθα τε Νύμφη
230 ἀμβρόσι' ἑλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος·
ὀδμή δ' ἱμερόεσσα δι' οὐρεὸς ἡγαθέοιο
κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδα βόσκειτο ποίην·
ἔνθα τότε σπειῦδων κατεβήσατο λαῖνον οὐδόν.
[άντρον ἐς ἡρόεν ἐκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.]
235 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς,
χωόμενον περὶ βουσί, ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα·
σπάργαν' ἔσω κατέδυσε θυήεντ', ἤϊτε πολλὴν
πρέμνων ἀνθρακίην οὐλὴν σποδὸς ἀμφικαλύπτει.

Ἦς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἃ αὐτόν·
240 ἐν δ' ὀλίγῃ συνέλασσε κάρη, χεῖράς τε, πόδας τε,
δὴ βα νεόλλωτος, προκαλούμενος ἥδυμον ἕπνον
ἄργης· εἰνέτεόν τε χέλυον ὑπὸ μασχάλῃ εἶχεν.

Γνῶ δ', οὐδ' ἡγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
Νύμφην τ' οὐρεῖν περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
245 παῖδ' ὀλίγον, δολίης εἰλυμένον ἐντροπήσιν.
Παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλαιο δόμοιο,
τρεις ἀδύτους ἀνέωγε, λαβὼν κληῖδα φαινήν,
νέκταρος ἐμπλείους ἢ δ' ἀμβρόσι' ἑρατεινῇς
πολλὰς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
250 πολλὰ δὲ φοινικέντα καὶ ἄργυφα εἴματα Νύμφης,
οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
Ἐνθ' ἔπει ἐξεραίνει μυχοὺς μεγάλαιο δόμοιο
Λητοίδης, μύθοισι προσκῦδα κύδιμον Ἑρμῆν·
ἦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ κατὰκειαι, μήνυέ μοι βούς
255 θάσσον· ἔπει τάχα νῶϊ διοισμέθ' οὐ κατὰ κόσμον.
Ῥίψω γὰρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
ἐς φάος, οὐδέ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
ἑρβήσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

260 Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
Λητοίδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον λειπες,
καὶ βούς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις;
οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μῆνυτρον ἀροίμην.
265 [οὔτε βοῶν ἐλατῆρι, κραταῖῳ φωτὶ, ἔοικα.]
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο πάρος δέ μοι ἄλλα μέμνηεν·
ἕπνος ἐμοίγε μέμληε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
σπάργανά τ' ἀμφ' ὥμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λοετρά.
Μή τις τοῦτο πυθόιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
270 καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
βουσί μετ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπῶς ἀγορεύεις.
Χθὲς γενόμεν' ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑποχθῶν.

gressus autem nec viri hi sunt, nec mulieris,
nec luporum canorum, neque ursorum, nec leonum:
neque omnino tauri hirsuta-cervice ea credo esse,
qui tam monstrosee gradiatur pedibus velocibus:
gravia quidem hinc viæ, verum graviora illinc viæ.

Sic locutus impetum cepit rex, Jovis filius, Apollo;
Cyllenesque pervenit ad montem indutum silva,
petræ in latibulum umbrosum: ubi Nympha
immortalis peperit Jovis filium Saturnii;
odor vero jucundus per montem divinum
spargebatur, multæque pecudes pedes-tendentes pascenda
herbam:] ibi tunc festinans descendit per-lapidum limen.
[antrum in obscurum longe-jaculans ipse (solus) Apollo.]

Eum autem ut animadvertit Jovis et Majæ filius,
iratum de bobus, longe jaculantem Apollinem,
fascias intro subit odoratas, veluti multam
ramorum favillam mollis cinis circumtegit.

Sic Mercurius Sagittantem conspicatus subtrahebat se ipsum
in breve autem coegit caput, manusque, pedesque,
jam scilicet recens-lotus, provocans dulcem somnum,
ex-venatione: recentemque testadinem sub ala tenebat.

Agnovit autem, neque ignoravit Jovis et Latonæ filius
Nymphamque montanam perpulcram, et carum filium,
puerum parvum, dolosis involutum versutiis.
Circumspiciens vero dein omnem recessum magnæ domus
tria adyta aperuit, sumta clave splendida,
nectare plena et ambrosia amabili:
multum autem aurumque et argentum intus jacebat,
multaque punicea et alba vestimenta Nymphæ,
qualia deorum beatorum sacræ sedes intus habent.
Ibi postquam perscrutatus erat recessus magnæ domus
Latoïdes, verbis allocutus est gloriosum Mercurium:

O puer, qui in cunis recubas, indica mihi boves
ocys; quia facile nos discessemus-invicem non decenter.
Dejiciam enim te prehensum in Tartarum obscurum,
in caliginem infaustam et ineluctabilem; nec te mater
in lucem, nec pater redimet, sed sub terram
abibis, paucos inter viros præsidens.

Ei autem Mercurius verbis respondebat astutis:
Latoïde, quemnam hunc crudelem sermonem dixisti,
et boves agrestes querens huc venisti?
non vidi, non rescivi, non alterius sermonem andivi:
non indicarim, non indicii-præmium reportarim.
[nec boum abactori, forti homini, similis-sum.]
Non meum opus hoc; potius vero mihi alia curæ-sunt;
somnia mihi curæ-est, et nostræ lac matris,
fasciasque circa humeros habere, et calida lavacra.
Ne quis hoc audiat, unde hæc contentio orta-sit:
et sæpe magnum miraculum inter immortales fieret,
puerum recens natum per vestibulum extisæ
boves inter agrestes: hoc autem incongrue dicis. [tem.]
Hæri natus-sum: molles vero mihi pedes, aspera que sub-

Εἰδ' ἔθελεις, πατὴρ κεφαλὴν, μέγαν δριον, δοῦμαι,
 75 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπὸ σχομαι αἵτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὅπως βοῶν κλοπὴν ὑμαρτέων,
 αἵτινες αἱ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.

Ἦς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων,
 ὀφρύσι ριπτάζεσκεν, δρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 100 μάρ' ἀποσυρίζων, ἄλιον τὸν μῦθον ἀκούων.

Τὸν δ' ἀπαλὸν γαλάσσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 ὦ πέπον, ἤπερ πευτὰ, δολοφραδέες, ἦ σε μάλ' οἷω
 105 πολλὰ χίς ἀντιτοροῦντα δόμοις εὐναιεστάοντας,
 ἐνυχοῦν οὐχ ἓνα μόνον ἐπ' οὐδαί φῶτα καθίσσαι,
 σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, ὃν ἀγορεύεις·
 πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχίσεις μηλοδοτῆρας
 οὔρεας ἐν βήσσει, ὅπότε ἂν κρειῶν ἐρατίζων
 ἀντήσης ἀγέλησι βοῶν καὶ πῶσι μῆλων.

Ἄλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὑστατον ὕπνον ἰαύσης,
 110 ἐκ λίκνου κατὰβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.

Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοισι γέρας ἔξεις,
 ἀρχὸς φηλητῶν κεκληθείσαι ἡμᾶτα πάντα. [λων.

Ἦς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλ-
 115 λων· ὅν δ' ἀρα φράσσαμενος, τότε δὴ κρατὺς Ἀργεῖφόντης
 οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσίν,
 τλήμονα γαστρός ἐριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην·
 ἱσχυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέτταρε· τοιοῦδ' Ἀπόλλων
 ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύνδιμον Ἑρμῆν.

Ἐξετο δὲ προκάροιτε, καὶ ἱσχυμένως περ δδοιο,
 120 Ἑρμῆν κερτομέων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Θάρσει, σπαργανῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἱρθίμα κάρηνα
 τοῦτοισι οἰωνοῖσι· ὃ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.

Ἦς φάθ'· ὃ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θωῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς,
 125 σπουδῇ λῶν· ἀμφὺ δὲ παρ' οὐατα χερσίν ἐώθει
 σπάργανον, ἀμρ' ὥμοισιν ἐλιγμένον, εἶπε δὲ μῦθον·

Πῇ με φέρεις, Ἐκάεργε, θεῶν χαμενίστατε πάν-
 130 ῃ με βοῶν ἐνεχ' ὥδε χαλούμενος ὀρολόπεινεις; [των;
 ὡ πόποι, εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος! οὐ γὰρ ἔγωγε

135 ὑμετέρας ἔκλειψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὅπως πα,
 αἵτινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.

Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίῳνι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαβρῆδην ἐρέεινον
 Ἑρμῆς τ' οἰσπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,

140 ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες· ὃ μὲν, νημερτέα φωνῶν,
 οὐκ ἀδόκιμα ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύνδιμον Ἑρμῆν·

αὐτὰρ ὃ τέχνησιν τε καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν
 ἤθελεν ἑξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πολὺμητις ἔων πολυμήχανον εἶρεν,
 145 ἱσχυμένως δὲ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζεν

πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός.
 Αἴψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεις Οὐλύμποιο,

ἐς πατέρα Κρονίῳνα, Διὸς περικλήα τέκνα·
 150 κειθὶ γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.

Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ὀλυμπον ἀγάννιφον, ἀθάνατοι δὲ
 ἀφῆτοι ἡγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο.

Ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Si autem vis, patris caput, magnum iusjurandum, iurabo :
 non ego neque ipse profiteor-me auctorem esse,
 nec quousquam alium vidi boum furem vestrarum,
 quaecunque illæ boves sunt : famam vero solam audio.

Sic igitur dixit; et crebro a palpebris micans,
 superciliis nictabat, spectans huc et illuc,
 longum exsibilans, vanum hunc sermonem audiens.

Eum autem molliter ridens allocutus-est sagittans Apollo :

O bone, deceptor, dolose, profecto te omnino puto
 sæpe perforantem domos habitantibus-commodas,
 nocturnum, non unum solum in limine hominem collocatu-
 rum,] convasantem per domum sine strepitu, quod-talia di-
 cis;] multos autem agrestes dolore-afficies ovium-pastores,
 montis in saltibus, quandocunque carniū appetens
 occurreris armentis boum et gregibus ovium.

Sed age, ne ultimumque et postremum somnum dormiveris,
 ex cunis descende, atræ noctis socie.

Hoc etenim et postea inter immortales munus habebis,
 dux prædonum vocaberis per-dies omnes.

Sic igitur dixit, et puerum prehensum ferebat Phœbus
 Apollo.] Ac consilio-inito, tunc fortis Argicida
 augurium emisit, sublatus inter manus,
 audacem ventris famulum, improbum nuntium;
 vehementerque in ipsum sternutavit. Hunc autem Apollo
 audiebat, emanibusque humi dejecit gloriosum Mercurium.
 Sedebat vero ante eum, etiam deproperans iter,
 Mercurium conviciis-proscindens, et ipsum sermone allocu-
 tus-est:] Confide, fasciate, Jovis et Majæ fili;
 inveniam et postea boum fortia capita,
 his auguriis; tu vero rursus viæ dux-eris.

Sic dixit : at rursus exsiliit celeriter Cyllenius Mercurius,
 difficulter incedens, ambas vero ad aures manibus pressit
 fasciam, circa humeros ea obvoluit, et iurisque sermonem :

Quonam me fers, Sagittans, decorum furiosissime omnium?
 nunquid me boum causa sic iratus conturbas?

Dii boni, utinam periisset boum genus : non enim ego
 vestras furatus-sum boves, neque alium vidi,
 quaecunque sunt boves; famam autem solam audio.
 Da vero iudicium, et accipe, apud Jovem Saturnium.

Ac postquam singula distincte disceptaverant
 Mercuriusque solivagus, et Latonæ præclarus filius,
 diversum animum habentes : hic quidem, vera loquens,
 non injuste ob boves prehendebat gloriosum Mercurium :
 at ille artibusque et blandis sermonibus
 volebat decipere Cyllenius Argenteo-arco-celebrem.
 Verum postquam ingeniosus versutum invenit,
 festinanter jam deinde is per arenam ibat
 ante; at pone Jovis et Latonæ filius.

Statim autem venerunt ad-vertices odorati Olympi,
 ad patrem Saturnium, Jovis perpulcri filii :
 ibi enim ambobus iudicii positæ-erant trutinæ.

Rumor vero occupabat Olympum nivoseum; immortalesque
 sempiterni congregabantur ad juga Olympi.

Steterunt autem Mercuriusque et argenteo-arco Apollo

πρόσθε Διὸς γούνων· ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
 Ζεὺς ὑψιδρεμέτης, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 330 Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις,
 παῖδα νέον γεγαῶτα, πυλὴν κήρυκος ἔχοντα;
 σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγουριν ἦλθεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπολλων·
 ὦ πάτερ, ἥ τάχα μῦθον ἀκούσσαι οὐκ ἀλαπαδνὸν,
 335 κερτομένων, ὥς ὅς ἐγὼ φιλοδηγίδος εἰμι.
 Παῖδά τιν' εἶδρον τόνδε διαπρῦσιον κεραῖσθην
 Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χώρον ἀνύσας,
 κέρτομον, ὅσον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὅπωπα,
 οὐδ' ἀνδρῶν, ὅποσοι λησιμβροτοὶ εἰς' ἐπὶ γαίῃ.
 340 Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ὄγχετ' ἐλαύνων
 ἱσπέριος παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων· τὰ δ' ἄρ' ἔγνια τοῖα πέλωρα,
 οἷά τ' ἀγάσασθαι, καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
 Τῇσιν μὲν γὰρ βουσίην ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
 345 ἀντία βῆματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
 αὐτὸς δ' οὗτος δδ' ἐκτός, ἀμήχανος, οὐτ' ἄρα ποσσίν,
 οὐτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθῶδεα χώρον·
 ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα

τοῖα πέλωρ', ὥς ἐστι τις ἀραιῇσι δρυσι βαινοί.
 350 Ὅφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθῶδεα χώρον,
 βεῖα μάλ' ἔγνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίησιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
 ἀφραστος γένετ' ὥκα βοῶν στίβος ἡδὲ καὶ αὐτοῦ,
 χώρον ἀνὰ κρατερόν. Τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ,
 355 ἐς Πύλον εὐθύς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ κατέεργεν,
 καὶ διαπυρπαλάμηνσεν δδοῦ, τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα,
 ἐν λίκῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ εἰοικώς,
 ἀντρω ἐν ἡρόεντι κατὰ ζόρον· οὐδέ κεν αὐτὸν
 360 κτελεὶς δέξῃ λάων ἐσκέματο· πολλὰ δὲ χερσὶν
 αὐγὰς ὠμόργαζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
 Αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν·
 Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἀκουσα·
 οὐδέ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν μὴνυτρον ἀροίμην. [ῶν·
 365 Ἦτοι ἄρ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο Φοῖβος Ἀπόλ·
 Ἐρμῆς δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ἤῤα,
 δείξατο δ' ἐς Κρονίωνα, θεῶν σημάντορα πάντων·
 Ζεῦ πάτερ, ἦτοι ἐγὼ τοι ἀληθείην καταλέξω·
 νημερτές τε γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
 370 Ἦλθεν ἐς ἡμέτερον διζήμενος εἰλιπτοδὰς βοῦς
 σήμερον, ἡελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας, οὐδὲ κατόπτας·
 μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκάϊς ὑπο πολλῆς·
 πολλὰ δέ μ' ἠπειλόησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον εὐρύν,
 375 ὅννεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥθης,
 αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην— τὰ δέ τ' οἶδε καὶ αὐτός—
 οὔτι βοῶν ἐλαττήρι, κραταιῶι φωτὶ, εἰοικώς.
 Πείθεο— καὶ γὰρ ἐμείοι πατὴρ φίλος εὐχεται εἶναι—
 ὥς οὐκ οἶκαδ' ἔλασσα βόας, ὥς ὀλβιος εἶην,
 380 οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τὸ δέ τ' ἀτρεκέως ἀγορεύω.

ante Jovis genua; hic vero interrogabat illustrem filium,
 Jupiter altitonans, et ipsum sermone allocutus est:

Phoebe, unde hanc animo-gratam praedam agis,
 puerum recens natum, speciem praekonis habentem?
 seria haec res deorum ad coetum venit.

Eum autem rursus allocutus est rex sagittans Apollo:
 o pater, profecto cito sermonem audies non levem,
 carpens, tanquam si solus ego praedator essem.
 Puerum quendam inveni hunc manifestum depeculatorem
 Cyllenae in montibus, multum spatium permensus,
 conviciatorem, qualem ego deorum non alium vidi,
 nec virorum, quotquot fallaces sunt super terra.
 Furatus autem e prato meas boves, abibat agens
 vespertinus apud litus multum-sonori maris;
 recta Pylum agens; at vestigia erant talia monstrosa
 qualia admiraretur aliquis, et illustris dei opera.
 Ab-illis etenim bobus in herbosum pratum
 contrarios gressus habens pulvis ostendebat niger,
 ipse vero hic extra, inexpugnabilis, nec pedibus
 nec manibus incedebat per arenosum locum:
 sed aliud quoddam consilium habens terebat vias

tam monstrosas, ac si quis tenuibus quercubus incederet.
 Qamdiu igitur agitabat per arenosum locum,
 facile admodum vestigia omnia conspicua erant in pulvere:
 at postquam arenae magnum callem pertransierat,
 invisibilis factus est statim boum callis, atque etiam ipsius
 locum per solidum. Ipsum vero animadvertit mortalis vir
 ad Pylum recta agentem boum genus latis-frontibus.
 Ac postquam has quidem in quiete intruserat,
 et astute-machinatus erat per-viam, partim hic, partim illic
 in cunis jacebat, atrae nocti similis,
 antro in obscuro ad tenebras; neque ipsum
 aquila acute cernens conspexisset: multum autem manibus
 lumina confricabat, dolum struens.

Ipsae autem statim sermonem diserte dicebat:

« non vidi, non comperi, non alius sermonem audiri:
 neque indicarim, neque indicii-præmium reportarim. »

Enimvero ita fatus considebat Phœbus Apollo:
 Mercurius autem ex-altera-parte respondens verbum dicit
 direxitque-se ad Saturnium, deorum rectorem omnium:

Jupiter pater, profecto ego tibi veritatem dicam:
 nam veraxque sum, et nescio mentiri.
 Venit ad nostram domum quaerens pedes-trahentes boves
 hodie, sole modo oriente;
 nec deorum beatorum adducebat testes, neque inspectores
 indicare autem jubebat vim per multam:
 multumque me minatus est se conjecturum in Tartaro
 latum,] quoniam ille quidem tenerum florem habet gloriose
 pubertatis,] at ego hesternus natus sum (haec vero novit
 ipse),] nequaquam boum abactori, forti viro, similis.
 Crede (etenim meus pater carus profiteris esse),
 quod non domum egi boves (ita felix sim),
 nec limen transgressus sum; hoc autem vere dico.

Ἥλιον δὲ μάλ' αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
καὶ σὲ φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι οἶσθα καὶ αὐτὸς,
ὡς οὐκ αἰτίος εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὄρκον,
οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια.

Καί που ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὶ νηλέα φώρην,
καὶ κρατερῶ περ ἔοντι· σὺ δ' ὀπλοτέροισιν ἄρῃγε.

Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργεифόντης·
καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένη, οὐδ' ἀπέβαλλεν.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
εὖ καὶ ἐπισταμένους ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.

Ἀμποτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφροντα θυμὸν ἔχοντας
ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀδραβίῃσι νοσίῳ,
ἥπηρ δ' αὖτ' ἀπέκρυψε βοῶν ἱερῖμα κάρηνα.

Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπειθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
ρηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος αἰγίοχοιο.

Τῷ δ' ἄμφω σπεύδοντε, Διὸς περικαλλέα τέχνα,
εἰ Πύλον ἡμαθόντα ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἔξον,
ἀγρούς δ' ἐξέκοντο καὶ αὐλῖον ὑψιμέλαθρον,
ἥπου οἱ τὰ χρημάτων ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Ἐνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιὼν παρὰ λαῖνον ἄντρον,
εἰ φάος ἐξηλαυνε βοῶν ἱερῖμα κάρηνα·
Λητοίδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας
πέτρῃ ἐπ' ἡλιδαίῳ, τάχα δ' εἶρτο κύνδιμον Ἑρμῆν·

Πῶς ἐδύνω, δολομήτα, δύω βόε δειροτομήσαι,
ᾧδε νεογνὸς ἔων καὶ νήπιος; αὐτὸς ἐγυγε
μαμβαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε χρὴ
μακρὸν ἀέξεσθαι, Κυλλήνιε, Μαϊάδος υἱέ.* *

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρεφε καρτερὰ δεσμά
ἔγνου· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ γθνὸς αἴψα φύοντο
αὐτόθεν, ἀμβολάδην ἐστραμμένα ἄλλήλῃσιν,
ρεῖά τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραυλοῖσι βόεσσιν,

Ἑρμῆω βουλήσιν κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
θαύμασεν ἀθρήσας. Τότε δὴ κρατὺς Ἀργεифόντης
χῶρον υποβλήδην ἐσκέφατο, πύκν' ἀμαρύσων,
ἐκρύφει μαιμάς· Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
ρεῖα μάλ' ἐπρήϊυνεν ἐκχέβλον, ὡς ἔθελ' αὐτὸς,

καὶ κρατερόν περ ἔοντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς,
πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χεῖρὸς
σμερδαλέον κανάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
γῆθήσας, ἔρατῃ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ

θεσπεσίης ἐνοπτῆς, καὶ μιν γλυκὺς ἡμερος ἦρει,
θυμῷ ἀκούοντα· λύρη δ' ἔρατὸν κιθαρίζων
στῇ β' ὅγε θαρσήςσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαϊάδος υἱὸς
Φοῖβος Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων

γῆρύετ' ἀμβολάδην — ἔρατῃ δέ οἱ ἔσπετο φωνή —
κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἔρμευλῃν,
ὡς τὰ πρῶτα γέγοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἑκαστος.
Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ,

μήτέρα Μουσῶν· ἡ γὰρ λάχε Μαϊάδος υἱόν·
τούς δὲ κατὰ πρῆξιν τε, καὶ ὡς γαγᾶσιν ἑκαστος,
ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς,
πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.

Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἶνυτο θυμὸν,

Solem vero valde revereor, et deos alios,
et te amo, et hunc veneror; nosti et ipse,
quod non in-noxa sum : magnum vero addo iusjurandum :
non, per hæc immortalium bene-ornata vestibula.

Et aliquando ego huic rependam duram perscrutationem,
etiam fortis licet sit : tu autem junioribus auxiliare.

Sic dixit innuens-oculis Cyllenius Argicida ;
et fasciam habebat super ulna, neque abjiciebat.

Jupiter autem valde risit, videns dolosum puerum,
bene et scite negantem de bobus.

Ambos vero jussit, concordem animum habentes,
querere ; Mercuriumque internuntium ducem-esse,
et ostendere locum cum innocentia animi,
ubi demum absconderat boum fortia capita.

Innuvit autem Saturnius, parebatque præclarus Mercurius ;
facile enim ei persuadebat Jovis mens ægidem-tenentis.

Hi vero ambo festinantes, Jovis præclari filii,
ad Pylum arenosum in Alphei vadum venerunt ;
ad-agros autem pervenere, et stabulum altum,
illic ubi ei possessiones condebantur noctis in hora.

Tunc Mercurius quidem inde profectus ad lapidem antrum,
in lucem exegit boum fortia capita ;

Latoides autem seorsum conspicatus, vidit boum-pelles
petra in alta ; citoque interrogabat gloriosum Mercurium :

Quomodo potuisti, dolose, duas boves jugulare,
sic recens-natus quum-sis, et infans? ipse ego
miror futuram tuam vim ; neque omnino te oportet
longe crescere, Cyllenie, Majæ filii.

Sic dixit ; et manibus circumvertebat fortia vincula
viticis ; hæc autem sub pedibus in terra statim hærebant
indidem, cum-remora, frontibus-versæ ad-se-invicem,
facileque et omnes in agrestes boves,
Mercurii consiliis dolosi : at Apollo
admiratus-est inspicienti. Tunc fortis Argicida
locum oblique inspexit, crebro oculis-micans,
celare cupiens : Lalonæ vero inclytæ filium
facile admodum sedavit longe-jaculantem, ut volebat ipse,
quamquam fortem : sumtaque cithara ad sinistram manum,
plectro tentabat ad numerum ; ea vero sub manu
graviter insonuit ; risit autem Phœbus Apollo,
gavisus ; amabilis vero per præcordia venit sonus
divinæ vocis, et ipsum dulce desiderium cepit,
animo auscultantem : lyra autem amabile ludens,
stabat ille confusus ad levam, Majæ filius,
Phœbi Apollinis, citoque argute citharam-pulsans
canebat præludens (amabilis vero eum sequebatur vox),
celebrans immortalesque deos, et terram obscuram,
ut primam orti-sunt, et ut sortitus-est portionem quisque.
Mnemosynen quidem primum dearum honorabat cantu,
matrem Musarum ; hæc enim sortita-erat Majæ filium ;
aliosque secundum dignitatemque, et ut geniti-sunt singuli,
immortales honorabat deos Jovis præclarus filius,
omnia dicens ordine, ad-cubitus acclinata cithara-ludens.
Ei vero amor in pectoribus indomitus cepit animum ;

436 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περρόντα προσήδα·

Βουφόνε, μηχανιώτα, πονεύμενε, δαιτὶς ἐταῖρε,
πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.

Ψυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέσθαι ὄτω.

Νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἶπε, πολύτροπε Μαιάδος υἱέ,
440 ἦ σοὶ γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἔμ' ἔσπετο θαυματὰ ἔργα,
ἥ τέ τις ἀθανάτων ἢ ἐ θνητῶν ἀνθρώπων
δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδῆν;

θαυμασίην γὰρ τῆνδε νεφέατον ὅσσαν ἀκούω,
ἣν οὐ πώποτε φημι δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
445 οὔτε τιν' ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
νόσφι ἀσθεν, φηλήτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ.

Τίς τέχνη; τίς μοῦσα ἀμυχανέων μελδώνων;
τίς τρίδος; ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεσιν,
εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα, καὶ ἡδύμον ὕπνον ἐλέσθαι.

450 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,
τῇσι χοροὶ τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς,
καὶ μοῦσῃ τεθαλυῖα καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν·
ἀλλ' οὕτω τί μοι ὦδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν,
οἷα νέων θαλῆς ἐνδέξια ἔργα πέλονται.

455 [Θαυμάζω, Διὸς υἱέ, τάδ', ὥς ἐρατὸν κιθαρίζεις.]
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, ὀλίγος περ ὢν, κλυτὰ μέδεα οἶδας,
ἴξε, πέπον, καὶ μῦθον ἐπαινέει πρεσβυτέροισιν·
νῦν γάρ τοι κλέος ἔσται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
σοὶ τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ· τὸ δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·
460 ναὶ μὰ τόδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἧ μὲν ἐγὼ σε
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὀλβιον ἡγεμονεύσω,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
εἰρωτῆς μ', Ἐκάργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγὼ σοὶ
465 τέχνης ἡμετέρης ἐπιθήμεναι οὔτι μεγαίρω·
Σήμερον εἰδῆσαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι
βουλῇ καὶ μύθοισιν· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
Πρῶτος γὰρ, Διὸς υἱέ, μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις,
ἡῦς τε κρατερός τε· φιλεῖ δέ σε μητιέτα Ζεὺς
470 ἐκ πάσης δόξης, ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα
καὶ τιμάς· σὲ δὲ φασὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς
μαντείας θ', Ἐκάργε, Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα.

Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.

Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅ,τι μενοινᾷς.

475 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,
μέλωπο καὶ κιθάριζε, καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε,
δέγμενος ἐξ ἐμῆθεν· σὺ δέ μοι, φίλε, κύδος σπαζε.

Εὐμόλπει, μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἐταῖρην,
καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν·
480 εὐκηλος μὲν ἔπειτα φέρειν ἐς δαῖτα θάλειαν,
καὶ χορὸν ἱμερόντα, καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον,
εὐφροσύνην νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας. Ὅστις ἄρ' αὐτὴν
τέχνην καὶ σοφίην δεδαημένος ἐξερεῖσιν,
φθιγγόμενη παντοῖα νόμῳ χαρίεντα διδάσκει,

II. IN MERCURIUM.

et illum compellens Apollo verbis alatis allocutus est :

Bovicida, versute, laboriose, convivii sodalis,
quinquaginta bobus digna hæc excoGITASTI.
Quiete etiam deinde nos diremtum-iri puto.
Nunc autem age mihi hoc dic, versute Majæ fili,
utrum te ab ortu hæc simul secuta-sunt mira opera,
an aliquis immortalium, aut mortalium hominum,
donum hoc illustre dedit, et docuit divinum cantum?

admirabilem enim hanc novam vocem audio,
quam non unquam me puto didicisse, nec quenquam
rorum,] nec quenquam immortalium, qui Olympias domo
habent,] præter te, prædo, Jovis et Majæ filii.

Quæ hæc est ars, quæ musa difficultium curarum?
quæ via? vere enim simul hæc tria omnia adsunt,
lætitiam, et amorem, et dulcem somnum ut-capiat quis.

Etenim ego Musarum Olympiarum sum sectator,
quibus chorique curæ-sunt, et præclarus modus canionis
et modulatio florens, et amabilis sonitus tibiærum :
sed nondum quicquam mihi sic in mente aliud cura-fuit,
qualia juvenum in-festis dextera opera sunt.
[Miror, Jovis filii, hæc, quam amabiliter citharam-pulsas.]
Nunc vero, quia, parvus licet sis, inclyta consilia nosti,
sedes, o-bone; et orationem lauda seniorum :
nunc enim tibi gloria erit inter deos immortales,
tibi que ipsi et matri; hoc autem vere dico :
næ per hoc corneum telum, certe quidem ego te
gloriosum inter immortales et beatum ducam,
daboque præclara dona, et ad extremum non decipiam.

Ei autem Mercurius verbis respondebat astutus :
interrogas me, Jaculator cante : at ego tibi
artem nostram ingredi nequaquam invideo.
Hodie ipse : volo autem tibi mitis esse
consilio et verbis : tu vero mente omnia bene nosti.
Primus enim, Jovis filii, inter immortales sedes,
præstansque fortisque; amatque te providus Jupiter
ex omni æquitate; præbuitque tibi præclara dona,
et honores : te vero aiunt didicisse ex Jovis consilio
vaticiniaque, Jaculator, a Jove, divina omnia.

Et nunc ipse ego filium opulentum cognovi.

Tibi autem promptum est discere, quodcunque cupis.

Sed quoniam tibi animus cupit citharam-pulsare,
modulare et citharam-pulsa, et festivitates cura,
ubi-acceperis a me; tu vero mihi, care, gloriam præba.

Recte-cane, præ manibus habens canoram sociam,
pulcre et bene pro decore scientem loqui :
securus quidem deinde eam fer ad convivium florum,
et chorum amabilem, et ad gloriosum ludum,
lætitiam noctisque et diei. Quicunque ipsam
arte et sapientia edoctus exquirat,
eloquens ex omnigena menti grata docet,

βαία συνθηθεῖσιν ἄθυρομένη μαλακῆσιν,
 ἔργασιν φεύγουσα δυήπαθον· δε δέ κεν αὐτὴν
 νῆς ἰὼν τὸ πρῶτον ἐπιαφελῶς ἑρεσίνῃ,
 μήψ αὐτως κεν ἔπειτα μετῆορά τε θρυλλίλοι.
 Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι, ὅττι μενοιναῖς.
 Καὶ τοι ἐγὼ δώσω ταύτην, Διὸς ἀγλαὴ κοῦρε.
 Ἡμεῖς δ' αὖτ' ὁρώς τε καὶ ἵπποδότου πεδίοιο
 βουσί νομούς, Ἐκάργε, νομεύσομεν ἀγραύλοισιν.
 Ἐνθεν ἄλις τέχουσι βόες, ταύροισι μιγεῖσαι,
 μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας· οὐδέ τί σε χρὴ,
 κερδαλέον περ εὐντα, περικαμένους κεχολῶσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὥρετ'· ὁ δ' ἰδέετο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἑρμῇ δ' ἐγγυάλειν ἔχειν μάστιγα φαεινὴν,
 βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱὸς
 γηθήσας· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς
 Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς, ἀναῖς ἑκάργος Ἀπόλλων,
 κλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἥ δ' ὑπὸ καλὸν
 ἱμερόεν κονάθησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος δαῖσεν.
 Ἐνθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λεμώνια
 ἱτραπέτην· αὐτοὶ δὲ, Διὸς περικαλλέα τέχνα,
 ἐφορβοὶ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάνιφον ἐβρώσαντο,
 τρῶπόμενοι φόρμιγγι· χάρη δ' ἄρα μητίετα Ζεὺς,
 ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς
 Λητοῖδην ἐφίλησε διαμπερές, ὥς ἐτι καὶ νῦν,
 σήματ' ἐπεὶ κίθαριν μὲν Ἐκηβόλῳ ἐγγυάλειν
 ἱμερτὴν δεδαώς, ὁ δ' ἐπωλένιον κιθάριζεν.
 Αὐτὸς δ' αὖθ' ἐτέρης σοφίης ἐκμάσσαντο τέχνην·
 αὐρίγγων ἐνοπήν ποιήσαντο τηλόθ' ἀκουστήν.
 Καὶ τότε Λητοῖδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαΐδια, Μαιάδος υἱέ, διάκτορε, ποικιλομήτα,
 μή μοι ἅμα κλέψῃς κίθαριν καὶ χαμπύλα τόξα.
 Τιμὴν γὰρ παρ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοιβίμα ἔργα
 θήσιν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυπόδτεϊραν.
 Ἄλλ' εἰ μοι τλαίῃς γε θεῶν μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 ἡ κεφαλὴν εὐσας, ἡ ἐπὶ Στυγρὸς ὄβριμον ὕδωρ,
 πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ καὶ τιμῶν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσεν,
 μή ποτ' ἀποκλέψῃς, ὅς· Ἐκηβόλος ἐκτεάτισται,
 μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἄρθμῳ καὶ φιλότῃ.
 μή τινα φιλοτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι,
 μήτε θεὸν, μήτε ἄνδρα, Διὸς γόνον· ἐν δὲ τέλειον
 σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἧδ' ἅμα πάντων,
 σποτὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τιμῶν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὀδῶ καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα βράβδον,
 χρυσεῖην, τριπέτηλον, ἀκήριον, ἥ σε φυλάξει,
 πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς ἐπῶν τε καὶ ἔργων,
 τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημί δαήμεναι ἐκ Διὸς ὁμφῆς.
 Μαντεῖην δὲ, φέριστε, Διοτρεφές, ἣν ἑρεσίνεις,
 οὔτε σὲ θάψατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἔγωγε
 πισπυθεὶς κατένευσα, καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον,
 μή τινα νόσφιν ἐμαιοῖ θεῶν αἰετιγενετῶν
 ἄλλον γ' εἶσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλὴν.

facile consuetudinibus gaudens mollibus,
 operationem fugiens serumnosam; quicumque autem ipsam,
 insciens quum-sit, primum vehementer exquirat,
 incassum sic deinde ventoseque creperit.

Tibi autem promptum est discere, quodcumque cupis.

Et tibi ego dabo hanc, Jovis præclare puer.

Nos autem vicissim montisque et equis-pascendis-apti campi
 cum-bobus pascua, Jaculator, capiemus agrestibus.

Inde abunde parient boves, cum-tauris mixtæ,
 promiscue feminasque et mares: neque omnino te oportet,
 lucti-cupiens licet sis, nimis-vehementer irasci.

Sic locutus eam porrexit; accepit vero Phoebus Apollo;
 Mercurio autem præbuit habendam scuticam splendidam,
 boumque-curas mandabat; suscepit vero Majæ filius,
 gavisus: citharam autem ubi-sumserat ad sinistram manum
 Latonæ præclarus filius, rex sagittans Apollo,
 plectro tentabat ad numerum; ea vero pulcrum et
 amabile subsonuit, deusque cantum succinnuit.

Ibi boves-quidem deinde ad divinum pratum
 vertebant: ipsi autem Jovis perpulcri filii
 reversi ad Olympum nivolum contenderunt,
 oblectantes-se cithara; gavisusque-est inde providus Jupiter;
 ambosque in amicitiam conciliavit; atque Mercurius
 Latoiden amavit penitus, sicut adhuc et nunc,
 pignus postquam citharam quidem Jaculatori præbuit
 amabilem, sciens; is vero ad-cubitum *admotā* cithara-lude-
 bat.] Ipse autem rursus alterius sapientiae expromsit artem:
 fistularum vocem fecit, procul quæ-auditur.

Et tunc Latonius Mercurium sermone allocutus-est:

Metuo, Majæ fili, internuntie, versute,
 ne mihi simul furto-auferas citharam et incurvos arcus.

Honorem enim a Jove habes, permutandi opera

ut-facias hominibus per terram aliam.

Sed si mihi sustineres deorum magnum jusjurandum jurare,
 fidem capite annueas, vel per Stygis validam aquam,
 omnia meo animo grata et amica faceres.

Et tunc Majæ filius pollicitus annuit,
 nunquam se furaturum, quæcunque Jaculator possideat,
 neu unquam appropinquaturum firmæ ejus domui: at Apollo
 Latoides annuit in concordia et amicitia,
 neminem sibi cariorem alium inter immortales fore,
 nec deum, nec virum, Jovis prolem: Insuper perfectum
 internuntium, *inquirit*, immortalium faciam, et simul omnium,
 fidum meo animo et honoratum: ac deinde
 felicitatis et divitiarum *tibi* dabo perpulcrā virgā,
 aureā, trium-foliorum, inviolatā, quæ te servabit,
 omnes perficiens deos [*vias?*] verborumque et operum,
 honorum, quæcunque aio me scire ex Jovis consilio.
 Vaticinium autem, optime, Jovis-alumne, quod sciscitaris,
 nec te fatale est discere, nec quenquam alium
 immortalium; hoc enim novit Jovis mens: at ego,
 cuius-fidei-commissum-est, annui, et juravi validum jura-
 randum,] neminem præter me deū sempiternorum
 alium sciturum Jovis sapiens consilium.

Καί σὺ, κασίγνητε, χρυσόβραχι, μή με κάλεσε
 540 θέσφατα πιφαύσκειν, ὅσα μῆδεται εὐρύσπα Ζεύς.
 Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
 πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φύλ' ἀνθρώπων.
 Καί κεν ἐμῆς ὁμῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ
 φωνῇ καὶ περύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν·
 545 οὗτος ἐμῆς ὁμῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
 Ὅς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσιν
 μαντεῖν ἐθέλῃσι παρέκ νόον ἐξερεεῖν
 ἡμετέρην, νοεῖν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
 φῆμ', ἄλλην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην. * *
 550 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, Μαιῆς ἐρικυδέος υἱέ·
 [καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἑριούνην δαίμον·]
 Θῆραι γάρ τινές εἰσι, κασίγνηται γαυαῖαι,
 παρθένοι, ὥκειήσιν ἀγαλλόμεναι περύγεσσιν,
 τρεῖς κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιστα λευκά

οἰκία ναϊετάουσιν ὑπὸ πτυχί Παρνησοῖο
 μαντεῖς ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βοῶσιν
 παῖς ἔτ' ἔων μελέτῃσα· πατὴρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγυεν.
 Ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτώμεναι ἄλλοι' ἐπ' ἄλλῃ,
 κηρία βόσκονται, καὶ τε χαρῖνουσιν ἕκαστα.
 560 Αἱ δ' ὅτε μὲν θυώσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρόν,
 προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθεῖν ἀγορεύειν·
 ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἔδωδῃν,
 πειρῶνται δὴ ἔπειτα παρὲς ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
 Τὰς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτρεκέως ἑρεεῖων,
 565 σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαήτης,
 πολλάκι σῆς ὁμῆς ἐπακούσεται, αἶ κε τύχῃσιν.
 Ταῦτ' ἔχε, Μαιάδος υἱέ, καὶ ἀγραύλους ἔλικας βοῦς,
 ἵππους τ' ἀμφιπόλεως καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς

καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδοσι σύεσσιν,
 570 καὶ κυσὶ καὶ μῆλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα γῆδων,
 παῖσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κυδιμόν· Ἑρμῆν
 οἶον δ' εἰς Ἀἶδην τετελεσμένον ἀγγελον εἶναι,
 ὅς τ' ἄδοτός περ ἔων, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.

Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἀναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
 575 παντοίῃ φιλότῃ· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων. * *
 Πᾶσι δ' ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
 Παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ' ἀκριτον ἡπεροπεύει
 νύκτα δι' ὀφθαλμῶν φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
 580 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Γ.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Μοῦσα μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἔμερον ὥρσεν,
 καὶ τ' ἑδαιμάσσατο φύλα καταβητῶν ἀνθρώπων,
 οἰωνούς τε Διῖπετέας καὶ θηρία πάντα,

Et tu, frater, auream-virgam-gestans, ne me jube
 fata indicare, quaecunque meditatur late-sonans Jupiter.
 Hominum autem alium laedam, alium juvabo,
 saepe orbe-rediens infinitorum ad-gentes hominum.
 Et meo vaticinio fruetur quicumque venerit
 cum-voce et alis (*augurio*) perfectarum avium;
 hic meo vaticinio fruetur, neque *eum* decipiam.
 Quicumque autem vaniloquis fretus avibus
 vaticinium voluerit praeter mentem interrogare
 nostrum, intelligereque diis plus aempiternis,
 is, dico, vanam viam ibit, ego vero dona accipiam.
 Aliud autem tibi dicam, Majae inclytae filii:
 [et Jovis segidem-tenentis, deorum perutile nomen:]
 Thraiae enim quaedam sunt *Nymphas*, sorores natae,
 virgines, velocibus exsultantes alis,
 tres: super caput autem conspersae farina alba,

domicilia habitant sub valle Parnassi,
 vaticinii seorsum magistrae, quod apud boves
 puer adhuc meditatus-sum; pater vero meus non curabat.
 Illinc sane deinde volantes alias aliorum,
 favos depascunt, atque perficiunt singula.
 Hae autem quando bacchantur, depastae mel recens
 lubenter volent veritatem dicere:
 sin vero abstinuerint deorum a-suavi cibo,
 conantur jam deinde extra viam ducere.
 Has tibi deinde do; tu vero accurate inquirens,
 tuam ipsius mentem oblecta: et si mortalem virum docueris
 saepe tuum vaticinium exaudiet, si acciderit.
 Haec habe, Majae filii, et agrestes pedes-trahentes boves,
 equosque cura, et mulos patientes-operum:

et torvis leonibus, et albo-dente subibus,
 et canibus, et pecoribus, quaecunque nutrit lata terra,
 omnibusque ovibus ut-imperet gloriosus Mercurius;
 solus porro ad Orcum perfectus nuntius sit;
 qui, indotatus licet sit, dabit donum non minimum.

Sic Majae filium rex dilexit Apollo
 omnigena amicitia; gratiam autem superaddidit Saturnius.
 Cumque-omnibus is mortalibus et immortalibus versatur.
 Parum quidem utique juvat, infinite vero decipit,
 noctem per obscuram, gentes mortalium hominum.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Majae filii;
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

III.

IN VENEREM.

Musa, mihi dic opera aureae Veneris,
 Cypriae, quae diis dulcem cupidinem immisit,
 atque domuit gentes mortalium hominum,
 avesque aerias, et feras omnes,

ἵ μὲν δὲ ἡπειρος πολλὰ τρέφει, ἥ δ' ὅσα πόντος·
 πᾶσιν δ' ἔργα μέμλεν ἑυστεφάνου Κυθερείης. [σαι-
 Τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῇ-
 κούρην τ' αἰγυόχοιο Διὸς, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην·
 οὐ γάρ οἱ εὐαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
 10 ἄλλ' ἄρα οἱ πόλεμοι τε ἔδον καὶ ἔργον Ἄρης,
 ἱσμεῖναι τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.

Πρώτῃ τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξεν
 ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.

Ἡ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχρους ἐν μεγάροισιν
 15 ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θείῃσ' ἐκάσθη.
 Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον, κελαδινήν,
 δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ.
 Καὶ γὰρ τῇ ἔδε τόξα, καὶ οὔρεσι θήρας ἐναίρειν,
 φόρμιγγές τε χοροὶ τε, διαπρῦστοι τ' Ὀδυσθαί,
 20 Διῶσά τε σκιδόντα, δικάων τε πτόλις ἀνδρῶν.
 Οὐδὲ μὲν αἰδοῖται κούρη ἔδεν ἔργ' Ἀφροδίτης,
 Ἰότην, ἣν πρώτῃν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 [αὐτὴ δ' ἐπλοτάτῃν, βουλῇ Διὸς αἰγυόχοιο,]
 πότνια, ἣν ἐμύνοντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
 25 ἥ δὲ μάλ' οὐκ ἔβλεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν,
 ὅμοσα δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
 ἐφαμένῃ κεφαλῇς πατρός Διὸς αἰγυόχοιο,
 παρθένος ἐσσεσθαι πάντ' ἥματα, δῖα θεῶν.
 Τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας ἀντίγαμοιο,
 30 καὶ τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἔζετο, πῖαρ ἐλοῦσα·
 πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμᾶσχος ἐστίν,
 καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.

Τῶν οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας, οὐδ' ἀπατῆσαι·
 τῶν δ' ἄλλων οὐ πῆρ τι πεφυγμένον ἔσθ' Ἀφροδίτῃν,
 35 οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 καὶ τε παρὲς Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
 δετε μέγιστος τ' ἐστί, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
 καὶ τε τοῦ, εὐτ' ἐθόλη, πυκινὰς φρένας ἔξαπαφοῦσα
 ῥηιδίως συνέμιξε καταθνητῇσι γυναῖξιν,
 40 Ἥρης ἐκλελαβοῦσα, κασιγνήτης ἀλόχου τε,
 ἥ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσιν.

Κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 μήτηρ τε Πείη· Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδὼς
 αἰδοίην Διοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

45 Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκύν ζυμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὅφρα τάχιστα
 μηδ' αὐτῇ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη,
 καὶ ποτ' ἐπειξαμένη εἴτῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν,
 ἥδ' ὑλοήσασα, φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ,
 50 ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναῖξιν,
 καὶ τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
 ὥς τε θεὰς συνέμιξε καταθνητοὺς ἀνθρώποις.
 Ἀγχίστῳ δ' ἄρα οἱ γλυκύν ζυμερον ἔμβαλε θυμῷ,
 55 ὃς τότε ἐν ἀκροπόλοισι ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἰδῆς
 βουκαλέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἰοικύς.
 Τὸν δὲ ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ

tum quot continens multas nutrit, tum quot pontus ;
 omnibus vero opera curae sunt pulcre coronatae Cythereae.

Tres autem *dearum* non potest flectere animos, nec decipere :] filiam aegidem-tenentis Jovis, caesiis-oculis Minervam ; non enim ei placuere opera aureae Veneris ; verum ei bellaque placuerunt et opus Martis, praeliaque, pugnaeque, et praecleara opera instuere.

Prima fabros viros terrestres docuit
 facere plaustra, et currus varios aere.

Ipsaeque virgines tenello-corpore in aedibus *manentes*
 praecleara opera docuit, in mente eas ponens unicuique.
 Neque unquam Dianam aureis-sagittis, tumultuosam,
 domat in amore risus-amans Venus.
 Etenim ei placuere arcus, et in-montibus feras interficere,
 citharaeque, chorique, clarique ululatus,
 lucique umbrosi, justorumque urbs virorum.
 Neque venerandae puellae placuere opera Veneris,
 Vestae, quam primam genuit Saturnus versutus,
 [atque etiam minimam, consilio Jovis aegidem-tenentis,]
 venerandam, quam ambiebant Neptunus et Apollo ;
 ea autem prorsus noluit, verum rigide abnuuit ;
 juravitque magnum iurandum, quod vere perfectum est,
 ubi-tetigerat caput patris Jovis aegidem-tenentis,
 virginem se fore per-omnes dies, diva dearum.
 Ei vero pater dedit pulcrum donum, pro nuptiis :
 atque media in domo exinde residebat, adipe sumta ;
 omnibus autem in templis deorum honoris-compos est,
 et apud omnes mortales deorum primaria est.

Harum non potest flectere animos, neque decipere ;
 ceterorum autem nihil est quod-effugerit Venerem,
 nec deorum beatorum, nec mortalium hominum :
 quoniam et Jovis mentem seduxit fulmine-gaudentis,
 qui maximusque est maximumque sortitus est honorem :
 atque hujus, quando voluerit, prudentem mentem decipiens,
 facile miscuit cum-mortalibus mulieribus,
 Junonis *eum* oblivisci-faciens, sororis conjugisque,
 quae longe specie praestantissima est inter immortales deas ;

augustissimam vero ipsam genuit Saturnus versutus
 materque Rhea ; Jupiter vero aeterna consilia sciens
 venerandam uxorem fecit-sibi honesta doctam.

Huic autem et ipsi Jupiter dulcem cupidinem injecti animo,
 viro cum-mortali ut-misceretur, ut citissime
 ne ipsa quidem ab-humano concubitu libera esset,
 et ne-quando gloriata diceret inter omnes deos,
 dulces ridens, risus-amans Venus,
 quod ipsa deos miscuerit-cum mortalibus mulieribus,
 ac mortales filios genuerint immortalibus,
 quodque deas miscuerit-cum mortalibus hominibus.
 Anchisae vero proinde ei dulcem amorem injecti animo,
 qui tunc in summis montibus fontibus-irriguae Idae
 pascebat boves, corpore immortalibus similis.

Hunc autem deinde conspicata risus-amans Venus

ἡράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἡμερος εἶλεν.
 Ἐς Κύπρον δ' ἔλθοῦσα, θυώδεα νηὶν ἔδυνεν,
 [ἔς Πάφον· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυώδης·
 60 ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς·]
 ἔνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ
 ἀμβρόσιῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔόντας.
 [ἀμβρόσιῳ, ἔδανῳ, τό βα οἱ τεθυμένον ἦεν.]
 Ἐσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῖ εἵματα καλά,
 65 χρυσῷ κοσμηθεῖσα, φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ
 σῦατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
 ἔφη μετὰ νεφέεσσι θωὴς πρήσσοῦσα κέλευθον.
 Ἴδον δ' ἱκανὴν πολυτίδακα, μητέρα θηρῶν·
 βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὐρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
 70 σαίνοντες πολλοὶ τε λύκοι, χαρποὶ τε λέοντες,
 ἀρκτοὶ, παρδάλιές τε θοαί, προκάδων ἀκόρητοι,
 ἦσαν· ἡ δ' ὀρώσασα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμὸν,
 καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλλ' ἡμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
 σύνδου κοιμήσαντο κατὰ σκιόνοντας ἐναύλους.
 75 Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐπολήτους ἀφίκανε.
 Τὸν δ' εὖρε σταθμοῖσι λελειμμένον, οἷον ἀπ' ἄλλων,
 Ἀγχίστην ἦρωα, θεῶν ἀπο κάλλος ἔχοντα.
 Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἔποντο νομῶδες κατὰ ποιήεντας
 πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος, οἷος ἀπ' ἄλλων,
 80 πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
 Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ,
 παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
 μὴ μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
 Ἀγχίστης δ' ὀρώων ἐφράζετο, θάμβαινέν τε,
 85 εἶδος τε μέγεθος τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
 Πέπλον μὲν γὰρ ἔεστο φαεινότερον πυρρὸς αὐγῆς,
 εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἑλικας, κάλυκας τε φαεινάς·
 ὄρμοι θ' ἄμφ' ἀπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
 καλοὶ, χρυσεῖοι, παμποικίλιοι· ὥς δὲ σελήνῃ,
 90 στῆθεσιν ἄμφ' ἀπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀγχίστην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος δὲ μιν ἀντίον ἤυδα·
 Χαῖρε, ἄνασσ', ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
 Ἄρτεμις ἡ Ἀητώ, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 ἡ Θέμις ἡ Ὑγενής, ἡ ἐ γλαυκῶπις Ἀθήνῃ,
 95 ἡ ποῦ τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἶτε θεοῖσιν
 πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
 ἡ τις Νυμφῶων, αἶτ' ἄλσεα καλά νέμονται,
 [ἡ Νυμφῶων, αἶ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσιν,]
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσσα ποιήεντα.
 100 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφανομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
 βωμὸν ποιήσω, βῆξω δέ τοι ἱερὰ καλά
 ὠρησιν πάσῃσι· σὺ δ' εὐφρονα θυμὸν ἔχουσα
 δὸς με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπεῖ ἔμμεναι ἄνδρα·
 ποιεῖ δ' εἰκοπῶν θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
 105 δερὸν εὖ ζῶειν καὶ ὀρεῖν φάος ἡελίοιο,
 δόλιον ἐν λαοῖς, καὶ γήρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμελβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ·
 Ἀγχίστη, κούδιστε χαμαιγενένων ἀνθρώπων,
 οὔτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτησιν εἵσκεις;
 110 ἀλλὰ κατανηγῇ τε, γυνὴ δὲ με γείνατο μήτηρ.

amavit; vehementerque ejus mentem cupido occupavit.
 In Cyprum vero profecta, odoratum templum ingrediebatur,
 [in Paphum; ubi ei lucus est, et altareque odoratum :
 ibi ea ingressa, fores occlusit splendidas :]
 illic autem eam Gratiae lavarunt et unxerunt oleo
 immortalī, qualia diis gratiam-addunt sempiternis.
 [ambrosio, tenui, quod nempe ei suffitum erat.]
 Induta vero bene omnes circa corpus vestes pulcras,
 auro ornata, risus-amans Venus
 contendit ad Trojam, derelicta odorata Cypro,
 alte inter nubes velociter faciens iter.
 Ad-Idamque venit fontibus-irriguam, matrem ferarum :
 ivit vero recta ad-stabulum per montem : ac post ipsam
 adulantes canique lupi, torvique leones,
 ursæ, pardique veloces, cervorum insatiabiles,
 iverunt; eaque inspiciens, in præcordiis oblectabat-sibi ani-
 mum ;] et his in pectora injecit cupidinem; ii autem simul
 omnes] bini cubuerunt per umbrosos recessus.
 Ipsa vero ad tuguria bene-structa pervenit :
 invenit autem in-stabulis relictum, solum ab aliis,
 Anchisen heroem, a diis pulcritudinem habentem.
 Ceteri vero simul boves sequebantur pascua per herbosa,
 omnes; is autem ad-stabula relictus, solus ab aliis,
 versabatur huc et illuc, clare citharam-pulsans.
 Stetit vero coram ipso Jovis filia Venus,
 virgini indomitæ magnitudine et specie similis;
 ne ipsam formidaret in oculis conspicatus.
 Anchises autem videns perpendebat, mirabaturque
 speciemque, magnitudinemque, et vestimenta splendida.
 Peplum enim induerat-sibi splendidiorem ignis fulgore,
 habebatque flexiles armillas, fistulasque lucidas;
 torques porro circa molle collum perpulcræ erant,
 pulcræ, aureæ, variegatæ : et tanquam luna,
 pectora circa mollia splendebat, mirabile visu.
 Anchisen vero amor cepit; verbumque is ei ex-adverso dixit:
 Salve, regina, quæcunque beatorum has ad-aedes venisti,
 Diana, vel Latona, vel aurea Venus,
 vel Themis generosa, vel cælis-oculis Minerva,
 vel forte aliqua Gratiarum, huc venisti, quæ diis
 omnibus comites-sunt, et immortales vocantur :
 vel aliqua Nympharum, quæ lucos pulcros incolunt :
 [aut Nympharum, quæ pulcrum montem hunc habitant,]
 et fontes fluviorum, et prata herbosa.
 Tibi autem ego in specula, conspicuo in loco,
 aram struam, faciamque tibi sacra pulcra
 tempestatibus omnibus; tu vero benignum animum habens
 da me inter Trojanos illustrem esse virum;
 facque in-posterum mihi floridam prolem : at me ipsum
 diu bene vivere, et videre lumen solis,
 beatum inter cives, et senectutis ad-limen pervenire.
 Ei autem respondebat deinde Jovis filia Venus :
 Anchise, gloriosissime terrigenarum hominum,
 nulla profecto dea sum : cur me immortalibus assimilas?
 sed mortalisque sum, mulierque me peperit mater.

Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομακλυτός, εἴ που ἀκούεις,
 ἐκ πάσης Φρυγίης εὐτειχέτοιο ἀνάσσει·
 γλώσσαν δ' ὑμετέρην τε καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα·
 Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφειν· ἡ δὲ διὰ πρὸ
 10 μικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε, φίλης παρὰ μητρὸς ἐλοῦσα.
 [Ὡς ἦτοι γλώσσαν γε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.]
 Νῦν δέ μ' ἀνῆρπαξε χρυσόβραπις Ἀργειφόντης
 ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς
 20 πολλὰ δὲ νύμφαι καὶ παρθέναι ἀλφεσίβοιαι
 παίζοντες, ἀμφὶ δ' ὄμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
 ἐνέει μ' ἥρπαξε χρυσόβραπις Ἀργειφόντης,
 πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
 πολλὴν δ' ἀκληρόν τε καὶ ἀκτιτόν, ἣν διὰ θῆρες
 ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόνοντας ἐναύλους·
 30 οὐδὲ ποσι ψαύειν ἐδόκουν φυσίζου αἴης·
 Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
 κυριότῃν ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκείσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειδ' ἰδὲ δαίει καὶ ἔφρασεν, ἦτοι δγ' αὖτις
 ἀθανάτων μετὰ πῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 40 αὐτὰρ ἐγὼ σ' ἰχόμην, κρατερὴ δέ μοι ἐπλετ' ἀνάγκη.
 Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γυνάζομαι ἡδὲ τοκίων
 ἰσθλῶν· οὐ μὲν γάρ κε κακοὶ τοῖόνδε τέκοιεν·
 ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότῃος,
 πατρὶ τε σῶ δαίξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυῖη,
 50 σοὶ τε κασιγνήτοισι, οἳ τοι ὁμόθεν γεγάασιν,
 [οὐ σπιν ἀεικελὴ νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·]
 εἴ τοι ἀεικελὴ γυνὴ ἔσσομαι, ἥ καὶ οὐκί.
 Πέμψαι δ' ἀγγελὸν ὥκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους,
 εἰπεῖν πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένη περ·
 60 οἱ δὲ κέ τοι χρυσόν τε δῖος ἰσθῆτά θ' ὕφαντ' ἡ
 πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
 Ταῦτα δὲ ποιήσας, δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
 τιμὸν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἱμερὸν ἐμβαλε θυμῷ·
 70 Ἀγχίστην δ' ἔρος εἶλεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εἰ μὲν θνητὴ γ' ἐσσί, γυνὴ δέ σε γαίνατο μήτηρ,
 Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὀνομακλυτός, ὡς ἀγορεύεις,
 ἀθανάτοιο δ' ἔκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἰκάνεις,
 Ἐρμῆω, ἐμῇ δ' ἄλοχος κεκλήσεται ἡματα πάντα·
 80 οὕτως ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
 ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σῇ φιλότῃ μιγῆναι
 αὐτίκα νῦν· οὐδ' εἰ κεν ἐκχέβολος αὐτὸς Ἀπόλλων
 τῶου ἀπ' ἀργυρέου προοῖο βελεα στονόεντα.
 Βουλομένη κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσιν,
 90 σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δύναι δόμον Ἀΐδος εἰσῶ.
 Ὡς εἰπὼν, λάβε χεῖρα φιλομμειδῆς δ' Ἀφροδίτῃ
 ἔρπε μεταστρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα,
 ἐκ λέχος εὐστρωτον, θθι περ πάρος ἔσκειν ἀνακτι
 χαλίνῃσιν μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὑπερθεν
 100 ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λαόντων,
 τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οὐρεσὶν ὠηλοῖσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποίητων ἐπέβησαν,
 κόσμον μὲν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροῶς εἴλε φαινόν,
 πόρπας τε, γυναιπτὰς θ' ἑλικας, καλυκὰς τε καὶ ὀρμους·

Otreus autem mihi est pater inclytus, si forte audivisti,
 qui omni Phrygiæ bene-munitæ imperat,
 linguam autem vestramque et nostram probe novi;
 Trojana enim domi me nutrix alebat; ea vero perpetuo
 parvam me filiam educebat, cara a matre acceptam.
 [Sic utique linguam etiam vestram bene novi.]
 Nunc autem me abripuit auream-virgam-habens Argicida,
 ex choro Dianæ aurea-sagitta-insignis, tumultuosæ:
 multæ sane Nymphæ et virgines magna-dote-dignæ
 ludebamus; circumque turba infinita coronæ-instar-cingebat:
 inde me rapuit auream-virgam-habens Argicida,
 multa vero duxit me super culta mortalium hominum,
 unctamque terram-indivisam et incultam, quam feræ
 cruda-vorantes peragrant per umbrosos recessus:
 nec pedibus tangere videbar aliam terram:
 Anchisæ autem me dicebat ad cubilia vocari
 ingenuam uxorem, tibi que præclaros filios esse-parituram.
 Ac postquam ostendit et monuit, ille nempe rursus
 immortalium ad gentes abiit, fortis Argicida:
 at ego ad-te veni; dura vero mihi aderat necessitas.
 Sed te per Jovem supplex-oro, ac parentes
 bonos; neque enim mali talem gennissent:
 indomitam me ubi-duxeris et inexpertam amoris,
 patrique tuo ostende, et matri honesta doctæ,
 tuisque fratribus, qui tibi ex-eodem genere nati-sunt,
 [non ipsis indigna nurus ero, sed congrua:]
 si tibi indigna mulier futura-sim, sive etiam non.
 Mitte autem nuntium cito ad Phrygas agiles-equos-habentes,
 dicturum patrique meo, et matri, sollicitæ licet:
 hi vero tibi aurum abundo, vestitumque textilem
 mittent; tu autem multa et præclara excipe dona.
 Hæc vero ubi-feceris, epulis-celebra nuptias amabiles,
 honorabiles hominibus et immortalibus diis.
 Sic locuta dea, dulcem cupidinem ei injectit animo;
 Anchisen autem amor cepit, verbumque is dixit et elocutus-
 est:] Si quidem mortalisque es, mulierque te peperit mater,
 Otreus vero est tibi pater inclytus, ut narras,
 immortalisque gratia internuntii huc venisti,
 Mercurii, mea vero uxor vocaberis per-dies omnes;
 nemo deinceps deorum, nec mortalium hominum,
 hic me cohibebit, donec tuo in-amore congregiar
 statim nunc; neque si longe-jaculans ipse Apollo
 arcu ab argenteo emisit in me tela luctuosa.
 Velim postea, mulier similis deabus,
 tuum cubile ubi-ascendero, introire in Orci domum.
 Sic fatus, prehendit manum: risus-amans autem Venus
 reptabat aversa, oculis pulcris dejectis,
 ad lectum bene-stratum, ubi antea erat regi
 lænis mollibus stratus; at superne
 ursorum pelles jacebant, raucisonorumque leonum,
 quos ipse occiderat in montibus altis.
 Hi vero postquam lectos bene-structos inscenderant,
 ornatum quidem illi primum a corpore demisit splendidum,
 fibulasque, flexilesque armillas, fistulasque et torques;

- 166 λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἴματα σιγαλόεντα
ἐκδye, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
Ἀγχίσης· ὃ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
ἀθανάτη παρέλετο θεῶν βροτῶς, οὐ σάφα εἰδώς.
Ἥμος δ' ἄψ εἰς αὐλιν ἀποκλίνουσι νομῆς
- 170 βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
τῆμος ἄρ' Ἀγχίση μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν
νῆδυμον, αὐτὴ δὲ χροὶ ἐκνυτο εἴματα καλά.
Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροὶ διὰ θεάων,
ἔστη παρ κλισίῃ· εὐποιήτου δὲ μελάρου
- 176 κῦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειῶν ἀπέλαμπεν
ἀμβροτον, ὅν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυthereῆς·
ἐξ ὕπνου δ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὅρσο, Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἰαυείς;
καὶ φράσαι, εἰ τι ὁμοίῃ ἐγὼν ἰδὲ ἀλλομαι εἶναι,
- 180 οἷον δὴ με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.
Ὡς φάτ'· ὃ δ' ἐξ ὕπνου μάλ' ἐμπαπῆως ὑπάκουσεν.
Ὡς δὲ ἶδεν δειρὴν τε καὶ ὁμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
τάρβησέν τε καὶ ὅσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ·
ἄψ δ' αὖτις χλαίνῃ τ' ἐκαλύψατο καλά πρόσωπα,
- 186 καὶ μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αὐτίκα σ' ὥς τὰ πρῶτα, θεᾶ, ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
ἐγνων, ὥς θεὸς ἦσθα· τὸ δ' οὐ νημερτὲς εἵπεις.
Ἀλλὰ σε πρὸς Ζηνὸς γυνάξομαι αἰγιόχοιο,
μὴ με ζῶντ' ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν εἴσης
- 190 ναεῖν, ἀλλ' ἄλειπ'· ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
γίγνεται, ἔστε θεαῖς εὐνάσεται ἀθανάτησιν.
Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἀγχίση, κῦδιστε καταβνητῶν ἀνθρώπων,
θάρσει, μηδέ τι σῆσι μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
- 196 Οὐ γάρ τοι τι δέος, παθῆναι κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε,
οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπειτ' φίλος ἐσσί θεοῖσιν.
Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει·
καὶ παῖδες παῖδεςσι διαμπερές ἐκγεγόνονται.
- Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, ὁδνεκά μ' αἰνὸν
200 ἔσχεν ἄχος, ἔνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
- Ἀγχίθεοι δὲ μάλιστα καταβνητῶν ἀνθρώπων
αἰεὶ ἄφ' ὁμετέρης γενεῆς εἰδὸς τε φυῇ τε.
Ἦτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
ἤρπασ' ἐὼν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη,
- 206 καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιεινοχοεῖοι,
θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένους ἀθανάτοισιν,
χρυσέου ἐκ χρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾔδει,
ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θεσπὶς ἀελλᾶ·
- 210 τὸν δὴ ἔπειτα γόασκε διαμπερές ἡματα πάντα.
Καὶ μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἱὸς ἄποινα,
ἵππους ἀροίσποδας, τοίτ' ἀθανάτους φορέουσιν.
Τοὺς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπεν δὲ ἕκαστα,
Ζηνὸς ἐφημοσύνησι, διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
- 216 ὥς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὄγ' ἐκλυεν ἀγγελίων,
οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγῆθει δὲ φρένας ἐνδόν·

solvitque ei cingulum, et vestimenta splendida
exuit, et deposuit in solium argenteis-clavis-distinctum
Anchises: ipse autem deinde, deum sententia et fato,
cum-immortali concubuit dea mortalis, non plane sciens.

Quando autem retro ad stabulum vertunt pastores
hovesque et pingues oves pascuis e floridis,
tunc Anchisæ quidem dulcem somnum offudit
suavem; ipsa vero corpore induebat-sibi vestimenta pulkra.
Induta autem bene omnia circa corpus, diva dearum
stetit ad tugurium: ac bene-structam domum
attigit caput; pulcritudo vero genarum effulgebat
immortalis, qualis est pulcre-coronatæ Cythereæ;
e somnoque cum suscitabat, verbumque dixit et elocuta-est
Surge, Dardanide; quare jam altum somnum carpis?
et considera, si omnino similis ego videor esse ei
qualem tu me primum oculis advertisti.

Sic dixit: is vero e somno valde promte auscultavit.
Ut autem vidit collumque et oculos pulcros Veneris:
timuitque, et oculos declinando vertit alio;
iterumque deinde læna cooperuit-sibi pulcros vultus,
et eam precans verbis alatis allocutus-est:

Statim te ut primum, dea, vidi oculis,
novi, quod dea eras; tu autem non verum dixisti.
Sed te per Jovem supplex-oro ægida-tenentem,
ne me viventem inanem inter homines sinas
habitare, sed miserere: quoniam hand longævus vir
fit, qui cum-deabus concumbit immortalibus.

Ei vero respondebat deinde Jovis filia Venus:
Anchise, gloriosissime mortalium hominum,
confide, neu quicquam tuo in animo timeas nimis.
Non enim tibi ullus esse debet timor, malum te passurum est
me quidem,] neque ex aliis beatis; quoniam carus es diis.
Tibi autem erit carus filius, qui inter Trojanos imperabit;
et filii filii perpetuo enascentur.

Ei vero Æneas nomen erit, quoniam me gravis
habuit dolor, quandoquidem mortalis viri incidi in-lectum.

Diis-similes autem maxime mortalium hominum erant
semper orti a vestro genere formaque specieque.
Nempe flavum quidem Ganymedem providus Jupiter
rapuit; ipsius ob pulcritudinem, ut immortalibus interesset,
atque Jovis in domo diis potum-ministraret,
mirabile visu, omnibus honoratus immortalibus,
aureo ex cratere hauriens nectar rubrum.

Troem vero luctus ingens tenebat mente, neque omnino so-
rat] qua sibi carum filium abrupisset divina procella:
verum hunc deinde lugebat penitus dies omnes.
Et ipsum Jupiter miseratus-est, deditque ei filii pretium,
equos celeripedes, qui immortales ferunt.

Hos ei dono dedit habendos, dixitque singula
Jovis de-consiliis internuntius Argicida,
quod foret Gan. immortalis, et senii-expers per-dies omnes.
Ac postquam Jovis ille audierat nuntium,
non-amplius dein lugebat, gavisus-est autem animo intus;

γῆδ' αὖ Τίθωνον χρυσοθρόνον ἥρπασεν Ἥως,
 20 ὑμετέρης γενεῆς, ἐπὶ κελευσὶ ἀθανάτοισιν.
 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσουσα καλαινέφρα Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήνηεν ἐέλωρ
 νηπῆν, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 25 ἦδ' ἂν αἰτῆσαι, ἔϋσαι τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοῖον.
 Τὸν δ' ἦτο εἰως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἦδη,
 ἦοι τερπόμενος χρυσοθρόνῳ, ἥριγενεῖν,
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασσι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται ποταὶα κατέχυντο θέραι
 30 καλῆς ἐκ κεφαλῆς, εὐηγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτο εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν, ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
 σίτην τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἶματα καλὰ διδοῦσα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπεινε,
 35 οὐδέ τι κινήσai μελέων δύνατ', οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινὰς·
 τοῦ δ' ἦτο φωνὴ ῥέει ἀσπετος, οὐδέ τι κίχως
 ἐσθ', οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλισσιν.
 40 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἑλομένην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἔων εἶδός τε δέμας τε
 ζώεις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένους εἴης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
 45 Νῦν δὲ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλεῖς, τότ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον, καματηρὸν, δ', τε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Αὐτὰρ ἔμοι μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισιν θεοῖσιν
 ἔσεται ἥματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σείο,
 50 οἱ πρὶν ἐμοὺς δάροντες καὶ μῆτις, αἶς ποτὲ πάντας
 ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξίν,
 τάρβεσκον — πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα —
 νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι στόμα χήσεται ἐξονομῆναι
 τοῦτο μετ' ἀθανάτοισιν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην,
 55 σκέτλιον, οὐκ ὀνομαστόν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
 παῖδα δ' ἐπὶ ζώνῃ ἐθέμην, βροτῶ εὐνηθείσα.
 Τὸν μὲν, ἐπὶν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἡελίοιο,
 Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκόοι, βαθύκολποι,
 αἱ τότε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζαθέον τε,
 60 αἱ δ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἐπονται·
 θηρὸν μὲν ζώουσι, καὶ ἀμβροτον εἶδαρ' ἔδουσιν,
 καὶ τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐβρώσαντο.
 Τῇσι δὲ Σεῖληνοὶ καὶ ἑσπερίος Ἄργειφόντης
 μίσγοντ' ἐν φιλότῃ μυχῷ σπείων ἐροέντων.
 65 Τῇσι δ' ἄμ' ἢ ἐλάττει ἢ δρῦς ὑψικάρηνοι
 γεινομένησιν ἔφουσιν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ,
 καλὰ, τηλεθάουσai, ἐν οὐρεσιν ὑψηλοῖσιν.

Ἔσται· ἡλίβατοι· τεμένη δὲ ἡ κυκλήσκουσιν
 ἀθανάτων, τὰς δ' οὔτι βροτοὶ καίρουσι σιδήρεω.

70 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ Μοῖρα παρεστήκη θανάτοιο,

laetusque equis pedibus-ventosis vehabatur.

Ita vero rursus Tithonum aureum-solium-habens rapuit Aurora,] vestri generis, assimilem immortalibus.

Profecta est autem ire oratura atras-nubes-cogentem Saturnium,] ut-immortalisque esset, et viveret dies omnes; ei que Jupiter annuit, et perfecit votum:

stulta; neque cogitavit in mente veneranda Aurora pubertatem petere, abradereque senectutem perniciosam. Eum sane quamdiu quidem habebat valde-amabilis pubertas, Aurora oblectans-se aureum-solium-habente, mane-gemita, habitabat apud Oceani fluentia, ad terminos terræ:

at postquam primi cani effundebantur capilli pulcro ex capite generosoque mento, ejus utique a-lecto abstinebat veneranda Aurora; ipsum autem demum nutriebat, in ædibus tenens, ciboque ambrosiaque, et vestimenta pulcra dans.

Sed quando demum prorsus odiosa senectus urgebat, neque ullum movere membrorum poterat, neque attollere, hoc ei in animo optimum videbatur consilium:

in thalamo eum deposuit, foresque occlusit splendidas; ejus vero vox fuit perpetua, neque omino vis est, qualis antea erat in flexilibus membris.

Non ego te talem inter immortales optarim immortalisque esse, et vivere dies omnes.

Sed si quidem talis manens specieque corporeque vivas, nosterque maritus vocatus sis, non deinde me dolor densis præcordiis cooperiat.

Nunc vero te quidem cito senectus communis cooperiet immisericors, quæ deinceps astat hominibus, pernicioza, laboriosa, quam utique odio-habent etiam dii.

At mihi magnum probrum inter immortales deos erit per-dies omnes penitus, propter te, qui antea mea colloquia, et consilia, quibus olim omnes

immortales miscui cum-mortalibus mulieribus, formidabant; omnes enim mea domabat cogitatio:

nunc vero non-amplius mihi os hincet fateri hoc inter immortales; quoniam valde multum mulcata-sum

damno vehementi, non nominando, aberravi que mente, filium vero sub zona mihi-posui, mortalis concubitu-usa.

Illum quidem, ubi jam primum viderit lumen solis, Nymphæ ipsum nutrient montanæ, profundos-sinus-habentes,] quæ hunc habitant montem magnumque divinumque,

quæ nec mortales, neque immortales comitantur: diu quidem vivunt, et immortalē cibum comedunt,

atque inter immortales pulcrum chorum exercent. Cum-his autem Silenique et speculator Argicida,

miscuntur in amore, in-recessu speluncarum amabiliū. Cum-his vero simul aut abietes, aut quercus altis-verticibus,

nascentibus ortæ-sunt super terra virorum-altrice, pulcræ, virentes, in montibus excelsis.

Stant altæ; incoe ipsas vocant immortalium; eas vero nequaquam mortales todent ferro.

Sed quando demum fatum astiterit mortis,

ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὅζοι-
τῶν δέ θ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἡλιόιο.
Ταὶ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι·
276 τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἔλῃ πολυήρατος ἦβη,
ἄξουσίν τοι δεῦρο θεαί, δειξουσὶ τε παῖδα.

Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα κε ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
ἐς πέμπτον ἔτος αὐτῆς ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.

Τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτον ἴδης θαλὸς ὀφθαλμοῖσιν,
280 γηθήσεις ὁρώων — μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσται —
ἄξει δ' αὐτίκα μιν ποτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν.
Ἦν δέ τις εἰρηταί σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
ἦτις τοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζῶνῃ θέτο μήτηρ,
τῷ δέ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
286 φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώτιδος ἔκγονον εἶναι,
αἱ τὸδε ναιετάουσιν ὄρος, κατααίμενον ὕλην.
Εἰ δέ κεν ἐξείπης καὶ ἐπέυξαι· ἄφρονι θυμῷ,
ἐν φιλότῃ μιγῆναι εὖστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεὺς σε χολωσάμενος βαλλέει φολόεντι κεραυνῷ.
290 Εἴρηται τοι πάντα· σὺ δέ φρεσὶ σῆσι νοήσας,
ἴσχει, μὴδ' ὀνόμεινε, θεῶν δ' ἐποπτεύει μῆνιν.
Ἄς εἰποῦς, ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν ἡνεμόεντα.

Χαίρε, θεά, Κύπροιο εὐκτιμένης μεδέουσα·
σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταδήσομαι ἄλλον ἐς ἔμνον.

Δ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἡύκομον, σεμνὴν θεὸν, ἀρχομ' αἰδεῖν,
αὐτήν, ἥδ' ἐτύγατρα τανύφυρον, ἣν Αἰδωνεὺς
ἥρπαξεν, δῶκεν δέ βαρύκτυπος εὐρύσopa Ζεὺς,
νόσφι Δήμητρος χρυσαόρου, ἀγλαοκάρπου,
6 παύσασιν κούρησι σὺν Ἑκτανοῦ βαθυκόλποις,
ἀνθεά τ' αἰνυμένην, ῥόδα καὶ κρόκον ἡδ' ἱα καλὰ,
λειμῶν' ἄμ μαλακὸν, καὶ ἀγαλλίδας ἡδ' ὕακινθον,
νάρχισσόν θ', ἐν φῦσε δόλον καλυκώτιδι κούρη
Γαῖα, Διὸς βουλῇσι, χαριζομένη Πολυδέκτη,
10 θαυμαστὸν γανώνοντα, σέβας δέ τε πᾶσιν ἰδέσθαι
ἀθανάτοισ τε θεοῖς ἡδ' ἐν θνητοῖς ἀνθρώποις·
τοῦ καὶ ἀπὸ βίλλης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει·
κηῶδε τ' ὀδμητὴ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἀλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.
16 Ἦ δ' ἄρα θαμβήσας ὠρέετο χερσὶν ἄμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν· χάνει δὲ χθὼν εὐρυάγυια
Νύσιον ἄμ πεδίον, τῇ δρουσεν ἀναξ Πολυδέγμων
ἱπποῖς ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
Ἀρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσεόισιν ὄχοισιν
20 ἦγ' ὀλοφυρομένην· ἰάχῃσ' δ' ἀρ' ὄρθια φωνῇ,
καλομένην πατέρα Κρονίδην ὑπατον καὶ ἀριστον.
Οὐδέ τις ἀθανάτων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων

arescunt quidem primum super terra arbores pulcræ,
cortexque circumcirca-perit, deciduntque rami :
harum autem simul anima relinquit lumen solis.
Hæc quidem meum nutriunt apud se filium habentes.
Eum quidem ubi jam primum ceperit valde-amabilis puber-
tas,] ducent tibi huc deæ, ostendentque filium.

Tibi autem ego, ut hæc in animo omnia persequar,
in quintum annum rursus veniam, filium ducens.

Hunc quidem, ubi jam primum videris germen oculis,
gaudebis videns (valde enim deo-similis erit),
duces vero statim ipsum ad Ilium ventosum.
Si quis autem interrogarit te mortalium hominum,
quenam tibi carum filium sub zona posuit mater,
huic tu dicito memor, ut te jubeo :
dic sane Nymphæ calyci-similibus-oculis progeniem esse,
quæ hunc habitant montem, indutum silva.
Sin effaberis et gloriaberis insipienti animo,
in amore te mixtum-fuisse cum-pulcre-coronata Cythera,
Jupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
Dicta-sunt tibi omnia : tu vero mente tua quum-intelleris,
contine-te, neu indica; deorum autem verere iram.
Sic locuta, abripuit-se ad cælum ventosum.

Salve, dea, Cypro bene-cultæ imperans ;
a-te autem ego exorsus, transibo alium ad hymnum.

IV.

IN CEREREM.

Cerem crine-decoram, venerandam deam, ordior canere,
ipsam, et filiam teretem-pedes, quam Pluto
rapuit, dedit autem grave-sonans late-cernens Jupiter,
seorsum a-Cerere aureo-solio-insidente, pulcrum-fructum
præbente,] ludentem cum filiabus Oceani pepla-profundos-
sint-indutis,] floresque legentem, rosas et crocum et violas
pulcras,] per molle pratium, et gladiolos et hyacinthum,
narcissumque, quem produxit fraudem rosæ puellæ
Terra, Jovis voluntate, gratificans Orco,
mire lætum, quo-stupuerunt tunc omnes intuentes,
tam dii immortales quam mortales homines :
cujus adeo ex radice centum capita excreverant,
et fragrantē odore omne cælum latum superne
terraque omnis ridebat et salus æstus æquoris.
Illa vero admirata protendit manus simul ambas,
pulcrum ludicrum ut-sumeret : sed hiavit terra vasta
Nysis in campis, qua prorupit rex Pluto
equis immortalibus invecus, Saturni nobilis filius.
Rapuit vero invitam et in aureo curru
abstulit ejulantem : clamavit autem intenta voce,
invocans patrem Saturnium summum et potentissimum.
Sed nec immortalium quiesquam, nec mortalium hominum

ἤκουσαν φωνῆς, οὐδ' ἀγλαόχαρποι ἐταίραι·
 εἰ μὴ Περσέου θυγάτηρ ἀταλά φρονέουσα
 15 εἶεν ἐξ ἄντρου, Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος,
 Ἥλιός τε ἀναξ, Ὑπερίωνος ἀγλαὸς υἱός,
 κούρης κεκλομένης πατέρα Κρονίδην· ὃ δὲ νόσφι
 ἦστο θεῶν ἀπάνευθε πολυλλίστῳ ἐνὶ νηϊ,
 δέγμενος ἱερὰ καλὰ παρὰ θνητῶν ἀνθρώπων.
 20 Τὴν δ' ἀεκαζομένην ἦγεν Διὸς ἐννεσίησιν
 πατροκασίγνητος, πολυσημάντωρ Πολυδέγμων,
 ἱπποῖς ἀθανάτοισι, Κρόνου πολυώνυμος υἱός.
 Ὀφρα μὲν οὖν γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἀσταρόεντα
 λεῦσσε θεὰ, καὶ πόντον ἀγάρβουν ἰχθυόεντα,
 25 αὐγὰς τ' ἡελίου, ἔτι δ' ἥλπετο μητέρα κεκλήνη
 ὄρεσθαι, καὶ φύλα θεῶν αἰγιονέτα·
 τόφρα οἱ ἑλπίς ἔβλεγε μέγαν νόον, ἀχρυσένης περ

ἤχσαν δ' ὀρέων κορυφαὶ καὶ βένθεα πόντου
 φωνῇ ὑπ' ἀθανάτῃ· τῆς δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.
 30 Ὄξυ δέ μιν κραδίην ἄχος ἔλλαβεν, ἀμφὶ δὲ χαίτας
 ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φιλήσιν·
 κυάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλετ' ὤμων,
 σάουτο δ' ὥς τ' οἰωνός, ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν
 μαιομένη. Τῇ δ' οὕτις ἐτήτυμα μυθήσασθαι
 35 ἤθελεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδ' οἰωνῶν τις τῇ ἐτήτυμος ἀγγελος ἦλθεν.
 Ἐννήμαρ μὲν ἔπειτα κατὰ χθόνα πότνια Διὶ
 στρωφᾷτ', αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἡδυπότοιο.
 40 πάσσαιτ' ἀκηχμένη, οὐδὲ χροᾶ βάλλετο λουτροῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ οἱ ἐπήλυθε φαινολὶς ἡώς,
 ἦντετό οἱ Ἑκάτη, σέλας ἐν χείρεσιν ἔχουσα,
 καὶ βρά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο, φωνήσεν τε·
 Πότνια Δήμητερ, ὠρηφόρε, ἀγλαόδορε,
 45 τίς θεῶν οὐρανῶν ἢ θνητῶν ἀνθρώπων
 ἤρπασε Περσεφόνην, καὶ σὸν φίλον ἤκαχε θυμόν;
 φωνῆς γὰρ ἤκουσ', ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ὅστις ἔην· σοὶ δ' ὥκα λέγω νημερτέα πάντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Ἑκάτη· τὴν δ' οὐκ ἡμεῖβοτο μῦθον
 50 ῥεῖθ' ἡϋκόμου θυγάτηρ, ἀλλ' ὥκα σὺν αὐτῇ
 ἦϊξ', αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
 Ἥλιον δ' ἔκοντο, θεῶν σκοπὸν ἦδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 στᾶν δ' ἱπποῖν προπάροιθε, καὶ εἶρετο διὰ θεάων·
 Ἥλι', αἰδεσσαί με θεᾶς ἔπερ, εἰ ποτε δὴ σευ
 55 ἦ ἔπει ἢ ἔργῳ κραδίην καὶ θυμόν ἴηνα·
 κούρην, τὴν ἔτεκον, γλυκερὸν θάλας, εἶδεῖ κυδρὴν,
 τῆς ἀδινῆς ὅπ' ἤκουσα δι' αἰθέρος ἀτραγέτοιο
 ὅστις βιαζομένης, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἀλλὰ — σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 60 αἰθέρος ἐκ δῆς καταδέρκεαι ἀκτίνεσσιν —
 νημερτέως μοι ἐνίσπε, φίλον τέκος, εἴ που ὤπωπας,
 ὅστις νόσφι ἐμεῖο λαδῶν ἀέκουσαν ἀνάγκη
 οἴγεται, ἢ θεῶν ἢ καὶ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' Ὑπεριονίδης ἡμεῖβετο μῦθον·
 65 ῥεῖθ' ἡϋκόμου θυγάτηρ, Δήμητερ ἀνασσα,

audivit vocem ejus, neque pulcris-manibus socie;
 nisi quod Persæ filia mitis animum
 audivit ex antro, Hecate vittâ-tenui-nitida,
 et Sol rex, Hyperionis illustris filius,
 puellam invocantem patrem Saturnium: hic vero seorsum
 sedebat procul a diis precibus-expetito in templo,
 accipiens sacra pulcra a mortalibus hominibus.

Sed illam coactam abstulit, Jovis consilio,
 patruus, multis-imperans Pluto,
 equis immortalibus, Saturni nobilis filius.
 Quamdiu igitur terramque et coelum stellatum
 videbat dea, et mare aestuans piscosum,
 radiosque Solis, et adhuc sperabat matrem venerandam
 se-esse-visuram, et genera deorum æternorum:
 tamdiu ei spes mulcebat magnum animum, quamvis lugenti.

Resonabant autem montium cacumina et profunda maris
 voce immortalî: eamque percepit alma mater.
 Acer vero ejus animum dolor invasit, et super comis
 ambrosiis vittam discidit manibus suis,
 cæruleumque velamen ambobus circumjecit humeris,
 seque-concitavit, instar volucris, per terram et mare
 quærens. Sed illi nemo vera dicere
 voluit, neque deorum, neque mortalium hominum,
 neque volucrum quæquam illi vera nuntia venit.

Novem deinceps dies per terram alma Ceres
 vagabatur, ardentes faces in manibus tenens;
 neque unquam ambrosia et nectare dulci
 fruebatur merens, nec corpus suum immergebat lavacris.
 Sed postquam decima ei advenerat lucida aurora,
 occurrit ei Hecate, lumen in manibus gerens;
 et vero hanc nuntians allocuta-est, et dixit:

Alma Ceres, tempestiva-adferens, splendida-donis,
 quis deorum celestium aut mortalium hominum
 rapuit Proserpinam, et tuum afflixit animum?
 vocem enim audiui, sed non vidi oculis,
 quinam esset; at tibi celeriter dico vera omnia.

Sic dixit Hecate; illi autem non respondit sermone
 Rheæ crines-decoræ filia, sed subito cum illa
 proripuit-se, ardentes faces in manibus tenens.
 Solem vero adierunt, deorum speculatorem atque hominum,
 steteruntque ante equos; et rogavit sancta dearum:

Sol, reverere me deam propter, si unquam tibi
 vel verbo vel facto cor et animum hilaravi!
 filiam, quam peperî, dulce germen, forma egregiam:
 cujus anxiam vocem audiui per aera vacuum,
 tanquam violatæ, verum non vidi oculis:
 sed (tu enim omnem terram et pelagus
 æthere ex sacro despectas radiis)

vere mihi dicas: caram natam, sicubi vidisti,
 quisnam abeente me rapuerit invitam vi
 aufugiens, vel deorum vel etiam mortalium hominum,

Sic dixit; illi autem Hyperionis-filius respondit sermone:
 Rheæ crines-decoræ filia, Ceres regina,

εἰδῆσαι· δὴ γὰρ μέγα ἄχομαι ἡδ' ἐλεαίρω
 ἀχρυσμένην περὶ παιδὶ τανυσφύρῳ· οὐδέ τις ἄλλος
 αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 80 ὃς μιν ἔδωκε Ἀΐδην θαλερὴν κεκληῖσθαι ἄκοιτιν,
 αὐτοκασιγνήτω· ὃ δ' ὑπὸ ζῶφον ἤρδοντα
 ἀρπάξας ἵπποισιν ἄγεν μέγала ἰάχουσαν.
 Ἀλλὰ, θεὰ, κατὰπαυε μέγαν γόνον· οὐδέ τί σε χρὴ
 μάψ αὐτως ἀπλητον ἔχειν χόλον· οὐ τοι δεικῆς
 γαμβρός ἐν ἀθανάτοις πολυσημάντωρ Ἀΐδωνεύς,
 85 αὐτοκασιγνήτος καὶ ὁμόσπορος, ἀμφὶ δὲ τιμὴν
 ἔλλαχεν, ὥς τὰ πρῶτα διάτρητα δασμὸς ἐτύχθη·
 τοῖς μετὰ ναιετάει, τῶν ἔλλαχε κοίρανος εἶναί.
 Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέλευε· τοὶ δ' ὅπ' ὁμαλῆς
 ῥίμῳ ἔφερον θοὴν ἄρμα, ταχύπτεροι ὥστ' οἰωνοί.
 90 Τὴν δ' ἄχος αἰνότερον καὶ κύντερον ἔκετο θυμόν.
 Χωσαμένη δὴ ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίῳ,
 νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορὴν καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὦχετ' ἐπ' ἀνθρώπων πόλιν καὶ πόιντα ἔργα,
 εἶδος ἀμαλδύνουσα πολλὸν χρόνον· οὐδέ τις ἀνδρῶν
 95 εἰσορόων γίγνωσκε, βαθυζώνων τε γυναικῶν,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ Κελεοῖο δαίφρονος ἔκετο δῶμα,
 ὃς τὴν Ἑλευσίνος θουέσσης κοίρανος ἦεν.
 Ἔξετο δ' ἐγγὺς ὁδοῖο, φίλον τετιμμένην ἦτορ,
 Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 100 ἐν σκιῇ, αὐτὰρ ὑπερθε πεφύκει θάμνος ἐλαίης,
 γρη῏ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἥτε τόκοιο
 εἰργεται, δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης,
 οἷαί τε τροφοὶ εἰσι θεμιστοπόλων βασιλῆων
 παῖδων, καὶ ταμίαι κατὰ δώματα ἤχηεντα.
 105 Τὴν δὲ ἶδον Κελεοῖο Ἑλευσινίδαο θυγάτρως,
 ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον, ὅφρα φέροιεν
 κάλπισι χαλκείῃσι φίλα πρὸς δώματα πατρὸς,
 τέσσαρες, ὥς τε θεαὶ, κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι,
 Καλλιδικῇ καὶ Κλεισιδικῇ, Δημῷ τ' ἐρόεσσα,
 110 Καλλιθῷ θ', ἣ τῶν προγεγεστάτῃ ἦεν ἀπασέων,
 οὐδ' ἔγνω· χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὀρέσθαι —
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμεναι ἔπειτα πτερρόντα προσηύδων·
 Τίς; πόθεν ἔσσι, γρη῏, παλαιγενέων ἀνθρώπων;
 τίπτε δὲ νόσφι πόλιν ἀπέστιχες, οὐδὲ δόμοισιν
 115 πύλῃ; ἔνθα γυναῖκες ἀνὰ μέγαρ σκιοέοντα
 τηλικαί, ὥς σύ περ ὧδε, καὶ ὀπλότεραι γεγάσιν,
 αἱ κέ σε φιλῶνται ἡμῖν ἔπει, ἡδὲ καὶ ἔργῳ.
 Ὡς ἔφρα· ἡ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνα θεῶων·
 τέχνα φίλ', αἰτινὲς ἔστε γυναικῶν θηλυτεράων,
 120 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν μυθήσομαι· ὅσσοι ἀεικέες
 ὑμῖν εἰρομένησιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Δηλὸν ἐμοί γ' ὄνομ' ἔστί· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ.
 Νῦν αὖτε Κρήτηθεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης
 ἤλυθον οὐκ ἐβόλουσα, βίῃ δ' ἀέκουσαν ἀνάγκη
 125 ἀνδρες ληϊστῆρες ἀπήγαγον· οἱ μὲν ἔπειτα
 νηὶ τοῇ Θορικόνδε κατέσχεθον, ἐνθα γυναῖκες
 ἤπειρουν ἐπέβησαν ἀολλέες, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 δαίπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ προμνήσια νηός.
 Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ δόρποιο μελίσσρονος ἤρατο θυμὸς,

audies; certe enim magnopere te veneror, et misereor
 lugentis natam proceram: sed nemo alius
 causam habet immortalium, nisi nimbo-ciens Jupiter,
 qui eam dedit Orco florentem conjugem,
 fratri suo: ille autem sub tenebras caligantes
 raptam equis duxit magna-voce clamantem.
 Verum, dea, comprime gravem luctum: minime te decet
 temere et frustra indomitam exercere iram; haud te indignas
 gener inter immortales multis-imperans Pluto,
 frater-germannus et consanguineus; prætereaque honorem
 sorte-tulit, quum primum tripartita divisio fieret,
 ut cum iis habitet, quorum sortitus-est dominatam.
 Sic locutus, equos increpuit: illi vero territi minis
 raptim egerunt celerem currum, extensis-alis ut volucres.
 Illi autem dolor gravior et crudelior invasit mentem.
 Irataque deinde atris-nubibus-cincto Saturnio,
 vitans deorum concilium et altum Olympum
 abiit ad hominum urbes et pingua culta,
 formam tegens per-longum tempus: neque ullus virorum
 conspiciens eam agnovit, aut profunde-succinctarum me-
 lierum, ante quam Celei prudentis advenit domum,
 qui tum Eleusinis odore rex erat.
 Consedit autem prope viam, imo afflicta pectore,
 Parthenium ad-puteum, unde hauriebant cives,
 sub umbra, quippe superne natæ-erat frutex olivæ,
 anni grandævæ similis, quæ partu
 arcetur, donisque coronas-amantis Veneris:
 quales nutrices sunt jura-dantium regum
 filiorum, et promæ per ædes sobantes regem.
 Illam autem viderunt Celei Eleusinidas filix,
 venientes ad aquam haustu-facilem, ut ferrent
 situlis æneis caras ad ædes patris,
 quatuor, instar dearum, juventutis flore conspicuæ,
 Callidice, et Clisidice, Demoque venusta,
 et Callithoe, quæ illarum natu-maxima erat omnium;
 neque cognoverunt: difficiles enim dii mortalibus aspectu
 sunt.] Prope autem stantes dictis volantibus compellarunt:
 Quæ, unde es, anus, grandævorum hominum?
 quid autem ab urbe secessisti, neque domibus
 propinquas? ubi mulieres per ædes umbrosas
 simili-ætate, qua tu fere, et juniores esse-solent,
 quæ te exciperent-amicis et verbis et factis.
 Sic dixerunt; at verbis respondit sancta dearum:
 filix dilectæ, quæcunque estis mulierum tenerarum,
 salvete: ego vero vobis dicam; hæc dedecet
 vobis roganibus vera dicere.
 Deo mihi nomen est: hoc enim imposuit alma mater.
 Nunc autem ex-Creta supra lata dorsa maris
 veni haud cupiens; sed vi invitam cogentes
 viri prædatores abduxerunt: hi postea
 navem celerem ad-Thoricum appulerunt, ubi mulieres
 in-continentem egressæ-sunt frequentes, atque etiam ipsi
 cœnam sibi-paraverunt juxta retinacula navis.
 Sed mihi non cœnæ dulcis cupidus-erat animus,

100 λάθρη δ' ὀρμηθεῖσα δι' ἡπείροιο μελαίνης,
 φεύγον ὑπερφιάλους σιμάντορας, ὅφρα κε μή με
 ἀπριάτην περσάσαντες ἐμῆς ἀποναίατο τιμῆς.
 Οὕτω δαῦρ' ἱκόμεν ἀλαλημένη, οὐδέ τι οἶδα,
 ἥτις δὴ γαί' ἐστὶ, καὶ ὅστινες ἐγγεγάσιν.
 105 Ἄλλ' ὑμῖν μὲν πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δοῖεν κουριδίους ἀνδρας, καὶ τέκνα τελέσθαι,
 ὡς ἐθέλουσι τοκῆες· ἐμ' αὖτ' οἰκτεῖρατε, κοῦραι,
 προφρονέως, φίλα τέκνα, τῶς πρὸς δώματ' ἱκώμαι
 ἀνέρος ἢ δὲ γυναικὸς, ἵνα σφίσιν ἐργάζωμαι
 110 πρόφρων, οἷα γυναικὸς ἀφῆλικος ἔργα τέτυκται.
 Καὶ κεν παῖδα νεογνὸν ἐν ἀγκόνησιν ἔχουσα
 καλὰ τιθηνόμην, καὶ δώματα τηρήσαιμι·
 καὶ κε λέχος στορέσαιμι μυχῶ θαλάμων εὐπῆκτων
 δεσπόσυνον, καὶ κ' ἔργα διδασκῆσαιμι γυναικάς.
 115 Φῆ βᾶ θεά· τὴν δ' αὐτίκ' ἀμείβετο παρθένος Ἀδμήδης,
 Καλλιδική, Κελεοῖο θυγατρὸν εἶδος ἀρίστη·
 Μαῖα, θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀγνύμενοι περ, ἀνάγκη
 τετλάμεν ἀνθρώποι· δὴ γὰρ πολλὸν φέρτεροί εἰσιν.
 Ταῦτα δέ τοι σαφέως ὑποθήσομαι, ἢ δ' ὀνομήνῳ
 120 ἀνέρας, οἷσιν ἔπεισι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς,
 δήμου τε προῦχουσιν, ἰδὲ κρήδεμνα πολλοῦ
 εἰρύαται βουλῆσι καὶ ἰθείησι δίκῃσιν·
 ἡμὲν Τριπτολέμου πυκινῆδεας, ἢ δὲ Διόκλου,
 ἢ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο,
 125 καὶ Δολιχοῦ, καὶ πατρὸς ἀγῆνορος ἡμετέριοι,
 τῶν πάντων ἀλοχοὶ κατὰ δώματα πορσαίνουσιν.
 Τάνων οὐκ ἂν τίς σε κατὰ πρῶτιστον ὀπωπὴν
 εἶδος ἀτιμήσασα, δόμων ἀπονοσφίσσειεν,
 ἀλλὰ σε δέξονται· δὴ γὰρ θεοεικέλός ἐστι.
 130 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς
 ἔλθωμεν, καὶ μητρὶ βαθυζώνῃ Μετανείρῃ
 εἰπωμεν τάδε πάντα διαμπερές, αἷ κέ σ' ἀνώγη
 ἡμέτερόνδ' ἵναί, μὴ δ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾶν.
 Τηλύγετος δέ οἱ υἱὸς ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτῳ
 135 ὀψήγονος τρέφεται, πολυεύχετος, ἀσπασίός τε.
 Εἰ τόνγ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἱκοίτο,
 βρεῖά κε τίς σε ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
 ἱγλώσαι· τόσα κέν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δόη.
 140 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι· ταὶ δὲ φαινὰ
 170 πλησάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγρα κυδιάουσαι.
 Ρίμφα δὲ πατρὸς ἱκόντο μέγαν δόμον, ὧκα δὲ μητρὶ
 ἐνεπον, ὡς εἰδὼν τε καὶ ἔκλυον· ἡ δὲ μάλ' ὧκα
 ἑλθούσας ἐκέλευε καλεῖν ἐπ' ἀπειρόν μισθῷ.
 Αἱ δ', ὥς τ' ἡ ἑλαιοὶ ἡ πόρτις εἰαρος ὥρη
 175 ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα, κορυσσάμεναι φρένα φορβῇ,
 ὡς αἱ ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας ἱμεροέντων
 ἦξαν κοιλὴν κατ' ἀμαξιτόν· ἀμφὶ δὲ χαιταὶ
 ὥμοις ἀΐσσοντο κροκῆϊν ἀνθει δμοῖαι.
 Τέτμον δ' ἐγγὺς ὁδοῦ κυδρὴν θεόν, ἐνθα πάρος περ
 180 κάλλιπον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλα πρὸς δώματα πατρὸς
 ἤγευνθ'· Ἥ δ' ἄρ' ὅπισθε, φίλον τετιμημένη ἦτορ,
 στείχε, κατακρῆθεν κεκαλυμμένη· ἀμφὶ δὲ πέπλος
 κυάνεος βαδινόισι θεῆς ἐλελίζετο ποσσίν.

clam vero proripiens me per continentem nigram,
 effugi superbos dominos, ne forte, me
 nullo emlam pretio vendentes, mei fruantur pretio.
 Ita huc veni errans, neque scio,
 quæ tandem terra sit, et quinam incolant.
 At vobis omnes Olympias domos tenentes
 dent juveniles maritos, et liberos parere,
 ut optant parentes : mei autem miseremini, puellæ,
 benevole, caræ filix, donec ad aedes venero
 viri atque mulieris, apud illos operatura
 libenter, quæcunque mulieris vetulæ opera esse solent.
 Et puerum recens-natum in ulnis habens
 bene nutricarem, et aedes custodirem,
 et lectum sternerem in-intimo penetralium firmorum
 herilem, et opera (artes texendi) docerem mulieres.

Dixit dea ; ei autem continuo respondit virgo indomita,
 Callidice, Celei natarum formosissima ;

Nutrix, deorum munera, quamvis gravate, necessario
 toleramus homines ; namque multo potentiores sunt.
 Hæc vero te plane edocebo, atque nominabo
 viros, penes quos hic summum est imperium,
 et in-populo qui eminent, et moenia urbis
 tumentur consiliis et justis judiciis :
 et Triptolemi sapientis, et Dioclis,
 et Polyxeni, et egregii Eumolpi,
 et Dolichi, et patris strenui nostri,
 horum omnium uxores aedes curant.
 Quarum haud ulla te, vel primo aspectu,
 formam aspernata, a-domibus arceret,
 verum te excipient : nam sane deæ-similis es.
 Sin mavis, mane, dum ad aedes patris
 eamus, et matri profunde-succinctæ Metaniræ
 dicamus hæc omnia ordine, si forte te jusserit
 nostram-domum venire, nec aliorum aedes quærere.
 In-senectute-genitus ei filius in conclavi solido
 sero-natus nutritur, exoptatus et gratissimus.
 Si hunc enutries, et pubertatis metam contingeret,
 facile aliqua te videns mulierum tenerarum
 tibi invideret : tanta tibi nutricia daret.

Sic dixit ; et hæc annuit capite : illæ vero splendens
 impleta aqua ferebant vasa exsultantes.

Celeriter autem patris venerunt magnam domum, statimque
 matri] nuntiarunt, quæ viderant atque audiverant. At illa
 confestim] ire-eas jussit-et accessere ingente mercede.
 Hæc vero, sicut aut cervæ aut vitulæ veris tempore
 saliant per pratum, saturatæ animum pastu,
 sic hæc, attollentes peplorum rugas decororum,
 properabant ad cavatam plaustriis-viam ; comæque circum
 humeros quassabantur, croceo flori similes.
 Invenerunt autem prope viam præclaram deam, ubi antea
 reliquerant ; et deinceps caras ad aedes patris
 duxerunt. Hæc vero pone, imo afflicta pectore,
 ibat capite velato, et peplum
 cæruleum circum-teneros deæ strepitabat pedes.

Αἶψα δὲ δώμαθ' ἵκοντο Διοστρεφὸς Κελεοῖο,
 185 βᾶν δὲ δι' αἰθούσης, ἔνθα σφίσι πότνια μήτηρ
 ἦτο παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 παῖδ' ὑπὸ κολπῷ ἔχουσα, νέον θάλας αἰδὲ παρ' αὐτὴν
 ἔδραμον. Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἔβη ποσὶ, καὶ βᾶ μελάρθρου
 190 τῆν δ' αἰδῶς τε σέβας τε ἰδὲ χλωρὸν δέος εἶλεν·
 εἶξε δὲ οἱ κλισμοῖο, καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Ἄλλ' οὐ Δημήτηρ ὠρηφόρος, ἀγλαόδωρος,
 ᾗθειεν ἐδριάσθαι ἐπὶ κλισμοῖο φαεινοῦ,
 ἀλλ' ἀκέουσα ἔμιμνε, κατ' ὅμματα καλὰ βαλοῦσα·
 195 πρὶν γ' ὅτε δὴ οἱ ἔθηκεν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα
 πηκτὸν ἔδος, καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύρεον βάλε κῶας.
 Ἐνθα καθεζομένη προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην.
 Διρρὸν δ' ἀφθογγος τετιμμένη ἦτο· ἐπὶ δόφρου,
 οὐδέ τιν' οὐτ' ἐπεὶ προσετύσσετο, οὔτε τι ἔργω,
 200 ἀλλ' ἀγέλαστος, ἀπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος.
 ἦτο, πόθω μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρὸς·

πρὶν γ' ὅτε δὴ χλεύης μιν Ἰάμβη κέδν' εἰδυῖα
 πολλὰ παρακώπτουσα· ἐτρέψατο πότνια, ἀγνὴν,
 μειδῆσαι, γελᾶσαι τε, καὶ ἴλιον σχεῖν θυμόν.

205 Ἡ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα μεθυστερον εὐαδεν ὀργαῖς.

Τῇ δὲ δέπας Μετάνειρα δίδου μελίηδέος οἶνου
 πλῆσας, ἥ δ' ἀνένευσ'· οὐ γὰρ θεμιτόν οἱ ἔφασκεν
 πίνειν οἶνον ἐρυθρόν· ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ
 δοῦναι μίξασαν τιμέναν γλήχωνι τερείνῃ.

210 Ἡ δὲ κυκῶ τεύξασα θεᾷ πόρεν, ὡς ἐκέλευεν·
 δεξαμένη δ' ὀσίης ἐπέθη πολυπότνια Διῶ.
 Τῇσι δὲ μύθων ἤρχεν εὐζωνος Μετάνειρα·

Χαῖρε, γύναι, εἶπε οὐ σε κακῶν ἀπ' ἑολπα τοκῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ἀγαθῶν· ἐπὶ τοι πρέπει ὅμμασιν αἰδῶς

215 καὶ χάρις, ὥς ἐπὶ πέρ τε θεμιστοπόλων βασιλῶν.
 Ἀλλὰ θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνυμένοι περ, ἀνάγκη
 τετλάμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κείται.

Νῦν δ', εἶπε ἱκεο δεῦρο, παρῆσεται, ὅσσα τ' ἐμοὶ περ.
 Παιδὰ δέ μοι τρέφε τόνδε, τὸν ὀλίγονον καὶ ἀελλτον

220 ὥπασαν ἀθάνατοι, πολυάρητος δέ μοι ἔστιν.

Εἰ τόνγ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
 βεῖα κ' εἰς σὺν ἰδοῦσα γυναικῶν θηλυτεράων
 ζηλώσαι· τόσα κ' ἐν τοι ἀπὸ θρεπτήρια δοίην.

Τῇ δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Δημήτηρ·
 225 καλὸν, γύναι, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ἑσθλὰ πόροιεν.

Παιδὰ δέ τοι πρόφρων ὑποδέξομαι, ὥς με κελεύεις·
 θρέψω· κοῦ μιν, ἑολπα, κακοφραδίῃσι τιθήνης
 οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται, οὔθ' ὑποταμόν.

Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὀλοτόμοιο,
 230 οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπημόνος ἑσθλὸν ἐρυσμόν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα, θυῶδεϊ δέξατο κολπῷ,
 χερσὶν τ' ἀθανάτῃσι γεγῆθει δὲ φρένα μήτηρ.

Ὡς ἡ μὲν Κελεοῖο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Δημοφῶνθ', ὃν ἔτικτεν εὐζωνος Μετάνειρα,

235 ἐτρέφεν ἐν μεγάροις. Ὁ δ' ἀέζετο δαίμονι ἴσος,
 οὔτ' οὐν σίτον ἔδων, οὐ θησάμενος.

Confestimque ad sedes pervenerunt Jovis-alumni Celei,
 et perrexerunt per porticum eo, ubi illis veneranda mater
 sedebat juxta postem triclinii affabre structi,
 infantem sub sinu habens, recens germen : illas autem a
 eam] currebant. At vero hæc limen conscendit pedibus, (ecce !
 trabem-lecti] tetigit capite, implevitque fores splendore
 divino.] Sed illam pudorque et admiratio et pallidus
 horror cepit ; cessitque ei sellâ, et sedere jussit.
 At Ceres, tempestiva-præbens, splendida-donis,
 noluit sedere in sella magnifica,
 sed tacita constitit, oculos pulcros dejecta :
 usque dum ei posuit Iambe honesta
 compactum sedile, superque albam injecit pellem.
 Ibi considens prætendit-sibi manibus velamen-comarum.
 Diu vero vocem-comprimens dolore sedit in sella,
 neque ulli aut verbo se-adjunxit, aut facto,
 sed sine-risu, non-gustans cibum neque potum,
 sedit, desiderio tabescens profunde-succinctæ filiae :

usque dum faciliis eam Iambe honesta
 multum cavillata, commovit dominam castam,
 ut-rideret-leniter, et hilarem haberet animum :
 quæ quidem ei et postea placuit moribus.

Illi autem poculum Metanira porrexit dulci vino
 impletum ; sed renuit : nam fas sibi esse negavit,
 bibere vinum rubens : jussit vero farinam et aquam
 dare mixtam ad-bibendum pulegio contrito.

Illâ autem misturam confectam deæ porrexit, ut jussisset :
 qua accepta, sacro-honore primum-potita-est alma Ceres.
 Colloquium vero exorsa-est pulcre-cincta Metanira :

Salve, mulier ! haud enim te ex vilibus opinor parentibus
 esse, sed nobilibus ; quoniam tibi elucet in-oculis pudor
 et gratia, qualis jura-dantium regum.

Sed deorum munera, quamvis gravata, necessario
 toleramus homines ; nam jugum cervici incumbit.

Jam vero, quum venisti huc, tibi aderunt, quæcumque mihi
 hi, dona.] At filium mihi nutri hunc, quem sero-genitum et
 insperatum] præbuerunt immortales ; exoptatissimus autem
 mihi est.] Si hunc enutries ; et pubertatis metam contin-
 geret,] facile aliqua te videns mulierum tenerarum
 tibi invideret : tanta tibi nutricia darem.

Hanc vero rursus allocuta-est pulcre-coronata Ceres :
 et tu, mulier, multum salve ! dii autem tibi bona largiantur !
 filium vero tibi lubens suscipiam, sicut me jubes, et
 nutriam. Neque eum, spero, per-incitiam nutricia
 aut incantatio lædet, aut hypotamnum [herba magica ?].
 Novi enim remedium multo efficacius hylotomo (herba) ;
 novi etiam ad-incantationem nocentissimam bonum remedium.

Sic locuta, fragranti eum excepit sinu,
 manibusque immortalibus ; et lactata-est animo mater.
 Sic illa Celei prudentis illustrem filium,
 Demophontem, quem peperit pulcre-cincta Metanira,
 enutrivit in ædibus ; at ille crevit deo similis,
 nec sane panem edens, nec sugens.

Δημήτηρ

Ceres eum

χρίσκι' ἀμβροσίῃ, ὥς τε θεοῦ ἐκγεγαυῖα,
 ἥδ' ἀκαταπνεύουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα·
 10 νύκτας δὲ κρύπτεσσε πυρὸς μένει, ἥν τε δαλὸν,
 λάθρα φίλων γονέων. Τοῖς δὲ μέγα θαῦμα τέτυκτο,
 ὡς προθαλῆς ταλῆθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἔρχεαι.
 Καὶ κέν μιν ποίησεν ἀγῆρων τ' ἀθάνατόν τε,
 εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίησιν ἐύζωνος Μετάνειρα,
 20 νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
 σκέφατο· κώκυσεν δὲ, καὶ ἀμφω πλήξατο μηρῷ,
 δέισασι' ἢ περὶ παιδί, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
 καὶ β' ὀλοφουρομένη, ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον Δημόφωνα, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
 30 κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόνον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθῃσιν.
 Ὡς φάτ' ὀδυρόμενῃ· τῆς δ' αἶε δια θεάων.
 Τῇ δὲ γολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ
 παῖδα φίλον, τὸν ἀελπτον ἐνὶ μεγάρουσιν ἔτικτεν,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησιν ἀπὸ θεοῦ δῆκε πίδονδε,
 40 ἔταλεοῦσα πυρὸς, θυμῷ κοτέεσσα μάλ' αἰνῶς·
 καὶ β' ἄμυδις προσέειπεν ἐύζωνον Ματάνειραν·
 Νῆιδες ἀνθρώποι καὶ ἀφράδμονες οὔτ' ἀγαθοῖο
 αἶσαν ἐπερχομένου προγνώμεναι, οὔτε κακοῖο·
 καὶ σὺ γὰρ ἀφραδίῃσι τεῖχος μήκιστον ἀάσθης.
 50 Ἰστω γὰρ, θεῶν ὄρκος, ἀμειλίκτον Στυγὸς ὕδωρ,
 ἀθάνατόν κέν τοι καὶ ἀγῆραον ἥματα πάντα
 παῖδα φίλον ποίησα, καὶ ἀφθιτον ὥπασα τιμῇν·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὥς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 τιμὴ δ' ἀφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, οὐνεκα γούνων
 60 ἡμετέρων ἐπέβη, καὶ ἐν ἀγκυλῇσιν ἔαυθεν.
 Ὡρησιν δ' ἄρα τοῦτε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
 παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συνάξουσ' ἥματα πάντα.

Εἰμὶ δὲ Δημήτηρ τιμόχος, ἦτε μέγιστον
 70 ἀθανάτοισι θνητοῖς τ' ὄνειρα καὶ χάσμα τέτυκται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι νῆόν τε μέγαν καὶ βωμὸν ὑπ' αὐτῷ
 τευχόντων πᾶς δήμος ὑπαὶ πόλιν, αἰτῷ τε τείχος,
 Καλλιγέροου καθύπερθεν, ἐπὶ προύχοντι κολωνῷ.
 Ὅργια δ' αὐτῇ ἐγὼν ὑποθήσομαι, ὡς ἂν ἔπειτα,
 80 εὐαγέως ἔρδοντας, ἐμὸν νόον ἰδάσχοισθε.
 Ὡς εἰποῦσα θεά, μέγεθος καὶ εἶδος ἀμειψεν,
 γῆρας ἀπωσαμένη, περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἄητο·
 ὀδμή δ' ἡμερόεσσα θυηέντων ἀπὸ πέπλων
 σκιδνατο, τῆλε δὲ φέγγος ἀπὸ χροδὸς ἀθανάτοιο
 90 λάμπει θεᾶς, ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενύθηον ὤμους,
 αὐγῆς δ' ἐπλήσθη πυκνὸς ὄμιος, ἀστεροπῆς ὥς·
 βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάρων. Τῆς δ' αὐτίκα γούνατ' ἔλυντο,
 ἐρῆν δ' ἀφθογγος γένετο χρόνον, οὐδέ τι παιδὸς
 μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι.
 100 Τοῦ δὲ κασιγνήται φωνὴν ἐξάκουσαν ἑλαινῆν,
 καὶ δ' ἄρ' ἀπ' εὐστρώτων λεχέων θόρον· ἡ μὲν ἔπειτα
 παῖδ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, ἐπὶ ἐγκάθιετο κόλπῳ·
 ἡ δ' ἄρα πῦρ ἀνέκλει· ἡ δ' ἔσσυτο πόσσ' ἀπαλοῖσιν,
 μητίερ' ἀναστῆσουσα θυώδεος ἐκ θαλάμοιο.

ungebat ambrosia, quasi dei progeniem,
 dulce afflans, et in sinu gestans :
 noctu vero occultabat ignis vi, tanquam torrem,
 clam caris parentibus. Illis autem magno miraculo fuit,
 quanto vigore exortus-sit, diis aspectu similis.
 Atque eum factura-erat senii-expertem et immortalem,
 nisi per-stultitiam pulcre-cincta Metanira,
 nocte observans, fragranti ex thalamo
 inspexisset : ejulavit autem, et ambo sibi-percussit femora,
 timens suo filio, et magno furore-turbata est mentem,
 et lamentans dictis volantibus eum allocuta-est :

Fili Demophoon, hospita te igne multo
 occultat, mihi autem moerorem et curas tristes efficit.

Sic dixit ingemens; eamque audiit sancta dearum.

Illi autem irata pulcre-coronata Ceres,
 filium carum, quem insperatum in aedibus pepererat,
 manibus immortalibus a se deposuit in-terram,
 ereptum igni, animum ingensa-iris saevissimis,
 et simul allocuta-est pulcre-cinctam Metaniram :

Inscii homines et dementes, neque boni
 sortem venturi praesagientes, neque mali !

et tu enim ex-stultitia tua ingens damnum-cepisti.

Testis enim sit deos obstringens, implacabile Stygis flumen !
 immortalem tibi et senectas-expertem per-omne aevum
 filium carum factura-eram, et sempiternum largitura ho-
 norem :] jam vero non licet ei mortem et saevas-Parcas effu-
 gere :] honor autem immortalis semper aderit, quod genibus
 nostris exceptus-est, et in ulnis dormivit.

At vero in-progressu-temporum huic, circumvolutis annis,
 filii Eleusini-orum bellum et pugnam diram
 semper invicem concitabunt per-omne aevum.

Sum autem Ceres honorata, quas maximum
 immortalibus mortalibusque emolumentum et gaudium est.
 Sed age, mihi templum magnum, et aram sub eo
 condant omnis populus, sub urbe altoque muro,
 super Callichorum, in prominente colle.
 Orgia autem ipsa ego docebo, ut in-posterum,
 rite sacrificantes, meam mentem placetis.

Sic locuta dea, staturamque et formam mutavit,
 senectute dejecta, et circumcirca venustas spirabat,
 odorque jucundus fragrantibus a peplis
 spargebatur, et procul lux a corpore immortal
 effulgebat deae, flavique capilli fluebant-per humeros,
 et splendore implebatur solidum cubiculum, tanquam ful-
 guris :] exiit autem ex aedibus. At illius subito genna so-
 luta-sunt :] et per-longum voce-caruit tempus, neque filium
 recordata-est zero-genitum de pavimento tollere.

Hujus autem sorores vocem audierunt miserabilem,
 et a bene-stratis lectis desiluerunt : quarum haec deinde
 infan-tem manibus sublatum suo excepit sinu ;
 illa ignem accendit ; illa autem properavit pedibus teneris,
 matrem excitatura fragranti e thalamo.

1290 Ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἑλοῦσεν ἀσπαίροντα,
ἀμφραγαπάζομεναι· τοῦ δ' οὐ μελίσσεται θυμός·
χειρότεροι γὰρ δὴ μιν ἔχον τροφοὶ ἢ δὲ τιθῆναι.
Αἱ μὲν παννύχια κυδρὴν θεὸν ἱλάσκοντο,
δείματι παλλόμεναι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην
295 εὐρυβίη Κελεῶ νημερτέα μυθήσαντο,
ὥς ἐπέτελλε θεᾷ, καλλιστέφανος Δημήτηρ.
Αὐτὰρ δ' ἔς εἰς ἀγορὴν καλέσας πολυπείρονα λαὸν,
ἥνωγ' ἠΰκομψ Δημήτερι πτόνα νηὸν
ποιῆσαι καὶ βωμὸν ἐπὶ προὔχοντι κολωνῷ.
300 Οἱ δὲ μάλ' αἰψ' ἐπίθοντο, καὶ ἔκλυον αὐδήσαντος,
τεῦχον δ', ὥς ἐπέτελλ'· ὁ δ' ἀέξετο δαίμονος αἴση.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τέλεσαν, καὶ ἐρώησαν καμάτοιο,
βάν ῥ' ἵμεν οἶκαδ' ἑκάστος· ἀτὰρ ξανθὴ Δημήτηρ
ἔνθα καθειρομένη μακάρων ἀπονόσφιν ἀπάντων,
305 μέμνε πόθω μινύθουσα βαθυζώνοιο θυγατρός.
Αἰνότατον δ' ἐνιαυτὸν ἐπὶ χθόνα πολυδότειραν
ποίησ' ἀνθρώποις καὶ κύντατον, οὐδέ τι γαῖα
σπέρμ' ἀνίει· κρύπτεν γὰρ ἑσπέρφανος Δημήτηρ.
Πολλὰ δὲ καμπύλ' ἀροτρα μάτην βόες ἔλκον ἀρούραις·
310 πολλὸν δὲ κρεῖ λευκὸν ἐτώσιον ἔμπεσε γαίῃ.
Καὶ νῦ κε πάμπαν ὄλεσσε γένος μερόπων ἀνθρώπων
λιμοῦ ὑπ' ἀργαλέης, γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν
καὶ θυσιῶν ἡμερσεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας,
εἰ μὴ Ζεὺς ἐνόησεν, ἔῳ δ' ἐφράσσατο θυμῷ.
315 Ἴριν δὲ πρῶτον χρυσόπτερον ὥρσε καλέσσαι
Δήμητρ' ἠΰκομον, πολυήρατον εἶδος ἔχουσαν.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ Ζητὴ καλαινεφέϊ Κρονίωνι
παῖθεο, καὶ μεσσηγὺ διέδραμεν ὦκα πόδεσσιν.
Ἰκετο δὲ πτολίεθρον Ἐλευσίνος θυοέσσης,
320 εὗρεν δ' ἐν νηῷ Δημήτερα κυανόσκεπλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπα πτερόεντα προσηύδα·
Δήμητερ, καλέει σε πατὴρ Ζεὺς ἀφθίτα εἰδώς,
ἐλθέμεναι μετὰ φίλα θεῶν αἰγιγενετάων.
Ἄλλ' ἴθι, μῆδ' ἀτέλεστον ἔμδον ἔπος ἐκ Διὸς ἔστω.
325 Ὡς φάτο λισσομένη· τῇ δ' οὐκ ἐπαπειθεο θυμός.
Αὐτίς ἐπείτα θεοὺς μάκαρας Ζεὺς αἰὲν ἐόντας
πάντας ἐπιπροΐαλλεν· ἀμοιβῆδ' ἐς δὲ χιόντες
κίχλησκον, καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα,
τιμὰς θ', ἃς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
330 ἄλλ' οὐτίς κείσαι δύνατο φρένας ἢ δὲ νόημα
θυμῷ χωομένης· στερεῶς δ' ἠνάινετο μύθους.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἔφασκε, θυώδεις Οὐλύμπιοιο
πρὶν γ' ἐπιθήσεσθαι, οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν,
πρὶν ἴδαι ὀφθαλμοῖσιν ἔην εὐνόπιδα κούρην.
335 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βαρύκτυπος εὐρύοπα Ζεὺς,
εἰς Ἐρεβὸς πέμψε χρυσόρραπιν Ἀργειφόντην,
ὄφρ' Ἀΐδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
ἄγνῃ Περσεφόνειαν ἀπὸ ζόφου ἡρόντος
ἐς φάος ἐξαγάγοι μετὰ δαίμονας, ὄφρα ἔμῃτηρ
340 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα μεταλλήξει χόλοιο.
Ἐρμῆς δ' οὐκ ἀπίθησεν, ἄφαρ δ' ὑπὸ κεῖθεα γαίης
ἔσσυμένως κτόρουσε, λιπὺν ἔδος Οὐλύμπιοιο.
Τέτρε δὲ τόνγε ἀνακτα δόμων ἔντοσθεν ἐόντα,

Congregatas autem illum circum lavarunt palpitantem, amantissime-complectentes : sed ejus non delinitus est animus ;] deteriores enim jam cum habebant altrices ac notrices.

Illæ quidem per-totam-noctem venerandam deam placebant,] metu concussæ ; at simul aurora illucente late-potenti Celeo vere narrabant , quæcunque jusserat dea , pulcre-coronata Ceres.

Ille vero ad concionem vocans immensum populum , jussit comas-decoræ Cereri opimum templum condere et aram , in prominente colle.

Hi autem continuo paruerunt , et obedierunt dictis , et exstruxere templum , sicut jusserat : illud vero excrevit divino fato.] Sed postquam absolverant , et destiterant a-labor,] ierunt suam quisque domum. At flava Ceres ibi considens , cœlicolis eorum ab-omnibus , permansit , desiderio tabescens alte-cinctæ filie.

Gravissimum vero annum supra tellurem seracem effecit hominibus et crudelissimum ; neque ullum terra semen emisit ; abscondebant enim corotis-læta Ceres.

Multaque curva aratra frustra boves traxerunt in arvis , multumque hordeum albens irritum incidit terræ.

Et sane universon perisset genus voces-articulantium hominum] fame gravi , munerumque celebrato honore ac victimarum privasset Olympias domos tenentes : nisi Jupiter sensisset , et in-suo deliberasset animo.

Irin vero primum aureis-alis delabi-jussit ad-vocandam Cererem crine-decoram et egregia forma.

Dixit ; at illa Jovi atris-nubibus-cincto Saturnio paruit ; et intervallum percurrit velociter pedibus.

Adiit autem urbem Eleusinis odoræ , invenitque in templo Cererem cæruleo-pèplo-ornatam ; et eam vocans dictis volatilibus allocuta est :

Ceres , vocat te pater Jupiter haud-irrita decernens , ut-venias ad gentes deorum æternorum.

Quare Ito , neu caducum sit , quod nuntio , verbum Jovis.

Sic dixit obscans ; at hujus non inflectebatur animus.

Rursus deinceps deos felices Jupiter sempiternos omnes ad-eam-legavit ; et alius-alium subsequentes vocabant , et multa dabant insignia dona , honoresque , quoscunque vellet habere inter immortales deos : verum haud-quisquam flectere potuit mentem et sententiam toto-animo irascentis ; sed obstinate renuit verbis.

Negavit enim , unquam odorum Olympum prius se-esse-consensuram , aut prius terræ fructum emisuram,] quam vidisset oculis suam formosam filiam.

Quæ postquam audierat grave-conans late-cernens Jupiter , in Erebum misit aurea-virga-ornatum Argicidam , qui , Plutonem mollibus hortatus dictis , castam Proserpinam ex tenebris caligantibus in lucem reduceret ad divos ; ut , eam mater oculis videns , poneret iram.

Mercurius autem non renuit , sed continuo subter profunda terræ] velox delapsus-est , relicta sede Olympi.

Et invenit illum regem ædibus intus ,

ἤμενον ἐν λεχέεσσι σὺν αἰδοίῃ παρακοίτῃ,
 265 πολλὰ δ' ἀεκαζομένη μητὸρ πόθῳ· ἥ δ' ἐπ' ἀτλήτων
 ἔργοις θεῶν μακάρων μητίετο βουλῇ.
 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένοσ' προσέφη κρατὺς Ἀργειφόντης·
 Αἰδὼ κυανοσχαιτά, καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν,
 Ζεὺς με πατὴρ ἤγαγεν ἀγαυὴν Περσεφόνειαν
 300 ἔξαγαγεῖν Ἐρέβουςφι μετὰ σφέας, σφρα εἰ μήτηρ
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς
 ἀθανάτοισ' παύσειεν· ἐπεὶ μέγα μῆδεταί ἔργον,
 φῦσαι φύλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 σπέρμ' ὑπὸ γῆς κρύπτουσα, καταφθινύδουσα δὲ τιμὰς
 355 ἀθανάτων· ἥ δ' αἶνὸν ἔχει χόλον, οὐδὲ θεοῖσιν
 μισγεται, ἀλλ' ἀπάνευθε θυώδεος ἔνδοθι νηοῦ
 ἵσται, Ἐλευσίνος κραναὴν πολίεθρον ἔχουσα.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ ἀναξ' ἐνέρων Ἀἰδωνεύς
 ὀρρύσιν, οὐδ' ἀπῆλθε Διὸς βασιλῆος ἐφετιμῆς.
 360 Ἔσσυμένως δ' ἐκέλευσε διαίφρονι Περσεφονείῃ·
 Ἐρχεο, Περσεφόνῃ, παρὰ μητέρα κυανόπεπλον,
 ἥπιον ἐν στήθεσσι μένος καὶ θυμὸν ἔχουσα,
 μηδὲ τοι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλων.
 Οὐ τοι ἐν ἀθανάτοισιν δεικὺς ἔσσοι' ἀκοίτης,
 365 αὐτοκασίγητος πατρὸς Διός· ἐνθάδ' ἰούσα,
 δεσπόσσης πάντων, ὅποσα ζῶει τε καὶ ἔρπει,
 τιμὰς δὲ σχήσῃσθαι μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας.
 Τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσsetai ἡματα πάντα,
 οἳ κεν μὴ θυσιῇσι τεδὸν μένος ἰλάσκωνται,
 370 εὐαγέως ἔρδοντες, ἐναΐσιμα δῶρα τελεῦντες.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ περίφρων Περσεφόνεια,
 καρπαλίμως δ' ἀνόρουσ' ὑπὸ χάρματος· αὐτὰρ θγ' αὐτῇ
 βοῆς κόκκον ἔδωκε φαγεῖν μελίηδέα λάθρη,
 ἀμύρι' ἐνωμήσας, ἵνα μὴ μένοι ἡματα πάντα
 375 αὐθι παρ' αἰδοίῃ Δημήτερι, κυανόπεπλῳ.
 Ἴππους δὲ προπάροιθεν ὑπὸ χρυσόισιν ὄχεσφιν
 ἔντευεν ἀθανάτους πολυσημάντωρ Ἀἰδωνεύς.
 Ἡ δ' ὄχέων ἐπέβη, παρὰ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
 ἤνισα καὶ μάλιστα λαβὼν μετὰ χερσὶ φίλησιν,
 380 σέυε δ' ἐκ μεγάρων· τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετέστην.
 Ῥίμῃ δὲ μακρὰ κέλευθα διήνυσαν· οὐδὲ θάλασσα
 οὐτ' ὕδωρ ποταμῶν, οὐτ' ἀγχεα ποιήεντα,
 ἵππων ἀθανάτων, οὐτ' ἀκριες, ἔσχεθον δρμήν,
 ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶν βαθὺν ἥρα τέμονον ἰόντες.
 385 Στήσε δ' ἄγων, θθι μῖμνεν εὐστέφανος Δημήτηρ,
 νηρίο προπάροιθε θυώδεος· ἥ δὲ ἰδοῦσα
 ἤϊε, ἥϊτε μαινὰς ὁρος κατὰ δάσκιον ὕλην.
 Περσεφόνῃ δ' ἐτέρῳ
 μητρὸς ἔης κατ
 390 αὐτὸ θέειν
 τῇ δὲ
 ἀ
 Τέκνον, μὴ βρά τι μ
 βρύμηξ· ἐξαυδ
 395 ὥς μὲν γὰρ κε νέουσ
 καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρὶ, κελαινεφέϊ Κρονίῳνι,
 ναίεταίς, πάντεσσι τετιμένη ἀθανάτοισιν.

sedentem in toro cum veneranda conjuge,
 multa reluctante ob-matris desiderium: sed illa ob intolera-
 bilia *ausa*] rebus deorum felicium grave intendebat con-
 silium.] Prope vero accedens eum allocutus-est fortis Argi-
 cida:] Pluto, cærulee-crines, Manibus imperans,
 Jupiter me pater jubet inclytam Proserpinam
 reducere ex-Erebo ad ipsos; ut, eam mater
 oculis videns, iræ et ultionis sævæ
 in-immortales finem-faciat: nam grave molitur factus,
 ut-perdat nationes imbecillas terrigenarum hominum,
 semen sub terra abscondens, minuensque honores
 immortalium; horribilem vero exercet iram, neque diis
 se-immiscet, sed seorsum odore in templo
 sedet, Eleusinis arduam-saxis urbem tenens.

Sic dixit; subrisit autem rex inferorum Pluto
 superciliis, neque neglexit Jovis regis mandatum.
 Confestimque hortatus-est prudentem Proserpinam:

I, Proserpina, ad matrem cæruleo-peplo-ornatam,
 mitem in pectore animum atque ingenium gerens;
 neque mœreas graviter supra-modum præ-alis.
 Haud tibi inter immortales indignus ero maritus,
 frater-germanus patris Jovis: sed huc quum-veneris,
 dommeris omnibus, quæcunque vivunt et moventur,
 honoribusque fruaris inter immortales maximis.
 Improborum vero poena erit per-omne tempus,
 si qui non victimis tuum animum placant,
 rite *sacra* facientes, justa munera persolventes.

Sic dixit; at lætata-est prudens Proserpina,
 subitoque exsiluit gaudio. Verum ille ei
 mali-pumici granum dedit edendum dulce clanculum,
 ad se tractæ, ne maneret dies omnes
 illic apud venerandam Cererem cæruleo-peplo-ornatam.
 Equos autem ante currui aureo
 subjunxit immortales multis-imperans Pluto.
 Illa vero currum conscendit; juxtaque fortis Argicida,
 habenas et flagellum capiens manibus suis,
 agitavit ex ædibus; illique haud segnes volabant.
 Raptimque longa itinera emensi-sunt: neque mare,
 neve unda fluminum, neve convalles herbosæ,
 equorum immortalium, neve juga, tardaverunt impetum;
 sed super illa profundam calliginem sciderunt euntes.
 Sistebat vero *currum* agens, ubi morabatur pulcre-coro-
 nata Ceres,] templum ante odorum. Sed illa ut vidit,
 prosiluit, sicut Baccha montis per umbrosam silvam.
 Proserpina vero ex-altera-parte
 matri suæ *obviat*
 desiluit ut-curreret
 illi autem

Nata, nihilne in
 cibi? Loque
 sic enim rediens
 et mecum una et cum patre stris-nubibus-cincto Saturnio
 habites, omnibus honorata immortalibus.

Εἰ δ' ἐπάσω, πάλιν αὖτις ἰοῦσ', ὑπὸ καύθεσι γαίης
οἰκήσεις ὠρέων τριτάτην μ
400 τὰς δὲ δύο παρ' ἐμοί τε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Ὅσπότε δ' ἀνθεσι γαί' εὐώδεσιν εἰαρινοῖσιν
παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἡρόεντος
αὖτις ἀνεί μεγα θαῦμα θεοῖς, θνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Καὶ τίς σ' ἐξαπάτησε δόλιμ κρατερὸς Πολυδέγμων;
405 Τὴν δ' αὖ Περσεφόνη περικαλλὴς ἀντίον ἦδα·
τοίγχα ἐγὼ τοι, μῆτερ, ἐρῶ νημερτέα πάντα.
Εὐτέ μοι ἦλθ' Ἑρμῆς ἐριούνιος, ἄγγελος ὤκυς,
παρ πατέρος Κρονίδου καὶ ἄλλων οὐρανόωνων,
ἔλθειν ἐξ Ἑρέβους, ἵνα μ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα
410 λήξαις ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς·
αὐτὰρ ἐγὼν ἀνόρουσ' ὑπὸ χάριματος. Αὐτὰρ δὲ λάθρῃ
ἐμβαλέ μοι ῥοίῃς κόκκον, μελιθεῖ δὲ δωδῆν,
ἄκουσαν δὲ βίη με προσηνάγκασσε πάσασθαι.
Ὡς δέ μ' ἀναρπάξας Κρονίδου πυκινὴν διὰ μῆτιν
415 ὄχρεω, πατρός ἐμοῖο, φέρων ὑπὸ καύθεα γαίης,
ἐξερέω, καὶ πάντα διζομαι, ὥς ἐρεῖνεις.
Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἡμερτὸν λειμῶνα,
Λευκίππη, Φαινὼ τε καὶ Ἥλέκτρη καὶ Ἰάνθη,
καὶ Μελίτη, Ἰάχη τε, Ῥόδειά τε, Καλλιρόη τε,
420 Μηλόδοσις τε, Τύχη τε καὶ Ὀκυρὴ καλυκώπις,
Χρυσῆς τε, Ἰάνειρά τε, Ἀκάστη τε, Ἀδμήτη τε,
καὶ Ῥοδόπη, Πλουτώ τε καὶ ἡμερόεσσα Καλυψώ,
καὶ Στύξ, Οὐρανίη τε, Γαλαξάρη τε ἔρατεινῃ,
[Παλλάς τε ἔγρεμάχη, καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,]
425 παίζομεν, ἡδ' ἀνθεα δρέπομεν χεῖρεσσ' ἐρέοντα,
μῖγδα κρόκον τε ἄγανόν, καὶ ἀγαλλίδας ἡδ' ὑάκινθον,
καὶ ῥοδέας κάλυκας καὶ λείρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
νάρκισσόν θ', ὃν ἔφυσ', ὥσπερ κρόκον, εὐρεῖα χθών.
Αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάριματι γαῖα δ' ἐνερθεν
430 ἠώρησεν, τῆς δ' ἔκθορ' ἀναξ κρατερὸς Πολυδέγμων.
Βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἄρμασι χρυσείοισιν
πολλ' ἀεκαζομένην ἐβόησα δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.
Ταῦτά τοι ἀχνομένη περ ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω. [σαι,
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ δυμόφρονα θυμὸν ἔχου-
435 πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν λαῖνον,
ἀμφαγαπαζόμεναι ἀχέων δ' ἀπεπαύετο θυμὸς,
γηθοσύνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων, ἐδιδόν τε.
Τῆσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος·
πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν·
440 ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὁπάνων ἐπλετ' ἀνασσα.
Τῆς δὲ μετ' ἄγγελον ἦκε βαρύχτυπος εὐρύσopa Ζεὺς
Ῥεῖην ἡύκομον, Δημήτερα κυανόπεπλον
ἀξέμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ὑπέδεκτο δὲ τιμὰς
δωσάμεν, ἅς κεν ἔλοιτο μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
445 νεῦσε δὲ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα,
τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Διὸς ἀγγελιδών.
Ἑσσυμένως δ' ἦϊξε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων,
450 ἐς δ' ἄρα Ῥάριον ἔξε, φερέεβιον οὐθαρ ἀρούρης

Quodsi vero gustasti, denuo profecta sub profunda terra
deges temporum tertiam ibi, partem,
duas vero apud me et ceteros immortales.
Sed quando floribus terra bene-olentibus vernis
omnigenis viret, tunc ex tenebris caligantibus
rursum ascendes, ingens miraculum diis mortalibusque ho-
[minibus.

Et quoniam te decepti dolo fortis Pluto?

Huic contra Proserpina formosa respondit:
equidem tibi, mater, dicam vera omnia.
Quum mihi venisset Mercurius, utilitatum-auctor, montis
celer,] a patre Saturnio et ceteris coelitis, dicens
ut-venirem ex Erebo, quo me oculis videns
finem-faceres in-immortales iræ et ultionis ævæ,
subito ego exsilui gaudio. Ille vero clanculum
injecit mihi mali-punici granum, dulcem escam,
invitamque vi me coegit gustare.
Quomodo autem me raptam, Saturnii arcanum per consilium
patris mei, abstulerit ferens sub profunda terræ,
dicam, et omnia edisseram, ut rogas.
Nos fere omnes per amonem pratum,
Leucippe, Phænoque, et Electra, et Ianche,
et Melite, Iacheque, Rhodieque, Calliroeque,
Melibosiaque, Tycheque, et Ocyroe roses,
Chryseisique, Ianiraque, Acasteque, Admetoque,
et Rhodope, Plutoque, et venusta Calypso,
et Styx, Uraniaque, Galaxauraque amanda,
[Pallasque pugnam-excitans, et Diana sagittis-gaudens,]
ludebamus, atque flores carpebamus manibus jucundos,
mistim crocumque mollem, et gladiolos, atque hyacinthum,
et roseos calyces, et lilia, mira visu,
et narcissum, quem produxit, tanquam crocum, laia tellus.
At ego carpebam-mihi gaudens: terra autem subter
hilarit; et inde prosluit rex fortis Pluto,
abstulitque me sub terram in curru aureo,
multa detrectantem; clamavi autem intenta voca.
Hæc tibi, quanquam tristis, vera omnia narro.
Sic tum totum diem concordia junctæ animos,
plurimum sibi-vicissim mentem et animum hilarabant,
amantissime-se-complectentes; et a-doloribus requievit ani-
mus,] gaudiaque acceperunt invicem et dederunt.
Has autem prope accessit Hecate tenui-vitta-nitida,
multumque complexa-est puellam Cereris castam,
quod sibi ministra et comes fuerat regina.
His vero nuntiam misit grave-sonans late-cernens Jupiter
Rheam crine-decoram, quæ Cererem cæruleo-peplo-ornatam
duceret ad gentes deorum; et pollicitus-est honores
se-daturum, quoscunque optaret inter immortales deos;
annuitque ei puellam anni circumvolentis
tertiā partem fore sub tenebris caligantibus,
duas vero apud matrem et ceteros immortales.
Sic dixit; nec recusavit dea Jovis mandata.
Sed repente delapsa Olympi jugis,
in Rarium venit, fertile uber agri

τὸ πρῖν, ἀτὰρ τότε γ' οὔτι φερέσβιον, ἀλλὰ ἔκχλον
ἑστῆκε πανάφυλλον· ἔκλυθε δ' ἄρα κρῖ λευκὸν
μήδεσι Δῆμητρος καλλισφύρου· αὐτὰρ ἔπειτα
μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχέουσιν,
ἦρος ἀεζομένοιο, πέδω δ' ἄρα πίονες ὄγμοι

ῥισμένον ἀσταχύν, τὰ δ' ἐν ἔλλεδανοῖσι δαδέσθαι.

Ἐνθ' ἐπέβη πρῶτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
ἀσπασίως δ' ἴδον ἀλλήλας, κεχάρηντο δὲ θυμῷ.

Τὴν δ' ὤδε προσέειπε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος·

Δεῦρο, τέκος, καλέει σε βαρύκτυπος εὐρύστυπα Ζεὺς,

ἔλθμεναι μετὰ φύλα θεῶν, ἐπέδεκτο δὲ τιμᾶς
δωσέμεν, ἃς κ' ἐθέλησθα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·

νῦν δέ σοι κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο
τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἡρώοντα,

..... ἀθανάτοισιν.

..... σθαι, ἧρ δ' ἐπένευσε κάρητι.

Ἄλλ' ἴθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ πείθεο, μηδέ τι λήην
ἄκηχες μενέαινε κελαινεφέϊ Κρονίωνι·

αἴψα δὲ καρπὸν ἀέξε φερέσβιον ἀνθρώποισιν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν εὐστέφανος Δημήτηρ·

αἴψα δὲ καρπὸν ἀνῆκεν ἀρουράων ἐριδύλων.

Πᾶσα δὲ φύλλοισιν τε καὶ ἀνθεσιν εὐρεῖα χθὼν
ἔβρισ'· ἥ δὲ κιούσα θεμιστοπολοῖς βασιλεῦσιν

δειξε, Τριπτολέμω τε, Διοκλεῖ τε πληγῆππῳ,

Εὐμολπου τε βίῃ, Κελεῷ θ', ἡγήτορι λαῶν,

ὄρησμοσύνην θ' ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν,
[Τριπτολέμω τε, Πολυξένω τ', ἐπὶ τοῖς δὲ Διοκλεῖ,]

σεμνὰ, τὰ τ' οὕτως ἔστι παρεξίμεν, οὔτε πυνέσθαι,
οὔτε χανεῖν· μέγα γάρ τι θεῶν ἄγος ἰσχύει αὐδῆν.

Ὀλβίος, ὃς τὰδ' ὅπαιπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·

ὃς δ' ἀτελής ἱερῶν, ὃς τ' ἔμμορος, οὔ ποθ' ὁμοίην
αἴσαν ἔχει, φθιμένους περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώωντι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶνθ' ἐπεθήκατο διὰ θεάων,
βάν' ἵμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.

Ἐνθα δὲ ναιετάουσι παρὰ Διὶ τερπικεραύνῳ

σεμνὰ τ', αἰδοῖαί τε. Μέγ' Ὀλβίος, ὄντιν' ἐκείναι
προφρονέως φιλῶνται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Αἴψα δὲ οἱ πέμπουσιν ἐφέστιον ἐς μέγα δῶμα
Πλούτων, ὃς ἀνθρώποις ἀφενος ὀνητοῖσι δίδωσιν.

Ἄλλ' ἄγ', Ἐλευσίνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσα,

καὶ Πάρον ἀμφιρῖπτην, Ἀντρώνα τε πετρήεντα,
πότνια, ἀγαλόδωρ, ὠρηφόρε, Διοῖ ἀνασσα,

αὐτὴ, καὶ κούρη, περικαλλὴς Περσεφόνη,
πρόφρων ἀντ' ὧδης βίοντο θυμήρε' ὅπαζε·

αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσοιμ' αἰοδῆς.

ante, sed tunc minime fertile; verum tacite

jacebat omni-folio-orbum, et abscondebatur hordeum albicans,
consilio Cereris pedes-venustæ; sed postea

erat statim longis floriturum aristis,

vere crescente, soli autem pingues sulcos

horreere spicia, illaque in manipulos ligatum-iri.

Huc descendit primum ex æthere vasto;

et libenter se conspexerunt invicem, et lætæ sunt animo.

Illam vero sic allocuta est Rhea tenui-vitta-nitida:

Veni, nata! vocat te grave-sonans late-cernens Jupiter,

ut-venias ad gentes deorum; et pollicitus est honores

se-daturum, quosunque optares inter immortales deos;

annuitque tibi puellam anni circumvolventis

tertiam partem fore sub tenebris caligantibus,

(duas vero apud te et ceteros) immortales.

(Illa promisit futurum) esse, suoque annuit capite.

Quare eas, nata mea, et pareas, neque nimis

immodice irascaris nubibus-atris-cincto Saturnio;

sed statim fructum augeas vitalem hominibus.

Sic dixit; neque recusavit pulcre-coronata Ceres;

statimque fructum produxit arborum glebosorum.

Et omnis foliisque et floribus lata tellus

inhorrui: sed illa abiens jura-dantibus regibus

monstravit, Triptolemoque, et Diocli equum-domitori,

Eumolpoque forti, Celeoque duci populorum,

ministerium sacrorum, et instituit orgia omnibus,

[Triptolemoque, Polyxenoque, super hosque Diocli,]

sancta, quæ haud fas-est negligere, neque explorare,

neque evulgare; magna enim deorum reverentia reprimit

vocem.] Felix, qui illa vidit terrestrium hominum!

qui autem non-initiatus sacris neque particeps est, nunquam

simili] sorte gaudet, mortuus quidem, sub caligine situ-hor-rida.] Sed postquam omnia præceperat sancta dearum,

perrexerunt ire in-Olympum, deorum ad cætum ceterorum.

Ibi autem habitant apud Jovem fulmine-lætum,

sanctæ atque venerandæ-Beatissimus, quem illa

benigne amant terrestrium hominum!

nam statim huic mittunt semper-præsentem in magnas sedes

Plutem, qui hominibus divitias mortalibus largitur.

At tu, quæ Eleusinis odoræ civitatem tenes,

et Parum circumflum, Antroemque saxosam,

alma, splendida-donis, tempestiva-adferens, Ceres regina,

ipea, et filia, pulcerrima Proserpina,

propitia pro cantu vitam jucundam præbe!

verum ego et tui et alius memor-ero cantici.

[J. H. Voss.]

Ε.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Αἰδοῖην, χρυσοστέφανον, καλὴν Ἀφροδίτην
φύσσει, ἥ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λείλογγεν
εἰνάλης, θοὴ μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος

V.

IN VENEREM.

Venerandam, aurea-corona-insignem, pulcram Venerem
canam; quæ totius Cypri arces sortita est
in-mari-sitæ, ubi ipsam Zephyri vis humidum spirantis

ἤνεικεν κατὰ κῆμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 5 ἀφρῶ ἐνι μαλακῷ. Τὴν δὲ χρυσάμπυκες ὤραι
 δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ στεφάνῃν εὐτυχτον ἔθηκαν,
 καλὴν, χρυσεῖν· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
 10 ἀνθεμ' ὀρεγάλκου, χρυσοῖο τε τιμήντος·
 δειρῇ δ' ἄμφ' ἀπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν
 ὄρμιοι χρυσοῖσιν ἐκόσμεον, οἷσι περ αὐταὶ
 ὤραι κόσμηθεν χρυσάμπυκες, ὅππότε ἴοιεν
 ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα περὶ χροῖ κόσμον ἔθηκαν,
 15 ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες,
 χερσὶ τ' ἐδεξιάωντο, καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
 εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἰκαδ' ἀγεσθαί,
 εἶδος θαυμάζοντας ἰοστεφάνου Κυthereῆς.
 Χαῖρ', ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμελιχε· δὸς δ' ἐν ἄγωνι
 20 νίκην τῷδε φέρεσσαι, ἐμὴν δ' ἐντυνον αἰοιδὴν·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σείο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΣΤ.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ.

Ἄμφι Διόνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὥς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἄλδος ἀτρυγέτιοι,
 ἀκτῇ ἐπιπροβλήῃτι, νηηνίη ἀνδρὶ εὐκίως,
 πρωτοθήβῃ καλαὶ δὲ περισσεύοντο θείῃραι,
 5 κυάνας, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
 πορφύρεον. Τάχα δ' ἄνδρες εὐσέλμου ἀπὸ νηὸς
 ληίσται προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἐλόντες
 10 εἶσαν ἐπὶ σφετέρης νηὸς, κεχαρτημένοι ἦτορ·
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο Διοτρεφῶν βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισιν.
 Τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτον
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
 15 ὄρμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,
 αὐτίκα οἷς ἐτάροισιν ἐκέλετο, φώνησέν τε·
 Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμευέθ' ἐλόντες,
 καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναται μιν νηῦς εὐεργής.
 Ἡ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστίν, ἡ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 20 ὃς Ποσειδάων ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 ἐκείλος, ἀλλὰ θεοῖς, οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 Ἄλλ' ἀγετ', αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἡπειροῖο μελαίνης
 αὐτίκα· μὴδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μῆτι χολωθείς
 ὄρη ἀργαλέους τ' ἀνέμους καὶ λαλιάπα πολλήν.
 25 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄρχος στυγερεῶ ἠνίπαπε μύθευ·
 δαιμόνι', οὐρὸν δρᾶ, ἅμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὸς,
 σύμπανθ' ἅπλα λαβὼν· ὅδε δ' αὖτ' ἀνδρῆσσι μελήσει.
 Ἐλπομαι, ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἡ ὅγε Κύπρον,
 ἡ ἐς Ὑπερβορέους, ἡ ἑκαστέρω· ἐς δὲ τελευταίην
 30 ἐκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,

tulit per undam valde-sonori maris,
 spuma in molli. Eam autem aureis-vittis-insignes Horæ
 susceperē libenter, circumque immortales vestes induerunt;
 capitique immortali coronam fabrefactam imposuerē
 pulcrā, aureā; in perforatis autem auriculis
 ornamentum orichalci, aurique pretiosi;
 collum vero circa molle, et pectora candida,
 monilibus aureis eam ornabant: quibus quidem ipsæ
 Horæ ornatae sunt aureis-vittis-insignes, quum eunt
 ad chorū amabilem deorum et aedēs patriæ.
 Verum postquam omnem circa corpus ornatū posuerant,
 duxerunt ad immortales; hi vero eam salutabant conspicali,
 manibusque datis-excipiebant, et cupierunt quisque
 ut-esset sibi ingenua uxor, et ipse eam domū duceret,
 speciem admirantes violis-coronatae Cythereæ.

Salve, volubilibus-oculis, mellea; da vero in certamine
 victoriā huic (michi) auferendam, meumque orna cantum:
 at ego et tui et alius meminero cantionis.

. VI.

IN BACCHUM.

De Baccho, Semeles glorioso filio,
 memorabo, ut apparuit ad litus maris infructuosi,
 promontorio super projecto, juveni viri similis,
 primum-pubescenti; pulcræ autem circum-motabantur co-
 mæ,] cyanæ; palliumque circa robustos habebat humeros
 purpureum. Cito vero viri bonis-transtis-instructa ex navi
 prædones processere celeriter super nigrum pontum,
 Tyrrheni; eos autem duxit mala sors: ii vero eum conspi-
 cati,] innuerunt sibi-invicem, citoque exsilire; statim au-
 tem prehensum] imposuerunt in sua navi, gavisī corde:
 filium enim eum putabant Jovis-alumnorum regum
 esse, et vinculis volebant ligare gravibus.
 Eum autem non tenebant vincula, vimina vero proci decedebant
 a-manibus et pedibus; ipse autem subridens sedebat
 oculis cyaneis: gubernator vero ubi-animadvertit,
 statim suos socios compellavit, dixitque:

Miseri, quemnam hunc deum ligatis prehensum,
 fortem? neque ferre potest eum navis bene-fabricata.
 Aut enim Jupiter hic est, aut argenteum-arcum-gestans
 pollo,] aut Neptunus: quoniam haud mortalibus hominibus
 similis est, sed diis, qui Olympias domos habent.
 Sed agite, ipsum dimittamus in continentem nigrā
 statim; neu manus ei injicite, ne-forse iratus
 excitet gravesque ventos et turbinem multum.

Sic dixit; eum autem dux aspero objurgavit sermone:
 Mire, secundum-ventum vide, simulque velum trabe navis,
 cuncta armamenta ubi-ceperis: hic vero dein viris curæ-erit.
 Spero, aut in-Egyptum perveniet, aut ille in-Cyprum,
 aut ad Hyperboreos, aut etiam ulterius: ad extremum autem
 enarrabit aliquando suosque amicos et possessiones omnes.

ὅς τε κασιγνήτους· ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.

Ὡς εἰπὼν, ἰστόν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηός.
Ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα
κατάνυσαν· τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.

8 Ὀῖος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
ῥούπος κελάρυζ' εὐώδης, ὥρνυτο δ' ὀδμή
ἀμβροσίῃ· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
Λύτεια δ' ἀκρότατον παρὰ ἰστίον ἔξετανύσθη
ἀμπλος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνύντο δὲ πολλοὶ
10 βότρυες ἀμφ' ἰστόν δὲ μέλας εἰλίσσεται κισσός,
ἀνέσι τηλεθῶν, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. Οἱ δὲ ἰδόντες
Μηδείδην τότε· ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
γῇ πελάαν. Ὅ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἐνδοθὶ νηός
12 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν· ἐν δ' ἄρα μέσση
ἄρτον ἐποίησεν λασιαύχενα σήματα φαίνων·
ὅν δ' ἔσθη μεμαυῖα, λέων δ' ἐπὶ σελματος ἄκρου
δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. Οἱ δ' ἐς πρύμνην ἐφόδθηθεν,
ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ, σαφρόνα θυμὸν ἔχοντα,
14 ἴσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὁ δ' ἑξαπίνης ἐπορούσας
ἄρῃον εἰλ'· οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόνον ἐξαλύοντας,
πάντες ὁμῶς κήδησαν, ἐπεὶ ἰδον, εἰς ἄλλα διαν,
ἐλπίνας δ' ἐγένοντο. Κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
ἔσθθη, καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον, εἶπέ τε μῦθον·
16 θάρσει, διε κάτω, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηΐς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγεῖσα.
Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστιν,
σιῶ γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμεῖσαι δαιδῆν.

Z.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

Ἄρες ὑπερμενέα, βρισάρματα, χρυσεοπῆλξ,
ὀρμύθυμε, φέρασπι, πολισσός, χαλκοχορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἔρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναγωγὴ Θέμιστος,
8 ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγέ φωτῶν,
ἡγορέης σκηπτουῆς, πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων
αἰθέρος ἐπταπόροις ἐνὶ τεύρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαπλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλύθι, βροτῶν ἐπικουρε, δοτὴρ εὐδαρσέος ἥβης,
10 πρὶν καταστῆθω σέλας ὑψόθεν ἐς βιότῃτα
ἡμετέρην καὶ κάρτος Ἀρρήιον· ὥς κε δυναίμην
σευεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου,
καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὀρμῇν,
θυμοῦ τ' αὖ μένος δέξῃ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθῃσιν
12 φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. Ἀλλὰ σὺ θάρσος
ἔος, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόνον, Κῆρας τε βιαίας.

suosque fratres : quandoquidem nobis eum obtulit deus.

Sic locutus, malumque et velum trahebat navis.

Inflavit autem ventus medium velum, circumque inde arma-
menta] tenderunt : cito vero ipais apparebant mirifica opera.
Vinum quidem primum velocem per navem nigram
dulce-potu fluebat fragrans, excitabaturque odor
divinus ; nautas vero stupor cepit omnes conspiciatos.

Statim autem summum ad velum extensa-est
vitis, huc atque illuc : dependebantque multi
racemi ; circa malum vero nigra volvebatur hedera,
floribus virescens, pulcerque fructus in ea exortus-erat :
omnes autem scalmi coronas habebant. Ii vero conspicati,
Mediden tum deinde gubernatorem jubebant
terre appropinquare. Is tamen inter-eos leo factus-est intus,
navi] terribilis in summa, valdeque rugiebat : in media vero
ursam fecit *Bacchus* hirsuta-cervice, signa ostendens :
surrexit autem ea furibunda ; leo vero *stetit* in tabulato
summo] horrendum torve tuens. Illi autem in puppim fuge-
runt,] circumque gubernatorem, prudentem animum haben-
tem,] steterunt inde percusi : is autem repente adortus
ducem cepit : illi vero foras, malum satum evitantes,
omnes simul saliere, postquam viderunt, in mare divinum,
delphinesque facti-sunt. Gubernatorem vero is miseratus,
tenuit, et ipsum fecit plane-beatum ; dixitque sermonem :

Confide, divine rector, meo grate animo :

sum autem ego *Bacchus* multisonus, quem peperit mater
Cadmea Semele, Jovis in amore congressa.

Salve, nate Semeles pulcros-oculos-habentis ; neque ullo-
modo licet,] tui quidem obliviscenti, suavem ornare eantum.

VII.

IN MARTEM.

Mars præpotens, currum-gravans, aurea-galea-insignis,
magnanime, clypeate, urbium-concussor, ære-armate,
manu-fortis, indefesse, hasta-valens, munimen Olympi,
Victoriæ in-bello-felicis pater, adjutor Justitiæ,
adversariis tyranne, justissimorum dux virorum,
fortitudinis sceptrifera, ignitum circulum volvens
ætheris inter septena-vadentia astra : ubi te equi
flammei tertio super orbe semper ferunt :
audi, mortallium auxiliator, dator audacis pubertatis,
leniter demittens lumen desuper in vitam
nostram ac fortitudinem Martiam : utinam possem
depellere malum amarum a meo capite,
et animæ insidiosum retundere in-mente impetum,
animique porro robur acutum cohibere, qui me instiget
ad-pugnam horridam ingrediendam. Sed tu audaciam
da, beate, pacisque ut-maneam in inviolatis legibus,
inimicorum elapsus tumultum, fataque violentia.

EIS APTEMIN

Ἄρτεμιν ὕμνει, Μοῦσα, κασιγνήτην Ἑκάτοιο,
παρθένον λοχέαιραν, ὁμότροπον Ἀπόλλωνος,
ἥθ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος,
ρίμφα διὰ Σμύρνης παγχρύσειον ἄρμα διώκει
ἐς Κλάρων ἀμπελόεσσαν, ὅθ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἦσται, μμινάων ἐκατηβόλον Ἴοχέαιραν.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι, αἰοδῇ·
αὐτὰρ ἐγὼ σὲ πρῶτα καὶ ἐκ σθένος ἀρχομ' αἰδεῖν,
σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταθήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

EIS ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Κυπρογενὴ Κυθέρειαν αἰέσομαι, ἥ τε βροτοῖσιν
μελιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἡμερτῷ δὲ προσώπῳ
αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἡμερτὸν φέρει ἄνθος.

Χαῖρε, θεά, Σαλαμῖνος εὐκτιμένης μεδέουσα,
καὶ πάσης Κύπρου, ὅδς δ' ἡμερόεσσαν αἰοδῇ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοδῆς.

EIS ΑΘΗΝΑΝ.

Παλλάδ' Ἀθηναίην ἐρυσίπολιν ἀρχομ' αἰδεῖν,
δεινὴν, ἥ σὺν Ἀρῇ μέλει πολεμῆτα ἔργα,
περθόμεναί τε πόλεις, αὐτῇ τε πτόλεμοι τε,
καὶ τ' ἐβρύσατο λαὸν ἰόντα τε νισσόμενόν τε.

Χαῖρε, θεά, ὅδς δ' ἅμμι τύχην, εὐδαιμονίην τε.

EIS ΗΡΑΝ.

Ἥρην αἰδῶ χρυσόθρονον, ἣν τέκε Πείη,
ἀθανάτην βασίλειαν, ὁπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
Ζηνὸς ἐριγδούποιον κασιγνήτην, ἀλοχόν τε,
κυδερὴν, ἣν πάντες μάχαιρας κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον
ἀζόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διὶ τερπικραύνῃ.

EIS ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

Δήμητρ' ἡέκομον, σεμνὴν θεὸν, ἀρχομ' αἰδεῖν,
αὐτὴν, καὶ κόρην, περικαλλέα Περσεφόνειαν.

Χαῖρε, θεά, καὶ τήνδε σάω πόλιν ἀρχε δ' αἰοδῆς.

IN DIANAM.

Dianam celebra, Musa, sororem Jaculatoris,
virginem sagittis-gaudentem, educatam simul cum Apolline,
quæ equos potum-agens ex-juncoso Melete,
celeriter per Smyrnæ totum-aureum currum agit
ad Clarum vitiferam; ubi argenteum-arcum-gestans Apollo
sedet, manens jaculatricem Sagittis-gaudentem.

Et tu quidem sic salve, deæque simul omnes, cantu;
at ego te primum cano, et a te incipio canere;
a te vero ego exorsus transibo alium ad hymnum.

IN VENEREM.

In-Cypro-genitam Cytheream canam, quæ mortalibus
blanda dona dat; in amabili autem vultu
semper subridet, et amabilem affert florem.

Salve, dea, Salamini bene-cultæ imperans,
et toti Cypro; da vero amabilem cantum;
atque ego et tui et alius meminero cantionis.

IN MINERVAM.

Palladem Minervam, patronam-urbium, incipio canere,
potentem; cui cum Marte curæ sunt bellica opera,
et quæ-diruntur urbes, clamorque bellaque;
et liberavit populum in bellum euntemque redeuntemque.

Salve, dea; da vero nobis fortunam, felicitatemque.

IN JUNONEM.

Junonem cano aureo-solio-insidentem, quam peperit Rhea,
immortalem reginam, supereminente specie præditam,
Jovis altisoni sororem, conjugemque,
illustrem, quam omnes beati per latum Olympum
venerantes honorant, pariter cum Jove gaudente-fulminibus.

IN CEREREM.

Cerem pulcris-comis, venerabilem deam, incipio canere,
ipsam, et filiam, præpulcræ Proserpinæ.

Salve, dea, et hanc serva urbem; præsis autem cantui.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

Μητέρα μοι πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὕμνει, Μοῦσα λιγεία, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο·
ἢ κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχῇ, σύν τε βρόμος αὐλῶν
εὐαδεν, ἥ δὲ λύκων κλαγγῇ, χαροπῶν τε λεόντων,
οὐραά τ' ἤχηεντα, καὶ δλήντες ἐναυλοῖ.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί θ' ἅμα πᾶσαι, δοιδῇ.

ΙΑ.

ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΥΜΟΝ.

Ἡρακλέα, Διὸς υἱόν, αἰίσομαι, ὃν μέγ' ἄριστον
γίνεται ἐπιχθονίων Θήβης ἐνὶ καλλιχόροιςιν
Ἀλκμήνῃ, μιχθεῖσα κελαϊνεφεῖ Κρονίωνι·
ἔκριν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἥ δὲ θάλασσαν
ἐπλαζόμενος, πομπῇσιν ἔπ' Εὐρύσθῃος ἀνακτος,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη·
νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἔδος νιφόεντος Ὀλύμπου
ναίει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Χαῖρε, ἀναξ, Διὸς υἱέ· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

ΙΒ.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομα' αἰδεῖν,
υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγένετο διὰ Κορωνίς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κοῦρῃ Φλεγύου βασιλῆος,
χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, ἀναξ· λίτομαι δέ σ' αὖ δοιδῇ.

ΙΓ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

Κάστορα καὶ Πολυδεύκη' αἰδέο, Μοῦσα λιγεία,
Τυνδαρίδας, οἱ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο·
τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη,
λάβρῃ ὑποδμηθεῖσα κελαϊνεφεῖ Κρονίωνι.

Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιδήτορες ἵππων.

ΙΖ.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Ἑρμῆν αἰδέο Κυλλήνιον, Ἀργειφόντην,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρχαδῆς πολυμήλου,
ἄγγελον ἀθανάτων ἱριούριον, ὃν τέκε Μαῖα,
Ἀτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότῃ μιγείσα,

IN MATREM DEORUM.

Matrem mihi omniumque deorum, omniumque hominum
celebra, Musa arguta, Jovis filia magni :
cui crotalorum tympanorumque sonus, simulque strepitus
tibiarum] placuit, ac luporum clangor, torvorumque leonum,
montesque sonori, et silvosi recessus.

Et tu quidem sic salve desique simul omnes, cantu.

XIV.

IN HERCULEM LEONIS-ANIMO.

Herculem, Jovis filium, canam, quem longe præstantissi-
mum] peperit terrestrium, Thebis in amoenis,
Alcmena, mixta cum-nubes-cogente Saturnio ;
qui antea quidem per terram immensam ac mare
errans, sub mandatis Eurysthei regis,
multa quidem ipse fecit violenta, multa autem sustinuit :
nunc vero tandem in pulkra sede nivei Olympi
habitat oblectans-se, et habet pulcrum-talis Heben.

Salve, rex, Jovis filii ; da vero virtutemque et felicitatem.

XV.

IN ÆSCULAPIUM.

Medicum morborum Æsculapium incipio canere,
filium Apollinis, quem peperit divina Coronis
Dotio in campo, filia Phlegyæ regis,
gaudium magnum hominibus, malorum delinitorem dolorum.

Et tu quidem sic salve, rex ; precor autem te cantu.

XVI.

IN DIOSCUROS.

Castorem et Pollucem cane, Musa arguta,
Tyndaridas, qui ex-Jove Olympio nati sunt :
quos sub Taygeti verticibus peperit veneranda Leda,
clam subacta a-nubes-atras-cogente Saturnio.

Salvete, Tyndaridæ, velocium ascensores equorum.

XVII.

IN MERCURIUM.

Mercurium cano Cyllenium, Argicidam,
Cyllenem regentem, et Arcadium pecorerosam,
nuntium immortalium perutilem, quem peperit Maja,
Atlantis filia, Jovis in amore congressa,

5 αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλείειν ὄμιλον,
 ἄνθρωποι ναϊτάουσα παλίσκιον· ἔνθα Κρονίων
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ μισγέσκειτο νυκτὸς ἀμολγῶ,
 εὔτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην [πους.
 λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεούς, θνητούς τ' ἀνθρώ-

10 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαϊάδος υἱέ·
 σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταθήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

Χαῖρ', Ἑρμῇ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἑών.

III.

Εἰς ΠΑΝΑ.

Ἀμφὶ μοι Ἑρμείῳ φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα,
 αἰγιόδοην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅς τ' ἀνὰ πίσση
 δανδρήεντ' ἀμυδὶς φοιτᾷ χοροθήσει Νύμφαις·
 αἷτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στειλῶσιν κάρηνα,
 5 Πᾶν ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον,
 αὐχμήεντ', ὅς πάντα λόφον νιφόντα λείλογγεν,
 καὶ κορυφὰς δρέων καὶ πετρήεντα κέλευθα·
 φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
 ἄλλοτε μὲν βρείθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 10 ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἡλιόδοις διοικνεῖ,
 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσχοπον εἰσαναβαίνων.
 Πολλάκι δ' ἀργινόντα διέδραμεν οὖρεα μακρὰ,
 πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε, θήρας ἐναίρων,
 ὅξεια δερκόμενος· τοτὲ δ' ἔσπερος ἔκλαγεν ὄλος,
 15 ἄγρης ἐξανίων, δονάκων ὑπο μούσῃσιν ἀθύρων
 νήδυμον· οὐκ ἂν τόνγε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
 ὄρνις, ἥ τ' ἄραρος πολυανθέος ἐν πετάλοισιν
 θρήνον ἐπιπροχέουσ' ἰχθεὶ μελίγηρυν ἀοιδήν.
 Σὺν δέ σφιν τότε Νύμφαι ὄρεστιάδες, λιγύμαλποι,
 20 φοιτῶσαι πύκα ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
 μέλπονται· κορυφὴν δὲ περιστένει οὖρεος ἤχῳ —
 δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν, τοτὲ δ' ἐς μέσον ἔρπων,
 πυκνὰ ποσσὶν διέπει· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφινὸν
 λυγρὸς ἔχει, λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς —
 25 ἐν μαλακῇ λειμῶνι, τῷτι κρόκος ἦδ' ὕακινθος
 εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄριτα ποίη.
 Ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὀλυμπον
 ὀδόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔσοχον ἄλλων
 ἔννεπον, ὡς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θεὸς ἀγγελός ἐστιν.
 30 Καὶ ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακx, μητέρα μῆλων,
 ἐξῆκετ', ἔνθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίῳ ἐστίν·
 ἔνθ' ὅγε, καὶ θεὸς ὢν, φαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμειεν
 ἀνδρὶ πάρα θνητῷ. Θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν,
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότῃ μιγῆναι·
 35 ἐκ δ' ἐτέλεσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
 Ἑρμείην φίλον υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
 αἰγιόδοην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα·
 φεύγε δ' ἀναΐασα, λίπεν δ' ἄρα παῖδα τιθήνη·
 δέισι γὰρ, ὡς ἰδεν ὦσιν ἀμελιχόν, ἡγύνειον.
 40 Τὸν δ' αἶψ' Ἑρμείας ἐριούνιος ἐς χεῖρα θῆκεν

veneranda; beatorum autem deorum vitavit costum,
 antrum habitans umbrosum; ubi Saturnius
 cum-Nympha pulcris-comis miscebatur nocte intempesta,
 quando dulcis somnus occupabat candidis-ulis Junonem;
 latebat vero immortalesque deos, mortalesque homines.

Et tu quidem sic salve, Jovis et Majæ fili:
 a te autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

[rum.

Salve, Mercuri gratiarum-dator, internuntie, dator bono-

XVIII.

IN PANA.

De Mercurii mihi caro filio dic, Musa,
 capripede, bicorni, amante-streptus, qui per valles
 arborosas simul incedit choro-assuetis cum-Nymphis;
 quæ-quidem excelsæ petreæ calcant cacumina
 Pana invocantes, pastorem deum, splendidum-cæsaræ,
 aqualidum, qui omnem collem nivolum sortitus-est,
 et vertices montium, et saxosas semitas;
 itatque huc atque illuc, per virgulta densa,
 interdum quidem fluentis pellectus mollibus;
 interdum autem rursus petras inter præcípites ambulat,
 summum verticem ovibus-speculandis-aptum conscendens.
 Sæpe autem candidis-lapidibus-tectos percurrit montes la-
 gos;] sæpeque inter clivos agitavit, feras cædens,
 acerte cernens: aliquando autem vespertinus clausit solus,
 a-ventione revertens, ab arundinibus musam modulans
 suavem: non hunc sane præcurrerit in cantibus
 avis, quæ veris floriferi in foliis
 lumentum effundens, emittit suavissimum cantum.
 Cum ipso vero tunc Nymphæ montanæ, cauræ,
 ambulantes frequenter pedibus ad fontem nigris-aquis
 canunt; verticem autem circumsonat montis echo
 (deus vero huc et illuc chororum, modo in medium vadens,
 micans pedibus obit; tegumentum autem ad terga cruentum
 lyncis habet, suavis oblectans-sibi animum cantibus),
 in molli prato; illic crocus et hyacinthus
 odoros florens immiscetur indiscriminatim herbæ.
 Celebrant autem deos beatos, et latum Olympum:
 qualiter Mercurium perutilem, egregium præ-aliiis
 dicebant, ut ille omnibus diis velox nuntius est.
 Et sane is in Arcadiam fontibus-irriguam, matrem ovium,
 pervenit, ubi ei lucus Cyllenii est:
 illic is, etiamsi deus est, crispas-velleribus oves pascet
 virum apud mortalem. Floruit enim amor tener cum aggre-
 sus [cum-Nympha pulcris-comis Dryopis in-amore ut-miscere-
 tur:] ac perfecti concubitus juvenilem; peperit vero eam in zedi-
 bus] Mercurio carum filium; statim monstrosam visu,
 capripedem, bicornem, multo-streptu-gaudentem, dulce-ri-
 dentem; fugit autem exsilens, reliquitque puerum nutrix:
 metuit enim, ut vidit faciem inamabilem, barbaram.
 Hunc vero statim Mercurius perutilis in manus posuit

δεξιμένο· χαίρειν δὲ νόφ' περιώσια δαίμων.
Ῥίμῃ δ' ἐξ ἀθανάτων ἔδρας κίε, παῖδα καλύψας
δέμασιν ἐν πυκινούσιν ὄρεσσι· ποιο λαγυοῦ·
πάρ δὲ Ζηνὶ καθίξε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν· πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔταρθον
ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχιος Διόνυσος·
Πᾶνα δέ μιν καλέσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαίρε, ἀναξ· λίτομαι δέ σ' αἰδοῦ·
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰδοῦ.

ΙΘ.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

Ἡφαιστον κλυτόμητιν αἰδέο, Μοῦσα λιγεία,
ὅς μετ' Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἀγλαὰ ἔργα
ἄνθρωποις ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός, οἳ τὸ πάρος περ
ἄντροις ναιοτάσσκον ἐν οὐρεσιν, ἥ τε θῆρες·
ἔν τ' ἐν δὲ δι' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες,
ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἰάηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.

Ἄλλ' Ὀλῆθ', Ἡφαιστε· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ δόλον.

Κ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ' αἰδεῖ,
ὅχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν παρά δινήεντα,
Πηνειόν· σὲ δ' αἰδοῖς, ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
ῥέουπλῃς πρῶτόν τε καὶ ὑστατον αἰὲν αἰδεῖ.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαίρε, ἀναξ· ἴλαμαι δέ σ' αἰδοῦ.

ΚΑ.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

Ἄμφι Ποσειδάωνα, θεὸν μέγαν, ἄρχομ' αἰδεῖν,
γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
πόντιον, ὅς θ' Ἐλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγᾶς.
Διχθὰ τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
ἵππων τε δμητῆρ' ἔμεναι, σωτῆρά τε νηῶν.

Χαίρε, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
καὶ μάκαρ, εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἀρηγε.

ΚΒ.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζῆνα, θεῶν τὸν ἀριστον, αἰέσομαι, ἡδὲ μέγιστον,
εὐρύσκα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅς τε Θέμιστι
ἐρχλιδὸν ἔχομένη πυκινούς ὄρους ἀρρίξει.

Ἰλῆθ', εὐρύσκα Κρονίδη, κύδιστε, μέγιστε.

acceptum : gaudebatque animo supra-modum deus.
Celeriter autem ad immortalium sedes ivit, puero cooperto
pellibus in densis montani leporis ;
apud Jovem vero consedit, et ceteros immortales,
ostenditque puerum suum; omnes autem inde animo oblectati-
sunt] immortales ; præcipue vero Bacchius Dionysus :
Pana vero ipsum vocabant, quod animum omnibus oblectavit.

Et tu quidem sic salve, rex ; precor autem te cantu ;
verum ego et tui et alius meminero cantionis.

XIX.

IN VULCANUM.

Vulcanum sollertissimum cane, Musa arguta,
qui cum Minerva caestis-oculis præclara opera
homines docuit in terra ; qui antea quidem
in-antris habitabant inter montes, tanquam feræ ;
nunc vero per Vulcanum artificem-inclytum opera docti,
facile ævum, integrum in annum,
quieti transigunt in suis ædibus.

[licitatem.

Sed propitius-esto, Vulcane ; da autem virtutemque et fe-

XX.

IN APOLLINEM.

Phoebe, te quidem et cygnus sub alis argute cantat,
ripæ insiliens, annem propter vorticosum,
Peneum ; te vero cantor, habens citharam argutam,
suaviloquus primumque et postremum semper canit.

Et tu quidem sic salve, rex ; placo autem te cantu.

XXI.

IN NEPTUNUM.

De Neptuneo, deo magno, incipio canere,
terræ motore et infructuosi maris,
pontico, qui Heliconem et latas habet Ægas.
Dupliciter tibi, Terræ-quassator, dii honorem divisere,
equorumque domitor ut-sis, servatorque navium.

Salve, Neptune terram-clingens, cæruleis-crinibus,
et beate, benignum cor habens, navigantibus auxiliare.

XXII.

IN JOVEM.

Jovem, deorum præstantissimum, canam, et maximum,
late-sonantem, potentem, perfectum ; qui cum-Themide,
inclinate sedente, crebra colloquia facit.

Propitius-esto, late-sonans Saturnie, angustissime, maxime.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

Ἰστίη, ἦτε ἀνακτος, Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,
Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰεὶ σὼν πλακάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Ἔρχεο τόνδ' ἀνὰ οἶκον, ἐνῆέα θυμὸν ἔχουσα,
σὺν Διὶ μητιόεντι, χάριν δ' ἄμ' ὅπασσον ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Μουσάων ἀρχώμαι, Ἀπολλωνὸς τε Διὸς τε.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Ἀπολλωνος
ἄνδρες ἀοῖδοι ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κίθαρισται,
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. Ὁ δ' Ὀδυσσεύς, ὅντινα Μοῦσαι
5 φιλῶνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδῇ.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδῇ·
αὐτὰρ ἐγὼν ὀμείων τε καὶ ἄλλης μνήσοι' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Κισσοκόμην Διόνυσον, ἐρίβρομον, ἀρχομ' αἰδεῖν,
Ζητὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν,
ὃν τρέφον ἡῦχομοι Νύμφαι, παρὰ πατρός ἀνακτος
δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκίως ἀτίταλλον,
6 Νύσσης ἐν γυάλοις· ὃ δ' ἀέζατο πατρός ἐκῆτι
ἄντρον ἐν εὐώδει, μεταριθμῖος ἀθανάτοισιν. ἃ
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύμυμον ἔθρεψαν,
ὃὲ τότε φοιτίζεσκε καθ' ὀλήνεντας ἐναύλους,
κισσῶ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένους· αἱ δ' ἄμ' ἔποντο
10 Νύμφαι, ὃ δ' ἐξηγεῖτο βρόμος δ' ἔχεν ἀσπετον ὕλην.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε·
ὃς δ' ἡμῶς χαίροντας ἐς ὥρας αὐτίς ἰκέσθαι,
ἐκ δ' αὐθ' ὥρων ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑἴΤΟΝ.

οἱ μὲν γὰρ Δρακάνφ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἡνεμόσση
φάσ', οἱ δ' ἐν Νάξῳ, Δίον γένος, Εἰραφιῶτα,
οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινῆντι
κυσσαμένην Σεμέλην τεκέειν Διὶ τερπικεραύνῳ,
8 ὧλοι δ' ἐν Θήβῃσιν, ἀναξ, σὲ λέγουσι γενέσθαι·
ψευδόμενοι. Σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἥρην.
Ἔστι δὲ τις Νύση, ὑπατον ὄρος, ἀνθόν ὕλην,
τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτῳ ῥοάων

10 καὶ οἱ ἀναστήσουσιν ἀγάλματα πολλὰ ἐν νηοῖς.
Ἦκε δὲ τὰ μὲν τρία, σοὶ πάντως τριετηρίσιν αἰεὶ

IN VESTAM.

Vesta, quæ regis, Apollinis jaculantis,
Pytho in divina sacram domum tueris,
semper a-tuis cincinnis distillat humidum oleum.
Veni hanc in domum, propitium animum habens,
cum-Jove provide; gratiamque simul præbe cantui.

IN MUSAS ET APOLLINEM.

A-Musis incipiam, Apollineque, Joveque.
Ex Musis enim, et longe-jaculante Apolline,
viri cantores sunt super terram et citharædi;
ex Jove autem, reges: is vero felix, quemcumque Musæ
diligunt; suavis ei ab ore fluit vox.

Salvete, liberi Jovis, et meo honorem-date cantui;
atque ego vestrumque et alius meminero cantionis.

IN BACCHUM.

Hedera-coronatum Bacchum, altisonum, incipio canere,
Jovis ac Semeles inclytis præclarum filium;
quem alebant pulcris-comis Nymphæ, a patre rege
susceptum sinubus, et sedulo nutriebant,
Nysæ in vallibus: is autem crescebat patris volentate
antro in fragranti, in-numero-habitus immortalium.
At postquam hunc deæ celebratissimum aluerant,
tunc itabat per silvosos recessus,
hedera et lauro coronatus; simulque sequebantur
Nymphæ; ipse vero dux-erat: strepitusque tenebat immensum
[silvæ]

Et tu quidem sic salve, uvis-abundans o Bacche;
da autem nos gaudentes ad horas rursus ut-veniamus,
ex horis vero inde in multos annos.

IN EUNDEM.

alii enim in-Dracano te, alii vero in Icaro ventosa
dicunt, alii in Naxo, Jovis soboles, Insute Jovis femori,
alii te ad Alpheum flumen vorticosum
utero-conceptum Semelen peperisse Jovi fulmine-gaudenti,
alii vero in Thebis, rex, te dicunt natum-esse;
mentientes. Te vero genuit pater hominumque detumque,
procul ab hominibus, latens candidis-ulnis Junonem.
Est vero aliqua Nysa, summus mons, florens silva,
longe a-Phœnice, prope Ægypti (Nili) fluenti,

atque ei statuent simulacra multa in templis. [usque]
Ut verò hæc tria sunt, sic tibi omnino tertio-quoque-ann

ἄνθρωποι βέξουσι ταληέσσας ἑκατόμβας.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἄμβροσται δ' ἄρα χαῖται ἐτεβρώσαντο ἀνακτος
15 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἔλελξεν Ὀλυμπον.

Ὡς εἰπὼν, ἐπένευσε καρῆται μητίετα Ζεὺς.

Ἰθὺ', Εἰραφιώτα, γυναιμανές· οἱ δέ σ' αἰδοῖοι
ἔδομεν ἀρχόμενοι λήγοντές τ'· οὐδέ πη ἔστιν,
αἷ' ἐπιληθόμενον ἱερῆς μεμνησθαι αἰδοῖης.

20 Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διώνυσ' εἰραφιώτα,
οὐν μητρὶ Σεμέλῃ, ἥνπερ καλέουσι Θυώην.

KZ.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν αἰῶδα χρυσηλάκατον, καλαδινήν,
παρθένον αἰδοίην, ἑλαφδόλον, ἰσχυραίραν,
αὐτακασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος·
ἥ κατ' ὄρη σκιδόντα καὶ ἄκριας ἡνεμοέσσας
3 ἄγρη τερπομένη παγχρόρυσσα τόξα τιταίνει,
πέμπουσσα στονόνετα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα
ἠγρῶν ὀρέων, ἰάχει δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
δαῖνόν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα,
πόντος τ' ἰχθυόεις· ἡ δ' Ἀλκιμῶν ἦτορ ἔχουσα
10 πάντῃ ἐπιστρέφεται, θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.
Αὐτὰρ ἐπὶ τερφῇ θηροσκοπὸς Ἰοχέαιρα,
εὐφρήνῃ δὲ νόον, χαλάσας· εὐκαμπέα τόξα,
ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο,
Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἐς ἰόνα δῆμον,
15 Μουσέων καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνούουσα.
Ἐνθα κατακρεμάσασα καλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς,
ἡγεῖται, χαρίεντα περὶ χορῷ κόσμον ἔχουσα,
ἑάρχουσα χοροῦς· αἱ δ' ἄμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι
ὑμνεῦσιν Ἀητῶ καλλίσφυρον, ὥς τέκε παῖδας,
20 ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους.

Χαίρετε, τέκνα Διὸς καὶ Ἀητοῦς ἡυκόμοιο·
αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰδοῖης.

KH.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Παλλάδ' Ἀθηναῖν, κυδρὴν θεὸν, ἀρχομ' αἰδεῖν,
γλαυκῶπιν, πολὺμητιν, ἀμελιχὸν ἦτορ ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκῆσσαν,
Τριτογενῇ, τὴν αὐτὸς ἐγένεατο μητίετα Ζεὺς
5 σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμῆϊά τεύχε' ἔχουσαν,
χρύσεια, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας δρώντας
ἀθανάτους. Ἦ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγυῖοιο
ἑσσυμένους ὥρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρῆνον,
αἰσάσ' ὄξυν ἄκοντα· μέγας δ' ἔλελξετ' Ὀλυμπος
10 δαινὸν ὑπὸ βρίμῃ Γλαυκῶπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα

homines facient eximias hecatombas.

Dixit, et cyaneis superciliis annuit Saturnius :
divinæ autem comæ concutiebantur regis
de capite immortalī ; magnumque tremefecit Olympum.

Sic fatus, annuit capite consiliorum-auctor Jupiter.

Sis-propitius, Iraphiota, mulieribus-furorem incutlens ;
ac te poetæ] celebramus incipientes finientesque; neque ullo-
modo licet,] tui oblitum, suavis meminisse cantus.

Et tu quidem ita salve, Bacche Iraphiota,
cum matre Semele, quam vocant Thyonen.

XXVII.

IN DIANAM.

Dianam cano aurea-sagitta-insignem, tumultuosam,
virginem venerandam, cervos-ferientem, sagittis-gaudentem,
germanam-sororem aureo-ense-insignis Apollinis :
quæ per montes umbrosos, et cacumina ventosa,
venatione oblectans-se, totum-aureum arcum tendit,
emittens luctuosa tela; tremunt autem vertex
altorum montium; sonatque insuper umbrosa silva
graviter a clangore ferarum; horret vero terra,
pontusque piscosus; ea autem validum cor habens,
circumquaque se-vertit, ferarum perdens genus.
Ac postquam oblectata-est ferarum-speculatrix Sagittis-gau-
dens,] exhilaravitque animum, laxato flexili arcu,
vadit in magnam domum fratris cari,
Phœbi Apollinis, Delphorum ad opulentum populum,
Musarum et Gratiarum pulcrum chorum instauratura.
Ibi postquam-suspendit flexilem arcum et sagittas,
præcedit, venustum circa corpus ornatum habens,
exordiens choros : illæ autem divinam vocem emittentes
celebrant Latonam pulcram-talis, ut peperit liberos
immortalium consilloque et operibus longe optimos.

Salvete, liberi Jovis et Latonæ comis-pulcræ :
verum ego vestrumque et alius meminero cantionis.

XXVIII.

IN MINERVAM.

Palladem Minervam, illustrem deam, incipio canere,
cæsiis-oculis, multi-consilii, immitte cor habentem,
virginem venerandam, patronam-urbium, robustam,
Tritoniam; quam ipse (solus) genuit providus Jupiter
augusto ex capite, bellica arma habentem,
aurea, splendentia; veneratio autem tenebat omnes videntes
immortales. Ea vero ante Jovem ægidem-tenentem
impetuose exsiliit ab immortalī capite,
vibrans acutam hastam; magnus autem concutiebatur Olym-
pus] graviter sub impetu Cæsiæ : circum vero terra

σμερδαλέον λάχυσεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος,
 κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος, ἔσχετο δ' ἄλμη
 ἑξαπίνης· στήσεν δ' Ὑπερίωνος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦππους ὠκύποδας θηρὸν χρόνον, εἰκόμει κούρη
 15 εἶλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοείκελα τεύχη,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητίετα Ζεὺς.

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς τέκος αἰγύχοιο·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

ΚΘ.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝ.

Ἰστίη, ἡ πάντων ἐν δώμασιν ὕψηλοῖσιν
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
 ἔδρην αἰδίων ἑλαχες, πρεσβηίδα τιμὴν
 καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμὴν· οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
 5 εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἐν' οὐ πρώτῃ πυμάτῃ τε
 Ἰστίῃ ἀρχόμενος σπένδει μελιθεῖα οἶνον.

Καὶ σὺ μοι, Ἀργεῖφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ,
 ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόβραπι, δῶτορ ἑάνων·
 ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν
 10 Ἰαὸς ὧν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε φίλῃ τε
 Ἰστίῃ· Ἀμφότεροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 εἰδότες ἔργματα καλὰ, νόψ' ὅ' ἔσπεσθε καὶ ἤβη.

[Ἑρμῆς·

Χαῖρε, Κρόνου θύγατερ, σὺ τε καὶ χρυσόβραπις
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

Α.

ΕΙΣ ΓΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

Γαῖαν παμμήτειραν αἰέσομαι, ἡϋθέμεθλον,
 πρεσβίστην, ἡ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ', ὅπος' ἔστιν,
 ἡμὲν ὅσα χθόνα διὰν ἐπέρχεται, ἡδ' ὅσα πόντον,
 ἡδ' ὅσα πωτῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου.
 5 Ἐκ σέο δ' εὐπαιδὲς τε καὶ εὐκαρποὶ τελέθουσιν,
 πότνια· σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἡδ' ἀφελέσθαι
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν. Ὁ δ' ὄλβιος, ὃν κε σὺ θυμῷ
 πρόσφρων τιμήσεις· τῷ τ' ἀφθονα πάντα πάρεστιν.
 Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἡδὲ κατ' ἀγρούς
 10 κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπύμπλαται ἑσθλῶν·
 αὐτοὶ δ' εὐνομήσει πόλιν κἀτα καλλιγύναικα
 κοιρανέουσα, ὄλβος δὲ πολλὸς καὶ πλοῦτος ὅπηδεῖ·
 παῖδες δ' εὐφροσύνη νεοθελεῖ κυδιόωσιν,
 παρθενικαὶ τε χοροῖς εὐανθέσιν εὐφρονι θυμῷ
 15 παίζουσαι σκαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίησιν,
 οὐς τε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἀφθονε δαΐμων.

Χαῖρε, θεῶν μήτηρ, ἄλσ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 πρόσφρων δ' ἀντ' ὧδης βίοντι θυμῆρ' ὀπαζε·
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' αἰοιδῆς.

horrendum resonuit : commotusque est inde pontus,
 undis purpureis conturbatus ; constitit autem salum
 repente ; sedit vero Hyperionis præclarus filius
 equos celeripedes longo tempore, donec puella
 demisit sibi ab immortalibus humeris divina arma,
 Pallas Minerva ; gavisus est autem providus Jupiter.

Et tu quidem sic salve, Jovis nata agidem-tenentis ;
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

XXIX.

IN VESTAM ET MERCURFUM.

Vesta, quæ omnium in ædibus altis
 immortaliumque deorum, et humi vadentium hominum
 sedem sempiternam sortita es, antiquum honorem,

pulcrum habens munus et honorem : non enim sine te
 convivia sunt mortalibus, ubi non primæ postremæque
 Vestæ incipiens libat quisque dulce vinum.

Et tu mihi, Argicida, Jovis et Majæ fili,
 nuntie beatorum, auream-virgam-gestans, dator bonorum :
 habitatis domos pulcras, cara mentibus invicem

propitius auxiliare, cum venerandaque caraque
 Vesta. Ambo enim terrestrium hominum
 scientes opera pulcra, menteque comites-estis et pubertate.

Salve, Saturni filia, tuque et auream-virgam-gestans Mer-
 curius :] verum ego vestrumque et alius meminero cantionis.

XXX.

IN TERRAM MATREM OMNIUM.

Terram omnium-matrem canam, bene-fundatam,
 antiquissimam, quæ alit super solo omnia, quæcumque sunt ;
 et quæcumque solum divinum permeant, et quæcumque pos-
 tum,] et quæcumque volant, hæc aluntur ex te ortis divitiis.

Ex te vero beati-filiis et-fructibus sunt homines,
 veneranda : penes te autem est dare vitam et auferre
 mortalibus hominibus. Ille vero est felix, quem tu animo
 lubens honoraveris : ei copiosa omnia adsunt.

Onustum est quidem ipsis arvom alvum, ac per agros
 jumentis abundat ; domus autem impletur bonis :
 ipsi vero bonis-legibus per urbem pulcris-abundantem-me-
 lieribus] regnant, felicitasque multa et divitiæ sequuntur ;
 filii vero lætitia recens-florente gloriantur,
 virgunculæque choris festivis læto animo
 ludentes, persultant flores molles herbæ, eorum
 quos tu honoraveris, venerabilis dea, copiosa diva.

Salve, deorum mater, uxor Cæli stelliferi ;
 lubensque pro cantu victum animo-gratum præbe :
 verum ego et tui et alius meminero cantionis.

ΥΜΝΟΙ.

ΑΑ.

ΕΙΣ ΗΑΙΟΝ.

Ἥλιον ὑμνεῖν αὐτὲ, Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα,
 Καλλιόπη, φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
 γένετο Γαίης παιδί καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰγμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγαλκλειτὴν Ὑπερίων,
 αὐτοκασιγνήτην, ἣ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
 Ἡῶ τε ροδόπηχυν, εὐπλόκαμόν τε Σελήνην,
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντ', ἐπιελκλον ἀθανάτοισιν,
 ὅς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἵπποις ἐμβεβαῶς· σμερδὸν δ' ὅγε δέρεται δσοσις
 χρυσῆς ἐκ κόρυθος, λαμπραὶ δ' ἀκτίνες ἀπ' αὐτοῦ
 αἰγλῆεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
 λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρὲν κατέχουσι πρόσωπον
 τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροὶ λάμπεται ἔσθος,
 λεπτοურγές, πνοῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι
 ἐνὶ ἄρ' ὄγε στήσας χρυσοῦχον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἱπτερίος πέμπησι δι' οὐρανοῦ Ὀκεανόνδε.

Χαῖρε, ἀναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμῆρ' ὀπαξ·
 ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος, κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
 ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν εἰδειξαν.

ΑΒ.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

Μήνην αἰδεῖν ταυνοσπίτερον ἔσπετε, Μοῦσαι,
 ἥδυεπείς· κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἱστορες ῥόδης
 ἥς ἀπο αἰγλῇ γαῖαν ἐλίσσεται οὐρανόδεικτος,
 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολλὸς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
 αἰγλῆς λαμπρόσης· στίλβει δὲ τ' ἀλάμπετος ἀήρ
 χρυσέου ἀπὸ στεφάνου· ἀκτίνες δ' ἐνδιόονται,
 εὐτ' ἂν ἀπ' Ὀκεανοῖο λοεσσαμένη χροά καλὸν,
 εἴματα ἔσσαμένη τηλαυγέα, διὰ Σελήνην,
 ζευξαμένη πώλους ἐριαύχενας, αἰγλῆντας,
 ἰσχυμένως προτέρως· ἐλάση καλλίτριχας ἵππους,
 ἱππερίη διχόμηνος, ὅτε πλήθῃ μέγας ὄγκος,
 λαμπρόταται τ' αὐγαὶ τότε· ἀεζομένης τελέθωσιν
 οὐρανόνθεν· τέκμωρ δὲ βροτρίης καὶ σῆμα τέτυκται.
 Τῇ βὰ ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 ἣ δ' ὅποκουσσαμένη Πανδὴν γένετο κόρυνη,
 ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Χαῖρε, ἀνασσα, θεὰ λευκώλενας, διὰ Σελήνην,
 πρόφρων, εὐπλόκαμος· σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
 ἄσσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ' ἔργματ' αἰοδοί,
 Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

ΑΓ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

Ἄμφι Διὸς κούρους ἐλικώπιδες ἔσπετε Μοῦσαι,

HYMNI.

576

XXXI.

IN SOLEM.

Solem celebrare rursus, Jovis nata, incipe, Musa,
 Calliope, lucentem, quem Euryphaessa magnis-oculis
 peperit Terræ filio et Cœli stellati.
 Duxit enim Euryphaessam inclytam Hyperion,
 germanam-sororem, quæ ei peperit pulcros liberos,
 Auroramque roseis-cubitis, et pulcris-comis Lunam,
 Solemque indefessum, assimilem immortalibus diis;
 qui lucet mortalibus, et immortalibus diis,
 equis invectus: horrendum vero is tuetur oculis
 aurea e galea; clarique radii ab ipso
 splendidum nitent; ad temporaque genæ
 clare a capite venustam tenent faciem
 longe-lucentem; pulcerque circa corpus fulget vestitus,
 textura-tenul, flatu ventorum: subtus autem masculi equi

ubi ille quum- stiterit aureo-jugo currum et equos,
 vespertinus mittat per cœlum in-Oceanum.

Salve, rex, lubens autem victum animo-gratum præbe:
 a te vero exorsus celebrabo articulate-loquentium genus viro-
 rum] semideorum, quorum opera dii mortalibus ostenderunt.

XXXII.

IN LUNAM.

Lunam canere patulam-alis (volantem) aggredimini, Musæ,
 suaviloque filix Saturnii Jovis, peritæ cantus;
 ex qua splendor terram involvit a-cœlo-ostensus,
 capite ab immortalibus; multusque decor suboritur
 splendoris fulgentis; nitetque tenebrosus aer
 aurea a corona; radii autem in-aere-versantur,
 quando ab Oceano, quum-laverit corpus pulcrum,
 vestes induta longe-lucentes divina Luna,
 ubi-junxit equos ardua-cervice, fulgidos,
 rapide ulterius agitavit pulcre-jubatos equos,
 vespertina, in-medio-mense, quando plenus-est magnus glo-
 bus,] splendidissimique radii tunc augescens sunt
 cœlitus; signum autem mortalibus et indicium est.
 Cum-hac olim Saturnius mixtus-est amore et concubitu:
 hæc vero gravis-facta, Pandiam peperit filiam,
 conspicuam formam habentem inter immortales deos.

Salve, regina, deæ candidis-ulis, divina Luna,
 benevola, pulcris-comis; a-te autem incipiens, laudes virorum
 canam semideorum, quorum celebrant opera cantores,
 Musarum ministri, ab oribus amabilibus.

XXXIII.

IN DIOSCUROS.

De Dioscuris volubilibus-oculis-præditæ dicite Musæ.

Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
 Κάστορα θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀμώμητον Πολυδεύκεια·
 τοὺς ὑπὸ Τηϋέτου κορυφῇ, ὄρεος μεγάλου,
 5 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
 σωτῆρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωνσιν ἀέλλαι
 χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
 εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλους
 10 ἄρνεσσιν λευκοῖσιν, ἐπ' ἀρωτῆρια βάντες
 πρύμνης· τὴν δ' ἀνέμῳ τε μέγας καὶ κύμα θαλάσσης
 θῆκαν ὑποβρυχίην· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
 ξουθῆσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες,
 αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας,
 15 κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἄλλος ἐν πελάγεσσιν
 ναύταις, σήματα καλὰ πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, παύσαντο δ' οἷζυροῖο πόνου.

Χαίρετε, Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιθήτορες ἵππων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑμῶν τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Tyndaridis, Leda pulcræ-talis præclaris filijs,
 Castoreque equum-domitore, et irreprehenso Polluce;
 quos sub Taygeti vertice, montis magni,
 mixta in amore cum-nubes-cogente Saturnio
 servatores peperit filios terrestrium hominum,
 velociumque navium, quando sæviant procellæ
 hiemales per pontum implacabilem; ii vero e navibus
 supplicantes vocant Jovis pueros magni,
 agnis *mactatis* albis, fastigia ubi-conscenderint
 puppis; eam autem ventusque magnus et unda maris
 fecere submersam: hi vero repente apparuerunt
 fuscis alis per ætherem properantes,
 statim autem gravium ventorum cessare-fecerunt procellas,
 fluctusque straverunt albi maris in pelago
 nautis, signa bona laboris *navigandi* ipsis; illi autem conspi-
 cali] gavisistis, cessaruntque ab-ærummoseo labore.

Salvete, Tyndaridæ, velocium vectores equorum:
 verum ego vestrum et alius meminero cantionis.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

A.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΤΕΙΧΕΙΣ.

Αἰδεῖσθε Ξενίων κεχρημένον ἤδ' ἐδόμοιο,
οἱ πόλιν αἰπαινὴν, Κύμης ἐρωπίδα κούρην,
καίετε, Σαιδῆνης πόδα νεύοντο ὑψικόμοιο,
ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ Ξανθοῦ ποταμοῖο,
Ἑρμοῦ δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.

B.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΜΗΝ ΑΝΑΣΤΡΕΨΩΝ.

Αἴψα πόδες με φέροιεν εἰς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν·
τῶν γάρ καὶ θυμὸς πρόφρων καὶ μῆτις ἀρίστη.

Γ.

ΕΙΣ ΜΙΔΗΝ.

Χαλκίῃ παρθένος εἰμὶ, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι καίμαι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθλήη,
ἡλιός τε ἀνίων φαίνη, λαμπρὴ τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα·
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀγγέλω παριοῦσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

A.

ΠΡΟΣ ΚΥΜΑΙΟΥΣ.

Οἷή μ' αἶσθη δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων!
ἦν ποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς αἰγιόχοιο
λαοὶ Φρύγωνος, μάργων ἐπιδήτορες Ἰππων,
ὑπλότεροι, μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
Αἰολίδα Σμύρνην ἀλιγείτονα, ποντοτίνακτον,
ἦντε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.
Ἐνθεν ἀπορνούμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
ἠελέτην κλῆσαι διὰν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν·
οἱ δ' ἀπανηνάσθην ἱερὴν ἔπα, φῆμιν δοιδῆς,
ἄρραδίη. Τῶν μὲν τε παθῶν τις φράσσεται αὖτις
ὁ σπιν ὀνειδείησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ, τήν μοι θεὸς ὥπασε γεινομένῳ περ,
τλήσομαι, ἀκράαντα φέρων τετληότι θυμῷ·
οὐδὲ τί μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυαῖς
Κύμης ὀρμαίνουσι, μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
δημὸν εἰς ἀλλοδαπὸν ἵναί, ὀλίγον περ ἔοντα.

EPIGRAMMATA.

I.

AD NEOTICHENSES.

Reveremini hospitalium-munerum indigum et tecti,
qui urbem altam, Cymes pulcram puellam (*colontiam*),
habitat, Sædenes radicem extremam alte-comantis,
divinam bibentes aquam sacri fluminis,
Hermi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter.

II.

CYMEN REVERSURUS.

Mox pedes me referant ad verecundorum urbem virorum :
horum etenim animus benignus est et prudentia eximia.

III.

IN MIDAM.

Ænea virgo sum, Midæque in sepulcro posita-sum.
Quoad et aqua fluat, et altæ arbores virescent,
solque oriens lucebit, splendidaque luna,
et fluvii labentur, æstuabitque mare :
hoc-ipseo in-loco manens, lacrimoso in tumultu,
narrabo prætereuntibus, Midas quod hic sepultus-est.

IV.

AD CYMÆOS.

Cui me fato fecit pater Jupiter ut-inciderem,
infantem venerandæ in genibus matris me nutriens !
quam olim munierunt consilio Jovis ægidem-tenentis
populi Phryconis, velocium vectores equorum,
fortes, devorantis ignis simili cernentes Marte,
Æoliam Smyrnam, mari-vicinam, ponte-concussam,
per quam pellucida labitur aqua sacri Meletis.
Inde profectæ filiæ Jovis, pulcræ puellæ,
volebant celebrare sacram terram et civitatem virorum :
at illi repudiabant divinam vocem, loquelam cantus,
præ dementia. Horum quidem perpessus aliquis cogitet rur-
sus,] quod ipsis opprobrio meam molitus-est malam-sortem.
Fortunam autem ego, quam mihi deus destinavit nascenti,
sustinebo, negata mihi ferens forti animo ;
nec-vero omnino mea cara membra manere sacris in vitiis
Cymes cupiunt, magnus tamen me animus impellit
populum ad externum ire, debilis licet sim.

Ε.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Θεστορίδῃ, θνητοῖσιν ἀνωρίστων πολλῶν περ,
οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

ΣΤ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ.

Κλύθι, Ποσειδάων μεγαλοσθενές, ἐννοσίγαιε,
εὐρυόρου μεδέων ἡδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος·
δὸς δ' οὖρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι
ναύτης, οἳ νηὸς πομποὶ ἡδ' ἀρχοὶ ἔασιν.
Δὸς δ' ἐς ὑπωρεῖν ὑψικρήμιοι Μίμαντος
αἰδοίων μ' ἔλθόντα βροτῶν δσίων τε κυρῆσαι·
φῶτά τε τισαίμην, θεῖ μὲν νόον ἡπεροπέυσας,
ᾠδύσατο Ζῆνα ξένιον, ξενίην τε τράπεζαν.

Ζ.

ΕΙΣ ΠΟΛΙΝ ΕΡΥΘΡΑΙΑΝ.

Πότνια γῆ, πάνδιωρε, δότειρα μαλ' ἰφρονος ὀλβου,
ὥς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὖχοις ἐτύχθης,
τοῖσι δὲ δύσεωλος καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχολώθης.

Η.

ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΑΣ.

Ναῦται ποντοπόροι, συγερῇ ἐναλίγκιοι Ἄτῃ,
πικράσιν αἰθυίσι βίον δύζηλον ἔχοντες,
αἰδεῖσθε ξενίῳ Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος·
δεινὴ γὰρ μέτοπις ξενίου Διὸς, θεῶν δ' ἀλίτῃται.

Θ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Ὑμέας, ὧ ξεῖνοι, ἀνεμὸς λάβεν ἀντίος ἐλθῶν·
ἀλλ' ἔτι νῦν δέξασθε, καὶ ὁ πλόος ἔσσεται ὑμῖν.

Ι.

ΕΙΣ ΠΕΥΚΗΝ.

Ἄλλῃ τίς σευ, πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἔησιν
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἡνεμοέσσης.
Ἐνθα σιδηρὸς Ἄρης ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσσεται, εὖτ' ἂν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσιν.

V.

AD THESTORIDEN.

Thestoride, mortalibus quum-multa-sint obcura,
nihil tamen obcurius est ipsa mente mortalium.

VI.

NEPTUNO.

Audi, Neptune validissime, terras-concussor,
lato imperans ac divino Heliconi :
da auram secundam, et felicem reditum videre
nautis, qui navis deductores ac gubernatores sunt.
Da vero etiam ad radices præcipitis Mimantis
me venientem, verecundis hominibus et justis incidere :
virumque eum ulciscar, qui meam mentem decipiens
læserit Jovem hospitem, hospitemque mensam.

VII.

IN URBEM ERYTHRÆAM.

Veneranda terra, munifica, largitrix suavium divitiarum,
ut tu aliis quidem hominibus profunda (*fertilis*) contigisti,
aliis autem sterilis et aspera, quibus quidem traseris.

VIII.

AD NAUTAS.

Nautæ marivagi, invisæ similes Noxæ,
timidis mergis male-semulam vitam habentes,
reveremini hospitalis Jovis numen, alte-dominantis :
gravis enim est ultio hospitalis Jovis quisquis eum læserit.

IX.

AD EOSDEM.

Vos, o hospites, ventus corripuit adversus veniens :
sed etiam nunc me recipite, et navigatio erit vobis.

X.

IN PICEAM.

Alia quædam te, picea, arbor meliorem fructum fundit
Idæ in verticibus cum-multis vallibus, ventose.
Ibi ferrum Martis terrestribus hominibus
erit, quum primum eam Cebrenii viri tenebunt.

IA.

ΠΡΟΣ ΓΛΑΥΚΟΝ ΤΟΝ ΑΙΠΟΛΟΝ.

Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
πρῶτον μὲν κυνὶ δείκνον ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
δοῦναι· ὥς γὰρ ἄμεινον. Ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει
ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἔρκαα θηρὸς ἰόντος.

IB.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΠΕΙΑΝ ΕΝ ΣΑΜΩ.

Κλυθὶ μοι εὐχομένω, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
τῇδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν·
ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοις γέρονσιν,
ὧν οὐραὶ μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

II.

ΕΙΣ ΟΙΚΟΝ ΤΩΝ ΦΡΑΤΟΡΩΝ.

Ἄνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλης,
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
χρήματα δ' αὖξαι οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες,
ἥμενοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος λαοὶσιν ὀρεῖσθαι·
αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.
[ἡματι χειμερίω, ὅπότε ἂν νίῃσι Κρονίων.]

IIA.

ΚΑΜΙΝΟΣ Η ΚΕΡΑΜΙΣ.

Εἴ μοι δώσετε μισθόν, αἰώσω, ὃ κεραμῆς·
δῦρ' ἀγ', Ἀθηναῖη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου·
εὖ δὲ πεπανδέειν κότυλοι καὶ πάντα κανάστρα,
φρυγθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὧνον ἀρέσθαι,
πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυαῖς,
πολλὰ δὲ κερῶναι· ἡμῖν δὲ δὴ, ὥς σφιν αἰῆσαι.
Ἦν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἄρησθε,
συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνω δηλητῆρας, [βόακτην,
Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγον τε καὶ Ἀσβετον ἡδὲ Σα-
10 Ὀμόδαμόν θ', ὅς τῇδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζοι.
Πέρθε πύρ' αἴθουσαν καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος
πᾶσα κυκηθείη, κεραμῶν μέγα κοκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἱππεὶν βρούκει, βρούκοι δὲ κάμιнос,
πάντ' ἐντοσθ' αὐτῆς κεραμῆϊα λεπτά ποιοῦσα.
15 Δεῦρο καὶ Ἥελίου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη,
ἀγρια φάρμακα βάλλα, κάκου δ' αὐτοῦς τε καὶ ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλοντο·
τύπτοιεν τὰδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμιнос,
20 αὐτοὶ δ' οἰμῶζοντες ὀρώστω ἔργα πονηρά·
γῆθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
Ὅς δὲ χ' ὑπερκύψει, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
φλεγθεῖη, ὥς πάντες ἐπίστανται· αἰσῖμα βέξειν.

XI.

AD GLAUCUM CAPRARIUM.

Glance, pecudum curator, dictum aliquod tibi in animo po-
nam :] primum canibus *memento* victum ad aules januas
dare : sic enim satius est. Nam is (canis) et primus audit
hominem accedentem, et in septa bestiam intrantem.

XII.

IN SACERDOTE M IN SAMO.

Audi me precantem, juvenes-alens *Apollo*, da autem mu-
lierem] hanc juvenum renuere amores et lectum :
verum ea delectetur cum-canis senibus,
quorum vigor fractus-est, animus tamen appetit.

XIII.

IN DOMUM TRIBULIUM.

Viri quidem decus *sunt* liberi, urbis autem turres,
equi porro campi ornatus, et naves, maris :
divitiis vero exornant domum : sed augusti *sunt* reges,
quum-sedent in foro, decus civibus spectatu ;
lucente vero igne angustior est domus aspectu.
[die hiberno, quando nives-fundit Saturnius.]

XIV.

CAMINUS SIVE TESTA.

Si mihi dabitis mercedem, canam, o figuli :
huc-ades, age, Minerva, et tuere manu caminum :
pulcre autem incalescant pocula, et omnia canistra,
torreanturque pulcre, et magno pretio potiantur,
multa quidem in foro vendita, multa autem in-viis,
multumque lucentur *ipsi* : nobis vero *contingat*, ut iis can-
temus.] At si ad impudentiam versi mendacia concinnetis,
tum vero convocabo fornaci vastatores,
Syntriba pariter Smaragumque, et Asbetum, et Sabacten,
Omodamumque, qui huic arti mala plurima afferat.
Vasta igni porticum et domos ; unaque caminus
totus conteratur, testis multum plorantibus.
Ut male equinae crepant, sic crepet caminus,
omnis intra se testas comminuens.
Huc-ades et Solis filia, venenis-dives Circe,
dira venena sparge, ac perde ipsosque et opera *eorum*.
Huc et tu, Chiron, ducito multos Centauros,
quique Herculis manus effugerunt, quique perierunt :
male tundant haec opera, concidatque caminus,
ipsi autem plorantes videant facta mala :
ego vero laetabor conspiciens ipsorum infelicem artem.
Qui autem se-inclinaverit *in fornacem inspecturus*, igno
hujus tota facies] aduratur, ut omnes discant recta facere.

ΙΕ.

ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
 θς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὀλβιος αἰεὶ.
 Αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἐξεῖσιν
 πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνῃ τεθαλυῖα,
 5 εἰρήνῃ τ' ἀγαθῇ· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
 κυρβαίῃ δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔρποι μάζα.
 [Νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σσηαμόεσσαν....]
 Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφρακα βήσεται ὕμνιν,
 ἡμίονοι δ' ἄξουσιν κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα·
 10 αὐτὴ δ' ἰστὸν ὕφαινει ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖα.
 Νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
 "Ἔστηκεν ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα
 πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνι γυιατίδος

Εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἑστήξομεν·
 οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλοδομεν.

ΙΓΤ.

ΤΟΙΣ ΑΛΙΕΥΣΙΝ.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας ἀλιήτορες, ἧ δ' ἔχομέν τι;
 ΑΛΙΕΙΣ.
 "Ὅσ' ἔλομεν, λιπόμεσθ'· ὅσ' οὐχ ἔλομεν, φερόμεσθα.
 ΟΜΗΡΟΣ.

Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάτε,
 οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΥ ΤΑΦΟΝ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΑΡΙΤΤΟΥ.

Πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα.
 ΠΛΑΤΟ, *Alciib.* II, p. 147, B.

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα,
 οὔτ' ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ' ἡμάρτανε τέχνης.
 CLEM. AL. *Strom.* I, p. 281.

Μουσάων θεράπων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Schol. ARISTOPH. PAC. 914.

XV.

IRESIONE.

Domum adivimus viri opulenti,
 qui multum potest, multumque superbit dives usque.
 Ipsæ patescite, fores : divitiæ enim intrabunt
 multæ, cumque divitiis etiam lætitia florens,
 et pax bona : omnia autem vasa plena fiant,
 ac turgida semper in mactram irrepit maza.
 [Nunc quidem hordeaceam pulcram sesamussam....]
 Filii autem uxor carpento vehetur vobis,
 mulique portabunt eam veloces ad hanc domum;
 ipsa vero telam texat electro insistens.
 Redibo tibi, redibo quotannis, ut hirundo.
 Sto in vestibulo, nuda pedibus : verum affer cito.

Quod si quid dederis, bene est ; sin minus, non stabimus :
 non enim cohabitatum huc venimus.

XVI.

PISCATORIBUS.

HOMERUS.

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?

PISCATORES.

Quæcumque cepimus, relinquimus ; quæ non cepimus, aufert.
 [μαρ.]

HOMERUS.

Talium enim parentum e sanguine prognati-estis,
 nec agris-divitum, nec pecorum greges pascentium.

IN HOMERI SEPULCRUM.

Hic sacrum caput terra abscondit,
 virorum heroum cantorem, divinum Homerum.

EX MARGITE.

Multa sciebat opera, sed male sciebat omnia.

Hunc neque fossorem dii fecerant, neque aratorem;
 neque in-alia ulla-re institutum; sed omni carebat arte.

Musarum famulus et longe-jaculantis Apollinis.

CYCLICORUM POETARUM FRAGMENTA.

EX PHOTII BIBLIOTHECÆ CODICE CXXXIX,
DE PROCLI GRAMMATICA CHRESTOMATHIA.

..... περί τοῦ λεγομένου ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἀρχε-
ται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως,
ἔξ ἧς αὐτοὶ καὶ τρεῖς παῖδας ἑκατοντάχειρας καὶ τρεῖς
γενῶσι Κύκλωπας· διαπορεύεται δὲ τὰ τε ἄλλως περί
τῶν τοις Ἑλλήσι μυθολογούμενα, καὶ εἰ ποῦ τι καὶ πρὸς
ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος,
ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι τῆς ἀπο-
βάσεως Ὀδυσσεύς τῆς εἰς Ἰθάκην, ἐν ἧ καὶ ὑπὸ τοῦ παι-
δὸς Τηλεγόνου ἀγνοοῦντος κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ
ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται καὶ σπουδάζε-
ται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν ὡς διὰ τὴν
ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. Λέγει δὲ καὶ τὰ
ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν
ἐπικὸν κύκλον. Λέγει δὲ καὶ περί τινων Κυπρίων ποιη-
μάτων, καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασίον ἀναφέρουσιν
Κύπριον, οἱ δὲ Ἥγησιν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπι-
γράφουσιν, οἱ δὲ Ὀμηρον δοῦναι δὲ ὑπὲρ θυγατρὸς Στα-
σίῳ, καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπι-
κληθῆναι. Ἄλλ' οὐ τίθεται [ὁ συγγραφεὺς] ταύτῃ τῇ αἰ-
τίᾳ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτώνως ἐπιγράφεσθαι τὰ
ποιήματα.

EXCERPTA E PROCLI GRAMMATICA
CHRESTOMATHIA.

..... Ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν
βιβλίοις φερόμενα ἑνδεκα, ὧν περί τῆς γραφῆς ὑστερον
ἔροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἐξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ
περιεχόμενά ἐστι ταῦτα.

Ζεὺς βουλευέται μετὰ τῆς Θέμιδος περί τοῦ Τρωϊ-
κοῦ πολέμου. Παραγενομένη δὲ Ἐρίς εὐωχομένων τῶν
θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περί κάλλους ἐνίστη-
σιν Ἀθηνᾶ, Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν
Ἰδῇ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν
ἀγονται. Καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς
Ἑλένης γάμοις ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐπειτα δὲ Ἀφροδίτης
ὑποθεμένης ναυπηγεῖται, καὶ Ἐλενος περί τῶν μελλόν-
των αὐτῷ προδραπέζει, καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμ-
πλεῖν αὐτῷ κελεύει. Καὶ Κασσάνδρα περί τῶν μελλόν-
των προδραπέζει. Ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος
ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδασι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ
Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ. Καὶ Ἑλένη παρὰ τὴν εὐχὴν
δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος
εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ
ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἀπαλλαγῶσιν. Ἐν τούτῳ δὲ
Ἀφροδίτῃ συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλέξανδρῳ, καὶ μετὰ

..... de *epico cyclo*, qui incipit a congressu Coeli et Terræ
in fabulis narrato, ex quo et tres filios centimanos et tres
genere Cyclopes; persequitur inde et quas temere de diis
in Græcorum fabulis referuntur, et si quid ad historicam
veritatem accedit. Ac terminatur epicus Cyclos, e variis poetis
concinnatus, in reditu Ulyssis in Ithacam, ubi a filio Tele-
gono, qui ipsum non novit, occiditur. Dicit etiam epicus Cycli
carmina servata esse et studioso legi a plurimis, non ita ob
prestantiam ipsorum, ut propter continuum rerum in eo
narratarum seriem. Memorat etiam nomina et patrias eorum
qui conscripserunt epicum Cyclum. Loquitur etiam de Cy-
priis quibusdam carminibus; quæ alios quidem ad Stasinum
referre Cyprium, alios autem Hegesinum Salaminium ipsis
inscribere auctorem, alios denique Homerum; hunc vero ea
dedisse in dotem filiae Stasino, cujus ob patriam Cypria
vocata esse hunc librum. Sed non accedit scriptor huic ap-
pellationis causæ: neque enim Κύπρια, cum accentu in an-
tepenultima, inscribi hæc carmina, (sed Κυπρία).

His adjicit carmina *Cypria* dicta, quæ in undecim libris
feruntur; de quorum scriptura (Κύπρια vel Κυπρία) poste-
rius disseremus, ne quæ nunc potissimum dicenda sunt,
interrumpamus; hæc vero in iis comprehenduntur.

Jupiter cum Themide de bello Trojano deliberat. Accedens
autem Eris, dum dii in Pelei nuptiis epulantur, inter Minervam,
Junonem Veneremque litem de pulcritudine movet;
quæ deæ jussu Jovis a Mercurio ad Alexandrum in Ida monte
deducuntur, qui certamen dirimat. Et Venerem ceteris
anteponit Alexander, promissis Helenæ nuptiis perductus.
Dein, suadente Venere, naves construendas curat, atque
Helenus de futuris ei vaticinatur, Venusque Æneam una
cum ipso navigare jubet. Cassandra quoque futura præsa-
git. Ingressus vero Laconiam Alexander a Tyndaridis ho-
spitio excipitur, ac postea Spartæ a Menelao. Atque Helenæ
inter convivium dona dat Alexander. Post hæc Menelaus in
Cretam proficiscitur, jussa Helena hospitibus necessaria præ-
bere, donec abirent. Inter hæc Venus Helenæ copiam facit

τὴν μίξιν τὰ πλείστα κτήματα ἐνθήμενοι νυκτὸς ἀποπλέουσιν. Χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα, καὶ προσεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος αἰρεῖ τὴν πόλιν. Καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν.

Ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἰδὰ καὶ Λυγκίως βοῦς θύαιρούμενοι ἐφωράθησαν. Καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδὰ ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἰδὰς ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἐτερέημερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἴρις ἀπαγγέλλεται τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον, ὃ δὲ παραγεγνημένος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον στρατείας βουλευέται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος. Νέστωρ δὲ ἐν παρεκδόσει διηγείται αὐτῷ, ὥς Ἐπωπεὶς φθείρας τὴν Λύκου θυγατέρα [...] ἐξεπορθήθη, καὶ τὰ περὶ Οἰδιπόου καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν, καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδην. Ἐπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. Καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι ἐφώρσαν Παλαμήδους ὑποθιμένον τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες.

Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι. Καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθούς γενόμενα δέκνυται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποθησισμένων προλέγει αὐτοῖς. Ἐπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσιν, καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπύρρουν. Τηλέφος δὲ ἐκ βοήθειας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλεύῳ τιτρώσκεται. Ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμῶν ἐπιπίπτει καὶ διασχεδάννυνται. Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσσχὼν γαμῇ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα Δηιδάμεαν. Ἐπειτα Τηλέφον κατὰ μαντείαν πα-

ραγενόμενον εἰς Ἄργος ἵεται Ἀχιλλεὺς ὡς ἡγεμόνα τοῦ ἐπ' Ἰλίου πλοῦ.

Καὶ τὸ δεύτερον ἡθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλιδῇ Ἀγαμέμνων ἐπὶ θήραν βαλὼν Ἰλαφον υπερβάλλειν ἐφησεν καὶ τὴν Ἀρτεμιν. Μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεεν αὐτοῖς τοῦ πλοῦ χειμῶνας ἐπιτέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν καὶ Ἰφιδέειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμειδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεὶ μεταπαμψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν. Ἀρτεμὶς δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει καὶ ἀθάνατον ποιεῖ, Ἰλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίσσει τῷ βοῳμῷ.

Ἐπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον. Καὶ εὐχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὕφ' ὕδρου πληγῆς διὰ τὴν δυσκομίαν ἐν Λήμνῳ κατελείφθη. Καὶ Ἀχιλλεὺς ὅσων κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Ἐπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἰργοῦσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὕφ' Ἑκτορος. Ἐπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται ἀνάλων Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος. Καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναίρουσιν, καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες. Ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκείνοι, ἐνταῦθα δὴ ἐκείνοι τειχεμαχοῦσιν. Ἐπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμῇ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγον αὐτοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς Ἀφροδίτῃ καὶ Θέτις. Εἴτα ἀπονοοῦντες ὥρμητους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει. Κάππειτα ἀπελπίσας τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Αὐρηνησὸν καὶ Πήδασον πορθεῖ καὶ συγνάς τῶν περιοικίδων πόλεων, καὶ Τρώϊον φοινύει, Λυκάονά τε Πάτροκλον εἰς Αἴημον ἀγαγὼν ἐκτεπολῇ. Καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν τὴν Βρισηΐδα

Alexandro, qui post concubitum maxima divitiarum parte navibus imposita noctu avehuntur. Navigantibus Juno tempestatem immittit; tandem nave ad Sidonem appulsa, Alexander hanc urbem capit. Inde Trojam avectus nuptias cum Helena conficit.

Inter haec Castor et Pollux, Idæ et Lyncei boves clam abducentes, in furto deprehensi sunt; et Castor quidem ab Ida obtruncatur, Lynceus vero et Idas a Polluce; ac Jupiter Dioscuris immortalitatem in alternas dierum vices tribuit. Post haec Iris Menelao, quæ domi facta erant, nuntiat; qui adveniens de expeditione contra Trojanos suscipienda cum fratre deliberat, inde ad Nestorem proficiscitur. Nestor autem ei in digressionem narrat, Epopeus quomodo post vitiatam Lyci filiam (cæsus et urbe ejus) vastata fuerit, et res Œdipi, et Herculis furorem, denique res Thesei et Ariades. Deinde duces convocant, Græciam obeantes. Et Ulysses, insaniam simulante, quia in bellum proficisci volebat, deprehenderunt, Palamedis consilio Telemachum filium ad cruciatum abripientes.

Et post hæc in Aulidem collecti, sacra faciunt. Quæ de dracone et passeribus acciderunt, exponunt, et Calchas rerum eventum ipsis prædicit. Inde in altum profecti Teuthranix naves appellant, quam Trojam esse opinati populabantur. Telemachus vero vim propulsaturus Thersandrum, Polynicis filium, occidit, atque ipse ab Achille vulneratur. Solventibus inde a Mysia tempestas incidit et dissipantur. Achilles autem escensione in Scyrum facta Deidamiam, Lycomedis filiam, in matrimonium ducit. Postea Telemachus,

oraculi jussu Argos profectum, sanat, utpote ducem navigationis Trojam versus futurum.

Classe denuo Aulide collecta, Agamemnon in venatione cervum quum ferisset, ipsa Diana se jaculando superiorem esse dixit. Hinc irata dea immissis tempestatibus illos prohibuit a navigatione. Sed Calchas quum deæ iram aperisset et Iphigeniam ei jussisset immolari, virginem tamen ad nuptias cum Achille contrahendas arcessitam immolare aggrediuntur. At Diana eam sublatam Tauros transfert, et immortalæ reddit, cervam vero pro puella ad aram constituit.

Inde deveniunt in Tenedum. Ibi epulantibus ipsis Philoctetes ab hydro ictus, ob gravissimum odorem vulneris in Lemno desertus est. Achilles post ceteros in expeditionem advocatus cum Agamemnone litigat. Post hæc escendentes in litus Trojæ arcent Trojani, et Protesilaus ab Hectore interficitur. Deinde Achilles eos in fugam vertit, quum occidisset Cycnum, filium Neptuni. Ac mortuos sepeliunt, et legatos mittunt ad Trojanos, Helenam opumque restitutionem postulantes. Ut vero illi non paruerunt, tum demum hi murum oppugnant. Deinde quum terram Trojanam hostiliter pervasissent, vastant etiam urbes finitimas. Ac post hæc Achilles Helenam cupit videre; quos in unum locum congregi fecere Venus et Thetis. Inde Achivos in patriam reverti aggressos Achilles retinet. Postea idem Æneæ boves abigit, et Lynceum Pedasumque depopulatur, multasque urbium circumjacentium; et Troilum occidit; Lycæonemque Patroclum in Lemnum abductum venundat. Ac de manibus

γέρας λαμβάνει, Χρυσήδα δ' Ἀγαμέμνων. Ἐπειτα ἔστι Παλαμήδους θάνατος καὶ Διὸς βουλὴ, ὅπως ἐπικουρήσει τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεὺς τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας, καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων.

Ἐπιβάλλει δὲ τοῖς εἰρημνέοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ Ἰλιάς Ὀμήρου, μεθ' ἣν ἔστιν Αἰθιοπίδος βιβλία πάντα Ἀρκτίνου περιέχοντα τάδε.

Ἀμαζόν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἀρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεὺς. Οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσίλειᾳ λεγόμενον ἔρωτα. Καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου, μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἄρτέμιδι καὶ Ἀθητοὶ καθάρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσεως.

Μέμνων δὲ ὁ Ἡοῦς υἱὸς ἔχων ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων. Καὶ Θέτις τῇ παιδί τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει, καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντιλοχὸς ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἡὸς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανάσιαν δίδωσι· τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν πόλιν εἰσπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρῆς μάχης Αἴας ἀναλόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσεὺς ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. Ἐπειτα Ἀντιλοχὸν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλεὺς προτίθενται. Καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μοῦσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ὀρνεῖ τὸν παῖδα. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς

πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσσει τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. Οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασιν. Καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλεὺς ὄπλων Ὀδυσσεὶ καὶ Αἰάντι στάσις ἐμπέπτει.

Ἐξῆς δ' ἔστιν Ἰλιάδος μικρῆς βιβλία τέσσαρα Λεσχέω Μυτιληναίου περιέχοντα τάδε.

Ἡ τῶν ὄπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς μετὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὲς γενόμενος τὴν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμάνειται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λογήσας Ἑλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἀλώσεως τούτου Διομήδους ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου κατακισθέντα ἀναλόμενοι θάπτουσι οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηϊφობος Ἑλένην γαμεῖ. Καὶ Νεοπόλεμος Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὄπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρὸς. Καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπικούρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται. Καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηναῖς προαίρουν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατὰσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται. Κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἐπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβάσαντες, τὰς τε σκηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται. Οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπαλλάτθαι τὸν τε δούρειον ἵππον εἰς

Achilles Briseidem in praemium sumit, et Chryseidem Agamemnon. Deinde inest mors Palamedis, et Jovis consilium, quomodo sublevet Trojanos, Achillem a pugnae cum Graecis societate removens; et enumeratio eorum qui Trojanis auxilio venerunt.

Res in praecedenti libro memoratas sequitur *Ilias Homeri*; hanc excipiunt *Aethiopidis* libri quinque *Arctini*; qui haec comprehendunt.

Penthesilea Amazon advenit Trojanis auxilium latura, Martis filia, Thraciae genere; et hanc fortissime pugnantiem occidit Achilles. Trojani eam sepeliunt, et Achilles Therapiten interficit, conviciis ab ipso petitis et opprobriis propter amorem quem dicebatur in Penthesileam concepissee. Inde seditio oritur inter Achivos de caede Therapitae. Post haec Achilles in Lesbum navigat et sacris Apollini, Dianae et Laloniae factis expiatur ab hac caede per Ulyssem.

Memnon, Aurorae filius, armaturam a Vulcano factam generis advenit in auxilium Trojanis. Ac Thetis filio suo quae de Memnone eventura erant, praedicit; et praelio facto Antilochus a Memnone occiditur; inde Achilles Memnonem interficit; atque huic Aurora, quum ab Jove petisset, immortalitatem dat; Achilles vero, versis in fugam Trojanis, ipsam urbem vi ingressus a Paride occiditur et Apolline: ac de caesi corpore facta acri pugna, Ajax (hostibus) ereptam ad naves portat, dum Ulysses cum Trojanis pugnando satagit. Inde Antilochum sepeliunt et Achillis corpus palam exponunt. Atque Thetis adveniens cum Musis et sororibus deflet filium.

Post haec de rogo sublatum filium Thetis in Leucen insulam perfert. Achivi autem tumulo exstructo ludos instituunt. Ac de Achillis armis Ulyssi et Ajaci contentio incidit.

Haec excipiunt *Iliadis parvae* libri quatuor *Leschei Mytilenae*, haec comprehendentes.

Armorum judicium fit; et Ulysses, consiliis a Minerva ipsi datis, illa accipit; Ajax vero, insania correptus, praedam Achivorum infestat et se ipse interimit. Post haec Ulysses Helenum per insidias capit; quo de expugnanda tandem Troja vaticinato, Diomedes e Lemno Philocteten navibus arceat. Hic sanatus a Machaone et singulari certamine cum Alexandro congressus, eum interficit; et corpus ejus contumeliose a Menelao tractatum auferunt et sepeliunt Trojani.

Post haec Deiphobus Helenam in matrimonium ducit. Ac Neoptolemum Ulysses, e Scyro adductum, paternis armis donat. Cui Achilles pater per somnium apparet. Eurypylius vero Telephi filius, socius Trojanis advenit: quem fortissime pugnantiem Neoptolemum obruncat.

Jam Trojanis in urbe obsidentur. Et Epheus e Minervae consilio ligneum equum fabricatur. Ulysses vero corpore sibi deturpato speculator Trojam ingreditur, et agnitus ab Helena de capienda urbe cum ipsa consilia init. Interfectisque Trojanis aliquot, ad naves pervenit. Post haec cum Diomede Palladium Troja effert.

Deinde fortissimis viris in ligneo equo collocatis, tentoribusque combustis, reliqui Graecorum in Tenedum navigant. Trojani vero jam a malis se liberatos esse opinati, equum

τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται ὡς νικηχότες τοὺς Ἕλληνας.

Ἔπεται δὲ τούτοις Ἰλίου περσίδος βιβλία δύο Ἀρχτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τὰδε· ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλευόμενοι ὅ τι χρὴ ποιεῖν· καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι. Καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπῆλλα- γμένοι τοῦ πολέμου. Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέν- τες τὸν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων δια- φθείρουσιν. Ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἰδην. Καὶ Σίνων τοὺς πυρσούς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰςελθούως προσποιήτορας. Οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατὰγει, Διήφοβον φονεύ- σας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕσσαν· ἐφ' ᾧ παροξυνθέν- τες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζε- ται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς Ἀθηνᾷ κατὰ τὸ πέλα- γος μηχανᾶται.

..... καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀστύνακτα ἀνελόντος Νεο- πτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει, καὶ τὰ λοιπὰ λά- φυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Ἀἴθραν εὐρόντες ἀγούσιν μεθ' ἑαυτῶν. Ἐπειτα ἐμπρήσαντες

τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλ- λεύς τάφον.

Συνάπτεται δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία πεντα Αὐγίου [al. Ἀγίου] Τροϊζηνίου περιέχοντα τὰδε.

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἐκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξυλασόμενος χόλον ἐπιμένει, Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν διασώζονται· μεθ' ὧς ἐκ- πλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πάντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον πα- ραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρείσων νεῶν ἐν τῷ πέλαγῳ. Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην περὶ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα, Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελε- τήσαντα θάπτουσιν.

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλέοντων Ἀχιλ- λεύς εἰδῶλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν, πρότερον τὰ συμβησόμενα. Εἴθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμῶν καὶ ἡ Αἴαντος φθορά τοῦ Λοκροῦ. Νεο- πτόλεμος δὲ Θέτιον ὑποθεμείνας περὶ ποιεῖται τὴν πο- ρείαν, καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσεὺς κα- ταλαμβάνει ἐν τῇ Μαρωνείᾳ καὶ τὸ λοιπὸν ἀνίει τῆς ὁδοῦ. Καὶ τελευτήσαντα Φοῖνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσούς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεΐ..... τὴ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταίμνης τρας ἀνα- ρεθέντος ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Με- νελάου εἰς τὴν οἰκίαν ἀνακομιδή.

Μετὰ ταῦτα ἐστὶν Ὀμήρου Ὀδυσσεΐα· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμοτος Κυρηναίου, περιέχοντα τὰδε.

Οἱ μνηστορες ὑπὸ τῶν προσκηκόντων θάπτονται. Καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις εἰς Ἥλιν ἀποπλεῖ ἐπιταφί- μενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένην, ὡ-

lignem in urbem recipiunt, disiecta parte muri, et epulas celebrant quasi victoria de Graecis reportata.

Sequuntur haec *Trojae Excidi* libri duo *Arctini Milesii*, qui haec comprehendunt: ut rem de equo suspectam habentes Trojani circumstantes deliberant, quid oporteat fieri: et aliis quidem videtur in mare praecipitandus equus, aliis comburendus; alii denique eum tanquam sacrum Minervae dedicari debere dixerunt. Ac tandem horum sententia vincit. Versi autem in laetitia, epulas celebrant, quasi liberati a bello. Dum haec fiunt, duo dracones apparent, et Laocoonem cum altero filiorum enecant. Quo prodigio territi Aeneas et socii ipsius secesserunt in Idam. Ac Sinon per facies elatas signa Achivis dedit, paulo ante urbem ingressus simulatione sua. Illi autem e Tenedo navibus advecti, et qui e ligno equo egressi erant, hostes aggrediuntur, multisque caesis, urbem vi capiunt.

Ac Neoptolemus Priamum, qui ad Jovis Hercei aram confugerat, occidit. Menelaus autem Helenam repertam ad naves abducit, Delphobol interfecit. Cassandram Ajax Oilei ab antiqua statua Minervae per violentiam abripiens, ipsam statuam cum ea detrahit: qua re exasperati Graeci, lapidare volunt Ajacem. Qui in Minervae aram confugit et servatur e periculo imminente. Inde avehantur Graeci: quibus Minerva exitium in mari machinatur.

..... et Astyanacte ab Ulysse occiso, Neoptolemus Andromachen pro praemio sumit, et reliqua manubia distribuuntur. Demophon et Acamas Aethram repertam secum abducunt.

Inde incensa urbe Polyxenam super Achillis tumulo immo- lant.

Cum his cohaerent *Nostorum* (Redituum) libri quinque *Auigiæ* [al. *Hagiæ*] *Trazenii*, qui haec comprehendunt.

Minerva inter Agamemnonem et Menelaum contentionem movet de redivit. Et Agamemmo quidem Minervae iram sedaturus remanet, Diomedes vero et Nestor vela dantes in patriam salvi perveniunt; post quos Menelaus avectus, cum quinque navibus in Aegyptum venit, reliquis navibus in mari perditis. At Calchas, Leonteus et Polypotes, cum sociis suis terrestri itinere Colophonem profecti, ibi Tiresiam [Calchante?] defunctum sepeliunt.

Quum Agamemnonis socii avehantur, Achillis umbra apparet eos prohibere tentat, praediceas quae inde sint evenitura. Tunc tempestas ad saxa Capharea narratur et Ajacis Locrensis interitus. Neoptolemus, Thetide suadente, terrestre iter facit, et, quum in Thraciam venisset, Ulyssem assequitur Maronae; dehinc reliquum viae perficit. Et defunctum Phoenicem sepelit, ipse vero ad Molossos profectus adveniens agnoscitur a Peleo..... Agamemnonis, ab Egestho et Clytemnestra occisi, ultio ab Oreste et Pylade peracta, et Menelai in patriam reditus.

Haec excipit *Homeri Odyssea*. Quam sequuntur *Telegoniae* libri duo *Eugammonis Cyrenaei*, qui haec complectuntur.

Proci a propinquis sepeliuntur. Et Ulysses quum Nymphis sacrificasset, in Elidem avehitur, inspecturus armenta; et ho-

ρόν τε λαμβάνει κρατῆρα· καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τρο-
φώνιον καὶ Ἀγαμέδην καὶ Αὐγίαν. Ἐπειτα εἰς Ἰθάκην
καταπλεύσας τὰς ὑπὸ Τειρεσίου βηθείσας τελεῖ θυσίας.
καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνείται καὶ γαμῆ
καλλιδίκην, βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἐπειτα πόλε-
μας συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους Ὀδυσσεὺς
ἔχουμένου. Ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα τρέ-
πεται. Καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηᾶ καθίσταται. Τούτους
μὲν Ἀπολλῶν διαλύει. Μετὰ δὲ τὴν Καλλιδικῆς τελευ-
τὴν τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης Ὀδυσ-
σεὺς υἱός, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνείται. Κἂν τούτῳ
Τηλέγονος εἰς ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβάς εἰς
τὴν Ἰθάκην, τέμνει τὴν νῆσον. Ἐκδοθήσας δ' Ὀδυσσεὺς
ἐκ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄνοιαν. Τηλέγονος δὲ
ἐπιγινώσκων τὴν ἁμαρτίαν τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν
Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθί-
σθαι. Ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ συνοικεῖ τῇ
μὲν Πηνελόπῃ Τηλέγονος, Κίρκῃ δὲ Τηλέμαχος.

1. TITANOMACHIA.

1.

Athen. VII, p. 277, D : Οἶδα ὅτι ὁ τὴν Τιτανομαχίαν
ποιήσας, εἴτ' Εὐμηλὸς ἐστὶν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀρκτίνος, ἢ
ῥ τις δῆποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, ἐν τῷ δευτέρῳ ὁβ-
νῶς εἰρηκεν·

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἔχθους ἔλλοι
νύχοντες παίζουσι δι' ὕδατος ἀμβροσίου.

pitio excipitur a Polyxeno donoque accipit craterem; post
hæc res Trophonii, et Agamedæ et Augææ. Inde in Ithacam
redux, sacra a Tiresia imperata perficit. Post hæc ad The-
spotos pervenit eorumque reginam Callidicen uxorem ducit.
Inde bellum oritur Thesprotis contra Brygos, Ulysæe ducæ.
Ibi Mars socios Ulyssæis in fugam vertit; sed Minerva pro eo
in pugnam procedit. Quos Apollo dirimit. Post Callidices
mortem Polypætæ Ulyssæis filius in regno succedit, ipse au-
tem Ulysses in Ithacam proficiscitur. Hoc dum fit, Telegonus
ad patrem quærendum nave vectus, in Ithacam appulit et in-
sulam diripit. Ulysses vero ad auxilium ferendum egressus
a filio occiditur, qui ipsum non noverat. Cognito errore, Tele-
gonus et patris corpus et Telemachum et Penelopem ad ma-
trem suam pervehit. Quæ ipsos immortales reddit; et Pene-
lopæ Telegonus, Ciræ autem Telemachus fiunt mariti.

I. TITANOMACHIA.

1.

Qui Titanomachiam scripsit, sive sit Eumelus Corinthius,
sive Arctinus, sive quocunque tandem nomine gaudeat, ita
dicit in libro secundo :

In eo (mari) fluitantes chrysopides pisces muti,
natando ludunt per aquam ambrosiam.

2.

Idem I, p. 22, C : Εὐμηλὸς δὲ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀρκτίνος
τὸν Δία ὀρχούμενόν που παράγει, λέγων·

Μέσσοισιν δ' ὠρχεῖτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

3.

Clemens Alex. Strom. I, p. 360 : Ἐπὶ Χείρωνος τοῦ
Κενταύρου καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας φησὶν, ὡς
πρῶτος οὗτος

Εἰς τε δικαιοσύνην θνητῶν γένος ἤγαγε δειξας
ἔρπον καὶ θυσίας ἱερὰς καὶ σχήματ' Ὀλύμπου.

4.

Ex hoc igitur carmine petita esse videntur quæ scholia-
stes Apollonii Rhod. I, 554, ex *Gigantomachia* refert : Ὁ
δὲ τὴν Γιγαντομαχίαν ποιήσας φησὶν, ὅτι ὁ Κρόνος με-
ταμορφωθείς εἰς ἵππον συνεγένετο Φιλύρα τῇ Ὀκεί-
ανῳ, καὶ διὰ τοῦτο γέγονεν ὁ Χείρων ἵπποκένταυρος.
Τούτου γυνὴ Χαρικλώ. Εἰκότως δὲ παρεισήγαγε Χεί-
ρωνος εἰκόνα, καὶ ὡς φιλαλήθη, καὶ ὡς δικαιοτάτον
τῶν κενταύρων.

5.

Schol. Apollon. Rhod. I, 1165 (et Eudocia Vios. p. 19) :
Εὐμηλὸς δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Ἰῆς καὶ
Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ τοῖς
Τιτᾶσι συμμαχεῖν.

6.

J. H. Vossius huc retulit versum apud schol. Pindari
Nem. III, 37, de columnis Herculis :

Στῆλαι τ' Αἰγαίωνος ἄλδς μεδέοντι Γίγαντος.

2.

Eumelus Corinthius, sive Arctinus, alicubi Jovem saltan-
tem inducit, dicens :

In-medlis autem saltavit pater hominumque deumque.

3.

De Chirone Centauro etiam is qui Titanomachiam scripsit,
dicit : Primus hic

Ad justitiam mortalium genus duxit, docens
iurjurandum et sacrificia propitiantia et choream stellarum
Olympi.

4.

Gigantomachiae poeta narrat Saturnum equi forma assumpta
consuesse cum Philyra, Oceani filia, indeque natum esse
Chironem Centaurum. Cujus uxor erat Chariclo. Recte vero
introduxit Apollonius Chironem ut veritatis amatorem et
justissimum Centaurorum.

5.

Eumelus in Titanomachia Egeonem Terræ et Ponti filium
in marique habitantem, Titanum in pugna socium esse nar-
rat.

II. ΔΑΝΑΪΣ.

1.

Clemens Al. Strom. IV, p. 618 : Τὰ δμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατρῶν ὧδε·

Καὶ τότε ἄρ' ὠπλίζοντο τοῖς Δαναοῖο θυγάτρες
πρόσθεν εὐρύβειος ποταμοῦ Νεῖλοιο ἀνακτος,
καὶ τὰ ἔξῃς.

2.

Harpor. v. Αὐτόχθονες : Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς φανῆναι.

3.

Inscr. Borgiana I. 10 : ... καὶ Δαναΐδας (sic) ΕΦ ἐπῶν (5600 versuum).

III. ΑΤΘΙΣ ΗΓΗΣΙΝΟΥ. (AMAZONIA.)

1.

Initium, ex Welckeri conjectura, exstat apud Aristot. Rhet. III, 41 :

Ἥγεό μοι λόγον ἄλλον, ὅπως Ἀσίας ἀπὸ γαίης
ῥῆθεν ἐς Εὐρώπην πόλεμος μέγας.

2.

Pausan. IX, 29, 1 : Θῦσαι δὲ ἐν Ἐλικῶνι Μούσαις πρώτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλ-

II. DANAIS.

1.

Similia Danaidis poeta dicit de Danai filiabus, hoc modo :

Ac tunc armabantur cito Danai filiae
ante pulcre-labens flumen Nili regis,
et quae sequuntur.

2.

Pindarus et Danaidis poeta Erichthonium et Vulcanum ex terra ortos esse dicunt.

III. ATTHIS HEGESINOI.

1.

Præ mihi narrationem aliam, *Musa*, quomodo Asia a terra venit in Europam bellum magnum.

2.

In Helicone primos Musis sacra fecisse et montem ipsum consecrasse Musis Ephialten et Otum tradunt; eodem etiam

τὴν καὶ Ὡτον λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἀσκληρὴν, καὶ δὴ καὶ Ἥγησίνους ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀτθίδι ἐποίησαν

Ἀσκληρὴ δ' αὖ παρέλετο Ποσειδάων ἐνοστήθων
ἢ δὴ οἱ τέκε παῖδα περιπλομένων ἐνιαυτῶν
Οἰακλον, ὃς πρῶτος μετ' Ἀλκιός ἐκτισε παῖδων
Ἀσκληρην, ἥθ' Ἐλικῶνος ἔχει πόδα πιδάκοντα.

Ταύτην τοῦ Ἥγησίνου τὴνποίησιν οὐκ ἐπαλεξάμην ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλελοιπυῖα ἦν, πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι· Καλλίππος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγρατῇ μάρτυρα ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἥγησίνου τὰ ἔπη ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιεῖμεθα παρ' αὐτοῦ Καλλίππου διὰ χθόντες.

3.

Huc retulit Welckerus versus ap. schol. Pindari. Nem. III, 64 : Παρὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συστρατῆσαι (τὸν Τελαμῶνα).

Τελαμῶν ἀκόρητος αὐτῆς
ἡμετέροις ἐτάροισι φῶς πρώτιστος ἔθηκεν,
κτείνας ἀνδρόλῆτειραν ἀμώμητον Μελανίππην,
αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

IV. ΟΙΑΠΟΔΕΙΑ.

1.

Inscr. Borgiana I. 11 : ... τὴν Οἰδιποδεῖαν τὴν ὑπὸ Κνωπῆ θωνος τοῦ Χίου πεπονημένην τιθέν[τες], ἐπῶν οὖσαν ΕΧ, ὑποθήσομεν Θηβαῖδα, [ἃ πεπονημένα Ἀρκτίνου] τὸν Μιλήσιον λέγουσιν, ἐπῶν ὄντα ΘΡ.

Ascrum condidisse : ac de hac re Hegesinous quoque in Atthide cecinit :

Ascræ autem *nympha* concubuit Neptunus terre-concutor, quæ ei peperit filium, circumvolentibus annis (veriente ex-
Oecolum, qui primus cum Aloe filis condidit (sa.)
Ascræ, quæ Heliconis tenet radicem fontibus-irriguam.

Hoc autem Hegesinói carmen non ipse legi, quippe quod multo ante quam ego nascerer evanuerit; sed versus illos sumsi ex Callippi Corinthii libro de rebus Orchomeniorum, ipsi in testimonium suæ narrationis usi.

3.

Telamonis etiam in expeditione contra Amazonas partes fuisse testantur hi versus :

Telamon insatiabilis belli
nostris sociis salutem omnium-primus attulit,
occidens virorum-pernicem, laudatissimam Melanippen,
sororem-germanam aurea-zona-cinctæ reginæ.

IV. OEDIPODIA.

1.

Oedipodiam a Cinæthone (Cinætho) [Chio factam pone-
tes, versibus constantem 5600, subjecimus Thebaidem [quod carmen fecisse Arctinum] Milesium dicunt, versuum 9100.

2.

Pausan. IX, 5, 5 : Τέσσαρες.... ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίπῳ δι' Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος· δηλοῖ δὲ καὶ ὅ τ' ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδια ὀνομάζουσι.

3.

Schol. Augustanus Eurip. Phoeniss. 1760 : Οἱ τὴν Οἰδιπόδιαν γράφοντες (οὐδαὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός)

Ἄλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων, παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἴμονα δῖον.

Καὶ φασιν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον, ὥς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ χρησμολόγος, δύνγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν ἐναντίας τοῖς χρησμοῖς γινόμενους.

V. ΘΗΒΑΪΣ

ἢ ΑΜΦΙΑΡΑΟΥ ΕΞΟΔΟΣ.

1.

Conf. Œdipod. n. 1.

Auctor Certaminis Hom. et Hesiodi, p. 492, Læsn., initium refert :

Ἄργος δεῖδε, θεὰ, παλυδίψιον, ἔνθεν ἀναχτες....

2.

Athen. XI, p. 465, F : Ὁ δὲ Οἰδῖπός τις δι' ἐκπώματα

τοῖς υἱοῖς κατηράσατο, ὥς δ' τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς φησιν, ὅτι αὐτῷ παρέθηκεν ἐκπώματα, ἃ ἀπηγορεύει, λέγων οὕτως·

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἦρως Ξανθὸς Πολυνείκης
πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλὴν παρέθηκε τράπεζαν,
ἀργυρέην, Κάδμοιο θεόφρονος· αὐτὰρ ἔπειτα
χρύσειον ἐμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου.
Αὐτὰρ ὅγ' ὥς φράσθη παρακείμενα πατρὸς ἐοῖο
τιμῆντα γέρα, μέγα οἱ κακὸν ἐμπέσε θυμῷ·
αἶψα δὲ παῖσιν ἔειπε μετ' ἀμφοτέροισιν ἑπάρας
ἀργαλείας ἤρατο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν,
ὥς οὐ οἱ πατρώϊ' ἐνηΐη φιλότῃτος
δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' εἰ πόλεμοι τε μάχαι τε.

3.

Schol. Sophocl. Œd. Col. 1377 : Οἱ περὶ Ἑτεοκλέα καὶ Πολυνείκην δι' ἔθους ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίποδι πέμπειν ἐξ ἐκάστου ἱεροῦ μοῖραν τὸν ὦμον, ἐκλανθανόμενοι ποτε εἶτε κατὰ βροτώνην, εἶτε ἐξ οὐτοῦν, ἰσχύον αὐτῶν ἐπαμψαν· ὁ δὲ μικροφύχως, καὶ τελείως ἀγεννῶς, ὁμοῦ γοῦν ἀράς ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας καταλιγυρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν μικρὴν [i. κυκλικὴν] Θηβαΐδα ποιήσας ἱστορεῖ οὕτως·

Ἴσχυον ὥς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπε δὲ μῦθον·
ὦ μοι ἐγὼ, παῖδες μὲν ὄνειδισιν τόδ' ἐπεμψαν.
Εὐκτο δὲ Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι Ἄϊδος εἰσω.

2.

Quatuor liberi nati sunt Œdipo ex Euryganeæ, Hyperphantis filia: narrat etiam ejus carminis scriptor, quod Œdipodia vocant.

3.

Œdipodias scriptores (nemo enim alius de Sphinge ita loquitur)***

Sed etiam pulcerrimumque et suavissimum reliquorum, filium carum Creontis laudati, Hæmonem divinum.

Ac dicunt, Sphingem non fuisse bestiam, ut plurimi putant, sed vatem, Thebanis difficilia intellectu dicentem, ipso-
rumque multos perdentem, qui in contrariam partem ea oracula ceperant.

V. THEBAIS

vel AMPHIARAI EXPEDITIO.

1.

Argos cano, dea, valde-siticulosum, unde reges...

2.

Œdipus propter pocula filiis imprecatus est, ut cyclicæ

Thebaidis poeta dixit : *Polynicem* apposuisse ipsi pocula quæ vetuisset sibi apponi, his verbis :

Ac nobilis heros flavus Polynices
primum quidem Œdipo pulcrum apposuit mensam,
argenteam, Cadmi divina-sapientis; ac deinde
aureum implevit pulcrum poculum dulci vino.
At ille ubi animadvertit apposita sibi patris sui
pretiosa dona-honoraria, magnum ipsi malum (ipse) incidit
animo :

statimque filiis suis ambobus diras
graves imprecatus est : (ac deam hoc non latuit Erianyan :)
ut non sua paterna bona placiditate amoris
dividant, sed inter-ipsos sint bella pugnaeque.

3.

Eteocles et Polynices, qui Œdipo patri ex quavis victima desectum armum mittere solebant, aliquando vel per incuriam vel alia qualicumque causa hujus moris obliti, coxam ei miserunt : tum is pusillo animo et plane ignobiliter diras ipsis imprecatus est, se negligi putans. Quod cyclicæ Thebaidis poeta hoc modo narrat :

Coxam ut vidit, humi projecit, et dixit verbum :
Vix mihi, filii probrum hoc mihi miserunt.
Ac precatus est Jovem regem et ceteros immortales,
per-suas-manus ab altero-alter cessi ut-descendant in Orcum.

4.

Huc retulit Bosckhius incerti postæ verba ap. Athen. VII, p. 317, A :

Πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἤρωος, τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἔκχαι.

5.

Pausan. VIII, 25, 5 : Ἐν δὲ τῇ Θηβαΐδι (πεποιῆσθαι), ὡς Ἀδραστος ἐφευγεν ἐκ Θηβῶν,

Εἰματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτη.

6.

Scholiasies Hom. Iliad. Ψ, 346 : Ποσειδῶν ἐρασθεὶς Ἐρινυδός, καὶ μεταβαλὼν τὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἵππον, ἐμίγη κατὰ Βοιωτίαν παρὰ τῇ Τυφούσῃ κρήνῃ· ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἵππον ἐγέννησεν, ὃς διὰ τὸ κρατιστεύειν Ἀρεῖων ἐκλήθη. Κοπρεὺς δὲ Ἀλιάρτου βασιλεύων, πόλεως Βοιωτίας, ἔλαβε δῶρον αὐτὸν παρὰ Ποσειδῶνος· οὗτος δὲ αὐτὸν Ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο γενομένην πρὸς αὐτόν· τούτῳ δὲ διαγωνισάμενος Ἡρακλῆς πρὸς Κύκνον, τὸν Ἀρεως υἱὸν, καθ' ἵπποδρομίαν ἐνίκησεν ἐν τῷ τοῦ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὃ ἐστὶ πρὸς Τραχίνι· εἶθ' ὕστερον οὗτος ὁ Ἡρακλῆς Ἀδράστῳ τὸν πῶλον παρέσχεν, ἐφ' οὗ μόνος ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου διεσώθη τῶν ἄλλων ἀπολομένων. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

7.

Pindar. Olymp. VI, 20 sqq. narrat Adrastum, Amphiarao ejusque equis terra haustis, dixisse apud Thebanos hoc verbum : Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. Ubi schol. Vrat. A adnotat : Ὁ Ἀσκληπιάδης φησὶ ταῦτα εἰληφέναι ἐκ τῆς κυκλικῆς Θηβαίδος.

8.

Pausan. IX, 18, 4 : ... ἐπεὶ τὰ γε ἐν Θηβαΐδι ἐπητὰ ἐς

τὴν Παρθενοπαίου τελευτὴν Περιχλύμενον τὸν ἀνέλonta φασὶν εἶναι.

9.

Apollodor. I, 8, 4 : Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης ἔφημεν Οἶνεος Περιβοίαν τὴν Ἴππονόου· ταύτην δὲ ὁ μὲν γράφας τὴν Θηβαίδα πολεμηθείσης Ὠλένου λέγει λαβεῖν Οἶνι γέρας.

10.

Schol. cod. Paris. Apollon. Rhod. I, 308 : Οἱ δὲ τὴν Θηβαίδα συγγράφαντές φασιν, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντῶ, ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ, εἰς Δελφοῦς πεμφθεῖσα. Κατὰ δὲ χρῆσμον Ἀπόλλωνος ἐξελοῦσα περιέτυχε Ῥακίῳ, υἱῷ Λέδηςτος, Μυκηναῖο τὸ γένος· καὶ τούτῳ γαμηθεῖσα, τούτῳ ἀνέτελε τὸ λόγιον γαμείσθαι ὃ ἂν συναντήσῃ. Συναπῆλθεν ἐκείνῳ εἰς Κολοῦωνα. Κάκει δὲ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε τὴν πόσιν τῆς πατρίδος, καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων ὀνομάσθη Κλάρος κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ, ὡς καὶ ἐν τῷ ὀδρηρὸς ὀδρηλός. Καὶ πηγὴν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκ τῶν δακρύων τῆς Μαντῶς ἀναδύσαι φασίν. Καὶ μαντεῖον ἐκεῖ Ἀπόλλωνος καταστήσῃ. Ῥάκιος δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ἄνθρωπος διὰ πενιχρότητα καὶ κακοεμοσίαν. Hæc cyclica Thebæide non videntur excerpta esse. V. Welcker. Cycl. epic. p. 208 sq.

VI. ΕΠΙΓΟΝΟΙ ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΣ.

1.

Aristoph. Pac. 1269 :

Νῦν αὖθ' ἐπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσα.

Auctor Certaminis Hom. et Hesiodi p. 492 Læsn. huic versui præmittit : εἴτα Ἐπιγόνους, ἐπητὰ, ὧν ἀρχή. Conf. schol. Aristoph. I. c.

4.

Polypodis mihi, fili, animo-tenens mentem, Amphiloche heros, eis te-accommoda, quorumcumque in populum veneris.

5.

In Thebaide legebatur, Adrastum fugisse a Thebis vestes cruentas ferens, cum Arione equo cæruleis-crinibus.

6.

Neptunus Erinnyos amore incensus, propriam formam in equum mutavit et congressus est cum illa in Boeotia ad fontem Tilphusam. Gravidæ facta equum peperit, qui propter excellentiam Arion appellatus est. Copreus, rex Haliarti, Boeotiae urbis, dono eum accepit a Neptuno ; hic autem Herculi donavit apud se devertenti. Atque Hercules hoc equo, certans cum Cycno Martis filio, cursu equestri vicit in sacro Apollinis Pagasæi, quod Trachini adjacet. Postea idem Hercules Adrasto equum concessit, cui insidens solus Adrastus e Thebaico bello servatus est, dum reliqui perirent. Historia habetur apud Cyclicos.

7.

Desidero exercitus oculum mei, utrumque, valemque bonum et hasta bellatorem, de Amphiarao.

8.

In Thebaide Parthenopæus, Talai filius, a Peridymno occisus esse dicitur.

9.

Althæa mortua, Ceneus uxorem duxit Periboram, Hippodamiam filiam : sed Thebaidis scriptor Ceneum hanc sibi elegisse dicit ex præda Oleni urbis expugnatæ.

VI. EPIGONI VEL ALCMÆONIS.

1.

Initium Epigonorum, quod carmen septem libris comprehenditur :

Nunc autem juniores viros ordiamur, Musa.

2.

Herodot. IV, 32 : "Ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρου (περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα) ἐν Ἐπιγόνουσιν, εἰ δὴ τῷ ἔδντι γε Ὀμηροῦ ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε.

3.

Photius Lex. p. 428, n. Τευμησία : Περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφηότες ἱκανῶς ἱστορήκασιν, καθάπερ Ἀριστόδημος. Ἐπιπαμφθῆναι μὲν γὰρ ὑπὸ θεῶν τὸ θηρίον τοῦτο τοῖς Καδμείοις, διὰ τῆς βασιλείας ἐξέκλειον τοὺς ἀπὸ Κάδμου γεγονότας. Κέφαλον δέ ρασιν τὸν Διότινος Ἀθηναῖον ὄντα καὶ κύνα κεκτημένον, ὃ οὐδὲν διέφειγεν τῶν θηρίων. Ὡς ἀπέκτεινεν ἄκων τὴν ἐκτοῦ γυναῖκα Πρόκριν, καθηράντων αὐτὸν τῶν Καδμείων, δώκειν τὴν ἀλώπεκα μετὰ τοῦ κυνός. Καταλαβανόμενους δὲ περὶ τὸν Τευμησὸν λίθους γενέσθαι τὸν κύνα καὶ τὴν ἀλώπεκα. Εἰλήφασιν δὲ οὗτοι τὸν μῦθον ἐκ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου.

4.

Athen. XI, p. 460, B : Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα ποιήσας ποιῶν

Νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπικλίνας εὐρείης στιβάδος, προέθηκ' αὐτοῖσι θάλειαν ἄϊατα, ποτήριά τε, στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

5.

Schol. Eurip. Androm. 678 : Ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιηκώς φησὶν περὶ τοῦ Φώκου·

"Ἐνθα μὲν ἀντίθεος Τελαμῶν τροχοειδέϊ δίσκῳ πῆξε κάρη, Πηλεὺς δὲ θοῶς ἀνὰ χειρὶ τανύσας ἀΐειν εὐχαλκον ἐπεπλήγει μετὰ νῦτα.

2.

Etiam Homerus de Hyperboreis loquitur in Epigonis, siquidem revera Homerus hoc carmen fecit.

3.

De Teumessia vulpe multa narraverunt Thebaicorum scriptores, velut Aristodemus. Immissam enim a diis fuisse hanc bestiam Cadmeis (Thebanis), quia Cadmi stirpem ab regia dignitate excluserint. Cephalum autem dicunt, Deionis filium, Atheniensem, canem possedissee, quem nulla bestia effugere potuerit. Eum igitur, quum uxorem suam Procrin per imprudentiam occidisset, a Cadmeis expiatum, persequi vulpem cum cane. Inde se invicem corripientes canem et vulpem prope Teumessum in lapides esse mutatos. Ceperunt autem illi narrationem ex epico Cyclo.

4.

Alcmaeonidis poeta dicit :

.... Cadavera humi-strata quum-inclinasset lato toro-ex-herbis, apposuit ipsa letum epulum, et pocula ; coronasque capitibus imposuit.

5.

Alcmaeonidis poeta dicit de Phoco :

Inde par-dila Telamon orbiculari disco ei percussit caput, Peleus autem celeriter manu intendens securim aream, eum ferit-statim post terga.

6.

Etymol. Gud. p. 227, 37, et gramm. Cramerii Anecd. vol. 2, p. 443, 8 : Ζαγρεὺς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς

Πότνια Γῆ, Ζαγρεὺ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη.

7.

Schol. Eurip. Orest. 988 : Ἀκολουθεῖν δοκεῖ τῷ τὴν Ἀλκμαιωνίδα πεποιηκῶτι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶ. Φερεκύδης δὲ οὐ καθ' Ἑρμοῦ μὴνιν φησὶ τὴν ἄρνα υποβληθῆναι· ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποιμνιον τῷ Ἀτρεΐ Ἄνταπο καλεῖ.

8.

Apollodor. I, 8, 5, 3 : Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεύθη κτεῖνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφὼς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηνεία, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντιόχην, Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον.

9.

Strabo X, p. 452 : Ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας, Ἰκαρίου, τοῦ Πηνελόπης πατρὸς, υἱεὶς γενέσθαι δύο, Ἀλυξία καὶ Λευκάδιον, δυναστεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τοὺτους μετὰ τοῦ πατρὸς· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἐφορος λέγεσθαι δοκεῖ.

6.

Zagreus, quasi fortiter venans, memoratur a scriptore Alcmaeonidis :

Veneranda Terra, et Zagreu, decorum supreme omnium.

7.

Sequi videtur (Euripides) Alcmaeonidis poetam in iis quae de ariete narrat. Similiter Dionysius Cycli scriptor. At Pherecydes non ex Mercurii ira arietem immissum fuisse dicit ; Alcmaeonidis autem scriptor pastorem, qui gregem Alreo adduxit, Anta.... nominat.

8.

Tydeus e patria ejectus est, quum occidisset, secundum nonnullos, Cenei fratrem Alcatroum, sed, ut Alcmaeonidis scriptor memoriae prodidit, Melanis filios insidiantes Ceneo, Pheneum, Euryalum, Hyperlaum, Antiochen, Eumedem, Sternopem, Xanthippum, Sthenelum.

9.

Alcmaeonidis scriptor Icarii, Penelope patris, duos fuisse filios dicit, Alyzeum et Leucadium, imperasseque eos cum patre in Acarnania : ab his igitur nomina duxisse urbes *Alyziam* et *Leucadem* credit Ephorus.

VII. MINYAS. (ΦΩΚΑΪΣ.)

1.

Pausan. IV, 33, 7 : Πρόδικος δὲ Φωκαεὺς (εἰ δὲ τούτου τὰ ἐς τὴν Μινυάδα ἐπη) προσκείμεθα φησι Θαμύριδι ἐν ἔδου δίκην ἐς τὰς Μούσας αὐχήμετος.

2.

Pausan. IX, 5, 4 : Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐν ἔδου δίκην δίδωσιν Ἀμφίων ὧν ἐς Λητῶ καὶ τοὺς παῖδας καὶ αὐτὸς ἀπέβριψε· κατὰ δὲ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀμφίονος, ἔστι ποιήσεως Μινυάδος· ἔχει δὲ ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὸν Θοῤῥκα Θάμυριν.

3.

Pausan. X, 28, 4 : Ἡ δὲ Ὀμήρου ποιήσεις ἐς Ὀδυσσεά καὶ ἡ Μινυὰς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστοι (μνήμη γὰρ δὴ ἐν ταύταις καὶ ἔδου καὶ τῶν ἐκεῖ δειμάτων ἐστίν) ἴσασι νῦν Εὐρύνομον δαίμονα.

4.

Ibid. § 1 : Ἐπηκολούθησε δὲ ὁ Πολύγνωτος (ἔμοι δοκεῖν) ποιήσει Μινυάδι· ἔστι γὰρ δὴ ἐν τῇ Μινυάδι ἐς Θησεία ἔχοντα καὶ Πειρίθουν·

Ἐνθ' ἦτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἦν δὲ γεραίος πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλαβον ἐνδοθεν δρμου.

5.

Pausan. X, 31, 2 : Αἱ δὲ Ἡοῖαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ὠμολογήασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ αὖ-

ταί φασιν αἱ ποιήσεις ἀμῦναι Κούρησιν ἐπὶ τοῖς Αἰτωλοῖς, καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

VIII. ΟΙΧΑΛΙΑΣ ΑΛΩΣΙΣ.

1.

Strabo XIV, p. 638 : Σάμιος δ' ἦν καὶ Κρεώφυλος, ἵφασι δεξάμενον ξενίᾳ ποτὶ Ὀμηρον, λαβεῖν δῶρον ἐπὶ ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσις· Καλλιμαχος δὲ τούναντίον ἐμφανίζει δι' ἐπιγράμματος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος, λεγομένην δ' Ὀμίρᾳ διὰ τὴν ξενίαν.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμι, δόμῳ ποτὶ θεῖον Ὀμηρον δεξάμενον· κλαίω δ' Εὐρύτονον, ὅσσ' ἔπαθεν, καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὀμήρειον δὲ καλεῖται γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

2.

Gramm. in Cramerii Anecd. vol. 1, p. 327. 11 : Τῶν δὲ (τὸ δρῆαι) εὐρήσομεν καὶ ἐν τῇ Οἰχαλίας ἄλωσι, ἡ εἰς Ὀμηρον ἀναφέρεται, ἔστι δὲ Κρεώφυλος ὁ ποιήσας· Ἡρακλῆς δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς Ἰόλην·

Ὡ γύναι ... ταῦτά τ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῆαι.

3.

Idem carmen *Heracleam* vocat Pausanias, IV, 2, 2 : Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς ... λέγουσιν, οἱ μὲν, ὡς τὸ Εἰρήτιον (χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἡμῶν ἐστὶ τὸ Εὐρύτιον) πόλιν τὸ ἀρχαῖον ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία· τῇ δὲ Εὐβοίᾳ λόγῳ Κρεώφυλος ἐν Ἡρακλείᾳ πεποίηκεν ὁμολογῶντα.

VII. MINYAS (SEU PHOCAIS).

1.

Prodicus Phocæensis (si quidem hujus est carmen Minyadis) Thamyris dicit poenas sustinere apud inferos ejus quæ Musas sibi postposuerat jactantia.

2.

Dicunt Amphionem in Orco poenas dare contumeliarum quas in Latonam, Apollinem Dianamque et ipse protulerat : et Amphionis quidem punitio tractatur in poesi Minyade, quæ hæc de Amphione narrat simul cum iis, quæ ad Thamyris Thracem spectant.

3.

Neque Homeri poesis de Ulysse, neque ea quæ Minyas vocatur, neque Nosti (nam in his omnibus mentio fit Orci et quæ ibi sunt terribilium tormentorum) noverunt ullum dæmonem Eurytomum.

4.

Secutus est in *Charone pingendo* Polygnotus, ut mihi videtur, neque Nosti poesis : in ea enim insunt hæc ad Theseum et Pirithoum spectantia :

Ibi igitur navem mortuos-recipientem, quam senex portitor agebat Charon, non offenderunt intra portum.

5.

Eæ quæ vocantur et Minyas in idem consentiunt : utra-

que enim poesis Apollinem dicit auxilium tulisse Curetibus contra *Ætolos*, et occisum esse *Meleagrum* ab *Apolline*.

VIII. OECHALIE EXPUGNATIO.

1.

Samius erat etiam Creophylus, quem dicunt hospitium aliquando præbuisse Homero et hoc ab eo donum accepisse : ut suo nomine inscribere ipsi concederetur carmen *Homericum*, quod *Oechalie Expugnationem* vocant. Callimachus vero contrarium exponit in epigrammate quodam, nimirum illum condidisse poema, quod ob hospitium esse Homeri dicitur.

Samii poete labor sum, domi aliquando divinum Homerus qui-excepit; defleo autem, Eurylus quæ passus-est, et quæ flava Iole. Homericum vero vocor scriptum : Creophylo, Jupiter optime, hoc magnum!

2.

In *Oechalie expugnatione*, quæ ad Homerum refertur, sed *Creophyli* est, *Hercules* *Iolen* ita alloquitur :

O mulier ... hæc (in) oculis videbilia.

3.

Thessali et *Eubœenses*.... illi quidem dicunt *Eurytium*, cum nostra ætate desertum, urbem olim fuisse et *Oechalian* appellatam; sed *Eubœensium* famæ congruentia *Creophylus* in *Heraclea* sua exsecutus est. [Conf. intt. *Pausania*.]

4.

idem carmen intelligi videtur ab scholiasta Apollonii Rhod. 1357 : "Ὅτι δὲ Κίανολι δμηρα ἔδωσαν Ἡρακλεῖ, καὶ ἔμωσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ὑλαν, καὶ φροντίδα ἔχουσι Ἑργινίων διὰ τὸ ἐκείσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλεῖ πᾶς δμηρεύσαντας, Κίναϊθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείῳ."

5.

Strabo IX, p. 438 : Τὴν δ' Οἰχαλίαν, πόλιν Εὐρύτου ἱστομένην, ἐν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εἰδοίῳ, καὶ ἐν Ἀρχαδίῳ, καὶ μετονομάζουσιν ἄλλοι ὠλες ... Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα, τίς ᾤν ἢ πῶς Ἡρακλέους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ ποιητής τὴν Οἰχαλίαν ἄλωσιν.

6.

Schol. Sophocl. Trach. 266 : Διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυπιδῶν ἀριθμὸς Ἡσιόδου μὲν γὰρ τέτταρας φησὶν ἐξ Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παῖδας ... Κρεώφυλος δὲ, δύο. Δημοκράτης δὲ, τρεῖς, Τοξία, Κλυτίον, Δητίονα.

7.

Schol. Eurip. Med. 276 : Ἀδύμος δὲ ἐναντιοῦται τούτῳ καὶ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως ... Τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίδουσιν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα πᾶσι τῆς πόλεως Κρέοντα ἀποκτείνειν φαρμάκοις· δέισαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες ἡδύναντο ἀκολουθεῖν, καθίστην ἐπὶ τὸν βομῶν τῆς Ἀκραίας Ἡρας,

νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείου ἀποκτείναντας αὐτοὺς, διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἀπέκτεινε.

8.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 751 : Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἐτέρων ὑφελόμενοι, ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ ... Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίαν ἄλωσιν.

IX. TA KYPIA.

1.

Schol. Hom. II. A, 5 : Φασὶ τὴν γῆν βαρουμένην ὑπ' ἀνθρώπων πολυπληθείας, μηδεμιᾶς ἀνθρώπων οὔσης εὐσεβείας, αἰτῆσαι τὸν Δία κουφισθῆναι τοῦ ἀχθοῦς τὸν δὲ Δία πρῶτον μὲν εὐθὺς ποιῆσαι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, δι' οὗ πολλοὺς πάνυ ἀπώλεσεν· ὕστερον δὲ πάλιν, συμβούλῳ τῷ Μῶμῳ χρησάμενος, ἦν Διὸς βουλὴν Ὀμηρὸς φησιν, ἐπειδὴ οἷός τε ἦν κεραυνοῖς ἢ κατακλυσμοῖς πάντας διαφθεῖραι· ὅπερ τοῦ Μῶμου κωλύσαντος, ὑποθεμένου δὲ αὐτῷ τὴν Θέτιδος θνητογαμίαν καὶ θυγατέρος καλῆς γένναν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων πόλεμος Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροις ἐγένετο, ἀπ' οὗ συνέβη κουφισθῆναι τὴν

4.

Cianus Herculi dedisse obsides, et iurejurando promississe se non cessaturos in Hylas perditū investigatione, et curam gerere Trachiniorum, quod eo habitatum missi fuerint obsides Herculi dati, Cinastion narrat in Heraclea.

5.

Echaliam, quæ Euryti urbs vocatur, quamque in his locis (prope Tempe) sitam fuisse narrant, et in Eubœa, et in Arcadia; præterea alii alia ipsi nomina dant . . . At de hac re maxime quaerunt, quænam harum urbium fuerit ea, quam Hercules ceperit, et de quanam scripserit poeta carminis Echaliæ Expugnatione inscripti.

6.

Dissentiunt de numero filiorum Euryti. Hesiodus ei quatuor fuisse dicit ex Antioche . . . Creophylus duos, Aristocrates tres, Toxeum, Clytium, Deionem.

7.

Didymus ab his dissentit et citat hæc Creophyli ita habentia . . . [locus excidit; incertum igitur an omnia quæ sequuntur in hoc carmine fuerint lecta.] Medeam enim dicit Corinthi per aliquod tempus habitantem venenis necasse regem hujus urbis Creontem; cujus quum metueret amicos et cognatos, inde fugisse Athenas, filios vero suos, upote juniores quam ut potuerint ipsam sequi, constituisse

in ara Junonis Acrææ, Iasoni patri ipeorum salutem curare fore opinatam. At Creontis familiares, quum eos interfecissent, rumorem sparsisse, tanquam Medea non Creontem solum, sed proprios etiam filios occidisset.

8.

Aliorum libros expilatos pro suis ediderunt et alii et Panyasis Halicarnassensis Creophyli Samii Expugnationem Echaliæ.

IX. CYPRIA CARMINA.

1.

Narrant terram nimia hominum multitudine, quibus nulla pietas esset, oppressam, precibus adiisse Jovem, ut hoc onere levaretur; hunc autem primo Thebaicum bellum excitasse, quo perquam multos excidit; deinde vero, Momi consilii usus (quod Homerus in Iliadis initio Jovis consilium appellat), quum posset fulminibus vel diluviis omnes perdere, hoc autem inhibuisset Momus, eo suasore Thetidis nuptias cum viro mortali et pulcerrimæ filię, Helenæ, natales instituit: ex qua duplici causa ortum est bellum inter Græcos et barbaros, unde contigit ut terra levaretur, occidis

γῆν, πολλῶν ἀναιρεθέντων. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Στα-
σίῳ τῷ τῇ Κύπρια πεποικηκότι, εἰπὸντι οὕτως·

Ἦν δτε μυρία φύλα κατὰ χθόνα πλαζόμεν' ἀνδρῶν]
..... βαθυστέρονου πλάτος αἴης.

Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἔλεησε, καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσιν
σύνθετο κουφίσσαι ἀνδρῶν παμδώτορα γαῖαν,
ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο,
ὅφρα κενώσσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ
ἥρωες κτείνοντο· Διὸς δ' ἐτελεῖτο βουλή.

Καὶ τὰ μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις ἱστοροῦμενα περὶ τῆς
τοῦ Διὸς βουλῆς ἐστὶ τάδε.

2.

Clemens Alex. Protrept. c. 2, p. 26 : Προσίτω δὲ καὶ ὁ τὰ
Κυπριακά ποιήματα γράψας·

Κάστωρ μὲν θνητὸς, θανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται·
αὐτὰρ ὁ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὅς τις Ἄρης.

3.

Athenaeus lib. VIII, p. 334, C : Οὐ λανθάνει δέ με . . .
δοὶ ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, εἴτε Κύπριός τις ἐστὶν ἢ
Στασίος ἢ ὅστις δήποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέ-
μεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθύν μεταμορ-
φομένην, διὰ τούτων·

Τοῖς δὲ μετὰ τριτάτῃν Ἑλένην τέκε, θαῦμα βροτοῖσι·
τὴν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότῃτι μιγεῖσα
Ζηνὶ, θεῶν βασίλῃ, τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
Φεῦγε γὰρ, οὐδ' ἐθέλειεν μιχθήμεναι ἐν φιλότῃτι

πατρὶ Διὶ Κρονίωνι· ἐτείρετο γὰρ φρένας αἰδοί.
Καὶ Νέμεσις κατὰ γῆν τε καὶ ἀτρύγετον μέλαν ὕδωρ
φεῦγε, Ζεὺς δ' ἐδίωκε· λαβεῖν δ' ἐλιπαίετο θυμῷ.
Ἄλλοτε μὲν κατὰ κύμα πολυρλοῖσβοιο θαλάσσης
ἰχθύϊ εἰδομένην πόντον πολλὸν ἐξορόθουνεν·
ἄλλοτ' ἂν Ὀκεανὸν ποταμὸν καὶ πείρατα γαίης,
ἄλλοτ' ἂν ἤπειρον πολυδῶλακα· γίγνεται δ' αἰεὶ
θηρὶ δσ' ἤπειρος αἰνὰ τρέφει, ὅφρα φύγοι νιν.

4.

Schol. Hom. II, Π, 140 : Κατὰ τὸν Πηλέως καὶ Θέτι-
δος γάμον οἱ θεοὶ συναχθέντες εἰς τὸ Πηλῖον ἐπ' εὐωχίᾳ
ἐκόμιζον Πηλεῖ δῶρα, Χείρων δὲ μελίαν εὐθαλῆ τεμνὴν
εἰς δόρυ παρέσχεν· φασὶ δὲ Ἀθηνᾶν μὲν ἔξισαι αὐτό,
Ἥφαιστον δὲ κατασκευάσαι. Τούτῳ δὲ τῷ δόρati καὶ
Πηλεὺς ἐν ταῖς μάχαις ἡρίσταντο καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλ-
λεὺς. Ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τῇ Κύπρια ποιήσαντι.

5.

Pausan. X, 26, 1 : Ἀέσχεως καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύ-
πρια διδόντων Εὐρυδικῇ γυναίκα Αἰνείας.

6.

Herodotus II, 117 : Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα, καὶ τὰς
(τὸ χωρίον) οὐκ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ ὅτι οἱ
Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἔπεα ἐστὶ, ἀλλ' ἄλλου τινός. Ἐν
μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἰρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης
Ἀλέξανδρος ἀπῆκετο ἐς τὸ Ἰλιον ἀγων τὴν Ἑλένην
εὐαεῖ τε πνεύματι χρυσάμενος καὶ θαλάσσης λείῃ· ἐν δὲ
Ἰδαίῳ λέγει ὡς ἐπλάζετο ἀγων αὐτῇν.

multis. Historia habetur apud Stasinum, Cypriorum carmi-
num poetam, ita loquentem :

Aliquando innumerae gentes, per terram vagantes, homi-
num, amplas latitudinem terrae.
Jupiter vero videns miseratus est, et in prudenti mente
constituit levare hominum omnium-nutricem terram,
confiato belli magno certamine Iliaci,
ut evacuaret per-mortem onus : atque in Trojano-campo
heroes occidebantur : Jovisque perficiebatur consilium.
Haec igitur apud recentiores de Jovis consilio narrantur.

2.

Accedat etiam Cypriorum carminum scriptor :

Castor quidem mortalis, mortisque ei sors destinata est ;
sed immortalis est Pollux, soboles Martis.

3.

Non me latet . . . a Cypriorum carminum poeta, sive is
Cypricus aliquis sit, sive Stasinus, sive quocunque demum
nomine gaudeat, Nemesin fingi, quum Jupiter eam perse-
queretur, in piscem mutatam, his versibus :

Ad hos Leda tertiam Helenam peperit [exclusit?], admira-
tionem mortalibus :
quam aliquando pulchra-comis Nemesi, amore congressa
cum-Jove, deorum rege, peperit praepotenti subacta vi.
Fugerat enim, neque volebat congredi in amore

cum-patre Jove Saturnio : affligebatur enim in-animo po-
dore.

Ac Nemesi per terramque et infructuosum alrum mare
fugebat ; Jupiter autem persequabatur : capere vero cupie-
bat anima.

Modo illa per fluctus multum-resonantis maris,
pisci similia-facta, pontum magnum turbabat ;
modo per Oceanum flumen et terminos terrae ;
modo per continentem glebosam vagabatur : permuta-
batur autem semper

in animalia quaecunque continens acris nutrit, ut effugeret
ipsum.

4.

Nuptiis Pelei et Thetidis dii, qui in Pelio convenerant, per
amplo convivio dona Peleo mittebant : Chiron vero fraxinum
pulcre florentem abscidit et hastam inde confecit ; dicunt au-
tem Minervam eam laevigasse, Vulcanumque cuspidem et pri-
aditis exornasse. Hac hasta Peleus in pugnis excellēbat
et post haec Achilles. Historia est apud Cypriorum carminum
poetam.

5.

Lesches et Cypriorum carminum poeta Eurydicen uxorem
dant Aeneae.

6.

In his carminibus autem Homeri hic quoque locus per
minime, sed maxime probat, non esse Homeri Cyprici car-
mina, sed alius alicujus. In Cypris enim dictus est Alexander
Sparta Trojam venisse cum Helena tertio die, bene spirante
vento usus et placido mari ; at in Iliade dicit Homerus, eam
vagatum esse, quum adduceret Helenam.

7.

Pausan. III, 16, 1: Πηλείων δὲ Ἰλαίρας καὶ Φοῖβης ἑστὶν ἱερὸν· ὁ ποιήσας τὰ ἔπη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς Ἀπολλωνός φησιν εἶναι.

8.

Schol. Pindari Nem. X, 114: Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν ἤμενον, ἀκολουθεῖς τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένη ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράφας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος (III, 11, 2) κατεκόλουθησε. — Παρατίθενται δὲ καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα·

Αἶψα δὲ Λυγκέως

Τῇγετον προσέβαινε, ποσὶν ταχέεσσι πεποϊθῶς·
ἀρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἰσὶδε κύνιδμος ἥρας
δαίνοις ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλῃς
Κάστορα θ' ἱπποδάμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκα·
νῆε δ' ἄρ'

Ὁ Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκέως ὄξυδερκῆς ὢν, ὥς καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ.

9.

Athenæus II, p. 35 C:

Οἶνόν τοι, Μενέλαε, θεοὶ ποίησαν ἄριστον
νηγεῖς ἀνθρώποισιν ἀποσκαδάσαι μελεδῶνας,

ὁ τὸν Κυπρίων τοῦτό φησι ποιητῆς, ὅστις ἂν εἴη.

7.

Prope Hilaras et Phœben est delubrum; Cypriorum carminum poeta has Apollinis esse filias dicit.

8.

Aristarchus scribere vult *sedentem*, secundum historiam in Cypriis carminibus narratam; Cypriorum enim scriptor dicit Castorem in quercu abditum visum esse ab Lynceo; et hanc scripturam secutus est etiam Apollodorus. — Comparant etiam Cypriorum scriptorem, ita loquentem:

Statim autem Lynceus

Teygetum ascendebat, pedibus citis fidens;
summum vero quum ascendisset, oculis perlustrabat insulam totam

Tantalides Pelopis: ac statim conspexit illustris heros
acerrimis oculis intra quercum *latentes* ambos cavam,
Castoremque equum-domitorem et certamine præstantem
Pollucem;

percutiitque

Castor, inquit, Idæ et Lynceo insidiabatur, in quercu cava latitans; Lynceus vero, visu acerrimus, ita ut et per lapides et per terram quæ siebant cernebat, conspectum per quercum Castorem hasta vulneravit.

9.

Dixit Cypriorum carminum poeta, quicumque tandem est:

Vinum igitur, Menelæe, dii fecerunt, optimum
mortalibus hominibus ad-discutiendas curas.

HOMERUS.

10.

Pausan. X, 26, 1: Τοῦ δὲ Ἀχιλλέως τῶ παιδί Ὅμηρος μὲν Νεοπτόλεμον ὄνομα ἐν ἀπάσῃ οἱ τίθεται τῇ ποιήσει· τὰ δὲ Κύπρια ἔπη φησὶν, ὑπὸ Λυκομήδους μὲν Πύρρῳ, Νεοπτόλεμον δὲ ὄνομα ὑπὸ Φοῖνικος αὐτῷ τεθῆναι, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἡλικίᾳ ἔτι νέος πολεμῆν ἤρξατο.

11.

Tzetzes ad Lycophr. 370: Σταφύλου τοῦ υἱοῦ Διονύσου θυγάτηρ ἦν Ῥοιὼ, ἥ ἐμίγη δὲ Ἀπόλλων. Γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Σταφύλος, βαλὼν εἰς λάρνακα, πρὸς τὴν θάλασσαν ἀφῆκεν. Ἐξελοῦσα δὲ τῆς λάρνακος προσπελάσθεισας ἐν Εὐβοίᾳ, περὶ τι ἄντρον παῖδα γεννᾷ καὶ Ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν. Τοῦτον δὲ Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον, ὅς Δωρίπτην γήμας γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπους, Οἰνῶ, Σπερμῶ καὶ Ἐλαΐδᾳ· αἷς δὲ Διόνυσος ἐχαρίζετο, ὅπότε βούλοιντο, οἶνον, σπέρματα καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. Φερεκύδης δὲ φησὶν, ὅτι Ἄνιος ἐπεισε τοὺς Ἑλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτόν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννεα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῶ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἰλίον· χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῶ δεκάτῳ χρόνῳ· ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι. Μένονται τούτων καὶ ὁ τὰ Κυπριακὰ συγγραφάμενος.

12.

Schol. Sophoclis El. 157: Ἡ Ὅμηρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκῶτι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἧ ὥς ὁ τὰ Κύπρια διαφόρους φησὶν Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν.

10.

Homerns in tota poesi sua Achillis filium Neoptoleum appellat; at Cypria carmina a Lycomedes eum Pyrrhum nominatum esse narrat, Neoptoleum vero a Phœnice, quod Achilles ætate admodum juvenis bellare inceperit.

11.

Staphyli e Baccho nati filia erat Rhœo, quæcum concubuit Apollo. Quod quum rescivisset Staphylus, in arca conclusam projecit in mare. Hæc autem egressa ex arca Eubææ littoribus appulsa, ad speluncam aliquam peperit filium, et Anium appellat, utpote afflicta (*ἀνιασμένη*) propter ipsum. Eum Apollo in Delum tulit. Inde is, Dorippa in matrimonium ducta, genuit filias Cœnotropes, Cœno, Spermo et Elaïdem; quibus Bacchus concessit, quandocumque vellent, vinum, fruges et oleum facere et sumere secundum appellationes suas. Pherecydes narrat Anium persuasisse Græcis ut ad se venirent ibique manerent per novem annos: datum vero ipsis esse a diis, ut decimo anno destruerent Trojam; oraculum quippe editum erat Græcis, Troja eos potitum iri decimo anno; promisit autem Anius ipsos nutritum iri a filiabus suis. Horum meminit etiam Cypriacorum scriptor.

12.

Cypriorum scriptor differre dicit Iphigeniam et Iphianassam, neque eas esse unam eandemque filiam Agamemnonis.

13.

Pausan. IV, 2, 5 : Λυγέως μὲν δὴ παῖδα οὐκ ἴσμεν γε-
νόμενον, Ἴδα δὲ Κλεοπάτραν θυγατέρα ἐκ Μαρπησσης,
ἣ Μελεάγρου συνήκhsen. Ὁ δὲ τὰ ἐπη ποιήσας τὰ Κύ-
πρια Πρωτεσιλάου φησιν, δς, ὅτε κατὰ τὴν Τρωάδα
ἔσχον Ἕλληνες, ἀποβῆναι πρῶτος ἐτόλμησε, Πρωτε-
σιλάου τούτου τὴν γυναῖκα, Πολυδώραν μὲν τὸ ὄνομα,
θυγατέρα δὲ Μελεάγρου φησιν εἶναι τοῦ Οἰνέως· εἰ τοίνυν
ἐστὶν ἀληθές, αἱ γυναῖκες αὐτὰι τρεῖς οὔσαι τὸν ἀριθμὸν
ἀπὸ Μαρπησσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς
ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαζαν.

14.

Athenæus XV, p. 682, E : Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέ-
μνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἐπη πεποιηκώς, Ἥγησιος, ἣ
Στασίνο· Δημοδόμας γάρ ὁ Ἀλικαρνασεὺς ἣ Μιλήσιος
ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασοῦ Κύπρια, Ἀλικαρνασεὺς δ' αὐτὰ
εἶναι φησι ποιήματα. Λέγει δ' οὖν ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας
αὐτὰ ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ οὕτως·

Εἴματα μὲν χροῖας τότε οἱ Χάριτές τε καὶ Ὀραι
ποίησαν καὶ ἔδωκαν ἐν ἀνθεσιν εἰρινοῖσιν,
οἷα φοροῦσ' Ὀραι, ἐν τε κρόκῳ, ἐν θ' ὑακίνθῳ,
ἐν τε ἰω θαλέθοντι, βόδου τ' ἐνὶ ἀνθεῖ καλῶ,
ἥδεϊ, νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσιν,
ἀνθεσι ναρκίσσου καλλιβέρου· οἱ Ἄφροδίτῃ
ὄραις παντοδαίς τεθυωμένα εἴματα ἔστο.

Οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τῶν στεφάνων χρῆσιν εἰδὼς
φαίνεται δι' ὧν λέγει·

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομειδῆς Ἄφροδίτῃ
πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεις, ἀνθεα γαίης

13.

Lynceο non novimus sobolem natam esse; sed Idæ filiam
fuisse Cleopatram ex Marpessa, quæ Meleagri uxor fuit. Sed
Cypriorum carminum poeta Protesilai, qui, quum Troadi ap-
pulissent Græci, primus escensionem facere ausus est, huius
igitur Protesilai uxorem fuisse dicit nomine Polydoram,
filiam autem Meleagri ex (Eneo natæ. Quod si verum est,
hæ tres mulieres, initio a Marpessa facto, amissis viris omnes
semetipsas jugularunt.

14.

Florum vero coronariorum meminit Cypriorum carminum
poeta, Hegesias, vel Stasius : Demodamas enim Halicar-
nassensis vel Milesius in libro de Halicarnasso Cypria nomi-
nari dicit, sed esse poetæ alicujus Halicarnassensis. Loquitur
autem quicumque tandem fuerit poeta ipsorum in undecimo
libro ita :

Vestimenta corporis tunc ei Gratiaque et Hora
fecerunt et tinxerunt (in) floribus vernis,
qualia gestant Horæ, et croco, et hyacintho,
et viola florente, rosæque flore pulcro,
suavi, neclareo, et ambrosialis calycibus,
floribus narcissi pulcre-rorantis : qualia Venus
horarum omnium flores-spirantia vestimenta induta erat.

Eundem poetam coronarum quoque usum novisse apparet
ex his quæ dicit :

Ac cum famulabus risum-amana Venus
quum-nexuerat coronas fragantes, flores telluris

ἀν κεφαλαισιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἀμα δὲ χρυσὴ Ἄφροδίτῃ
καλὸν ἀεΐδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἴδης.

15.

Schol. Hom. II. II, 57 : Τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων
ποιηταί, αὐτὸς δὲ Λαυρησόν.

16.

Pausan. X, 31, 1 : Παλαμήδην δὲ ἀποπνιγῆναι προελ-
θόντα ἐπὶ ἰχθύων θήραν, Διομήδην δὲ τὸν ἀποκτείνοντα
εἶναι καὶ Ὀδυσσεά, ἐπιλεξάμενος ἐν ἔτεσιν οἷα τοῖς
Κυπρίοις.

17.

Plato Euthyphr. p. 12. (coll. Stob. Flor. XXXI, 18, et
Mich. Apostol. Prov. X, 250) : Λέγω γάρ δὴ τὸ ἐναντίον
ἣ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν, ὁ ποιήσας·

Ζῆνα δὲ τὸν θ' ἔρξαντα, καὶ δς τάδε πάντ' ἐφύτευεν,
οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν· ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.

18.

Herodianus Περί μονήρους λέξεως p. 14 : Σαρπηδών,
Σαρπηδόνης... ἣ νῆσος, ἰδίως ἐν Ὑκεανῷ Γοργόνων
οἰκητήριον οὔσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια φησί·

Τῷ δ' ὑποκυσσαμένη τέχε Γοργόνας, αἰνὰ πῶμα,
αἱ Σαρπηδόνα ναῖον ἐπ' Ὑκεανῷ βαθυδίνῃ,
νῆσον πετρήεσαν.

in capitibus posuerunt decem nitidis-vittis-decoræ,
Nymphæ et Gratia, simulque aurea Venus,
pulcre canentes per montem fontibus-irrigus Idæ.

15.

Quam Homerum Lynnessum, eam Cypriorum poetæ vo-
cant Pedasum.

16.

Palamedem, quum piscatum exisset, aquis demersum
fuisse, occisores autem esse Diomedem et Ulysem, sci-
me legiasse in Cypriis carminibus.

17.

Dico igitur contrarium ei quod poeta (Stasius) cecinit :

De Jove vero, qui et fecit, et qui hæc omnia generavit,
non vis loqui : ubi enim timor, ibi et pudor.

18.

Sarpedon (præter alia est etiam) insula, in Oceano sita,
Gorgonum habitatio, ut Cypriorum scriptor dicit :

Huc autem grvida-facta peperit Gorgonas, dira monstra,
quæ Sarpedonem colunt in Oceano profundis-vorticibus,
insulam saxosam.

19.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 747 : Πάλιν Στασίονος ποιήσαντος,

Νήπιος δὲ πατέρα κτείνων παῖδας καταλείπει.

20.

Ad Cypria Carmina Welckerus (Cycli Epici p. 309 seq.) refert Plinii locum, H. N. XXXV, 36, 17 : *Apelles fecit et Dianam sacrificantium virginum choro mixtam, quibus vicisse Homeri versus videtur id ipsum describentis.* — Incertum est sequens fragmentum.

21.

Schol. Eurip. Androm. 890 : Λυσίμαχος καὶ ἄλλοι ιστοροῦσι τινες, γενέσθαι ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην καὶ Νικόστρατον· ὁ δὲ τὰς Κυπριακάς (Κυπριακὰς cod. Guelf.) ιστορίας ξυνάψας Πλυσθένην φησί, μεθ' οὗ εἰς Κύπρον ἀφίγχει τὸν Ἀλέξανδρον.

His accedant Latinae *Iliados Cypriae* fragmenta, quae *Nævii* poetae esse fertur, secundum alios est *Lævii*.

Charisius Inst. I, p. 118 : Nævius Cypriae *Iliados* lib. I : *Collum marmoreum torquis gemmata coronat.*

Priscian. X, p. 881 : Nævius in *Iliad.* II :

Faecundo penetrat penitus thalamoque potitur.

Incerti sunt alii duo versus, ap. Chalcid. in *Timæum*, p. 159 :

Exuviae, rabies, furiarum examina mille,

et apud Appuleium De orthogr. § 15 :

Panditur interea domus altisonantis Olympi,
soko Nævii nomine citati; postremum mutuum sumpserit
Virgilius *Aen.* X, 1.

X. ΙΛΙΑΣ ΟΜΗΡΟΥ.

XI. ΑΙΘΙΟΠΙΣ.

1.

Initium ex *Iliade* aptum his inesse statuit Welckerus.

Schol. Hom. II. Ω, 804 : Τινὲς γράφουσιν·

Ὡς οἱ γ' ἀμφέριπον τάφον Ἑκτορος ἦλθε δ' Ἀμαζῶν Ἄρῃος θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνου.

19.

Stasinus cecinit,

Stultus qui patrem interficit et filios relinquit.

21.

Lysimachus et alii narrant, ex Helena natos esse Hermionen et Nicostratum; sed Cypriacas historias qui concinnavit, Plisthenem dicit, quocum in Cyprum venisse Alexandrum.

X. ILIAS HOMERI.

XI. ÆTHIOPIS.

1.

Sic hic curarunt funus Hectoris; venit autem Amazon, Martia filia magnanimi, homicidae.

2.

Schol. Pindari Isthm. IV, 58 : Ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελπεῖν.

XII. ΙΛΙΑΣ ΜΙΚΡΑ.

1.

Pseud-Herodoti Vita Hom. § 16 : Διατρίδων δὲ (δ' Ὀμηρος) παρὰ τῷ Θεστορίδῃ ποιεῖ Ἰλιάδα τὴν ἐλάσσω, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἴλιον αἰδῶ καὶ Δαρδανίην εὐπωλον,
ἥς περί πολλὰ πάθον Δαναοὶ θεράποντες Ἄρῃος.

2.

Schol. Vat. Eurip. Troad. 822 : Τὸν Γανυμήδην καθ' Ὀμηρον Τρωὲς ὄντα παῖδα, Λαομέδοντος νῦν εἶπεν, ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι· ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκία φασιν, οἱ δὲ Κιναιθῶνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος, οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον.

Φησὶ δὲ οὕτως. Inde subjicit versus quatuor ex sequenti scholio jam notos.

3.

Schol. Eurip. Orest. 1370 : Τινὲς οὐχ ἔππους, ἀλλὰ χρυσὴν ἄμπελόν φασὶ δεδῶσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν κύκλῳ λέγει·

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οὗ παιδὸς ἄποινα χρυσείην, φύλλοισιν ἀγανοῖσιν κομώσσαν, βότρυσι θ', οὓς Ἡραίστος ἐπασκῆσας πατρὶ δῶκεν, αὐτὰρ ὁ Λαομέδοντι πόρεν Γανυμήδεος ἄντη.

Ubi schol. Vat. Troadum in secundo versu χρυσεῖος, deinde ἐπασκῆσας Διὶ πατρὶ Δῶχ', ὁ δὲ Λαομ. Pro φύλλοισιν ἀγανοῖσι Hermannus φύλλοισι παναργυρέοις.

2.

Æthiopidis scriptor matutino tempore Ajacem dicit manum sibi intulisse.

XII. ILIAS PARVA.

1.

Homerus apud Thestoriden commemorans *Iliadem minorem* condit, cujus hoc est initium :

Illum cano et Dardaniam præstantem equis,
de qua multa passi sunt Danaï, famuli Martis.

2.

Ganymedem, qui secundum Homerum Trois est filius, nunc Laomedontis dicit Euripides, secutus parvæ *Iliadis* poetam : quem alii Thestoriden Phocæensem esse dicunt, alii Cinæthionem Lacedæmonium, ut Hellanicus, alii denique Diodorum Erythræum.

3.

Nonnulli non equos, sed vitum auream datam esse dicunt patri pro Ganymede, ut in Cyclo poeta dicit :

Vitem, quam Saturnius dedit ipsius filii pretium auream, foliis placidis comantem,
et uvis, quas Vulcanus arte-elaboratas patri dederat, sed hic Laomedonti præbuit pro Ganymede.

4.

Schol. Aristoph. Eq. 1053 : Διαφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὁ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς· τὸν Νέστορα δὲ συμβουλευῆσαι τοῖς Ἑλλήσι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Τρώων, ὡτακουστήσαντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκούσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν λέγειν, ὁ Αἴας πολλὸν κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, διερχομένην οὕτως·

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηϊότητος
ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς·

τὴν δὲ ἐτέραν ἀντιπεῖν Ἀθηναῖς προνοία·

Πῶς ἐπεφωνήσω· πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
ψεῦδος

Καὶ κα γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

Ultimum versum ipse Aristophanes servavit l. c.

5.

Schol. Harl. Hom. Odys. A, 547 : Φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δοῖαι θατέρῳ χαρίζεσθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλεύς θπλων ἀμφισβητούντων, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων ἀγαγὼν ἡρώτησεν, ὑπὸ δποτέρῳ τῶν ἡρώων μᾶλλον ἐλυπήθησαν. Εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεύα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκείνον εἶναι τὸν ἀριστον, τὸν πλεῖστα λυπήσαντα τοὺς ἔγθρους, ἔδωκεν εὐθὺς τῷ Ὀδυσσεὶ τὰ θπλα. Ἡ ἱστορία ἐκ τῶν Κυκλιῶν.

6.

Schol. Hom. Il. T, 326 (et Eustath. p. 1255) : Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ἀναzeugνύναται αὐτὸν (τὸν Ἀχιλλέα) ἀπὸ Τηλέφου προσομοιωθῆναι ἐκεῖ (ἐν τῇ Σκύρῳ)·

Πηλεΐδην δ' Ἀχιλλῆα φέρε Σκυρόνδε θύελλα·
ἐνθ' ὁ γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἔκετο νυκτὸς ἐκείνης.

7.

Pausan. III, 26, 7 : Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτήσαι φησὶ ὁ δὲ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

8.

Eustath. ad Il. p. 285, 34 : Ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μὴ δὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν δργὴν τοῦ βασιλέως.

9.

Hesychius : Διομήδειος ἀνάγκη· παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησὶ Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μαχητράς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινὰς, καὶ εὐθὺς αὐτοὺς φονεύειν. Ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλὰδιου κλοπῆς γενέσθαι.

Postrema explicat Suidas s. eadem v. : Οἱ δὲ (λέγουσιν), ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλὰδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανάησαν· ἐπόμενος δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτείνειν· ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δέισας, τὸν Ὀδυσσεύα ἐποίησε προάγειν, παλὼν αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μέταρρον. Τάττεται δὲ (ἡ παροιμία) ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων.

10.

Tzetzes ad Lycophr. 783 : Φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, τὸν Ὀδυσσεύα τρωθῆναι ὑπὸ Θόαντος, ὅτε εἰς Τροίαν ἀνήρχοντο δυσμενεῖς.

4.

Disceparunt inter se de principatu fortitudinis Ajax et Ulysses, ut narrat parvæ Iliadis poeta : Nestorem vero suasisse Græcis ut suorum aliquos mitterent sub mœnia Trojæ, auscultaturos quid hostes dicerent de fortitudine illorum heroum ; missos autem viros audivisse virgines inter se disceptantes : quarum unam dixisse, Ajacem multo fortioiorem esse Ulysse, his verbis :

Ajax enim sublevarit et extulit prælo
heroem Peliden, at nolebat divinus Ulysses ;

alteram vero contra dixisse per Minervæ prudentiam et curam hoc factum :

Quam magnifice locuta es ! quam non decore dixisti
mendacium !
Etiam mulier ferat onus, quando vir sublatum ei imposuerit.

5.

Cavens Agamemno ne videretur alteri eorum qui de armis Achillis disceptabant esse gratificatus, captivos Trojanos accessitos interrogavit, ex utro heroe graviora fuerint perpassi. Ulyssem quum nominassent captivi, tanquam is aperte ait optimus, qui plurimis malis affecisset hostes, statim Ulyssi dedit arma. Historia est e Cyclicis.

6.

Parvæ Iliadis scriptor Achillem e Mysia a Telepho avectum Scyro insulæ appulisse narrat :

Peliden vero Achillem tulit ad-Scyrum procella ;
ubi is in difficillem portum advenit nocte ista.

7.

Machaonem ab Eurypylo, Telephi filio, interfectum esse narrat parvæ Iliadis poeta.

8.

Parvæ Iliadis scriptor narrat Ajacem mortuum non solito more fuisse crematum, sed sic ut erat in capulo positum, ob iram Agamemnonis.

9.

Diomedea necessitas : proverbium. Clearchus dicit filias Diomedis vehementer turpes fuisse, quibus ille coactos quosdam consuescere statim obtinuerat. Sed parvæ Iliadis scriptor proverbium in Palladii furto ortum esse dicit.

Alii vero dicunt, quum Diomedes et Ulysses noctu furati Palladium in castra redirent, Ulyssem pone sequentem gladio interficere voluisse Diomedem : qui conspecta ad lunam ensis umbra territus, Ulyssem præcedere coegerit, ense tergum ejus verberans. Proverbium dicitur de illis, qui necessitate coacti aliquid faciunt.

10.

Parvæ Iliadis scriptor dicit Ulyssem vulneratum esse a Thoante, quando Trojam ascenderunt infesti Achivi.

11.

Aristot. Poet. c. 23, § 6, 7 : Οἱ δ' ἄλλοι περὶ ἓνα ποιῶσι, καὶ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ· οἷον δ' τὰ Κύπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Τοιγαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας μία τραγωδία ποιεῖται ἑκατέρως, ἢ δύο μόναι· ἐκ δὲ Κυπρίων, πολλαί· ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ὅκτω· οἷον Ὅπλων κρίσις, Φύλακτῆς, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεΐα, Ἀλκιοναί, Ἰλίου πέρις, καὶ Ἀπόπλους, καὶ Σίνων, καὶ Τρωάδες.

12.

Ad hoc carmen referunt etiam haec Aeschines C. Timarch. p. 18, 12 . Καὶ τὸν Ὀμηρον πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδι λέγοντα, πρὸ τοῦ τι τῶν μαλλόντων γενέσθαι·

Φῆμιν δ' εἰς στρατὸν ἦλθεν.

Sequentia fragmenta Leschei Ἰλίου πέρισι accensenda sunt, quae adhuc Parvae Iliadi.

13.

Schol. Pindari Nem. IV, 85 : Δίχρουν γὰρ (τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως), ὥστε δύο ἀκμὰς εἶχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε ὡσπὲρ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. . . . Μετάγουσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος, λέγοντος οὕτως·

Ἀμφὶ δὲ πόρκης

χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμῆ.

14.

Tzetz. ad Lycophron. 344 : Τότε καὶ ἀπατηθέντων δόλοις τοῦ Σίνωνος, καὶ ἐλκυσάντων τοῦτον περὶ τὴν πόλιν, καὶ μέθη καὶ χαρὰ καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς

δ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συνθετεῖμενον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς δ' Ἀέσχης φησὶν, ἦνίκα

Νῦξ μὲν ἦν μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέταλλε σελήνη.

Schol. Eurip. Hec. 892 : Καλλισθένης ἐν δευτέρῳ τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει· Ἐάλω δ' ἡ Τροία Θαρρηλιῶνος μηνὸς ὡς μὲν τινες ἱστορικῶν ὀγδόῃ ἱσταμένου, ὡς δὲ δ' τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς ὀγδόῃ φθίνοντος. Διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἑλῶσιν, φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν, ἦνίκα

Νῦξ μὲν ἦν μέσση, λαμπρὴ δ' ἐπέταλλε σελήνη.

Μεσονύκτιος δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει. Add. Clemens Alex. Strom. I, p. 381.

15.

Aristoph. Lysistr. 155 :

Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλ' ἀπα γυμνάς παρεσιδὼν ἐξέβαλ', οἶῳ, τὸ ξίφος.

Ubischol. : Ἡ ἱστορία παρ' Ἰδύκῳ· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἀέσχης δ' Ἀέσχιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι.

16.

Tzetz. ad Lycophr. 1263 : Ἀέσχης δὲ δ' τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα. Φησὶ γὰρ οὕτως·

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἐκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας,
παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου εὐπλοκάμοιο τιθήνης

11.

Ceteri autem poetae non circa unum versantur, et uno in tempore, unaque actione e multis partibus constante, ut qui Cypria fecit et parvam Iliadem. Etenim ex Iliade et Odyssea, et utraque una fit tragodia, vel duas tantum, e Cypriis autem multae, et e parva Iliade plus octo, ut Armorum iudicium, Philoctetes, Neoptolemus, Eurypylus, Mendicatio, Lacrae, Ilii excidium, et Reditus, et Sino, et Troades.

12.

Homerus in Iliade saepe dicit, antequam fiat aliquid eorum quae futura sunt :

Predictio autem in exercitum venit.

13.

Hastam Achillis duas cuspides habuisse, et uno ictu duo fecisse vulnera dicunt lyrici et tragici poetae. Rem duxerunt e parva Iliade Leschei, qui ita dicit :

Circa hastam annulus aureus splendebat, et in eorum duplex cusps.

14.

Tum quum decepti Trojani fraudibus Sinonis, equum igneum in urbem pertraxisent, et ebrietate, letitia, somno-

que tenerentur, ipse Sinon, ut compositum cum ipso erat, faciem ostendit Graecis, sicut Lesches dicit, quando

Nox quidem erat media, splendidaque exoriebatur luna.

Callisthenes in secundo libro Rerum Graecarum scribit : Capta est Troja Thargelionis mensis ineuntis die octavo [die 22 Maji], ut historicorum nonnulli dicunt; sed ut parvae Iliadis poeta, ejusdem mensis exeuntis octavo [die 12 Junii]. Terminum enim ipse indicat expugnationis, eam contigisse dicens, quando

Nox quidem erat media, splendidaque exoriebatur luna. Media autem nocte luna octava solum exeuntis mensis oritur.

15.

Aristophanes dicit :

Certe Menelaus, Helenae papillas nudae quum aspiceret, projecit, opinor, gladium.

Historia habetur apud Ibycum, eademque ipsa apud Leschen Leabium in parva Iliade.

16.

Lesches qui parvam Iliadem condidit, Andromachen et Aeneam captivos datos esse narrat Achillis filio Neoptolemo, et abductos ab eo in Pharsaliam, Achillis patriam. Loquitur enim ita :

Sed Achillis magnanimi splendidus filius
Hectoream uxorem deducit cavas ad naves,
filium vero abreptum e sinu pulchrae-comae nutricis

ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχην, ἡύζωνον παράκοιτιν
Ἑκτορος, ἥντε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαϊῶν
δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ
αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγεμεν γέρας ἕξοχον ἄλλων.

Conf. eundem ibid. ad v. 1232.

17.

Pausan. X, 25, 3 et 4 : Πηλεῖον δὲ τοῦ Ἑλένου Μέγης
ἔστι· τέτρωται δὲ τὸν βραχίονα δὲ Μέγης, καθὰ δὴ καὶ
ὁ Λέσχεως ὁ Αἰσχυλῆνους Πυρρᾶτος ἐν Ἰλίου πέρισι
ἐποίησε. Τρωθῆναι δὲ ὑπὸ τὴν μάχην τοῦτον, ἦν ἐν τῇ
νυκτὶ ἐμαχέσαντο οἱ Τρῶες, ὑπὸ Ἀδμήτου φησὶ τοῦ
Ἀργεῖου. Γέγραπται δὲ καὶ Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα
ὁ Κρέοντος, ἔχων τραῦμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέσχεως δ'
οὕτω φησιν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγήνορος τρωθῆναι. Ἀπλᾶ οὖν,
ὡς ἄλλως γε οὐκ ἂν ὁ Πολύγνωτος ἔγραψεν οὕτω τὰ ἔλκη
σφίσιν, εἰ μὴ ἐπελέξατο τὴν ποιήσιν τοῦ Λέσχεω. Προ-
επέθηκε μέντοι καὶ σφυροῦ τῷ Λυκομήδῃ, καὶ τρίτον
τραῦμα ἐν τῇ κεφαλῇ. Τέτρωται δὲ καὶ Εὐρύαλος ὁ
Μηκιστεύς κεφαλὴν τε καὶ ἐπὶ τῇ χειρὶ τὸν καρπὸν.
Οὗτοι μὲν δὴ ἀνωτέρω τῆς Ἑλένης εἰσὶν ἐν τῇ γραφῇ
ἐφεξῆς δὲ τῇ Ἑλένῃ μήτηρ τε ἡ Θησέως ἐν χρῷ κακαρ-
μένη, καὶ παιδῶν τῶν Θησέως Δημοφῶν ἔστι φροντίζων,
δσα γε ἀπὸ τοῦ σχήματος, εἰ ἀνασώσασθαι οἱ τὴν Αἴ-
θραν ἐνέσται. Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἐκ τῆς Σύνιδος θυγατρὸς
γενέσθαι Θησέϊ Μελάνιππον λέγουσι, καὶ ὡς ἀνέλοιτο ὁ
Μελάνιππος δρόμου νίκη, ὅτε οἱ Ἐπίγονοι καλούμενοι

Νέμεα δεύτεροι οὗτοι ἔθεσαν μετὰ Ἀδραστον. Λέσχεως
δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἥνικα ἤλκετο Ἰλιον, ὑπε-
ἔλκουσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλή-
νων, καὶ ὑπὸ τῶν παιδῶν γνωρισθῆναι τῶν Θησέως, καὶ
ὡς παρ' Ἀγαμέμνονος αἰτῆσαι Δημοφῶν αὐτὴν· ὁ δὲ
ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσιν δὲ οὐ πρότερον
ἔφη, πρὶν Ἑλένην πείσαι· ἀποστελάντι δὲ αὐτῷ κήρυκα
ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν. Ἔοικεν οὖν ὁ Εὐρυδάτης ὅτι
τῇ γραφῇ ἀφίχθαι τε ὡς τὴν Ἑλένην τῆς Αἴθρας εἶνεκα,
καὶ τὰ ἐντεταλμένα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπαγγέλλειν.
Γυναῖκες δὲ αἱ Τρωάδες αἰχμαλώτοις τε ἦδη καὶ ὄδυρο-
μέναις ἔοικασιν· γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχῃ, καὶ ὁ παῖς
οἱ προσέστηκεν ἑλόμενος τοῦ μαστοῦ. Τοῦτ' Ἀέσχεως
ῥιφθέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευταίην,
οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτό-
λεμον αὐτόχειρα ἐδελῆσαι γενέσθαι.

18.

Pausan. X, 26, 1 : Ἐπὶ δὲ τῇ Κρεοῦσῃ λέγουσιν, ὅς
ἡ θεῶν μήτηρ καὶ Ἀφροδίτῃ δουλείας ὑπὸ Ἑλλήνων αὐ-
τὴν ἐβρύσαντο· εἶναι γὰρ δὴ καὶ Αἰνείου τὴν Κρέουσαν
γυναῖκα· Λέσχεως δὲ καὶ ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρι
διδόσιν Εὐρυδίκην γυναῖκα Αἰνείᾳ. Γέγραμμένη δὲ ἐπὶ
κλίνης ὑπὲρ ταύτας Δηνιόμῃ τε καὶ Μητιόχῃ καὶ Πισίᾳ
ἔστι καὶ Κλεοδίχῃ· τούτων ἐν Ἰλιάδι καλούμενῃ μαρ-
μόνης ἔστι τὸ ὄνομα τῆς Δηνιόμης.

19.

Pausan. X, 27, 1 : Ἀφικέτο μὲν δὴ ἐπὶ τὸν Κασσάν-
δρας ὁ Κόροιβος γάμον, ἀπέθανε δὲ, ὡς μὲν ὁ πλείων
λόγος, ὑπὸ Νεοπτολέμου· Λέσχεως δὲ ὑπὸ Διομήδους

præcipitavit, pede prehensum, a turri; et cadentem
cepit purpurea mors et fatum violentum.
Elegit autem e *præda* Andromachen, bene cinctam uxorem
Hectoris, quam ipsi principes universorum Achivorum
dederunt habendam, gratum rependentes munus viro :
ipsumque Anchisæ inclytum filium equum-domitoris
Æneam navibus imposuit pontum-transseuntibus,
ab omnibus Danaïs datum abducendum munus præ ceteris.

17.

In pictura Polygnoti prope Helenum Meges est, cui brachium sauciatum, ex narratione Leschei Pyrrhæi, Æschylei filii, in Ilii Excidio. Vulneratur autem illum fuisse dicit in pugna, quam noctu commiserunt Trojani, ab Admeto Argivo. Pictus est proxime ad Megetem etiam Lycomedes Creontis filius, cum vulnere in carpo : Lesches enim dicit eum ita vulneratum fuisse ab Agnore. Apparet igitur, Polygnotum non ita fuisse picturam vulnera eorum, nisi Leschei poesin legisset. Adjecit autem Lycomedi vulnus alterum in talo, tertium in capite. Vulneratus est etiam Euryalus Mecestei filius in capite et in manu ad carpum. Hi supra Helenam sunt in pictura; ad latus autem Helenæ sunt Thesei mater, detonso ad cutem capillo, et e filiis Thesei Demophon, meditans (quantum ex oris figura colligi potest) si fieri possit ut Æthram, aviam paternam, in libertatem vindicaret. Argivi quidem ex Synidis filia natum esse Theseo Melanippum dicunt, qui de cursu palmam tulit, quando Epigoni qui vo-

cantur Nemeos ludos instruxerint, alteri ab Adrasto; Lesches vero in poesi sua narrat, Æthram capto Ilio elapsam et tumultu in Græcorum castra venisse; ibi a filiis Thesei agnitam esse, Demophontemque eam ab Agamemnone repetisse : is vero se illi gratificaturum quidem dixit, sed non prius, quem Helenæ consensum adepti essent; atque hæc, quom præconem ille ad eam misisset, hanc gratiam dedit. Videtur ergo Eurybates in illa pictura ad Helenam venisse Æthræ causa, et ut mandata ab Agamemnone ei perferret. Mulieres vero Trojanæ jam captivæ et hugentibus similes sunt; primum picta est Andromache, cui filius adstans prensans mammam. Hunc Lesches præcipitatum a turri obiisse dicit, non e decreto Græcorum, sed Neoptolemum sponte voluisse ipsius occisorem esse.

18.

De Creusa dicunt, deaurum matrem et Venerem servituti Græcorum eam eripuisse; Æneæ enim uxorem esse : ai Lesches et Cypriorum carminum poeta Eurydicei ei dant uxorem. Supra Creusam et alias pictæ sunt in lectulo decumbentes Deinome, Metioche, Pisis et Cleodice : quarum omnium sola Deinome nominatur in parva Iliade.

19.

Venerat Corebus ad Cassandræ (ipsi desponsatæ) nuptias, sed interemptus est, e vulgari fama, ab Neoptolemo; Lesches vero a Diomedæ occisum in carmine prodidit. Supra Core-

ἵστασεν. Εἰσι δὲ καὶ ἐπάνω τοῦ Κοροΐδου Πριάμος καὶ ἄλιον τε καὶ Ἀθήνην. Πριάμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Αἰσχύος ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπαθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς παῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις. Et paucis post verbis : ἄλιον δὲ παῖδα εἶναι Πριάμου Αἰσχύος, καὶ ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Εὐαίμονος φησι.

XIII. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ ΑΡΚΤΙΝΟΥ.

1.

Schol. Vatic. Eurip. Troad. 31 : Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν Περσίδα (leg. Πέρσιδα) πεποινηχότα φησὶ γράφειν οὕτως

Θησεΐδαις δὲ πόρην δῶρα κρείων Ἀγαμέμνων,
ἥδὲ Μενεσθῆϊ μεγαλήτορι ποιμένι λαῶν.

2.

Schol. Hom. II. A, 515 : Ἔνιοι ... τὸν Μαχάονα μόνον χειρουργεῖν ἐθέλουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διατῆσθαι περὶ τὰς νόσους. Καὶ τεκμήριον, ὅτι Ἀγαμέμνων τρωήντος Μενελάου οὐ Ποδαλείριον καλεῖ, ἀλλὰ τὸν Μαχάονα. Τοῦτο ἵσκει καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορῇ φησιν

Αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ [γέρα] Ἐννοσίγαιος
ἄμφοτέροις ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίων ἔθηκε.

Τῷ μὲν κουφοτέρᾳ χεῖρας πόρην, ἔκ τε βέλεμνα
σαρκὸς ἐλεῖν τμήξαι τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι·
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντα ἐνὶ στήθεσιν ἔθηκεν
ἄσκοπ' αὖτε γυνῶναι καὶ ἀναλθέα ἰήσασθαι,
ὅς βα καὶ Αἰάντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
ἁμματὰ τ' ἀστράπτοντα, βαρυνόμενόν τε νόημα.

3.

Dionysii Hal. Antiq. Rom. I, 69 : Ἀρκτίνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δοθῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἓν, καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ, ἕως ἡ πόλις ἤλίσκετο, κεκρυμμένον ἐν ἀδάτῳ· εἰκόνα δὲ ἐκείνῃ κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἕνεκα, ἐν φανερώ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λαβεῖν.

4.

Schol. Harl. Hom. Od. Δ, 285 : Ὁ Ἄντικλος ἐκ τοῦ Κύκλου.

5.

Schol. Hom. II. Σ, 486 : Φασὶ δὲ Ἡλέκτραν οὐ βουλομένην τὴν Ἰλίου πόρην θησάσθαι, κτίσμα δὲ τῶν ἀπογόνων, καταλιπεῖν τὸν τόπον, οὐ κατηστέριστο. Διόπερ οὐσας πρότερον ἑπτὰ, γενέσθαι ἑξ. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

XIV. ΝΟΣΤΟΙ.

1.

Schol. Clementis Al. Protrept. p. 36, 32 : Ἐν Νόστοις οὕτως ἐπιγραφομένη βιβλίῳ περιέχοντι τὴν ἐκ τῆς Ἰλίου τῶν Ἑλλήνων ἐπάνοδον νόστος γὰρ ἡ ἐπάνοδος.

2.

Argumentum Eurip. Medae : Περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἰσῶνος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως

Αὐτίκα δ' Αἰσῶνα θῆκε φίλον κόρον ἡδύοντα,
γῆρας ἀποξύσας εἰδυῖναι πραπίδεςσι,
φάρμακα πολλὰ ἔφουσ' ἐπὶ χρυσεῖσι λέβησι.

Sic et schol. Aristoph. Eq. 1332.

3.

Arctinus dicit a Jove datum Dardano Palladium unum, quod Trojae, usque dum urbs caperetur, occultatum fuisse in loco inaccessio; imaginem autem illius, ne minimum quidem a vero Palladio differentem, fabricatum fuisse ob insidiantes, atque in aperto loco positum: et hoc Achivos insidiis cepisse.

4.

De Anticlo narratio (Odys. Δ, 285-289) e Cyclo est.

5.

Dicunt Electram, Pleiadum unam, Dardani matrem, nolentem Trojae excidium videre, quum condita esset haec urbs a posteris ipsius, reliquisse eum locum in caelo ubi in stellam mutata fuerat; hinc Pleiades, quae septem erant, factas esse numero sex. Historia est apud Cyclicos.

XIV. REDITUS.

1.

In Nostis, i. e. sic inscripto libro, comprehendenti Graecorum Trojae reditum: Nostos enim significat reditum.

2.

De Iasonis patre Aesone Reditum poeta loquitur: Statim vero Aesonem carum reddidit juvenem pubescentem Medea, senectute abrasa solertibus praecordiis, medicamenta multa coquens in aureis lebetibus.

hunc sunt Priamus, Axio et Agenor. Priamum enim Lesches narrat perisse non ad aram Jovis Hercei, sed abstractum ab ara, Neoptolemi manu cecidisse pro regie foribus.... Axionem autem Priami filium fuisse Lesches dicit, et ab Eurypylo, Euzeamonis filio, esse occisum.

XIII. ILII EXCIDIIUM ARCTINI.

1.

Lysimachus dicit Excidiū Trojae poetam sic scribere:

Theidis autem praebuit dona rex Agamemno,
et Menestheo, magnanimo pastori virorum.

2.

Nonnulli Machaonem solum chirurgi artem exercuisse volunt; Podalirium enim curasse dicunt morbos. Argumento est, quod Agamemno, quum Menelaus vulneratus esset, non Podalirium advocet, sed Machaonem. Hoc videtur etiam Arctinus in Ilii Excidio statuere, in his versibus:

Ipe enim illis praebuit pater Neptunus (dona)
ambobus, sed alterum altero illustriorem reddidit.
Huic quidem leviores manus dedit, et tela
e carne ut eximeret secaretque, et vulnera omnia sanaret;
illi autem solertia omnia in pectore posuit,
invisaque ut cognosceret et insanabilia sanaret:
qui etiam Aiacis primus dispexit irascentis
oculosque coruscantes ingravescentemque mentem.

3.

Pausan. X, 29, 3 : Παρά δὲ τὴν Θυίαν Πρόκρις τε ἔσθηκεν, ἡ Ἐρεχθέως, καὶ μετ' αὐτὴν Κλυμένη· ἐπιστρέφει δὲ αὕτη τὰ νῦτα ἡ Κλυμένη. Ἔστι δὲ πεποιημένα ἐν Νόστοις, Μινύου μὲν τὴν Κλυμένην θυγατέρα εἶναι, γήμασθαι δὲ αὐτὴν Κεφάλῳ, τῷ Δηϊόνοιο, καὶ γενέσθαι σφίσιν Ἴφικλον παῖδα.

4.

Pausan. X, 28, 2. Vide in Μινυάς n. 3.

5.

Pausan. X, 30, 3 : Ὑπὲρ τούτους Μαῖρά ἐστιν ἐπὶ πέτρα καθεζομένη. Περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων, θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προΐτου, τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.

6.

Apollodor. II, 1, § 4 : Πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἔγημεν (ὁ Ναύπλιος), ὥς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην, τὴν Κατρέως· ὥς δὲ ὁ τοῦς Νόστους γράφας, Φιλύραν· ὥς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἶακα, Ναυσιμέδοντα.

7.

Schol. Ambros. ad Hom. Od. Δ, 12 : Ὁ τῶν Νόστων ποιητής, τὸ τῆς δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν δούλην θεράπαιναν.

8.

Eustathius ad Odys. p. 1796, 52 : Ὁ δὲ τοῦς Νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχος μὲν φησι τὴν Κίρκην

δοτερον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμα Πηνελόπην.

9.

Ad hoc carmen refert Welckerus locum Pausaniae I, 2, 1 : Τροϊζηνίῳ δὲ Ἥγιά τοιάδε ἐς τὴν Ἀντιόπην πεποίηται· Ἡρακλέα Θεμισκυραν πολιορκούντα τὴν ἐπὶ Θερμύδοντι ελεῖν μὴ δύνασθαι· Θησέως δὲ ἐραστῆσαν Ἀντιόπην (στρατεῦσαι τε ἄμα Ἡρακλεῖ καὶ Θησεί) παραδοῦναι τὸ χωρίον. Τάδε μὲν Ἥγίας πεποίηκεν.

10.

Veram inscriptionem carminis servatam esse statuit idem V. D. in his Athenaei VII, p. 281, B : Φιλύδονον δ' οἱ ποιῆται καὶ τὸν ἀρχαῖόν φασὶ γενέσθαι Τάνταλον. Ὁ γοῦν τὴν τῶν Ἀτρεΐδων ποιήσας χάθοδον ἀφαικόμενον αὐτὸν λέγει πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ συνδιατρίβοντα ἱουσίας τυχεῖν παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι θεοῦ ἐπιθυμεῖ· τὸν δὲ πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ἀπλήστως διακείμενον ὑπὲρ αὐτῶν τε τούτων μνεῖαν ποιήσασθαι καὶ τοῦ ζῆν τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς θεοῖς. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντα τὸν Δία τὴν μὲν εὐχὴν ἀποτελέσαι διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως ἐὰ μὴδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῇ παρατόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τῶν παρακειμένων τυχεῖν οὐδενός.

XV. ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΟΜΗΡΟΥ.

XVI. ΤΗΛΕΓΟΝΕΙΑ.

Eustath. ad Odys. p. 1796, 49 : Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνειαν

3.

In pictura Polygnoti prope Thyian Procris stat, Erechthei filia, et post eam Clymene, tergum obvertens spectatori. Scriptum est autem in Reditibus, Minyæ filiam esse Clymenen, nupsisse Cephalo Deionis filio, et ex eo peperisse Iphiclum.

5.

Super illos Mæra est saxo insidens. De ea scriptum est in Reditibus virginem adhuc excessisse e vita, filiamque esse Præti, Thersandri filii, Sisyphi nepotis.

6.

Nauplius, antequam moreretur, ut tragici poetæ dicunt, Clymenen; ut Redituum scriptor, Philyram; ut Cercops, Hesionen uxorem duxit, et genuit filios Palamedem, Cæcem, Nausimedontem.

7.

Secundum Redituum scriptorem hic (in Odys. Δ, 12) Dule (non servam significat, sed) proprium nomen est; dicunt autem Homerum famulam nunquam appellare servam.

8.

Redituum poeta, Colophonius patria, Telemachum narrat

postea in matrimonium duxisse Circen, Telegonum autem vicissim duxisse Penelopen.

9.

Troezenius Hegias hæc fere de Antiope scripsit : Herculem Themiscyram ad Thermodontem fluvium sitam, quam diu oppugnat, non prius potuisse capere, quam Antiope Thesei amore incensa (ejus enim expeditionis Herculi socium fuisse Theseum) oppidum ipsi tradiderit. Hæc scripsit Hegias.

10.

Voluptatis studiosum etiam priscum illum Tantalum fuisse narrant poetæ. *Reditus* certe *Atridarum* poeta eum dicit, postquam ad deos pervenisset, quum eorum consuetudine uteretur, potestatem nactum esse petendi ab Jove quicquid cuperet. Illum vero, voluptatum desiderio insatiabili captum, illas nominasse et vitam similem vitæ deorum. Quibus precibus indignatum Jovem, præstitisse quidem illi quæ optasset, ob promissionem; at, ne frueretur appositis, sed turbatus semper et anxius esset, super caput ejus saxum suspendisse; quo factum, ut rebus præsentibus frui non posset.

XV. ODYSSEA HOMERI.

XVI. TELEGONIA.

Cyrenæus ille (Eugammon) qui Telegoniam scripsit, Tele

γράφας Κυρηναῖος ἐκ μὲν Καλυψοῦς Τηλέγονον υἱὸν
Ὀδυσσεὶ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπτης
Τηλέμαχον καὶ Ἀρκασίαν.
Incertus est locus Clementis Al. Strom. VI, p. 751.

FRAGMENTA SEDIS INCERTÆ.

1.

Schol. ad Hom. Il. Γ, 242: Ἑλένη πρότερον ὑπὸ Θησέως
ἱρπάσθη... διὰ γὰρ τὴν τότε γενομένην ἀρπαγὴν Ἀφιδνα
πολις Ἀττικῆς πορθεῖται, καὶ τιτρώσκεται Καστώρ ὑπὸ
τοῦ Ἀφιδνου, τοῦ τότε βασιλέως, κατὰ τὸν δεξιὸν μη-
ρὸν οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγω-
γῶσι τὰς Ἀφιδνας [al. Ἀθήνας]. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς
Πολεμωνίοις ἢ τοῖς [al. ἥτοι] Κυκλικοῖς, καὶ ἀπὸ μέρους
παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ.

sonum filium natum esse Ulyssi e Calypso memorie tradi-
dit, vel Teledamum; ex Penelope vero, Telemachum et
Arctilaurum.

FRAGMENTA INCERTÆ SEDIS.

1.

Ob priorem raptum Helenæ a Theseo perpetratum Aphidna
Atticæ oppidum devastatur, et Castor vulneratur ab Aphidno,
illius temporis rege, in dextro femore; Dioscuri vero, The-
seum non assecuti, depopulantur Aphidnas [al. Athenas].
Historia est apud Polemonios vel [al. id est] Cyclicos, et ex
parte apud Alcmanem lyricum.

TITANOMACHIA, p. 585. Epimer. Hom. Cramerii Anecd.
Oxon. I, p. 75: Αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανὸς, ὡς δὲ τὴν Τι-
τανομαχίαν γράψας. — Uranus, Ætheris filius.

Schol. Hom. Il. Ψ, 295: Καὶ δὲ τὴν Τιτανομαχίαν δὲ
γράφας δύο ἀρβένάς φησιν Ἥλιου καὶ δύο θηλείας ὑπαιν...
(ἄππους εἶναι Düntzerus). Hyginus Fab. 183: *Equorum*
Solis nomina. Eous, per hunc cælum verti solet;
Æthiops, quasi flammeus, qui concoquit fruges. Hi fu-
nales sunt mares, feminæ jugariæ: Bronte, quæ nos
ionitrua appellamus; Sterope, quæ fulgitrua. Hujus
rei auctor est Eumelus Corinthius.

CYPRIA. Papyrus Letronnii p. 6: Εἰ Ἀγαμέμνων οὕτως
ἐπέτασεν·

Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλλεῖ χολώσσειν ἀλκιμον ἦτορ
ὧδε μά' ἐκπάγλως· ἐπεὶ μάλα μοι φίλος ἦεν.

Non putabam Achilli ira-exarsurum sortem animum
adeo immaniter: quandoquidem valde mihi amicus erat.

2.

Schol. ad Iliad. Ψ, 660: Φόρβας ἀνδρειότατος τῶν
καθ' αὐτὸν γενόμενος, ὑπερήφανος δὲ, πυγμὴν ἤσκησεν,
καὶ τοὺς μὲν παριόντας ἀναγκάζων ἀγωνίζεσθαι, ἀνή-
ρει· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς υπερηφανίας ἡβούλετο καὶ πρὸς
τοὺς θεοὺς τὸ ἴσον φρόνημα ἔχειν. Διὸ Ἀπόλλων παρα-
γενόμενος, καὶ συστάς αὐτῷ, ἀπέκτεινεν αὐτόν· ὅθεν ἔξ
ἐκείνου καὶ τῆς πυκτικῆς ἐφορος ἐνομήσθη ὁ θεός. Ἡ
ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

3.

Schol. Ambros. ad Odysse. B, 120: Ἡ Τυρῶ, Σαλμω-
νέως θυγάτηρ· ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ
Πηλείαν. Ἀλκμήνη Ἡλεκτρυῶνος. Μυκὴν Ἰνάχου θυ-
γάτηρ καὶ Μελίας τῆς Ὀκεανοῦ, ἥς καὶ Ἀρίστορος Ἀρ-
γος, ὡς ἐν τῷ Κύκλῳ φέρεται.

2.

Phorbas, fortissimus sui temporis hominum, sed inso-
lens, pugilatum exercuit, et prætereuntes secum pugnare
coactus occidebat; sed ob nimiam superbiam etiam in deos
eosdem spiritus exhibere voluit. Quare Apollo adveniens et
cum eo congressus ipsum interfecit: quare inde etiam pugila-
tus præses credebatur deus. Historia est apud Cyclicos.

3.

Tyro, Salmonei filia, habuit filios ex Neptuno Neleum et
Pelian; Alcmena, Electryonis filia; Mycene, Inachi filia
et Melia, Oceani natæ: cujus et Arestoris filius est Argus,
ut in Cyclo fertur.

ADDENDA.

TITANOMACHIA, p. 585. Epimer. Hom. Cramerii Anecd.
Oxon. I, p. 75: Αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανὸς, ὡς δὲ τὴν Τι-
τανομαχίαν γράψας. — Uranus, Ætheris filius.

Schol. Hom. Il. Ψ, 295: Καὶ δὲ τὴν Τιτανομαχίαν δὲ
γράφας δύο ἀρβένάς φησιν Ἥλιου καὶ δύο θηλείας ὑπαιν...
(ἄππους εἶναι Düntzerus). Hyginus Fab. 183: *Equorum*
Solis nomina. Eous, per hunc cælum verti solet;
Æthiops, quasi flammeus, qui concoquit fruges. Hi fu-
nales sunt mares, feminæ jugariæ: Bronte, quæ nos
ionitrua appellamus; Sterope, quæ fulgitrua. Hujus
rei auctor est Eumelus Corinthius.

CYPRIA. Papyrus Letronnii p. 6: Εἰ Ἀγαμέμνων οὕτως
ἐπέτασεν·

Οὐκ ἐφάμην Ἀχιλλεῖ χολώσσειν ἀλκιμον ἦτορ
ὧδε μά' ἐκπάγλως· ἐπεὶ μάλα μοι φίλος ἦεν.

Non putabam Achilli ira-exarsurum sortem animum
adeo immaniter: quandoquidem valde mihi amicus erat.

Post fr. 16. Epim. Hom. Cramerii Anecd. Ox. I, p. 277
Ἐν δὲ τῇ Παλαμυδαίᾳ τῆς Ὑμνοῦς (μεμνησθαι). —
Hymno (ut Musa) memoratur in Palamedea (*ultimo libro*
Cypriorum, ut videtur).

ARCTINI EXCIPIUM ILLI. Fr. 2, 1, Welckerus πατήρ νο-
σῆλια παίσιν.

Diomedes p. 473 P. (Gaisf. Scriptt. lat. rei metr. p.
429): *Hi qui jaculantur ex brevi accessu in extensum*
passum proferuntur, ut promtiore nisu telis ictum
conferunt. Auctor hujus librationis Arctinus Græcus
his verbis perhibetur: 'Ο ἱαμβος [?]

Ἐξ ὀλίγου διαβάς προφῶρῳ ποδὶ, ὅρ' οἱ γυῖα
τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχρησι.

Paullum divaricans prolato pede, ut ei membra
dum-tenduntur valida-fiant et firmam speciem habeant.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Littera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico caractere excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, διπτεν κομώντες, hastati, B, 536-545; A, 464.

Ἀδάρβαρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.

Ἀδας, αντος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.

Ἀδαιοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἀδλινος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.

Ἀδυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; A, 500 (Ἀδύδδεν); P, 584 (Ἀδύδδεν).

Ἀγέων, υνος, Priami f., Q, 249.

Ἀγαμέδης, κληος, Myrmidon, pater Epigei, II, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonis, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Alrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulyssem arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκλείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidit alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, E, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas corna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytemnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sq.; 248 sqq.; δ, 91 sq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, II. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytemnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filix ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia nati major, Mulii uxor, πολυφύμακος, A, 740.

Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in *Telegonia* narrabantur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonius f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγαυή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος, 131, 247.

Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρμυκος, pugnat, A, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; E, 425; O, 340; II, 535; Y, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — *Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ*, II. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Træzænius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.

Ἀγχαίος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγαθή, mater Nirei, B, 672.

Ἀγρίος, Porthæi f., frater Cenei, E, 117.

Ἀγγιάλος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

ib. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inscienda jacula.
2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.

Ἰλίου πρίγκης, αο (c. H. Ven. 53, 126), 1) princeps Troianus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, Γ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀργισιάδης 2.

Ἰλυσιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; Γ, 160. 2) Echeolus, Ψ, 296.

Ἰλίας, αὐτός, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.

Ἰλίστις, nympha, socia Proserpina, H. Cer. 421.

Ἰλίου, rex Thessaliae, Phœtis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — Alius, Argivus, in expugnatione Troiae, Il. parv. fr. 17, p. 598.

Ἰλίστις, urbs ad Propontidem, B, 828.

Ἰλίστις, Helenae famula, δ, 123.

Ἰλίστις, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Σ, 121.

Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Troianus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Troianus, a Patroclo occisus, II, 694. — Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.

Ἰλίστις, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.

Ἰλίστις, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympha.

Ἰλίου, αο, Azei filius, Actor, B, 513.

Ἰλίου, ὄνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.

Ἰλίου, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.

Ἰλίου, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Troianae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.

Ἰλίου, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγλαΐη, λαοσπῶς (N, 128), ἐρωσπῶλις (Z, 305), φθισιμβροτος (χ, 297), Τριτογένεια, Ἀλαχκομένης, πολύβουλος, ἀερυτάνη, Παλλὰς. Trojani ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedem in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus peplos, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; aegis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sqq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus praelio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Et dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandra supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemnon remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thestorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lavigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.

Ἰλίου, urbs, η, 80. Ἀθήναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.

Ἰλίου, ω, mons Thraciae, Σ, 229; H. Ap. 33.

Ἰλίου, Ἰλίου, Circes epitheton, τ, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Ἰλίου, x, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.

Ἰλίου, αο, Azei nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et saepius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.

Ἰλίου, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.

Ἰλίου, αὐτός, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Azei, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάρυμος, φθίμος, ἀγαυός, ἀλκίμος, φαίδιμος, μεγαλήτωρ, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βόην ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyssae et Phœnice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Ἀλάντοιο ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Ἀλάντι a navibus arcent Trojanos, ab Neptune incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Σ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Ἀλάντι pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulyssae in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Achille saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssae ex Orco apparet, λ, 542-563. — Post acerrimam pugnam Achilles interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a, Minervae auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyssae de armis Achillis incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis maculat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspexerat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.

Ἰλίου, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχός, K, 110; N, 66; Σ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnatur: v. paulo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Σ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyssae, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — Cassandra supplicem a Minervae antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.

Ἰλίου, urbs Achaeae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐπεία).

Ἰλίου, ὄνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnae, ib. fr. 6.

Ἰλίου, nati minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.

Ἰλίου, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Eledem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.

Ἰλίου, πος, η, Ithacae oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχέα, B, 633.

Αἴγινα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.

Αἴγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.

Αἴγης, ἰδός, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίος dictus, E, 742; O, 229 sq.; ubi Apollini eam permittit; 308 sqq.; 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.

Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμητις, ἀναλκις, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, b.

Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτίος.

Αἰγυπτός, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; ρ, 448; H. 6, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, εὐφραίντης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; ρ, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ξ, 263, 286; ρ, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτου, δ, 385.

Αἰδης, αὐτὸς ἐὼς αἴς, ἰδός, ἐτ' Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτό-πῳλος, 654; A, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδός κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολύσημάντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πύλαρχος, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδός vel Αἰδᾶο πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.

Αἰήτης, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ἐλοφρῶν, x, 137 sqq.; μ, 70.

Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.

Αἰθιχæ, Thessaliæ populus, B, 744.

Αἰθιοπες, populus, ἔσχατοι ἄνθρωποι, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; x, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.

Αἰθιοπία, ἰδός, Arcini carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.

Αἰθήρ, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur*, II. Exc. p. 584, α, et II. parv. fr. 17, p. 598.

Αἰθων, ὄνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.

Αἰμονίδης, αὐ, Æmonis f., Laercis, P, 467.

Αἰμονίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, A, 394.

Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.

Αἰμων, ὄνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιτος καὶ μαροστάτος*, CEd. fr. 3, p. 587.

Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniorum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλὸν Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.

Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida viâ effugerat. Ab Neptune, ne proserpia ejus intreat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Lacontiam*, Cypr. p. 581, b. *Ejus boves abigit Achilles*, ib. p. 582, b. *Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit*, II. Exc. p. 584, a. *Uxor ejus Eurydice*, Cypr. fr. 5, p. 592; II. parv. fr. 18, p. 598. *Secundum Leschen Apollonio præmio datur, et cum classe Græca abducitur*, fr. 16, p. 597 sq.

Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.

Αἰνός, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνός.

Αἰολίδης, αὐ, ὁ, Æoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.

Αἰολίη νῆσος, Æoli insula, x, 1, 55.

Αἰολίς, ἰδός, ἡ, Æolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.

Αἰολίων, ὄνος, Æoli f., Macar, H. Ap. 37.

Αἰολός, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης.

2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris filius Æoli, rex Æoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.

Αἰπεία, urbs Laconiz, I, 152, 294.

Αἶψα, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.

Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.

Αἰσαγέτης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.

Αἰσπηκος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21.

2) Filius Bucolionis, occisus ab Euryalo, Z, 21.

Αἰσούτης, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepulchris ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcatoli, N, 427.

Αἰσούμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσούμην.

Αἰσωνος, duxor Græcus, A, 303.

Αἰσων, ὄνος, Crethæi f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene*, Nost. fr. 2, p. 599.

Αἰτώλιος, Ætolus, Δ, 399; E, 706.

Αἰτωλοί, gens Græca. Thioanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμη, μεγάθυμος, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μύθοφ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus*, Min. fr. 5, p. 599.

Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor's f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviæ reducit*, II. Exc. p. 584, a.

Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filiis Alyseo et Leucadiæ regitur, Alc. fr. 9, p. 589.

Ἀκάστη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.

Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.

Ἀκισσαμένος, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.

Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.

Ἀκρόναιος, ω, nobilis Phæax, θ, 111.

Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.

Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.

Ἀκτορίς, ἰδός, fidelissima Penelopes θαλαμπεύς, ψ, 22 sqq.

Ἀκτορίων, ὄνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολίων.

Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Cteati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

Μινερνής, ἰδός, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Βοεοῖα urbe, Δ, 8; E, 908.
 Ἀλυστορίδης, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Υ, 463 sqq.
 Ἀλκτωρ, ὀρος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; N, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 477. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
 Ἀλκτορίδης, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 303.
 Ἀλκίον, τό, urbs Elidis, B, 617. Ἀλκίου κολώνη, Α, 757.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, Leiti, Bætorum ducis, pater, P, 602.
 Ἀλκτωρ, ὀρος, pater Iphilocheus, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
 Ἀλκτορ, etiam Πάρης dictus, filius Priami et Hecubæ, pater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Q, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus rapta, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen suscipere, tredebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniiit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum deportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 363 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corpora principes donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pulchellus, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de eorum pulcritudine in Ida, præmium decernit Venæri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Neriibus constructis, cum Æneæ auctus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Sparthe; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojanæ et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
 Ἀλκτορ κείων, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
 Ἀλκτρίων, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
 Ἀλκτορ, ἡ, urbs Boeotiæ, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
 Ἀλκτορ, gens Pontica, B, 856; E, 39.
 Ἀλκτρίων, Nereidum una, Σ, 40.
 Ἀλκτρίων, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, B, 157, sqq., ubi concionatur; 253; P, 68; ω, 451.
 Ἀλκτορ, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
 Ἀλκτορ, Ἀστυα f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; N, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
 Ἀλκτορ, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, Z, 126.
 Ἀλκτορ, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
 Ἀλκτρίων, Robur, in ægide Minervæ E, 470.
 Ἀλκτρίων, regis Pelis filia, uxor Admeti, B, 715.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laetis f., II, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
 Ἀλκτρίων, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
 Ἀλκτρίων, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris : v. Ἀλκτρίων.
 Ἀλκτορ, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-

tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysseus errores suos, ι, x, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, v, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
 Ἀλκτρίων, Helenæ famula, δ, 124.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
 Ἀλκτρίων, ἰδός, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
 Ἀλκτρίων, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
 Ἀλκτρίων, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
 Ἀλκτρίων, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
 Ἀλκτρίων, urbs Phthiotidis, B, 682.
 Ἀλκτρίων, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
 Ἀλκτρίων, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.
 Ἀλκτρίων, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
 Ἀλκτρίων, αντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλκτρίων, ω, 304.
 Ἀλκτρίων, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
 Ἀλκτρίων, Icaris f., cum patre Acarnaniam regens, Alcm. fr. 9, p. 589.
 Ἀλκτρίων, fluvius Elidis, εὐρὺ ῥέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilocho regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; A, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
 Ἀλκτρίων, ἡος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
 Ἀλκτρίων, ὄνος. Ἀλκτρίωνες ἀντίανειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygiæ, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.*
 Ἀλκτρίων, Nereidum una, Σ, 48.
 Ἀλκτρίων, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
 Ἀλκτρίων, εός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
 Ἀλκτρίων, princeps Cariæ, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, II, 328 sqq.
 Ἀλκτρίων, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπείας Εὐαθυίης, τ, 188.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; II, 288.
 Ἀλκτρίων, ὄνος, Crethel f. ex Tyro, λ, 259.
 Ἀλκτρίων, αί, urbs Laconica, B, 584.
 Ἀλκτρίων, ὀρος, Ormeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοινίξ. Habitabat Eleone in Boeotia, K, 266.
 Ἀλκτρίων, nobilis Phæax, Polynæi f., θ, 114, 128.
 Ἀλκτρίων, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum Ulyssem, periisse Thebis, γυναιὸν εἰνεα δώρων. — Ἀλκτρίων ἑτοός, ἡ, q. Θηβαίς, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sqq.*
 Ἀλκτρίων, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
 Ἀλκτρίων, αντος, Κυθίρος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
 Ἀλκτρίων, avia materna Ulyssis, Autolyce uxor, τ, 416.
 Ἀλκτρίων, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἀλκτρίων, Trojanus, occiditur, II, 313. sqq.
 Ἀλκτρίων, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum vocata patris, Theb. fr. 4, p. 588.*
 Ἀλκτρίων, 1) Ceani f., Actoris nepos, princeps Epeorum, B, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praelium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- Ἀμφιμέδων, υἱός, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orto cum anima Agamemmonis, ω, 102 sqq.
- Ἀμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- Ἀμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulyssis adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymachō, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- Ἀμφοῖς, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- Ἀμφίτριτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- Ἀμφίτριων, υἱός, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- Ἀμφίων, υἱός, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque penitus, Min. fr. 2, p. 590.*
- Ἀμφοτέρως, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- Ἀναδισίνωος, ω, nobilis Phaeax, θ, 113.
- Ἀνδραίμων, υἱός, Andræmonis f., Thoas, H, 168.
- Ἀνδραίμων, υἱός, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- Ἀνδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima ῥήσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, H. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- Ἀνεμώρεα, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- Ἀνθεα, Messeniae urbs, βαθυλείμος, I, 151, 293.
- Ἀνθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμίωνιδης), Anthemionis f., Simolius, Δ, 488.
- Ἀνθεμίον υἱός, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- Ἀνθηδών, ὄρος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- Ἄνως, Apollinis ex Rhœo f., ex Dorippa pater filiarum Οἰνοπρόων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- Ἀνταπο..., nomen pastoris Atræi corruptum in fr. Alc. 7, p. 589.
- Ἀντία, uxor regis Prieti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- Ἀντινορίδης, ου, Antenoris f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, A, 221. 4) Coon, πρῶτον, A, 249; T, 53. 5) Ἀντινορίδας tres, Polybus, Agenor, Acamas, A, 59 sqq.
- Ἀντήνωρ, ὄρος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντινορίδης. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græva ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγνήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχίλοχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόκος, Πήδαιος, Πόλυκος, videantur suis locis.
- Ἀντίλεια, mater Ulyssis, filia Autolyce, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumelus autem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- Ἀντίλοχος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 1 sqq. — *In Cyclo, II. Exc. fr. 4, p. 599.*
- Ἀντίλοχος, Nestoris f. laetissimus. Pugnans, Δ, 437 sq. E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perferit, Σ sqq. Curru certat in ludia funebribus Patrocli, a pa proluxe monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menela dignè liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *Memnone occiditur, Eth. p. 583, a; sepelitur, ibi.*
- Ἀντίπαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patitur reddi Helenam, injuriis etiam in legatos Græcorum A, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, θ, M, 188 sqq.
- Ἀντίππος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopea vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemachō struere cipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium occidendum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. O tamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dai Penelope 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, ρ, 84 sq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- Ἀντίπη, Asopii, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphion mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex The amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. p. 600.*
- Ἀντίπη, uxor Euryti, Min. fr. δ, p. 591.
- Ἀντίππος, ου, filius Melanias, Alc. fr. 8, p. 589.
- Ἀντίππος, α, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygiarum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens autem ejus praeter unam, κ, 105 sqq. Accus. Ἀντίππος, II, 3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sqq.
- Ἀντίππος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- Ἀντίππος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali B, 678. 2) Pylæmenis f., Mæonum ductor, ex partibus Ijanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 469; A, 101, 109. Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclo devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- Ἀντίππος, ὄρος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. τρώνα πεπρήνετα ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- Ἄξιος, fluvius Thraciae, εὐρυπέδρος, B, 849 sq.; II, 1. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 157 sqq.
- Ἄξιον, υἱός, Priami f., ab Eurypylo occisus, II. p. fr. 19, p. 599.
- Ἄξιος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomedecis, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- Ἀπαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 6.
- Ἀπείρων, Ex Aprio (Epiro?), η, 9. Ἀπειράνη γῆρας, δ.
- Ἀπὴν γῆ, A, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- Ἀπισάων, υἱός, 1) Phaustii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, A, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Aenea occisus, 348 sqq.
- Ἀπόλλων, υἱός, filius Jovis et Latonæ. Quomodo nasci fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ illius hymni est hymnus integer, in Apollinem Delia Sequentia a v. 179 sunt Hymnus in Ap. Pythiam Delphicum, in quo narratur, deum per complures locum oraculi quærentem, tandem pervenisse ad Tiphysam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed in pham fontis, de sua celebritate timentem, callide per sisse deo, ut Crisse potius in Phocide oraculum constitu-

ide deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythone serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympha intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo arcessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crisseum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, βασιλεύς, ἐκαστηθέλης, ἐκηδέος, ἐκάργος, ἐκατος, κλυτότατος, ἀργυροστός, χρυσόστος (E, 509; O, 256, etc.), χρυσάω (H. Ap. 123), λυκηγενής (his Δ, 101, 119), semel λαοστός, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀνὰς et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombe ei fiunt 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Bis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedei eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, etsæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, II, 512 sqq. Patroclum interficit fatali, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, Y, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arceat, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedei invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone interpretatur, pro Hectore loquens, O, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; R, 452 sqq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμυνθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sqq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; ο, 226 sqq. Adde Ep. 10; init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersten, Eth. p. 583, a. Achillem pro Paridem occidit, ibid. Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, a. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi τοκοδόμια, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Etolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, ibid. Nilaira et Phæbe ejus filiae, Cypr. fr. 7, p. 592. Ex ἡλίκω Anium gignit et in Delum transfert, fr. 11, p. 593. Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatus præest, Cycl. p. 601, a.*

Ἄργεον, urbs Argivorum, B, 571.

Ἄργεος, ου, Argæe f., Polymelus, II, 417.

Ἄργιος, εἰς, εἶον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. "Ἐν Ἀργείῃ, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. "Ἡ γῆ Ἀργείη, B, 161; F, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; φ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀγαυοί, sæpissime in Iliade, nonnumquam in Odysse. Conf. Ἀργος.

Ἄργιοντες, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἄργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἄργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssæ, p. 291-326. — *Argus, Argætorum et Mycenæ f., Cycl. p. 601, δ.*

Ἄργος, εὐς, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomedæ, B, 559; Z, 224; Z, 119; γ, 108 sqq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemnon imperabat, A, 30; B, 108; ἱπποδοτόν, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδαΐμον, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυχὸς Ἄργος ἱπποδοτόν, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso accipit, ut in oppo. "Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀργαῖκόν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, α, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολλύτρονον); δ, 99; υ, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Ἠελασσικὸν Ἄργος, in Thessalia. Pelei s. Achillia re-

gnum, B, 681; ἰππόδοτον, T, 329. — *Hic sanatur Te-
lephus, Cypr.* p. 582, d.
*Ἀργυρή, urbs Elidis, H. Ap. 422.
*Ἀργύς, οὗς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.
*Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, ν, 408.
*Ἀρείος, εἰα, υιον, Marti sacer, ταῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος,
Martialis. Πρωτοστίατος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339;
Δ, 98, etc. Ἀσπεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, II,
166; Ἀλας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ,
114; A, 799, etc. Ἀρήϊα τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π,
284, etc. et ἔντα, K, 407.
*Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in
bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et do-
mini, Theb. fr.* 6, 588. *Adrastus in eo fugit, id. fr.* 5.
*Ἀρδτωρ, ονος, *Argi pater ex Mycene, Cycl.* p. 601, b.
*Ἀρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.
*Ἀρήϊος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine
Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi-
auriga, occisus, Y, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O,
315, etc.
*Ἀρηῖνος, 1) Graecus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Tro-
janus, II, 308.
*Ἀρήϊος. V. Ἀρείος.
*Ἀρηϊάτος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415;
λ, 41.
*Ἀρηϊόλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellato-
rum.
*Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἑρατεινή, B, 591; A,
723; H. Ap. 422.
*Ἄρης, εος, et ηος, ε, et et ηῖ, ἦα (ην ol. E, 909; Batr. 265),
Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες
Ἄρος, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δέος Ἄρος,
B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηῖ
ἐτάλαντοι, B, 627; O, 302; II, 784, etc.; ἰσος Ἀρηῖ, Δ,
603. Et phrases, εὐνάγειν Ἄρνα, B, 381; ἰκονίσθαι Ἀρηῖ,
385; Ξ, 209; μένος κρίνεται Ἄρος, π, 269; ἐγείρειν Ἄρνα,
B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sapissime ponitur sim-
pliciter pro bello, ferro. Epitheta : θούρος, E, 30, 35,
355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; ἀέθλος, Θ, 309; προ-
τολογός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βοροτολῶν, μισαίρων, τι-
χευσιπλῆξ, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203;
οὐλός, E, 461, 717; πάλωρος, H, 208 (coll. Φ, 407);
χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; II, 543, etc.; ἐχέσπαλος,
O, 605; θντοστός, Φ, 391; βορίπυος, N, 521; ταλαίρων,
E, 289; X, 267; θοός, N, 328; ἄλλοτρεαίωλος, E, 831;
λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in
Hymno 8. V. Εὐνάδος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ,
440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος
ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A
Diomede vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur,
E, 824 sqq. Filii Ascalaphi caede audita, in pugnam
rutiluros, a Minerva reprimunt, N, 78-142. Jurgia in
Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ τῇσδε πέ-
λεθρα πέσων, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte,
E, 385-391. Cum Venere concubens, a Vulcano cap-
tus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos
v. — *Filia ejus Penthestilea, Amazon, Aeth.* p. 583,
a, *el. fr.* 1, p. 595. In pugnam vertit *Thesprotos ab Ulyse*
ductos contra Brygos, Teleg. p. 585, a. *Ejus filius*
Cygnus, Theb. fr. 6, p. 588.
*Ἀρήνη, uxor Alcinoi, regis Phaeacum. Ejus genealogia, η,
93 sqq. Ad ignem sedat, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulysem,
η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ἔβνα curat, θ, 433 sqq.; λ, 335
sqq.; ν, 57 sqq.
*Ἀρητιάδης, ος, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.
*Ἀρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab
Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Ἀρη-
τιάδης.

- **Ἀριάδνη*, filia Minolae, regis Cretae, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narratae*, p. 582, a.
- **Ἀριμα*, τὰ, vel Ἀριμοί, οί, (in Cilicia,) 581 φασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- **Ἀρίστας*, αντος, Graecus, pater Liocriti, P, 345.
- **Ἀρίσθη*, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.
- **Ἀρίσθηθεν*, B, 838; M, 96.
- **Ἀρκάδες*, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσάμωροι, H, 134.
- **Ἀρκάδιη*, regio Arcadum, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μήλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H, 17, 2.
- **Ἀρκείσιδης*, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- **Ἀρκείσιος*, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- **Ἀρκείσλαος*, dux Baeotum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- **Ἀρκίνος*, Milesius, *Aethiopidis scriptor*, p. 583, a, et *Ilili Excidit*, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- **Ἀρμα*, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- **Ἀρμονίης*, εω, artifex Trojanus, Phereclii pater, E, 60.
- **Ἀρμονίη*, (Semeles mater,) saltat cum Gratiis, H. Ap. 195.
- **Ἀρναίος*, mendicus Ithacensis, postea Ἴτρος dictus, σ, 5.
- **Ἀρνη*, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- **Ἀρπαλίων*, υωος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- **Ἀρπυια Ποδάργη*, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, II, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- **Ἀρσίνος*, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- **Ἀρτακίη*, fons in regione Laestrygonum, x, 108.
- **Ἀρταμις*, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: λοχέαιρα, E, 53, 447; Y, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδαινὴ, II, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐσεφάνος Κελαδαινὴ. Χρηστήλακος, δ, 122; χρυσήριος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; ἑδωκοπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Aeneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Y, 39, 70 sq.; ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq.; et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, II, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobae occidit, Ω, 606 sqq. Dianae comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπος' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translatam immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Et sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- **Ἀρόδας*, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- **Ἀργεῖος*, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Σ, 464 sq.
- **Ἀργεπτόλεμος*, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- **Ἀρετας*, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- **Ἀσιάδης*, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phanops, P, 583.
- **Ἀσίνη*, urbs Argolidis, B, 560.
- **Ἄσος*, 1) Hyrtiaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Graecorum solus aggressus, 110 sqq.; molaribus suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. Dymantus f., frater Hecubæ reginæ, II, 716 sqq. Ad Ἀσιάδης.
- **Ἄσος* λειμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum B, 461.
- **Ἀσκάλαρος*, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Graecorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; 82. Pugnatur, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111.
- **Ἀσκανίη*, urbs et regio in finibus Phrygiae et Mysiae, ut Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐκείλῳ).
- **Ἀσκάσιος*, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδὴ Venerat ἀμοιβὸς (nam idem esse videtur), N, 792.
- **Ἀσκληπιάδης*, ου, Ἐσκαλπίου f., Machaon, Δ, 204; A, 614, 615, 2.
- **Ἀσκληπιός*, Ἐσκαπλίους, ἱγὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. N. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 319. Ejus filii Podalrius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- **Ἀσκηρ*, *nympha, cuius filius ex Neptuno, Eoelus condidit urbem Boeotiae Ascrum*, Alth. fr. 2, p. 584.
- **Ἀσπληδών*, όνος, ἡ, urbs Boeotiae, B, 511.
- **Ἀσπας*, ductor Graecus, occisus ab Hectore, A, 301.
- **Ἀσάρακος*, avus Anchisæ, Y, 232, 239.
- **Ἀστέριον*, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- **Ἀστερίς*, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniam πετρήσασα, δ, 846 sqq.
- **Ἀσπεροπαῖος*, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnat, M, 102 sqq.; sed Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- **Ἀστυλός*, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- **Ἀστυνάξ*, αντος, filius infans Hectoris, a patre vocato Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter patriam pugnantem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 46 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssae occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a. *Neoptolemo sec. Leschen*, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17 ib.; 19, p. 599, a.
- **Ἀστυνόος*, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaionis f., Trojanus, O, 455.
- **Ἀστυόχεια*, Phylantius Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Telepolemi, B, 658 sqq.
- **Ἀστυόχη*, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Mark B, 513 sqq.
- **Ἀστυπόλος*, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- **Ἀσφαλίω*, minister Menelai, δ, 216.
- **Ἀσώπος*, fluvius in Boeotia, βαθύσχοιτος, λεχέποιος, Δ, 383 K, 287. Pater Antiopeus, λ, 260.
- **Ἄττη*, πρόσθα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq.; ubi ejus descriptio. Cum Λιταῖς, σθενερὴ καὶ ἀρτίος, I, 504 sq. Ex quo i terris versetur, T, 126 sqq.
- **Ἄττις*, ἰδος, *Hegesinoti carmen, in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam v. fr. 2 in fine*.
- **Ἀτλας*, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda mari novit, et columnas tenet terram et cælum distinctas, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H, 17, 4.
- **Ἀτρείδης*, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρεΐδα, Ἀτρεΐδας. — *Ἀτρεΐδων χάρις Nostorum inscriptio*, fr. 10, p. 600.
- **Ἀτρείων*, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233 K, 395.
- **Ἀτρεΐς*, ός, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *D ariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

Ἀργυρώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 Ἀτμινιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 Ἀτμινίος, 1) Lycius, ab Antiocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. Ἀτμινιάδης.
 Ἀγαυαί, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Ἀγαμέδων, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamædes, Mulli socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Ἀγασθένης, αο, Augæ f., Agasthenes, B, 624.
 Ἀἰδὸς, ἰδός, ἡ, urbs Boeotiae, cum porta, ubi classis Græciæ convenit, prefectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (περιήεσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectio-nem in Trojam*, Cypr. p. 582, a, b.
 Ἀϊνολίος, avus Ulyssæis maternus, Mercurii f., λ, 85. Fur-tus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Ἀϊνολίδης, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In ten-torio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium profici-scitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnat, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Ἀϊωνή, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Ἀϊώνιος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Ἀϊονόωνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 Ἀἰνείας, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneæ occisus, 541 sqq.
 Ἀἰνέας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 Ἀἰνέαι, demus Atticus, cujus heros Ἀἰνέος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.
 Ἀφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; Ι, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομ-μειδῶς, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchisæ concu-bitus narratur, unde Æneæ ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Me-nelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet III, 352 sqq. Juno ab ea καστὸν ἱμᾶντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti adiutur, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, Ι, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminæ cum ea comparantur, Ι, 14; ρ, 37; τ, 54; Ι, 389. Pandare filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ Ἀφροδι-τῆς, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride*, Cypr. p. 581, b. *Præ-fertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi*, ibid. *Helenam conspi-ciendum præbet Achilli*, ibid. *Vestimenta florea ejus*, fr. 14, p. 594. *Coronas plectit*, ibid.
 Ἀχαιαί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 Ἀχαιῆς, ἄδος, idem. Ἀχαιῆδων εὐπέπλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Ἀχαιῶς, adj. Ἀργος Ἀχαιῶν, v. in Ἀργος. Δαδὸν Ἀχαι-ῶν, N, 349.
 Ἀχῆς, ἰδός, Græca. Ἀχαιῆδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀχαιῖδα γαίαν, A, 254; H, 124. De

Græcia, Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πουλυδότειραν, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; κα-ρημοῶντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; ἑκνή-μιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλ-κοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωνες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρήφιοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανελλή-νας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάν-τες ἂν Ἰάσον Ἀργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupien-tes retinet Achilles*, Cypr. p. 582, b. *Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant*, Eth. p. 583, b. *In Ten-edo se condunt*, II. parv. p. 583, b. *Unde erumpunt et Trojam vi capiunt*, II. Exc. p. 584, a. *Lapidare volunt Ajacem Oilei*, ibid. *Pernicies a Minerva iis in-jecta in reditu*, ibid.
 Ἀχαιῶς, 1) celeber fluvius, per fines Etolorum et Aca-ranum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.
 Ἀχῆρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.
 Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεός, ἐπαινετός, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, ὄρχαμος ἀνδρῶν, παλῆριος, θυμολῶν, ῥη-τήνῳ, πολίπορθος, κυδάλιμος, μεγάρθυμος, δαίμων, κο-δῶκης, ὀκὺς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quin-quaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυ-στάθμου, Θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Leubum et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pe-dasum, Γ, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agame-mnone, ejusque causa, A. init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum despera-tionem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulyssem, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Te-lamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimum mu-nerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diel sequentis Ma-chaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem cer-tius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achil-lem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permit-tit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Troja-nis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecra-tur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de-tracta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antiochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pene ceperat, I, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus; cum Achille congreditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropaeo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro saevire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cenat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondei se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Troianos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove jussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigat cum Ulyse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulyse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irrilam in Scyro apollens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telemachus vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Troianos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Aeneas boves abigit, Lyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et praeda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem obicientem, Aeth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulyse de caede illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Troianos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum a rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius praestantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulo ejus Polyxena immolatur, Il. Ezc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, cumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597.*

Ἀψευδής, una Nereidum, E, 46.

B

- Βαθυκλής, ἦος, Graecus, Chalconis f., occisus a Glauco, Π, 594 sqq.
 Βάκχαιος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλλός, equus Achilles, Π, 149; T, 400.
 Βαρία, ἦ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σήμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομομαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Halicarnassensium reginae Artemisiae fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βαλλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βίρσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, I, 460.
 Βίγηωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάγριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοίδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοίδη, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιδήε λίμνη, in Thessalia, prope quam Phere sita, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοί μὲν etc., cui praemissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βοοτοί. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μέλα πύονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκήρεταινες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, έω et έω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; e, 296; κραιπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; άνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; κ, 507. Amatequas, Υ, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiae, Π, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, υωνος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Alabarcas peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύκρυον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βωώτης, ου, Arclurus, astrum, e, 272.
 Βριάρως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγίων, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἦος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamia pater, quae Βρισηίς ap. Hom. dicta. A, 392; I, 132, 274.
 Βρισηίς, ίδος, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli iulibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achilles lugeat Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex praeda eam accipit Achilles, Cypr. p. 583 extr.*
 Βρύγης, populus Thracius, bellum gerens cum Theoprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυεαί, urbs Laconica, B, 583.
 Βῶρος, 1) Perieris f., Polydora, Pelei filiae, maritus, Π 177. 2) Lycios, Phaeiti pater, E, 44.

Γ

Γαία, Tellus, Urani uxor, παμμήτωρ, etc., Tityi mater: V. Hymnum in eam, 30. Narcissum emisit dolum Proserpinae, Platonis gratificans, H. Cer. 9. — *Malis hominibus*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Iγ.
 Γαῖος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαῖος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλατρία, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλατρία, Nereidum una, Σ, 45.
 Γαμοφίδης, soc, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266. — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, ib.*
 Γάργον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Σ, 292, 352; O, 152.
 Γραιτός, ὁ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
 Γρηῖος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γρηῖοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581; a, *Egeonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πότνια Iγ in vocatur, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γρανῆς, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, x, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γράκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γράκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophonis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnat cum Diomede, I, 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq.; ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Σ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γραῦκος ὁ αἰκνός, in quem est Ep. 11.
 Γραῦκος, ἰδός, ἡ, epitheton, nonnumquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γραῦραι, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γρίσας, ἀντός, ὁ, urbs Boeotiæ, B, 504.
 Γρῖσας, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
 Γργεῖος. V. Γοργώ.
 Γρηθίων, ὠνός, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γργῶ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργῶ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλὴ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — *Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Γόρυν, ὠνός, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (ταχιόσσα); γ, 294.
 Γορνεῖς, ἑως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
 Γρήκος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γρηῖν λίμνη, lacus Mæoniar in Asia, Γ, 390 sq. Cujus nympha Talemene peperit duos filios, B, 865.
 Γραῖ, αἰ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oiliei naufragium passus perlit, Γωρήσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γωρήσιν πέτρῃν appellat.
 Γρηδάκης, οὗ, Gyrtil f., Hyrtius, Σ, 512.
 Γρωῖνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαῖδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἔσκησεν Ἀριάδην, Σ, 592.
 Δαῖω, ὄρος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμακος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, οὗ, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelans, υ, 321; x, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίστορος, Persei mater, Σ, 319.
 Δαναῖς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586.
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπίσταί, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρηος, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαναὶς, rex Libyæ. Ejus filiaë armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.
 Δαρδανίδης, αὖ, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — *Εὐπωλος, Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιος, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, ἰδός, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκολποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωες, posterii Dardani, Dardani, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανος, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, πρὸς, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλῖς, ἰδός, urbs Phocensis, B, 520.
 Δαυσήνωρ, ὄρος, Lycius, P, 217.
 Δελφείος, Delphicus, βωμὸς Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόδης, οὗ, Dexil f., Iphinoos, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αὖ, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλίων, ὠνός, 1) Minois f., pater Idomenæi, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, ὠνός, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηϊνέμη, Trojanus, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Διοπίτης, οὗ, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
 Διτοχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Δηϊκύλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Δηϊκυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Δηϊφοβός, Priami f., fortissimus, N, 156; Q, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Δρύκασπις, 294; θεοεικός, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηϊων, Atheniensis, *Cephalis pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηϊλιάς, ἄδος, Delia. Κούραι Δηϊλιάδες, Apollinis θεράναι, H. Ap. 157.
 Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venerunt, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusinionum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi extrui jubet. In quo ædificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelæ ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Ἐὐπλόκαμος*, ε, 125; *Ξ*, 326; *ξανθή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citt. *Δήμητρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτὴ*, N, 322; *Φ*, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacas, de quo θ, 472-499. Canit Martia et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.

Δημόκλων, ωντος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλεων, οντος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοπόλεμος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημούχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημοζών, ωντος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφών, *Thesei f.*, excisa Troja *Æthram reducit*, II. *Exc.* p. 584, α, et II. *parv.* fr. 17, p. 598.

Δημώ, οὐς, Celei filia, *ἑρόεσσα*, H. Cer. 109.

Δηώ, οὐς, i. q. *Δημήτηρ*, H. Cer. 47, 211, 492.

Δίη, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδωρος, *Erythræus*, ab nonnullis pro *parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ῥος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluvio deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit *Æneas*. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήκπιος*, H. Cer. 474, 477; *Διοκλος* dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydel f., Cenei nepos. Genealogia ejus, *Ξ*, 113 sqq. Epitheta solita: *κρατερὸς*, *βοῆν ἀγαθὸς*, *ἱππόμενος*, *ὑπέρθυμος* (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consilii adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, *Ξ*, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 661 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capta

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto à Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulysse Palamedem aqua demergit*, *Cypr. fr.* 16, p. 594. *Philecteten e Lemna reducit*, II. *parv.* p. 583, b. *Palladium rapit cum Ulysse*, *ibid.* *Cypris insidias quomodo averterit*, fr. 9 p. 596. *Coræbum occidit*, fr. 19, p. 598. *Excisa Trojæ statim et feliciter redit*, *Nost.* p. 584, b.

Διοκλος, V. *Διοκλῆς*, 2.

Δίον, oppidum Eubœæ, αὐτὸ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus Jovis et Semeles f., *Ξ*, 325. Male acceptus a Lycurgo fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donna ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Εἰραρῶντι*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anti filiohus, Oivovρῆπος, dederit*, *Cypr. fr.* 11, p. 593.

Δίος, Priami f., Q, 251.

Διόκουρος, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetituri*, *Cycl.* p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διώρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Διήτωρ, ορος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, ρ, 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filie Melanthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusinenaium unus, H. Cer. 155.

Δόλοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, ονος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, οπος, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, ωνος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, λ, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, *ibid.*

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. *propr.* *Nost.* fr. 7, p. 600.

Δουλιχεύς, ῥος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλίχιον, τὸ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sqq.; ι, 24; ε, 397; κ, 123, 247; II. Ap. 429. Πολύτρονον, ε, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icaris insulæ urbe et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρήσος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, αντος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, οπος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphae pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δρύας, αντος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbe, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωνάος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cuius *ἱστοφῆται* Selli, *δορυχαίμερος*, II, 234 sq.; B, 750; ε, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωριεὺς, Dorienses, *τρυχάνας*, τ, 177.

Δωρόν, τὸ, urbe in ditione Nestoris, ubi Thamyras a Musis excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίππη, *Antii uxor*, *Cypr. fr.* 11, p. 593.

Δωρίς, ἱδός, una Nereidum, Σ, 45.

Δωός, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δῶριον πῦλον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Νηρό, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγλαδός, gigas, ab Jove victus, Batr. 285.
Εἰδίκη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰδύμεια, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῖρ' ὅς τοι σος, II, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis paritui adest; τ, 188. Plurali Εἰδύμεια, A, 270 (μοῖρ' ὅς τοι σος); T, 119.
Εἰώσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάζη, Dymantis filia, II, 718; uxor Priami, mater multorum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκμήθη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavandum, Σ, 6 sqq.
Ἐκτίη, dea, Persae filia, H. Cer. 24 sq., 438; σελας ἐν χειρὸσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et Solum cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκτός, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectoris, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr.* 16, p. 597.
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτώρ, opος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Trojanorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, καρθαίολος, χαλκοκορυστής, θρασύς, ὀδύρμος, παίδιμος, βοήν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πῆλ' ὅς τοι σος (A, 819), εὐκλειος φίλος (N, 54, 688), Ἄρ' ἡς, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet catervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivis, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auclore, Z, 77 sqq. In urbe obscrationem Minervae feri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem reducit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andromachen, in oedibus frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scaeam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissimum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suasu, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem dantis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sqq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contemto angario, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arectur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulneratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curandus, Σ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, II, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glaucio objurgatus, Achillis arma induit et in aciem revertitur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, parentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter haec Jupiter vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Delphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta transfigitur, armis spoliatur, fodatur ab Achivis et curru Achillis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo excita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline curatur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet saepius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis effusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p.* 582, b.
Ἐλαίς, (ἰδός, *Antii filia, Cypr. fr.* 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεός, ἦος, nobilis Phœax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Leda filia, Dioscurorum soror, formosissima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexnit telas pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat describitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admirantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam reddit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; A, 19. Quod et Nestor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionem non amplius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Aegypto allata, 125 sqq., et φόρμαχον νηπυδὸς ἄχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja speculatorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum ligneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et angurium ei interpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr.* 3, p. 592. *A Theseo rapta, p.* 601, a. *Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et avehitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p.* 581, b. *Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypritis, fr.* 21, p. 595. *Nuptiae, p.* 582, a. *Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p.* 582, b. *Videt eam Achilles, ibid. Paride mortuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p.* 583, b. *Trojae agnoscit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p.* 584, a; *Il. parv. fr.* 15, p. 597. *Demophonti concedit Aethram, fr.* 17, p. 598.
Ἐλας, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis oburgatus a Priamo, O, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Graecus princeps, Ctenopis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνός, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θεόεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Euboea, Chalcodontis f., B, 540; A, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ονος, Antenor f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλίκη, urbs Achajae, ubi Neptunus praecipue cultus, B, 575 (εὐρεία); Θ, 203.
- Ἐλικίων, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλίκη, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (αἰθέου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδαχίδης, Ἀλτλ. fr. 2, p. 586.
- Ἐλικώνιος ἀναΐς, Neptunus, Γ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Graeciae universae designat.
- Ἑλληνες, antiquae urbis Ἑλλάδος et regionis incolae, B, 684.
- Ἑλλήκροντος, fretum: ἀγάρρος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, O, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, οὐς, τὸ, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditone Nestoris, B, 594.
- Ἑλπήτωρ, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circae domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quae fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέροι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἑνίηνες, in prosa Αἰνίανες, gens ad Ossam, Perrhaebis propinqua, B, 749.
- Ἑνιπείης, ἥος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cuius forma indutus Neptunus e Tyro Salmoni genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίσκη, oppidum Arcadiae, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἑνωπος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἑνωσίταιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἑνόπη, urbs Messeniae, I, 152, 292.
- Ἑνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἑνώλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδραφόντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἑνωρίς, ἥος, rex Scyri, I, 664.
- Ἑνωρίς, οὐς, Bellona, E, 592 (κόνηα), 333 (πολύπορος).
- Ἑτάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἑπάληξ, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἑπειρεὺς, ἥος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob caedem, II, 57.
- Ἑπειοί, Elidis antiqui incolae et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. A, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (φαιδριμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἑπαιός, Graecus, Panopel f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervae consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἑπάρτος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ον, *Carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, δ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Oedipi mater et uxor, quae aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἥος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτόκρορος, δ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπικυεύς, ἥος, *Lyci fillam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργάνη, Trophoni et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, οὐς, τὸ, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἢ Ἐπίθευσιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνείς, ἥος, nobilis Phaeax, θ, 112.
- Ἐρευνθαλίον, ὠνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; A, 319.
- Ἐρεχθεὺς, ἥος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cuius domum (templum) redi Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Faria: ἡεροφόντης, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δαοπλήτης, ο, 234. Plur. Ἐρινός, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μηρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πιτωχόν). — *Audit diras Oedipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, id. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, A, 440 sqq.; E, 518 (ἀμοτον μεμάνια); Σ, 535. Ab Jove militat, A, 3 sqq.; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem inficit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniae, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dicit Dardaniae poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐριώπις, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμείος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, κ, 471.
- Ἐρμείας, αο, Ἐρμείας (Ἐρμεία E, 390), Ἐρμῆς, εἰς (H. Merc. 413) et εἰς (O, 214), Mercurius, Jovis et Majae f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cuius hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua Iyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem praere jussit, ut furtum judicaret. Patet boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem Iyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera praeflata. Hac accepta conditione Mercurius Apollineum Iyrae utendae rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice praedicat. Proinde Apollo, accepta Iyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque Iyram neque aliud quidquam suffuturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quae vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: δάκτυλος, ἐρμίσκος, ἐρσοκος. Ἀργεφόντης, ἀεκάχητα, δάκτωρ ἑλάν, χρυσόβασις: cuius virgae vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clam eripuit Αἰεΐ-

dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, α, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, etque consilia dat ad vitandum ejus artes, κ, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ζ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad judicium Paridis*, Cypr. p. 581, δ.

Ἑρμῶν, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ἑρμῶν, urbs Argolidis, B, 560.

Ἑρμος, fluvius Æolidis in Asia, δινῆις, Υ, 392; Ep. 1, 5.

Ἑρμῶν, ol. urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ἡψηλοί, B, 855.

Ἑρμῶν, 1) urbs Boeotiæ, B, 499. 2) Ἑρμῶν πόλις Ionias, in quam Ep. 7.

Ἑρῖος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

Ἑρμῶν, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ἑρμῶν, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alina, cæsus a Patroclo, Π, 415.

Ἑρμῶν, V. Ἑρμῶν.

Ἑρμῶν, ἥος, filius alter Cædipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ἑρμῶν, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris*, Theb. fr. 2, 3, p. 587.

Ἑρμῶν, ol. genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ἑρμῶν, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ἑρμῶν, oppidum Boeotiæ, πολὺνημος, B, 497.

Ἑρμῶν, ου, Euæmonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.

Ἑρμῶν, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr.* 19, p. 599.

Ἑρμῶν, εως, pater Maronis, ι, 197.

Ἑρμῶν, insula, B, 535; ναυσικλήνη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Ἑρμῶν, Cyrenensis, Telegonia scriptor, p. 584, δ.

Ἑρμῶν, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, Π, 176-186.

Ἑρμῶν, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.

Ἑρμῶν, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Ἑρμῶν, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.

Ἑρμῶν, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Ἑρμῶν, fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius : v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem : v. totam ζ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, κ, 1 sqq. Nuntiat Penelope adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimas in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq. : quem in sequentibus variis modis adjuvat in precis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho poenas repelit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Ἑρμῶν, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr.* 8, p. 589.

Ἑρμῶν, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachis scriptore habebatur*, fr. 1, 2, p. 585.

Ἑρμῶν, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Ἑρμῶν, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Ἑρμῶν, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proel, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Ἑρμῶν, δ, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.

Ἑρμῶν, ventus ab oriente flans, B, 145; II, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Ἑρμῶν, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.

Ἑρμῶν, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr.* 17, p. 598.) 2) Phæax, ἴσος Ἀρηί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr.* 8, p. 589.

Ἑρμῶν, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr.* 17, p. 598, δ.

Ἑρμῶν, Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Cædipus, Cæd. fr. 2, p. 587.

Ἑρμῶν, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνιστροπὸς γίγαν, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Ἑρμῶν, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor*, Cypr. fr. 5, p. 592.

Ἑρμῶν, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelope servit. Telemacho vaticia præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelope narrat, δ, 742 sqq. Re-deuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post cædem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelope, adesse herum, ψ, 1 sqq.

Ἑρμῶν, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, κ, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssai, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; æquitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulyssæ sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Ἑρμῶν, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelope, ο, 16 sqq.; σ, 295 sqq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulyssem irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Ἑρμῶν, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Ἑρμῶν, ονος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœæ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Euryimi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομαι, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysssem patrata caede, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Ἀgypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλος πόλις, Β, 677. 2) Euæmonis f., princeps Thesæsalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnāt, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἀρίστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnāt, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Π, 27. (*Axionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnavit a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύστειος, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia natalitatis Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Cechalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιων, ὠνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτιος, 1) princeps Cechaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Cech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφασσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρύππη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Εὐρύπυλος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐστρηος, ιος, urbs Boeotiae, Β, 502.
 Εὐφρηος, Troezeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sqq.
 Εὐφρήτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφροδοτος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐχύνωρ, ὄρος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Εὐφώτης, ου, Aloe s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 303-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Ceclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Att. fr. 2, p. 586.*
 Εὐφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρούρα).
 Εὔφωροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Εὐχέλης, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex duceibus Myrmidonum, Η, 189.
 Εὐχελος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Εὐχέμων, ὄνος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Εὐχίνος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Εὐχέκωλος, 1) Trojanus, Thalsyii f., cæsus ab Antilochio, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Εὐχετος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Εὐχέρων, ὄνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Εἵχιναι, ὠον, insule in mari Ionio, postea Εἵχινάδες dictæ Ispal, Β, 625.

Εἵλιος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alina cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Η, 416.
 Εὐκέρως, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παντοκράτης πάντων Alc. fr. 6, p. 589.

Ζάκυνθος, ὅ ἐτ' ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η, Ap. 429.

Ζάκεια, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.

Ζεὺς, Διὸς, Διὸς, Δία, ἐτ' Ζηνὸς, Ζηνί, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sqq., cui in partiendo cessit caelum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοδρὸς ἐναντίον, Α, 533 sqq., supremus moderator, ὑπατος μῆτωρ divinorum humanorumque, Θ, 21; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύπτα, Κρονίδης, Κρονίων, μητίη, Ὀλύμπιος, αἰθέρα ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινός, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κτιστός, αἰγιόχος, Κρόνου παῖς, τεργικέραυνος, ἀσπεργητής, ὠκυμένης, ἐριγδοντος πόσις Ἥρης, ἐριθεμνής, στατοργερέτα (Η, 298), ὠφίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομζαίος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptra et θέμματα, Β, 197, 205 sq. Praeones sunt Διὸς ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμου ἀνδρῶν, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret agile a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διὸς μάλιστα λαμβάνει, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Δ, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiarum, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξεῖνος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sqq.; et supplices, ι, 269 sqq.; κερτῆστος, υ, 213. Ἐρμῆος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωνάσιος, Πηλεσγυρὸς, a cultus loco, Η, 233. Columbae ei ferunt ambrosiam, Ρ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem iudicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διὸς βασιλεύς, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sqq.; Νύμφαι, ρ, 240; Ἀτρεΐ, κόρη Διὸς, Ι, 604 sqq.; Ἀτρη, πρόβα Διὸς θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sqq.; sed ob famem terræ immisam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quo modo Juno eum sefellit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἀτρη in terram ex Olympo projicit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατά δαίτα, Α, 423 sqq., supplicatus a Thetide, ut Achilli faciam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτῶνα Διὸς induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrere potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus sati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Q, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hanc eum dimittat, ε, 28 sqq. Uli- tionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ultorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Con- silia init cum Themide de Trojano bello*, Cypr. p. 581, b. *Deorum judicium præcipit*, ibid. *Ἐπερήμερον ἑκατασίαν τριβύλι Dioscuris*, ib. p. 582, α. *Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certa- mine*, ib. p. 583, α. *Immortalitatem dat Memnoni*, Eth. p. 583, α. *Jovis Hercei in ara occidit Priamum*, Il. Exc. p. 584, α. *Saliantem induxerat Titano- machiæ scriptor*, fr. 2, p. 585. *Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit*, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. *Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat*, ib. p. 592. *Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata*, fr. 3, ib. Ζήνα, fr. 17, p. 594. *Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio*, Il. parv. fr. 3, p. 595. *Dardano dederat Palladium*, Il. Exc. fr. 3, p. 599. *Tantalum quomodo punit*, Nost. fr. 10, p. 600.

Ζεφύρη, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁμήρηθεν spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives dimittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est κελαδονίος, κεκλιγώς, λαδρός, αἰθρίας (H. Ap. 433), θυσαῆς, αἰὲν ἐρυθρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥβη, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in caelo, καλ- νίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Mar- tem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἡγέσιος Salaminus pro Cypriorum carminum scri- ptore habitus, p. 581, a.

Ἡγέσιος, Althidis poeta, p. 586.

Ἡῆρας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡῆρας, V. Ἥδρας.

Ἡερίδα, Aloeï uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἡερίων, ανος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrus, Iasonis f., qui Priani hospitii filium ab Achille redemit et Ariben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἡονεύς, al., Argolidis oppidum, B, 561.

Ἡονεύς, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἥδρας, Elei; eorum bellum cum Pyllis, A, 671 sqq.

Ἥλέκτρη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojæ*, Il. Exc. fr. 5, p. 599.

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥήλιος: ὁς πάντ' ἐπορεύει καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμ- φανόων, φαίδων, φαειμόροτος, τυφίμοροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperiothis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Ætææ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq. : quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis macdatis, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἰδός, regio Peloponnesi, δία, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατύνουσιν Ἑπταίω, ν, 275; ο', 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Uly- ses, Teleg. p. 683, α.

Ἥλιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλιον, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἥμαθι, Macedoniæ pars, Ξ, 226.

Ἥνοπίς, ἥος, Thebes f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἥνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἥνοψ, οπος, 1) Trojanus, pater Satnii, Ξ, 443 sqq. 2) Græ- cus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἥπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἥπυτις, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλίδης, αο, Herculis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tle- polemus, 653; E, 628.

Ἡρακλῆος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακληΐη βίη fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολέων. Hymnus in eum λεον- τόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eury- stheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eury- stheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; Ἄδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laome- dontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducitur, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus τείχος ἀμ- φύχυτον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem im- prudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyochea, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱάες υἱωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulysse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriti narratus*, p. 582, α. *Arto- nem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cycnum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto*, Theb. fr. 6, p. 588. *Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Ἐχάλια capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam querere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit*, Nost. fr. 9, p. 600.

Ἡρα, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεά, E, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, Π, 432; Ξ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡχώματος, βοώπις, ἐρα- τώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, μ, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quae mariti minis et Vulcano intercedente compscuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojae excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani foedera laedant, 169 sqq. Graecis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inlclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Graecorum vulneratis, Veneris cestum mutata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῶν, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Graecis, Γ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.) De Aenea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Graecorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immitit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡριδανός, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαιστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sqq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato caelo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖεις, κυλλοπόδιον (Φ, 331), πολύμητις, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera haec fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellae in porticibus, Γ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sqq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedea, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aures viventes in regia Phaeacum, η, 91 sqq.; aureae puellae, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Graecis opitulatur, O, 214; Γ, 36 sq., ubi incensus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλῶξ Ἡφαίστιοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaidis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, II. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὐς, Echo, H. 18, 21.

Ἡώς, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessae filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φαισμβροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, εὐθρονος, ροδοδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινοῖς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Aeth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsyis f., Echepolus, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Oechalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatiore peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρηος, A, 224, Hecubae soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedaei, E, 70 sq.; sacerdos Minervae, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocato deos in concionem, Γ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῶν λυεῖ ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρηος). Mars ejus συναρκός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλυδὸν ἐχομένην, Jupiter δάρος βαρύνει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμισκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Graecus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; p, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polynicis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Prati pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 269.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκατάμυθος, ἀμεταπύκς, ob contumeliosos sermones ab Ulysae verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileae amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua caede tumultus inter Graecos oritur, Aeth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; κ, 65, 427; p, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygcos, illaque mortua, rex Polyrrates, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεστοαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius. Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ιδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλέγκας, ἡέκορος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e caelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem simul suscepit, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 409 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen posuit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in auribus amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti praebebat conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Praedicit filio eventura de Memnone, Aeth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque et rogo abreptum 18*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
 Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. —
 Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
 Θηβαίς, ἰδός, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*
 Θῆβη, ἡ, et Θῆβαι, αἱ, Thebæ, 1) Bæotiae urbs, ἐπτάκυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Conditæ a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. (Edipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστέρωνος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὤσιπυλος, Z, 416; ὑποκλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡετίωνος, A, 366 sq., capta et diripita ab Achille, B, 691; X, 479.
 Θησεΐδας, Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, H. Exc. fr. 1, p. 599.
 Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ægei f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cyprisi narratae, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiope amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
 Θῆβη, urbs Bæotiae, πολυτρήρων, B, 502.
 Θηαὶ νῆστοι, i. q. Ὀδυσσεύς, in Acheloi ostio, o, 299.
 Θῆας, ἄνθρωπος, 1) princeps Ætoliae, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745.
 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojae, II. parv. fr. 10, p. 596.*
 Θῆνη, Nereidum una, Σ, 40.
 Θηρινός, Atticæ oppidum. Θηρινόνδε, H. Cer. 126.
 Θῆων, ὄνος, 1) Trojanus, Phænopus f., a Diomedæ occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
 Θῶσσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
 Θουαῖος, οὐς, Menesthei præco, M, 342 sqq.
 Θρασύας, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
 Θρασύμειδης, εὐς, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
 Θρασύμειλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
 Θρηάκις, et Θρηάκις, Thracæ, B, 844 sqq.; E, 462, etc.; ἀνδρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὴν Θρηάκια, B, 595. — *Penthesilea Θρηάσις, Æth. p. 583, a.*
 Θρηάκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηάκιη Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηάκιος κόντος, Ψ, 230.
 Θρηάκη, Thracia, ἐπιδωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. Θρηάκην flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
 Θρηάκη, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
 Θρηάκιη, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascebantur, μ, 127-135; τ, 275.
 Θρήνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
 Θρήνιον, τὸ, urbs Elidis, Ἀλφειοῦ πόρος, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρυάσσα πόλις, ἀλκίη κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
 Θρύασης (Θρύατα, B, 107), οὐ, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάργυρος, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
 Θυσσιόδης, οὐ, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
 Θυμβρατός, Trojanus, a Diomedæ occisus, A, 320.
 Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
 Θυμοίτης, οὐ, senex Trojanus, Γ, 146.
 Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
 Θῶν, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰαυρα, Nereidum una, Σ, 42.
 Ἰάμενος, Martis f. ex Astyocho, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
 Ἰάμενη, Metaniræ famula, κείδων εἰδούα, quæ Cererem diceret ex hilarat, H. Cer. 195-204.
 Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
 Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
 Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpiæ, H. Cer. 421.
 Ἰάνθη, nymphe, socia Proserpiæ, H. Cer. 418.
 Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεῖται, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes adveniunt ad πανηγυριν Apollinis.
 Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
 Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulæ, γ, 292. 2) Alius in Peloponneso, H, 135.
 Ἰασίδης, αὐ, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
 Ἰασίων, ὄνος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νεῖφι ἐν τριπόλει, ε, 125 sqq.
 Ἰάσος, 1) dux Atheniensium, Sphele f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασον Ἄργος dictum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
 Ἰάχη, nymphe, socia Proserpiæ, H. Cer. 419.
 Ἰαωλικός, ἡ, urbs Magnesiae, εὐκτιμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
 Ἰδαίος, adj. Ἰδαίος δρεων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; Q, 391.
 Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Q, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
 Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, ἡμετέσσα, ὄλησσα, πολύπτυχος, πολύπιδας, μήτηρ θηρών, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Venus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδῆν μεδίων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium deorum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, II. Exc. p. 584, a.*
 Ἰδης, ἑω, pater Cleopatras, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Aphareï f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interfecit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
 Ἰδομενεύς, ῥος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genealogia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilci, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fingit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυδός**, urbs Rhodi, B, 656.
Ἰηπαίων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Æsonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
Ἰθαμνῆς, εος, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κραναή, τρηχέα, παιπαλδέσσα. Urbs ὀπνήτης, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
Ἰθακήσιος, adj. B, 184; β, 246; χ, 45. **Ἰθακήσιοι**, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
Ἰθακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
Ἰθάκη, urbs Hestiazotidis, κλωμακόςσα, B, 729.
Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
Ἰκεταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
Ἰκετάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, γ, 238; dux, Γ, 147 (ὄκος Ἄρης); O, 576.
Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
Ἰλῆιον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., *fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.*
Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἰπὺ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡνεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀρρούεσσα, εὐπώλος, Dardanus κτίσας Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἰλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, γ, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστὴ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρος, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, *fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α π. 13.*
Ἰλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, γ, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
Ἰμδρασίδης, ου, Imbrasi f., Pirous, A, 520.
Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
Ἰμβριος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλδέσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
Ἰναχος, *fluvijs, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, δ.*
Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
Ἰνυπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
Ἰεϊνός, adj. Ἰεϊνὴν δλοχος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
Ἰόλη vel **Ἰόλεια**, *Euryti filia, in Æchaliæ Exp. fr. 1, p. 590, ξανθή, et fr. 2.*
Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
Ἰππασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
Ἰπτασος, Soci pater, δαίφρων, A, 450. V. Ἰππασίδαι.
Ἰπτημολγοί, gens Scythica, N, 5.
Ἰπποδάμιος, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, γ, 401.
Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polyætæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
Ἰπποδάμος, Trojanus, ab Ulyssæ occisus, A, 335.
Ἰππόβοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
Ἰπποκόων, αντος, dux Thracius, Rheai cognatus, K, 518.
Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
Ἰππόνοος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, *Peribæ pater, Theb. fr. 9, p. 588.*
Ἰπποράδης, αο, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.
Ἰπποτίων, ανος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 791.
Ἰπς, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
Ἰρίς, ἴδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 103, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχέα, ὠκεία, ποδήμεος, εὐλοπος, χρυσόπτερος. De arcu celesti, πορφυρή, P, 551, et plur. A, 27.
Ἰρος, mendicis Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρπῆος, σ, 1-7. Infelicitur certat cum Ulyssæ personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος ἄρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sqq.
Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, B, 537.
Ἰστία, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐκτιπος, H. Ap. 210.
Ἰτυλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sqq.
Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
Ἰτων, ανος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sqq.
Ἰφίανασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptoribus, fr. 12, p. 593.*
Ἰφίγεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem accessit, Diana immolanda; sed dea eam Tauros transfert et immortalæ reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, δ. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
Ἰφιδάμης, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum matrem, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 231 sqq., 257, 261.
Ἰφικλέης βῆν, Iphiclus, λ, 290, 296.
Ἰφύλοχος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves et

ablatum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalis et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.

Ἰφιθέα, Aloeis uxor, λ, 305.

Ἰφίνοος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.

Ἰξ, acc. Ἰξας, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.

Ἰξ, ἰδός, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐωνός, I, 663 sqq.

Ἰφιδίης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.

Ἰφριαν, ωνός, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Γ, 382 sqq.

Ἰφριος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφιδίης.

Ἰφριή, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.

ἰσὶ κρυέσσαι, in Ægide, E, 740.

K

Καθός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθη-sóden.

Καίμαιοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες Ἰππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalus a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, Epig. fr. 3, p. 589.

Καίριωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.

Καίρης, ἰδός, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.

Καίρος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεό-προνος, mensa*, Theb. fr. 2, p. 587.

Καίρα, Caria mulier, Δ, 142.

Καιρίδης, Cænel f., Coronus, B, 746.

Καιρέυς, έως, rex Lapitharum, A, 264.

Καίρηος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.

Καίριοςδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.

Καίριωρ, ορός, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clyti f., O, 419.

Καίριανασσα, una Nereidum, Σ, 46.

Καίριανειρα, item Nereis, Σ, 44.

Καίριαρος, urbs Locrensis, B, 531.

Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcherrima, 146. — *Regina Theoprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polyætē, qui regnum post eam habuit*, Teleg. p. 585, a.

Καλιόθη, Celei regis filia, H. Cer. 110.

Καλλιολώνη, tumulus prope Trojam, Γ, 53, 151.

Καλιόπη, Musa, H. 31, 2.

Καλιόρη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.

Καλλιόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.

Καλύβναι, αί, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.

Καλύδων, άνω, ή, urbs Ætolie et ager, αἰκινή, πετρίεσσα, έρανή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.

Καλυψώ, οὐς, nymphe, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta: ἱέτομος, εὐπλόκαμος, δια θεάων, αὐδήεσσα, δολέεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendi, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἱμαρέεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, Teleg. p. 601, a.

Κάλας, άντος (voc. Κάλας, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, Cypr. p. 582, a. Dianæ iram aperit,

Iphigeniæ immolatione placandam, id. p. 582, b. Po-destri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur, Nost. p. 584, b.

Κάμιρος, ό, urbs insulæ Rhodi, άργινός, B, 656.

Καπανεύς, ήος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; άγακλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.

Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.

Καπανήιος υιός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.

Κάπυς, υός, pater Anchisæ, Γ, 239.

Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.

Κάρης, ών, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.

Κάρηος, fluvius Troadis, M, 20.

Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ήμερέεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.

Κάρυστος, ή, urbs Eubææ, B, 539.

Κάσος, ή, insula Ægei maris, B, 676.

Κασσάνδρη, filia Priami, pulcherrima, ab Othryoneo petitur άνέκδωκ, N, 365 sqq. Ίαλη χρυσή Άρροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, Cypr. p. 581, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, II. Exc. p. 584, a.

Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.

Κάστωρ, ορός, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis τερήμαρον άθανάστων tribuit*, Cypr. p. 582, b. *Castor θνήσκει*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu latens delegitur et vulneratur*, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fi-cius, ξ, 204.

Κατακλώθες βασιλεύ, Parcæ, η, 197.

Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Γ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάρυμοι.

Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.

Καρηίδας πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei perit, Nost. p. 584, b.

Κεάδης, αο, Ceadæ f., Trazenus, B, 847.

Κεβρήνιοι άνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4. Κεβρήνιος, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-troclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II, 727-782.

Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.

Κελάδων, όντος, rivus Elidis, άκύρος, H, 133.

Κελαϊνεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi. Κελεός, οίος, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εύρύδης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.

Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικαιότατος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.

Κεφαλλήνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditione Ulys-sis, B, 631 (μεγάρυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427. Κέφαλος, Delonis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, Epig. fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphiclum genuit*, Nost. fr. 3, p. 600.

Κηναίον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.

Κήρ, ήρς, ή, et αί Κήρες, fatum, fata, θανάτου, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλοή, στυγερή, μέλαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
- Κήρινθος, ἡ, urbs Euboeae, ἑκαλός, B, 538.
- Κήτιαι, Mysiae populus, λ, 521.
- Κηρικε, ἰδος, λίμνη, lacus Copaicus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κηριόδς, Phocidis fluvius, ἰδος, B, 522.
- Κιανοί, Bithyniae gens, *Hylam quaerunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
- Κίχονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κόικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κόλλα, urbs Troica, ζαθέη, A, 38, 452.
- Κυμῆριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κιναιθων, ab nonnullis pro *Oedipodiae scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιθων ἐν Ἑρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
- Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
- Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula Aësea, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Haec in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui haec nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quae facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσα, διαδάων. — *Filius ejus ex Ulysses Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Κισσης, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσης, δ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
- Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσα, H. 8, 5.
- Κλεισθίδης, Celei regis filia, H. Cer. 109.
- Κλειτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
- Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
- Κλεισπάτρα, Marpessae filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμῆναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Baeotus ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
- Κλυμένη, 1) ministra Helenae, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyae filia, Cephalis uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταιμνήστρη, soror Helenae, uxor Agamemnonis, δία, A, 113. Ab Aegistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interfecit, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cassandra ipsa interfecit, 422. — *Cum Aegistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
- Κλυτιδης, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
- Κλυτιός, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
- Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Graecus, Ψ, 634.
- Κλυτόνηος, nobilis Phaeax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asiae min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretae, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (καλυδόνες), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οιο, Titan, Latonae pater, H. Ap. 62.
- Κοῖρανός, 1) Lycius, ab Ulysses occisus, E, 677. 2) Soclus Merionae, P, 610 sqq.
- Κολοφών, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
- Κοπεύς, ἦος, Mycenaeus, Periphete pater, Eurysthei pater, O, 639 sqq. — *Haliartii rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, v, 408; ω, 150.
- Κόρινθος, urbs Argiva, ἀπνεύς, B, 570. Κορινθίη, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
- Κόρυδος, ad Cassandrae ipsi desponsatae nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
- Κορυνητής, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
- Κορωνίς, ἰδος, Phlegya filia, mater Aesculapi, H. 15, 2.
- Κόρωνος, Canele f., ὑπέρθυμος, B, 746.
- Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicae in Aetolia, de quorum bello cum Aetolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
- Κόων, ὠκος, Antenoris f. major natu, caesus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
- Κώος, Cos insula, εὐναιομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
- Κρανίη, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταίς, ἰδος, mater Scyllae monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
- Κρειοντάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
- Κρέων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedes, I, 84. — *Prioris filius Haemon*, Ed. fr. 3, p. 587.
- Κρέωφύλος, Samius, qui Οἰχάλαια Διῶσιν scripsisse fertur; v. fr. 1, p. 590.
- Κρηθεύς, ἦος, Aëoli f., ex Tyro uxore pater Aësonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
- Κρήθων, ὠκος, princeps Graecus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Aënea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
- Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
- Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ε, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes sunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐπίο κρητες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et αἰ Κρήται (ε, 199; π, 61, εὔρεται), insula Creta, ἑκατόμπολις, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καὶ καὶ πλείω, 173, ubi v. plura; εὔρεται, N, 453; v, 256, 260; ε, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; p, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδς, τ, 186.
- Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθέη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόσσα). Incolas Κρισσαῖοι, Ib. 446.
- Κροῖστος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
- Κροκύλειος, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
- Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
- Κρονίων, ὠκος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. p, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Σ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sqq. — *In eum mutatus, Chironem centaurum genuit*, Titan. fr. 4, p. 595.
- Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
- Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Κτέατος, Actoris s. Neptuni f., Eurysti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
- Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriae, pater Enmei, ο, 413.

Κήφισκος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
Κηρήνη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
Καναχάτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.
Κόκκωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάδεα, O, 432; ι, 81. Κυθήροθεν, O, 438.
Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.
Κύλος ἐπικὸς, ejus reliquiae, p. 581-601.
Κύκλωες, ὠπκοι. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὕπερηνόροντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excaecatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες tres genitī ex Γη et Ὑρῶ, Cycl. p. 581, a.
Κύπρος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo praelio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
Κυλλήνη, mons Arcadiae, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.
Κυλλοποδίων, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.
Κυρ, Asiae minoris urbs, αἰπινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
Κυρδάρη, una Nereidum, Σ, 39.
Κυρδάρη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.
Κύνθος, δ, mons insulae Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παλαιάδος).
Κύρος, ἡ, urbs Locorum, B, 531.
Κυρραιοσίη, ἡντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.
Κυρραιοσσός, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.
Κυρία ἔπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυρία scribebant, p. 581, α.
Κύριος, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
Κυρρογενής Κυθήρεια, Venus, H. 9, 1.
Κύρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. Κύρρονδε, A, 21.
Κύρωρος, ἡ, urbs Paphlagoniae, B, 853.
Κύρος, ἡ, urbs Perrhaebiae, B, 748.
Κοκκινός, fluvius Orcli, σ, 514.
Κωπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.
Κωρινός, Ioniae promontorium, Κωρύκου δακρυάκηνα, H. Ap. 39.
Κως, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. Κῶος.

Α

Αἶα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.
Αἰετῆς, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylius, γ, 424 sqq.
Αἰετῆς, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πενταμένος, ω, 374, ἥρος alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταφῆιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; α, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Εὐκλειαν, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum praebet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.
Αἰετρίδης, εω, Laertae f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.
Αἰστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliae, vel Italiae inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
Αἰστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, x, 82; ψ, 318.
Αἰστρυγών, Antiphates, x, 106, 199.
Αἰκαδαίων, ονος, urbs et regio, κοῖλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.
Αἰκωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
Αἰμός, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, x, 81.
Αἰμπετῆς, ου, Lampi f., Dolope, O, 526.
Αἰμπετή, filia Solis ex Neera, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
Αἰμός, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Aurorae, ψ, 246.
Αἰόγνος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
Αἰοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
Αἰοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte praematura extincta, Z, 197 sqq.
Αἰοδίκη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.
Αἰοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Graecus, socius Antilochi, P, 699.
Αἰοδόη, Altæ filia, mater Lycanion, Φ, 85 sqq.; X, 48.
Αἰοδών, ὠντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum alitero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.
Αἰομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.
Αἰομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Buccolion, Z, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.
Αἰπίθαι, gens antiqua Thessaliae, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.
Αἰρίσσα, urbs Pelasgica in Aetolia, ἐριδῶλας, B, 841; P, 301.
Αἰεόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Aenea, P, 344.
Αἰεώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυσοκόος, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
Αἰεώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
Αεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
Αελεγς, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Aeneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).
Αεονεύς, ἥος, Coronii f., dux Graecus, B, 745 (ἕως Ἄρης); pugnat, M, 130, 188; Ψ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
Αεσίς, ἰδος, Lesbia, I, 129, 271.
Αεσός, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθέη, H. Ap. 37. Αεσόθεν, I, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob eadem Thersitæ, Aeth. p. 583, a.
Αετῆς, Mytilenaeus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Αευκάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alcma.* fr. 9, p. 589.
- Αευκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.*
- Αευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis : eo adripitur a matre Achilles de rogo, Æth. p. 583, b.*
- Αευκίπη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.*
- Αευκίππος et Αευκίπποιο δάμαρ, Ap. H. 211.*
- Αευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tænia opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.*
- Αεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.*
- Αήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.*
- Αήδος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.*
- Αήτιος, dux Beotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.*
- Αήλαντον πεδίον, in insula Eubœæ, H. Ap. 220.*
- Αήμωνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάσθη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467 - 475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230 - 234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Αήμωνος δόρυ, Ξ, 281; εὐκτιμῶνον ποταμίδιον, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμυθάλωσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Εο Lycanem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, II. min. p. 583, b.**
- Αητοίδης, ου, Latona f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.*
- Αητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25 - 120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. Auxiliari Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497 - 504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρῆς, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.**
- Αιβύη, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.*
- Αικύμιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.*
- Αἰαία, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Αἰαίηθεν, H. Ap. 241.*
- Αιμωρεία, una Nereidum, Σ, 41.*
- Αίνδος, urbs Rhodi, B, 656.*
- Αίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.*
- Αἰται, ὧν, Jovis filia, Ates sorores, I, 502 sq.*
- Αιοκοί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527 - 535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.*
- Αιγαίως, ἔως, Apharei f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu delezerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.*
- Αἰκάστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινεὺς, B, 647.*
- Αυκάων, υνός, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.**
- Αυκηγενής, ἑός, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.*
- Αυκήη, regio Asiæ minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐπιδῶλεξ, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Αυκηίηδε, Z, 168, 171. Αυκηίηθεν, E, 105.*
- Αύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glauco ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; Δ, 285 sq.; O, 424 sq.*
- Αυκομήδης, εός, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Trojá, II. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.*
- Αυκόρογος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσήιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφρόνιο Αυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142 - 149.*
- Αυκορόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.*
- Αύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.*
- Αυκόρρων, υνός, Mastoris f., Cytherius, famulus et τῆτις Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430 - 441.*
- Αύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).*
- Αύκων, υνός, Trojanus, a Peneleo occisus, II, 335 - 341.*
- Αυρηγός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.*
- Αύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, Δ, 191.*
- Αωτοφάγος, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses ocios, loti suavitate captos, ι, 64 - 102; ψ, 311.*

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.*
- Μαΐα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐάδος, a nom. Μαΐας, ξ, 433 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπιδίον, 57.*
- Μαϊανδρός, fluvius Ioniæ, B, 869.*
- Μαυμαλίδης, ου, Memali f., Pisander, II, 194.*
- Μαΐρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Proeti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.*
- Μαίλων, υνός, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.*
- Μάκκαρ, υνός, antiquus rex Lesbii, Ω, 544; H. Ap. 17.*
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et al Μάλεται, promontorium Laconia, γ, 287; δ, 514; τ, 187.*
- Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.*
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.*
- Μαραθών, υνός, vicus Atticæ, η, 80.*
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.*
- Μάρης, υς, Lycius, Sarpedonis socius, II, 319 sqq.*
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552 - 561.*
- Μάρων, υνός, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.*
- Μαρονεία, Thraciæ urbs, ubi Ulyssem in reditu offendi Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
- Μάσσης, υνός, δ, urbs Argolidis, B, 562.*
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitheres, β, 158; ω, 451.*
- Μάστωρ, υνός, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.*
- Μαχάων, υνός, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193 - 220. Vulneratus sagitta, A, 505 - 520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, II. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dextertate v. II. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, II, 695.*
- Μεγαμυδείδης, ας, Megamedis f., ἀνὰξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.*
- Μεγαπένδης, εός, Menelai f., quem, absente Helena, ex sinistra genuerat, τηλόγετος, δ, 10 - 12; ο, 100, 103, 122.*
- Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.*
- Μέγης, υνός, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,*

fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
Μελών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.
Μελών, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspicia sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
Μελάντιος, ὄδος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulysi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
Μελανθώ, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis hæcens, Eurymacho concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, Atih. fr. 3, p. 586.
Μελάνπιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patrochio, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
Μέας, ἄνος, Porthæi f., Cneii frater, Ξ, 117. — Ejus filio oco, Alc. fr. 8, p. 589.
Μέλαγχρος, princeps Calydoniae, Cneii f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκδός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Prote-silæi, Cypr. fr. 13, p. 594.
Μέλις, τος, fluvius Ioniæ, βαδύχοιτος, H. 8, 3; ἱερὸς, Ep. 4, 7.
Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, b.
Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Μέμων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interfecit, ab Achille interficitur; inde mater et ab Iove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.
Μενάλας, Atræi f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρηφίλος, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ἐκδόος, βροήν ἀγαθός. Urbes ejus et copie in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad latris concilium venit ἀντόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Mæchaone curatur, 193 sqq.

Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insonnis, K, 25 sqq. Ulysssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphioi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; p, 76, 116 sq. — *Paridem hospitis occipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abijcit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; A, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.
Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδωρήξ.
Μενοντιάδης, αο (ω, Σ, 93), Menestii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
Μενοντιος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοντιου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
Μέντης, ου, 1) rex Cicconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscenti domus ἐκίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachum comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; p, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilius, α, 259.
Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Anti-quiores v. in Μερμερίδης.
Μέροπος, insula Co habitatores, H. Ap. 42.
Μέροψ, σπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
Μεσαλλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
Μέσση, urbs Lacedæmoniae, πολυτρήρων, fort. l. q. Μεσσήνη, B, 582.
Μεσσηγίς, (ιδος, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
Μεσσηγή, urbs, ubi Oralocheus, φ, 15.
Μεσσηνίος ἀνδρας, Messenii, φ, 18.
Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐλχωνος, βαδύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
Μήδεα, Χελω filia: de ea quædam in Mygale, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
Μηδευσίαστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
Μηδώνη, eadem quæ *Μεδώνη*, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
Μηκιστεύς, *τός*, et *έως*, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Cædipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
Μηκιστηιάδης, *ου*, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
Μηλόδοσις, nymphæ, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσίπτερος, H. 32, 1.
Μήρονες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. *Borus Μήρων*, E, 43.
Μηρονή, Mæonia, *έρατεινή*, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
Μρονίς, *ίδος*, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
Μηρόνιος, *ας*, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei ούραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sqq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
Μήστωρ, *ορος*, Priami f., Q, 257.
Μίδεια, oppidum Boeotiæ, B, 507.
Μίδης, *εω*, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
Μίμας, *αντος*, mons Ioniae in mare procurrans, *ήμεώεις*, γ, 172; *παυκαλώεις*, H. Ap. 39; *ώψιρμηκος*, Ep. 6, 5.
Μινώας, *άδος*, sive *Phocæis*, *carmen in Cyclo positum*, *cujus fragmenta* v. p. 590.
Μινώας, *ου*, Clymenes pater, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Μινώειος, Quod est Minyarum. *Όρχομενών Μινώειον*, B, 511; *Όρχ. Μινυήιον*, λ, 284. *Ποταμός Μινυήιος*, Elidis fluvius, A, 722.
Μινώϊος, Minois. *Κνωσσοῦ Μινωίου*, H. Ap. 396.
Μίνως, *ωος*, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (*δερυστή Διός*); p, 523.
Μίνω accus., Ξ, 322; *όλοόφρων*, λ, 322. lb. 568 sqq. iudex apud inferos.
Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
Μνίσκος, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
Μοίρα, Parca, passim, cum epithetis κραταιή, όλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. *Μοίραι* semel Q, 49.
Μολιόνες, τώ, Actoris filii, Eurytus et Cteatus, A, 709, 750.
Μολίων, *ονος*, Thymbræi Trojani auriga, Δ, 322.
Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
Μόρυς, voc, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cassus, Ξ, 514.
Μεόλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, γ, 472. 4) Dulichius, Amphilocho proci famulus, σ, 422 sq.
Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (*άγισια*); B, 761, et sæpissime in Hymnis. *Θεά* A, 1; *θεά*, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (*Όλυμπιάδες*, Διός θυγατρεις); A, 218, etc. Novem *άμειβόμεναι όπι καλῇ* in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyris παύσαν άουδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Eorum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. *Μουσάων θεράποντες*, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth.* p. 583, a. *Thamyris gloriatione eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
Μύγδων, *ονος*, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, άντίθεος.

Μύδων, *ωνος*, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
Μυκαλήσος, ή, urbs Boeotiæ, *εύρύγορος*, B, 498; H. Ap. 224.
Μυκηνάιος, *αδject.* O, 538. *Μυκηνάιοι*, 643.
Μυκίνη, 1) urbs Argolidis, *εύκτιμενον πολίεθρον*, B, 569, *εύρύαγρια*, Δ, 52, *amata a Junone*; *πολύχρυσος*, H, 180; A, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali *Μυκῆναι*, Δ, 376. *Μυκῆνηθεν*, I, 44. 2) Inachi filia, *εύπλόκαμος*, β, 120. — *De hac, Oceanî nepiti*, *Cycl.* p. 601, δ.
Μύνης, *ητος*, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (*Μύνητος πόλει*, T, 296) capta occidit, B, 692.
Μυρίνη (Amazon), *κλύσκαρθος*, de cujus tumulto B, 814.
Μυρμιδόνες, *ων*, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Pelœ et Achille, *μεγαλήτορες*, T, 278; *φιλοπόλεμοι*, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
Μύρσινος, *ου*, ή, oppidum Elidis, B, 616.
Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (*άγέρωχοι*); Ξ, 512 (*καταρρόθυμοι*); Q, 287; N, 5 (*άγχιέμαχοι*), quo postremo I. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
Μώμος, *deus*, σύμβουλος *Ιωvι*, in *Cypriis*, *fr.* 1, p. 591, *nisi hoc altunde petitum*.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
Νάστης, *ου*, dux Carum, B, 867, 870 sq.
Ναυβολίδης, *ου*, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
Ναυβολίδης, *ας*, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticinium ejus, θ, 564-571.
Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludunt; quo strepitu expectectum Ulyssem lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit: v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
Ναυταῖς, *έως*, nobilis Phæax, θ, 112.
Νέαιρα, nymphæ, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
Νεῖλος, *fluvius Egypti*, ab Homero *δ Αἴγυπτος dictus*. *Ad eum armantur Danaï filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
Νέμεσις, *εως*, Jove persequente, in omnis generis animalia se permutat; inde capta, *Helenam ex eo concipit*, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Ducit Hermionen Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus*, a *Phænice Neoptolemus appellatur*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *II. parv.* p. 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylum, Telegri filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercei*, *II. Exc.* p. 584, a. (*Aliter Lesches* p. 599, a.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interfecit*, *II. parv.* *fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestri itinere reddit, Thetidis suavis, per Thraciam, ubi Ulysses offendit Maronem; Phœnicem in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
Νεοτιχαῖς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; Θ, 113, 192.
Νεστορίδης, *ας*, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, *Νεστορίδης*, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71. 155, etc.

Νέστωρ, **ἄγος**, Neleus f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita : *λαγύς ἀγοστής, γέρον, ἱκεπλάτης, ἱκετός, Γερῆ- νος, ἀγαυός, ἱδυνής, οὐρός Ἀχαιῶν*. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consultit Agamemnoni, 433 sqq. Copiam ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectorre committendum, H, 170-181. Corpora cætorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugne periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patrocli persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculator pugnam, Σ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achiviis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum adventit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηλεΐς. V. **Νηλεΐς**.

Νήριον, τό, mons Ithacæ, Ὀλῆν, α, 186.

Νηλεΐς, ἰδός, ἡ, nymphe Nais, ut Ἀδραβεμένη, Z, 22; νόμφη Νηλεΐς ἀμύμων, Σ, 444; γ, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηλεΐδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αὐ, Neleus f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεΐς, ἑός, ἡ, pater Nestoris, rex Pyli, Gethi f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστορ Ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλῃος, ἀγαυότατος ῥωόντων, σ, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηλεΐδης, αὐ et ω (A, 618), Neleus f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηλεΐος, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεΐς, ἑός, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, εὐκτίμενος κολλιέθρον Cephalenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰσοσίφυλλον, B, 632; ἀριπεπέ, ι, 21 sqq.; κατακείμενον Ὀλῆ, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νηρείη, una Nereidum, Σ, 40.

Νυόδη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νυρεΐς, ἑός, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νύσα, urbs Boeotiae, ζαθέη, B, 508.

Νύσος, nobilis Dulichius, pater Amphionis proci, π, 396; σ, 127, 413.

Νύσρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νυμφων, ονός, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylius, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νυμίων, ονός, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι ὁρασιῶδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H, 18, 19. Νύμφαι αἱ θύστα καλὰ νύμνται καὶ πηγὰς καὶ πύστα, γ, 8 sqq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνομοι, ζ, 106; οὐραῖη, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηλεΐδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τό, mons Thraciae, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθικος, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciae maj., B, 877, ἀνῆας; E, 479; M, 213. b) Troasidis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ἐν Ξάνθον καλεῖσθαι θεοὶ, ἀνδρες τε Σκάμανδρον, γ, 73 sqq.; filius Jovis, Σ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυδίνος ἀγροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀγχηστός, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri luci, B, 506; H. Ap. 230; λαχεποῖς, H. Merc. 88, 190. Ὀγχηστόνης, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεύς et **Ὀδυσεύς**, ἑός et ἥος (semel genit. Ὀδυσεύς, ω, 398), Ulysses, unica Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita : *πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, διαφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διαγενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δουρικλυτός, πτολίποθρος*. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atiridae in Ithacam venientes agere ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiens Mentor domui praefecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus μῆτε- κρήφους, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sqq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et eloquium, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omina et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnāt, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequodum pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sqq. Armorum iudicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excæcato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æsam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum liæque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Æsam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdin, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amator et diu invitatus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eam dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omina, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ.

1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem*, Cypr. p. 582, b. *Palamedem aquis demergit*, fr. 16, p. 594. *Achillem a cæde Thersitæ purgat*, Æth. p. 583, a. *Armorum iudicium incipit*, ibid. b. *Cedunt arma de Minerva consiliis Ulyssi*, Il. parv. p. 583, b. *Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint*, fr. 4, 5, p. 596. *Helenum ex insidiis capit*, ibid. *Neoptolemum Achillis e Scyro arceisit et patris arma donat*, ibid. *Deturbato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interfectis aliquot Trojanis revertitur*, ibid. *Cum Diomede Palladium rapit*, ibid., coll. fr. 9, 596. *Vulneratus a Thoante*, fr. 10, ib. *Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemus*, Nost. p. 584, b. *Odysseam in Cyclo exceperit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebat, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et crateram dono accepit*, p. 584, b. *In Ithacam rediit imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginam eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxetis, Ulysses filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circeam perfertur*, p. 585, a. *De filiis ejus conf.* p. 601, a.

Ὀδυσσεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Οἰκονόμεια, vel Οἰκονόμια, τὰ, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰκονόμος, αο, Cædipus, rex Thebanus, cuius res breviter narratur, λ, 217-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narratum*, p. 582, a. *Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscipit*, Cæd. fr. 2, p. 587. *Diras filiis imprecatur, quas et qua causa*, Theb. fr. 2, 3, p. 587.

Οἰκλή, ἦος, s. Οἰκλήτης, Antiphathæ f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Οἰκλῆς, ἦος, 1) princeps Locrensium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Οἰκλῆς, ου, Ollei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰκείδης, αο, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰκείος, ἦος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio exceperit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmicio accipit Oleno destructa*, Theb. fr. 6, p. 588. *Et insidiantur Melanisi filii*, Alc. fr. 8, p. 589.

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, ου, Cænopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροπος, αλ, tres Anti filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνός, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνωψ, οκος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰκόλος, Ἀσφρæ νυμφῆς f. ex Neptuno, Ἀσφρæ urbis conditor, Aith. fr. 2, p. 586.

Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχάλις, ἦος, Cæchaliensis, B, 596, 730; θ, 224.

Οἰχάλη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχάλῃ θεν, 596. — Οἰχάλῃς ὁἶσος, carmen in Cyclo positum,

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita hæc Œchalia et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.
 Ὀλκῶν, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, *τρηχέα*, B, 717.
 Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, *λευκή*, B, 739.
 Ολύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus deorum.
 Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
 Ολύμπος, et Ὀδλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μικρός, ἀγάννιος, νηόεις, αἰγλήεις, πολυδεράς, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-loidæ, λ, 315.
 Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
 Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.
 Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
 Ὀπίεις, ὄντος, Opius, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
 Ὀρέσθιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.
 Ὀρέστης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris eadem in Clytemnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum *Pylade*, *Nost.* p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
 Ὀρθαῖος, Trojanus, N, 791.
 Ὀρθη, urbs Thessaliæ, B, 739.
 Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
 Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.
 Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.
 Ὀρμειαι, urbes Argolidis, B, 571.
 Ὀρσίλοχος, 1) Alphei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cuius filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ææa, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.
 Ὀρτυγία, insulæ Delī antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅτε τροπαὶ ἡλίου). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
 Ὀρχομενός, ἡ, 1) antiqua urbs Boeotiæ, Μινύειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
 Ὀσσα, ἡ, mons Thessaliæ, λ, 315.
 Ὀτρειός, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, I, 186; H. Ven. 111, 147.
 Ὀτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
 Ὀτρυντεῖς, ἦος, pater Iphitionis ex nympha, γ, 384 sqq.
 Οὐαλέγγιον, ὄνος, Trojanus senex, I, 148.
 Οὐρανίη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Ουρανίονες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
 Ουρανός, Coelus, Gææ maritus, *δοτιραῖος*, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo*, p. 581, a.
 Οὔτις, accus. Οὔτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ι, 366, 369, etc.
 Ὀυλίστες, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius a Pæon, ab Achille, Φ, 210.
 Ὀυλίτιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
 Ὀχρίσιος, Ætolus, pater Periphanis, E, 843.

II

Παγασίων ἱερὸν, *Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6*, p. 588.
 Παῖτην, ὄνος, medicus deorum, sanat Hædæu, E, 401 sq.;

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
 Αἰλίβι, A, 473; X, 391; H. Ap. 518; eat hymnus sacer.
 Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοξοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχεῖς, Φ, 155.
 Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
 Παιονίη, regio, *ἐπιδωλαί*, P, 350; Φ, 154.
 Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀκαιοίς.
 Παλαμίδης, ους, *Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insantiam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
 Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. *parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.*
 Παλλὰς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐργεμέχρη, H. Cer. 424.
 Πάλλας, αντος, pater Selene, H. Merc. 100.
 Πάλλυς, υος, Trojanus, N, 792.
 Πάμμων, ὄνος, Priami f., Ω, 250.
 Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphe f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
 Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ζ, 369; ω, 32.
 Πανδάρειος, Meropis f., Aedonis filii pater, τ, 518; υ, 66.
 Πάνδαρος, Lycaonis f., dux Zeleensium, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fodus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
 Πανδίη, Jovis filia ex Selene, H. 32, 15.
 Πανδίων, ὄνος, Græcus, Teucri socius, M, 372.
 Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
 Πανδοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
 Πανόληνες, Hellesæ universi cum Achæis nominati B, 530.
 Πάνθοος, senex Trojanus, F, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 22, 40, 59.
 Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κατετός). 2) Phoci f., Epæi pater, Ψ, 665.
 Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
 Παρθένον ῥεάα, Eleusine, H. Cer. 99.
 Παρθένος, δ, Quivus Paphlagoniæ, B, 854.
 Παρθενόκαος, *Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8*, p. 588.
 Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρ, Γ, 39; N, 769.
 Παρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269; 282 (νηφός), 393, 521; H. Merc. 555.
 Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμυρόντη, H. Cer. 493.
 Παῖρρασις, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
 Πασιδή, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Z, 269, 276.
 Πάτρολος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἡα, voc. Πάτρολος et Πατρόλεις, Menetii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλωτορ, ἱσθῆος, ἱπποκλυδός. Monita patris Menetii, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillia præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Z, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῶν μήστορ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παργαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπισταί, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάρος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραίδης, αω, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; γ, 1-83; υ, 372.
- Πειρίβοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Σ, 317 sq.; Polyctae pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesi in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Y, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polyctoris f., proci, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηνορίδης, αω, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηνορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελέγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελαγινός, Pelagius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233. Πελασγικόν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελάας, αω, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλάγη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πέλαρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πελοψ, οπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., κληῖππος. — Πέλοπος ἦθος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Therites ejus amorem Achilli objicit, id. p. 583, α.
- Πεπάριδος, insula Ægaei maris, ἀρχιῶλη, H. Ap. 32.
- Περαῖοι. V. Περραιβοί.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx illi cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίδοια, 1) Accessamenti filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Æneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περίερης, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλύμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περικλῆς, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρριμος, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Περίρας, αντος, 1) Ochesii f., κελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφῆτης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, E, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περικώτης, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; Δ, 329.
- Περικώτη, urbs Troadis, B, 835; Δ, 229; O, 548.
- Περραιβοί, gens Thessala, B, 749 (ubi μανεντόλμοι τε Περραιβοί); H. Ap. 218.
- Περσαῖος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., E, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνεια, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Platonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφῶνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπαίνει I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγαυή, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλὴν.
- Πέρσι, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσιδῆς, αω, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετῶν, ὄνος, vicus Boeotiae, B, 500.
- Πετώς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πηδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megele occisus, E, 69-75.
- Πηδασος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰκινή, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Y, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 694. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμυκλώσσα, I, 152, 294.*
- Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Periboea f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αω et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, ὄνος, idem.
- Πηλεΐς, ἦος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, περικλῆτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Di omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii reducturi Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud se nem invita manet Thetis, E, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αω et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληῖος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μυλίη, II, 143; T, 390; Y, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πηλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰνόςφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειός, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελόεος, et Πηνελέως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; E, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, παρῖφρων, ἐχέφρων, αἰνύμων, πολύδερος. Absente Ulysse a procis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat.

β, 87-110, et alibi. Phœnium de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somno recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Uly-
ssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen po-
nit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citurat ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulyse ad Circen abducitur a Telegono, ejus-
que fit uxor, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
a, præter Telemachum et filium fuisse ex Ulyse Ar-
cesilaum.*

Πήρεα, locus Thessaliæ, B, 766.

Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nolei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.

Πήρτης, Percosius, Z, 30.

Περὶη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Σ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Περὶηθεν, 85.

Περθεύς, ἥος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.

Πτόχεια, urbs agri Trojani, B, 829.

Παγκρατα πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.

Πάριος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πάριον
ὠκεῖον, Θήγη Ὑποπλακίη, Z, 396, 425; X, 479.

Πλάτεια, Platææ, urbs Boeotiae, B, 504.

Παισιθένης, οὗς, *Helenaæ filius, fortasse in Cypris, fr.
21, p. 595.*

Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Σ, 116.

Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.

Πηϊάδας, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.

Πλούτος, (Cereris et Iasionis f.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.

Πλουτώ, οὗς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ποδάλειρος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.

Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
Π, 150 sq.; T, 400.

Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.

Ποδάρκης, εὖς, frater minor Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).

Ποῦς, οὗ, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.

Ποικάντιος υἱός, Poëantis filius, Philoctetes, γ, 190.

Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, κ,
224 sq.

Πολυαμυνίδης, ου, Polyæmonis f., Amopaon, Θ, 276.

Πόλυος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacæ, ο, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.

Πολύδαιμα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.

Πολυδέρμων, Platonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντωρ, κρατερός.

Πολυδεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πύξ ἀγαθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —

Ἀθάνατος, ἕως Ἀρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.

Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex flavio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.

Πολυθερσιδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.

Πολύτιος, 1) vates et princeps Corinthii, pater Euchen-
oris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurymantis f., Trojanus, E, 148.

Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.

Πολυκτορίδης, αὖ, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.

Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.

Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.

Πολύμηλος, Lycius, Argæ f., Π, 417.

Πολυνείκης, εὖς, Œdipi f., cum Tydeō Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.
582, a. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.*

Πολύνηος, Tectonius f., nobilis Phæax, θ, 114.

Πολύτεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysem post reditum hospitio excipit et cra-
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nius, H. Cer. 154, 477.*

Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumultu
mactatur, Π. Exc. p. 584, b.

Πολυτημονίδης, αὖ, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulyssæ fictus, ω, 305.

Πολυπότης, αὖ, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jecit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, a.*

Πολυπαίδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.

Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύνελωψ.

Πολυφήτης, ου, Trojanus, N, 791.

Πολυφόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.

Πονεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.

Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; ν, 49-53.

Πορθεύς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Σ, 115 sqq.

Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαυήτορος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχαίτης,
et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præcet eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum
habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicæ, H. 21, 3; Υ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
donti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστηρος, B, 479.
Iratu Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

frustra rogatus, ut auxilium illi ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitavit heroum, Σ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasu ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyræam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit immissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excæcatum filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopibus reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vetus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, d. Equi forma indutus genuit ex Brinyne Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδών Δίας, lucus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.

Ποσειδάμιας, αντρος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnāt, Σ, 425, 449-463; O, 339, 518; II, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.

Πράξιππος, fluvius Troadis, B, 835.

Πράμνιος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.

Πριάμης, αὐ τοῦ εἰω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, A, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.

Πριάμος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, A, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exæquis in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Γ, 306. Troja passim dicta Πριάμου πόλις, Πριάμου δότυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercel, II. Exc. p. 584, α; secundum Leschen, ad fores regie, II. parv. fr. 19, p. 599, α.*

Πρόδικος, Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.

Προδοήτωρ, ορος, Arelyci f., dux Bæotum, B, 495; occisus, Σ, 450, 471.

Πρόδοος, Tenthedronis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.

Προδών, υἱος, Trojanus, Σ, 515.

Προφτος, rex Argivorum, Antee maritus, Bellerophonti in-

sidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, The sandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*

Πρόκρης, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalo, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*

Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Σ, 476 sqq.

Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 399.

Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.

Πρυμνέος, έως, nobilis Phæax, θ, 112.

Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.

Πρωρενς, έως, nobilis Phæax, θ, 113.

Πρωτεστιάος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ηρας Ἀφίος, μεγάρμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; II, 681; O, 705 sq.; II, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*

Πρωτενς, έως, deus marinus, Neptuni ὁπάδμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.

Πρωτὸς, οὗς, Nereidum una, Σ, 43.

Πτελεός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thesaliæ, λεγαστοίης, B, 697.

Πτολεμαῖος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, A, 224.

Πυγμαῖον, populus ad Oceanum, a gruibz vexatus, Γ, 6.

Πύθος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.

Πυθώ, gen. ὄνος, dat. ὄος, η, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθέη, πεπρωσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.

Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.

Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.

Πύλαος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.

Πυλάργης, αὐ, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, II, 696.

Πυλήνη, urbs Ætolica, B, 639.

Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis a Eleis, A, 671-762.

Πυλογενής, έως, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 396, 424.

Πύλος, έ, et η, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθέη, ἡμαδέες, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληΐος, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; Ιερη, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλώνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόν, π, 323.

Πύλων, υἱος, Trojanus, M, 187.

Πυραϊχης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, II, 287-292.

Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thesaliæ, ἀναμμεῖς, Διμήτρος τέμενος, B, 695.

Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, II, 416.

Πυριφλεγέων, οντος, fluvius Orcli, x, 512.

Πύρρος, sic Neoptolemo appellatus erat ab avo Lycomedede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

Παδάμανδρος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Σ, 321 sq., ξανθός, habitans in insulis Bæotum, δ, 564.

Phæaces cum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Πείνη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. II, 1, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tetiyl

ad educandum, *Σ*, 203; *Hecates*, ἡχώμος, H. Cer. 60, 73. *Adest Latonae parturienti*, H. Ap. 93. *Cererem adducam mittit Jupiter*, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πῆν λιπαροῦδεμανός.

Ἰθάκη, portus in Ithaca, α, 186.

Ῥαῖα, insula Delo vicina, περὶ Ῥέσσα, H. Ap. 44.

Ῥαῖα, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.

Ῥαῖος, opoc, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.

Ῥαῖος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum praestantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.

Ῥαῖος, Thrax, Pirae f., occisus, Y, 484-489.

Ῥαῖος, urbs Arcadiae, B, 606.

Ῥαῖα, nymphea, Proserpinae socia, H. Cer. 419.

Ῥαῖα, fluvius Troadis, M, 20.

Ῥαῖος, Rhodi cives, ἀγέτωχοι, B, 654.

Ῥαῖα, nymphea, socia Proserpinae, H. Cer. 422.

Ῥαῖος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes *Ῥαῖα*.

Ῥαῖος, οὖς, *Staphylé filia*, ex qua Apollo genuit Antium, *Cypr. fr.* 11, p. 593.

Ῥαῖος, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαῖα, οὖς, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαῖος, fluvius Phrygiae majoris, Γ, 187; II, 719.

Σαῖος, mons Aegolidis, Ep. 1, 3.

Σαῖος, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, B, 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαῖος, ἴνος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, B, 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαῖος, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, α, 246; τ, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.

Σαῖος, ἡ, 1) insula maris Aegaei, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ἀγέτωχοι. 2) Eadem quae Σαῖα, B, 634; παικαλόςσα, δ, 671, 645; ο, 29. 3) Θρηάκη; Samothracia, N, 12 sq. (ὠλήσσα); H. Ap. 34.

Σαῖος, de risu Sardonio, υ, 302.

Σαῖος, ὄνος, et ονός, rex Lyciae, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Heclorem, E, 471-493. Pugnata, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Graecorum, 397 sqq.; Σ, 426. Mortem ejus praedicat Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.

Σαῖος, ἡ, insula Oceani, *Gorgonum habitatio*, *Cypr. fr.* 18, p. 594.

Σαῖος, εντός, torrens magnus in Troade, Z, 34; Σ, 445; φ, 87.

Σαῖος, Enopis f. ex nymphea, Trojanus, Σ, 443.

Σαῖος, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.

Σαῖος, εντός, α, 52, 167, Σαῖος, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui praetervehantur, et occidentes; quas Circae consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; φ, 326.

Σαῖος, Trojanus, pater Amphii, E, 612.

Σαῖος, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaesae, H. 31, 4 sqq., Pandiae virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σαῖος, ας, Selepii f., Evenus, B, 693.

Σαῖος, εντός, 1) fluvius prope Ephyrain (Corinthus), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, B, 639; M, 97.

Σαῖος, sacerdotes Jovis Dodonaei, II, 234 sqq.

Σαῖος, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Σ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σαῖος, ἡ, oppidum Paphlagoniae, B, 853.

Σαῖος, ἡ, urbs Hellepontii, B, 836.

Σαῖος, Trojanus, Ithamenis f.; occisus a Patroclo, II, 586.

Σαῖος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, B, 564; A, 367, 403 sqq.; E, 108, 241 274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius*, *Melanis f.*, *Alcm. fr.* 8, p. 589.

Σαῖος, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.

Σαῖος, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. *Σαῖος*, Z, 291.

Σαῖος, αἱ, incolae, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.

Σαῖος, ὄνος, ἡ, urbs Phoeniciae, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte*, *Cypr. p.* 582, b.

Σαῖος, Sicilia, ω, 307.

Σαῖος, adj., Sículus. Γυνή Σαῖη, ω, 211, 366, 389. Σαῖος, υ, 383.

Σαῖος, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).

Σαῖος, εντός, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Y, 53; Φ, 307 sqq.

Σαῖος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.

Σαῖος, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγρίοφωνοι, θ, 294.

Σαῖος, ὄνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, II. Exc. p.* 584, a; *II. parv. fr.* 14, p. 597.

Σαῖος, mons Phrygiae, Ω, 615, 661 πασι νυμφῶν ἑμμεναι εὐνῆς.

Σαῖος, Aegoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.

Σαῖος, πύλας, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.

Σαῖος, ὄνος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophili f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.

Σαῖος, adj., B, 465, 467.

Σαῖος, fluvius Troadis, Σαῖος a diis dictus, Y, 74; δ-νῆς, βαθυδινής, ἡδῆς, δόρυς, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384: v. Σαῖος.

Σαῖος, portus Cytherae insulae, K, 268.

Σαῖος, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.

Σαῖος, filia Crateis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.

Σαῖος, ἡ, insula et oppidum in mari Aegaeo prope Euboeam, αἰπία, I, 664 (Εὐνῆς πολίσθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. *Σαῖος*, T, 332. — *Cypr. p.* 582, a. *Σαῖος*, *II. parv. fr.* 6, p. 596.

Σαῖος, vicus in Bœotia, B, 497.

Σαῖος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Σαῖος, ὄνος, cognomen Apollinis, A, 39.

Σαῖος, Ioniae urbs, Aiolis, Ep. 4, 6; H. 8, 4.

Σαῖος, veteres incolae Lyciae, κυδαῖμοι, Z, 184, 204; ε, 283.

Σαῖος, τὸ, promontorium Atticae, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, *ερείαν, καλλιγύναικα*, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπεριώ, οὐς, *Anti Alia*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπέρχειος, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Στασιός, *Cyprius*, *Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae*, p. 581, α. *Conf. fr. 1*, p. 592; 3, *ib.*; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, *Bacchi f.*, *Rhæus pater*, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρνοι, οπος, *Melanis f.*, *Alcm. fr. 8*, p. 589.

Στέντωρ, ορος, præco, χαλκιδόφωνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατιός, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στυμφλιός, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Στυξ, ὕδωρ, ἡ, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Σύρα, τὰ, urbs Euboeæ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σόμην.

Σύντριψ, ἰδος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σπῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σπῆς, γγος, *de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodice scriptor*, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐρίδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σώκος, Trojanus, Hippasi f., ἰσώθεος φῶς, occisus ab Ulyse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαμίνης, εὐς, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αὐ, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλδῖδιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, οὐ, *Tantali f.*, *Pelops*, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa*, fr. 10, p. 600.

Τάρη, urbs Lydorum, ἐρίδωλας, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθὺς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρταίοι, Σ, 279.

Τάρχη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταύροι, *Scythiae civitas, quo Iphigenia a Diano transfertur*, Cypr. p. 582, b.

Τάφιοι, incolæ insulae Taphi et propinquarum minorum li-
torisque Acarnaniae, φιλήττοι, ληιστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 428; π, 426.

Τάφος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγίη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, αὐ, Thebanus vates, de Circæ consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulyse, et de multis consultatur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum*, p. 584, b. Τεκτονίδης, αὐ, Tectonis f., Polynæus, θ, 114.

Τελαμὼν, ὄνως, Ἐσκι f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγῶνος, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — *In bello Amazonum Melanippam occidit*, *Alth. fr. 3*, p. 586. *Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr. 5*, p. 589.

Τελαμωνίδης, αὐ, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nymphe, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Ad eam Neptunus ex Erianae genuit Arionem equum*, *Theb. fr. 6*, p. 588.

Τελοῦσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur quia causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 635. — *Ex adventu herois, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur*, *Cypr. p. 582, b. Ex adventu Graeci, ligno equo constituto*, *Il. parv. p. 583, b.*

Τενθρηδών, ὄνως, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, οὐ, Terpi f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, *Mysiae urbs. Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt*, *Cypr. p. 582, a.*

Τευθρανίδης, οὐ, Teuthrantis f., Axylius, Z, 13.

Τευθρας, αντος, Graecus, ἀντιθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεῦκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοῖσόννη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐσταδῆν ὁσμίνῃ); Σ, 515; O, 302, 436-493; II, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed preces oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία δῶνπηξ, a qua Τευμησὸς vastata, *Epig. fr. 3*, p. 589.

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεγεονίς, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αὐ, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηδὸς, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, Σ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, *Bugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.*

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithocam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux*, p. 585, α. *Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος*, *Eustath. ex Teleg.*, p. 601, α.

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quo vix naio pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitis speciem induita, spe patris reduci excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inecia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidie procorum, 620 sqq. Cum muneribus et ominibus optimis dimissus, per Pheras et Pythum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave ap-
pulsā, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem redditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de cæde procorum deliberant, 154-321.

Mene in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit *εἰρωνυμόμενος*. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidias frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnāt contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniz palesteret*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circen avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τῆλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπωλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Laestrygonum, x, 82; ψ, 318.

Τηλεπίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τῆλεος, *Herculis f., Mysiae rex, Graecis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Graecis in expeditione Trojana*, Cypr. p. 582, a. b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τύρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τῆργετον, mons Laconiae, περιμήμετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscurus, H. 16, 3; 33, 4. — Cypr. fr. 8, p. 593.

Τιδανός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρως, υῖος, urbs Argiva, τειχιόσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, *carmen Cycli, cuius fragmenta v. p. 585.*

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμαρτός, B, 751-755.

Τίτνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὀκοταρτέμιοι θεοί, Ε, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτυός, Telluris f. ingens, in Euboea habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Πηρόλεμος, 1) Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licyonio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnāt contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τρῶλος, mons Lydiae, B, 866; Υ, 385, υφός.

Τρηχίς, ἵνος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsoles Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίχη, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; A, 202.

Τρίσπηξ, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίσπος, 213.

Τριτόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεια, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροάδην, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίησος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cuius oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύνεια, εὐπυργος, εὐταίχεος, ὑψίπυλος, ἐριβόλαξ, ιερή. De muris v. Πρωσιδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαυαί. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηδες, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Eac. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Δικαιοπίπλοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eædem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάθυμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερβίοι, φιλοπόταμοι, ἀκέρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, κύκοθωρηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in tisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Eac. p. 584, a.

Τρωάς, ἄθος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; λήδρος Τρωάδος, υ, 263.

Τρωαίος, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωῖλος, Priami f., ἱπποχάρμης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ὄν, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 285; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, ὠός, et ὠός, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεΐς, ἄος, Cenei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filius maritus, Σ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicro certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Ceneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Leda, pater Dioscurorum et Clytemnestrae, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Partem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαίμονι*, Cypr. p. 586, b.

Τυρσηνοί, Tyrrheni, piratae, Bacchum caplunt, H, 6, 8.

Τυρῶ, οὐς, Salmonei, filia pulcerrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυράων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυρφεΐς, ἄος, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphea, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμκολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδη, urbs Lydiae, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulyssæ Cretenais, ξ, 204.

Υλας, α, *Herculis amasius, perditus, a Cianiis quaeritur*, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Boeotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiae, ἰχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, A, 672.

Υπέρροχος, 1) Trojanus, ab Ulyssæ occisus, Δ, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπίρων, ὄνος, Trojanus, E, 144.

Υπερβόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

- sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 Ύπαρῆνωρ, opus, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 Ύπερσιή, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 Ύπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 Ύπεριών, opus, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cæli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 Ύπέρλαος, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.
 Ύπέρρας, αντος, Eurýganæ pater, Cæd. fr. 2, p. 587.
 Ύπνος, Somnus, frater Thanatoιο, ἀναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 Ύποδόξει, oppidum prope Thebas Bæotias, vel pars earum, B, 505.
 Ύπονότης, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 Ύποκλαχίη θήκη, urbs Troadis, Z, 397. V. Ἰλάκος.
 Ύρην, oppidum Bæotiæ, B, 496.
 Ύρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 Ύρτακίδης, ou, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 Ύρτακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 Ύρτιος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 Ύψήνωρ, opus, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 Ύψιπύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunéi, H, 469.

Φ

- Φαέθουσα, nympa, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.
 Φαέθων, opus, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriæ insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μαγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίβλυτοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopas, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Navies et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, v, 160-183.
 Φαίνοψ, opus, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, οὐς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίοντος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ἡ, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ou, Trojanus, N, 791; ab Antiocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρης, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ἡ, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, ou, Phaustii f., Apisaon, A, 578.
 Φαία, ἄς, urbs Elidis, H, 135.
 Φείδας, αντος, dux Bæotorum, N, 691.
 Φειδῖππος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φείδων, ωντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φένιος, ou, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliæ, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρειλος, ædificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, πτος, Crethæi f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Ξ, 43.
 Φηγυεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

- 321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 331-356.
 Φήρες, Centauri, λαχρήντας, a Pirithoo victi, B, 743. Όρμυρος, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniæ, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 181-296. Sing. Φηρῇ εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, H, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ἀκριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωπιάνειρα, ζ, 630-632, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 330. Φθίηντρα, 323.
 Φθίος, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ou, Philetoris f., Demachus, I, 457.
 Φιλοίτος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, v, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, φ, 189-244, 338.
 Φιλοκτήτης, ao, Poantis f., princeps partis Thessaliæ, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — Hydrictus vulniferatus in insula Tenedo, ob odorem græcem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, H. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.
 Φιλομήδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βοῶντις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ou, princeps Lesbii, solebat provocare hostes ad certamen; et sic interfectus est ab Ulyse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Soturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυῖα, natio Thessala, μεγαλήτορες, N, 302; Κυρῶντες ἑγγύθι λίμνης, ὕδρισται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυῖας, ou, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Escelapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φόβη, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut I, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικας. V. alterum Φοινῖξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοινῖξ, ιος, 1) pater Europæ, Minois et Rhodamanti avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achil. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ἱππολάτα, II, 196. Assimilat se ei Nereida, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
 Φοινῖξ, κος, Phœnicus. Φοινῖξ ἀνήρ, ξ, 288. Φοινῖξ; ἀγαυοί, ναυταὶ et mercatores, v, 572 sqq. Ναυσίβλυτοι, πολυπαῖπλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοινίσσα, Phœnicia mulier, ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes contra binæ Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολυμήλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.
 Φόρβας, υνός, 1) deus marinus, pater Thoosæ, α, 72; Φόρβας λιμὴν, ἄλιον γέροντος, in Ithaca, v, 96, 345. 2) Phœnopis f., duxor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίφρων, 312 sqq. Accus. Φόρβυν, 318.
 Φορίωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 644.
 Φρόντις, ιδος, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

ῥοῖς, populus Asiae, ἱπποδάμοι, αἰολόπῳλοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.
ῥοῖς, terra, ἀμπέλοσσα, Γ, 401; A, 184; II, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.
ῥοῖς, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; ο, 236.
ῥοῖς, αἰ, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.
ῥοῖς, 1) Deionei f., pater Iphicli, ο, 231. Conf. Φυλακί-
δης. 2) Trojanus, Z, 35.
ῥοῖς, αἰτος, rex Ephyræ, pater Polymeles, II, 181, 191.
ῥοῖς, αἰ et εἰω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.
ῥοῖς, ἦος, Angiae f., Αἰτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul,
Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.
ῥοῖς lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, P, 637.
ῥοῖς, οἰς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.
ῥοῖς, urbs Ioniae, H. Ap. 35.
ῥοῖς, ἰδος, s. *Minyas*, carmen in Cyclo positum, cu-
jus fragmenta v. p. 590.
ῥοῖς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis
scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
ῥοῖς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes;
O, 516; P, 307.
ῥοῖς, *Æaci f.*, in altero bello Thebano a Telamone et
Peleo interfectus, Alc. fr. 6, p. 589.

X

ῥοῖς, ἰδος, 1) urbs Euboeæ, B, 537. 2) Alia, Ætoliae, B,
640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.
ῥοῖς, αἰ, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; A,
644.
ῥοῖς, αἰτος, Myrmidon, pater Bathyclis, II, 595.
ῥοῖς, ἰτος, Gralia. Una, λιπαροῦρῆδης, καλῇ, cohabitavit
Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλόταται, Σ, 267, 275. Veneri
ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Mu-
sis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Deco-
rem præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr. 11, p. 594, bis.*
ῥοῖς, princeps Symæ, insulae, pater Nirei, B, 672.
ῥοῖς, οἰος, Hippasii f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A,
436.
ῥοῖς, ἰτος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινῇ,
αἰ, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-
441; ψ, 327.
ῥοῖς, αἰτος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.
ῥοῖς, αἰτος, δικαιότατος Κενταύρων, magister Æsculapii,
Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, II,
143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjuran-*
dum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr.
3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus
cum Philyra consueverat, id. fr. 4. Fraxinum scin-
dit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.
ῥοῖς, αἰτος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.
ῥοῖς, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum,
ἐπιμακίτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, II,
328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.
ῥοῖς, insula, παιπαλόσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

ῥοῖς, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcer-
rima, λ, 281-286.
ῥοῖς, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello
Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-
165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus,
a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534,
θεοειδής.
ῥοῖς, ἰτος, dux Mysorum, B, 858.
ῥοῖς, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100,
391-431, 451.
ῥοῖς, ἰτος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis
γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182,
366-390, 439. — *Cypr. p. 583, a. — 2) Nympha, Pro-*
serpinæ socia, H. Cer. 421.
ῥοῖς, οἰ, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis,
redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305.
Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.
ῥοῖς, ἰτος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

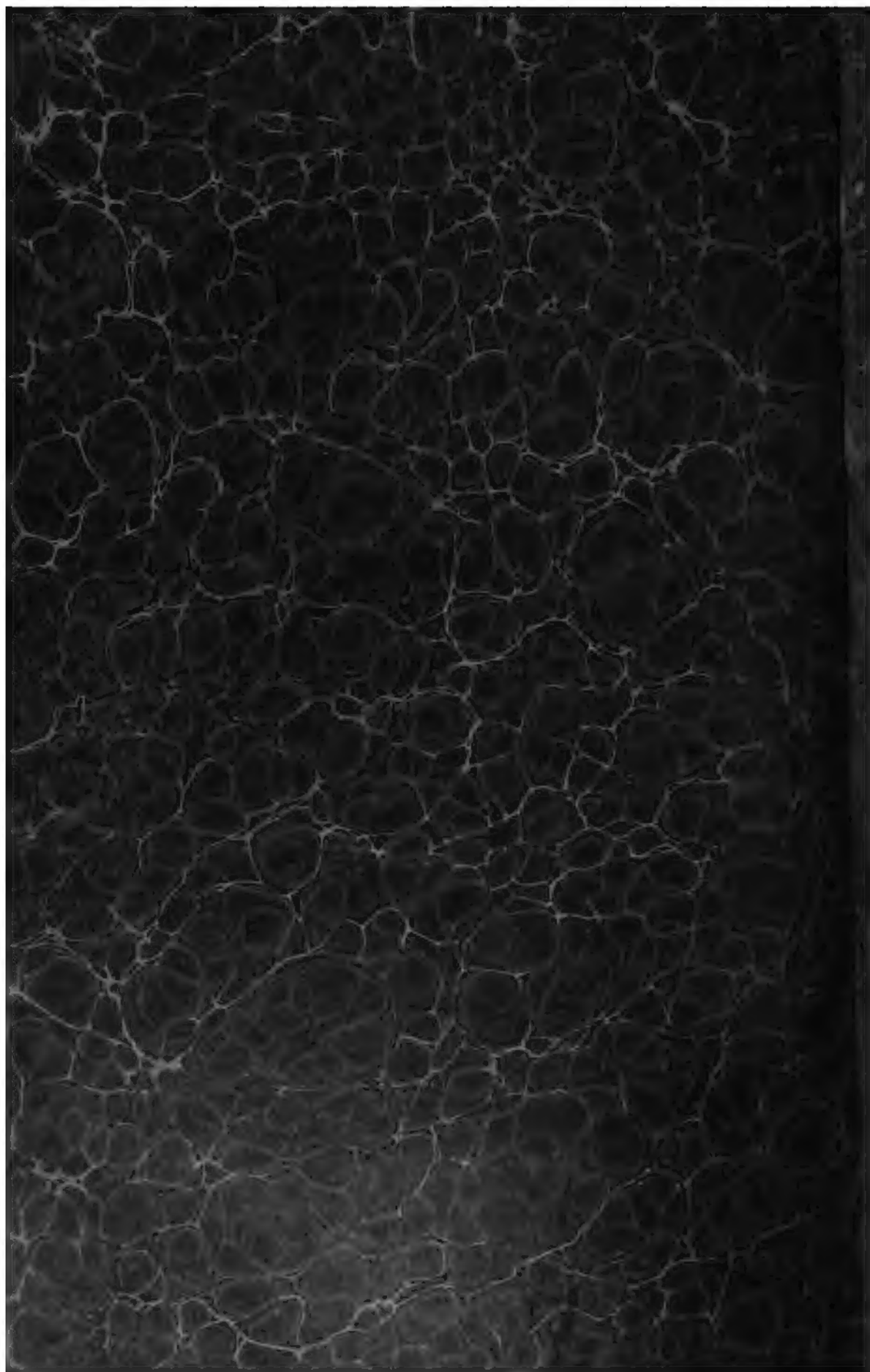
Ψυρή νῆσος, Payra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

ῥοῖς, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-
266; μ, 448 sq., φ, 333.
ῥοῖς, oppidum Boeotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap.
242.
ῥοῖς, Coeli f., Tethys maritus, θεῶν γένεσις, Σ, 201,
302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαφρείτης, βα-
θύρροος, ἀπύρροος, βαθυδίνης, βαθυκολπος, passim. Ὀκτα-
νόθε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Æjus filia Melia, Cycl.*
p. 601, b.
ῥοῖς, nobilis Phæax, θ, 111.
ῥοῖς, nympha, καλυπώπις, socia Proserpinæ, H. Cer.
420.
ῥοῖς, πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.
ῥοῖς, ἡ, urbs Ætoliae, B, 639. — *Destructa, Theb. fr.*
9, p. 588.
ῥοῖς, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.
ῥοῖς, nymphae, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ,
393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem ausci-
piunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap.
194, εὐφρονες. — *Earum vestes flores, Cypr. fr. 14,*
p. 594.
ῥοῖς, Nereidum una, Σ, 48.
ῥοῖς, αἰτος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, oc-
cisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ,
486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.
ῥοῖς, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.
ῥοῖς, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem,
E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum*
Æoclo et fratre Ascræ urbem condidit, Ath. fr. 2,
p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante
occisus, O, 518 sq.
ῥοῖς, Ὀπός, Pisenoris f., Euryclæe pater, α, 429-433; β, 347;
υ, 148.









3 2044 018 975 292

THE BORROWER WILL BE CHARGED
AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS
NOT RETURNED TO THE LIBRARY ON
OR BEFORE THE LAST DATE STAMPED
BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE
NOTICES DOES NOT EXEMPT THE
BORROWER FROM OVERDUE FEES.

Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 (617) 495-2413

